

Giới thiệu Mãi Bên Anh

Một cô bé bình thường, không có gì nổi bật, nhưng được cái chăm chỉ. Cũng chính vì sự chăm chỉ đó mà cô được vào học tại ngôi trường danh giá nổi tiếng Lam Nguyệt. Nhưng quãng thời gian tại ngôi trường cấp ba này của cô không trôi qua êm đềm như cô nghĩ. Cô vốn tính e ngại nên tự ví mình như chiếc lá, gió cuốn đi đâu thì bay đến đó, không có chủ kiến riêng.

m m Tuy nhiên, cuộc sống của cô đã hoàn toàn thay đổi khi cô gặp được hai chàng hoàng tử định mệnh của đời mình. Một người thì lạnh lùng hơn núi băng, còn một người thì bạo lực, tính sai bảo rất cao. Bị cuốn vào dòng chảy của định mệnh, đối mặt với bao nhiêu rắc rối, cô phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Màn mở đầu

Một chiếc lá vàng liệu có thể bay ngược hướng gió? Một chiếc lá vàng liệu có thể không bao giờ rụng? Và một chiếc lá vàng liệu có thể hóa xanh trở lại?

Tôi là Lưu Thiên Ân, một cô gái bình thường tới mức tầm thường. Tôi có bố là người Việt Nam, mẹ là người Trung Quốc. Chính vì thế, tôi có một cái tên Trung Quốc lấy theo họ mẹ là Diệp Trúc Y. Tôi sinh ra và lớn lên ở Việt Nam. Ở độ tuổi 5 nhưng tôi đã có thể nói thông thạo hai thứ tiếng Việt, Trung. Nhưng khi đó, bố mẹ tôi li dị. Tôi theo mẹ về Trung Quốc sinh sống. Nhưng chưa được bao lâu, mẹ tôi mất vì tai nạn giao thông. Tôi được gửi sang cho nhà dì tôi, Diệp Bích Khuê cùng chồng là Tô Nam Phong. Vợ chồng dì không có con nên coi tôi như con đẻ. Và từ đó trở đi tôi chưa về Việt Nam một lần nào.

Thời gian trôi dần đi, tôi lúc này đã tròn 15 tuổi, đỗ vào trường cấp 3 Lam Nguyệt, một trong năm trường nổi tiếng toàn Trung Quốc. Thực ra thì đỗ được vào cũng chỉ là may mắn, một phần cũng do tôi thức trắng đêm để học bài. Còn lại cũng không rõ tại sao tôi bỗng dưng cao siêu như vậy. Haiz, hi vọng cuộc sống cấp 3 của tôi sẽ yên bình.

Tôi mặc bộ đồng phục trường áo sơ mi váy kẻ đỏ cũng chiếc cà vạt cùng màu với váy, cộng thêm quả kính to dày cộp của tôi, mái tóc xoăn xoăn được buộc theo kiểu đuôi ngựa, cái mái bằng nó cứ không theo nếp, tôi nhìn vào gương để xem thế nào.

Phù, mặt mình sao lấm lấm thế kia? Mắt thì thâm quầng như con gấu trúc, cái môi thì dày hơn bình thường, cái mũi không được thanh cao cho lắm, mái tóc vì xoăn mà rối tung lên. Trông tôi đúng kiểu đậm chất xấu xí. Tôi tự hỏi khi nào mình mới xinh lên được. Đặc biệt là đôi môi dày này, làm tôi tự ti chết đi được.

"A, Trúc Y, con dậy rồi à?" Di Khuê mỉm cười chào đón tôi. Chúng tôi sống với nhau cũng đã lâu, tình cảm của chú và dì tuy dành cho tôi cũng rất lớn.

"Con chào chú, con chào dì!" Tôi khoác cái ba lô trống không đằng sau lưng.

"Mau ngồi xuống ăn đi." Chú Phong mỉm cười.

Bỏ cặp sách xuống ghế bên cạnh, tôi ngồi xuống bàn ăn.

Chú tôi là một nhân viên văn phòng nhỏ, dì tôi là một nội trợ. Cuộc sống chúng tôi đều dựa vào chú Phong nên nhà chúng tôi không phải giàu. Nhìn căn hộ bé xíu 40m2 3 tầng đã đủ biết nhà tôi nghèo rồi. Căn nhà có mỗi một nhà vệ sinh, nhiều lúc chúng tôi cãi nhau chỉ vì muốn chiếm được nhà vệ sinh. Nói chung nhà tôi khá là rắc rối.

Nhắc tới trường phổ thông Lam Nguyệt đặc biệt hơn nhiều trường khác là có xe đưa đón. Vì nhà tôi xa trường vài cây số nên tôi không thể đi bộ, xe đạp thì tôi không biết đi, tính tình nhút nhát sợ người nên không dám đi xe buýt công cộng hay tàu điện. Cho nên nhà tôi dốc cạn tiền để đóng tiền học cho tôi và mua đồng phục. Vì không còn tiền để đóng tiền xe nên tôi sẽ phải đi tàu điện hoặc xe buýt.

Nhà nghèo thật khổ, cái gì cũng thiếu.

Nhưng tôi nghe nói, trường này 90% đều là dân quý tộc, giàu có. Mặc dù học phí cũng không phải đắt nhưng con nhà giàu đổ vào đây học như điên. Có lẽ tôi vào thì sẽ bị coi là 'kẻ nghèo' mất.

Buổi đầu tiên, dì Khuê đưa tôi đến trường bằng xe buýt. Hứa hẹn ngày mai sẽ đưa tôi đi bằng tàu điện. Và những ngày sau đó tôi sẽ phải tự đi.

Xong xuôi mọi thứ, tôi và dì cùng ngồi lên chiếc xe buýt công cộng 'vắng v'. Đúng, vừa sáng sớm ra mà đã đông hơn đàn kiến. Người người chen chen chúc chúc để đứng, để ngồi. Tôi thì vừa lên xe một cái thì đã lão đảo suýt ngã, may mà có dì Khuê đỡ.

"Cứ đứng một góc, nhưng không được xuống cuối ngời." Dì dặn.

"Tại sao ạ?" Tôi ngây ra hỏi.

"Nếu mà có quấy rối tình dục thì nếu con đứng ở trên hay ở giữa, người đằng sau nhìn thấy sẽ phát hiện ra và giúp con." Di trả lời.

"À vâng." Tôi gật gù.

Cả chiếc xe mặc dù đông người nhưng vẫn rất yên tĩnh một cách lạ lùng. Nhưng rồi sự yên tĩnh đã bị phá vỡ vì tiếng gào ở bên ngoài khi ông bác tài mở cửa xe buýt.

"Thiếu gia, cậu không được đi xe buýt." Một giọng nói nài nỉ vang lên.

"Cái gì mà không thể? Bỏn thiếu gia đây đã quyết thì đừng hòng cấm." Một giọng nói đầy hăm dọa khác cũng vang lên sau đó.

"Thiếu gia, không được lên." Cái giọng nài nỉ kia nói lớn hơn bằng giọng quyết tâm.

"Bỏ tôi ra bỏ tôi ra." Cái giọng còn lại thì gào lớn như muốn xé tan mọi thứ.

Vậy là họ mãi chẳng lên xe. Ông bác tài vì mất kiên nhẫn nên đã đóng cửa lái xe đi, bỏ lại hai con người xung hô lạ lùng đó.

"Ah ah, xe... xe đi rồi." Cái giọng gào to kia nhỏ dần.

Vì tôi không đứng gần cửa sổ, cố nhìn ra ngoài để xem mặt hai người kia nhưng không được. Xã hội này đúng là lắm thế loại người mà. Không hiểu họ là những người như thế nào nhỉ?

Mà thôi, mình cũng đâu có quen người ta, nghĩ đến làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Vừa đi học đã gặp rắc rối

Tôi chia tay di Khuê ở bên xe gần trường. Tôi đi trên con vỉa hè rộng chiều ngang với hàng cây xanh trải dài tấp tểp. Con gió nhẹ thoang thoảng qua mặt tôi làm tôi thấy mát một cách kì lạ.

Học sinh đi xung quanh tôi thì rõ ít, tôi chỉ thấy toàn các siêu xe đi vọt qua mà thôi. Có đoạn tôi nhìn thấy cái Audi bóng loáng, tôi đứng ngẩn tò te nhìn nó chạy chậm lại.

Không biết bao giờ tôi mới ngồi được lên nó nhỉ? Tôi tự hỏi bản thân.

Rồi tôi chạy nhanh lên về phía trước. Cái cổng trường dần dần hiện ra trước mắt tôi. Trường Lam Nguyệt có cả một khuôn viên rộng dành cho xe ô tô đỗ lại. Các tiểu thư đài cát, quý công tử lần lượt xuống xe. Họ dần tùm bậ tùm năm lại rồi cùng đi vào trường. Giờ tôi mới nhận ra rằng xung quanh đây ngoài tôi ra, chỉ có 2 bạn đi bộ phía trước tôi là không đi xe. Có nghĩa là tổng cộng bây giờ chỉ có ba chúng tôi không đi siêu xe sao?

Hức, tôi thấy mình cứ như vật thể lạ, thật đó.

"Anh Vũ kia!"

"Hả? Anh ấy đâu?"

Một vài giọng nữ sinh vang lên đằng sau tôi. Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một đàn nữ sinh kễ cả nam sinh từ phía trước chạy lại phía đằng sau tôi, làm tôi quay như chong chóng mấy vòng liền. Ngay sau đó thì lao đảo như người say rượu, suýt thì ngã lăn quay ra đất.

Trời ạ, không ai nhìn thấy có người đang đứng đây sao? Tôi đau đớn xoa vào hai cánh tay đang đỏ lử vì bị va đập.

"Anh ấy phong độ quá!"

"Huhu, tớ thích anh ấy suốt từ hồi bậc trung học cơ sở, thế mà vẫn chưa có cơ hội bày tỏ."

Bậc trung học cơ sở? Thế hóa ra trường Lam Nguyệt có cả cấp 2 à? Tôi ngạc nhiên khi nghe cô nữ sinh đó nói vậy.

"Xin lỗi!" Một giọng nói nghe vẻ rất đồng đánh vang lên từ sau lưng tôi.

"Dạ?" Không hiểu sao tôi lại lễ phép, quay đằng sau hỏi người ta.

Khi quay lại thì tôi nhìn thấy nhóm năm nữ sinh cao ráo sở hữu khuôn mặt vô cùng là xinh đẹp. Họ khoác trên mình bộ đồng phục trường Lam Nguyệt tôn thêm cái dáng chuẩn của họ. Có lẽ cô gái đứng ở giữa là xinh đẹp nhất. Mái tóc màu nâu nhạt của nàng có chút gọn sóng, đôi mắt ánh lên sự chờ đợi.

"Cô đang chắn đường chúng tôi đấy." Cô gái đứng bên phải cô gái xinh đẹp đó khó chịu lên tiếng. Hình như cô ta cũng là người gọi tôi vừa nãy à nha.

"Ah ah, xin... xin lỗi." Tôi lắp bắp vì xấu hổ, đứng tránh sang một bên. Mặc dù tôi cũng rất áy náy nhưng trông họ giống như mấy vị tiểu thư cao ngạo, tôi nghĩ tốt nhất là không nên gây sự.

"Hừ, người đầu mà trông nhếch nhếch." Cô gái đó còn lăm bắm một câu rồi bước đi.

Hic, số tôi xui xẻo, ngày đầu đi học đã bị chê rồi. Biết làm sao đây?

Nhưng tôi nhanh chóng gạt suy nghĩ đó sang một bên, tiến đến hai hàng học sinh dài xếp đều hai bên đường, dường như muốn mở lối cho ai đó đi, miệng liên tục kêu Vũ Vũ này nọ. Đó là ai nhỉ?

Tò mò, tôi tiến lại gần đám đông, kiễng chân ngẩng cổ làm đủ mọi thứ mà không giúp ích gì. Trời, sao trường này nam nữ đều cao chót vót vậy. Hồi học cấp 2, tôi còn được gọi là cao à. Thế mà bây giờ cái chiều cao 1m65 nó cũng không giúp được gì cho tôi.

Mãi không nhìn được, tôi đánh liều định chen vào nhưng ngay lập tức bị ừn ra.

Cái thể loại xã hội gì thế này? Phân biệt đối xử hả mẹ?

Thất vọng, chán nản, tôi nhanh chóng chạy vào trong trường, tìm một cái nhà vệ sinh gần nhất để giải tỏa tâm trạng nặng nề.

.....

Lúc mà đi vào nhà vệ sinh, tôi choáng không thể choáng vì cái nhà vệ sinh thiết kế rất sang trọng, đẹp và to hơn cả cái phòng ngủ bé tẹo mà xấu xí của tôi. Nhà vệ sinh như tỏa ra ánh sáng hào quang, làm tôi phải che mắt lại. Ôi ôi, chói quá!

"Có ai không... có ai không?" Một giọng nữ uyển chuyển nhỏ nhẹ vang lên.

Cái gì vừa nói vậy? Chẳng lẽ là ma sao? Ma... ma ư? Trời, ma quỷ là cái thứ con sợ nhất trần đời này.

Có nên hỏi lại không nhỉ?

"Ài... ai vậy?" Tôi run run hỏi lại.

"Có người à? Tốt quá rồi tốt quá rồi!" Giọng nữ đó thờ phào như trút được gánh nặng. "Cho tôi hỏi cô một điều được không?"

"Vâng." Như bị quỷ nhập, tôi khẽ gật đầu.

"Bỗng dưng hôm nay tôi bắt ngờ đến tháng, liệu cô có cái thứ có cánh không?" Giọng nữ đó trở nên e dè.

"Ý cô là băng vệ sinh? Xin lỗi, tôi thành thật không có." Tôi nói bằng giọng hối lỗi. Thật tình thì tôi vừa mới hết cách đây ba ngày nên tôi không có mang à.

"Vậy phiền cô chạy ra phòng y tế lấy hộ tôi một cái được không?" Giọng nữ đó lại lên tiếng một cách vội vàng.

"Ừm... sao cậu không đặt tạm cái giấy vệ sinh vào?" Tôi hỏi.

"Bản chết đi được ý." Giọng nữ đó gắt lên. "Làm ơn giúp tôi đi."

"Vậy... vậy phòng y tế ở đâu?" Tôi đành buông xuôi, chấp nhận yêu cầu của cô gái đó.

.....

Khi trở về từ phòng y tế, tôi rút cái bvs ra khỏi túi, hỏi nhỏ. "Bạn... bạn gì ơ?"

"Cô về rồi à?" Giọng nữ đầy phấn khởi. "Mau, mau truyền từ dưới, bùng thứ hai."

Tôi đáp lại bằng câu ừ rồi nhanh chóng đưa cho cô bạn nữ đó cái bvs.

"Cảm ơn cô nhiều nha. Cô tên gì vậy?" Giọng nữ vui vẻ cất lên sau khi nhận cái bvs.

"Thôi... thôi không cần... biết đâu." Tôi ngắc ngứ, mãi mới nói được một câu.

"Tôi là Mạc Đình Đình." Giọng nữ đó hình như biết tôi khó xử, liền nói tên mình trước.

"Diệp... Diệp Trúc Y."Tôi lí nhí trả lời. "Giờ tôi phải đi... sắp... sắp khai giảng."

"Ừ" cô đi đi."Giọng nữ đó trở nên trầm hơn.

Tôi vội chạy ra khỏi phòng vệ sinh, hi vọng trên đường không gặp thêm rắc rối nào.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-3: Cuộc gặp gỡ định mệnh

Lễ khai giảng kết thúc cũng là lúc tôi trở về lớp. Các bạn học cùng lớp tôi thì cười đùa vui vẻ, riêng tôi cô đơn một mình, không nói gì cả. Chắc hẳn bọn họ đã quen nhau từ trước. Tôi đi vào trong lớp, chọn bàn đầu ở dãy trong cùng để ngồi. Tuy mẹ tôi dặn là ngồi ra giữa để nhìn rõ bảng hơn nhưng tôi không thích ngồi giữa cho lắm. Cứ như là nằm giữa trung tâm của mọi sự chú ý vậy.

Trên bàn có sẵn sách giáo khoa cho cả năm học. Tôi cất nó vào trong ngăn bàn. "Phù!"Tôi đặt cái ba lô sang bên trái bàn học, khẽ thở mạnh một cái.

"Thế là tên Trần Hạo Nam đó quyết không cho tôi lên xe, làm tôi lỡ chuyến xe buýt..."Một giọng nói quen quen vang lên bên phải tôi. Tôi bất giác nhìn ra. Một tên cao kều đi người không vào trong lớp, cũng hai ba cậu bạn khác nữa. Tên cao kều đó vừa đi vừa nói, mặt chứa đầy tức giận. "Sau đó tôi đâm nhau với hắn. Hắn tư dung nổi máu hổ báo, quệt một phát ở chân làm cho tôi ngã."

Mà khoan, mặt tên này trông quen quen à nha, ngay cả giọng nói cũng vậy.

Á á, chẳng lẽ chính là cái tên tôi gặp lúc trước?

Rồi ánh mắt hắn chạm phải ánh mắt tôi. "Cò!"Tôi chưa kịp nói gì thì cái tên cao kều đó đã gào ầm cả lớp lên, chỉ thẳng vào mặt tôi.

Haiz, đề tôi giải thích tôi đã gặp hắn dư thế nào.

.....

Lúc đó, tôi đáp ứng yêu cầu của cô bạn Mac Đình Đình, đi lấy cái bvs ở phòng y tế. Tôi vừa mở cửa phòng y tế một cái, một tiếng loảng xoảng vang lên.

"Đâu rồi? Sao không mở được?"Đập vào mắt tôi chính là một thằng con trai cao kều, đầu tóc rối bời. Cái quần thì bị rách ở phần đầu gối, chảy máu khá nhiều. Hình như hắn ta không biết đau là gì hay sao mà cứ nhảy tung tung, đồ đạc trong phòng rơi tung tóe, hắn đang cố kéo cánh tủ đã khóa ra. Hắn không biết nó đang khóa hay sao?

Rồi cuối cùng hắn cũng nhận ra tôi đang đứng đó. Hắn vội bỏ hai tay ra, chỉnh lại đầu tóc rồi vênh vào nói với tôi. "Con nhỏ kia, sao lại vào đây?"

Úc, hắn đang hỏi tôi à? Tôi giật bản mình.

"Tôi... tôi vào lấy vài thứ!"Tôi lắp bắp, chỉ vào cái tủ đựng đồ kia.

"Cô mau đi gọi bà chị y tế đi. Tôi chảy máu mà chả ma nào ở đây."Hắn ta chỉ vào đầu gối đang chảy máu của mình.

"Anh... anh không biết tự sơ cứu?"Tôi lí nhí hỏi.

"Cô dám chê tôi ư? Muốn ăn đám hả?"Hắn giờ nắm đầm ra đe dọa.

"Không..."Tôi theo phản xạ dùng hai tay che mặt, nhắm chặt mắt lại.

"Vội mau đi kiểm tra bà chị y tế về đây."Hắn ta nói như ra lệnh. "Hoặc là cô sơ cứu cho tôi."

"Tôi... tôi không biết..."Tôi vội lắc đầu.

"Á à, thế mà vừa nãy dám trêu tôi hả? Cô chết với tôi."Hắn ta định xông vào tấn công tôi.

"Anh... anh tự nói mà."Tôi lùi sát ra góc tường. Hic hic, mình ghét những cái tên chỉ thích dùng bạo lực này. Sao vừa mới gặp nhau mà hắn đã làm tôi khủng hoảng tinh thần thế?

"Cái gì đây?"Một giọng nói choe chõe vang lên. "Hai em làm gì vậy?"

Hóa ra chính là cô y tế. Cô khoác trên mình chiếc áo trắng, mái tóc nhuộm đỏ thẳng mà mượt trông rất bóng. Nhìn có thể biết bà cô này rất ăn chơi nha.

"Lôi Vĩ Vĩ, sao lại bắt nạt bạn?" Cô y tế kéo tên cao kêu ra xa tôi.

"Chị già, tôi chờ chị mãi. Chị mau làm gì cái vết thương của tôi đi. Tên cao kêu than thở.

"Chị già?" Cô y tế gần giọng. "Đã ở lại một năm rồi lại còn dám giờ giọng đó hả?"

Ở lại một năm? Tức là học lại một năm á? Hấn... hấn đáp ư? Tôi tưởng học sinh trường này toàn là thần đồng? Sao lại có chuyên đúp nhỉ?

"Cãi nhau với chị chắc máu tôi đông mất. Tên cao kêu khó chịu, vác cái cặp lên. "Tôi đi đây. Chiều tôi tới tính sổ chị sau." Trước khi bước ra khỏi phòng, hấn không quên lườm tôi một cái sắc lạnh.

Hic hic, sao mình thấy lạnh như ở Bắc Cực thế này?

"Lôi Vĩ Vĩ... em..." Cô y tế cứng họng, không biết nói gì, nhìn hấn đi ra khỏi cửa.

Lôi Vĩ Vĩ? Là tên của hấn? Cái tên chứa đựng sự to lớn này quả đúng hợp bản chất của hấn.

Thôi, dù sao hấn đi là tốt rồi. Mong là không gặp lại hấn nữa.

"Em cần gì?" Cô y tế kéo tôi về với hiện thực, thay đổi giọng quay sang nhìn tôi.

"À à em xin lỗi!" Tôi rớt rít cúi đầu xuống. "Cho em xin một cái băng vệ sinh ạ!"

"Ừ đợi chị một tý." Cô y tế mỉm cười gật đầu.

"Cảm... cảm ơn cô ạ." Tôi nói.

"Chị mới có 27 tuổi thôi à!" Cô y tế quay sang nhìn tôi, cười tủm tỉm. "Gọi là chị đi."

"À vâng cảm ơn chị." Tôi cúi đầu thêm lần nữa.

"Chắc em là học sinh mới nhỉ! Em tên gì?" Chị hỏi, đưa tôi cái bvs.

"Em là Diệp Trúc Y ạ." Tôi cũng vui vẻ đáp lại, nhận lấy cái bvs. "À mà có người đang đợi em nên em xin phép ạ."

"Ừ chào em." Chị y tế vẫy tay chào tôi.

Tôi đóng cửa phòng y tế lại, khề thở mạnh một cái để giảm bớt sự căng thẳng. Nói chung nói chung nói chung là ý, mình nên quên đi chuyện này thì hơn. Cái tên Lôi Vĩ Vĩ đó dù sao mình cũng chưa nhìn kĩ mặt cho lắm, hi vọng sẽ quên đi được hình ảnh bạo lực của hấn.

.....

Và bây giờ tôi lại đụng độ phải hấn, còn học cùng lớp nữa! Ôi trời, đúng là oan gia ngõ hẹp mà. Chi hi vọng hấn không gây rắc rối hay phiền hà gì cho tôi, làm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-4: Mỗi tình đầu

"Là cô... trong phòng y tế..." Hấn nói rất chi là to. Mọi người xung quanh đều đổ mắt về phía tôi. Hic, tôi bị trở thành trung tâm của mọi sự chú ý mất rồi.

"Xin... xin chào!" Tôi lí nhí, đưa tay lên vẫy vẫy ngón tay.

"Sao cô lại học ở đây?" Hấn tiến lại gần tôi, hai tay đập xuống bàn làm tôi giật bắn cả mình.

"Tôi... tôi... ơ... ờ... tôi..." Tự dưng lúc này tôi không biết trả lời ra, miệng cứ riu lại với nhau, không nói nổi một câu.

"Này, bà chị y tế đó còn nói gì với cô không? Cô vào đó làm gì hả hả hả? Tại cô mà tôi bị đuổi ra đó." Hấn nói liến thoắng, tôi nghe mà cứ như không hiểu gì, dân mặt ra.

"Đầu... anh... anh tự đi ra..."Tôi lắc đầu nguầy nguậy.

"Thì tại cô ở trong nên tôi mới phải đi ra."Hắn ta đập bàn thêm một lần nữa.

"Tôi... tôi... tôi..."Thực hư như nào tôi không rõ, chỉ biết rằng mình gần như đang bị dính vào một rắc rối lớn.

"Con nhỏ đó là ai vậy?"

"Vừa ngày đầu đã đi gây chuyện rồi. Huống hồ đó là Lôi Vĩ Vĩ nữa chứ!"

Chỉ tại tên này... tên này... mà tôi lần này trở thành trung tâm của mọi sự bàn tán. Tôi xấu hổ, chả biết giấu mặt mũi vào đâu, có đào cái hố sâu mấy nghìn mét để chui xuống tôi cũng không hết xấu hổ.

"Chuyện gì mà ồn ào vậy?"Một giọng nữ yếu điệu vang lên từ phía cánh cửa ra vào. Cả lớp lại chuyển sự chú ý sang giọng nữ đó. Ngay cả tên Lôi Vĩ Vĩ cũng vậy.

Hóa ra là cô gái lúc sáng nay, cô bạn mà muốn tôi tránh đường ra để đi ý. Trời, không phải là mình học chung lớp với cô ta chứ?

"Thiên Thu... Thiên Thu..."Lôi Vĩ Vĩ vốn bạo lực, nổi nóng thì bây giờ bỗng ngây người ra, mắt cứ dán vào cô gái xinh đẹp kiều diễm kia đang đứng khoanh tay trước ngực ở ngoài cửa. Đôi mắt xinh đẹp của nàng ánh lên vẻ khó chịu. Nhưng rồi mặt nàng giãn ra, tỏ vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy Lôi Vĩ Vĩ. "Lôi Vĩ Vĩ, anh học khóa trên cơ mà? Sao lại ở đây?"

Lôi Vĩ Vĩ khẽ mỉm cười, trông hẳn bình thường đã đẹp trai mà bây giờ khi cười còn đẹp hơn à.

Oái, tôi nghĩ gì vậy? Tôi không phải người mê trai đẹp nha. Tôi lắc đầu, cố gạt bỏ đi suy nghĩ trong đầu.

Hắn tiến lại gần cô gái tên Thiên Thu. Nhưng bỗng, hắn khựng lại. Khuôn mặt tươi sáng đang vui mừng thì trở nên đen kịt, mặt mũi tái lại. Hắn khẽ nheo mắt, nhăn mặt lại. Tôi chưa hiểu chuyện gì làm hắn trở nên như vậy, vội nhìn về phía cửa ra vào.

Đứng cạnh Thiên Thu là một cậu con trai cũng cao, đẹp trai đến say đắm lòng người. Cậu ta đeo chiếc headphones màu đen đậm, một tay đút túi quần, một tay cầm quai chiếc cặp đen vắt sau lưng. Tư thế ung dung, hiên ngang của cậu ta bước vào lớp khiến ai cũng phải ái mộ.

"Vũ... Vũ..."Các nữ sinh trong lớp hét to tới mức mạch máu não như muốn nổ tung. Tôi vẫn mở to mắt nhìn anh chàng đó. Ôi ôi, tên này còn đẹp trai hơn cả tên Lôi Vĩ Vĩ nữa.

"Ồi cậu ấy thật phong độ."

"Quả là người thừa kế gia tộc họ Hàn có khác."

Thừa kế gia tộc? Họ Hàn? Khoan đã, không phải cậu ta có cùng họ với ông chú Hàn Mặc Từ suốt ngày lên tivi phát biểu cái gì đó sao? Đừng bảo cậu ta là con trai của ông chú đó nhé?

Tôi bị kéo ra khỏi giấc mộng vì nghe thấy cái tin này. Thôi thôi, Diệp Trúc Y, xấu và nghèo như mày sẽ không bao giờ có cửa đến nói chuyện với người ta đâu.

"Đồ bánh bèo! Tên bánh bèo thối kia!"Hình như sự hiện diện của cậu họ Hàn làm cho Lôi Vĩ Vĩ thay đổi thái độ. "Dám đi chung với Thiên Thu của tôi sao?"

Cả lớp đang bàn tán sôi nổi thì chợt im phăng phắc. Cậu họ Hàn chợt nhíu mày, khẽ lờm Lôi Vĩ Vĩ.

"Lôi Vĩ Vĩ, anh vừa nói ai là bánh bèo thối hả?"Thiên Thu chống nạnh, liến lên giọng.

"Thiên Thu, tránh ra. Tôi sẽ xử lý tên bánh bèo thối này."Lôi Vĩ Vĩ tay áo lên rồi găm gù lại gần hai người họ.

"Lôi Vĩ Vĩ, tôi cấm anh cư xử như vậy."Thiên Thu lớn giọng. "Sao anh lại học ở đây? Sao anh cứ bám tôi không ngừng thế?"

Cô ấy vừa dứt lời, Lôi Vĩ Vĩ như bị dừng hình, đứng sững lại, hai tay buông thõng xuống.

"Vũ, xin lỗi cậu nha. Có lẽ khi nào mình sẽ giáo huấn tên đó một trận."Thiên Thu mỉm cười dễ thương khi quay sang xin lỗi cậu họ Hàn đó.

"Cậu... cậu bệnh vực tên bánh bèo thối đó hả?"Lôi Vĩ Vĩ giọng mềm đi như bị tổn thương. Hắn ta lúc này không còn như trước, giờ hắn như một đứa trẻ bị lạc mẹ. Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt thương cảm.

"Hình như Lôi Vĩ Vĩ cố tình học lại một năm để có thể học cùng Đường Thiên Thu."

"Đúng rồi, hai người họ quen nhau từ khi Đường Thiên Thu học lớp 8 cơ mà."

"Lôi Vĩ Vĩ vẫn thích Đường Thiên Thu nhỉ?"

À, tôi hiểu lý do tại sao hẳn lại vui mừng khi thấy Thiên Thu rồi. Cô gái xinh đẹp, kiều ngạo ấy hóa ra chính là mối tình sâu đậm của Lôi Vĩ Vĩ. Thế mà giờ đây Lôi Vĩ Vĩ lại thấy cô ấy thân mật hơn với cái cậu họ Hàn, đau lòng là đương nhiên.

Mặc dù mới gặp nhau lần thứ hai, không hiểu sao tôi lại thấy thương cho hẳn. Có lẽ hẳn cũng có hoàn cảnh giống mẹ tôi, bị phản bội bởi người đàn ông mà tôi gọi là bố.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-5: Làm quen - giới thiệu bản thân

"Câm lại cho tôi." Lôi Vĩ Vĩ gào ầm lên. Ngay lập tức, cả lớp im lặng trở lại.

"Nghe người ta bàn tán mà thấy xấu hổ." Thiên Thu cười nhạt. Có vẻ như chỉ có mỗi mình nàng là dám chống lại Lôi Vĩ Vĩ.

"Thiên Thu, tôi..." Lôi Vĩ Vĩ định nói gì đó.

"Cô giáo... đến." Cậu họ Hàn khê lên tiếng. Tôi căng tai ra mới nghe được cậu ta nói gì. Thế mà không hiểu sao cả lớp tôi lại nghe rõ mồn một, nhao nhao lên ngồi vào vị trí.

Lôi Vĩ Vĩ không để tâm tới tôi nữa, đi về phía bàn cuối của dãy tôi ngồi. Thiên Thu và cậu họ Hàn đó ngồi ở góc bên kia lớp. Lôi Vĩ Vĩ vẫn liếc hai người họ, mặt mày cau có.

Cuối cùng, cô giáo cũng bước vào lớp. Trông cô khá là già dặn, chắc đã ngoài 40 tuổi. Cô mặc chiếc váy bút chì màu đen, đeo cái kính màu trắng, mái tóc búi gọn gàng lên. Cô nhìn trông cũng xinh đấy chứ!

"Hôm nay là buổi học đầu tiên." Cô giáo mỉm cười. "Chúng ta cùng làm quen ha."

"Bỏ cái trò này đi cô ơi. Trong lớp này 90% là chuyển tiếp từ cấp 2 còn gì!" Lôi Vĩ Vĩ nói vọng từ sau lưng tôi lên.

"Lôi Vĩ Vĩ, bỏ chân xuống khỏi bàn. Năm ngoái học hành chả ra gì nên mới học lại, em còn dám ngang ngược?" Cô giáo tức giận.

"Tôi học hơi bị giỏi đó. Tôi cố tình ở lại là có lý do." Lôi Vĩ Vĩ nhấn mạnh hai từ.

Tôi thầm liếc nhìn Thiên Thu. Nàng đang nhìn Lôi Vĩ Vĩ bằng cặp mắt tức giận vô cùng. Thiên Thu nhanh chóng quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa kính.

"Kệ cậu ta. Chúng ta bắt đầu giới thiệu." Cô giáo dùng cái thước đập nhẹ lên bàn giáo viên. "Cô tên là Kim Ngân. Chúng ta sẽ bắt đầu giới thiệu từ..." Cô chỉ tay một vòng quanh lớp rồi chỉ ngay vào tôi. "Em. Theo đây nhé."

Tôi... tôi á? Thật sự là tôi?

Tôi run run đầy nhẹ ghé ra đằng sau, nhẹ nhàng đứng dậy. Tôi im lặng nhìn cô Kim Ngân trong vài giây rồi lắp bắp nói. "Em... em tên là... Diệp Trúc Y. Sở thích là... là... em cũng không rõ. Sở ghét thì... thì... em cũng không biết..."

"Thôi được rồi. Em ngồi xuống đi." Thấy tôi luống cuống, ăn nói chả ăn nhập, cô thở dài rồi ra hiệu cho tôi ngồi xuống.

Được ngồi, tôi vội vàng ngồi xuống ngay. Sau đó tôi cúi mặt xuống bàn để tránh sự xấu hổ đi. Hic hic, tôi chả có đủ can đảm để làm việc gì.

Rồi cứ tiếp cứ tiếp. Cho đến khi tới lượt tên Lôi Vĩ Vĩ. Cô Kim Ngân rất thân nhiên bỏ qua hẳn, nhưng hẳn lại đứng bật dậy. "Tôi là Lôi Vĩ Vĩ. Sở thích sở ghét có nhiều. Trong lớp này tôi là đàn anh nên mọi người phải kính trọng tôi. Nếu tên nào dám đụng vào Lôi Vĩ Vĩ này thì cứ nhìn nắm đấm này đây." Lôi Vĩ Vĩ tự tin giới thiệu, giọng nắm đấm ra. "Nghe rõ chưa tên bánh bèo thối kia?"

Trời, anh ta không tha cho cái cậu họ Hàn kia một phút bình yên được hả? Trước khi ngồi xuống lại còn cố nói thêm một câu nữa.

Đương nhiên cậu họ Hàn kia trả thêm để ý, cứ ngồi nghe nhạc, nhắm mắt lại, bỏ qua lời nói của Lôi Vĩ Vĩ.

"Tên bánh bèo thối, mày thích gây sự hả?" Lôi Vĩ Vĩ nổi giận đùng đùng trước hành động của cậu họ Hàn đó, định chạy ra xử lý thì bị cô Kim Ngân dùng thước kẻ đánh bốp vào mông.

"Lôi Vĩ Vĩ, em ngồi xuống ngay cho tôi." Cô Kim Ngân mất kiên nhẫn, tức giận đến đen mặt lại.

Tuy nhiên, Lôi Vĩ Vĩ còn chả thèm tránh xa lửa, lại còn cố tình đổ thêm dầu vào lửa. "Bà già, đồ gọi là bạo lực học đường đó."

"Tan học hôm nay ở lại gặp tôi." Hừ một tiếng, cô Kim Ngân quay ngoắt mặt đi, tiến lên bực giảng. Tên Lôi Vĩ Vĩ gan to bằng trời, bấu môi một cái rồi ngồi xuống, vắt hai chân lên bàn.

Cô Kim Ngân chán nản chả thèm để ý nữa. "Bạn tiếp theo."

Cuộc giới thiệu cứ tiếp tục cho tới khi cậu họ Hàn điển trai đó. Các bạn nữ trong lớp bắt đầu cười tùm tùm với nhau rồi nhìn cậu ta bằng ánh mắt chờ đợi.

"Hàn Băng Vũ." Xong, cậu ta ngồi xuống.

Wow, so với bài giới thiệu của Lôi Vĩ Vĩ thì ngắn hơn rất nhiều. Hóa ra cậu ta là Hàn Băng Vũ, người thừa kế gia tộc họ Hàn. Mình có nghe qua qua cái tên này ở đâu đó nhưng mà cũng không nhớ ra nổi.

"Cậu ấy lạnh lùng mà trông đẹp trai thật."

"Ngầu quá luôn."

Hai cô nữ sinh một người ngồi bên phải tôi, một người ngồi dưới tôi cứ rúc rích nói chuyện, làm tôi nghe được những chuyện không cần thiết.

Cô bạn Thiên Thu ngồi trên Hàn Băng Vũ đứng dậy. "Em là Đường Thiên Thu ạ. Em thích đi mua sắm này, ăn uống này. Nói chung nhiều thứ ạ." Thiên Thu mỉm cười. "Em ghét nhất là Lôi Vĩ Vĩ. Em xin hết." Cô ấy mỉm cười tự tin nói rồi ngồi xuống. Cả lớp ồ lên rất to. Lôi Vĩ Vĩ đang chăm chú theo dõi Thiên Thu thì nháy dưng lên. "Thiên Thu, ý cậu là sao hả?"

"Sao trắng không liên quan tới anh." Thiên Thu đáp lại một câu gọn vô cùng rồi hất mặt đi.

"Cậu..." Lôi Vĩ Vĩ tỏ vẻ bất mãn, ngồi phịch xuống ghế rồi bứt đầu bứt tóc. Tội ghê ha, cậu nhỏ Lôi Vĩ Vĩ đó.

Xem ra cô bạn Đường Thiên Thu kia không phải dạng vừa rồi. Có lẽ mình nên tránh xa cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-6: Thần Xui Xẻo?

Hai tiết học liền kết thúc. Học sinh trong lớp đổ ra ngoài để đi chơi đầu đó. Tôi cũng một mình bước ra ngoài.

Đến khi bước ra ngoài, tôi thấy Lôi Vĩ Vĩ và Thiên Thu đang đứng nói chuyện không xa. Đằng sau Thiên Thu là một cô bạn xinh xắn khác.

"Thiên Thu, cậu bị thằng bánh bèo kia làm mê mẩn rồi. Hắn ta chẳng tốt gì đâu." Lôi Vĩ Vĩ nói.

"Không tốt nhưng tốt hơn anh gấp ngàn lần. Tôi chúa ghét loại người như anh. Đồ bạo lực!" Thiên Thu cãi lại không kém.

"Thiên Thu, tôi vì cậu mà học lại một năm." Lôi Vĩ Vĩ nói. "Cậu nhớ không? Cuối năm học trước cậu đã nói yêu tôi. Đó là lí do tôi quyết định ở lại để học chung lớp với cậu à."

Yêu? Trời ơi, họ đúng là yêu chứ không phải thích hả?

"Hơ, anh tin sao? Đồ ngốc. Tôi còn lâu mới đi yêu loại người như anh. Dù anh có cả thế giới tôi cũng không yêu." Thiên Thu ngang bướng kiễ chân lên, gằn từng chữ một.

"Thiên Thu, tôi..." Lôi Vĩ Vĩ dần trở nên đau buồn, giọng cũng trầm lại.

"Anh câm miệng lại. Đừng nói chuyện với tôi nữa, cũng đừng bám theo tôi." Thiên Thu ngắt lời Lôi Vĩ Vĩ rồi kéo cô bạn đằng sau đi. "Chúng ta đi."

Trước mắt nhiều người, không chỉ có mình tôi đâu, Lôi Vĩ Vĩ bị từ chối một cách thẳng thừng. Hắn khẽ cúi đầu xuống, im lặng.

Dường như họ sợ Lôi Vĩ Vĩ nổi giận nên đều tản đi. Trên tầng trong chốc lát chỉ còn lại mình tôi và hắn. Mà chắc là tôi nên để hắn một mình.

Thế là tôi đi... đi... đi một cách rón rén về phía cầu thang đằng sau.

"Y Y, cô đứng lại." Tôi chưa kịp chuẩn thì giọng nói to như muốn xé ngang trời vang lên.

Y Y? Hấn vừa gọi mình à?

"Gi... gì vậy?"Tôi hoảng sợ quay phất lại.

"Cô lại đây."Hấn vẫy vẫy tôi lại.

Có linh cảm chẳng lành, tôi không dám đến gần. "Không... không... tôi bận..."

"Tôi bảo cô lại đây. Cô muốn chết à?"Hấn ta to giọng, vênh mặt lên giờ nắm đấm ra đe dọa tôi.

Sợ hấn giờ trở lại, tôi như con cún từ từ tiến lại gần hấn, mặt cứ cắm gầm xuống đất.

"Hôm nay đều tại cô cả. Vì gặp cô nên tôi mới xui xẻo vậy."Lôi Vĩ Vĩ mặc dù bị từ chối nhưng trước mặt tôi thì hấn vẫn chỉ là một tên bạo lực mồm to mà thôi.

"Tôi... tôi á?"Tôi ngạc nhiên. "Tôi... tôi đâu có..."

"Từ khi gặp cô trong phòng y tế, tôi đã không được trị thương..."

"Anh... anh tự đi ra..."

"Im đi. Cô dám ngắt lời tôi hả?"Lôi Vĩ Vĩ búng mạnh trán tôi.

"Ái da đau."Tôi đau đến chảy cả nước mắt. Tuy nhiên, tên Lôi Vĩ Vĩ lại chẳng hề quan tâm.

"Sau đó lúc khai giảng tên bánh bèo được chọn lên phát biểu thay vì tôi. Rồi tôi gặp bà già Kim Ngân, cả Thiên Thu và tên bánh bèo đi với nhau."Lôi Vĩ Vĩ vẫn tiếp tục kể tội của 'tôi' ra. "Nói chung, tại cô mà tôi mới xui xẻo đó."

Hic, sao cái gì cũng đổ lên đầu tôi thế? Tôi vô tội, tôi có làm gì đâu mà. Huhu, tôi khóc cũng không được này.

"Tôi... tôi thật sự không liên quan à?"Tôi xoa tay xoa chân. "Toàn là tự anh nghĩ thế thôi à."

"Chính vì tôi nghĩ thế nên cô mới là thần xui xẻo đó."Lôi Vĩ Vĩ tiếp lời tôi, hých mạnh vào người tôi suýt ngã.

"Đau..."Tôi xoa xoa chỗ tay vừa bị hấn hých.

"Này, đừng có giờ cái mặt giả vờ đáng thương đó ra. Cô làm bốn thiếu gia khó chịu rồi đấy."Lôi Vĩ Vĩ nói vừa đấm vừa xoa, chẳng hiểu hấn nghĩ cái quái gì trong đầu nữa.

"Tôi... tôi đâu có!"Tôi lùi lại vài bước, ái ngại nhìn hấn.

"Cô có phải phụ nữ không đấy?"Hấn hỏi, khịt khịt mũi.

"Có... có. Tôi... tôi không con trai."Nghe cái câu hỏi kì cục đó, lưỡi tôi lú lại, trả lời kì cục theo, chẳng ra đâu vào đâu.

"Hừ, hôm nay ta đây tạm tha cho cô đó."Hấn chỉ tay vào mặt tôi rồi quay lưng bước đi. Nhưng được một lúc thì hấn lại quay mặt lại, nói với tôi. "Thần xui xẻo, lần sau tránh xa tôi ra."

Thần xui xẻo? Cái gì chứ? Có mà hấn tự rước họa vào thân thì có. Thực tình thì tôi cũng không biết mình xui xẻo thật sự hay bị ông thần xui đeo bám nữa.

Hic hic, ngày đầu tiên đi học của tôi, đã bị gọi là thần xui xẻo rồi. Không biết mai sau sẽ như thế nào. Điềm báo này có thể khiến tôi bị xa lánh trong tương lai không xa.

"Em là Trúc Y?"Một giọng nói quen quen phát lên sau lưng tôi. Tôi giật mình quay lại xem đó là ai.

"Chị... chị y tế..."Tôi ngạc nhiên vô cùng. "À, em chào chị."

"Haha, em lễ phép nhỉ!"Chị y tế cười lớn, khoanh tay trước ngực. "Chả bù cho thằng em trai bất trị của chị."

"Em trai? Ai cơ ạ?"Tôi khẽ nhàu mày nhìn chị.

"Ừa? Em không biết sao?"Chị nghiêng đầu, ngạc nhiên nhìn tôi. "À, hôm nay chị chưa nói cho em nhỉ!"

"Nói... nói gì ạ?"Tôi có cảm giác câu nói sắp tới của chị sẽ làm tôi sốc đến ngã gãy chân.

"Chị là Lôi Diệp Diệp."Chị y tế mỉm cười rạng rỡ. "Chị là chị gái của Lôi Vĩ Vĩ."

Quả đúng như tôi nghĩ. Tôi sốc đến mức muốn phụt máu ra mà chết. Đúng là chị em có khác, đều là tài tử giai nhân không thôi à! Hic hic, ngay từ đầu mình gặp họ ở phòng y tế là thấy có vấn đề rồi. Đúng là cái gì cũng tròn hết, đi đâu cũng đụng độ người mình đã gặp trước lễ khai giảng hết à. Đây liệu có thể gọi là định mệnh?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-7: Chiếc ô

Thời gian trôi qua rất nhanh. Rốt cuộc cả ngày hôm nay ngoài việc bầu bạn với chị Diệp Diệp, tôi vẫn thu mình lại, không nói chuyện với ai. Hơn nữa, họ cũng rất khó gần à. Tôi cũng không biết mình nên ra sao nữa.

Tách tách tách!

Ôi mẹ ơi, trời mưa ư? Chết thật, tôi không có mang ô.

Tôi đứng trong trường, vươn tay ra hứng những giọt mưa ngoài trời. Lúc đầu chỉ lác đác vài hạt, tôi định chạy ù ra thật nhanh nhưng ngay lập tức ông trời giáng mưa xuống thật to, cứ như cố tình cản trở việc tôi về nhà.

Tôi đành trở lại phòng y tế, hi vọng có thể mượn chị Diệp Diệp cái ô. Nhưng mà sự tình nó không đơn giản như vậy.

"Chị già, mau đưa tôi cái ô!"

"Thằng nhóc hỗn xược, em gọi ai là chị già?"

"Thì đưa ô đây. Tôi còn về nhà à. Hôm nay tên Trần Hạo Nam không đón được tôi."

Vừa mới mở cửa đi vào, đập vào mắt tôi đã là cảnh "chiến tranh chị em" của hai chị em họ Lôi. Tôi toát mồ hôi hột đứng đờ đẫn nhìn, không dám lên tiếng vì sốc.

"Ừa, Trúc Y? Em vào đây từ khi nào vậy?"Cuối cùng chị Diệp Diệp cũng nhận ra sự tồn tại của tôi.

"À... em..."Tôi đang định trả lời thì nhìn thấy cái liếc sắc bén của Lôi Vĩ Vĩ quẹt qua người tôi.

"Đồ xui xẻo, sao lại là cô?"Lôi Vĩ Vĩ dùng ngón chỉ vào mặt tôi. "Cô vào đây có ý định gì? Tôi bảo cô đừng bám theo tôi cơ mà."

Hic hic, sao tôi biết anh ở trong này được chứ? Đây chỉ là ngẫu nhiên thôi à. Biết anh ở đây tôi có chết cũng không dám vào.

"Tôi... tôi..."Thực tình tôi muốn gân cổ lên để nói vậy nhưng cái mồm nó cứ không chịu mở ra.

"Này, nếu cô muốn chiếm ô của tôi thì mơ đi. Mau đi đi trước khi tôi cho cô ăn đấm à!"Lôi Vĩ Vĩ hung dữ nói một cách hăm dọa, giờ nắm đấm lên nhưng rồi chị Diệp Diệp dùng cả quyền sách dày đập bốp vào đầu Lôi Vĩ Vĩ.

"Chị già, chị đánh tôi?"Lôi Vĩ Vĩ ôm đầu, tức giận gào lên.

"Không đánh không chịu được."Chị Diệp Diệp cũng gào lên không kém, làm cho tên Lôi Vĩ Vĩ đó khựng lại, kinh ngạc nhìn chị.

"Trúc Y, em tới mượn ô?"Chị vui vẻ quay sang tôi.

"À à... thôi ạ. Chị cứ cho Lôi Vĩ Vĩ đi ạ."Tôi vội từ chối ngay kéo rước họa vào thân.

"Không sao."Chị cười, ném cho tôi cái ô. "Mai đem trả chị nhé!"

"O..."Tôi ngơ ngẩn, loạng choạng bắt lấy rồi cúi đầu. "Em cảm ơn."Tôi vội mở cửa chạy mất dép. Thế mà sau đó tôi vẫn nghe thấy tiếng gào của Lôi Vĩ Vĩ, than rằng bắt công thể này thế nọ. Ôi trời ơi, chắc mình không xong với hán rồi. Đúng, tôi có thể dự cảm được tương lai gần.

Tôi mở ô ra, bắt đầu tiến ra phía cổng trường.

Tôi vừa đi vừa nhìn xung quanh. Ôi ôi, một hàng siêu xe đỗ dài trong khuôn viên trường. Cái tiểu thư, thiếu gia đều có người ra đón. Tôi nhìn mà thấy ghen tỵ. Tự hỏi không biết bao giờ mình mới được như thế? Haiz, nhà nghèo thì mãi hoàn nghèo thôi.

Bim bim!

Có tiếng còi xe đằng sau vang lên, tôi giật mình quay lại. Người lái xe mở cửa ra. "Tránh đường một chút!"

Cái gì mà tránh đường? Hà? Đường rộng mênh mông thì không đi sao lại bảo tôi tránh? Chuyện khi gì vậy?

"Đừng để tiểu thư chúng tôi đợi." Người lái xe bấm còi. "Làm ơn tránh ra."

Tôi inh hết cả tai vì tiếng còi. Tôi đứng sang một bên để họ đi, trong lòng khẽ thờ dài.

Ào!

Cái xe vừa đi qua thì nước bắn hết lên người tôi.

Tôi ướt sũng từ đầu xuống chân.

Khụ khụ! Sao... sao lại có chuyện này xảy ra chứ? Thật sao? Họ còn chà thêm xin lỗi nữa, có vẻ cố tình. Hừ, mấy người dùng tường nhà giàu là có thể chê bai, khinh bỉ kẻ nhà nghèo như tôi nhé. Mà không biết... vị 'tiểu thư' đó là ai nhỉ?

Tôi chán nản chạy vào nhà vệ sinh gần nhất, chỉnh sửa lại đầu tóc, lau qua khuôn mặt và bộ quần áo ướt sũng. Hic, ngày đầu tiên đi học mà đã như thế này ư? Đúng là tôi bị ông thần xui đeo bám thật.

Sau đó, tôi đã đi đứng cẩn thận hơn, không chơi trội đi ra giữa nữa. Đi ra khỏi cổng trường, tôi thấy chỉ toàn xe là xe đi ra, chả có ai đi bộ như tôi cả. Nhưng rồi tôi nhìn thấy một bóng người đứng dưới bóng cây không xa. Tôi chả biết người ta có bị ướt không nữa, nhưng chắc là bạn đó không đi xe ô tô. Haha, vậy có người đồng cảnh rồi!

Tôi chạy ra phía đó. Nhưng càng gần thì nụ cười của tôi lại méo xệch. Phải rồi, đó chả phải người lạ gì, mà chính là cậu Hàn Băng Vũ nổi tiếng đẹp trai, hot boy của trường. Cậu ấy đã ướt nửa người, nhưng hình như cậu ta không có quan tâm. Đôi mắt đắm chiều nhìn ra đâu đó, hai tay đút túi quần. Có vẻ như đứng dưới cây vẫn làm cậu ấy ướt. Chiếc cây đó tán rất rộng và dày, thế mà...

Không biết tôi có nên ra không nhỉ? Mặc dù còn chưa nói chuyện với nhau lần nào, cứ như người lạ, liệu cậu ta có đi chung ô với tôi không?

Nhưng không hiểu sao tôi bị thần xui quỷ khiến hay sao ý, tự nhiên tiến về phía cậu ta, mạnh dạn hỏi. "Cậu đi ô cùng tôi không?"

Và đáp lại tôi chỉ là sự im lặng cùng với ánh mắt vô hồn mà đẹp như thiên thần đó.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-8: Tâm trạng

Im lặng... im lặng đến đáng sợ.

Hiểu rồi, cậu ấy lạnh lùng sắt đá, thiếu gia nhà giàu thế đương nhiên là không chấp nhận đi chung ô với con nhà nghèo như tôi rồi. Hic, biết thế lúc đầu tôi không mời cho rồi.

"Xin... xin lỗi..." Tôi vội ngượng ngừng bước đi.

"Tôi... đi với cô." Hàn Băng Vũ thốt lên một câu ngắn ngủi.

Hà? Tôi có nghe lầm không đấy?

Rồi chúng tôi cùng nhau đi bộ ra bến xe buýt không xa. Lúc đầu tôi nằng nặc cầm ô nhưng cậu ta cao hơn nên giật lấy ô tôi mà cầm, che cho cả hai. Thấy sự im lặng đáng sợ quá, tôi liền nhanh nhẩu hỏi. "Cậu... không đi xe ô tô à?"

"Không thích."

"Sao cậu không đi nhờ?"

"Không thích."

"Sao cậu đứng dưới cây?"

"Chờ tạnh."

Ôi trời, hán trả lời gì mà khó hiểu vậy! Tôi nghe mà thấy kinh ngạc à. Lạnh lùng thì cũng phải vừa vừa thôi chứ! Thực ra tôi còn nhiều điều muốn hỏi nhưng biết chắc cậu ta sẽ trả lời như vậy nên tôi mất hứng.

Đến bến xe buýt, chúng tôi ngồi chờ ở bến. Hai đứa ngồi rõ ràng là có khoảng cách rõ rệt, không ai nói câu nào.

"Cậu... cũng đi xe buýt?" Tôi rút ngắn khoảng cách, hỏi han.

"Thình thoảng." Hàn Băng Vũ đáp gọn.

Tôi gật gật rồi lại ngồi xê ra. Cậu ta không được học tiếng trung cho tử tế hay sao ý mà nói mỗi một từ chính, chả thấy đầu cuối câu đâu.

Một lúc sau, xe buýt đã gần đến. Đó là tuyến xe đi một lèo đến nhà tôi. Khi đứng dậy, thấy Hàn Băng Vũ vẫn ngồi đó, tôi lại hỏi. "Cậu... cậu đi chuyển nào?"

"Chuyển sau."

"..."

"Cầm ô này. Mai nhớ trả chị y tế là được." Tôi đưa cậu ấy cái ô.

"Không cần."

"Không sao. Chuyển sau chắc lâu mới tới." Tôi suy nghĩ vớ vẩn rồi cứ tuột ra khỏi miệng. Tôi dúi vào tay cậu ta cái ô. "Cầm đi."

Đúng lúc này, xe buýt đến, tôi vội bỏ chạy lên xe rất nhanh. Khi xe đi chuyển, tôi vẫn cố ngoái nhìn lại. Hàn Băng Vũ vẫn giữ khuôn mặt không cảm xúc, cầm lấy cái ô. Sau đó tôi không nhìn thấy gì nữa vì có người che khuất.

Hừ, cái xe đông đúc này! Sao số mình khổ thế này? Ngày mai không biết đi tàu điện có khá hơn không.

.....

Khi tôi vừa mới mở cửa nhà ra, bỗng có cái gì đó giống kiểu giấy bắn vào mặt tôi.

"Waaaaa, mừng con đi học về!" Di Khuê mặc bộ đồ gấu trúc trông rất dễ thương, tay cầm cái pháo, vỗ tay bôm bốp.

"Hôm nay đi học có vui không?" Chú Phong bình thường phải 8-9h mới về. Thế mà hôm nay lại về sớm đột xuất.

"Hôm nay chú không đi làm sao?" Tôi ngạc nhiên hỏi.

"Khuê bảo với chú muốn tổ chức bữa tiệc mừng ngày đầu con đi học nên chú đã về sớm." Chú Phong cười ha ha.

"Hahaha!" Cả ba chúng tôi cùng nhau phá lên cười, mang thêm hạnh phúc đến cho tổ ấm này.

Và cũng vì sự kiện này, nhà tôi ăn sớm hơn mọi hôm. Vừa ăn chúng tôi vừa trò chuyện vui vẻ. Hôm nay ở trường rất vui... rất là vui ha.

Vui ư? Cả ngày đi học tôi còn chưa nhắc đến từ đó.

Cười ư? Cả ngày ở trường tôi còn chưa cười được tự nhiên một lần nữa.

Di Khuê, chú Phong, con xin lỗi... con thành thật xin lỗi hai người vì đã nói dối. Nhưng không còn cách nào khác, nếu nói thật ra thì sẽ làm phụ lòng họ mất. Tôi đã đòi bằng được thi vào trường này, nếu muốn chuyển ra thì sẽ rất khó. Di và chú sẽ ngày đêm buồn bã vì tôi...

Rồi tôi chợt tưởng tượng ra cảnh hai ông bà ăn xin ngồi ở vỉa hè trên phố.

Ôi ôi, sao mình lại có thể nghĩ như vậy chứ? Tốt nhất là quên đi, ở trường mình còn có chị Diệp Diệp cơ mà.

Tối hôm nay có lẽ là bữa ăn ngon nhất mà tôi từng ăn, tuy nhiên lại là bữa ăn mà tôi thấy đối trá vô cùng.

.....

Sáng hôm sau, chú Phong đi làm từ rất sớm. Lúc tôi chuẩn bị cùng đi đi tàu điện thì chuông điện thoại nhà reo lên. Di Khuê ra nhắc máy, sau đó bảo với tôi là hãy tự đi, đi phải mang tập tài liệu đến cơ quan cho chú. Tôi nghe xong mà cứ như hồn lìa khỏi xác, không nói năng gì cả.

Lần đầu tiên trong đời, tôi đi tàu điện... một mình. Sau khi lên được tàu, không những đông hơn xe buýt mà còn đứng cứ va chạm vào nhau. Hic hic, tôi đứng vịn mỗi cả tay mà không sao đứng vững nổi.

Không xa tôi, chỉ cách có hai ba người, tôi thấy một cô gái khá xinh xắn mặc đồng phục trường tôi, đang đứng vịn tay lên giống tôi, nhưng mặt có phần nhăn nhó.

Trời ơi... chả lẽ đây là hiện tượng di thường kể.... buồn đi WC trong khi đi phương tiện công cộng sao?

Nhưng mà hình như không đúng cho lắm.

Mặt cô ấy càng nhăn nhó hơn. Chiếc váy đồng phục của tôi thì chạm tới gần đầu gối, còn của cô ấy thì ngắn cũn như bao học sinh khác.

Tôi len lén nhìn xuống váy của cô ấy thì phát hiện có bàn tay to con của ai đó. Tôi ngạc nhiên nhìn lên, đằng sau cô ấy là một ông trung niên mặt dâm dề, đang cười hì hì.

Á á á, qu... quấy... quấy rồi tình dục!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-9: Quấy rối tình dục

Quấy rối tình dục ư? Không phải là... buồn đi WC à? Mà quấy rối chắc rồi, WC gì ở đây hả Diệp Trúc Y ơi! Tôi tự đập đầu mình vài phát cho tỉnh.

Nhưng mà.... trông cô ấy thật sự tội nghiệp à. Không biết tôi có nên sử dụng chiêu 'mỹ nhân yếu cứu mỹ nhân' không nữa. Mà tôi nhớ có lần, tôi mở lòng giúp một bà lão bê đồ, thế là không may vấp ngã làm đồ đạc rơi ra hết. Đã thế rồi lại còn đến nhặt hộ người ta, bỗng nhiên ngồi xổm không vững ngã bệt xuống đất, làm nát mấy quả cà chua. Từ đó về sau tôi không làm việc tốt nữa, chỉ tỏ đem họa về cho người ta.

Nhưng mà... nhờ đâu lần này khác? Với cả nạn nhân lại là học sinh cùng trường. Tôi phân vân... phân vân...

Thôi được rồi, coi như hôm nay mình độ lượng đi, mình sẽ sử dụng chiêu 'mỹ nhân yếu cứu mỹ nhân' một lần nữa.

Tôi liêu xiêu đi về phía đó như người say rượu. Căn bản là không hiểu sao cái tàu nó lắc lư cứ như có động đất vậy, cộng thêm chật chội nữa.

Bỗng tôi đi vương phải chân một người choãi ra, không may vấp ngã, lại đúng cái chỗ ở ngay cạnh tên quấy rối, hai tay tôi đập mạnh vào người hắn trước khi ngã úp mặt xuống đất.

Đau... đau... chắc mũi tôi gãy mất rồi.

Tôi từ từ ngẩng mặt lên.

Hic hic, mình thảm quá! Tôi cá rằng có rất nhiều người đang bàn tán về tôi đây. Thật đáng lòng nữ sinh muốn cứu người mà bị vấp ngã.

"Mây..."Bỗng có ai đó cầm cổ áo tôi, nâng lên. "Cố tình gây sự hả?"Hắn như một con hổ, nhìn tôi như muốn ăn thịt.

Oái, là... là cái tên quấy rối đáng chết này. "Bỏ... bỏ tôi ra."Thấy hắn, tôi vùng vẫy trên không. Hic hic, nhìn mặt hắn cũng đủ biết hắn thuộc 'băng đảng' nào rồi (ý muốn nói là xã hội đen)

"Mày cố tình phải không?"Hắn ném mạnh tôi xuống làm tôi đập hai trái mông vô tội. Đau chết mất!

"Này, chú không có quyền làm thế!"Cô bạn bị quấy rối chắn trước mặt tôi.

"Mày thích gì?"Ông chú vênh mặt kên, bắt cháp lời bàn tán xung quanh.

"Cô ấy vô tội mà, chỉ là bị ngã thôi."Cô ấy nói. "Tôi chịu nhục suốt vì muốn giữ thể diện của cả hai đấy."

"Mây...."Ông chú cứng họng, rồi giờ nắm đấm lên. "Con khốn!"

Trong lúc nắm đấm đang dần dần sát với khuôn mặt xinh đẹp của cô gái, không hiểu sao cơ thể vội chạy ra chắn trước mặt cô gái. Hai mắt tôi nhắm tịt lại.

Bập!

May thay, cú đấm đó không rơi xuống. Ủa? Thế là sao?

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên để xem chuyện gì xảy ra. Trước mặt tôi là cảnh tượng vô cùng huy hoàng. Một chàng trai cao lớn, đẹp trai vô cùng, đeo quả kính râm sành điệu, nở nụ cười bắt lấy cánh tay của ông chú dề xồm.

"Chà, thế là không tốt đâu."Chàng trai lên tiếng. Và đến lúc này, tôi mới nhận ra.... ANH TA MẶC ĐỒNG PHỤC TRƯỜNG TÔI À?

"Mày...."Ông chú tức giận quay lại, định giơ nốt tay kia ra. "Mày cần tao à?"

Nhưng cánh tay đó ngay lập tức bị chàng trai cao lớn đó chặn lại. "Bạo lực là không tốt."

"Mày...."Ông chú tức giận. "Mày là thằng cha nào hả?"

"Khương Hạ Chính."Anh chàng tự tin đáp lại.

Xi xào xi xào!

Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh. Ai ai cũng thì thầm vài tai người bên cạnh. Tôi quay sang ông chú dê xồm, ông chú kinh hãi nhìn rồi rút tay lại, cúi đầu xin lỗi vô tội vạ. "Xin lỗi... tôi thành thật xin lỗi."

"Đi mau."Anh chàng nghiêm túc nói. Ông chú gật gật rồi lẩn vào đám người trong tàu.

Phù! Cuối cùng tôi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên, sao cô bạn bên cạnh tôi hai mắt cứ sáng như sao vàng thế nhỉ?

"Hai em ổn chứ?"Khương Hạ Chính tiến lại gần chúng tôi, hỏi thăm dịu dàng.

"À vâng, em cảm..."Tôi đang định nói cảm ơn thì cô bạn bên cạnh chen lên trước, miệng cười tươi như hoa. "Chào anh. Em biết anh từ lâu rồi, bây giờ mới có dịp làm quen."

"Hình như em là...."Khương Hạ Chính định nói ra điều gì đó nhưng bật cười. "Haha, anh có nghe qua về em rồi."

"Thật à? Em ngưỡng mộ anh từ hồi học cấp 2 Lam Nguyệt cơ."Cô bạn sung sướng nói. "Anh, cho em xin số được không?"

Phụt! Tôi suýt xịt máu mũi. Sao cô bạn này hồn nhiên vô tư vậy. Lần đầu nói chuyện đã đòi xin số rồi. Chắc chắn anh chàng này sẽ không cho.

"Được thôi."Anh mỉm cười.

Hả à à? Anh ta đồng ý sao? Tôi sốc vẫn chưa hết sốc.

Tôi vẫn nằm trong giấc mộng sốc, thì đột nhiên có người lay tôi. "Bạn gì ơi!"

Tiếng gọi cô bạn kia như kéo tôi ra khỏi cơn sốc này. Tôi vội tỉnh táo lại, lắc nhẹ đầu cho não lưu thông. "Ch... chào!"

"Cảm ơn cậu nhiều nha."Cô bạn tùm tùm cười. "Nhờ cậu mà tôi thoát khỏi tên dê xồm và gặp được anh Khương Hạ Chính đó."

"Vậy.... vậy sao?"Tôi cười ái ngại. Không ngờ mình cũng đã làm được việc tốt đó. Chắc hôm nay ông thần xui ỏm rồi.

"Ta làm quen đi."Cô bạn chìa tay ra một cách thân thiện. "Tôi là Mạc Đình Đình, lớp 10A2, rất vui được làm quen."

Mạc Đình Đình à? Nghe quen quen, hình như là..... Á á, là cô ấy, cô gái.... băng vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-10: Mafia

Chúng tôi nhận ra nhau. Sau đó nói chuyện vui vẻ.

"Không ngờ cậu là cô gái hôm trước."Đình Đình cười tùm tùm. "Nghe giọng cậu lúc đó buồn cười thật."

"Vậy... vậy hả?"Tôi cười gượng. "Còn tôi cứ tưởng cậu là m..."

"À mà lúc đó, tôi thấy cậu đi rõ lâu. Có chuyện gì à?"Đình Đình ngược lên hỏi tôi.

"À à... có... có chút chuyện."Tôi gãi đầu, ánh mắt hướng sang chỗ khác.

"Lôi Vĩ Vĩ lại kiểm chuyện đúng không?"Đình Đình cứ như cái mạng xã hội, biết được mọi thứ. Thấy tôi gật đầu, Đình Đình khoanh tay trước ngực. "Lôi Vĩ Vĩ một ngày không kiểm chuyện với chị Diệp Diệp thì không chịu được."

"À mà này, chị Diệp Diệp là tiểu thư như vậy, sao lại đi làm nhân viên y tế?"Nhắc tới chủ đề, tôi lập tức hỏi trước khi quên.

"À, chị ấy bỏ nhà ra đi rồi vào đây làm việc. Muốn biết lý do không?"Đình Đình nháy mắt. Không đợi tôi trả lời, cô ấy kể luôn. "Chị ấy không được chọn làm người thừa kế gia tộc Lôi."

"Gia tộc Lôi? Vậy Lôi Vi Vi..."Tôi kinh ngạc.

"Đúng! Chị ấy được luyện trở thành người thừa kế từ bé, nhưng sau khi có Lôi Vi Vi thì chị ấy bị tước mất chức đó. Quá tức giận, chị ấy bỏ đi và sẽ không liên quan tới Lôi gia nữa."Đình Đình khẽ nhún mày. "Nhưng không vì thế mà chị ấy ghét lạnh với em trai mình."

"Ồ!"Quá cao cả, tình chị của Diệp Diệp tỷ dành cho Lôi Vi Vi thật sự lớn lao. Tôi nghe mà thấy ghen tị, bởi vì tôi không có anh chị em gì hết à.

"Nhìn chị Diệp Diệp hiền lành thế thôi, nhưng cực kỳ xứng đáng làm bang chủ. Hơn hẳn cái tên Lôi Vi Vi ngu ngốc, chỉ biết dùng bạo lực."Đình Đình chép miệng, chán nản lắc đầu.

"À.... mà khoan, bang chủ là sao?"Tôi chợt ngó người ra.

"À, cậu là học sinh mới nên không biết nhỉ."Đình Đình nhìn tôi bằng con mắt ngạc nhiên. "Nhưng tôi nghĩ người ngoài còn biết rất rõ cơ mà."

"Haha... tôi mù thông tin. Cậu kể cho tôi được không?"Tôi ngại ngừng cười trừ. Hic, tôi thật sự xấu hổ khi bị nói là không biết gì mà. Tôi từ thừa cha sinh mẹ đẻ xem thời sự chưa tới 10 lần, lên mạng chưa tới 10 lần, biết được mỗi ông Hàn Mặc Tử giàu có gì gì đó. Với cả nhà tôi nghèo, không đủ tiền mua đồ dụng điện tử cho tôi.

"Nghe tôi kể từ đầu. Đừng có hỏi gì nhé!"Đình Đình nói. "Cái anh Khương Hạ Chính vừa rồi, muốn biết tại sao mọi người lại kính sợ không?"Thấy tôi gật lia lịa, Đình Đình khẽ phì cười rồi kể tiếp. "Anh ấy là người thừa kế gia tộc mafia. Gia tộc Khương là một trong ba băng đảng mafia quyền lực nhất thế giới ngầm ở Trung Quốc."

Vừa nghe Đình Đình thủ thỉ bên tai, tôi sợ hãi nổi cả da gà, dựng cả tóc gáy. Cái gì mà mafia? Cái gì mà băng đảng quyền lực?

Từ hồi bé, tôi chưa một lần nào tin vào phép màu hay những câu chuyện cổ tích. Khi lớn tôi lại càng không tin vào mấy chuyện ảo tưởng sức mạnh, băng đảng mafia này nọ hay thế giới ngầm. Thế mà bây giờ có người nói cái thế giới ngầm này tồn tại, lại còn phân bè chia phái theo gia tộc chứ. Hơn nữa, tôi vừa mới tiếp xúc với người thừa kế gia tộc Khương, một trong ba băng đảng quyền lực nhất.

Gyaaaaaa, tôi đi chết đây, tôi đi chết đây.

"Trúc Y, bây giờ cậu mới biết thì thật sự ngạc nhiên đó."Đình Đình nói. "Yên tâm, anh Chính hiền khô mà."

Hiền hiền cái đầu ý. Vừa nãy anh ấy chà ra uy hiếp ông dề xóm à? Thế hiền ở đâu?

"Thế... thế mấy cái băng đảng đó có làm gì ác không?"Tôi rụt rè hỏi.

"Có chứ, xã hội đen mà. Họ thậm chí còn bắt tay với cả ba gia tộc Hàn - Cao - Triệu nữa."Đình Đình nói, tỏ ra hiểu biết.

Á á á! Giờ tôi hiểu tại sao mấy tên làm tội ác bị gọi là mafia rồi. Huhu, sao tôi lại học ở cái trường này chứ...

Khoan, Đình Đình vừa nhắc tới cái gì mà Hàn?

"Đình Đình, kể tiếp đi."Mặt tôi lộ rõ vẻ tò mò hơn bao giờ hết.

"Ba gia tộc Hàn - Cao - Triệu đứng đầu về kinh doanh ở châu Á và còn bắt tay với rất nhiều tập đoàn trên thế giới. Họ Hàn là họ đứng đầu bộ ba này. Cậu biết Hàn Mặc Tử chứ?"Tôi gật rụp một cái để cho cô ấy biết rằng tôi biết người này. "Đấy, Hàn Băng Vũ là con trai duy nhất của ông ấy."

Thôi đứng rồi, cái số phận éo le nhỏ nhen của con sao dính vào mấy cái người có số phận cao cả thế? Hic hic, tôi ừ chịu đầu. Bây giờ tôi đã hiểu tại sao trường Lam Nguyệt lại nổi tiếng như vậy rồi. Toàn mafia với cả doanh nhân vào đây học chứ gì?

Nhưng bỗng dưng tôi cảm thấy giống bộ phim The Heirs quá, toàn người thừa kế này nọ.

"Nhưng cậu biết đấy, toàn bộ những vệ sĩ, hệ thống an ninh hay là đồ dùng điện tử, bla bla bla, đều do ba gia tộc mafia Lôi - Diêu - Khương cung cấp. Trong đó, gia tộc Lôi đứng đầu. Mặc dù họ nổi tiếng nhất thế giới ngầm ở Trung Quốc nhưng cũng được nhiều nơi trên thế giới biết đến."Giọng nói của Đình Đình như kéo tôi ra khỏi giấc mộng.

Lôi - Diêu - Khương à? Chà chà, gia tộc Lôi đứng đầu sao? Còn có cả gia tộc Khương nữa. Thảo nào họ nổi tiếng thế.

Á, khoan đã, Đình Đình vừa nhắc tới gia tộc Lôi? Chẳng lẽ tên Lôi Vi Vi đó là mafia? Ôi mẹ ơi, giờ thì tôi hiểu tại sao Đình Đình nói chị Diệp Diệp hợp làm bang chủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2-1: Thẻ quyết tránh xa Mafia

Tôi đứng trước cái phòng học trống vắng, thờ dài thườn thượt như bị thiếu ô xi. Lúc này, tôi chỉ muốn về nhà, đánh một giấc thật sâu.

"Lôi Vĩ Vĩ sau này sẽ thừa kế gia tộc Lôi quyền lực nhất thế giới ngầm Trung Quốc."

Giọng của Đinh Đinh vẫn cứ quanh quẩn trong đầu tôi. Tôi lắc mồi mà không xua tan cái ý nghĩ đó đi được. Coi như là nghe chuyện này để rút kinh nghiệm, biết ai là đối tượng nguy hiểm. Người ta nói &Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng& quả là không sai mà. Tốt nhất tôi không nên dính đến mấy người như thế này, đặc biệt là hội mafia. Không thì á, mình mà làm gì sai là nó đến đập nhà cửa mình tan tành mây khói luôn. Ừc, nghĩ tới đã rung mình rồi. Cứ tránh xa cái đen ra, tiến gần với ánh sáng là cuộc đời mình nó bình thường ngay ấy mà.

Nhưng đúng là đời nó không như mơ. Vừa mới đặt một chân vào lớp, tôi nhìn thấy Hàn Băng Vũ đang ngồi nghe nhạc. Tư thế ung dung, lãng tử này khiến tôi nhìn cái là say mê.

Oái oái, Diệp Trúc Y, mày đang nghĩ gì vậy? Đừng để về ngoài cửa cậu ta quyến rũ, không là rước họa vào thân đó.

Nhưng mà... tôi thật sự muốn hỏi cậu ấy về chiếc ô hôm qua. Không biết là cậu ta đã đem trả chưa nhỉ?

Nốt lẩn này thôi. Từ sau trở đi thẻ không dính dáng gì đến mấy người này nữa. Chị Diệp Diệp cũng cho nghỉ luôn, không khéo là bị dính đến Lôi Vĩ Vĩ.

"Lôi Vĩ Vĩ được coi là người đáng sợ nhất trường. Đối thủ của cậu ta là Hàn Băng Vũ. Không hiểu sao nhưng họ ghét nhau, thế thôi."

Lời nói của Đinh Đinh lại vang lên trong đầu tôi, chắc là muốn cảnh cáo tôi tránh xa cuộc chiến của hai người này ra.

Tôi đánh liều tiến lại gần Hàn Băng Vũ. Tôi chạm nhẹ đầu ngón tay vào vai cậu ấy. "Hàn... Hàn Băng Vũ... cậu ơi..."

Hàn Băng Vũ khẽ mở mắt. Cậu ta không hề tháo headphones ra, mà tự dung cúi xuống, lấy cái ô đặt ở chân bàn, đưa cho tôi. "Đây."

"À à cảm ơn." Rõ ràng tôi đã dặn cậu ta tự đi trả Diệp Diệp tý, thế mà sao lại chưa trả? Hay là cậu ấy sợ gặp mặt Lôi Vĩ Vĩ trong phòng y tế?

Hic, xem ra tình hình hai &quốc gia& Lôi - Hàn đang trong tình trạng chiến tranh lạnh rồi.

Tôi chạy một lần nữa xuống tầng, tiến thẳng tới phòng y tế. Trong lòng tôi thì cầu nguyện trong phòng không có ai.

Thế là thần may mắn đã mỉm cười với Diệp Trúc Y này, đáp ứng lời cầu nguyện của tôi. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, bước vào trong phòng trống, đặt nhẹ cái ô xuống bên cạnh chân bàn rồi lẳng lặng bỏ ra ngoài.

Thế là xong, cuộc đời mình sẽ trở về bình yên. Tôi thẻ từ giờ trở đi, sẽ sống ẩn sống dật trong trường, quyết tránh xa mafia, đặc biệt là Lôi Vĩ Vĩ.

"Cô làm cái trò gì đấy?" Một giọng nói quen thuộc xen ngang tư tưởng quyết tâm của tôi.

Trời ạ, đi thì mắc nui, về thì gặp sông. Số tôi gặp Khương Hạ Chính và Hàn Băng Vũ chưa đủ mà sao Thượng đế lại bắt con gặp tên trời đánh bạo lực Lôi Vĩ Vĩ này????

Tôi nhìn hần một lượt. Hần không còn mặc đồng phục tử tế như hôm qua nữa. Hôm nay, tên Lôi Vĩ Vĩ khoác áo sơ mi đồng phục bên ngoài, hai tay sấn lên tới khuỷu tay, bên trong mặc chiếc áo đeo có hình đầu lâu ở giữa, cái quần đồng phục kia thì một bên dài một bên sấn lên tới đầu gối. Tay trái của hần đeo cái vòng tay gai màu đen, cổ đeo cái dây chuyền xích, cộng thêm trên đầu đeo cái băng đô bằng vải màu xanh đậm. Tay phải xách cái cặp xẹp lép như vác bao tải.

Trông hần đậm chất mafia, nhưng cũng phong độ ấy chứ.

"Cô nhìn gì?" Lôi Vĩ Vĩ chống nạnh, nói bằng âm lượng lớn.

Tôi tỉnh giấc, lắc nhẹ đầu xua tan ý nghĩ kinh khủng. "Xin... xin chào!" Rồi tôi cười ái ngại, ba chân bốn cẳng phóng vèo đi.

Chạy chạy chạy, tôi chạy chạy chạy, dốc toàn bộ sức chạy thật nhanh.

Ủa, sao mình chạy nhanh thế mà không di chuyển nhỉ? Mà cái cổ áo sao lại bị kéo ra đằng sau thế kia?

Má ơi, tên Lôi Vĩ Vĩ mặt hầm hầm nhìn tôi. Tay trái hần tóm lấy cổ áo tôi một cách dễ dàng. Hic hic, hần cao như thế chân dài phải biết (công nhận người trường Lam Nguyệt nam nữ đều rất cao à nha) Tôi có chạy năm bước thì hần chỉ cần bước hai bước là tóm được tôi.

"Cô cao bao nhiêu?" Lôi Vĩ Vĩ giọng lạnh đi, hỏi.

Biết mình muốn sống, nên tôi trả lời nhanh. "1m65."

Lôi Vĩ Vĩ nhìn tôi không chớp mắt, rồi thả tôi ra. "Chà, tôi cứ tưởng cô cao có mét 55."

"Tôi... tôi không lùn." Tôi giơ tay lên rồi lắc, tỏ ý phản đối.

"Muốn chết hả con nhóc này?" Lôi Vĩ Vĩ giờ nắm đầm ra. "Đối với chiều cao m85 của bốn thiếu gia, cô quá lùn."

Hic hic, vậy chắc tôi phải cao m80 mới vừa lòng hần nhi.

"À đúng rồi, cô còn nợ tôi số thứ. Mau đi theo tôi." Lôi Vĩ Vĩ cười khẩy, xách cổ áo tôi từ đằng sau, lết tôi đi.

"Lôi... Lôi Vĩ Vĩ, buông tôi ra, tôi tự đi được mà!" Tôi vùng vẫy, đau khổ khóc không ra nước mắt.

Sao ông thần xui nữ che ánh sáng may mắn của Thượng đế ban cho con chứ? Huhu, sao số tôi nhọ thế! Lòi thề quyết tránh xa Mafia của tôi bị Thượng đế bỏ ngoài tai mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-2: Hợp đồng kết nghĩa

Tên Lôi Vĩ Vĩ lết tôi như bao tải ra đằng sau trường, nơi có rất ít học sinh đi qua. Đến một đoạn, hần thả tôi ra, khoanh tay trước ngực, đôi mắt khề nhúu lại. "Cô muốn gì đây?"

Tôi mới là người phải hỏi hần câu ấy à nha.

"Tôi... tôi... biết... mà cũng không..." Lúc này, tâm trạng tôi rối bời nên nói năng cứ loạn tung xạ hết cả lên. Nhìn cái ánh mắt mafia của hần làm tôi sợ nổi da gà. Mắt tôi cứ nhìn đi chỗ khác để tránh ánh mắt đó.

"Cô nói năng kiểu gì vậy?" Lôi Vĩ Vĩ nói như hét. "Rốt cuộc cô muốn gì? Sao cứ đeo bám tôi thế?"

"Tôi... tôi đâu có..."

"Ồ ha! Cái kiểu đi đâu cứ đụng cô là xui xẻo nhất, thế chả phải đeo bám còn gì. Còn hại tôi hôm qua dầm mưa về nhà nữa." Lôi Vĩ Vĩ tức giận, giơ tay ra đánh bụp vào trán tôi. Tôi nhăn mặt vì đau. Hức, cả cái bàn tay hộ pháp đẩy đánh mà không đau chắc?

"Tôi... tôi xin lỗi..." Tôi cứ như sắp khóc ra rồi.

"Này, tôi cảm cô khóc đấy." Lôi Vĩ Vĩ lùi lại hai bước, một tay rút túi quần. "Tôi không đơn thuần chấp nhận lời xin lỗi."

"Tôi... tôi phải làm gì?" Nghe tôi đây, tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hic hic, hần muốn làm gì sao? Chẳng lẽ bắt mình phải bò một vòng quanh sân trường kêu ụt ịt? Hay là hần ta đuổi học tôi? Á má ơi, con tưởng tượng mà đã thấy ghê rồi.

"Hehe!" Lôi Vĩ Vĩ mặt đang nghiêm nghị bỗng cười tùm tùm, nhe răng ra, híp cả mắt lại. Rồi tôi thấy hần đặt ba lô xuống đất, mở nó ra. Woah, trong cặp hần ngoài có một cái bút và một tờ giấy ra thì không còn gì luôn à. Chẳng bù cho tôi, hôm qua tôi nhét sách vở mới vào ba lô để mang về đọc. Chứng tỏ tên mafia này học hành chả từ tế gì cả.

Hần liến cái bút chì trên tai, rồi giơ sát mặt tôi tờ giấy. "Đọc đi." Hần hô to. "Tôi mất cả buổi tối để nghĩ đấy."

Tôi cầm lấy tờ giấy, bắt đầu đọc. Đầu tiên, hàng chữ to đùng được in đậm ở giữa hiện ra:

Hợp đồng kết nghĩa của Đại ca Lôi Vĩ Vĩ và Đàn em Diệp Y Y

Hả à à? Tôi có đọc nhầm hay không? Hay là tôi bị hoa mắt? Sao... sao lại có cái tiêu đề này? Hơn nữa tên tôi đâu có phải là Y Y? Tôi kinh ngạc, căng lòi hai con mắt ra nhìn.

Do Diệp Y Y, học sinh mới lớp 10A5, đã phạm tội tày đình, dám đeo bám thiếu gia Lôi Vĩ Vĩ, làm cho thiếu gia ăn ngủ không yên, xui xẻo đến tận mạng vào đúng hôm khai giảng. Mặc dù Diệp Y Y đã nhận được lời cảnh cáo nhưng Y Y vẫn không nghe, lại còn dám làm cho thiếu gia phải đội mưa trong khi đó mình thì an toàn về nhà. Những điều này là không thể để yên được.

Đọc tới đây, tôi dừng lại.

Noooooo, đây đều là sai sự thật hết à. Đúng là tôi đã cho hán đội mưa thật, nhưng việc mang lại xui xẻo cho hán không phải lỗi của tôi nha. Cái gì mà ăn ngủ không yên, lại còn tiếp tục &Y Y' thay vì &Trúc Y'. Tôi đâu có tên như vậy.

"Lôi Vĩ Vĩ, W£@\$*@¥W£@\$■●◆■. Tôi tên là Diệp Trúc Y nha. Đây không phải lỗi của tôi, anh bị ảo tưởng rồi." Thực lòng tôi rất muốn nói câu này. Nhưng cứ liếc mắt lên nhìn Lôi Vĩ Vĩ là tôi sợ đến rụt cổ lại như con rùa.

Thế là tôi lại nín thở, tiếp tục đọc.

Sau đây là những điều kiện thiếu gia Lôi Vĩ Vĩ đặt ra để giúp đỡ Diệp Y Y trong việc lấy công chuộc tội:

Lấy công chuộc tội cái con khỉ. Huhu, tôi thật sự căm ghét bản thân vì nó quá nhất gan à.

1. Phải luôn luôn gọi thiếu gia là đại ca, phải tôn trọng.
2. Phải luôn kề vai sát cánh bên cạnh thiếu gia, không được lảng nhãng với kẻ khác.
3. Phải cảm thấy vui vì được trở thành đàn em là con gái đầu tiên của thiếu gia.
4. Phải luôn tuân theo mệnh lệnh, hoàn thành nhiệm vụ thiếu gia giao. Dám làm trái ý hay cãi lại thiếu gia thì chết sẽ khó coi.
5. Tuyệt đối 100% không được làm phản, không nói chuyện với tên bánh bèo thối khi chưa được cho phép. Bởi vì thiếu gia ghét ai thì mình cũng phải ghét theo.
6. Nếu làm sai những điều trên, hay làm những điều ngoại lệ mà thiếu gia không thích, nhất định sẽ bị phạt nặng.

Tôi xui đây tôi xui đây. Cái tên bánh bèo thối này chắc chắn là Hàn Băng Vũ chứ gì. Trời gia, Lôi thiếu gia, anh làm ơn đừng kéo tôi vào mấy chuyện này được không!

Khi đọc xong những điều này đồng nghĩa với việc Diệp Y Y đã chấp nhận làm đàn em của thiếu gia Lôi Vĩ Vĩ. Thiếu gia sẽ rộng lượng và nhân từ hết sức có thể với đàn em này. Từ nay về sau, đàn em Y Y phải gọi Lôi thiếu gia là đại ca.

Di oi, chú oi, hai người mau cứu con đi chứ! Chẳng lẽ hai người khoanh tay đứng nhìn con bị đánh vào hội mafia sao? Mà từ bây giờ tôi phải gọi là đại ca á? Tôi khóc không ra nước mắt.

Cuối cùng, đề nghị Diệp Y Y phải ngoan ngoan phối hợp cùng Lôi thiếu gia trong kế hoạch 'Tiêu diệt bánh bèo thối'. Xin hết!

Kí tên (một con dấu màu đỏ ghi Vĩ được đập) Đại ca Lôi Vĩ Vĩ.

Kí tên (chỗ trống) Đàn em Diệp Y Y.

"Sao này, hay đúng không?" Lôi Vĩ Vĩ cười tự hào.

Tôi thật sự... thật sự không muốn ký vào đây chút nào hết. Tôi muốn xé xé xé cơ! Hic hic, sao số phận lại đẩy con vào tình cảnh này!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-3: Đưa trẻ tội nghiệp Lôi Vĩ Vĩ

Tôi bất đắc dĩ phải kí cái 'hợp đồng' thiếu năng vô tích sự này. Tôi run run lấy bấy mãi mới kí được một cái chữ méo xệch. Còn tên Lôi Vĩ Vĩ thì mãi nguyên cười, cắt 'hợp đồng' vào trong cặp sách.

"Tí nữa lên lớp tôi sẽ sắp xếp chỗ cho hai chúng ta ngồi gần tên bánh bèo thối." Lôi Vĩ Vĩ nói. "Cô yên tâm, tôi sẽ không để cô hành động một mình đâu."

Huhu, Lôi Vĩ Vĩ oi, tôi mới là người cần an ủi đây này. Tôi không muốn dính líu gì đến cuộc chiến của hai cậu đâu. Làm ơn tha cho tôi đi, tha cho chiếc lá đã vàng héo này đi.

Tiếc rằng tên Lôi Vĩ Vĩ không có đọc được suy nghĩ của tôi nên hán tuyên bố xong thì vẫy tay bỏ đi. Tôi đứng trời trồng ở nguyên một chỗ. Khuôn mặt vô hồn của tôi cộng thêm cái xác biết đi này khiến người ta nhìn vào tưởng thấy ma.

Tôi không có tâm trạng vào lớp nữa à.

Nhưng khi đến tiết, chân tôi cứ chủ động tiến thẳng vào trong lớp không do dự. Mãi đến khi đứng ở giữa lớp rồi, tôi mới chợt tỉnh ngộ. Haiz, cuộc đời không phải là những trang tiểu thuyết, càng không phải là mơ.

Tôi tiến đến chỗ ngồi của mình. Tuy nhiên, người ngồi chỗ tôi không phải là tôi mà là một cậu bạn trông rụt rè, yếu đuối.

Nhìn cái là tôi hiểu rồi. Tên Lôi Vĩ Vĩ này lại đi ăn hiếp người khác, bắt họ đổi chỗ. Lôi Vĩ Vĩ, không khéo cậu làm mất danh tiếng của tôi mất.

"Y Y, Y Y, lại đây." Giọng Lôi Vĩ Vĩ vang lên phía bên trái. Tôi quay xuống lớp nhìn. Lôi Vĩ Vĩ ngồi thẳng hàng ngang với Hàn Băng Vũ, nhưng cách một bàn ra.

Cái bàn đó....

Rồi tôi thấy hắn nhìn tôi, tươi cười chỉ vào cái bàn trống đó.

Rầm! Một quả thiên thạch đâm thẳng xuống đầu tôi.

Má ơi má ơi, con hiểu rồi, con vạ lần hiểu rồi. Hóa ra hắn ta bắt con ngồi đó để có thể dễ dàng đánh ngất Hàn Băng Vũ.

Tôi muốn lác đầu, nhưng lại cứ tự đi xuống chỗ đó. Tôi liếc Hàn Băng Vũ vẫn đang im lặng, gần như không biết chuyện gì xảy ra. Tôi thở phào, kéo ghế ngồi xuống.

Cũng đúng lúc này, Thiên Thu bước vào trong lớp. Nàng nổi bật nhất là ở gương mặt kiều sa, xinh đẹp cộng thêm chiếc váy đồng phục ngắn cùn để lộ đôi chân dài, trắng nõn nà.

"Thiên Thu...Thiên Thu..." Lôi Vĩ Vĩ như đứa trẻ con thấy kẹo mút, hớn hờ mặt mày, chạy ra phía nàng.

Thiên Thu chẳng những không để ý, mà còn thân nhiên bước qua Lôi Vĩ Vĩ đã đứng bên cạnh. Nàng tiến tới bàn của mình, lôi chồng sách vở ra.

"Thiên Thu, có chuyện gì vậy?" Lôi Vĩ Vĩ quan tâm hỏi.

"Tôi ghét cái bản mặt của anh." Thiên Thu nói như hất cả cái gáo nước vào mặt Lôi Vĩ Vĩ. Sau đó, Thiên Thu quay xuống nhìn Hàn Băng Vũ. "Cho mình xin lỗi nhé. Vì có vài chuyện nên phải chuyển lớp. Cậu nên cẩn thận với Lôi Vĩ Vĩ nha."

Nghe Thiên Thu nói xong, mặt Lôi Vĩ Vĩ đỏ bừng bừng vì tức giận. Hàn Băng Vũ chỉ khẽ mở mắt. Cứ như biết đó là ám hiệu gì, Thiên Thu vui vẻ ôm chồng sách bước ra khỏi lớp.

"Thiên Thu, cậu chuyển lớp sao?" Lôi Vĩ Vĩ dường như đang cố kìm nén cơn giận, hỏi to.

"Đã nói rồi. Không phải chuyện của anh." Thiên Thu nói mà không thèm quay đầu lại.

"Cậu... cậu đến nói với tên bánh bèo thối này ư?" Lôi Vĩ Vĩ sưng người ra. "Thiên Thu, còn tôi..."

"Lôi Vĩ Vĩ, tôi và anh chả còn quan hệ gì cả. Tôi nghĩ tốt nhất chúng ta cứ coi nhau như người dưng đi." Thiên Thu cũng chịu quay đầu lại, nói với Lôi Vĩ Vĩ một câu từ tế.

"Cậu... cậu vì tên bánh bèo thối mà ghét tôi sao?" Lôi Vĩ Vĩ dần trở nên phẫn nộ, chỉ tay vào mặt Hàn Băng Vũ.

Hàn Băng Vũ nghe tên mình thì khẽ mở mắt ra.

"Lôi Vĩ Vĩ, ai cho anh gọi Vũ như vậy?" Thiên Thu cãi lại không kém.

"Cái tên điên này có gì đáng thích chứ! Thiên Thu, cậu cũng mù quáng rồi." Lôi Vĩ Vĩ gằn giọng.

Cả lớp không ai dám thở. Họ đều sợ Lôi Vĩ Vĩ. Nhưng Thiên Thu dường như chẳng sợ, vẫn đầu võ mồm với hắn.

"Nói chung tôi ghét anh nên mới chuyển lớp." Thiên Thu vênh vào nói. "Sau này đừng nói chuyện với tôi!" Nói xong, nàng bỏ đi, không nói thêm câu gì.

Cả lớp vẫn nín thinh. Lôi Vĩ Vĩ đáng thương lủi thủi về chỗ bên cạnh tôi, rồi gục mặt xuống bàn không nói gì. Cả tiết trôi qua thật im lặng. Lôi Vĩ Vĩ cứ nằm gục như thế, Hàn Băng Vũ tập trung nghe giảng, viết lách liên tục. Thấy tội nghiệp cho Lôi Vĩ Vĩ nên bản thân tôi cũng rất mơ hồ, không tập trung được nhiều cho bài giảng.

Nhưng mà không hiểu sao số tôi nó xui kinh khủng. Vì lơ mơ, suốt ngày nhìn đi chỗ khác, không chịu nghe giảng nên tôi bị cô Kim Ngân gọi đứng dậy, đuổi ra khỏi lớp đứng. Tôi xấu hổ, lẳng lặng ra ngoài trong tiếng cười của lớp. Chưa đầy năm giây sau, Lôi Vĩ Vĩ cũng đứng ra ngoài cùng với tôi vì tội ngủ.

"Hừ, lần sau tôi phải giấu ngủ kĩ hơn mới được." Lôi Vĩ Vĩ lẩm bẩm. Có vẻ như hắn ta lấy lại tâm trạng bình thường rất nhanh.

Tôi chỉ biết im lặng, mím môi lại, nhìn ra phía trước.

"Y Y, sao cô im vậy?" Lôi Vĩ Vĩ quay sang hỏi tôi. "Nghe tôi này, tôi sẽ quyết tâm đánh bại tên bánh bèo thối đó và dành lại Thiên Thu của tôi về."

Vâng vâng thưa đại ca, em biết rồi. Em thấy đại ca trở về tâm trạng buồn buồn còn làm em vui hơn ấy chứ.

Huhu, rốt cuộc tôi khóc thương Lôi Vĩ Vĩ hay là bản thân mình đây?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2-4: Chiến tranh trở lại

Trước khi vào học tiết sau ăn trưa, tôi bắt đầu cảm thấy không ổn chút nào. Tôi không tin vào trực giác nhưng lại tin rằng hình như có chuyện gì đó sẽ xảy ra trong tiết này.

Tôi bước theo những bạn khác vào lớp. Lôi Vĩ Vĩ đã ngồi sẵn ở đó, hai chân gác lên bàn. Cả mấy tiết vừa rồi hắn chỉ ngủ ngủ ngủ và ngủ li bì. Còn Hàn Băng Vũ thì tôi cũng không rõ. Thay vì đeo headphones, cậu ta đeo earphones trong giờ học. Không biết là cậu ta có nghe nhạc hay không nhưng Hàn Băng Vũ vẫn chép bài bình thường.

Hi vọng tiết này, cả hai bọn họ cũng vậy, để cho tôi cái không khí bình yên.

"Để tìm x ta..." Thầy Trương trên bục giảng, cầm cục phấn, chỉ tay lên bảng.

Hừm, nếu vậy thì ta chỉ cần chuyển về đối dấu, rồi thay x vào phương trình 2 để tìm y. Cũng đơn giản nhỉ, kiến thức này dù sao cũng chỉ là ôn lại.

Kết quả là... tôi chăm chú bấm máy tính.

À, ra rồi ra rồi. Nhưng không hiểu đây có đúng kết quả không. Tôi ngược đầu nhìn thầy làm.

Bốp! Một cục tẩy ném thẳng vào đầu tôi từ phía bên trái. Tôi xoa xoa chỗ bị ném, đau đốn nhìn sang Lôi Vĩ Vĩ.

"Tôi gọi cô ba lần mà cô không nghe." Lôi Vĩ Vĩ thì thầm.

Hô hô, quả nhiên là Lôi Vĩ Vĩ ném.

"Tôi đang học." Tôi nói nhỏ.

"Tôi không quan tâm." Lôi Vĩ Vĩ nói. "Đội tôi tí."

Nói xong, Lôi Vĩ Vĩ giờ tay lên. "Thầy Trương, Hàn Băng Vũ biết đáp án ạ." Không đợi thầy cho phép, Lôi Vĩ Vĩ nói luôn.

Thầy Trương hiền lành đang giảng bài dở thì quay xuống, hết nhìn Lôi Vĩ Vĩ đang cười khi khi rồi nhìn Hàn Băng Vũ.

Tôi tò mò nhìn Lôi Vĩ Vĩ. Hắn ta lại giờ trò gì đây? Trong lúc này, Lôi Vĩ Vĩ đưa tôi một cái gói bơ đã được bóc, chỉ chỉ về phía Hàn Băng Vũ, nháy mắt với tôi.

Tôi hết nhìn gói bơ rồi nhìn hắn một cách khó hiểu. Sao lại đưa mình cái này?

Lôi Vĩ Vĩ chỉ vào Hàn Băng Vũ. Tôi lại nhìn gói bơ rồi lên nhìn Hàn Băng Vũ.

Á má ơi, đừng bảo là...

"Hàn Băng Vũ, em có câu trả lời à?" Thầy Trương hỏi.

Hàn Băng Vũ không thèm liếc nhìn hai chúng tôi một cái, đứng dậy, cũng không bỏ tai nghe. " $x=6,7...$ "

Lôi Vĩ Vĩ lúc này liên tục giục tôi. Huhu, Lôi thiếu gia, ngài không để tôi yên sao? Hắn bắt tôi phối hợp cùng hắn. Hóa ra là hắn nghĩ tôi làm. Cái kế hoạch 'Tiêu diệt...' gì gì đó tôi không nhớ thật sự hại tôi rồi.

Tôi đau khổ rón rén đặt gói bơ ở dưới ghế ngồi Hàn Băng Vũ. Đặt xong, tôi rút người lại, quay mặt đi, giấu sự nhục nhã đi.

"y=26."Hàn Băng Vũ kết thúc câu trả lời, chuẩn bị ngồi xuống.

Hàn công tử, Hàn thiếu gia, ngài đừng có ngồi, tôi lạy ngài đừng có ngồi, đừng có ngồi, đừng có...

Phệt!

Một tiếng gì đó khó tả vang lên khắp cả lớp.

Xin lỗi anh... ngàn lần xin lỗi anh...

Tôi đau khổ khóc không ra nổi nước mắt, cũng không dám nhìn sang bên cạnh xem tình hình nó như thế nào, chỉ biết tên Lôi Vĩ Vĩ ngồi bên trái cười nghiêng cười ngả, cười đến đập bàn rưng rưng ghế.

Hàn Băng Vũ rất nhanh, mượn áo khoác bạn ngồi cạnh rồi buộc ngang hông. "Vệ sinh."Cậu ta đứng lên rồi lẳng lặng bước đi.

Và bây giờ tôi mới hé mắt nhìn ra. Ôi mẹ ơi, bơ bị nát bét, lại còn bắn tung tóe. Tôi kinh hãi nhìn chỗ đó, rồi lại cúi gằm mặt xuống.

Không... không biết Hàn Băng Vũ có nghĩ là mình không...

"Trời, ai làm vậy?"

"Ai lại đi làm thế chứ? Huhu, tội nghiệp hoàng tử của em."

Kinh rồi kinh rồi, hội con gái xung quanh tôi đã bắt đầu bàn tán. Ánh mắt của họ liếc liếc toọ cứ như coi tôi như người ngoài hành tinh vậy.

Hic hic, xui rồi, chỉ tại tên Lôi Vĩ Vĩ. Tôi toát hết cả mồ hôi.

"Diệp Trúc Y, lẽ nào là cô?"

"Chỉ có cô là có thể đặt bơ vào ghế ngồi của anh Vũ thôi."

"Đúng rồi đúng rồi!"

"Tôi....."Tôi lúc này không biết nói gì hơn. Huhu, biết sao được, người đặt bơ vào chính là tôi mà.

"Xem ra đúng là cô làm nhỉ?"

"Suốt ngày đi gây sự. Thật không biết điều."

Tôi cứ im lặng, mặt cúi gằm xuống không nói câu nào. Tại tôi tại tôi, tôi là thủ phạm mà, sao tôi có thể nói tôi không làm chứ? Nhưng tên Lôi Vĩ Vĩ chết tiệt, hắn ta thậm chí không phản ứng, chỉ ngồi đờ như vậy à.

"Mấy người im lặng xem nào."Lôi Vĩ Vĩ bỗng quát ầm cả lớp lên. Tôi kinh ngạc quay sang nhìn hắn. Tên Lôi Vĩ Vĩ này, hắn đang bảo vệ mình?

"Lôi Vĩ Vĩ, anh cẩn thận con nhỏ này giờ trò với anh đó."

"Lôi Vĩ Vĩ, chúng tôi chỉ lo cho anh mà thôi."

"Này, các cô không được nói như thế nhé."Lôi Vĩ Vĩ đứng phắt dậy, nhảy ra khỏi ghế. "Đúng là Diệp Trúc Y làm. Nhưng không phải chủ ý của cô ấy, là tôi bảo cô ấy làm."

Cả lớp lại một lần xì xào rộ lên. Tên Lôi Vĩ Vĩ ngốc này, đâu cần hắn phải nhận chứ. Hắn nghĩ mình làm thế là có thể cứu vãn tình hình sao?

"Quay lên. Muốn chết hả?"Lôi Vĩ Vĩ đập mạnh tay xuống bàn.

Cả lớp bỗng im bật, gật đầu như bồ cũi vì sợ tên Lôi Vĩ Vĩ, sau đó thì quay lên trên. Nhưng trước khi quay lên, bọn họ không quên dành tặng tôi những cái nhìn sắc lạnh.

Huhuhu, tóm lại là Lôi Vĩ Vĩ ơi, cậu hại chết tôi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-5: Bao táp cuộc chiến Hàn - Lôi

Cái cục bơ đó... báo hại Hàn Băng Vũ nguyên hai tiết liên tiếp không trở về lớp, làm tôi thật thấy có lỗi.

Tiếp tiếp theo, tôi từ nhà vệ sinh trở về, bước vào trong lớp. Hình như tên Lôi Vĩ Vĩ này lại đến muộn rồi.

"Hại Hàn Băng Vũ xong mà nó vẫn còn vác mặt về lớp, không biết nhục hay sao ý."

"Đúng rồi, nó mặt dày thật."

Nghe những tiếng bàn tán xung quanh, tôi muốn gào lên một tiếng nhưng tiếc rằng tôi không có đủ dũng mãnh. Hic hic, gan tôi đâu có to bằng trời.

Nhưng rồi khi tôi ngồi xuống bàn mình, để ý sang bàn Lôi Vĩ Vĩ bên cạnh, thì hình như có chữ gì đó trên mặt bàn hắn. Là gì vậy ta? Tôi nhòm người lên xem

Ngủ ngốc

Trên mặt bàn hiện rõ hai chữ mòn một bằng bút dạ đỏ. Tôi kinh hãi nhìn hai chữ đó rồi thất thểu ngồi xuống. Nhưng khi nhìn thấy Lôi Vĩ Vĩ bước vào lớp, tôi giật mình định xóa nhanh nó đi. Hắn biết chuyện thế nào cũng nổi trận lôi đình cho coi.

"Đề đấy." Giọng nói của Hàn Băng Vũ truyền từ bên phải sang. Tôi ngạc nhiên quay sang nhìn cậu ta.

"Ngốc sai cô?" (Ý Hàn Băng Vũ muốn hỏi có phải Lôi Vĩ Vĩ sai Trúc Y làm hay không)

"Ồ..." Tôi nghe mà chả hiểu gì cho lắm. Cậu ta nói tắt như thế thì cụ tở tôi cũng chả hiểu. Tôi chả biết gì, cứ gật một cái cho chắc.

Thấy tôi gật, cậu ta thờ ra, quay mặt đi chỗ khác.

Ờ... mình... mình vừa làm gì sai à?

"Á á á, tên khốn nào... tên khốn nào..." Tiếng sư tử gầm của Lôi Vĩ Vĩ kéo tôi về thực tại. Tôi rụt rè quay sang nhìn hắn. Lôi Vĩ Vĩ dùng tay xóa hai chữ đó đi rồi nhìn một lượt quanh lớp.

Cả lớp im như thóc, không ai dám nhìn trực diện hắn. Tôi cũng vậy. Tôi lấy quyển sách che khuất mặt đi.

"Y Y." Hắn gọi to tên tôi.

"Hic." Tôi giật bắn mình. "Gọi... gọi gì tôi?"

"Là ai... là ai dám chửi thiếu gia Lôi Vĩ Vĩ này hả? Cô có biết không?" Hắn nhìn tôi bằng con mắt giận dữ rồi quay sang nhìn cả lớp. "Khai mau! Lũ bây chán sống rồi hả? Muốn ăn đòn không?" Tôi phục sát đất ngôn ngữ dọa dẫm của tên Lôi Vĩ Vĩ này.

Không ai lên tiếng cả, tôi cũng thế. Lôi Vĩ Vĩ hằm hừ như muốn ăn tươi nuốt sống mọi thứ, mặt đỏ tía tai. Bất chợt, hắn quay sang phía Hàn Băng Vũ.

Huhu, tôi ngửi thấy mùi thuốc súng rồi. Tôi sợ hãi ôm đầu nằm ra bàn, hai mắt nhắm lại.

"Tên bánh bèo thối kia, mày viết đúng không?" Lôi Vĩ Vĩ hỏi.

"..." Đương nhiên, Hàn Băng Vũ lúc nào chả bơ hắn.

"Aaaaaa, tao không đập mày một trận thì tao không phải Lôi Vĩ Vĩ." Lôi Vĩ Vĩ gầm gừ định tiến lại gần Hàn Băng Vũ. Hắn tức giận tháo băng đội đầu, đập xuống bàn, gào lên.

"Lôi Vĩ Vĩ, em ngồi xuống ngay cho tôi." May thay, cô Kim Ngân cuối cùng cũng vào lớp, cứu tôi và cả lớp ra khỏi tình thế &ngàn cân treo sợi tóc' với Lôi Vĩ Vĩ là chủ khủng bố. Hic hic, ngồi giữa hai người này chắc có ngày tôi vỡ tim mà chết mất.

Thấy cô giáo vào, tên Lôi Vĩ Vĩ có hạ hỏa đôi chút, buộc lại băng lên đầu. "Mày cứ đợi đấy, đồ bánh bèo thối." Rồi hắn ngồi xuống ghế, làm mặt bất mãn.

Kinh khủng... kinh khủng... vừa rồi bao táp đã lên tới đỉnh điểm. Thay vì nóng giận, lần này Lôi Vĩ Vĩ tỏa ra một luồng sát khí lạnh toát cả người. Suốt cả giờ học, hắn cứ trừng mắt nhìn Hàn Băng Vũ như muốn đợi thời cơ xử chằm. Còn tôi, chiếc lá vàng tội nghiệp, là &nhân' của chiếc bánh hamburger Hàn Lôi này. Hai người này mà yên bình quá tôi cũng sợ, nãy lửa quá tôi cũng hết hồn luôn à.

Tôi chờ mãi mới đến cái giây phút tan học này. Tôi chuẩn nhanh như cắt xuống dưới, tránh việc bị tên Lôi Vĩ Vĩ nhờ đâu kéo lại bắt tôi làm một số việc. Khi thấy Lôi Vĩ Vĩ không đuổi theo, tôi khẽ thở phào.

"Ah, Trúc Y." Tôi nghe thấy giọng chị Điệp Điệp cách đó không xa.

"Chị Điệp Điệp!"Tôi mỉm cười nhìn chị. Thôi, mình không cần cảnh giác chị nữa, đằng nào mình cũng thành nô lệ rồi.

"Hôm nay học có vui không? Chị bận việc, cách đây một tiếng mới đến trường."Chị Điệp Điệp nói.

"À à... bình thường ạ."Tôi cười gượng, gãi đầu gãi tai.

"Cảm ơn em vì trả lại chị cái ô nhé!"Chị Điệp Điệp xoay người bước đi. "Chị phải đi rồi."

"Vâng."Tôi cúi đầu, chờ chị ấy đi khuất tôi mới ngẩng đầu lại.

Tôi đi nhanh ra phía cổng trường, trong lòng cứ vui vui. Không hiểu sao cứ mỗi lần nói chuyện được với chị Điệp Điệp, tôi lại cảm thấy như vậy.

Ở cổng trường, tôi bỗng gặp Hàn Băng Vũ, cậu ấy đang đi về hướng bến xe buýt. Tôi vội vàng đuổi theo, trong lòng mong nói được lời xin lỗi về vụ cục bơ.

"Hàn Băng Vũ."Tôi đứng bên cạnh cậu ta, cùng đi bộ. "Hôm... hôm nay..."Sự mạnh dạn của tôi lúc trước đã biến mất tăm, tôi trở về với cái giọng lắp ba lắp bắp.

"Gi?"Hàn Băng Vũ liếc nhìn tôi một cái lạnh lùng.

"Vụ... vụ... vụ cục bơ... tôi... tôi..."Nhắc tới hai chữ cục bơ, lưỡi tôi lại lú lút, không nói được gì.

"Tôi biết... không cần nói..."Hàn Băng Vũ bước nhanh lên phía trước. (Trúc Y hiểu lầm rằng Hàn Băng Vũ giận mình)

Ồ ơ ơ..... cậu ấy giận thật rồi nha. Tôi hoảng sợ đứng chôn chân tại chỗ, không biết làm gì tiếp theo. Nếu không xin lỗi thì có lẽ tôi sẽ thấy áy náy cả đời mất. Dù sao, tôi cũng là người đặt bơ xuống.

Hic, làm thế nào giờ? Bỏ cuộc hay tiếp tục? Một chiếc lá vàng chỉ dám đợi số phận quyết định hộ mình thì sao có thể tự quyết định con đường tiếp theo cho mình chứ?

Nam mô... nam mô... hãy giúp con hòa giải với Hàn Băng Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2-6: Biệt thự xa hoa

Không hiểu sao nhưng tôi lại leo lên xe buýt chuyển về của Hàn Băng Vũ. Chuyến này ngược hẳn với chuyến của tôi, chỉ có lác đác vài người mà thôi. Hàn Băng Vũ ngồi ghế trước tôi. Hình như chuyến này đi đến phố Việt Mi là điểm cuối hay sao ý? Phố đây toàn là biệt thự với cả tòa nhà chính trị, nổi tiếng cả cái thành phố Mỹ Hòa này. Tôi ngồi ngay ghế đằng sau, im lặng không dám nói câu gì. Hic hic, sao tự dưng tôi lại vác xác lên cái chuyến này chứ?

"Sao lên đây?"Hàn Băng Vũ bắt cất tiếng làm tôi suýt rụng cả tim.

"À à... tôi..."Trong thâm tâm, tôi thực sự muốn nói lời xin lỗi vì vụ cục bơ, nhưng tôi lại không có đủ dũng cảm nói ra.

"Nhà cô ở Việt Mi?"Hàn Băng Vũ hỏi tiếp.

"Không, nhà tôi ở thị trấn Đức Ngọc, thành phố Nhu Quá."Tôi lác đầu, rồi nói toẹt ra khu phố nhà mình. Hừ, cái thị trấn Đức Ngọc đó tuy nghèo nhưng rất đẹp nha, tôi rất tự hào về việc mình lớn lên ở đó.

"Nhu Quá?"Trái với suy nghĩ của tôi, Hàn Băng Vũ lại quan tâm tới tên thành phố hơn.

"À à... một thành phố nhỏ ngay cạnh thành phố Mỹ Hòa mà."Tôi vội giải thích.

"Xa..."

"Hả?"

"Nhà cô xa trường."Hàn Băng Vũ cuối cùng cũng nói một câu đầy đủ khiến tôi dễ hiểu.

"À à... cũng bình thường..."

Im lặng bao trùm.

"Tôi... tôi xin lỗi." Cuối cùng tôi cũng nói ra.

"V?"

"Bơ... gói bơ... là do tôi đặt..." Tôi nói lí nhí. "Tôi xin lỗi."

"Tôi biết." Hàn Băng Vũ lắng lắng lên tiếng. "Không do cô."

"Cậu biết ư?" Tôi ngạc nhiên.

"Lôi Vi Vi." Hàn Băng Vũ đã nhắc tới cái tên này, hẳn là biết không phải do tôi làm. Vậy chẳng lẽ.... (tôi nhớ đến đoạn trước khi lên xe buýt) cậu ấy biết từ trước rồi ư?

Ahhhh, vậy hóa ra mình là con gà ngốc à? Thế mà cứ theo cậu ta như con mèo vậy. Xấu hổ chết đi được ý!

Tôi ngượng chín mặt, cứ đập tay vào đầu.

Đúng lúc này, Hàn Băng Vũ đứng dậy. Tôi còn chưa kịp hiểu gì thì thấy cậu ta bước ra ngoài xe. Tôi giật bản mình vội đứng dậy, theo cậu ta ra khỏi xe. Cửa xe vừa mới đóng lại thì tôi khẽ thở phào vì mình suýt nữa thì bị kẹp chân. Và rồi tôi nhìn quanh, Hàn Băng Vũ đã đi được một đoạn rồi. Tôi lại phân vân không biết mình có nên đuổi theo hay không nữa. Giờ đã là 5h rồi, từ đây về nhà mà đi xe buýt chắc phải mất 1 tiếng nữa. Mà mình thậm chí còn chả biết nên đi chuyến nào cơ.

"Đi nhanh." Hàn Băng Vũ bỗng quay lại, thấy tôi đang loay hoay thì nói.

"Hả? Tôi... tôi ấy à? Thôi, tôi... tôi phải về nhà." Tôi xua tay, tỏ ý không muốn. Hic, mình chả dám dính dáng gì đến giới thượng lưu đâu. Với cả đi cùng cậu ta thì đi đâu? Nhà chắc? Ôi ôi, từ bé tới giờ con chưa đến nhà người bạn nào cả, kể cả con gái, huống gì đến nhà con trai.

Hàn Băng Vũ không hiểu sao tiến lại gần tôi, cầm cổ tay tôi, nhìn thẳng vào tôi. "Đi." Cậu nói chắc nịch, rồi xoay người kéo tôi đi.

Hả à à? Chuyện... chuyện gì đang xảy ra thế này?

Tôi bị kéo đi, tâm trạng trở nên rối bời, thật sự đầu óc không thể suy nghĩ nổi một từ. Tôi nhìn tấm lưng dài của Hàn Băng Vũ. Nhìn từ góc độ này, trông cậu ấy rất cao. Có thể thấp hơn Lôi Vi Vi nhưng rút cuộc thì tôi mới là đứa lùn ở đây (hức, mình từng được gọi là cao mà)

Trong lúc mải suy nghĩ, tôi không hề nhận ra rằng mình đã đứng trước cửa nhà Hàn Băng Vũ.

Woah, to... to... to thật đó.

Trước mặt tôi là một căn biệt thự to đùng ngả ngửa, tường rào cao ngất hương trời, lại còn có rất nhiều tên xã hội đen đeo kính râm đứng ngoài. Họ đứng nghiêm chỉnh, không nói một câu nào. Xung quanh căn biệt thự rộng lớn đó lại là khu vườn rộng cùng với muôn loài cây cỏ. Tôi nhìn mà choáng.

Hàn Băng Vũ bỏ tay tôi ra, đẩy cửa rồi đi vào trong. Tôi cúi chào mấy anh vệ sĩ rồi theo Hàn Băng Vũ vào.

Hic hic, vườn gì mà rộng hơn cả nhà tôi thế, cái bể bơi cũng vậy à.

Tôi theo sau Hàn Băng Vũ, mỗi bước một gần với căn biệt thự xa hoa lộng lẫy kia. Tôi đi bộ đến nơi cả chân thì mới vào được trong nhà.

"Mừng thiếu gia trở về." Trước cửa là sáu cô hầu gái, mỗi bên ba cô, cẩn thận cung kính cúi chào Hàn Băng Vũ. Tuy nhiên, cậu ta lạnh lùng, chả thèm để ý hay ậm ừ một câu.

Thấy xấu hổ, với cả tôi cũng không quen kiểu như này, tôi lại cúi nhẹ đầu chào mấy chị hầu gái.

Vào trong nhà, tôi lờ mờ đi theo Hàn Băng Vũ vào từng ngõ ngách một. Chỗ nào cũng phải gọi là đáng kinh ngạc. Đây là một cung điện thì đúng hơn à. Phòng khách, hành lang, nhà vệ sinh, cầu thang, phòng bếp... cái gì cũng đẹp và to gấp nhà tôi mấy chục lần.

"Giúp cô ấy sửa soạn." Hàn Băng Vũ nói với một tốp cô hầu gái.

Hả? Sửa soạn cái gì?

Trong lúc tôi còn mải mơ màng, tôi bị câu nói đó kéo ra hiện thực. Tôi hoảng sợ nhìn Hàn Băng Vũ rồi lại nhìn tốp cô hầu gái đó. Hàn Băng Vũ đi vào trong phòng trước mặt, đóng sầm cửa lại.

"Hàn... Hàn... Hàn Băng Vũ..." Tôi giật mình kêu to, định tiến lại cửa phòng để đập cửa nhưng lại bị mấy cô hầu gái tóm lấy hai tay, khiêng đi.

"Oái... thà... thà tôi ra..." Tôi vùng vẫy kịch liệt nhưng không có tác dụng.

Ồ ơ ơ? Chuyện... chuyện gì đang diễn ra vậy? Đây là mơ hay hiện thực vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2-7: Vịt hóa thiên nga

Trong lúc mơ màng, tôi cảm thấy da thịt mình được ai đó chạm vào. Mái tóc cũng vậy. Tôi còn mơ hồ thấy quần áo tôi bị cởi hết ra, xung quanh toàn là người.

Đây là mơ chăng? Haha, hẳn chắc là mơ rồi. Lần đầu trong đời được chứng kiến căn nhà khủng đó, lại còn bị bắt đi sửa soạn. Mà sửa soạn cái gì?

"Á!" Tôi hét lên, vùng dậy, một tay giơ về phía trước.

Phù, hóa ra là mơ thật! Tôi thở phào nhẹ nhõm, ngáp một cái.

"Tỉnh rồi?" Một giọng nói vang lên cắt đứt tâm trạng của tôi.

Tôi giật bản mình lên, quay đằng sau nhìn. Hàn Băng Vũ đang ngồi trên chiếc ghế sofa đằng sau tôi, cậu ta vừa nghe nhạc vừa cầm trên tay một cuốn sách dày.

Khoan, không phải mơ ư?

Tìm tôi đập mạnh. Tôi cúi xuống nhìn cơ thể. Tôi không còn mặc cái bộ đồng phục trường giản dị nữa. Tôi đang mặc trong mình chiếc váy đen ôm sát người, dài đến đầu gối. Tôi còn khoác thêm cả một cái áo lông màu đen ngắn trên vai.

Tôi theo phản xạ sờ lên tai, sờ lên tóc, rồi chạy ra cái gương gần đó. Mái tóc xoắn đến mắt nếp của tôi được ép thẳng tuột từ đầu đến cuối. Cái mái bằng của tôi được nối dài ra, hất ngược lên trên. Hai tai tôi thường ngày không bấm lỗ khuyên tai, vậy mà giờ đây lại có hai ngôi sao dính trên tai mình. Tôi lại còn trang điểm nữa chứ.

Ôi, trông tôi cứ như một tiểu công chúa vậy. Từ một con vịt hóa thành một con thiên nga, từ một chiếc lá vàng héo úa bỗng biến thành một chiếc lá non xanh đậm mát.

Mà khoan, từ nãy giờ tôi cứ thắc mắc, tôi không đeo kính cận mà sao nhìn rõ thế?

Đúng rồi, kính.

"Kính... kính của tôi...." Tôi ái ngại quay ra nhìn Hàn Băng Vũ.

"Kính áp tròng." Hàn Băng Vũ nói.

"Hả?" Tôi ngạc nhiên, quay vào trong gương, vạch mắt mình ra. Ôi thôi đúng rồi, thảo nào mình cứ thấy khó chịu ở mắt.

"Đẹp..."

"Hả?"

"Mặc đẹp."

"..."

Đời người sao lại khen người ta mặc đẹp chứ? Hơn nữa đây lại là đồ của cậu ấy. Cậu ấy khen tôi mặc đẹp khác gì chê tôi xấu?

Tôi hơi thất vọng, không biết nói gì nên cứ im phăng phắc.

"Tôi... tôi không quen mặc thế này." Tôi lắc đầu, mặt nhăn lại vì ngượng. "Trả... trả tôi kính và đồng phục được không?"

"Đi guốc vào." Hàn Băng Vũ nói.

Tôi nhìn xuống đôi chân trần của mình. Chắc vừa nãy tôi đi ra chỗ gương vội quá nên quên không xỏ giày.

Tôi nhìn ra cái ghế sofa dài mình vừa nằm, tôi thấy một đôi guốc đen ở đó.

"Tôi... tôi không đi được guốc." Chính xác hơn là tôi chưa đi guốc bao giờ.

"7 phân."

Tôi lại lắc đầu. Bảy phân là cao rồi nha, đi vào thể nào tôi cũng ngã cho mà xem.

Hàn Băng Vũ tháo tai nghe, bỏ sách xuống, tiến lại gần tôi, hai tay chạm nhẹ hai vai, kéo tôi ngồi bịch xuống ghế.

"Đi vào." Hàn Băng Vũ nói, rồi một tay cầm một chân tôi lên, một tay cầm một chiếc.

"Thôi... tôi... tôi đi giày cũng được." Tôi xấu hổ rút chân lại.

"Đi vào." Hàn Băng Vũ nói lại lần nữa.

Tôi sợ cậu ta sẽ nổi khùng lên, nên đành gật đầu. "Đề... đề tôi tự đi."

Hàn Băng Vũ nghe vậy thì vội đứng dậy. Lúc này, tôi mới để ý rằng cậu ta cũng mặc vest. Bộ vest màu đen của cậu ta trông rất đẹp, đặc biệt là chiếc cà vạt kẻ sọc đen kia và đôi giày sáng bóng. Bộ vest này tôn lên dáng người cao trọc của Hàn Băng Vũ.

Tôi ngáy người ra, hai má ửng hồng trước sự điển trai của cậu ta.

Tôi vội đứng dậy, đi chậm cứ như trẻ em mới tập tễnh biết đi. Hàn Băng Vũ mở cửa phòng, để tôi ra trước. Sau đó, Hàn Băng Vũ đi lên phía trước, quên không nhắc nhở tôi. "Nhanh."

Mặc dù chiều cao của tôi được cộng thêm 7 phân nữa mà sao Hàn Băng Vũ trông vẫn cao thế? Tôi tự hỏi không biết cậu ta cao mét bao nhiêu.

Chúng tôi nhanh chóng đi ra ngoài biệt thự, một chiếc xe đen bóng đã chờ sẵn ở đó cùng với hai người vệ sĩ khác. Họ mở cửa xe, Hàn Băng Vũ nhường tôi vào trước rồi mới vào xe.

Chiếc xe băng qua cả khu phố biệt thự này. Nhưng có lẽ, nhà của Hàn Băng Vũ vẫn là lớn nhất.

Rất nhanh, chiếc xe đã đến trung tâm thành phố Mỹ Hòa. Nơi đây xe cộ đi lại rất đông. Hình như chỗ này cũng không xa trường Lam Nguyệt là mấy.

Mà mình đi đâu ý nhỉ? Chỗ này không phải đường về nhà tôi à nha. (Tác giả: Hóa ra Trúc Y tưởng Hàn Băng Vũ đưa mình về nhà suốt từ nãy tới giờ sao?)

"Chúng... chúng ta đi đâu vậy?" Tôi hỏi nhỏ.

"Tiệc."

"Hả?" Tôi kinh ngạc, mở to hai con mắt nhìn Hàn Băng Vũ.

.....

Lúc chúng tôi đến nơi đã là hơn 7h30. Nơi này là khách sạn Mỹ Hòa, nổi tiếng cả thành phố. Tôi hỏi cậu ta rằng thế này có bị muộn không. Nhưng Hàn Băng Vũ im lặng không trả lời.

Chúng tôi đi vào trong tòa khách sạn dưới những ánh đèn lấp lánh như sao sáng. Đây là lần đầu tiên tôi vào đây à nha. Tôi theo Hàn Băng Vũ đi lên cầu thang được lát đá dẫn lên tầng hai. Tôi run run, tay nắm chặt thành cầu thang vì sợ ngã.

Đến trước cánh cửa lớn đóng im ỉm kia, Hàn Băng Vũ mới dừng lại. Tôi ngơ ngác suýt thì đập vào lưng cậu ta.

"Không cần thông báo." Hàn Băng Vũ nói với tên mặc áo đen ở cổng. Tên đó khẽ gật đầu rồi ra hiệu cho hai tên khác mở cửa. Nhưng hai tên đó chỉ mở hé hé, đủ cho một người vào một.

Hàn Băng Vũ đi vào trong, tôi cũng theo sau. Vừa mới bước vào trong, tiếng nhạc đã nổi lên xập xình. Tôi mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mặt. Đây là thiên đường sao?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-8: Lễ kỉ niệm ngày cưới

Tôi không tin nổi vào mắt mình rằng tôi đã đến được một nơi như thế này. Tôi nhăn mặt lại vì quá kinh ngạc.

Người... khiêu vũ... váy... đồ ăn... nhạc... ôi, đây liệu có phải là dạ hội mà tôi từng xem qua phim sao?

"Trúc Y."Hàn Băng Vũ gọi thẳng tên tôi khiến tôi giật mình. "Tôi sẽ quay lại."

"Hàn... Hàn Băng Vũ, sao cậu đưa tôi tới đây chứ?"Tôi hỏi vội.

"Để cảm ơn cô vì cái ô."Hàn Băng Vũ mặt mày vô cảm, nói với tôi như vậy xong quay người bước đi.

Hic, tôi luôn mong được dự những lễ loại tiệc như thế này, nhưng không hiểu sao giờ tôi lại muốn về nhà.

Tôi đứng yên một chỗ, ái ngại nhìn người xung quanh. Mặc dù họ không để ý tới tôi cho lắm nhưng tôi vẫn thấy ngại khi mình đứng một mình ở đây.

Hàn Băng Vũ ơi, làm ơn hãy quay lại đây nhanh đi. Tôi sợ sắp tè ra quần rồi đây này, ý nhầm, váy chứ.

Mà không hiểu bộ váy này bao nhiêu tiền nhỉ? Chắc là đắt lắm đấy.

"Chà, sao lại có một thiên thần đứng ở đây?"Nghe giọng nói này, tôi lại thấy quen quen. Tôi tò mò quay đầu nhìn xem đó là ai.

À, chẳng phải là Khương Hạ Chính sao?

"Em là cô gái trên tàu điện cùng Mạc Đình Đình đúng không?"Khương Hạ Chính hỏi.

"Vâng."Tài thật, anh ta vẫn còn nhớ à?

"Em tên gì?"

"Diệp Trúc Y ạ."

"Sao em lại ở đây?"Khương Hạ Chính hỏi tiếp, miệng vẫn nở nụ cười.

"Em... em bị... Hàn Băng Vũ kéo đến."Tôi nói nhỏ hết cỡ.

"Ồ, lần đầu tiên Hàn Băng Vũ dẫn con gái đi đấy."Khương Hạ Chính tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

"À... cậu... cậu ấy nói chỉ để cảm ơn lần em cho cậu ấy mượn ô thôi ạ."Bị anh ta làm cho bối rối, tôi vội giải thích.

"Ra là vậy. Cậu ta nhớ dai ra phết."Anh xoa cằm, khẽ gật đầu.

"Khương thiếu gia, có người muốn gặp cậu."Đằng sau chúng tôi là hai người mặc đồ đen tiến đến.

"Tôi ra ngay."Khương Hạ Chính đáp lại. "Gặp sau nha, Tiểu Y."Anh vẫy chào tôi rồi bước đi.

Mặc dù là mafia nhưng anh ấy tốt đấy chứ, đúng như lời của Đình Đình kể.

Mà anh ta vừa gọi mình là Tiểu Y? Không phải là không thích mà tôi không quen cách gọi này cho lắm.

"Được rồi mọi người!"Tiếng MC vang lên trên sân khấu. Đèn được tắt hết đi, chỉ để lại mỗi đèn trên sân khấu. "Hôm nay là lễ kỉ niệm 18 năm ngày cưới của chủ tịch Hàn Mạc Từ và phu nhân Hàn An An. Xin hãy cho một tràng pháo tay cho cặp đôi hạnh phúc này."

Rào rào rào!

Tiếng vỗ tay dội lên như sấm. Tôi nhìn quanh. Mọi người ai ai cũng đều hớn hỏ, mặt mũi tươi cười.

Một đôi vợ chồng ngay lập tức tiến lên sân khấu. Người đàn ông trung niên mặc bộ vest đen, bên cạnh là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, trẻ trung mặc chiếc váy màu trắng dài, ôm sát người. Họ mặc dù đã kết hôn 18 năm nhưng trông cứ như một đôi vợ chồng mới cưới vậy. Bố mẹ của Hàn Băng Vũ thậm chí còn tỏa sáng hơn cả cậu ấy chứ.

Tôi thật ghen tị à. Từ bé tới giờ, chứng kiến cảnh cãi nhau của bố mẹ, cộng thêm cái nhan sắc &ma dọa chết người& làm cho con trai phải khiếp đảm, tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ có người yêu mình hay là mình sẽ yêu một ai đó.

"Xin ông bà hãy cho cảm nghĩ ạ."Anh chàng MC nhanh nhẩu đưa hai cái micro cho đôi vợ chồng ông Hàn. Đây là dịp hiếm có khi tôi thấy Hàn Mạc Từ ngoài đời à nha.

"Hôm nay là một ngày vui."Ông Hàn Mạc Từ mỉm cười nói. "Được cùng vợ bước lên sân khấu, tôi lại có cảm giác như trở về ngày này 18 năm trước."

"Tôi thấy thật hạnh phúc khi đến ngày này. Tôi và chồng tôi đã cùng chung sống suốt 18 năm, lại có một người con trai tài giỏi, tôi cảm thấy như mình là

người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian."Cô Hàn An An nói.

Rào rào!

Lại thêm một tràng pháo tay rộ lên. Tôi cũng vội vàng vỗ tay theo họ. Chắc hẳn họ từ hào về Hàn Băng Vũ lắm. Có bố mẹ thật là sướng nha, mặc dù đi và chú tôi cũng như bố mẹ vậy, nhưng với tôi, họ không phải là bố mẹ mình. Tôi muốn có bố mẹ... bố mẹ thật sự. Nhắc mới nhớ, chả hiểu ông bố già mình giờ ra sao rồi?

"Hôm nay vì là ngày trọng đại, nên tôi cũng muốn tuyên bố một điều quan trọng."Ông Hàn Mặc Tử nói. "Từ trước tới giờ, quan hệ giữa Hàn - Cao - Triệu và Lôi - Diêu - Khương luôn là quan hệ bạn bè thân thiết. Vì thế, để mối quan hệ này được bền chặt hơn, tôi đã nói chuyện với ông Cao. Và chúng tôi đã cùng đưa ra một quyết định."

"Chính là kết nối thông gia giữa hai nhà."Bà Hàn An An kết thúc câu nói.

Rầm!

Tầng đá &thất vọng&thất vọng; từ trên trời rơi thẳng xuống đầu tôi, đè bẹp tôi như một con gián.

Mọi người xung quanh ò lên rất to rồi vỗ tay như mưa. Khuôn mặt thất thần của tôi không làm cho cơ thể vỗ tay được.

Kết nối thông gia? Có nghĩa là từ bây giờ trở đi Hàn Băng Vũ sẽ có hôn thê sao?

Haha, Diệp Trúc Y, mày thất vọng cái nỗi gì chứ! Đây là chuyện nhà người ta, loại người như mày không nên xía vào, chỉ tổ cho thêm rắc rối mà thôi.

Nghĩ vậy, tôi nở nụ cười méo xệch, vỗ tay vài ba cái.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2-9: Hôn ước

Nhưng không hiểu sao, tôi lại thấy buồn, buồn một cách kì lạ.

Lòng tôi cứ nặng trĩu, nhìn Hàn Băng Vũ cùng cô tiểu thư họ Cao đó khoác tay nhau đi lên sân khấu, mắt tôi lại muốn nổ tung.

Cảm giác gì thế này? Trúc Y, mày đâu có yêu Hàn Băng Vũ, cậu ta cũng đâu có yêu mày. Sao mày lại buồn? Mày không thấy họ quá đẹp đôi sao? Sao tôi lại có thể thấy ghen tị được nhỉ?

Tin này còn quá sốc đối với tôi.

Vậy là từ bây giờ, cậu ấy đã có vị hôn thê. Có lẽ tôi nên ít tiếp xúc với cậu ấy hơn. Người ta đã có người khác rồi... tôi tự nhủ.

"Ah, đây là cặp uyên ương mới."Anh chàng MC lại đưa cho họ hai cái micro. "Xin hãy nói vài lời với khán giả."

"Tôi tên Diêu Ái Tâm."Cô gái đó ăn mặc không cầu kỳ, chỉ đơn giản là bộ váy trắng ngắn đến đầu gối. Khuôn mặt trái xoan, nước da trắng hồng, đôi mắt to đẹp và đôi môi mỏng quyến rũ. Nàng ấy đẹp, đẹp đến động lòng người. "Tôi không quan tâm đến hôn ước là gì, chỉ cần biết là hôn phu của tôi là cậu em trai Hàn Băng Vũ thông minh sáng lạng là tôi vui rồi. Hahaha!"Diêu Ái Tâm cười lớn.

Hic, cách nói chuyện của cô ấy lạ thật. Tính tình bên trong khác hẳn với bề ngoài. Quả là con gái của bang chủ mafia khét tiếng có khác.

Mà cô ấy vừa gọi Hàn Băng Vũ là cậu em trai... Á, cô ấy hơn tuổi ư?

"Hahaha!"Khán giả cười rộ lên, khốt lòng khen ngợi Diêu Ái Tâm xinh đẹp, cá tính. A, tôi ghen tị với chị ấy thật. Không biết chị ấy hơn mình bao nhiêu tuổi nhỉ?

"Tôi là Hàn Băng Vũ. Cảm ơn bố mẹ, cô chú Cao vì đã cho con một vị hôn thê tuyệt vời."Lần đầu tiên tôi nghe thấy Hàn Băng Vũ nói một câu dài như vậy. Cậu ấy liệu có thật sự bằng lòng với vị hôn thê của mình không? Mà bỏ đi, đó chuyện của họ, không phải chuyện của mày, Trúc Y à.

"Y Y? Là cô hả?"Giọng nói hồ la quen thuộc kéo tôi ra khỏi dòng chảy suy nghĩ.

Oái, Lôi Vĩ Vĩ! Cậu ta cũng ở đây sao?

"A ha!"Lôi Vĩ Vĩ cười lớn, tiến lại gần tôi. "Sao cô lại ở đây... Mà sao cô lại ăn mặc thế này?"Lôi Vĩ Vĩ choáng, nhìn một tôi lướt từ đầu xuống chân.

"Tên nào... tên nào bắt ép cô hả? Nói đi, đại ca đây xử lý cho."

"Tôi... tôi không sao cả."Tôi đẩy nhẹ tay Lôi Vĩ Vĩ ra. Giờ tôi mà nói ra Hàn Băng Vũ đưa tôi tới đây thì thế nào hẳn ta cũng gây sự với Hàn Băng Vũ và cuối cùng là lộ xác tôi cho mà coi.

"Haha, cô thấy có lỗi vì chiều nay đã không cách mà bay nên tìm tới đây xin lỗi tôi phải không?"Lôi Vĩ Vĩ gãi đầu, vênh ngược mặt lên để cười.

Đúng là chiều nay tôi có trốn hẳn đi thật. Nhưng tôi không đến đây để tìm hắn à nha.

"Tôi... tôi không phải..."Tôi vội lắc đầu.

"Thế sao cô lại tới được đây?"Giọng Lôi Vĩ Vĩ đang rất vui vẻ thì hắn hạ giọng xuống, nhìn chăm chăm vào tôi.

"O... tôi... tôi... tôi..."Hic hic, tôi biết trả lời sao bây giờ? Hiện tại tôi lâm vào tình thế hoàn toàn bế tắc.

"Tôi tôi tôi..."Lôi Vĩ Vĩ bắt chước theo giọng điệu của tôi điệu trêu. "Thôi, hôm nay thiếu gia tâm trạng tốt nên tạm thời không truy hỏi cô."Hắn ta chống nạnh, một tay đập ngực ra vẻ ta đây anh hùng.

"Ừ ừ."Tôi gật gù, khề thờ phào.

"Haha, tên bánh bèo thôi mà dính vào Ái Tâm thì chỉ có chết thôi."Lôi Vĩ Vĩ lại cười phá lên.

"Sao... sao lại thế?"Độ tò mò của tôi bỗng vọt lên đỉnh điểm, quay sang hỏi hắn ta.

"Tôi bằng tuổi Ái Tâm, chúng tôi đã kết nghĩa anh em từ hồi học mẫu giáo nha. Cô ta nhìn bề ngoài yếu đuối thực nữ thôi thế mà bên trong như con sư tử ừ. Cô ta không có hứng thú với con trai đâu à, chỉ thích con gái dễ thương thôi. Mà này nhé, đừng có chọc giận Ái Tâm. Tôi học cùng cô ta suốt cho tới năm nay thì tôi không học cùng nữa. Cô ta mà điên lên á, thì cầm cả cái ghế lên ném đè bẹp cô không chừng!"Lôi Vĩ Vĩ nói rất to, khoanh tay trước ngực, nói với tôi như một người hiểu biết rộng vậy. Chị Diệp Diệp có nói với tôi, tên Lôi Vĩ Vĩ này nhìn trông đẹp trai chứ học hành chả ra gì, chỉ đi dọa nạt người khác là giỏi.

Bốp!

Cả cái micro từ trên sân khấu phi xuống, ném trúng phóc vào đầu Lôi Vĩ Vĩ.

"Headshot!"Điều Ái Tâm trong tư thế của tuyển thủ bóng chày, cười tươi như hoa.

"Này... sao cô ném tôi..."Bị trúng nguyên cả cái micro, ngã lăn ra đất rồi mà cậu ta vẫn chịu được, đáng sợ thật.

"Ai bảo cậu nói xấu tôi cơ!"Điều Ái Tâm cãi lại không kém.

"Đừng tưởng chúng ta kết nghĩa anh em mà tôi không dám đánh cô nha."Lôi Vĩ Vĩ như con bò húc, sấn tay sấn quần lên, cởi áo khoác bên ngoài quăng đứng mặt tôi, hằm hằm nhìn Điều Ái Tâm.

"Lên luôn."Điều Ái Tâm cũng không chịu thua trước tên này.

"Mau đưa thằng bắt trị này ra khỏi đây."Một giọng nói uy nghiêm vang lên. Một đoàn người mặc đồ đen từ đầu đến chân vội chạy ra, tóm lấy tay chân Lôi Vĩ Vĩ, khiêng đi như kiện.

"Ahhhh.... ông già... ông già đáng ghét... buông tôi ra!"Lôi Vĩ Vĩ gào thét khủng khiếp, chân tay dẫy đạp liên hồi.

Rầm!

Cả hội trường im phăng phắc, không một ai dám hé một lời nào.

Giọng nói đáng sợ vừa rồi là của ai? Tôi nuốt nước bọt ừng ực.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2-10: Thiếu gia bắt trị lôl vĩ vĩ

"Đúng là đi đâu cũng chỉ giỏi quậy phá!"Một giọng nói đồng đánh vang lên bên cạnh tôi. Tôi bất giác quay ra thì thấy Đường Thiên Thu đang đứng khoác tay một cô gái khác.

Cô gái đó là người đi với Thiên Thu lúc họ bắt tôi tránh đường vào hôn đầu tiên tôi đi học. Công nhận khuôn mặt lạnh như băng của cô ấy vẫn như hôm đó, nhìn vào mà sờn gai ốc.

Á, còn áo của tên Lôi Vĩ Vĩ. Trời ạ, sao trùng hợp thế cơ chứ!

Tôi bò... bò... bò...

Tôi đánh bài chuồn, len lách qua đám đông. Khi ra được tới cửa, tôi thở mạnh ra. Tôi ngoái đầu nhìn lại phía sân khấu. Điều Ái Tâm vẫn còn kể những câu chuyện hài hước, Hàn Băng Vũ chỉ đứng yên đó, khẽ mỉm cười. Khách khứa ở dưới thật sự ủng hộ họ.

Nói chung, mình nên đi thôi. Với cả cái áo của tên Lôi Vĩ Vĩ tự dưng lại quăng vào người tôi, báo hại tôi giờ phải đi tìm hán để trả.

Một lúc sau, tôi ra được ngoài khách sạn. Đứng ở đại sảnh, tôi hít hơi nhẹ nhàng không khí trong lành, dịu mát. Tâm trạng tôi như được thiên nhiên thanh lọc, dần dần trở nên thoải mái.

"Chết tiệt. Ông già đáng ghét!" Giọng tên Lôi Vĩ Vĩ cắt ngang tâm trạng của tôi.

Lôi Vĩ Vĩ đứng dưới những bậc thang, vung vẩy đá chân, vung tay tức giận giữa sân khách sạn. Trời, cậu ta thực sự tức giận khi bị đuổi ra ngoài này.

Bất ngờ, hán nhìn thấy tôi.

"Y Y!" Lôi Vĩ Vĩ gọi to. "Cô xuống đây cho tôi."

"Ồ... tôi á?" Tôi ngạc nhiên chỉ vào mình.

"Chỉ có cô mới tên là Y Y thôi à." Lôi Vĩ Vĩ vẫy tay gọi tôi. "Nhanh lên, cô chán sống hử?"

Tôi vội bước xuống dưới. Vì sợ hán sẽ giở trò nên tôi đi nhanh hơn. Không may bước chân của tôi mất phương hướng, lại không quen đi guốc, thế là tôi trượt chân, ngã xuống.

"Á!"

"Cẩn thận." Trong lúc này, tôi nghe thấy tiếng rống như bò của Lôi Vĩ Vĩ.

.....

Tôi ngồi trên chiếc ghế đá gần cổng khách sạn, quỳ trước mặt tôi là Lôi Vĩ Vĩ, hán đang lau vết thương trên đầu gối cho tôi.

"Tôi... tưởng cậu không biết..." Tôi nhớ đến cái lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau.

"Đừng coi thường bốn thiếu gia đây. Tôi học được rồi." Lôi Vĩ Vĩ ngắt lời tôi.

Chẳng lẽ hán đi học sơ cứu vì tôi chê hán không biết sao?

"Ê, đừng có hiểu lầm." Lôi Vĩ Vĩ cốc nhẹ vào đầu tôi. "Cô nghĩ xấu là chết với tôi."

"Xin... xin lỗi." Tôi nói nhỏ.

"Mà cô không đi được guốc sao cứ đi? Hậu quả là bị ngã đấy." Lôi Vĩ Vĩ cầm đôi guốc lên ngắm soi rồi kinh ngạc hét lên. "Y Y, nhà cô giàu hay sao mà mua được đôi guốc này?"

"Hả?" Tôi ngạc nhiên.

"Đây là đôi guốc số lượng có hạn ở Trung Quốc đó." Lôi Vĩ Vĩ nói.

Cái gì? Số lượng có hạn? Nghe vậy, tôi há hốc mồm.

"Không... là của Hàn Băng Vũ cho tôi..." Trong lúc cuống quýt, tôi nói toẹt ra sự thật.

Oái, thôi chết rồi! Tôi vừa nói tên Hàn Băng Vũ.

Tôi hốt hoảng cúi xuống nhìn Lôi Vĩ Vĩ. Mặt mày hán đen lại, hai con mắt tối sầm nhìn xuống mặt đất. Cái bông gạc hán đang cầm thì rơi tự do xuống đất. Cả cơ thể dừng mọi hoạt động lại.

Ừc! Tôi có thể cảm nhận được núi lửa sắp phun trào bên trong Lôi Vĩ Vĩ.

"Lôi... Lôi Vĩ Vĩ..." Tôi nói nhỏ, chạm nhẹ vào đầu hán.

"Cô bị điên à?" Lôi Vi Vi đứng phắt dậy làm tôi giật mình suýt ngã ngửa. "Sao lại Hàn Băng Vũ ở đây? Hắn ta làm gì cô hả?" Lôi Vi Vi nắm chắc hai vai tôi, lắc liên hồi.

"Lôi Vi Vi...tôi...đừng lắc nữa." Hai mắt tôi bắt đầu quay như chong chóng.

"Hừ!" Lôi Vi Vi lấy lại trạng thái điềm tĩnh rồi ngồi xuống trước mặt tôi, tiếp tục công việc sơ cứu vết thương. "Mà cô vừa gọi tôi là gì hả?" Hắn lập tức thay đổi giọng.

"Lôi... Lôi Vi Vi" Tôi nói dịu dàng hết sức có thể.

"Này, cô quên mình là ai à?" Lôi Vi Vi lại vùng dậy, quăng tất cả mọi thứ đang cầm trên tay ra. "Cô không nhớ gì à?"

Ý hắn là sao ta? Tôi không hiểu, ngoác nhìn Lôi Vi Vi, người cũng đang nhìn lại tôi bằng con mắt chờ đợi. Tôi vội né tránh ánh mắt đó, lấy cái băng urgo để dán vào vết thương.

"Bộ cô không nhớ thật à?" Lôi Vi Vi dứt khoát hỏi lại lần nữa.

Hic hic, sao hắn cứ bắt bẻ tôi thế? Tôi có làm gì sai đâu. Hơn nữa, tôi đâu quên mất mình là ai. Nỗi sỉ nhục khi bị trở thành đàn em của Lôi Vi Vi sao tôi quên.

Xoẹt xoẹt đừng! Chóp đánh ngang tai.

Á, tôi nhớ ra rồi. Hắn là đại ca tôi.

"Argh, tôi đi đây. Có thể mà cô cũng không nhớ, đồ óc bả đậu." Lôi Vi Vi vò đầu bứt tai, gào lên như lợn bị chọc tiết, vội chạy đi.

Tôi nhìn Lôi Vi Vũ chạy ra khỏi khách sạn, khẽ phì cười. Hihi, hắn ta cư xử như đứa trẻ bị lãng quên vậy.

Tôi bắt giắc nhìn sang chỗ ngồi bên cạnh, thấy cái áo khoác của hắn vẫn ở đó.

Má ơi, Lôi Vi Vi ơi, cậu lại quên áo này!

Chân tôi vẫn còn đau điếng. Tuy nhiên, vì hắn quên áo thêm một lần nữa, tôi lại dờ chừng muốn xin lỗi vì không gọi cậu ta là đại ca, nên tôi vội chạy chân trần đi.

"Á! Lôi Vi Vi..." Tôi cố gắng đi nhanh hơn nhưng chân tôi lại không cho phép. "Ý tôi là... đại... đại ca..." Tôi nuốt nước bọt mãi mới nói ra được. "Đại ca để quên đồ này."

Đúng là gặp họa thì không thể tránh nổi. Thôi kệ, người xưa hay nói: Vi thiện tới lạc. Làm điều thiện là tốt nhất à nha.

Tôi vội vàng, cố gắng chạy nhanh ra khỏi khách sạn, đuổi theo Lôi Vi Vi đã chạy mất từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-1: Guốc cũng cần cạnh tranh

"Đại... đại ca..." Tôi thờ không ra hơi. Khi nhìn thấy Lôi Vi Vi đang rút hai tay túi quần, vừa đi vừa đá chân, tôi vui mừng đến suýt quên cả thở. "Đội...đội tôi!"

Hic hic, Lôi Vi Vi, làm ơn nghe thấy cái giọng yếu ớt của tôi đi mà. Tôi lạy cậu đó, tôi mệt chết đi mất thôi.

"Y Y, cô làm gì ở đây vậy?" Cậu được ước thấy, Lôi Vi Vi bỗng quay lại nhìn tôi.

"Đại ca, tôi...tôi trả áo cho cậu." Tôi dừng lại, một tay đưa áo cho cậu ta, một tay chống xuống đầu gối, thở dốc.

"Cảm ơn cô nha!" Lôi Vi Vi cười tươi. "Mà cô vừa gọi tôi là đại ca đó hả? Haha, tôi biết là cô chưa quên mà."

"À...ừ!" Tôi cảm thấy mình bớt mệt hơn được phần nào, liền đứng thẳng dậy.

"Hahaha! Cô cứ ngoan ngoãn như vậy là tốt nha." Lôi Vi Vi đập thùm thụp vào lưng tôi như đánh trống. Tôi nhăn mặt vì đau nhưng cứ cười gượng vì không dám phá hỏng tâm trạng của Lôi Vi Vi.

"Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ đi ăn mừng." Câu nói của Lôi Vĩ Vĩ khiến tôi giật bản mình.

"Đi... đi đâu?" Tôi bỗng thấy lo lắng, hỏi.

"Bar. Cô nghĩ gì?" Lôi Vĩ Vĩ sau đó kinh ngạc nhìn tôi. "Đừng bảo cô chưa vào đó bao giờ nha!"

Tôi khẽ gật đầu, tán thành ý kiến của Lôi Vĩ Vĩ.

Mà khoan... bar á?

"Thôi không sao! Thiếu gia đây rộng lượng, hôm nay sẽ cho cô biết bar là thế nào." Lôi Vĩ Vĩ cầm cổ tay tôi, kéo đi.

"Khoan... đã, Lôi..." Tôi tự dừng lại rồi nói cách khác. "Đại ca, tôi không có giày."

"Hả?" Lôi Vĩ Vĩ nhú mày, quay lại nhìn tôi. Hắn ta nhìn xuống chân tôi. Tôi ngượng ngùng nhìn sang chỗ khác, đôi chân trần cứ ngo ngoáy vì ngứa và đau.

Sau đó, Lôi Vĩ Vĩ bắt tôi trèo lên lưng hắn. Tôi bất đắc dĩ trèo lên vì không muốn hắn nổi khùng lên. Thế là hai chúng tôi đi bộ dọc theo con đường, không ai nói với ai câu nào. Bỗng, Lôi Vĩ Vĩ rẽ vào khu trung tâm thương mại Mỹ Hòa, tôi mở to mắt vì sốc rồi kéo ngược cổ Lôi Vĩ Vĩ lại. "Từ từ đã."

"Oái!" Lôi Vĩ Vĩ loạng choạng ra đằng sau ngã, suýt nữa thì chúng tôi cùng ngã lăn quay. "Cô bị điên à?"

"Sao... sao lại vào đây?" Tôi run run, hỏi.

Di Khuê và tôi từng lên đây đúng một lần. Vào cửa hiệu nào chúng tôi cũng chỉ chây dãi và ngắm đồ bên trong. Di còn nói, khi nào tôi lớn lên mà kiếm được nhiều tiền thì nhớ mua cho di một bộ váy. Hic hic, tôi sợ lớn lên tôi vẫn nghèo rất mừng tôi ý à.

"Mua cho cô giày. Với cả tầng trên cùng là bar." Lôi Vĩ Vĩ nói rồi lại thốt lên. "Cô lại chưa vào đây bao giờ?"

Tất cả những người xung quanh đều quay lại nhìn chúng tôi. Tôi xấu hổ chỉ biết giấu mặt mũi vào đầu. Lôi Vĩ Vĩ đúng là tên không có dây thần kinh xấu hổ. Hắn gần như không quan tâm người khác nghĩ gì à nha.

"Tôi... tôi vào một lần rồi." Tôi nói nhỏ. "Nhưng... nhưng đồ ở đây đắt lắm." Tôi nói suýt xoa, cứ như cầu xin Lôi Vĩ Vĩ đưa đi chỗ khác.

"Trời, nhà cô nghèo rất mừng tôi à?" Lôi Vĩ Vĩ thờ dài, thán một câu rõ to khiến người đi đường nghe được. Tôi cứ nấp mặt mình vào vai Lôi Vĩ Vĩ. "Yên tâm. Cái trung tâm thương mại là của già nhà tôi đầu tư, cô không cần lo." Nói rồi, hắn xốc tôi lên để cố gắng chắc hơn, tiến thẳng vào trong.

.....

"Đôi giày này là mẫu mới nhất của chúng tôi." Tiếng nói của chị nhân viên bán hàng làm thức tỉnh tôi. Tôi tự hỏi mình đã đến đây tự khi nào.

"Y Y, mau đi thử đi." Lôi Vĩ Vĩ ấn tôi ngồi xuống. "À, mau lau sạch chân cho cô ấy."

"Vâng thưa cậu Lôi." Máy chị nhân viên vội vàng bỏ đi để lấy đồ.

"Lôi... Đại ca..." Đúng là tôi chưa quen với cách xưng hô này thật. "Mua cho tôi cái dép lê cho tôi xỏ tạm cũng được mà."

"Này này, cô coi thường tôi hả? Muốn chết à?" Lôi Vĩ Vĩ giờ nắm đầm ra hăm dọa tôi. "Tên bánh bèo thôi cho cô đi guốc xịn, sao tôi không thể chứ?"

Con lạy thánh Lôi ạ! Giờ này là giờ nào rồi mà còn đi cạnh tranh với thánh Hàn.

"Tôi... tôi đi tạm..." Tôi nói nhỏ.

"Cô muốn sống thì trật tự đi, cấm phản nản." Lôi Vĩ Vĩ nghiêng răng ken két, bỏ một nhát vào đầu tôi.

Tôi chảy cả nước mắt vì quá đau. Tôi khổ sở ôm cục u trên đầu. Hic, tên Lôi Vĩ Vĩ này đúng là bạo lực thật.

Sau gần nửa tiếng đồng hồ, tôi có từ chối thế nào đi chăng nữa, cuối cùng Lôi Vĩ Vĩ vẫn bắt tôi đi chiếc guốc đen 10 phân trông rất sành điệu. Lúc tôi nhìn giá của nó tôi còn suýt ngất cơ. Khổ nỗi đi guốc 7 phân tôi đã sống dở chết dở rồi nữa là guốc 10 phân à. Huhu, ai đó cứu con khỏi cái tên mafia này đi.

"Y Y, cô không cần xúc động đâu." Có vẻ như nhìn khuôn mặt như sắp khóc đến nơi của tôi thì tên Lôi Vĩ Vĩ lại vỗ ngực lên tiếng. "Cứ là đàn em của tôi, tôi sẽ cho ăn ngon mặc đẹp."

Hic hic, ý tôi đâu phải vậy chứ! Tôi đang khóc trong lòng chứ không phải xúc động đâu nha.

"Nhanh lên! Cô đi chậm như rùa bò ý." Lôi Vĩ Vĩ đi nhanh hơn về phía trước, quay lại nhắc nhở tôi một câu.

Tôi nhún nhún, nở nụ cười méo xệch rồi bước đi nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-2: Xui vẫn hoàn xui

Xập xình xập xình!

Vừa mới vào bên trong, tiếng nhạc quẩy độ mạnh đã đến tai tôi. Tôi thì lại không quen nghe mấy thể loại nhạc như thế này lắm, nên...

"Y Y, qua bên này." Lôi Vi Vi hét thật to vào bên tai tôi rồi đi sang phía bên phải. Tôi lại cúi đầu, chen qua người này người nọ để đi theo hấn.

"Hahaha!" Lôi Vi Vi và tôi cuối cùng cũng ngồi được vào một cái bàn ở góc khuất. Hấn ta cười ha hả, trên mặt bàn bày la liệt các lon bia, thậm chí còn có cả một chai rượu. "Y Y, hôm nay tôi đãi cô. Chúc mừng cô chính thức trở thành đàn em quan trọng của Lôi thiếu gia này."

Tôi thật sự không biết nói gì hơn. Nhìn hấn ta cười mà miệng tôi cứ gượng cười theo. Không hiểu tâm trạng hấn thế nào nữa, nhưng trông hấn khác hơn với sáng nay. Nụ cười đó của Lôi Vi Vi dường như ẩn chứa điều gì đó.

"Cạn ly." Lôi Vi Vi cạn vào chén rượu của tôi vừa bị hấn rót cho. Rồi hấn ngửa cổ, tu một hơi hết cả chén, sau đó khà một tiếng rất đã.

Bất chợt, hấn nhìn tôi ngồi im, hấn cướp chén rượu của tôi rồi uống ực một cái. "Khà! Y Y, tôi uống hộ cô nốt chén này thôi đó." Rồi hấn rót đầy lại cả hai chén, đẩy một chén về phía tôi.

"Tôi...tôi không uống được..." Tôi lắc lắc đầu.

"Hả? Cô nói thế ai mà nghe được!" Lôi Vi Vi nói to. "Nơi này phải nói to, biết chưa?"

"Ừm." Tôi khẽ gật đầu. "Tôi không uống..." Tôi chưa nói hết câu thì Lôi Vi Vi đã nhồm đậy, dí vào nồm tôi chén rượu rồi đổ vào hống. "Hôm nay vui, không say không về. Cô không uống chết với tôi."

Huhu, Lôi Vi Vi, tha cho tôi đi mà. Cái thứ này đáng cay đáng mất. Tôi còn phát khóc chỉ vì độ 'tôm' của rượu. Tôi ôm cổ hống, ho sù sù.

"Tiếp nào!"

Cứ thế cứ thế... Lôi Vi Vi gần như không còn để tâm tới tôi nữa. Hấn nốc hết cả chai rượu, rồi tu hết tất cả các lon bia trên bàn. Tôi nhìn hấn uống như thường luồng mà sợ phát khiếp. Không hiểu sao nhiều người thích cái thứ cay xè lưỡi này thế cơ chứ.

Bịch!

Lôi Vi Vi trên tay cầm lon bia cuối cùng, hươ hươ trên không. Mặt đập xuống bàn, rồi lại xoay đầu nhìn tường. Miệng hấn cứ lảm ba lảm bảm gì đó. Cuối cùng tôi cũng có thể kết luận, hấn say thật rồi.

"Thiên Thu...sao hôm nay em lại làm vậy..." Lôi Vi Vi nói thành tiếng, giọng cứ ề ề đi, cứ như sắp khóc đến nơi. Nghe cậu ta gọi tên Thiên Thu, tôi thoáng ngạc nhiên. Quả nhiên, cậu ta rất nặng tình với Thiên Thu, thế mà cô ấy không những phớt lờ Lôi Vi Vi mà còn một mực theo đuổi Hàn Băng Vũ.

"Sao em thích hấn ta? Tôi có gì không tốt..." Lôi Vi Vi lại tiếp tục kêu ca. Rồi hấn ngẩng dậy, tu một hơi cạn sạch cả lon bia cuối cùng. Xong, hấn lại gục mặt xuống bàn, lảm bảm gì đó cứ như đọc thần chú.

Thấy tình hình nặng hơn, tôi khẽ chạm vào mái tóc rối bờ của Lôi Vi Vi. "Lôi Vi Vi..." Tôi gọi.

"Thiên Thu...chắc em buồn lắm...khi tên bánh bèo đó có vị hôn thê..." Lôi Vi Vi chẳng để tâm tới tôi, hấn tiếp tục nói.

"Lôi Vi Vi, cậu say rồi." Tôi tiếp tục lay mạnh bờ vai của Lôi Vi Vi.

"Tôi nhìn thấy rồi... Tôi nhìn hết rồi... Em đã ôm Hàn Băng Vũ sau cánh gà..." Giọng Lôi Vi Vi bây giờ đau khổ hơn lúc nào hết. Bản thân tôi tự dung cảm nhận được điều này. Chẳng lẽ, cảm xúc này giống với cảm xúc khi tôi nhìn thấy Hàn Băng Vũ và Điều Ái Tâm đi với nhau?

"Thiên Thu...sau hôm nay...liệu em có quay lại với tôi không..." Lôi Vi Vi cả người khẽ run lên. Tôi giật mình, chạy ra ngồi cạnh Lôi Vi Vi. Hấn đang nhắm mắt lại. Các cơ mặt cứ rung lên bần bật, hai mắt nhắm nghiền lại, đôi môi bị cắn chặt tới mức chảy máu.

Lôi Vi Vi, cậu yêu cô ấy tới mức đấy ư?

Lôi Vĩ Vĩ thường ngày như một con hổ, là nỗi sợ của cả trường, không ngờ khi hấn si tình, hấn lại có những biểu hiện như thế này. Tôi nhìn hấn bằng ánh mắt thương cảm, tìm tòi bằng lòng thất lại.

Tôi lấy cái giấy ăn trên bàn, lau đi những giọt máu trên môi Lôi Vĩ Vĩ. Bờ môi mỏng hồng hồng giờ trở nên đỏ lừ. Tôi khẽ thở mạnh ra. "Lôi Vĩ Vĩ...cậu say rồi..." "Có lẽ đây là câu duy nhất mà tôi có thể nói để an ủi Lôi Vĩ Vĩ.

Bỗng hấn nắm chặt lấy bàn tay tôi, nhìn chăm chú vào đôi mắt của tôi. "Thiên Thu, tôi yêu em... Cả đời tôi chỉ muốn nắm tay em mà thôi...."

Làm ơn đừng nói nữa!

Tôi mím chặt môi, cố gắng không để cho những giọt nước mắt trào ra. Tôi là người dễ bị xúc động, gặp những chuyện như thế này, tôi không khóc sao được.

Lôi Vĩ Vĩ...cậu thật đáng thương...

"Ừ..." Bỗng Lôi Vĩ Vĩ dùng một tay ẵm tôi ra làm tôi ngã đập mông, một tay bịt miệng.

Tôi giật bắn mình nhìn hai má phồng lên của Lôi Vĩ Vĩ.

Oái, không phải là...

"Oe..." Lôi Vĩ Vĩ ngay lập tức nôn đầy ra sàn, nôn thốc nôn tháo. Nhìn cảnh tượng kinh hoàng này khiến tôi phát hoảng. Tôi cũng bịt miệng lại, tránh nguy cơ buồn nôn lây.

Vậy là... tôi không còn gì để nói nữa. Đôi bàn chân cùng đôi guốc mới vẫn còn ở gần Lôi Vĩ Vĩ, thế là bị hấn nôn vào chân.

Á á á! Sao con lại bị như thế này? Con là người đang an ủi hấn cơ mà!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3-3: Lao công đền bù

Tôi chạy như bị ma đuổi, mặc kệ cái chân đau, đến thẳng nhà vệ sinh.

Tôi chỉ thấy bẩn, và đặc biệt tiếc đuôi guốc hàng hiệu này. Huhu, hôm nay tôi sẽ không bao giờ quên đâu. Từ bé tới giờ tôi chưa bị ai nôn vào chân cả.

Tôi trở về chỗ ngồi. Ông quản lý bar đã tới phàn nàn, lay người Lôi Vĩ Vĩ liên tục nhưng hấn đã ngủ từ lâu. Tôi phải thay mặt cậu ta xin lỗi ông quản lý rồi rít, rồi tôi còn bị bắt đi dọn cái đồng nôn đó của hấn. Đến lúc xong xuôi, tôi thở không ra hơi ngồi xuống ghế. Mái tóc được làm đẹp giờ trở nên rối tung rối mù như ổ quạ. Đến khi ông quản lý nhắc tới tiền thì...

Đúng rồi, hôm nay Lôi Vĩ Vĩ nói là hấn đãi tôi nên tôi lục người hấn. Nhưng lạ thật, hấn không có ví hay tiền trong người. Bản thân tôi thì đi người không rồi nên tôi không có tiền. Tôi gượng gạo nhìn ông quản lý. Ánh mắt ông ta như con rắn độc muốn ngoạm chết tôi. Sợ hãi... sợ hãi...

Kết quả tôi bị biến thành lao công, phải lau dọn cho quán bar trong vòng một tiếng đồng hồ. Tôi liếc nhìn Lôi Vĩ Vĩ, cái tên đã hại tôi thâm, khiến tôi thành lao công vậy mà ngủ ngon lành trên ghế sofa. Huhu, con sống tốt mà, sao ông trời cứ bắt con phải chịu khổ thế này?

10 giờ, đồng hồ chỉ đúng 10 giờ.

Vì ông quản lý thấy tôi trả công chưa đủ nên bắt đi rửa cốc chén và nhốt lại thêm 30' nữa. Hic hic, thế nào đi và chú ở nhà cũng hoảng ảm hết cả lên cho mà xem. Tôi còn phải đem cả cái tên Lôi Vĩ Vĩ nặng trĩu này về nhà nữa.

Mà mình phải đưa hấn về đâu nhỉ? Nhà thì đâu có biết. Hay là đưa hấn trở lại khách sạn?

Tiền thì không có, tôi lết... lết... lết, kéo... kéo... kéo...

Kiểu này ngày mai thế nào cũng có bài báo đưa tin: Lôi thiếu gia của gia tộc Lôi say rượu, được một cô gái lạ mặt xấu xí kéo về.

Cuộc đời bình yên của tôi đã chính thức bị Lôi Vĩ Vĩ hủy hoại từ hôm nay.

May mắn thay, về gần tới khách sạn, là lúc tôi sắp chết vì mệt thì Trần Hạo Nam, vệ sĩ thân cận nhất với Lôi Vĩ Vĩ xuất hiện và đưa cậu ta đi về. Vì thấy tôi tội nghiệp lại không có tiền, xe buýt tàu điện thì tôi không biết đi như thế nào, Trần Hạo Nam lái xe ô tô chở tôi về thị trấn Đức Ngọc, nơi mà tôi ở.

Lúc về nhà thì đã gần 11 giờ rưỡi. Tôi bị đi mắng, tra hỏi te tua, thậm tệ, dai dẳng dẳng đến 12 giờ rưỡi. Nếu không có chú ngăn cả thì chắc tôi sẽ thức đêm để nghe mắng.

Và rồi tôi còn phải cắt cái mái được nối dài ra nữa.

Sáng hôm sau, tôi vác bộ mặt thê thảm cộng thêm đôi mắt thâm quầng như gấu trúc đến trường. Tôi vừa đi vừa cúi gằm mặt xuống, mím môi lại, liếc liếc nhìn người xung quanh.

"Sao trông nó tệ hại thế nhỉ?"

"Con gái con đũa mà chẳng biết làm đẹp gì cả."

"Sao trường ta lại dung chứa một đứa con gái xấu như nó chứ?"

"Mà xem nó mặc cái gì kia!"

Con lạy tổ tiên của con, hãy giúp con thoát khỏi tình thế này.

Bước chân tôi đi không nhanh được. Sáng nay, đến khi tôi đào bới cả cái tủ quần áo ra, tôi mới nhớ ra: A, đồng phục, giày, kính, mọi thứ hiện tại Hàn Băng Vũ đang cầm.

Thế là tôi đành phải mặc tạm cái quần bò cộng với cái áo ngủ hình con cừu Đô-ly đến trường. Tôi còn mang theo cả váy, đôi khuyên tai mà hôm qua Hàn Băng Vũ cho tôi mặc. Mặc dù đi Khuê cứ bảo giữ lấy nhưng tôi vẫn thấy áy náy.

Huhu, bị mọi người bàn tán, tôi có đào trăm cái hố chui xuống thì cũng không hết xấu hổ.

Cuối cùng, tôi cũng an toàn tới được lớp.

Bỗng, tôi thấy bàn học tôi có một túi xách màu đen được đặt lên. Tôi ngạc nhiên, sau đó tiến lại gần, mở cái túi đó ra.

A, là kính, giày và đồng phục của tôi. Có vẻ như Hàn Băng Vũ đã trả lại.

Cuối cùng, tôi đọc lời nhắn của cậu ấy ghi trên một tờ giấy trắng đặt ở đáy: Trả cô.

Woah, làm tôi mất hứng quá. Tôi tưởng cậu ta sẽ viết cái gì đó cao siêu lắm chứ.

Lúc tôi đang thờ dài vì thất vọng thì chân tôi đạp nhẹ vào thứ gì đó. Tôi giật mình nhìn xuống, nó là một chiếc hộp màu đen khác được đặt cạnh chân bàn tôi.

Là gì vậy ta? Tôi ngồi xuống ghế, đặt chiếc hộp lên bàn, rồi nhanh chóng mở ra xem.

Á á á, là... là đôi guốc tối qua tôi đã đi, thứ hại tôi ngã từ trên bậc thang xuống.

Nhưng sao... sao nó lại ở đây?

Tôi chợt nhận ra ở trên bìa hộp phía bên trong có ghi một lời nhắn: Tặng cô. Bộ váy và đôi khuyên tai hãy giữ lấy.

Lâng lâng lâng lâng...

Không hiểu sao tâm hồn tôi cứ bay bay bổng bổng, vui một cách điên cuồng. Trong lòng tôi cảm hứng cao trào, khê nờ nụ cười.

Khoan, tôi không phải đưa con gái hám tiền hám của nha. Hoàn toàn không phải.

Nhưng mà... bây giờ phải đi trả cho cậu ấy sao?

Tôi lôi đồ của tôi ra khỏi chiếc túi rồi nhét vài cặp. Sau đó, tôi cho túi đựng váy và khuyên tai cùng với hộp giày vào trong chiếc túi đen. Quyết định, sẽ đem trả lại cho cậu ấy.

Dù tôi có thích thế nào đi chăng nữa, nhưng đây là đồ của Hàn Băng Vũ, cậu ấy cho không có nghĩa là tôi nhận. Với cả tôi cũng sẽ không bao giờ dùng những đồ như thế này.

Và rồi tôi phát hiện ra ba lô đi học của tôi được treo bên cạnh bàn. Tôi thờ dài não nề. Thứ mình đem đi học thường xuyên thì lại quên. Nhưng thật tốt khi Hàn Băng Vũ trả lại đồ cho tôi không thiếu thứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-4: Nhiệm vụ đầu tiên

Giờ tan học, lúc tôi đang định đuổi theo Hàn Băng Vũ để trả đồ thì bị tên Lôi Vi Vi đó kéo một mạch ra đằng sau trường, đứng cái nơi tôi bắt đắ dĩ phải kí vào hợp đồng thôi nát đó.

"Y Y, đại ca có nhiệm vụ cho cô đây. Hết sức quan trọng nên đồng tai lên mà nghe cho rõ đấy." Lôi Vi Vi khoanh tay trước ngực, đập chân ỳnh ạch tỏ trạng thái ung dung.

Tuy nhiên, tôi lại có linh cảm cực xấu. "Gi... gì vậy đại ca?" Tôi bẽn lễn hỏi.

"Bộ cô là trẻ mẫu giáo hả?" Lôi Vi Vi liền cốc mạnh vào trán tôi một cái khiến tôi đau tê tái. "Nghe đây, bây giờ cô phải tìm ra điểm yếu của Hàn Băng Vũ cho tôi."

"Hả? Tôi... tôi á? Sao... sao được? Tôi... tôi biết gì đâu." Tôi nắc lên, xua tay từ chối.

Nhưng điều Lôi Vi Vi muốn là hấn phải đạt được, hấn giờ nắm đắ ra. "Cô không nghe lời bọn thiếu gia, cô muốn chết hả?"

"Tôi... tôi..."

.....

Tôi bắt đắ dĩ đồng ý với Lôi Vi Vi vì nỗi sợ hấn trong lòng trở nên cao trào. Nhưng điều đầu tiên tôi làm sau khi được hấn thả dĩ là vụt chạy theo Hàn Băng Vũ.

A, chưa muộn! Tôi vui mừng khi nhìn thấy Hàn Băng Vũ đang ở trước cổng trường, đắ chiếc xe đắ ra.

Lạ thật! Người như cậu ta giàu thế, không dĩ ô tô thì dĩ xe buýt, không dĩ xe buýt thì dĩ xe đắ. Sao trên đời này lại có người thích dĩ nhiều kiểu phương tiện thế?

Hôm nay ông thần xui đeo bám người khác, nên tôi &thun buồm xuôi gió&, trong việc chạy theo Hàn Băng Vũ. Đến khi cậu ấy dừng lại, tôi thờ không ra hơi, chống tay lên cái cột điện bên cạnh.

Hic, sao cậu ta đắ xe đắ sao mà nhanh thế? Hay là do thể lực mình yếu nhỉ?

Nghĩ gì thì nghĩ nhưng tại sao Hàn Băng Vũ lại vào cái biệt thự sáng chói này nhỉ?

Tôi lắ nhẹ đầu, dụi dụi mắt một lúc rồi mắt chữ A mồm chữ O. Á á, đây chẳng phải là....trung tâm thương mại Mỹ Hòa, nơi có &kỉ niệm& của tôi và Lôi Vi Vi sao?

Hàn Băng Vũ đắ chiếc xe đắ xuống tầng hầm. Vì sợ phát hiện nên tôi không dám dĩ theo, chỉ dám đứng ngoài chờ cậu ấy ra.

Mà sao cậu ấy mãi chưa ra thế nhỉ? Cậu ấy không dĩ dĩ dĩ công chính à?

Tôi đánh một ván bài liều, dĩ xuống tầng hầm nơi để xe. Rồi tôi vừa dĩ vừa nấp, ngó ngó nghiêng nghiêng để tìm Hàn Băng Vũ, thì tôi thấy cậu ấy đang dĩ lên cầu thang cuốn ở phía góc bên phải tầng hầm. Công nhận là mắt mình kém thể mà trong trường hợp này vẫn có thể nhìn xa được.

Tôi lẻo đẻo theo Hàn Băng Vũ, vừa dĩ vừa nấp như điệp viên. Cậu ấy chẳng hề may may quay đầu lại, cũng không phát hiện ra tôi. Sao tự dưng lúc này tôi cảm thấy tự hào vì cách tôi theo dõi thể cơ chứ?

Oái Diệp Trúc Y, mầy đâu có dĩ theo dõi, mầy dĩ để trả lại đồ nha.

Đúng rồi đúng rồi, tôi không phải hạng người dễ dĩ, làm theo lời sai bảo của Lôi Vi Vi được. Thấy Hàn Băng Vũ bỏ dĩ xa dần, tôi lại cuống cuống chạy theo.

.....

Xập xình xập xình!

Ôi mẹ ơi, kết quả là con dĩ vào cái quán bar từ lúc nào không biết. Tôi không biết tôi có dĩ theo Hàn Băng Vũ hay không nhưng tại sao tôi lại rẽ vào quán bar này?

"Lên là lên là lên là lên!" Mấy giọng nói vui vẻ, sôi động vang lên phía bên cạnh tôi.

Họ là một nhóm nữ sinh ăn mặc hở hang vô cùng, cứ như là mặc mỗi bikini thôi vậy. Họ nhảy nhót, đung đưa, uốn éo người cổ để lộ ba vòng quyến rũ

của mình với các chàng trai xung quanh.

Tôi che...tôi đi...tôi che...tôi đi...

Tôi chỉ lặp đi lặp lại hai động tác duy nhất. Hai tay cứ lấy để che mắt của chân thì cứ đi chuyển về đám đông đang quẩy hết cỡ cùng với giai điệu nhạc bốc lửa. Hic hic, tôi đúng là không hợp với chỗ này, có lẽ tôi nên về thôi, để mai trả lại cậu ấy cũng không muộn.

Đúng lúc tôi đang định bước gần ra phía cửa thì mắt tôi bỗng lướt qua sân khấu. Một bóng người quen thuộc đập vào mắt tôi. Cậu ta đang đeo headphone, đôi mắt nhắm lại, cả người nhún nhảy theo điệu nhạc, hai tay thì làm cái gì cứ giật giật rồi quay đi quay lại.

Hàn...Hàn...Hàn....Hàn...Hàn Băng Vũ?

Tôi sốc đến rớt cả quai hàm.

Cậu ấy thật sự ở đây ư? Ở bar sao? Sao lại có thể chứ? Hơn nữa, cậu ấy...đang làm gì thế kia? Tôi chăm chú nhìn cậu ấy đứng đờ người.

"Mày thấy DJ đẹp trai không?"

"Ừ ừ, tao cũng thấy thế. Tao đến chỗ này cũng chỉ để ngắm anh ấy thôi à."

"Mà anh ấy cứ giống với một người kiểu gì ý, tao luận mãi mà không nhớ ra."

"Haha, xấu như mày mà cũng gặp được anh ấy á? Mơ đi!"

Nghe mấy cô gái đang bàn tán ở gần tôi, rồi cười ha hả, trên tay mỗi người cầm một ly rượu có màu đỏ. Bàn tán xong, họ đặt ly rượu xuống rồi đi ra sàn nhảy.

Hàn Băng Vũ, đúng là cậu rồi, quả là tôi không nhìn nhầm.

Trong lúc tôi đứng chôn chân xuống đất nhìn Hàn Băng Vũ không rời, đôi mắt sáng như sao của tôi chỉ hiện lên mỗi hình ảnh của cậu ấy, thì bỗng dưng có một giọng nói vang lên phá tan cảm xúc ngưỡng mộ của tôi. "Là cô phải không?"

"Hả?" Tôi giật mình, quay sang phía có phát ra giọng nói.

"Là cô gái cùng Lôi thiếu gia hôm trước, có phải không?" Ông ta khi thấy tôi quay ra thì vui mừng, chạy lại gần.

Oái oái, là ông quản lý đã hại tôi trở thành lao công của quán bar, là người hại tôi bị đi Khuê mất té tát, là người hại tôi khổ sở đêm hôm khuya khoắt phải mò về nhà.

Mà hình như Lôi Vi Vi cũng góp phần thì phải? Tôi chợt ngẫm nghĩ.

"Có cô ở đây là tốt rồi. Chúng tôi đang thiếu người." Ông quản lý bắt lấy cổ tay tôi, chỉ về hướng ngược lại. "Nào, mau đi thôi."

Tôi bất ngờ bị kéo đi, trong đầu hoang mang, lo lắng không biết chuyện gì đang diễn ra. "Bác...bác ơi....cháu...."

Tuy nhiên, ông quản lý không quan tâm tới những lời tôi nói, kéo tôi đi nhanh hơn nữa. Rồi chúng tôi vào một căn phòng, ông ta đẩy tôi vào rồi khóa cửa lại.

Huhu, chuyện gì xảy ra thế này? Ông thần xui lại trở về với tôi rồi ư? Chẳng lẽ ông quản lý đó lại bắt mình làm lao công như lần trước?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3-5: Tiếp viên quán bar

Trước mặt tôi, là bàn phấn, là gương, là quần áo, là đồ trang điểm, đủ các loại dụng cụ làm tóc, vân vân và vân vân. Trong phòng này có rất nhiều người phụ nữ qua lại. Trông họ ai cũng mặc hở hang, váy thì chỉ kịp chum qua hông, lưng thì bị hở, quần áo lót thì như cổ tình để lộ rõ.

Tôi không biết...tôi không biết gì nha! Tôi trong sáng, ngây thơ vô số tội à nha.

"Em là người thay thế Tiểu Thanh à?" Một chị gái xinh xắn, trang điểm cả tấn phấn trên mặt, đi trên đôi giày cao gót cao chót vót, tiến lại gần phía tôi.

"Ồ...ơ...em không phải..." Tôi vội lắc đầu, tỏ ý ngại ngùng khi nhìn thấy bộ váy chị ấy ăn mặc quá hở hang.

"Được quản lý cho vào là người thay thế rồi. Em, mau vào đây!" Chị ấy vẫy tay, ra hiệu cho tôi đi theo chị ấy. Tôi chỉ tự hỏi trong đầu, chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao đầu óc tôi cứ như người mơ hồ thế này?

Sau nửa tiếng đồng hồ bị kéo đi hoá trang, tôi bị ỉn ra đứng trước gương. Tôi từ từ hé mắt ra rồi mở to mắt dần. Ôi ôi thánh thần ơi, có chuyện gì với khuôn mặt và mái tóc tôi vậy?

Khuôn mặt tôi bị trát cả tấn phấn lên khiến nó trở nên trắng bệch như một con ma nơ canh. Mái tóc bình thường đã xoăn xoăn của tôi thì bây giờ bị cuốn thêm khiến nó trở nên xoăn tít như lò xo. Tôi từ từ trượt đôi mắt xuống dưới cơ thể...

Bộ váy bó sát chỉ chừa qua hông và che vừa hết ngực, còn lại để lộ hết. Chân thì đi đôi giày cao gót chắc phải đến 10 phân. Tôi sốc đến rơi cả mắt ra ngoài. Nhìn thấy tầm cơ thể của mình như vậy, hai cánh tay tôi theo phản xạ ôm chặt lấy cơ thể.

"Xinh thật đó. "Một chị khen ngợi.

"Trông em sexy thế này, quyến rũ được bao nhiêu đàn ông."

Huhu, tôi...tôi muốn về nhà.

"Chị... chị ơi... còn... còn bộ nào khác không?"Tôi hỏi run run, mắt cứ như sắp khóc tới nơi rồi ý.

"Bộ này kín nhất rồi đó."

"Kín nhất á?"Tôi kinh ngạc hét lên.

"Haha, em nói gì vậy?"Một chị cười phá lên rồi mỉm cười nhìn tôi. "Đi thôi, tôi tiễn em rồi."Chị ta bắt lấy cổ tay tôi rồi kéo mạnh đi làm tôi lao đảo suýt ngã.

"Khoan chị ơi..."Chị ta không để tôi nói câu nào, cứ im lặng nhìn ra phía trước. Tôi chân đi không vững, cứ sợ bị ngã nhào ra, từng bước chân cứ loạng choạng như đứa bé mới tập tễnh biết đi. Tôi thật sự lo ngại trước những điều sẽ xảy ra tiếp theo.

Cạch!

Chị ta dẫn tôi băng qua vũ trường, đi đến trước một căn phòng ghi VIP I ở đó. Chị ta vẫn nắm chặt tay tôi, khẽ mở ra. Tôi lén nhìn vào bên trong, không biết chị ta muốn mình làm gì nhỉ?

"Chào các anh!!!!"Chị ta kéo tôi ra đứng bên cạnh, nở nụ cười niềm nở cùng với giọng nói yếu điệu hơn tiên nữ.

"Hahaha, Tiểu Thanh người đẹp quán bar đâu?"Một ông râu ria đeo kính râm cười lớn rồi hỏi.

"Hôm nay Tiểu Thanh có nghĩa vụ khác rồi. Anh thông cảm nha."Chị gái cười híp mí. "Nhưng các anh yên tâm, em dẫn một người khác đến, không kém gì Tiểu Thanh."Rồi chị ta nắm hai vai tôi, kéo tôi ra trước mặt.

Ôi má ơi, đừng bảo là... con phải làm công việc bản thủ đó nhé?

"O... ơ..."Tôi sợ hãi, làm mặt căng thẳng quay lại nhìn chị gái.

"Yên tâm. Chị ở lại với em."Chị gái nói thầm với tôi rồi quay sang mấy anh giai kia. "Cô này có được không ạ?"

Hic hic, không ngờ rằng, trong quán bar mà tôi tưởng chỉ là nhảy múa bình thường này, thế mà vẫn có thành phần nữ tiếp viên quán bar sao?

"Trông xinh đấy, hai em lại đây."Cả bốn ông chú 'xôm dề', đều cười một cách rất chi là dâm dề, vẫy vẫy tay ra hiệu.

Tôi run bần bật, đứng cứng cỏi tại một chỗ, không dám di chuyển.

"Cô em, không sao, cứ từ từ, để bọn anh chỉ bảo."Một ông chú đứng dậy, cầm lấy cổ tay tôi rồi kéo tôi lại gần ghế sofa.

Hic hic, đừng mà... tôi mới 15 tuổi, vừa mới vào lớp 10, chưa sinh nhật à nha, tôi không muốn làm những công việc bản thủ như thế này.

"Không... không..."Tôi bắt lấy bàn tay đang nắm lấy cổ tay tôi, mặt như vỡ òa, nhăn nhúm như một bà già, đầu lắc lia lịa.

"Hà?"Ông chú đó nhử mày, làm mặt khó chịu và cau có.

"Không... không..."Khuôn mặt đáng thương của tôi dường như bị cái ánh nhìn khủng bố đó làm cho chùn bước, sợ hãi khiến cái miệng tôi chỉ biết kêu 'không'.

"Mau lại đây."Ông chú đó không quan tâm tới cảm giác của tôi, hít thở lấy sự bình tĩnh rồi kéo tôi lại gần ghế sofa hơn.

Huhu, chỉ cần ngồi vào cái "ghế từ thần"; đó, tôi sẽ mất mạng.

Tôi quay sang cầu cứu chị gái vừa nãy, nhưng chị ta cũng đang ve vãn hai ông chú kia, rồi hôn hít nhau...

Ahhhhhh, con nhà lành như tôi bị hủy hoại rồi.

Huhu, con lạy trời lạy đất, con lạy tổ tiên nhà họ Diệp, hãy phù hộ cho chiếc lá vàng bé nhỏ mà tội nghiệp đang bị dồn vào đường cùng này.

"Bỏ ra."

Một bàn tay bất lầy cô tay ông chú đang nắm cô tay tôi, đồng thời một giọng nói lạnh như băng vang lên. Lúc này, tôi chỉ còn cách chiếc ghế sofa một bước, anh hùng nào đã đến cứu tôi vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-6: Bí mật giữa tôi và cậu ấy

Tôi quay lại, nhìn người vừa nói.

Hàn Băng Vũ? Là Hàn Băng Vũ sao?

"Mày là thằng nào?" Ông chú hất tay của cậu ấy ra. Đôi mắt nhú lại, mặt nổi gân xanh.

"Bỏ ra." Hàn Băng Vũ nhắc lại lần nữa. Cả người cậu ấy tỏa ra sát khí lạnh và sắc bén và có thể chém chết ông chú đó ra ngay lập tức. Khuôn mặt cậu ấy tuy lạnh như băng nhưng lại biểu lộ rõ sự đáng sợ đó. Ông chú bỗng toát mồ hôi, bỏ tay tôi ra rồi lùi lại vài bước. Nhưng ông ta vẫn chưa chịu thua. "Mấy người làm ăn kiểu gì thế hả?" Ông chú gầm lên tức tối.

Ông quản lý được gọi tới, xin lỗi khách hàng rồi rút. Ông chú đó hóa ra là một giám đốc của một công ty lớn nên thảo nào họ sợ đến vậy. Vì có Hàn Băng Vũ nói hộ nên tôi không bị làm "lao công"; cho quán bar vì tội không làm khách hài lòng nữa. Chị gái trả lại tôi đồ xong xuôi thì tôi cùng Hàn Băng Vũ đi về.

.....

Đứng trước cổng trung tâm thương mại, Hàn Băng Vũ dắt xe đạp ra trước mặt tôi. Tôi nhìn lại cái trung tâm "khủng hoảng tinh thần"; này, có chết tôi cũng không dám quay lại lần nữa.

"Tôi đưa cô về."

Hàn Băng Vũ mở lời trước làm tôi giật mình. Tôi đưa mắt nhìn Hàn Băng Vũ. Cậu ấy cũng đang nhìn tôi trân trân. Khi đụng phải ánh mắt đó, tôi vội đỏ mặt, quay đi. "Tôi... tôi tự về được." Tôi nói.

"Băng gì?"

"Ta... taxi?"

"Tôi đưa cô về."

Sao cậu ta cứ muốn đưa tôi về thế? Tôi không dám ngồi sau xe đạp đâu. Hướng hồ đường về nhà còn xa, tôi sợ cậu ấy đạp không nổi.

"Nhà... nhà tôi xa lắm. Tôi... tôi tự về được." Tôi gượng cười.

Tôi không quan tâm tới việc về cho lắm, tôi chỉ muốn nghe cậu ấy hỏi rằng vì sao tôi lại ở đây mà thôi.

"Không nói."

"Hả?"

"Tôi không nói, cô không nói, giữ bí mật được chứ?"

À, tôi hiểu cậu ấy đang muốn giữ bí mật gì rồi. Hóa ra giao tiếp nhiều với cậu ấy làm tôi chột hiểu ra "ngôn ngữ"; của cậu ấy.

Mà cậu ấy nói đúng, ai mà phát hiện ra tôi ở đây thì...

Tưởng tượng: tôi đang đứng ở đầu tàu, tận hưởng cảm giác ‘I am the king of the world’; thì sóng từ đâu đánh ụp một phát ngã ngửa.

Hic hic, bị đuối học như chơi đấy à! Đứa như tôi lại còn mới học ở đây chưa đầy một tuần.

À à, suýt quên!

"Ủm... tôi... tôi trả cậu."Tôi đưa túi đồ ra. Cái túi này đựng những đồ dùng vô cùng đắt mà Hàn Băng Vũ đã nói là cho tôi.

"Giữ lấy."Hàn Băng Vũ nói. Tuy rằng cậu ta nói cho tôi, nhưng giọng nói lạnh cùng tâm trạng khô khan, như thiếu tôn tình cảm làm tôi thấy Hàn Băng Vũ trước mặt chỉ coi quần áo là thứ đồ chơi, ai mặc rồi thì cho, không có thành ý gì cả.

"Tôi... tôi không thể nhận."Nhân cơ hội, tôi đặt túi vào giỏ xe đạp của Hàn Băng Vũ. "Cậu về cẩn thận."Nói xong, tôi chạy đi mất.

Tôi có cảm giác như mình đang trốn tránh cậu ấy vậy.

Nhưng là... tại sao?

.....

"Ắt xì!"Đứng trước cổng trường, tôi hắt hơi một cái rõ to, lấy hết được sự chú ý của những học sinh xung quanh. Tôi xấu hổ, chạy nhanh vào trong trường. Không hiểu, hình như có ai nhắc tới tôi hay sao ý!

Tôi cong đít chạy vào trong trường. Nhưng đang chạy thì tôi phanh gấp lại ở trước nhà để xe. Tôi thấy tên Lôi Vi Vi, ăn mặc không ra thể thống gì cả, đang ngồi xồm bên cạnh một chiếc xe đạp, loay hoay làm gì đó một lúc rồi đứng dậy, tung tăng đi về phía cửa bên kia của nhà để xe.

Hắn làm gì vậy? Xe đạp của ai đó?

Tôi lại gần để xem xem. Thoạt đầu tôi tưởng không có gì, nhưng nhìn kĩ thì thấy có vài cái đinh nhỏ đâm xuyên vào lốp xe.

Tôi có thể dự đoán ngay lập tức: Đây là xe của Hàn Băng Vũ và đinh là của Lôi Vi Vi.

Ôi má ơi, Lôi đại ca, cậu không tha cho Hàn thiếu gia một hôm thì cậu không chịu được à?

"Y Y, không được động vào."Giọng nói của Lôi Vi Vi vang lên đằng sau tôi, kéo tôi tránh xa chiếc xe.

Hắn quay trở lại khi nào vậy? Hắn là ma chắc?

"Xe đó là của..."Tôi hỏi.

"Haha, cô có con mắt tinh tường, nhìn xa trông rộng, đấy!"Lôi Vi Vi cười hả hê, vỗ lưng tôi bùm bụp. "Trần Hạo Nam vừa bày cho tôi trò này xong."

À đúng rồi, tôi phải hỏi hắn về vụ ở quán bar hôm trước, bảo hắn boof thưởng cho tôi. Tôi đánh liều. "Đại... đại ca, hôm ở quán b..."

"Hahaha, được rồi Y Y, bây giờ cô thông báo cho tôi biết, cô có nắm bắt được gì khi theo dõi bánh bèo thối hôm qua không?"Lôi Vi Vi thản nhiên cắt lời tôi. "Hôm qua tôi thấy cô đi theo hắn."

Thôi thôi, tôi mà hỏi tên này về điều đó chắc chắn hắn sẽ đem tôi ra nướng lên.

"Cậu theo dõi tôi và Hàn Băng Vũ?"Tôi ngạc nhiên hỏi.

"Không. Tôi nhìn thấy thế nên tôi mới yên tâm đi về chứ!"Lôi Vi Vi vỗ ngực. "Đáng nam nhi ta đây chưa hề lén lút theo dõi người khác. Hahaha!"

Tiếng cười của Lôi Vi Vi chưa kịp dứt thì một tiếng va đập mạnh vang lên. Đầu Lôi Vi Vi bị gập xuống, xuất hiện một cục u nổi to. Tôi kinh hãi lùi lại vài bước.

"Thằng nhóc hư đồn, chỉ giỏi bày trò mà!"

Ah, là giọng của chị Diệp Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-7: Đền tội với Lôi đại ca

"Ái da, chị già..."Lôi Vĩ Vĩ vừa ôm đầu vừa quay lại. "Chị... chị đánh tôi!"Giọng hắn to dần lên.

"Văng mặt ở trường cái là y rằng em bày trò."Chị Diệp Diệp giờ nắm đầm ra dọa nạt rồi dịu dàng quay sang nhìn tôi. "Trúc Y, chào em!"

"A... vâng."Tôi khẽ gật đầu.

"Cấm chào con nhỏ đó. Nó là đàn em của tôi rồi. Không có sự cho phép của tôi chị không được chào nha."Lôi Vĩ Vĩ chắn trước mặt tôi, lườm nguyệt chị Diệp Diệp một cái.

Hic hic, tôi là đàn em của hắn... huhu, bị ép mà! Diệp tỷ, đừng có tin hắn. Hãy giải cứu cho em đi.

"Vĩ Vĩ, em nghĩ mình đánh bại được chị này hả?"Chị Diệp Diệp nghiêng răng ken két. "Ai cho em bắt nạt Trúc Y hả?"

"Chị già ghen tị vì không được làm đàn em của tôi hả?"Lôi Vĩ Vĩ nói, cười khẩy một cái rất vênh váo.

Đùng đoàng đùng đoàng!

Chiến tranh chị em sắp xảy ra, tỷ đệ sắp tương tàn.

Mặt chị Diệp Diệp đen xì lại còn hơn mặt Bao Công.

Bốp bốp bốp!

.....

Sau khi cho thêm Lôi Vĩ Vĩ ba cú đầm vào đầu khiến hắn nằm lăn ra đất như xác chết, chị Diệp Diệp tức giận bỏ đi. Có vẻ như chị ấy thực sự rất tức khi bị nói như vậy. Tôi hiểu hoàn cảnh của chị ấy, chị ấy không muốn làm dưới chướng ai cả, chỉ muốn đứng đầu.

"Đại ca, cậu còn sống chứ?"Tôi lay lay Lôi Vĩ Vĩ.

"Ahhhhh!"Lôi Vĩ Vĩ giật đùng đùng, nhảy một cái đứng bật dậy rồi gào lên. "Bà chị già đánh đau chết mất."

"Đại ca... không sao chứ?"Tôi túm nhẹ áo Lôi Vĩ Vĩ, hỏi.

"Cô thương tôi à?"Lôi Vĩ Vĩ nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Độ hiểu lầm đang ở rất cao...

"À, tôi thấy cậu bị đánh như vậy chắc đau lắm. Mà thôi, trông cậu khỏe rồi, tôi đi đây."Tôi cười gượng gạo rồi định quay người ba chân bốn cẳng chạy đi...

Nhưng đời nó không cho phép.

Tôi bị Lôi Vĩ Vĩ túm lấy cổ áo. Hắn xoay người tôi lại rồi đập đập vai tôi. "Haha, đàn em phải lo cho đại ca là tốt."Hắn cười tự hào.

Má quỷ thánh thần ơi, biết thế con không lay hắn dậy nữa.

"Cô biết thương tôi như vậy thì trong ngày hôm nay cô có mà đi theo dõi bánh bèo thôi đi, nhé!"Lôi Vĩ Vĩ nói. "Haha, giờ tôi phải đi chơi rồi. Hẹn gặp lại trên lớp nha!"Nói xong, hắn chạy mất, vẫn vừa chạy vừa cười lớn như một tên điên.

Con thê với Phật, đây là sai lầm lớn nhất của con, lớn nhất.

.....

"Ngồi ăn một mình trong góc canteen, nghe nhạc mọi lúc mọi nơi, đọc sách âm nhạc, nói chuyện với Diêu Ái Tâm lúc giờ ra chơi tiết 6..."Tan học, tôi định trốn đi nhưng vẫn bị Lôi Vĩ Vĩ bắt lại nên tôi đành nộp hắn cuốn sổ của tôi. Ai ngờ đọc đến đoạn ấy, giọng hắn cứ nhỏ dần nhỏ dần...

"Cô điên à? Đây mà cũng gọi là theo dõi à?"Hắn ném búp phát vào người tôi cuốn sổ, nổi khùng lên.

"Tôi... tôi..."Tôi sợ hãi nép người lại, không biết nói ra sao.

"Cô phải đền tội."Lôi Vĩ Vĩ chỉ tay vào mặt tôi, gào lên.

"O... ơ... tôi..."Tôi sợ đến mức suýt khóc. Cái giọng oang oang của hắn cứ như cái tai nghe bật nắc to nhất đặt bên tai tôi. Huhuhu, Lôi đại ca, tôi đã dành thời gian quý giá của tôi để theo dõi rồi, vậy mà cậu chưa hài lòng sao?

"Nếu bây giờ cô hỏi được Diêu Ái Tâm rằng cô ta đã nói gì với bánh bèo thối thì tôi sẽ tha cho cô." Lôi Vĩ Vĩ khoanh tay trước ngực, ra điều kiện.

Oái, tôi á?

"Tôi... tôi... tôi..." Tôi chỉ lắp bắp được một từ, còn lại xua tay xua chân lắc đầu nguầy nguậy.

"Tôi... tôi..." Lôi Vĩ Vĩ giả giọng bắt chước điệu bộ của tôi. "Nói chung, sáng mai tôi đi học thì cô phải nói cho tôi biết. Thế nhé, không thì chết với tôi!" Lôi Vĩ Vĩ không đếm xỉa tới tâm trạng của tôi, cứ thế bỏ đi không thương tiếc.

Huhu, con biết làm thế nào bây giờ?

.....

Dòng chữ 'Câu lạc bộ kịch nghệ' đập vào mắt tôi.

Hic, cuối cùng tôi cũng tới được đây.

Thật may mắn là tôi đã gặp Đình Đình trong lúc tuyệt vọng đi vệ sinh, cô ấy tốt bụng nói với tôi rằng Diêu Ái Tâm là chủ tịch câu lạc bộ này. Tôi định rủ Đình Đình đi cùng như cô ấy nói có việc bận nên về trước.

Tôi đi đi lại lại trước cửa phòng, phân vân không biết có nên vào không.

Lạy vạ vật, xin hãy phù hộ cho đứa con bé bỏng Diệp Trúc Y này.

Cộc cộc cộc! Tôi mạnh dạn gõ cửa.

"Vào đi." Một giọng nói từ bên trong vọng ra ngoài.

Tôi nuốt nước bọt rồi đẩy cửa đi vào trong.

"Xin... xin chào... ạ!" Tôi run run, mãi mới cất tiếng lên được.

"Chào em. Em đến đây đăng kí nhập câu lạc bộ hả?" Diêu Ái Tâm mỉm cười chào, rồi đi thẳng vào vấn đề.

"Ồ không ạ, em chỉ..." Tôi vội lắc đầu ngay lập tức.

Rầm!

Diêu Ái Tâm dậm thẳng tay xuống bàn làm cho nó thủng một lỗ, mặt đen lại lộ rõ vẻ tức giận.

Đúng là đại tiểu thư mafia có khác.

Huhu, tôi đã làm gì để chị ấy tức giận như vậy sao? Tôi chết là cái chắc rồi.

"Nếu không đến đăng ký thì đi đi." Diêu Ái Tâm nói, lại tiếp tục công việc viết lách gì gì đó.

"Và... vâng." Xin lỗi dì Khuê, chú Phong! Công lao nuôi con lớn của hai người đã tàn thành mây khói rồi. Tôi chuồn... chuồn... chuồn...

"Nói chung, sáng mai tôi đi học thì cô phải nói cho tôi biết. Thế nhé, không thì chết với tôi."

Ừc!

Thôi vậy, đành phải đánh một phen cực liều thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3-8: Câu lạc bộ kịch nghệ

"Ủm... chị Diêu Ái Tâm..." Tôi rụt rè quay người lại.

Diêu Ái Tâm không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên với ánh mắt đợi chờ câu nói của tôi.

"Em... em... Diệp Trúc Y... đến... đến gia nhập câu lạc bộ." "Tôi giờ một tay lên, nói rồi cười hi hi một cách giỡn gao.

Điều Ái Tâm nhìn tôi không chớp mắt. Nhưng rồi rất nhanh chị ta cười nhả răng, đứng dậy, đi ra chỗ tôi. "Haha, đúng lúc câu lạc bộ đang cần người."

"Vây... vậy... em có thể hỏi chị vài chuyện được chứ?" "Tôi mạnh dạn vào thẳng vấn đề.

"Chuyện? Chúng ta quen nhau mà có chuyện? Đây là lần đầu chị nói chuyện với em đó." Điều Ái Tâm cẩn thận nhìn tôi một lượt.

"Em... em nghe Lôi Vĩ Vĩ kể về chị..." "Lúc nói tới tên của đại ca, tôi đã nói nhỏ hết mức có thể.

"Ah, em là cô gái đứng cạnh Vĩ Vĩ hôm tiệc đúng không?" Điều Ái Tâm vỗ tay một cái rồi cười. Nhìn tôi gật gật, chị ấy vỗ lưng tôi thùm thụp như đánh trống. "Tên đó nói gì với em vậy?"

"..." "Tôi nghĩ ngợi một lúc. Hôm đó hẳn chả nói điều gì hay về Điều Ái tâm cả. "Cậu ấy nói, chị là bạn tốt, tri kỉ."

"Thật sao?" "Điều Ái Tâm nhìn tôi bằng ánh mắt nghi hoặc. "Tên đó sao tốt thế?"

Nhìn đôi mắt đảo lên đảo xuống của Điều Ái Tâm, tôi lại thấy lo sợ. Hic, sao mình có thể cả gan lừa con gái của đại mafia chứ?

"Thôi, chuyện này để sau hãy nói." Điều Ái Tâm khoác vai tôi. "Gọi chị là Ái Tâm là được. Chị gọi em là Trúc Y nhé?"

"À... vâng." "Trút được gánh nặng, tôi vui mừng gật đầu như bả cùi.

"Vây em muốn nói gì?" Điều Ái Tâm trở về chỗ ngồi của mình, chống hai tay lên bàn.

"Về hôn ước của chị và..." "Tôi ngừng lại, không dám nói rõ tên. "Là thật ả?"

"Em thích Tiểu Vũ à?" Điều Ái Tâm ngạc nhiên nhìn tôi.

"Á, không... không phải ả." "Tôi giật bắn mình, nhảy như con chơi chơi, xua tay xua chân.

Mà chị ấy gọi Hàn Băng Vũ là Tiểu Vũ ư? Nghe thật thân quen.

"Ừm, là thật." Điều Ái Tâm mỉm cười. Nhưng rồi nụ cười đó như làn gió, chỉ thoáng qua rồi vụt tắt. Điều Ái Tâm quay ra đằng sau khiến tôi không thể nhìn được mặt chị lúc này. "Nhưng chị cũng chả quan tâm mấy cái này lắm. Ít nữa, Tiểu Vũ cũng sẽ tự hiểu ra. Lúc đó, cậu ấy sẽ cùng chị đi từ hôn."

"Từ... từ hôn?" "Tôi buột miệng hét lên.

"Suýt!" Điều Ái Tâm vội xoay người lại, đưa tay đặt trước miệng.

"Em... em xin lỗi." "Tôi cúi đầu hối lỗi.

"Thôi, đằng nào thì em cũng biết rồi. Chị thật sự không có hứng thú với cái thứ hôn ước rác rưởi này. Em thấy đấy, đối với bố mẹ chị, hay là Tiểu Vũ, bọn chị chỉ là những con tốt mà thôi." Điều Ái Tâm ngồi lên bàn làm việc, ngửa người ra đằng sau, hay chân vẩy vẩy. "Có đánh chết chị, chị cũng sẽ không kết hôn với Tiểu Vũ."

"Hàn Băng Vũ... cậu ấy tốt... tại sao chị..." "Tôi nói.

"Em không hiểu đâu, Trúc Y." Điều Ái Tâm đột ngột ngồi dậy. "Nó có thể ảnh hưởng đến cả tương lai của chị. Vốn sinh ra trong cái gia tộc trọng nam khinh nữ này, chị phải trải qua biết bao nhiêu khó khăn, gian khổ mới có thể nhận được sự đồng ý từ bố rằng chị sẽ trở thành người thừa kế. Nhưng vui chưa được bao lâu thì chị nhận được tin nhà họ Điều và họ Hàn sẽ kết thông gia." Điều Ái Tâm nói, đôi mắt cụp xuống. "Chị cũng đã nói những gì mình nghĩ cho Tiểu Vũ vào chiều nay rồi."

Chiều nay? Vây chẳng phải đó là lúc giờ ra chơi tiết 6 sao? Yay, mình hoàn thành nhiệm vụ được Lôi Vĩ Vĩ giao rồi.

Không hiểu sao lúc này, tôi mừng như mở cờ trong bụng.

"Nhưng Trúc Y này!" Điều Ái Tâm đứng gần trước mặt tôi, chắp hai tay lại suýt xoa rồi mỉm cười. "Đừng nói chuyện này với ai, đặc biệt là tên tiểu tử thôi đó nhé." "Chị năn nì.

Xong rồi. Vây là tôi xong rồi!

Tôi thất thểu đi về nhà nhưng người say rượu. Trước cổng nhà không may va phải cái cột điện làm mặt mũi bầm tím. Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Mình cứ tưởng lánh được nạn của Lôi Vĩ Vĩ, hóa ra còn cả yêu cầu của chị Ái Tâm nữa. Huhu, nói cho Lôi Vĩ Vĩ thì đặc tội thất hứa với chị Ái Tâm. Còn nếu không nói cho Lôi Vĩ Vĩ thì thể nào hẳn cũng nổi trận lôi đình, 'xử phạt' tôi cho mà coi.

Huhu, tôi biết làm thế nào bây giờ?

Vì lo lắng, bày mưu tính kế mà đêm qua tôi mất ngủ hoàn toàn, mắt bây giờ thâm hơn mắt gấu trúc.

Vì quyết định chọn con đường "quân tử nhất ngôn" nên tôi định bụng sẽ bịa ra một lí do nào đó để nói dối Lôi Vĩ Vĩ. Tôi nghĩ nào hấn ngần như vậy chắc sẽ dễ bị lừa thôi.

.....

"Cô bảo Diêu Ái Tâm mời hấn đi ăn tối?" Lôi Vĩ Vĩ hỏi tôi như tra khảo. Sự tình là tôi đang đi vào trong lớp thì đã bị hấn kéo như lét bao tải ra sau trường.

"Đúng!" Tôi gật mạnh.

Bốp!

Lôi Vĩ Vĩ dùng tay bốp một nhát vào đỉnh đầu tôi, khiến tôi đau đến suýt hét lên. Trước mắt tôi cứ xuất hiện mấy ông sao năm cánh, quay mòng mòng quanh đầu.

"Cô học cách nói dối từ khi nào hả?" Lôi Vĩ Vĩ tức giận đùng đùng, chống nạnh. "Tối qua Diêu Ái Tâm đi hát karaoke với tôi và vài người nữa đấy."

Đùng đùng đoàng đoàng!

Chóp đáng ngang tai. Bên vai tôi văng vẳng lại tiếng những quạ kêu quác quác rất đáng sợ. Tôi dựng tóc gáy vì bị nói trúng tim đen. Huhu, nói dối bất thành. Tôi biết phải làm sao? Tên Lôi vĩ Vĩ hung hăng này sẽ ăn tươi nuốt sống tôi mất.

Ah, tôi có cách rồi! Hi vọng là vẫn sai được.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-9: Quà tặng sinh nhật

Tôi hít hơi thật sâu, cố quên đi cục u trên đầu. "Thực ra thì... chị Ái Tâm mời Hàn Băng Vũ đi ăn tối... nhưng không phải hôm qua, mà là.. là... chủ nhật."

"Chủ nhật?" Lôi Vĩ Vĩ nghi hoặc nhìn tôi. Không ngờ hấn có lúc cũng có những ánh mắt như vậy.

"Ừ... ừm!" Tôi gật lia lịa vì sợ, giấu đi những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

Bộp!

Lôi Vĩ Vĩ vỗ mạnh vai phải tôi. "Hahaha! Làm tôi giật mình." Hấn ta cười lớn. "Cứ tưởng cô nói dối tôi."

Phù, cứ tưởng hấn định ném mình lên sao Hỏa. Tôi thở phào nhẹ nhõm, cười trừ nhìn cậu ta.

Đúng là lừa cậu ta dễ thật, như mình nghĩ à nha.

"À Y Y, tôi có việc khác muốn nhờ cô đây." Lôi Vĩ Vĩ cười cười, xoa đầu nhìn tôi.

"Úc!" Tôi bỗng nắc lên một cái vì chợt dạ. "Chuyện... chuyện gì?" Hic, tôi tưởng là xong xuôi hấn sẽ thả tôi đi chứ!

"Thứ bảy này sinh nhật Thiên Thu rồi. Tôi đề nghị cô về nhà mua cái gì đó tặng cô ấy sinh nhật." Lôi Vĩ Vĩ nói.

"Úc!" Tôi lại nắc lên. "Sao... Sao cậu không tự đi mua? Tôi...tôi đâu có biết cô ấy thích...thích gì."

"Này, chính vì cô là con gái nên tôi mới bảo cô đi mua nha." Lôi Vĩ Vĩ búng nhẹ vào trán tôi. "Tôi nghĩ cô sẽ biết Thiên Thu thích gì." Lôi Vĩ Vĩ tự biên tự diễn, gật gật gù gù rồi quay người bước đi. "Thế nhé, tối thứ bảy gặp nhau ở cổng trường lúc 6 giờ nha."

Ôi ôi Lôi đại ca, cậu không cho tôi một ngày yên bình cậu không chịu được sao?

Lôi Vĩ Vĩ, tôi thật sự không biết mua gì đâu. Tôi mà không tặng vừa ý Thiên Thu, thế nào cô ấy cũng sẽ ghét tôi, rồi Lôi Vĩ Vĩ sẽ đập nát tôi mất.

Hic hic, mình chẳng lẽ sẽ mãi để mặc bản thân trôi theo dòng chảy của số phận sao?

.....

Tôi hôm đó, tôi lôi toàn bộ gia sản tôi cất trong ví tiền giấu ở trong ngăn bàn ra. Tôi bỏ hết cả tiền bên trong ra. Đếm đi đếm lại, đếm lại thật kỹ, hoá ra cả đời tôi chỉ đáng giá đúng tròn 300 tệ. Tôi đau khổ, ôm số tiền vào trong lòng rồi khóc không ra nước mắt.

Chị xin lỗi. Chắc có lẽ, chị không đủ khả năng giữ các em lại.

Rồi tôi năn nỉ chú Phong cho mượn chiếc note 3, thứ được coi là báu vật của gia đình tôi, để tra mạng xem có thể mua được thứ gì. Tôi ghi tạm tất cả những thứ vừa túi tiền ra giấy. Sau cả đêm trằn trọc suy nghĩ, cuối cùng tôi cũng biết rằng mình sẽ mua thứ gì.

.....

Đúng 6h15', tại cổng trường Lam Nguyệt, tôi chạy điên chạy đảo, chạy đến nỗi mệt học cả bơ ra.

"Này, sao cô dám đến trễ hả? Mượn 15' rồi đây này." Lôi Vĩ Vĩ chưa gì đã quát tháo ầm ĩ, giận dữ chỉ vào đồng hồ của hắn.

"Tôi... tôi xin lỗi." Tôi cúi đầu hối lỗi. Dù có mệt tới cỡ nào thì tôi vẫn cố phải dằn ra cái câu này.

Hôm nay hắn ăn mặc rất đẹp. Hắn mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nước biển cùng chiếc cà vạt màu xanh đậm hơn. Chiếc quần đen có những dây xích nhỏ treo trên thắt lưng đưa xuống. Hắn vẫn đeo chiếc vòng gai như bình thường. Mỗi tội kiểu tóc hắn hôm nay là được hất lên.

Đúng là đi sinh nhật bạn gái có khác. Trông hắn lúc này cứ như một chàng hoàng tử vậy.

"Cô cho tôi số điện thoại vào đây." Lôi Vĩ Vĩ chìa cái điện thoại ra. "Chả liên lạc được với cô, tôi tức điên lên mất."

Tôi nhìn chiếc điện thoại của hắn rồi kinh ngạc, suýt thì hét lên. Hic hic, chiếc iphone 6s mà nhà tôi hay mơ đến đây mà. Tôi xúc động, run run định chạm vào vì muốn sờ thử một cái.

Xoẹt!

Khoan, nếu tôi cầm lấy nghĩa là tôi chấp nhận đưa hắn số điện thoại. Mà thực tế thì...

Tôi không có điện thoại.

"Sao vậy?" Lôi Vĩ Vĩ cúi xuống nhìn tôi. "Mau đánh số cô vào đây."

Hic hic, nói ra mình không có điện thoại thì chắc tôi ngượng chín cả mặt mất.

"Tôi... tôi không nhớ..." Tôi ừn ừ chiếc điện thoại ra.

"Vậy đưa tôi điện thoại cô." Lôi Vĩ Vĩ chìa tay còn lại ra.

"Tôi không mang..."

Quác quát quát!

Sự im lặng đến đáng sợ khiến tôi nghe thấy cả tiếng của mấy con quạ kêu. Tôi khẽ nuốt nước bọt, liếc liếc nhìn Lôi Vĩ Vĩ.

"Tôi lấy cô đó." Lôi Vĩ Vĩ nheo mạnh má tôi một cái. "Đừng bảo cô không có điện thoại nhé?"

Bị nói trúng tim đen, tôi lạnh toát sống lưng.

Huhu, kiểu này có nhảy xuống địa ngục thì tôi cũng không hết xấu hổ. Tôi thoáng đỏ mặt, quay mặt đi nhìn ra chỗ khác.

"Còn nữa, cô ăn mặc kiểu gì đây?" Lôi Vĩ Vĩ nhìn tôi từ đầu xuống chân rồi gào lên.

Tôi cũng nhìn xuống. Hóa ra tôi mặc chiếc áo phông màu ghi không hình cùng với chiếc quần ngắn dài qua đầu gối. Nhưng rồi tôi nhìn xuống chân thì thấy mình đang đi chiếc dép lê ở nhà.

Á á, trong lúc vội, tôi cứ thế chạy thẳng ra ngoài, quên không thay dép.

Tôi ngồi thụp xuống, che chân đi. "Xin... xin lỗi..." Tôi cúi mặt xuống, che đi khuôn mặt đỏ ửng. Dù sao thì hôm nay tôi chỉ đến đưa hắn quà, chứ có đi đâu.

"Quà Thiên Thu đâu?" Lôi Vĩ Vĩ chẳng quan tâm tới việc tôi có xấu hổ hay không, xách cổ áo tôi kéo đứng lên.

"Đây." Tôi đưa hắn một cái túi nhỏ.

Lôi Vĩ Vĩ tò mò mở chiếc hộp nhỏ trong cái túi ra.

"Đây là khuyên tai? Bằng bạc?" Lôi Vĩ Vĩ nhú mồm nhìn tôi.

"Ừ." Tôi gật đầu. Đúng vậy, tôi đã chọn cái khuyên tai đúng tròn 300 tệ của tôi, hại tôi không còn một đồng nào trong ví cả. Biết rằng nếu mua đồ rẻ thì thế nào cũng bị Lôi Vĩ Vĩ thất cổ.

"Tạm thời chấp nhận." Lôi Vĩ Vĩ đưa chiếc hộp ra cho tên vệ sĩ mặt sẹo đứng đằng sau cầm rồi chỉ ra chiếc xe ô tô màu đen bóng loáng kia. "Đi thôi."

Ờ...

Hai mắt tôi tròn xoe nhìn Lôi Vĩ Vĩ, ngạc nhiên một cách sợ hãi.

Tôi... tôi cũng phải đi sao?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-10: Dự Party

Rất cuộc tôi cũng theo Lôi Vĩ Vĩ vào trong xe. Đi mãi đi mãi, trên xe không ai nói chuyện với ai. Rồi bất ngờ, chiếc xe dừng lại trước trung tâm thương mại Mỹ Hòa.

Ahhhh, kỉ niệm đầu đón của tôi... cái quán bar ma quỷ đáng sợ đó!

Tôi với Lôi Vĩ Vĩ giằng co nhau một lúc do tôi không dám vào trong. Thế là hấn bắt chấp tất cả, vác tôi lên vai chạy vào trong, mặc xác tôi có cầu xin nài nỉ thế nào.

Vào tới một shop quần áo, tôi bị choáng ngợp bởi... sự đắt tiền của những chiếc váy. Mẹ ơi, có cái lên tới năm nghìn tệ đó, năm nghìn đó.

"Nói chung chị lấy cả cái giá váy này xuống cho tôi." Lôi Vĩ Vĩ hùng hồn dang rộng tay như muốn ôm trọn cả cửa hàng quần áo. Tôi đứng sau hấn, chỉ biết cười ngai với mấy chị bán hàng.

Không ngại mới gọi là lạ.

Lôi Vĩ Vĩ lấy từng bộ một, úm thử lên người tôi.

"Không được. Bộ khác."

Rồi hấn úm cho tôi bộ khác.

"Không. Xấu quá."

Bộ khác lại được úm thử.

"Sao toàn đồ xấu thế? Bộ khác."

Hic hic, tôi chả hiểu do dáng tôi xấu hay mấy bộ váy kia không đẹp nữa. Dù sao thì tôi cũng không có quyền lựa chọn được lấy bộ nào.

"Đây." Cuối cùng, cảm giác như mười năm trôi qua, Lôi Vĩ Vĩ đưa tôi cầm chiếc váy trắng xòe trông rất đáng yêu và một đôi guốc tằm ba cm cùng bộ rồi ướn tôi vào phòng thử đồ. "Nhanh lên chút."

Một lúc sau, tôi rón rén bước ra từ phòng gửi đồ. Tôi phải công nhận mắt thẩm mỹ của Lôi Vĩ Vĩ rất cao nha. Cái gì cũng vừa hết, lại còn rất đẹp nữa.

"Được... được không?" Tôi lí nhí hỏi.

"Em đẹp quá!" Mấy chị bán hàng không ngớt lời khen.

Tuy nhiên tôi chưa nghe thấy giọng của Lôi Vĩ Vĩ.

Tôi chợt nhìn sang Lôi Vĩ Vĩ. Hấn vẫn ngồi vắt chân trên chiếc ghế sofa trước cửa phòng thử. Mọi tội là đôi mắt của hấn có phải là mờ to quá không? Hình như hấn đánh phấn hay sao mà mặt cứ hồng hồng.

"Có... có hợp không?"Tôi hỏi.

Lôi Vĩ Vĩ vẫn im lặng, giữ nguyên sắc thái, cơ thể không cử động như bị đóng băng.

"Lôi... Lôi thiếu gia..."Gọi tên đại ca ở đây ngại chết đi được, nên tôi đành ngậm ngùi gọi là thiếu gia.

"Coi..."Lôi Vĩ Vĩ chột lên tiếng. "Coi ra ngay."Hắn hung hăng tiến lại gần tôi, ứn tôi vào trong phòng thử đồ, rồi quay sang quát tháo mấy chị bán hàng. "Mấy người gọi thế kia là đẹp hả?"

Mấy chị bán hàng vội vã cúi đầu rồi rít xin lỗi. Hic hic, thôi thì đành, mặc bộ cũ cũng được.

Lôi Vĩ Vĩ bắt tôi ra xe trước rồi hắn làm gì trong đó tôi cũng không biết. Chỉ biết lúc hắn ra xe là hắn cầm tay không. Một lúc sau, chúng tôi đến được một tòa nhà cao tầng, có ghi là Công ty Đường Thiên ở ngay trên “đỉnh”. Tôi nhớ là hôm nay sinh nhật Thiên Thu nha. Hóa ra đây là công ty của cô ấy.

"Y Y!"Không hiểu Lôi Vĩ Vĩ lấy từ đâu ra một chiếc áo dạ màu đen dài, đưa cho tôi. "Mặc vào. Cô ăn mặc kiểu này là bị đánh giá đó."

Tôi nhận lấy chiếc áo của hắn rồi chậm rãi gật đầu. Huhu, tôi biết đâu được rằng cậu bắt tôi đi sinh nhật Thiên Thu chứ. Nếu biết cậu rù tôi đi thì tôi đã ngồi nhà từ lâu, cậu đánh chết tôi tôi cũng không ra khỏi nhà.

Tôi lặng lẽ bám theo Lôi Vĩ Vĩ vào trong. Chúng tôi đi lên tầng cao nhất của tòa nhà bằng thang máy. Rồi cửa mở ra, đập vào mắt tôi chính là...

Một bữa tiệc bên hồ bơi.

Ôi ôi, tôi một lần nữa được nhập hội cùng giới thượng lưu sao?

"Y Y, cô làm gì thì làm nhé. Tôi đi tặng Thiên Thu đã rồi về."Lôi Vĩ Vĩ vỗ vỗ vai tôi vài cái rồi chuồn mất.

Lôi Vĩ Vĩ, cậu vác tôi tới đây mà bỏ tôi lại sao? Tôi khóc trong lòng, nhìn bóng dáng cao lớn của tên đại ca ngày một khuất dần trong đám đông.

Mặc dù chiếc áo dạ của Lôi Vĩ Vĩ dài trùm qua đầu gối tôi, nhưng mà mọi người vẫn xì xào bàn tán khi nhìn thấy đôi dép lê của tôi.

Thượng đế ơi, chúa Jesus, thánh Ala, ai cũng được xin hãy biến con thành một con kiến để không ai có thể nhìn thấy.

Đứng một chỗ làm tôi ngứa ngáy không yên, tôi liền rón rén, nhẹ chân đi ra chỗ ghế ngồi gần hồ bơi, nơi ít người tập trung để ngồi. Thế nhưng yên ổn chưa được bao lâu thì...

"Đây chẳng phải là Trúc Y sao?"Một giọng nói choe chóc vang lên đằng sau tôi. Tôi theo phản xạ quay đầu lại.

Ôi ôi, đây có phải là Hoa Ân và Hoa Băng, hai chị em song sinh học cùng lớp tôi sao? Họ cũng tới à?

"Ch... chào."Tôi cười ngại ngại rồi quay mặt đi nhìn chỗ khác.

"Cái gì đây?"Hoa Ân cười đều. "Thiên Thu mời loại rắn độc như mày á? Không thể tin nổi."

Rắn... rắn độc? Cô ta vừa gọi tôi là gì cơ? Nghe vậy, mặt tôi ngậy ra.

"Đừng giả nger."Hoa Băng chống nạnh, lườm tôi. "Ai chả biết mày là rắn độc, dám lấy danh Lôi Vĩ Vĩ ra để hại Hàn Băng Vũ."

Ý cô ta là vụ cục bơ đó? Nhưng... nhưng tôi không có ý đó, tôi... tôi... tôi không biết nên nói gì cả nên mặt cứ cúi xuống.

Trong lúc tôi lúng túng không biết làm sao, Hoa Ân kéo tay tôi, bắt tôi đứng lên.

"Ha, nhìn chân nó kìa. Nó định làm trò hề chắc?"Hoa Băng ôm bụng mà cười.

"Bỏ tôi ra."Tôi cố gắng gạt tay Hoa Ân ra.

"Đi theo tao, nếu mày không muốn bị gọi là rắn độc."Hoa Ân trừng mắt nhìn tôi rồi cùng Hoa Băng kéo tôi đi.

Rốt cuộc bọn họ định làm gì vậy? Kéo tôi đi đâu chứ? Mà không muốn bị gọi là rắn độc nữa là sao?

Tôi bị họ kéo đi trong vô thức, không biết mình bị dẫn đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-1: Hic... Người bánh!

Tôi bị Hoa Ân và Hoa Băng kéo đến trước một cái bàn ăn được trải khăn trắng lộng lẫy ngay gần hồ bơi. Cuối cùng hai nhỏ cũng dừng lại, tôi ngơ ngác nhìn hai nhỏ, rồi lại nhìn vào cái bàn ăn.

Woah, bánh bánh bánh! Hai mắt tôi sáng như sao khi nhìn thấy đồ ăn trên bàn. Trông ngon tuyệt cú mèo luôn. Ai nhìn vào thì chắc chắn là rõ cả rãi luôn.

Nhưng mà...Hoa Ân và Hoa Băng dẫn tôi tới đây làm gì? Nếu ép tôi ăn hết đồng này thì tôi sẵn lòng, nhưng mà nếu như họ có âm mưu khác thì...

"Được rồi răn độc." Hoa Ân mỉm cười gian xảo, khoanh tay trước ngực. "Nếu mày dám kéo tất cả đồ ăn trên bàn xuống hồ bơi, thì bọn ta sẽ không gọi mà là răn độc nữa, và cũng sẽ không bao giờ đếm xỉa tới mày luôn."

"Đúng rồi đúng rồi. À, ngoài ra còn nữa." Hoa Băng thêm vào. "Nếu mày có thể bôi hết đồng kem của bánh lên người thì tốt hơn. Mọi người sẽ không ai gọi mày là răn độc nữa đâu. Thậm chí tao sẽ bảo mọi người đi kết bạn với mày." Hoa Băng nói đầy đe dọa.

Kết bạn ư? Đúng là từ bé tới giờ tôi không lấy nổi một người bạn, được có bạn là niềm ao ước bấy lâu nay của tôi. Còn cái tên răn độc ư? Tôi cũng không quan tâm lắm nhưng vì nó mà có thể tương lai cấp 3 của tôi sẽ bị hủy hoại. Hic hic, nếu tôi mà làm như bọn họ bảo, chắc chắn mọi người ở đây sẽ nghĩ tôi không ra gì rồi.

Thấy tôi lưỡng lự, Hoa Ân ừm mạnh tôi một cái. "Còn chần chờ gì nữa, mau làm đi."

"Tôi...tôi có thù oán gì với mấy người..."Tôi nói lắp bắp, nhưng mặt vẫn thể hiện sự căm phẫn.

"Mày dám chống đối hả? Ngay từ lúc nhìn thấy cái bản mặt của mày là ta thấy ngứa mắt rồi!" Hoa Băng nói, gần giọng lên. "Nếu mày không làm, cuộc sống của mày trong cái trường Lam Nguyệt này..."Cô ta dí sát miệng vào tai tôi, thì thầm. "Sẽ không còn bình yên nữa đâu."

Ừc!

Một bên là cuộc sống bình yên, một bên là sự nhục nhã giữa chốn đông người. Huhu, tôi không biết làm thế nào cả, thực sự không biết luôn. Nếu tôi chọn một trong hai, thì vẫn phải trả cái giá của cái còn lại.

Hic hic, không hiểu sao lúc này tôi lại muốn cầu cứu Lôi Vĩ Vĩ. Em lạy Lôi đại ca, Lôi thiếu gia, anh đến giải thoát em khỏi hai nhỏ Hoa Ân và Hoa Băng này cái.

Nhưng mà hình như Lôi Vĩ Vĩ không nghe thấy lời cầu nguyện của tôi thì phải.

Thôi kệ, đánh liều một phen, cứ chống đối lại hai nhỏ này xem sao.

"Tôi... tôi sẽ không làm vậy. Bây giờ là sinh nhật của Thiên Thu. Nếu tôi làm vậy, cô ấy sẽ tức giận." Không hiểu sao dũng khí của tôi cứ tụt dần, giọng nói nhỏ lại.

"Ha, mày mà cũng biết nghĩ à?" Hoa Ân cười khẩy. "Nói vậy là mày không làm?"

Tôi không nói gì, mắt hướng sang chỗ khác.

"Băng." Hoa Ân cười khẩy, hích nhẹ vai Hoa Băng.

"Coi như mày quyết thế." Hoa Băng dùng tay ừm thật mạnh tôi rồi nhoẻn miệng cười.

Tôi chưa kịp phản lại, lão đảo ra đằng sau, tay tôi nắm lấy khăn trải bàn. Nhưng không may, tôi mất thăng bằng ngã mạnh xuống đất, tay vẫn nắm chặt khăn trải bàn, thì giật xuống.

Loảng xoảng loảng xoảng!

Một tiếng đổ vỡ làm cho cả bữa tiệc phải chú ý lại vào tôi.

Mùi gì mà cứ ngọt ngọt thế này? Tôi khịt khịt mũi.

Tôi từ từ mở mắt ra để xem tình hình. Sao... sao mọi người nhìn vào tôi kinh thế? Trông tôi tởm lắm à?

Tôi cúi xuống nhìn hai cánh tay. Cả hai đều có cả bánh cả kem dính loe loét trên tay. Rồi tôi sờ lên đầu, có cả đĩa bánh gato đổ ụp trúng đầu tôi, giờ kem đang chảy ròng ròng xuống. Quần áo giầy dép thì nhót nhòn nhọt do bánh kem dính vào. Chân tôi thì có tận hai cái đĩa đồ lên đang từ từ lăn xuống.

Hic hic, giờ tôi hiểu rồi. Tôi kéo cả khăn trải bàn xuống như vậy, bánh nó đổ hết lên người tôi là phải.

Huhu, chắc giờ trông tôi thảm hại lắm. Tôi xấu hổ đến mức như muốn cắn lưỡi tự tử đi cho rồi. Tất cả mọi người đều đang nhìn tôi, chắc họ nghĩ tôi là kẻ phá hoại đây mà.

"Diệp Trúc Y, không ngờ cô là loại người như thế này." Hoa Ân lên tiếng.

"Sao cô lại đi phá hỏng cả một bàn thức ăn đẹp như vậy chứ?" Giọng Hoa Băng đậm chất mỉa mai.

"Cô bé đó bị làm sao vậy?"

"Sao lại xảy ra chuyện này?"

Mọi người bàn tán mỗi lúc một to hơn. Tôi thật sự không biết giấu cái bản mặt lem lúa này đi đâu. Tôi cắn chặt môi, hai tay gọt bánh gọt kem đi nhưng càng làm thế người tôi càng nhor nhức hơn.

"Hoa Băng, đi gọi Thiên Thu đi." Hoa Ân nói.

"Em biết rồi." Hoa Băng vội vàng chạy đi.

Thật là, thế nào Lôi Vi Vi cũng đang ở chỗ Thiên Thu cho mà coi. Nghĩ vậy, tôi bỗng dưng thấy thất vọng nào nê, không muốn đứng lên nữa, chỉ ngồi chờ một chỗ, trở thành trung tâm bàn tán của mọi người.

"Trúc Y? Trúc Y, là em hả?" Một giọng nói quen thuộc vang lên từ đằng sau tôi.

Tôi vội ngẩng đầu lên xem đó là ai. Hóa ra là cặp đôi trời sinh Hàn Băng Vũ và Diêu Ái Tâm. Họ đang đứng ngay đằng sau tôi, chị Ái Tâm ngạc nhiên vờn người ra nhìn tôi.

Thấy tôi quay lại, chị Ái Tâm không hết ngạc nhiên. "Trúc Y, sao em lại thành như thế này?"

"Chị Tâm, Diệp Trúc Y cãi nhau với em. Vì nó tức giận quá nên đã cố tình kéo khăn trải bàn xuống đó ạ." Hoa Ân vẫn đứng đó, giải thích một cách hết sức giả dối, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn tôi.

Không... không phải thế! Đúng là tôi đã kéo chiếc khăn xuống, nhưng không phải là... cố tình.

Diêu Ái Tâm dường như không để ý đến lời giải thích của Hoa Ân. Chị ấy nhẹ nhàng dùng khăn lau bớt đi những vết kem bám la liệt trên người tôi. Hàn Băng Vũ cũng ngồi xồm xuống, bỏ những chiếc đĩa bánh vẫn đang ở yên trên người tôi ra.

"Chị Tâm à, nó... nó đáng bị như vậy lắm." Hoa Ân nhìn thấy vậy, vội nói một cách lo lắng và cũng có phần sợ hãi.

Rầm!

Diêu Ái Tâm đứng dậy từ lúc nào, chị ấy đâm thật mạnh xuống cái bàn ăn trống không, làm cho mặt kính bị nứt, rồi rơi xuống vỡ thành từng mảnh.

"Vậy là tôi cũng đáng bị như vậy phải không?" Chị Ái Tâm làm bộ mặt thần nhiên vô cùng, hỏi Hoa Ân.

"Em... em..." Hoa Ân không biết nói gì, mặt nhăn nhó nhí nhí, chỉ biết giận dỗi dỗi rồi cất bước đi về phía đám đông.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4-2: Người tôi ngưỡng mộ nhất

Hoa Ân vừa bỏ đi cũng là lúc tôi lấy lại được tinh thần. Nhìn Hàn Băng Vũ và Diêu Ái Tâm giúp đỡ mình như vậy, tôi thật sự thấy rất ngại, đặc biệt là đối với Hàn Băng Vũ. Nói thật thì tôi và cậu ấy cũng không nói chuyện với nhau nhiều cho lắm. Chỉ là tôi thấy cậu ấy hiền lành, ngoan ngoãn. Có vẻ như Hàn Băng Vũ cũng đối xử với tôi rất tốt, đó là lí do tôi yêu quý, tin tưởng cậu ấy.

"Em... em không sao rồi!" Tôi vội chống tay rồi cố gắng giữ thăng bằng, đứng dậy. "Cảm ơn chị, cảm ơn cậu." Tôi cười gượng gạo.

"Trời ạ, người dính đầy bánh kếp thế này." Chị Ái Tâm nghiêng răng ken két, nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân. "Quần áo cũng bẩn hết rồi, nhìn em cứ như người bánh kếp ý." Nhắc tới đây, chị Ái Tâm lại tùm tùm cười, cứ khúc khích quay lưng lại phía tôi, cả người run bần bật vì cố nhịn cười. Sau đó, chị cũng quay lại, vỗ vai Hàn Băng Vũ này giờ vẫn đứng yên. "Tiểu Vũ, kiểu này thì Trúc Y sẽ rất khó đi lại, nếu bế lên thì cũng sẽ làm bẩn người. Hay là thế này đi."

Hình như chị Ái Tâm định làm gì đó, bỗng kéo cổ tay tôi lại gần rồi bảo tôi đứng sát ra mép hồ bơi. Trong lúc tôi còn ngơ ngác ngác như con nai

vàng thì chị đẩy nhẹ tôi. Tôi chưa kịp phản ứng, giật bắn mình hét toáng lên rồi...

Tùm!

Tôi đã chính thức ngã xuống hồ bơi. Cũng may là cái hồ bơi này nước dâng cũng chỉ đến cằm tôi, vẫn cho tôi đứng được. Chứ nó mà sâu hơn tí nữa thì chắc con vịt cận tôi đây đã chết đuối từ lâu rồi. Cả người tôi ướt như chuột lột, nhưng cũng nhờ thế mà bánh kem dính trên người cũng tan đi hết. Tôi lấy tay gạt cái tóc mái đang dính đầy ở mắt ra để nhìn.

Ủa...sao mờ thế này? Mắt tôi bị làm sao rồi sao?

"Trúc Y, em tranh thủ gạt hết bánh kem trên tóc đi. Xong rồi thì chị sẽ dẫn em xuống tầng thay đồ." Chị Ái Tâm mỉm cười, không biết lấy từ đâu ra chiếc khăn tắm lớn, giờ trước mặt tôi.

Tôi lên nhìn sang Hàn Băng Vũ, tôi không nhìn rõ cho lắm. Hình như rằng cậu ấy cũng đang mỉm cười nhẹ, ánh mắt hướng về phía tôi.

Ô ô ô, Hàn Băng Vũ đang mỉm cười kìa. Mặc dù tôi không có nhìn rõ, nhưng trông cậu ấy lúc này...thật sự đẹp hơn bao giờ hết.

Đẹp ư? Oái Trúc Y, mày đang nghĩ cái gì vậy? Cho dù mày có khen cậu ấy đẹp đi chăng nữa thì mày cũng sẽ không bao giờ được sánh vai cùng với cậu ấy, như chị Ái Tâm

Và đến tận bây giờ tôi mới sờ lên đôi mắt của mình, thấy nó thiếu thiếu gì đó.

Ah ah ah, đúng rồi, là kính của tôi, là kính. Chắc vừa nãy tôi bị ngã xuống hồ bơi nên chắc kính tôi đã rơi xuống đáy hồ rồi.

"Trông em sạch hơn rồi đó." Chị Ái Tâm lên tiếng, mỉm cười nhẹ, giờ chiếc khăn tắm ra. "Nào mau lên đây."

"À...à...chị...chị ơi..."Tôi cười gượng gạo, có chút xấu hổ khi nhờ vả chị. "Em...em không biết bơi, mà...kính...kính của em...rơi xuống đáy rồi."

"Kính?" Lúc đầu, chị Ái Tâm rất ngạc nhiên rồi cười tươi như hoa, chìa tay ra. "Cứ lên đây đã."

Trước sự ngạc nhiên của mọi người, chị Ái Tâm kéo tôi ra lên, Hàn Băng Vũ cũng giúp chị, đỡ tôi dậy. Rồi chị Ái Tâm đưa tôi đưa khăn tắm cho tôi. "Em choàng vào."

"Em...cảm...ơn."Tôi cảm kích nhìn chị Ái Tâm rồi mỉm cười, đón lấy chiếc khăn rồi quàng vào người, lau nhẹ hai tay, tóc tai, khuôn mặt trước.

Bỗng chị Ái Tâm cởi đôi giày ra, đặt nó sang bên cạnh. Ngay cả áo khoác ngoài cũng bỏ ra nốt, đưa cho Hàn Băng Vũ cầm. "Chị sẽ lấy cho."

"Ồ...chị..."Tôi vội ngăn chị lại nhưng Hàn Băng Vũ đã nhanh hơn tôi một bước. "Tâm...để tôi..."

Nhưng chưa kịp nói xong thì chị Ái Tâm đã nhảy tùm xuống nước, lặn mình sâu trong dòng nước xanh ngắt của hồ bơi. Trong lúc tôi đang lo lắng, chỉ nghiêng mình kiễng chân để nhìn chị ấy thì không ngờ, bão tố đã xuất hiện.

"Diệp Trúc Y!" Đó là giọng của Thiên Thu. Bằng đôi mắt mờ mờ ảo ảo, tôi khẽ nheo mắt, nhìn thấy Thiên Thu đang chen từ trong đám đông đứng đực ra nhìn về phía tôi. Cô ấy tức giận, mặt đỏ bừng bừng, hậm hực đi về phía tôi. "Tôi nghe Hoa Băng nói, cô dám phá hỏng bữa tiệc của tôi."

Theo sau là Hoa Băng và Hoa Ân, khuôn mặt vênh vênh vào vào, khinh bỉ nhìn tôi. Dường như sự đụng phải ánh mắt đó, tôi quay đi nhìn về hướng khác, chỉ biết cảm lạnh.

"Tôi và cô có thù oán gì đâu nhì! Hôm nay là sinh nhật tôi, thế mà cô dám..."Thiên Thu nghiêng chặt răng, trừng mắt nhìn tôi, tức tối định lao tới tát cho tôi một cái.

"Cô ấy không có ý." Hàn Băng Vũ đằng sau tôi lên tiếng.

"Vũ..."Thiên Thu nhìn thấy Hàn Băng Vũ thì lặng người đi, không nói được câu nào. Nhưng chưa đầy mười giây, cô ta lại quắc mắt nhìn tôi. "Vũ à, cậu đang bảo vệ cho con rắn độc này sao? Nó đã hại cậu đó."

"Là tên gốc." Hàn Băng Vũ khẽ nói, đưa ánh mắt lạnh băng về phía Thiên Thu.

"Tìm được rồi!" Chị Ái Tâm từ hồ bơi chồm lên, bắm lấy thành bể, thở hổn hển, trên tay hươu hươu chiếc kính đen của tôi.

"Chị Tâm?" Thiên Thu kinh ngạc. "Sao chị lại... Mà hồ bơi có cái gì kia? Chẳng phải là kem sao?"

"Tâm!" Hàn Băng Vũ ngay lập tức chạy ra phía chị Tâm, nắm lấy hai tay chị và kéo lên. Nhìn cảnh trai tài gái sắc đó, trong lòng tôi lại nảy lên sự ganh tỵ. Lúc này, chị Ái Tâm đưa tôi chiếc kính kèm theo một nụ cười. Nếu có thể, tôi ước tôi hóa thành một người như chị Ái Tâm, được mọi người yêu quý, lại còn rất mạnh mẽ và xinh đẹp. Có lẽ, chị ấy là người tôi ngưỡng mộ nhất.

Tôi chợt nghĩ, phải chăng trên thế gian này, tôi sẽ mãi là người thừa thãi?

Chương 4-3: Trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết

Trong lúc tôi còn đang &ao;ảo tưởng sức mạnh&ao; về vụ biến hóa gì gì đó, hay là suy nghĩ vẩn vơ, tôi nghe thấy tiếng &ao;hồ gầm&ao; của Lôi Vĩ Vĩ, kêu mọi người tránh đường cho hắn đi. Rất nhanh, Lôi Vĩ Vĩ đã tiến lại gần chỗ Thiên Thu.

"Có chuyện gì vậy?" Lôi Vĩ Vĩ như một thẳng ngốc nhìn ngó xung quanh, rồi đôi mắt của hắn dừng lại ở phía tôi, người đang cố giấu khuôn mặt xấu xí của mình đi. "Y Y, sao người cô ướt như chuột lột thế kia?"

"Tôi..." Tôi len lén nhìn hắn, không biết trả lời như thế nào.

"Lôi Vĩ Vĩ, người mà anh dẫn tới đã phá hỏng bàn tiệc của tôi." Thiên Thu quay lại, ngẩng đầu nhìn Lôi Vĩ Vĩ. "Anh xem, cả anh lẫn con rắn độc đó, đều chả mang lại phước lành gì cho tôi cả."

"Y Y làm vậy sao?" Lôi Vĩ Vĩ hết nhìn Thiên Thu rồi lại nhìn tôi. "Thiên Thu, chắc cậu nhầm rồi, Y Y gan to bằng gan kiến, sao có thể làm chứ?" Lôi Vĩ Vĩ cười giọng gạo, cứ như là hắn đang cố nói hộ tôi vậy.

"Hoa Ân và Hoa Băng chứng kiến đó." Thiên Thu đưa ánh mắt sang nhìn hai chị em song sinh kia.

"Này này này, nói rõ sự thật đi. Y Y có làm không? Nói dối là tôi sai người đến đập tan nhà cô đó." Lôi Vĩ Vĩ đang nói chuyện rất từ tế và dịu dàng với Thiên Thu thì khi quay sang hỏi hai chị em kia thì gầm lên về vô cùng tức giận.

Nhìn hai chị em Hoa Ân đang sợ, run như cây sậy ôm lấy nhau, mặt nhìn Lôi Vĩ Vĩ như phát khóc tới nơi, tôi lại nghĩ: Lôi Vĩ Vĩ, cậu thật đáng sợ.

"Được rồi được rồi!" Chị Ái Tâm lên tiếng, xua tan sát khí của Lôi Vĩ Vĩ khiến mọi người run sợ kia đi. "Lôi Vĩ Vĩ, cậu mà dám giở cái giọng đó ra nữa, chết với tôi." Chị Ái Tâm từ một người hiền lành thì chuyển sang đúng chất mafia, gần giọng với Lôi Vĩ Vĩ.

"Ái Tâm, cô muốn vật lộn với tôi hả?" Lôi Vĩ Vĩ không hề kém, gào lên, vuốt tóc ngược ra đằng sau, mặt gầm gừ nhìn chị Ái Tâm đang ướt lép nhép.

"Lôi Vĩ Vĩ, anh thôi ngay." Thiên Thu đập mạnh vào vai Lôi Vĩ Vĩ một cái, rồi quay sang chị Ái Tâm. "Chị Tâm, em chuẩn bị phòng ở dưới xong hết rồi. Đề em nhờ người dẫn chị xuống nhé?"

"Ừm, cảm ơn em!" Chị Ái Tâm thay đổi thái độ 360 độ sang hiền dịu. "Nhưng mà chị cũng phải đi rồi. Bố chị đang cần gấp chị. Em cứ để phòng đó cho Trúc Y đi."

"Em..." Nghe chị Ái Tâm nói vậy, Thiên Thu không khỏi thất vọng, rồi cũng kết thúc bằng một nụ cười. Sau đó quay sang tôi trợn mắt lên, ánh mắt đầy sự cảnh cáo: Cô mà xuống đó thì chết với tôi."

Ừc ừc, em xin lỗi chị Ái Tâm, có chết em cũng không dám làm chuyện với Thiên Thu, nữ sinh đáng sợ nhất quả đất này đâu.

"Hàn Băng Vũ, cậu nhất định phải dẫn Trúc Y xuống nhé." Chị Ái Tâm đi theo hai tên vệ sĩ to con về phía cầu thang máy. "Bye mọi người!" Trước khi quay mặt đi, chị còn nháy mắt với tôi một cái.

Em cảm ơn chị nhiều! Tôi khẽ mỉm cười, nhìn bóng dáng của chị Ái Tâm đang khuất dần sau chiếc thang máy.

"Trúc Y, đi." Hàn Băng Vũ nói rất nhỏ, nhưng không hiểu sao khoảng cách giữa cậu ấy và tôi rất gần, tôi lại hoàn toàn có thể nghe được, cũng có thể cảm nhận được phần nào hơi thở dịu nhẹ của cậu ấy phả lên mặt tôi.

Hàn Băng Vũ cũng rất tốt!

Nhưng mà nhìn ánh mắt sát thủ của Thiên Thu và hai chị em song sinh kia đang chĩa vào tôi, tôi lại vội từ chối cậu ấy. "Thôi, tôi...tôi cũng về luôn đây."

"Tâm nói rồi. Tôi sẽ dẫn cô xuống đó." Bất ngờ, Hàn Băng Vũ nắm lấy cổ tay tôi với vẻ mặt kiên quyết, định kéo tôi đi.

"Này thẳng bánh bèo thối chết tiệt!" Lôi Vĩ Vĩ nhảy ra, chào đón nòng hậu Hàn Băng Vũ bằng một câu chửi thề vô cùng đặc sắc.

"Thẳng ngốc, tránh!" Hàn Băng Vũ như muốn so đo với Lôi Vĩ Vĩ, trừng mắt lên nhìn cậu ta, tỏa ra sát khí lạnh đến ón cả xương sườn.

"Mày dám chửi tao hả tên bánh bèo thối kia!" Lôi Vĩ Vĩ gào loạn hét cả lên.

"Cô ấy cần thay đồ." Hàn Băng Vũ nói, khuôn mặt không hề thay đổi sắc thái.

Lôi Vĩ Vĩ bất ngờ kéo tôi lao về phía hấn, giấu tôi đằng sau lưng rồi mới yên tâm buông cổ tay tôi ra. "Này nhá, Y Y đã là đàn em của tao rồi. Mày dám cả gan động đến đàn em của đối thủ hả?" Lôi Vĩ Vĩ nghiêng răng ken két, phồng mũi lên nhìn Hàn Băng Vũ.

Hic hic, bão táp phong ba, tình hình chiến sự của Hàn Quốc và Lôi Quốc đang ngày càng căng thẳng. Tôi sợ sệt đưa ánh mắt nhìn Lôi Vĩ Vĩ rồi lại nhìn Hàn Băng Vũ, chỉ mong hai người này buông tha cho nhau, đường ai nấy đi.

"Kệ mày." Hàn Băng Vũ không quan tâm tới sự nổi giận của Lôi Vĩ Vĩ, đưa mắt nhìn tôi. "Trúc Y, cô bị bắt phải không?"

Úc! Tôi nắc lên vì sợ.

"Y Y, cô nói cho hấn nghe. Cô là đàn em của tôi, sinh sống dưới sự quản giáo của tôi." Lôi Vĩ Vĩ quay mặt về phía tôi, vỗ ngực liên tục. Lúc đầu, tôi định nói không, nhưng rồi cái ánh mắt sắc như dao của Lôi Vĩ Vĩ chĩa thẳng vào mắt tôi. Hấn như một con sói thấy thịt, hăm dọa tôi: Cô mà nói không thì tôi quăng cô xuống địa ngục.

Ừc! Tôi nuốt nước bọt.

Chúa Jesus, Thánh Ala, Đức mẹ Maria, Phật Tổ Như Lai, ai cũng được, làm ơn giúp tôi thoát khỏi cái hoàn cảnh tệ hại này đi. Tôi thì có liên quan gì đến cuộc chiến của bọn họ chứ? Huhu, sao cuộc đời cuộc tôi lại trở nên như thế này? Từ khi nào mà tôi tin vào câu nói ‘Trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết’?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4-4: Vị cứu tinh

"Hai người định làm loạn à?" Một giọng nói trong trẻo nhưng lại lạnh vô cùng vang lên. Lôi Vĩ Vĩ và Hàn Băng Vũ, hai người đều đang chờ đợi câu nói của chiếc lá vàng đang kiệt sức là tôi đây, thì đều quay về phía giọng nói.

"Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh!" Thiên Thu vội chạy tới phía cô gái đó, nước mắt chảy ròng ròng. "Huhu, bữa tiệc sinh nhật của tớ, sự kiện quan trọng nhất của tớ, bị phá rồi."

Tiểu Ảnh? A, có phải là cô gái tôi gặp hôm đầu tiên đi học, người mà Thiên Thu đứng bên cạnh không? Cái cô nàng sở hữu mái tóc gọn sóng màu nâu nhạt, xinh đẹp như tiên giáng trần đứng giữa ý. Hôm nay cô ấy còn xinh hơn hôm đó, mặc trên mình chiếc váy liền dài mà trắng dài đến đầu gối, mái tóc được búi gọn gàng lên, trông không khác gì nữ diễn viên trong phim điện ảnh cả.

"Lôi Vĩ Vĩ." Cô gái đó nhìn Lôi Vĩ Vĩ bằng đôi mắt lạnh như gió mùa đông, giọng đều đều như robot lên tiếng. "Bố anh đang đợi anh ở dưới tòa nhà đó."

Nghe cô gái đó nói xong, mặt Lôi Vĩ Vĩ từ xanh chuyển sang xám, từ xám chuyển sang đen kịt, cả người toát mồ hôi ròng ròng.

"Ông.. ông già ư?" Lôi Vĩ Vĩ hỏi lại, dường như không tin vào mắt mình. Đợi cho cô gái đó khẽ gật nhẹ một cái, Lôi Vĩ Vĩ gào lên thất thanh rồi chạy ra phía cầu thang máy để đi xuống tầng, không chào tôi tới một câu.

"Hàn Băng Vũ, có người dưới tầng 17 muốn gặp cậu đó." Cô gái đó nhìn Hàn Băng Vũ một cách thoáng qua rồi nhìn sang phía tôi. "Cô là ai?"

Tôi đứng hình trước câu hỏi của cô gái xinh đẹp đó, không biết trả lời như thế nào. Mặc dù đơn thuần chỉ là nói tên mình, nhưng không hiểu sao miệng tôi cứ như bị ai đó khâu lại.

Rồi tôi lén nhìn Thiên Thu, cô ta đang thì thầm to nhỏ với cô gái xinh đẹp cái gì đó. Cô gái xinh đẹp nhắm mắt lại, gật gật vài cái rồi lại mở mắt ra. "Diệp Trúc Y, đi theo tôi. Tôi sẽ dẫn cô xuống đó." Rồi cô gái xinh đẹp đó quay lưng bước đi.

Ồ...tôi phải đi theo cô ấy sao?

Hoa Ân và Hoa Băng đứng một góc rồi tùm tùm cười. Thiên Thu chả để tâm tới tôi nữa, chạy đi đâu đó. Hàn Băng Vũ liến thoắng một cái đã không thấy bóng dáng đâu, có vẻ như cậu ấy đã đi xuống từ trước. Mọi người cũng dần quay đi, nói chuyện khác. Chỗ này hiện tại chỉ còn mỗi tôi trơ vơ một mình, hai chân như bị chôn xuống đất, không tài nào bước đi được.

"Cô còn đứng đó làm gì." Cô gái đó quay lại, khẽ nhắc nhở tôi. "Mau lên."

"Và...vâng. Tôi xin lỗi." Tôi vội bước theo cô gái đó xuống tầng.

.....

Vậy là đã một tuần nữa trôi qua. Thật là lạ, cả tuần này tên Lôi Vĩ Vĩ vắng mặt từ đầu tới cuối, bàn học của hắn trống không. Hàn Băng Vũ vẫn đi học đều đặn, chỉ tội là không chú ý tới tôi cho lắm. Chị Diệp Diệp cũng lặn mất tăm, chả hiểu đi đâu. CHiến sự giữa &Hàn Quốc& và &Lôi Quốc&, đang ở trong tình trạng yên ắng nhất. Cũng vì thế, mà tôi cảm thấy vô cùng an toàn khi ngồi ở vị trí này.

Sau vụ bữa tiệc sinh nhật Thiên Thu tuần trước, tôi đã biết được tên của cô gái xinh đẹp, cũng là vị cứu tinh của tôi hôm đó, tên là Cao Ngọc Ảnh, người thừa kế dòng tộc Cao. Cô ấy mặc dù có thể nói là nói nhiều hơn Hàn Băng Vũ, nhưng độ lạnh lùng thì không hơn kém gì so với cậu ấy.

Tuy nhiên, có vẻ mọi chuyện đó êm xuôi, nhưng trong tuần đi học trở lại sau bữa tiệc, hội Hoa Ân và Hoa Băng liên tục gây khó dễ cho tôi. Bọn họ mới chỉ dă kích hay khích đều vài câu, chưa đến nỗi dùng bạo lực, nhưng nhiều đó cũng đủ làm tôi sợ đến trường, làm tôi nhụt chí. Thiên Thu thì khỏi nói, có vẻ tôi thực sự trở thành kẻ thù của cô ấy rồi. Hôm thứ sáu tuần trước, tôi còn lỡ làm đổ cả hộp cơm lên người cô ấy do bị Hoa Băng xô đẩy, làm cho Thiên Thu dờ khóc dờ cười trước thiên hạ. Cô ta vùng vằng bỏ đi không nói một câu nào. Mặc dù tôi cứ nghĩ cô ấy buông tha cho tôi, nhưng mà tôi có cảm giác như điều gì đó sắp xảy ra với tôi trong tuần tới này.

Buổi sáng, tôi đến trường như bao người khác. Về ngoài là sự bình thường, thân nhiên nhưng bên trong lại là sự lo lắng, sợ hãi.

Tôi mở cửa lớp, bước vào trong.

"A, Y Y, cô đến rồi!"Giọng nói quen thuộc của Lôi Vĩ Vĩ lọt ngay vào tai tôi đầu tiên. Tôi nhìn theo hướng giọng nói, không ai khác chính là Lôi Vĩ Vĩ.

Lôi Vĩ Vĩ, hắn trở lại rồi, đi học lại rồi!

Không hiểu sao trong lòng tôi lại cảm thấy như trút được gánh nặng bấy lâu nay.

Tôi từ từ đi về chỗ ngồi, kéo ghế ra, đặt ba lô xuống bên cạnh chân bàn.

"Y Y, tuần qua tôi đi, cô nhớ đại ca này không?"Lôi Vĩ Vĩ vui vẻ kéo ghế dịch lại gần tôi, bắt chuyện.

"Tôi...tôi...bình thường."Tôi trả lời hắn.

"Bình thường? Nghĩa là cô vẫn có chút nhớ đúng không?"Lôi Vĩ Vĩ cười ha hả. "Tôi biết ngay mà. Đàn em biết thương nhớ đại ca thế là tốt, rất tốt."

Hic hic Lôi Vĩ Vĩ, cậu đi thì đúng là êm đềm yên tĩnh làm tôi lo cho cậu thật đấy, nhưng mà khi cậu trở về rồi thì làm ơn buông tha cho tôi đi, làm ơn cho tôi một giây phút bình yên trong cuộc đời.

Trong lúc tôi còn đau khổ chưa hết thì loa thông báo của trường được bật lên. Cả lớp đang ồn ào náo nhiệt thì bỗng dưng im phăng phắc, im phăng phắc.

"Mời em Diệp Trúc Y lớp 10A5 lên phòng hiệu trưởng ngay lập tức. Mời em..."Giọng của thầy nào đó vang lên, nói đi nói lại cái tên của tôi. Lôi Vĩ Vĩ không hết ngạc nhiên, hỏi tôi có chuyện gì, nhưng bản thân tôi cũng không biết nói sao nữa.

Tôi...tôi đã làm gì mà bị gọi lên phòng hiệu trưởng?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4-5: Rốt cuộc cậu là ai?

Cuối cùng sau &mười năm&, chán chừ, tôi cũng đã lên tới phòng hiệu trưởng.

Cộc cộc cộc! Tôi cẩn thận gõ cửa.

"Mời vào!"Giọng thầy hiệu trưởng vọng ra từ bên trong.

Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Cơ thể tôi bây giờ dường như trở nên yếu liễu đào tơ, đẩy mãi mới mở được cánh cửa nặng trĩu. Không hiểu là do tôi yếu cơ hay cửa nặng thật.

"Em chào thầy ạ!"Tôi cúi đầu lễ phép.

"Em là Diệp Trúc Y phải không?"Thầy hiệu trưởng đẩy gọng kính, neho mắt nhìn tôi.

"Vâng."

"Em ngồi đi." Thầy hiệu trưởng chỉ vào cái ghế đối diện với thầy.

Thế là tôi hít thở thật sâu, bước ra phía đó. Không hiểu có chuyện gì mà sao mặt thầy trông nghiêm trọng thế nhỉ?

"Chúng ta vào vấn đề luôn nhé." Thầy hạ giọng, làm tôi trở nên căng thẳng, tay chân không dễ yên được. Thầy cúi xuống, rút từ trong ngăn bàn ra một phong bì lớn, đặt lên mặt bàn. "Đây là của thiếu gia Hàn Băng Vũ gửi tới nhà trường. Thầy nhận được nó từ tối qua. Bây giờ thầy muốn cho em xem." Thầy hiệu trưởng vỗ nhẹ lên chiếc phong bì rồi đẩy lùi nó ra phía tôi.

Lúc nhìn chiếc phong bì, tôi có cảm giác như từ thần đang đứng ngay phía sau tôi. Trán tôi bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Tôi run run nhận lấy phong bì, rồi mở ra xem.

Đầu tiên tôi rút ra một tờ giấy nhỏ, nó có ghi: Diệp Trúc Y, lớp 10A5.

Tại sao lại có tên và lớp của tôi ở đây nhỉ? Hơn nữa lại còn do Hàn Băng Vũ gửi cho nhà trường chứ không phải tôi. Tôi và cậu ấy có gì đâu mà sao lại liên quan tới tôi nhỉ?

Tôi bất giác cúi xuống, nhìn thấy trong phong bì có vài tấm ảnh. Theo suy tính, tôi sợ hãi vội rút mấy tấm ảnh đó ra. Tổng cộng có năm cái. Ngay cái ảnh đầu tiên đập vào mắt tôi chính là....

Cảnh tôi ở trong quán bar đang ngược nhìn đi đâu đó. Phía bên phải ảnh là những người đang nhảy, còn bên trái chính là quầy bar.

Chẳng phải đó là lúc tôi phát hiện ra Hàn Băng Vũ là DJ ở trong bar sao? Đúng rồi, tôi đang nhìn lên phía sân khấu.

Sao... sao lại có ảnh nhỉ?

Tôi bắt đầu cảm thấy hoang mang tột độ. Tôi vã mồ hôi như suối, mặt mày cau lại, tim đập loạn nhịp. Tôi liền tiếp lật những tấm ảnh kia lên để xem. Nào thì là cảnh tôi gặp quản lý, nào thì là cảnh tôi bị đẩy vào phòng hóa trang, rồi cả gặp mấy ông dê xồm kia nữa. Nói chung toàn là ảnh chụp tôi khi tôi ở quán bar.

Không... không thể nào! Là... là ai chụp chứ? Sao... sao lại...

Hàn Băng Vũ.

Cái ảnh đầu tiên chắc chắn là không phải cậu ấy chụp rồi. Vì đây là chụp góc độ khác. Còn những tấm ảnh sau thì...

Tôi không chắc nữa.

Tôi nắm chặt lấy những tấm ảnh như muốn vò nát chúng.

"Tối qua, quản gia nhà họ Hàn đã tận tay đưa thầy thứ này. Còn nói là người thân cận của thiếu gia Hàn đã vô tình chụp được một nữ sinh mặc đồng phục trường Lam Nguyệt. Dẫn đó mãi mới quyết định đưa lên nhà trường." Thầy hiệu trưởng nói với giọng vô cùng thất vọng. "Em có thể cho thầy lời giải thích không?"

Không được.... Hàn Băng Vũ... cậu ấy không thể nào là người... đã đem thứ này nộp cho thầy hiệu trưởng được.

"Thầy... thầy ơi... Hàn Băng Vũ... chắc là có sự nhầm lẫn." Tôi vội vàng hỏi lại.

"Tuy thầy chưa trực tiếp hỏi thiếu gia Hàn Băng Vũ, nhưng cả email của thiếu gia cũng gửi cho thầy những ảnh này. Còn cả quản gia nhà họ Hàn, người rất thân thiết với thiếu gia, đến trình bày lại mọi việc." Thầy hiệu trưởng nói. "Mà điều đó cũng không quan trọng. Bây giờ em có thể cho thầy lời giải thích được không?"

"Em...."

Tôi không biết nói như thế nào nữa. Nếu nói ra về cái vụ hợp đồng khi gió kia thì nhất định sẽ liên quan tới Lôi Vĩ Vĩ. Còn nếu nói Hàn Băng Vũ là DJ thì... mình cũng không có chứng cứ.

"Tôi không nói, cô không nói, giữ bí mật được chứ?"

Lời nói của Hàn Băng Vũ tới đó cứ vang lên liên tục trong đầu tôi.

Đúng vậy, tối hôm đó, cậu ấy còn cứu tôi khỏi đám người dê xồm, còn muốn đưa tôi về.

Tôi và cậu ấy đã từng đi chung ô. Cậu ấy đã từng đưa tôi đi dự tiệc, giúp đỡ tôi lúc đi sinh nhật Thiên Thu. Cậu ấy cũng biết tôi không phải người đặt cục bơ lên chỗ ngồi cậu ấy.

Tôi và cậu... không ai thù oán ai. Sao lại có chuyện Hàn Băng Vũ tố cáo tôi được?

Tôi không tin, không tin.

"Diệp Trúc Y, em muốn nói gì không?" Thầy hiệu trưởng hỏi lại.

"Em...em...." "Tôi không biết giải thích như thế nào nữa. Vì đây đúng là tôi, tôi đã từng đứng ở chỗ đó, đã từng hóa trang thành tiếp viên quán bar, đã từng...."

"Vậy có vẻ như điều này là sự thật nhỉ?" Thầy khẽ thở dài náo nức. "Theo như luật của trường, em sẽ bị đuổi học."

"...."

"Diệp Trúc Y, thầy có thể khẳng định tám mươi phần trăm đây là do Hàn Băng Vũ gửi tới. Cho nên em đừng suy nghĩ nhiều, cũng đừng làm to chuyện. Thầy nghĩ có lẽ...." Thầy ậm ừ vài tiếng. "Không cần hỏi lại Hàn Băng Vũ nữa. Em hãy học nốt tuần này. Thầy sẽ gọi cho bố mẹ em sau."

Mọi thứ.... sẽ kết thúc ở đây sao?

Hàn Băng Vũ, cậu thật sự đã tố cáo tôi? Cậu ghét tôi tới vậy sao? Hay cậu ghét tôi là vì chị Ái Tâm?

Haha, tôi đúng chỉ là chiếc lá vàng rách nát, không bao giờ có thể trở lại thành một chiếc lá lành, càng không thể vươn tới cành cây cao lớn bên trên được. Tôi đã nghĩ gì vậy chứ?

Hàn Băng Vũ, rốt cuộc... cậu là ai? Là người như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4-6: Cú sốc tâm lý

Tôi thất thủ đi ra khỏi phòng hiệu trưởng, khẽ đóng cửa lại. Tôi thở dài vì thất vọng, mặt mày như đưa đám. Vậy là hết, cuộc sống của tôi ở trường Lam Nguyệt sẽ chấm dứt vào cuối tuần này.

Không hiểu đi Khuê và chú Phong sẽ nói gì với tôi đây? Chắc là họ giận dữ lắm. Chú Phong đi làm vất vả mới kiếm được chút tiền. Di Khuê thì ngày nào cũng dậy sớm ngủ muộn, cho tôi ăn, làm việc nhà, đủ các thể loại. Vậy mà bây giờ, tôi đã phụ lòng của họ.

Tôi vừa đi vừa cảm mặt mũi xuống đất, chỉ sợ sẽ gặp ai đó. Mà ai đó, có lẽ là Hàn Băng Vũ.

Tôi thật sự muốn hỏi cậu ấy lắm, nhưng dường như tôi không có đủ can đảm để làm chuyện này.

Tôi chạy nhanh vào trong phòng vệ sinh nữ rồi khóc thút thít. Tôi ngồi gập người xuống, cả người cứ rung lên bần bật, hai hàng nước mắt chảy mãi không thôi. Tôi cứ liên tục sụt sịt, lau nước mắt đi nhưng cũng chả làm tôi ngừng khóc.

Mọi người trong trường sẽ nghĩ gì về tôi đây? Thế nào cái tin này chả lộ ra ngoài, rồi nhò Hoa Án Hoa Băng, bọn họ sẽ còn bắt nạt tôi nhiều. Cả Thiên Thu cũng vậy, chắc cô ta sẽ còn hận tôi hơn.

Tôi... tiếp viên quán bar...

Ahhhh, tôi không muốn nghĩ tới nữa. Ai giết chết tôi đi, tôi không muốn sống trên đời này khi danh dự của tôi bị hủy hoại.

"Ai... ai đang khóc đấy?" Một giọng nói nghe quen tai vang lên ở bên ngoài. Tôi giật mình, ngừng sụt sịt.

"Xin... hức... xin lỗi..." Giọng tôi vẫn còn run run, dạn mãi mới ra hai từ.

"Cô đang khóc à?" Cô gái đó hỏi lại.

"Không... không có." Tôi vội phủ nhận, rồi lau mặt lau mũi bằng... giấy vệ sinh. Tôi nhanh chóng mở cửa buồng ra, định che mặt đi rồi chạy liền một mạch ra khỏi nhà vệ sinh.

Ai ngờ, đó là...

.....

Tôi và Đình Đình ngồi trên ghế đá ở đằng sau trường. Đình Đình mỉm cười đưa tôi chiếc khăn mùi xoa. Tôi ngồi bên cạnh cứ sụt sịt, dụi mắt liên tục.

Hic, cảm tạ ông trời vì vẫn cho con một người bạn tốt.

"Sao cậu khóc thế?" Đình Đình hỏi. "Chuyện gì xảy ra à?"

"À... thì... Thực ra thì tôi và Đình Đình mới nói chuyện với nhau vài lần. Nếu tôi kể cho cô ấy nghe về chuyện tôi bị đuổi học, tôi sợ rằng...

Tôi bỗng đứng tưởng tượng đến cảnh 'Người bạn phản bội'.

Ay ay ay, Đình Đình không như thế đâu. Nhưng thôi, để cho chắc thì tôi sẽ bịa ra một lí do khác vậy.

"Thực... thực ra thì... bố tôi... bố ý, bị tai nạn." Tôi nói dối không chớp mắt.

Haha, bố ư? Tôi tự mịa bản thân.

"Thật á? Chà... thế cậu đi thăm chưa?" Trái với suy nghĩ cô ấy sẽ nghi ngờ, ai ngờ rằng cô ấy nãy tung tung, ngạc nhiên nhìn tôi.

"À... chưa." Tôi lắc đầu. "Khi tan học tôi sẽ đi."

"Có cần tôi đi cùng không?" Đình Đình chỉ vào mặt mình.

"À... à thôi!" Tôi giật bản mình một cái, vội xua tay đi. "Đây là... chuyện... chuyện gia đình." Giọng tôi cứ nhỏ dần.

Đình Đình nhìn tôi một lát rồi mỉm cười, gật rụp một cái. "Ok! Giờ tôi đang có việc phải đi." Rồi cô ấy đứng dậy, vẫy tay tôi rồi bước đi, quên không nói câu cuối. "Tặng cậu chiếc khăn nha."

"Cảm... cảm ơn cậu." Tôi nói to.

.....

Suốt thời gian sau, Lôi Vĩ Vĩ cứ mỗi lần thấy tôi là tra khảo đủ các thể loại: Cô bị làm sao? Cô đã đi đâu? Bla bla bla. Làm tôi cứ mỗi lần thấy cái bản mặt của hắn là tôi chạy mất dép, nấp ngay vào trong nhà vệ sinh nữ. Ngay cả trong tiết học, hắn cũng chỉ ngồi đá đều Hàn Băng Vũ, thỉnh thoảng lại tra khảo tôi. Dĩ nhiên là tôi không trả lời rồi, chỉ ậm ừ cho qua chuyện.

Nhưng mà có lẽ, chỉ nốt tuần này thôi là tôi sẽ không còn biết gì tới tình hình chiến sự giữa 'Lôi Quốc' và 'Hàn Quốc' nữa rồi.

Kể ra cũng buồn nhỉ?

Giờ tan học, bị tên Lôi Vĩ Vĩ truy đuổi đến tận cùng, báo hại tôi phải ngồi trong nhà vệ sinh suốt cả tiếng đồng hồ. Đến lúc không nghe thấy tiếng hồ gầm rồ mồn một của hắn ở bên ngoài nữa thì tôi mới dám lên ra ngoài.

Bây giờ cũng tầm 5h hơn, mặt trời đang dần dần 'bye bye' ngày, chuẩn bị đi ngủ. Hoàng hôn rồi, tôi cũng nên mau chóng về nhà.

Nhưng mà... theo như những gì tôi biết, phải hai tiếng nữa mới bắt được chuyến về thị trấn Đức Ngọc. Hic hic, chỉ chậm tí thôi mà lỡ cả chuyến xe buýt đáng giá.

Đi taxi thì đắt lắm, với cả tiền tôi đã dốc hết cho món quà sinh nhật cho Thiên Thu rồi. Nói chung là toàn tên Lôi Vĩ Vĩ hại tôi cả.

Tôi từ từ đi ra phía nhà để xe. Cũng không hiểu tại sao tôi ra đây, nhưng mà tôi hi vọng có thầy cô nào đó hay bạn nào có lòng tốt đèo tôi về khu phố nhà mình.

Nhưng chắc là họ chả đèo đâu, nhà tôi xa thế cơ mà.

Tung tung tung!

Chỉ còn cách nhà xe tầm vài mét, tôi bỗng nghe thấy tiếng gảy đàn của ai đó. Tò mò, tôi áp lưng vào tường, rón ra rón rén, đi kiệu nhện bò, bám theo mép tường. Tôi ló đầu ra nhìn vào trong nhà xe. Tôi nhìn thấy một cặp chân dài đang duỗi ra, thân người lấp sau cái cột, nhưng tôi vẫn nhìn thấy cái tay đang cầm một chiếc đàn guitar. Tôi nghiêng người đủ các thể loại, mới phát hiện ra đó là ai.

Là cậu ấy, Hàn Băng Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-7: Cây đàn Guitar

Hàn Băng Vũ? Sao cậu ấy lại ở đây? Bộ cậu ấy chưa về sao?

Nhìn cậu ấy đang ngồi tí mĩ chỉnh dây đàn, mắt tôi lại long lanh, những ý nghĩ về cậu ấy hôm nay như bị xua tan thành mây khói. Tôi mím chặt môi, nhìn cậu ấy bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Tôi muốn tin rằng cậu ấy chính là người đã tố cáo tôi, nhưng khi nhìn cậu ấy từ góc độ này, tôi lại không thể tin được, mặc dù đó là sự thật.

Bỗng nhiên tôi nhìn thấy một con gián to đang bò ở trên tường, ngay sát mặt tôi.

"Á!" Tôi buột miệng hét lên, theo phản xạ nhảy tung tung ra đằng sau, không may trượt chân, ngã đập mông xuống đất.

Hic hic, tôi mới là người có tội, tại sao em mông của tôi lại bị chịu đòn thay chứ? Tôi đau khổ, hai tay xoa xoa cái mông đau điếng.

"Ồn chứ?" Một bàn tay to lớn, trắng trẻo chìa ra trước mặt tôi. Là Hàn Băng Vũ sao?

"Ơ... ơ..." Tôi bối rối, ngó nghiêng một lúc rồi chống tay đứng dậy, không dám nắm lấy bàn tay kia. Hic, tay tôi đang bẩn này có chết tôi cũng không dám động vào người cậu.

"Làm gì vậy?" Hàn Băng Vũ hỏi.

"À... tôi.. tôi nghe thấy tiếng đàn." Tôi nói nhỏ, nhìn nhìn vào bên trong nhà xe, thấy cây đàn guitar được dựng ngay bên cột.

Hàn Băng Vũ nhìn theo ánh mắt của tôi rồi vẫy tôi theo. "Vào đây."

Tôi như bị bỏ bùa mê, thơ thẩn đi theo Hàn Băng Vũ vào trong nhà xe. Tôi ngồi bên cạnh cậu ấy, nhưng lại tạo khoảng cách vô cùng. Thỉnh thoảng Hàn Băng Vũ có liếc nhìn tôi, rồi lại thờ dài. Phải chăng cậu ấy đã biết tôi sẽ bị đuổi học?

Hic hic, chắc là như vậy rồi.

"Biết chơi guitar không?" Hàn Băng Vũ chợt hỏi tôi, ánh mắt và đôi tay vẫn đặt lên cây đàn.

Nghe thấy câu hỏi này, tôi lại nhớ đến ngày trước. Lúc đó tôi mới có bảy tuổi, đi và chú quyết định mua một căn nhà mới, không ở thuê nữa. Hôm đưa tôi đi chơi, chú Phong đã nhìn thấy căn nhà tôi đang ở hiện tại và rất thích. Thế là đi và chú đâm đầu vào làm việc, không lo nghĩ chuyện gì khác. Sau đó 1 năm, nhà tôi vẫn còn thiếu một khoản nhỏ nữa. Căn nhà chú tôi định mua lại không cho trả góp, thế là chúng tôi bán một số đồ đạc đi, trong đó có một cây guitar. Nghe đi Khue kể, cây đàn đó chính là vật mà đã đưa hai người đến với nhau, vì thế chú và đi đều giữ nó cẩn thận lắm. Tôi nhớ lúc bán đi, đi của tôi còn khóc sụt sùi. Dù sao thì đó là một cây đàn cổ, lại đắt tiền nên bán nó đi cũng đủ tiền để chú Phong mua nhà.

Nghĩ lại lúc đó, hoàn cảnh nhà tôi còn khó khăn hơn cả bây giờ.

"Sao vậy?" Thấy mặt tôi đơ ra một lúc, Hàn Băng Vũ liền hươ tay ra trước mặt tôi.

Tôi choàng tỉnh giấc, ái ngại nhìn vào đôi mắt trầu mền của Hàn Băng Vũ. Rồi tôi lại nhìn vào cây đàn guitar. "Chỉ là... cây đàn gợi cho tôi một kỉ niệm buồn."

"Tôi nghe được không?" Hàn Băng Vũ ngừng

"À... thật ra cũng chỉ là chuyện gia đình. Lúc trước, nhà tôi cũng có một cây đàn. Sau đó, vì... vì thiếu tiền mua nhà mới nên phải bán... đi." Giọng tôi cứ bé dần đi, có lẽ vì sợ Hàn Băng Vũ sẽ chê cười nhà tôi nghèo.

"Nó quý lắm sao?" Hàn Băng Vũ hỏi.

"Có... có thể nói vậy." Tôi khẽ gật đầu.

"Tặng cô." Hàn Băng Vũ ngay lập tức đưa cho tôi cây đàn đó.

"Hả? Cái... cái... cái gì cơ? TẶNG... tặng á?" Tôi kinh ngạc tròn tròn mắt lên, tay run run chỉ vào mặt mình.

"Cô tôi vừa từ Ý về nên đem đến đây tặng tôi, nhưng ở nhà tôi cũng có nhiều rồi." Hàn Băng Vũ vuốt nhẹ cây đàn dọc từ trên xuống.

A, cậu ấy nói nhà cậu ấy có nhiều, chắc hẳn Hàn Băng Vũ là một người rất yêu âm nhạc. Cậu ấy thường xuyên nghe nhạc cũng đủ biết điều đó.

Nhưng mà dù sao đó cũng là đồ của cô cậu ấy tặng, tôi không nên nhận dễ dàng vậy được. "Th... thôi, tôi không cần đâu mà. Với cả bây giờ chắc chú tôi cũng không đánh nữa."

"Chú?" Hàn Băng Vũ ngạc nhiên nhìn tôi.

"À à, bố mẹ tôi li dị từ hồi tôi còn nhỏ. Sau đó do mẹ tôi mất nên tôi đến sống với chú và đi tôi." Tôi cười nhạt, mặt khẽ cúi xuống, che đi sự buồn bã của mình, hai chân cứ đứng đưa phia trước.

"Xin lỗi."

"Hả?"Tôi một lần nữa ngẩng đầu nhìn Hàn Băng Vũ vì ngạc nhiên.

"Chuyện gia đình cô..."Hàn Băng Vũ gãi nhẹ đầu, quay mặt đi như muốn giấu cảm xúc trên khuôn mặt vậy.

"Chuyện xảy ra cũng lâu rồi."Tôi cười cười, rồi cười, rồi trở nên im lặng.

Rung rung rung!

Tôi để ý thấy chiếc điện thoại của Hàn Băng Vũ trong túi quần rung lên bần bật. Cậu ấy rút chiếc iphone sáng bóng mà tôi chưa kịp nhìn kĩ ra, đặt lên một bên tai. "Gi?... Được... Về đây."

Có vẻ như cậu ấy phải về rồi nhỉ? Chắc là người nhà đã gọi điện cho cậu ấy, báo có việc bận.

"Tôi phải về."Hàn Băng Vũ đứng dậy, không quên cầm theo cây đàn.

"À ừ... chào!"Tôi vẫy tay chào cậu ấy.

Bất ngờ, cậu ấy lại đưa tôi cây đàn. "Giữ lấy."

"Tôi... tôi không thể nhận được."Tôi vội xua tay, đẩy cây đàn đó về phía Hàn Băng Vũ.

"Coi như đây là lời xin lỗi."

"Xin lỗi?"

"Hôm sinh nhật Thiên Thu đã bỏ đi."

"Bỏ đi?"

"Mẹ tôi cần gấp tôi."

À à, hóa ra hôm đó Cao Ngọc Ảnh đến nói với cậu ấy là có người cần gấp cậu ở tầng mười bảy, hóa ra là mẹ cậu ấy.

Nhưng mà.... có cần nhất thiết phải xin lỗi không? Cậu ấy đâu có bỏ đi? Vì tôi thật sự thấy rất ngại, tôi mới là đứa gây phiền hà cho cậu ấy mà.

"Cảm... cảm ơn. Tôi... tôi không sao. Cao Ngọc Ảnh... cũng rất tốt."Tôi mỉm cười gượng, rồi cầm lấy cây đàn, nhìn nó một cách xúc động. "Cảm ơn... cậu."Tôi nói lại lần nữa.

"Tôi đi đây."Hàn Băng Vũ cũng nhìn tôi bằng ánh mắt hài lòng, rồi cất bước đi ra phía cổng trường.

Đến khi cậu ấy đã đi khuất, tôi mới chợt tỉnh dậy, trong đầu đặt ra hàng loạt các câu hỏi. Tôi vuốt cây đàn như Hàn Băng Vũ đã làm với khuôn mặt vô cùng thắc mắc.

Hàn Băng Vũ, cậu đã tố cáo tôi về hôm ở quán bar, vậy tại sao lại còn tặng tôi cây đàn guitar quý giá này?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4-8: Tặng hay bị lừa?

Cũng là lúc tôi nên về thật. Thôi kệ, đi bộ về, vác thêm cây đàn guitar to tướng, tôi thế nào cũng giảm được mấy cân. Di Khuê dạo này cũng bảo tôi trông béo lên rất nhiều, chả hiểu tôi có ăn nhiều không mà tháng này tăng tới ba cân. ToT

Đúng lúc tôi đang đi ra phía cổng trường thì tôi nghe thấy vài tiếng bước chân liên hồi ở đằng sau.

"Đứng... đứng lại!"Một giọng nói lớn vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh ở trong trường.

Tôi liền quay lại đằng sau, thấy ba cô nữ sinh đang chạy hót hả về phía tôi, vẫy vẫy tay.

Họ gọi tôi sao? Tôi ngoái đầu nhìn phía sau lưng mình, không có ai sau tôi cả. Vậy là họ đang gọi tôi thật.

"Xin... xin chào!" Khi họ dừng lại trước mặt tôi, thờ hồn hển vì mệt thì tôi cười trừ, mở lời trước.

Cô bạn đứng giữa ngã đầu lên. "Ah, cô là rấn độc lớp 10A5 nổi tiếng lừng lẫy sao?" Cô ta vừa nhìn thấy mặt tôi thì chột thốt lên một cái vẻ khiêu khích.

"Trời, quả như lời đồn, cô ta đúng là có nhan sắc dọa chết người đây mà." Cô bạn đứng bên phải lên tiếng, cười một cách mỉa mai.

"Các... các cậu muốn gì?" Tôi bắt đầu thấy có điều gì đó không ổn. Chột lùi lại vài bước, tôi hỏi một cách lắp bắp.

"Cây đàn cậu cầm trên tay đó...." Cô bạn đứng bên trái chỉ tay về phía cây đàn tôi cầm. "Là của cậu lạc bộ nhạc cụ chúng tôi."

"Câu... câu lạc bộ?" Tôi ngạc nhiên nhìn cô bạn đó.

"Đúng rồi." Cô bạn đứng giữa gật đầu chắc nịch.

Tôi hết nhìn cây đàn rồi đến nhìn ba cô bạn đang vênh vênh vào vào đứng trước mặt tôi.

"Chắc... chắc mấy cậu nhầm rồi. Đây... đây là... tôi... tôi được tặng." Tôi run run ôm chặt lấy cây đàn.

"Vậy ai tặng?" Cô bạn đứng giữa hất tóc ra đằng sau, cười khẩy.

"Là... là..." Tôi ấp a ấp úng. Nếu mà nói là Hàn Băng Vũ tặng thì thế nào họ cũng ghen tỵ đầy mình, căm ghét tôi hơn nữa. Nhưng nếu không nói thì...

Kết quả là tôi cứ phân vân, không biết nên nói gì với họ.

"Ha, mày chỉ giỏi xảo biện." Cô bạn đứng bên phải cười đều. "Mày không nói được ai tặng, vậy là cây đàn đó là của bọn tao." Cô ta gằn giọng.

"Không... không..." Tôi lắc đầu nguây nguây, ôm chặt cây đàn hơn, không cho bọn họ lấy.

"Đồ ăn cắp! Mau đưa đây... đưa đây..." Ba bọn họ cùng một lúc xông về phía tôi như ba con hổ nhảy vào xé thịt con hươu tội nghiệp là tôi. Bị giằng co mạnh, tôi bất ngờ ngã xuống đất.

Thế là xong! Tôi không những không giữ được cây đàn, còn bị gắn thêm lời đồn là ăn cắp.

Tôi chống tay đứng dậy, nước mắt rùng rùng nhìn bọn họ đã đi xa. Tôi phui bụi trên người, rồi dụi dụi mắt.

Hic, tại tôi vô dụng.

Nhưng nếu đó là cây đàn của họ thật thì làm sao? Vậy... vậy nghĩa là... là... Hàn Băng Vũ... đã lừa tôi sao?

Đúng rồi, nhắc mới nhớ, tất cả mọi việc đều có lý. Có lẽ, lúc đầu Hàn Băng Vũ cố tình ngồi đó, lấy trộm cây đàn của câu lạc bộ nhạc cụ, dụ tôi đến đó. Sau đó thì giả vờ hỏi chuyện, thương xót tôi, lấy cớ để tặng tôi cây đàn. Sau khi tặng rồi thì bỏ về luôn. Mà khi cậu ấy vừa mới về, ba cô nữ sinh kia lại xuất hiện, vu khống cho tôi lấy cắp. Hóa ra tất cả đều là do Hàn Băng Vũ sắp xếp, là cậu ấy lừa tôi.

Hai chân tôi như bị gãy, run lấy bầy rồi ngồi thụp xuống đất một cách thất vọng. Tôi lại khóc, khóc nữa rồi. Tại sao tôi lại có thể tin người như vậy chứ? Rõ ràng đã thấy lạ, vậy mà cứ như bị Hàn Băng Vũ mê hoặc, tôi nhận cây đàn guitar đó. Giờ thì... giờ thì... lại bị nói là ăn trộm.

Hàn Băng Vũ... sao lại làm vậy... sao lại làm vậy với tôi chứ? Uổng công tôi đã tin cậu, thật sự...

"Y Y, Y Y, cô sao vậy, cô bị sao vậy?" Bỗng một giọng nói vang lên bên cạnh tôi, hai bàn tay lắc mạnh lấy vai tôi. Giọng nói này là của Lôi Vĩ Vĩ, tuy lớn tiếng nhưng lại chứa đầy sự lo lắng.

Lo lắng? Trúc Y, chắc mày ảo tưởng thôi.

"Y Y, sao cô lại khóc?" Lôi Vĩ Vĩ ngay lập tức đỡ tôi dậy, quay mặt tôi về hướng hắn.

Tôi quyết không chịu ngừng đầu lên.

"Y Y, cô..."

"Về nhà..."

"Hà?"

"Tôi muốn về nhà!" Tôi tóm chặt lấy hai tay áo của Lôi Vĩ Vĩ.

"Ừ được, tôi... tôi đưa cô về, về nhà thôi." Lôi Vĩ Vĩ trước giờ chưa bao giờ nói cái giọng dịu dàng này với tôi. Cậu ta kéo tôi ra bên ngoài cổng trường,

đưa tôi chiếc mũ bảo hiểm, bảo tôi ngồi lên chiếc moto đen bóng loáng. Tôi ôm chặt lấy Lôi Vĩ Vĩ từ đằng sau, mặt áp lưng cậu ta, khẽ nhắm mắt lại.

"Y Y, hiệu trưởng nói gì với cô vậy?" Lôi Vĩ Vĩ lên tiếng hỏi tôi trước.

"Không... không có gì." Tôi ậm ừ trả lời.

"Thế mà cô trốn tiết không về lớp, lại còn dám chạy trốn tôi hả?" Nói tới đây, Lôi Vĩ Vĩ bỗng gào ầm cả đường lên, lái xe cứ giạt ùng ùng như sắp ngã tới nơi. Người đi đường cứ nhìn chăm chăm vào chúng tôi.

"Lôi... Lôi Vĩ Vĩ... người ta đang nhìn..." Tôi nói thủ thỉ.

"Kệ người ta." Lôi Vĩ Vĩ dừng kít xe lại một cái khiến đầu tôi bổ một nhát vào lưng cậu ta. Tên Lôi Vĩ Vĩ quay đầu lại, hằn học nhìn tôi. "Cô dám đánh tôi hả?"

"Hic... không... không... tại... tại mũ..." Tôi gõ lên mũ bảo hiểm của mình.

"Hừ... tôi hết chịu nổi với cô rồi." Lôi Vĩ Vĩ cào đầu, mặt mày nhăn lại. "Bây giờ cô cho tôi một lời giải thích xem nào."

"Úc... tôi..." Tôi bất ngờ bị nấc lên một cái.

"Nói thì tôi cho cô về." Lôi Vĩ Vĩ gặng hỏi tôi bằng được.

Hic hic, tôi phải nói gì với hắn bây giờ? ><

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-9: Tin nóng!

Cuối cùng, tôi cũng về tới nhà an toàn, thoát khỏi sự áp bức của tên Lôi Vĩ Vĩ bạo lực đó. May mà tôi bịa ra rằng thằng bố tôi nó bị tai nạn, như lần tôi nói với Đình Đình, nên mới vượt qua cửa ải vừa rồi. Tôi cũng không biết tại sao Lôi Vĩ Vĩ vẫn còn có mặt ở trường.

Cả nữa, không hiểu sao tôi chưa nói với hắn địa chỉ nhà mình, thế mà Lôi Vĩ Vĩ một lèo đưa tôi thẳng về nhà.

Quay trở lại thực tại, không biết điều gì sẽ xảy ra với tôi, tôi rón ra rón rén bước vào nhà.

Cạch!

Tôi mở cửa, ngó đầu vào trong, nhìn xem có ai không. Ai ngờ trong nhà chỉ là một màu đen như mực, không lấy chút ánh sáng của một bóng đèn. Tôi khẽ thở phào, bước vào trong rồi đóng cửa lại.

Khi cửa vừa đóng lại thì ngay lập tức, đèn trong nhà bật sáng trưng trưng, làm tim tôi suýt thì vỡ vì đau thóp. Trước mặt tôi là một người phụ nữ với khuôn mặt đen tới mức xỉ khói, đôi mắt nảy lửa hằn học nhìn tôi. Chân phải thì dậm xuống sàn, tay trái cầm roi mây, khoanh tay trước ngực.

Ừc! Di Khuê tức rồi.

"Con...con chào... đi ạ!" Tôi cười gượng gạo, đưa tay ra chào.

.....

Sáng hôm sau, tôi đi tàu điện đến trường. Mặc dù tàu hôm nay vắng, nhưng mà tôi không thể ngồi được, vì cái mông đau ê ẩm bị tấn nhừ đòn của di Khuê hôm qua. Hic hic, báo hại tôi tới qua ngủ phải nằm sấp, khó ngủ như chết đi sống lại, thật là không chịu được.

Lúc tôi đến cổng trường, một tên nam sinh mồm to chạy hót hải từ trong ra, đứng giữa cổng, ngoác cái mồm ra thét. "Bảng tin trường có tin nóng. Mọi người mau vào xem!"

Tên khùng đó vừa dứt lời thì chạy vọt vào trong. Bao nhiêu nam sinh nữ sinh khác xô đẩy nhau để chạy vào. Tôi may mắn đứng nép sang một bên, không thì chắc đã bị dẫm chết. Đợi học sinh vắng đi, tôi mới dám chạy vào trong trường, xem chuyện gì xảy ra.

Đến khu bảng tin, tôi luôn luôn lách lách mãi mới qua nổi biển người đồng nghìn nghịt. Mãi lúc sau mới chen được vào trong thì tôi thấy Hàn Băng Vũ đang đứng đó, mở to mắt ra đọc.

Chuyện gì mà khiến cậu ấy kinh ngạc đến vậy?

Nữ tiếp viên quán bar trường

Lam Nguyệt

Diệp Trúc Y học sinh lớp 10A5, đã bị Hàn Băng Vũ bạn học cùng lớp, tố cáo là đi làm tiếp viên quán bar ở khu trung tâm thương mại Mỹ Hòa.

Bên dưới là những tấm ảnh mà thầy hiệu trưởng đã đưa cho tôi hôm qua, cả năm tấm đều được dán đầy đủ.

Cái gì cơ? Sao chuyện này có thể lộ ra ngoài được chứ? Tôi không nghĩ thầy hiệu trưởng lại làm những công việc bê xấu học sinh như thế này.

Diệp Trúc Y là một học sinh nghèo khó, khổ sở lắm mới vào được trường Lam Nguyệt. Vậy mà bạn học sinh này dám cả gan phá vỡ luật lệ của trường, đi làm nữ tiếp viên quán bar để kiếm tiền. Diệp Trúc Y cũng đã thừa nhận rằng mình chính là người trong ảnh. Nhà trường đã quyết định hết tuần này Diệp Trúc Y sẽ bị đuổi học.

Bốn chữ sẽ bị đuổi học rơi thẳng xuống đầu tôi.

Huhu, vậy là lộ hết rồi. Tôi còn mặt mũi nào nữa đâu mà nhìn bọn họ chứ, ngay cả Hàn Băng Vũ cũng vậy.

Tôi liếc nhìn Hàn Băng Vũ, không hiểu sao mặt cậu ta đen kịt lại như mây mù, hai tay nắm chặt lại tỏ vẻ giận dữ.

Haha, chắc là cậu ta không muốn mọi người biết mình là người đã tố cáo tôi chứ gì?

"Đáng đời cô ta! Ai bảo dám hại Hàn Băng Vũ cơ, lại còn đi ăn cắp nữa."

"Đúng rồi đó. Thế mà vẫn có gan vác mặt tới trường."

Mấy cô nữ sinh đằng sau tôi bắt đầu mĩa mai. Tôi lo sợ co rúm mình lại, hai mặt đỏ ửng, không dám ngẩng mặt lên.

Tôi bất chấp tất cả, lao đầu ra khỏi đám đông, nhưng mà một lực đẩy rất mạnh đẩy tôi lại về phía bảng tin, làm lưng tôi đâm sầm vào bảng tin rồi ngã xuống.

"Đau..."Tôi gượng dậy, ngửa mặt lên xem đó là ai.

"Muốn chạy trốn sao? Hơ, không dễ đâu."Giọng nói chảnh chọe này đích thực là của Đường Thiên Thu, người luôn coi tôi là cái gai trong mắt.

"Tôi... tôi... không..."Tôi vịn vào viền của bảng tin, đứng dậy.

"Trúc Y, tôi..."Hàn Băng Vũ nhìn sang phía tôi, hình như cậu ấy muốn nói gì đó.

"Vũ, cậu không cần phải nói gì đâu."Thiên Thu chen giọng vào. "Cái đồ rắn độc như cô ta, không cần phải giải thích gì hết."

"Hàn Băng Vũ, cậu thật giỏi nha!"Hoa Ân đứng sau Thiên Thu, chen lên trước, nói với giọng khen ngợi. "Đã bắt quả tang con tiện nhân này, lại còn nói với nhà trường nữa."

"Cậu thật tuyệt nha. Giúp cái trường này loại bỏ một thành phần rác rưởi."Hoa Băng cũng xen vô.

"Hơ, nếu mày là tiếp viên quán bar thì..."Thiên Thu khoanh tay trước ngực, cười đều nhìn tôi. "Chắc 'cái đó' cũng chẳng còn đâu nhì."

"Hahahaha!"Tất cả các học sinh xung quanh đều cười phá lên.

"Eo ơi, thật kinh khủng."

"Sao trường mình có thể cho cái loại nó vào học chứ?"

Từng lời lẽ sỉ nhục, mĩa mai, khinh bỉ đều lọt vào tai tôi không thiếu từ nào. Hàn Băng Vũ thì đứng đó như người mất hồn, khuôn mặt thẫn thờ, dường như không còn ý thức được gì nữa. Tôi đã nghĩ, Hàn Băng Vũ, chắc cậu vui lắm, khi trông thấy tôi bị như thế này. Không ngờ rằng tôi cũng có cái ngày này, cái ngày mà tôi tưởng chừng sẽ không bao giờ xuất hiện, tưởng chừng nó vĩnh viễn chỉ là tưởng tượng.

Càng nghe, hai tai tôi dần trở nên ù đi. Đôi mắt như quáng gà, nhìn mọi vật cứ mờ mờ ảo ảo. Đôi mắt sắp sửa đỏ hoe ra vì nước mắt. Cơ thể tôi run lên bần bật như một con cún bị bỏ rơi ngoài trời tuyết.

Tôi... tôi không muốn đi học nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4-10: Những xích mích

Bỗng vài tiếng la hét, vài người ngã xuất hiện ở chỗ không xa.

"Tránh đường cho đại ca Lôi Vĩ Vĩ nào. Đại ca đi qua, đại ca đi qua!" Đó là tiếng nói của Trần Hạo Nam, đàn em trung thành của Lôi Vĩ Vĩ.

Lôi Vĩ Vĩ cũng dừng lại trước mặt tôi, nhìn tôi một lúc rồi ngồi xổm xuống. "Y Y, cô làm sao thế này?" Hắn xoa nhẹ đầu tôi, giọng hỏi.

"Lôi Vĩ Vĩ, các đứa đàn em dờ hơi của anh, nó đi làm tiếp viên quán bar kia." Thiên Thu đứng bên cạnh, nói một cách khiêu khích.

"Y Y, cô đứng lên trước đã." Lôi Vĩ Vĩ đứng dậy, rồi chìa hai tay ra trước mặt tôi.

Nhìn đôi bàn tay to lớn của Lôi Vĩ Vĩ, tôi lại cảm thấy cúi mặt xuống. Tôi thật sự không còn mặt mũi nào để nhìn cậu ấy nữa. Lôi Vĩ Vĩ vốn nổi nóng, không thích ai giấu mình điều gì, cậu ta đã phát hiện ra sự thật, thế nào cũng siết cổ tôi cho mà xem.

"Lôi Vĩ Vĩ, cẩn thận đó." Thiên Thu cười một cách mỉa mai. "Bàn tay con nhỏ đó, không biết đã sờ vào bao nhiêu thằng đàn ông rồi."

Thiên Thu vừa dứt lời, mọi người xung quanh lại cười phá lên không ngớt, tiếp tục chỉ trích tôi trước mặt Lôi Vĩ Vĩ, lại càng khiến tôi hận bản thân mình hơn.

"Lôi... Lôi... Lôi... Vĩ Vĩ, tôi..." Ít nhất cũng phải cho hắn một lời giải thích, nếu hắn không tin tôi thì chắc không còn cách nào khác. "Mọi... mọi thứ không... không phải vậy đâu... nghe... nghe tôi nói..."

"Thiên Thu." Lôi Vĩ Vĩ ngắt lời tôi, liếc mắt nhìn cô ta, tỏa ra sát khí ngùn ngụt. "Lời cô nói có phải không?"

"Đúng!" Thiên Thu mỉm cười, trả lời nhanh gọn, rồi đắc ý nhìn tôi.

Lôi Vĩ Vĩ, đứng rồi, hắn phải tin người hắn yêu hơn là tôi, một đứa ngu xuẩn, chẳng có địa vị gì trong thâm tâm hắn. Tại sao tôi lại cố giải thích làm gì chứ?

Bỗng Lôi Vĩ Vĩ đứng bật dậy, hai tay liền túm chặt lấy cổ áo Thiên Thu trước con mắt kinh hãi của mọi người. Ngay cả tôi cũng vậy. Hàn Băng Vũ đang đỡ người thì cũng bật dậy, ngạc nhiên khi nhìn cảnh này.

"Vậy mà..." Giọng Lôi Vĩ Vĩ cứ lớn dần. "Sao Y Y nói không phải?" Hắn rống lên.

"Lôi... Lôi Vĩ Vĩ nổi giận rồi."

"Xem ra... Thiên Thu..."

Các học sinh sợ hãi lùi lại vài bước, tôi sợ hãi nhìn con hổ giận dữ trước mặt mình. Lôi Vĩ Vĩ, cậu có nhìn nhầm Thiên Thu thành Trúc Y này không?

"Lùi lại." Hàn Băng Vũ bất ngờ kéo tôi đứng dậy, rồi đẩy lùi tôi ra đằng sau. Bị tám lưng dài của Hàn Băng Vũ chắn, tôi chỉ còn loáng thoáng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt nữa.

"Lôi... Lôi Vĩ Vĩ, anh... anh biết anh đang động vào ai không?" Thiên Thu gân cổ, cố gắng gỡ tay Lôi Vĩ Vĩ ra khỏi cổ áo.

"Vụ chuyện này... có phải do cô làm không?" Lôi Vĩ Vĩ gằn giọng hỏi.

"Chuyện..." Thiên Thu sững người nhìn Lôi Vĩ Vĩ một lát như có tật giật mình, rồi lại nhanh chóng phản bác. "Cậu hỏi Hàn Băng Vũ xem, đọc lại bằng tin một lần nữa đi."

Lôi Vĩ Vĩ hẳn học nhìn Thiên Thu, nghiêng răng ken két không thôi. Sau đó hắn quay phát lại phía Hàn Băng Vũ, ném Thiên Thu sang một bên khiến cô ta ngã lăn cu lợ một cách đau đớn.

"Mây... bánh bèo thôi..." Lôi Vĩ Vĩ đứng đờ đờ nổi giận, quay sang túm cổ áo Hàn Băng Vũ, nhìn cậu ta bằng cặp mắt này lửa. "Mây làm hả?"

"A đại ca, đúng là Hàn Băng Vũ tố cáo nè!" Tên Trần Hạo Nam ngu si đần độn, mặt cứ như thẳng đao, cười hi hi nhìn Lôi Vĩ Vĩ, tay chỉ vào bằng tin.

Trần Hạo Nam ơi... T_T

"Bỏ ra." Hàn Băng Vũ cuối cùng cũng lạnh lùng lên tiếng.

"Mây đã làm cho Y Y bị đuổi học hả?" Lôi Vĩ Vĩ găm lên dữ tợn.

"Lôi.. Lôi Vĩ Vĩ, đừng... đừng mà..."Không hiểu tôi có can đảm từ đâu, mà xông ra nắm chặt cổ tay Lôi Vĩ Vĩ với khuôn mặt méo mào như sắp khóc.

Lôi Vĩ Vĩ nhìn tôi một lúc. Đôi mắt hần bỗng giãn ra rồi lại quay sang nhìn Hàn Băng Vũ, đẩy mạnh cậu ấy ra. "Bánh bèo, nghe này." "Lôi Vĩ Vĩ chỉ tay vào mặt Hàn Băng Vũ. "Y Y là đàn em của tao, mày chả có quyền gì với cô ấy cả. Mày... tao sẽ không tha cho mày vì tội dám tổ cáo cô ấy đâu."

"Con nhỏ Trúc Y đó làm đàn em của Lôi Vĩ Vĩ từ khi nào vậy?"

"Chắc là nó cố tình làm trâu ngựa cho Lôi Vĩ Vĩ... để kiếm tiền ấy mà."

Nhưng mà mặc dù có Lôi Vĩ Vĩ bảo vệ, hần ta cũng không giúp được gì cho lắm, thậm chí còn làm tôi vướng thêm tin đồn xấu. Tên Lôi Vĩ Vĩ này, cậu đúng là có lòng giúp người nhưng mà chỉ tổ mang thêm rắc rối.

"Ai, ai nói thế hả?" "Lôi Vĩ Vĩ nhìn quanh ngó quắt, cố gắng tìm ra được học sinh nào đã nói mấy câu tội lỗi dụng hần vì tiền. Nhưng mà điều này chỉ làm cho họ sợ mà chạy hết, lại còn căm ghét tôi hơn. Trước khi đi, Hoa Ấn và Hoa Băng không quên tặng tôi cái nhìn 'hẹn gặp lại'.

"Lôi Vĩ Vĩ!" Thiên Thu chỉ tay vào mặt cậu ta, tức giận tuyên bố. "Những gì anh làm với tôi trong ngày hôm nay chỉ vì con nhỏ này..." "Cô ta ngay lập tức chỉ tay sang tôi. "Tôi sẽ không quên đâu." Nói xong, nàng bỏ đi.

"Thiên Thu, tôi cũng sẽ không quên những gì cô đã làm với tôi." Lôi Vĩ Vĩ lấy hết sức gào lên, vang cả sân trường rộng lớn.

Đường Thiên Thu vốn là người hần thích, vậy tại sao hần làm vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-1: #39;Sở hữu#39; đàn em

"Lôi... Lôi Vĩ Vĩ. "Thấy Lôi Vĩ Vĩ thờ hồng học, hai tay chống lên đầu gối, tôi vội chạy ra chỗ hần, cúi xuống hỏi han. "Cậu... cậu có sao không?"

"Tôi mới là người hỏi cô câu đó đấy." "Lôi Vĩ Vĩ đứng thẳng dậy, nắm lấy hai cổ tay tôi. "Vừa nãy cô đứng gần bánh bèo thôi như thế, hần đã chạm vào chỗ nào? Chỗ này... hay là đây... hay là..." "Lôi Vĩ Vĩ giờ hai tay tôi lên, rồi xoay người tôi, vặn vẹo đủ thứ cứ như một con cún đang ngửi thức ăn.

Hic, thật xấu hổ.

"Không... không có..." "Tôi cố gắng rút hai tay lại nhưng tên Lôi Vĩ Vĩ này, tay hần như tay quái vật hay sao mà nắm chặt thế?

Bốp!

Một cú 'bỏ cùi' của Hàn Băng Vũ giáng thẳng lên đầu Lôi Vĩ Vĩ. Đầu Lôi Vĩ Vĩ gập hần xuống, vài giây không có động tĩnh gì, rồi bỗng ngừng phát lên làm tôi giật mình.

"Bỏ cô ấy ra." Hàn Băng Vũ trừng mắt nhìn.

Nhưng mà điều đó không có nghĩa là có thể hạ gục của Lôi Vĩ Vĩ. Cậu ta như con hổ dữ, gầm gè với Hàn Băng Vũ, hai tay siết chặt cổ tay tôi hơn. Hic, làm ơn thả ra đi mà, đừng ép tôi gia nhập 'chiến tranh' của các cậu.

"Tên bánh bèo thôi, mày ghen tị khi Y Y làm đàn em tao chắc?" "Lôi Vĩ Vĩ cười đắc ý, rồi khoác vai tôi, kéo tôi lại gần hần. "Hơ hơ, bọn thiếu gia đây đã thu nhập Y Y làm đàn em trước rồi. Cứ như mày thì đi mà bảo Diêu Ái Tâm kiếm đàn em cho."

"Lôi... Lôi... Vĩ Vĩ..." "Tôi cười gượng nhìn Hàn Băng Vũ rồi khó chịu quay sang tên mafia đang đứng cạnh tôi. Hừ, tôi có mà bị bắt làm đàn em của cậu thì có. Bỏ tôi ra bỏ tôi ra.

Thế mà cái miệng tôi cứ mím chặt, không nói được câu nào. Bởi vì mỗi lần đụng chạm ánh mắt của Hàn Băng Vũ, tôi thật sự không muốn lại gần Lôi Vĩ Vĩ một chút nào.

"Trúc Y, nói chuyện với tôi." Hàn Băng Vũ quay nhìn tôi.

"Ế?" "Tôi ngạc nhiên nhìn Hàn Băng Vũ. Cậu ấy đòi nói chuyện với tôi kìa.

Nhưng mà...

"Tên bánh bèo thôi chết tiệt, Y Y là đàn em của tao. Mày đừng tưởng có thể cấu kết với cô ấy để hại tao." "Lôi Vĩ Vĩ trẻ con ngu si giờ nắm đấm ra dọa. Hic hic, thôi cái trò ảo tưởng sức mạnh của cậu đi. Tôi mà có dám hại cậu thì chắc cả nhà tôi đi đời mất.

"Trúc Y, tôi..."Hàn Băng Vũ cho Lôi Vi Vi ăn bơ, nói với tôi.

Dường như lúc này, tôi nhớ lại những gì băng tin đã viết, nhớ lại cây đàn guitar hôm qua, nhớ lại mọi thứ, tôi không còn muốn đối mặt với Hàn Băng Vũ nữa, tôi thật sự không có đủ tư cách.

"Lôi... Lôi đại ca, chúng... chúng ta đi."Tôi một mực gọi hắn là đại ca, kéo tay Lôi Vi Vi rời khỏi đó trước khi hắn ta đánh nhau với Hàn Băng Vũ. Chúng tôi cứ thế rời đi trước con mắt ngạc nhiên của cậu ấy. Lôi Vi Vi ngoan ngoãn theo sau tôi như chú cún con, thỉnh thoảng còn quay đầu sau cười trên Hàn Băng Vũ.

Tôi hết chịu nổi rồi! = □ =

.....

Tôi và Lôi Vi Vi lang thang trên hành lang vắng vẻ. Tôi đi trước, hắn đi sau mà cứ lăm ba lăm bắm cái gì đó thật ngứa tai. Tôi bước nhanh hơn hai bước, hắn bước nhanh hơn mười bước (chân ảnh ý dài), cuối cùng vẫn đi ngang hàng với tôi.

"Y Y, sao cô không nói gì với tôi về vụ này?"Lôi Vi Vi nghiêng mặt xuống nhìn tôi.

"Không... không liên quan tới cậu."Tôi nói nhanh rồi chạy lên phía trước.

"Tôi là đại ca cô đó."Tên Lôi Vi Vi vừa giữ cổ áo tôi vừa nói. "Nếu cô nói thật ra thì tôi có thể giúp cô."

"..."

"Hơ hơ, một khi Lôi thiếu gia đã ra tay, chắc chắn sự công bằng sẽ về với cô."

"Vi sao..."

"Gi?"Hắn trở nên có hứng thú, nhìn tôi chăm chú.

"Sao lại làm vậy với Thiên Thu?"Tôi hỏi nhưng mặt vẫn quay về phía trước.

"À!"Lôi Vi Vi nói. "Hôm trước sinh nhật Thiên Thu, chúng tôi có nói chuyện. Nhưng mà hôm nay tôi không thể tha cho cô ta được."

"Không thể tha?"Tôi quay đầu lại, hỏi.

Lôi Vi Vi nhìn tôi không chớp mắt rồi vội loạng choạng lùi lại vài bước, khua tay múa chân. "Ồ... ờ... ờ..."Trông hắn có vẻ lúng túng. "Không liên quan tới cô."Nói xong, hắn gãi gãi đầu rồi chạy ra đằng sau. Lúc đi ra ngã rẽ thì không quên đá vào tường một cái, nhưng xong lại ôm chân nhảy lẳng cẳng vì đau, rồi vẫn cố đi khuất.

Tên đó bị làm sao vậy? Tôi chỉ hỏi vậy mà hắn lại có thái độ như thế à?

Nhưng mà... trông buồn cười phết! Tôi bỗng phì cười ra.

Hahaha, cảm ơn cậu, Lôi Vi Vi, mặc dù cậu suốt ngày chỉ đem họa cho người khác.

.....

Giờ ăn trưa, tôi cầm hộp cơm đi về phía nhà ăn của trường.

Đi một vòng quanh nhà ăn đông đúc, tôi không tìm được chỗ ngồi. Tôi mãi mới tìm được cái bàn trống, vui mừng đi về phía đó. Vừa mới đặt hộp cơm xuống, nhóm của nàng Thiên Thu đã ngồi xuống ngay trước mặt tôi. Hoa Ân, Hoa Băng và hai cô nàng chảnh chọe khác.

Không xong rồi! Tôi sợ hãi liếc nhìn chỗ khác.

Tôi định đi ra chỗ khác nhưng Thiên Thu lại kéo tôi lại. "Không sao. Ngồi ăn chung cho vui."

Nhìn ánh mắt hổ dữ của Thiên Thu và giọng nói hiền như thiên sứ của cô, tôi không dám cãi lại, lặng lẽ ngồi xuống.

"Diệp Trúc Y, hôm nay cô ăn gì vậy?"Hoa Ân nhìn lên chiếc hộp cơm nhỏ của tôi, hỏi với giọng khinh bỉ.

Nhìn đồ ăn của họ, toàn sơn hào hải vị. Vì tiền ăn trường rất đắt nên di Khuê không đóng mà ngày nào cũng nấu cơm cho tôi mang đi học. Tôi không dám mở hộp cơm của mình ra, sợ họ sẽ chê cười.

Rõ ràng là cố tình tiếp cận để chế giễu tôi đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5-2: Hộp cơm gây chuyện

Nhìn năm đôi mắt chờ đợi, đang chìa thẳng vào hộp cơm tôi, tôi không dám không mở. Thế là tôi đành chịu thua, mở hộp cơm của mình ra.

Cơm và một ít đậu phụ thối.

Hic, do sáng nay đi Khuê đầy muộn nên chỉ có thể đun lại đồ ăn thừa tối qua cho tôi. Kiểu này mắt mất rồi.

"Trời ơi Diệp Trúc Y, cô thật sự chỉ ăn thế này thôi sao?" Hoa Ân giả vờ ngạc nhiên, rồi bịt mũi lại. "Đó chẳng phải là đậu phụ thối sao?"

"Diệp Trúc Y, cô đang giảm cân sao?" Hoa Băng chen vào. "Mà cũng đúng. Cô béo như con lợn ra thì liệu có anh nào thích nữa không?" Nói xong, cô ta cười tùm tùm với Hoa Ân. Thiên Thu từ nãy không nói gì thì cũng ôm bụng mà cười.

"Tôi..." Miệng lưỡi tôi cứ lú lại với nhau, không thể nói được câu nào. Bọn họ cố tình lấy tôi làm trò cười, đúng vậy, nhưng mà đúng là chẳng có gì ngạc nhiên khi tôi không phản bác lại. Vốn là người nhút nhát, tôi không có gan mà đả tội với họ.

Bộp!

Một bàn tay đặt nhẹ lên vai tôi từ đằng sau khiến tôi giật mình. Cả nhóm Thiên Thu đang cười thì bỗng im như hén, gương mặt nhìn chằm chằm về phía đằng sau tôi. Cả nhà ăn đang ồn ào náo nhiệt thì trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ có tiếng thì thầm ở đâu đó.

Tôi cũng quay lại đằng sau để nhìn. Tôi bất ngờ thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc, lạnh như băng của Hàn Băng Vũ đang nhìn xuống tôi.

Hàn Băng Vũ? Cậu ấy đến đây làm gì?

"Theo tôi." Vừa dứt lời, cậu ấy liền nắm lấy cổ tay tôi rồi kéo tôi đi thẳng, làm tôi xém chút nữa thì ngã.

"Ồ!" Cả nhà ăn liền náo náo trở lại, mọi cặp mắt đều hướng về phía tôi. Tôi ngẫu nhiên bị trở thành bia đỡ đạn. Bao nhiêu cặp mắt hình viên đạn đều nhắm tôi mà bắn. Hic hic, Hàn Băng Vũ, sao đang yên đang lành thì cậu lại dẫn tôi đi đâu thế?

Tôi lên nhìn lại đằng sau, Thiên Thu với bộ mặt bất mãn, khua tay hất cả khay cơm của chính mình xuống đất. Kiểu này mình lại thêm một tội nữa với cô ta.

Hàn Băng Vũ kéo tôi ra đằng sau trường thì mới dừng lại. Tôi đi theo mà mặt học cả bơ, thờ hờn hén. Tay Hàn Băng Vũ dần dần tuột xuống rồi buông thõng. Tôi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn cậu ấy từ phía sau lưng. Khuôn mặt cậu ấy giờ tôi không thể nhìn thấy, nhưng mà cậu ấy cứ cúi xuống như vậy, hình như có điều gì đó muốn nói.

Chẳng phải là.... chuyện tổ cáo đó sao? Nhớ tới đây, tôi lạng người đi, cắn chặt môi lại.

"Trúc Y..." Hàn Băng Vũ bỗng quay mặt lại về phía tôi, lên tiếng. "Về chuyện sáng hôm nay, tôi..."

"Không...không...đừng..." Tôi như không muốn nghe gì hết, cái miệng tự động mở ra, hai tay khua khua trước mặt.

"Không phải do tôi làm." Hàn Băng Vũ nói dứt khoát.

Tôi nhìn Hàn Băng Vũ một lúc, rồi lại cúi mặt nhìn xuống đất. Lời giải thích của cậu ta liệu có đáng tin không? Nếu là một lời nói có thể giải quyết hết mọi chuyện, tôi đã tin rồi.

Hàn Băng Vũ, cậu lẽ nào không biết xấu hổ sao?

"Nói dối." Tôi siết chặt hai bàn tay lại. "Cậu tương cậu nói như vậy là có thể làm tôi tin sao?"

"Trúc Y, tôi không làm vậy." Hàn Băng Vũ lặp lại lần nữa.

"Đủ rồi đủ rồi đủ rồi!" Tôi ôm đầu, bị chặt hai tai lại. "Tôi không muốn nghe nữa." Mắt tôi nhòe đi, những giọt nước mắt lại chảy ra. Cũng không biết vì sao tôi lại khóc nữa.

"Trúc Y..."

"Cậu hại tôi đuổi học, giờ đã hài lòng chưa?" Cả người tôi rung lên bần bật, răng miệng cứ nghiến lại. "Cả cái đàn guitar kia nữa, làm cố ý phải không?"

"...Tôi không nghe thấy Hàn Băng Vũ nói gì nữa.

Tôi quay đầu, bỏ chạy, không thèm ngoái đầu lại. Tai tôi ù đi, chỉ còn nghe thấy loáng thoáng Hàn Băng Vũ gọi tên tôi.

Tôi dụi dụi mắt, nhận ra mình đã trở lại nhà ăn từ lúc nào. Về cái bàn lúc trước tôi đang ngồi thì chẳng thấy ai, chiếc hộp com của tôi cũng biến mất. Tôi cúi xuống nhìn bên dưới để tìm hộp com, thì tự nhiên phát hiện ra một mẩu giấy nhỏ màu vàng dán ở dưới mặt bàn, ghi: Hẹn gặp lại ở đằng sau nhà ăn.

Tôi cầm lấy mẩu giấy rồi vò nát nó lại. Thiên Thu, nhất định là cô ta, cô ta còn muốn bày trò gì nữa đây? Cái hộp com của tôi chắc cô ta cũng 'giận cá chém thớt' sang nó nhỉ? Nhưng mà nếu bây giờ không đi, chắc còn thêm tội với cô ta nữa.

Bí quá hóa liều, tôi chạy ra phía sau nhà ăn. Đằng sau nhà ăn là một con đường nhỏ với cây cối che um tùm, dường như không có học sinh nào đi lại qua con đường này. Chỉ có mấy cô chú nhà bếp cần đổ rác thì ra đây thôi. Tôi nhìn thấy một cái thùng rác nhỏ đặt ở phía dưới gốc cây, nhìn đồng rác ở trên trông quen quen, tôi chạy lại gần, thì phát hiện ra chiếc hộp com của tôi cũng thức ăn bị đổ hết vào thùng. Tôi nhấc chiếc hộp cùng với cái nắp lên, khóc không thành tiếng. Tôi còn chưa kịp tiếc nuối nhìn bữa ăn trưa của tôi bị đổ đi thì đã phát hiện ra trên hộp com của tôi còn có một dòng chữ màu đen ngược ngược: Chết đi. Trên nắp hộp com còn ghi cả hai từ 'rắn độc'.

Sao họ có thể làm thế với tôi chứ? Tôi đã làm gì nào? Cứ cho rằng tôi đã làm tiếp viên quán bar, cứ cho rằng tôi đã thực sự trở thành kẻ thù của Thiên Thu, nhưng sao họ phải ác độc như thế này chứ?

Tôi không thể bảo vệ được bản thân, cũng không thể đứng lên vì bản thân. Tôi là một con người vô dụng, để mặc mọi người chèn ép, rồi biến mất lúc nào không hay.

Bốp!

Một thứ gì đó phang mạnh vào gáy tôi. Mắt tôi tối sầm lại, rồi ngã lăn ra đất, không còn biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5-3: Lời đe dọa

Trong cơn mơ hồ, tôi thấy mình là một nữ thủy thủ vô cùng mạnh mẽ, cầm chiếc ống nhòm đứng ở mũi thuyền, mỉm cười tự tin nhìn ra phía xa. Tôi bất ngờ nhìn thấy một hòn đảo, định vui mừng quay lại báo với thuyền trưởng. Đúng lúc tôi quay mặt lại thì thấy mặt Thiên Thu, Hoa Ân và Hoa Băng. Tôi giật mình sợ hãi, lùi lại đằng sau vài bước. Thiên Thu lại gần, nở nụ cười nham hiểm nhìn tôi. Cô ta đẩy tôi ra đằng sau, làm tôi rơi khỏi thuyền ngay lập tức. Tôi vẫy đạp lên xuống trong không trung. Trong cơn hoảng sợ, tôi bật la hét thất thanh.

Ào!

Tôi cảm giác cơ thể mình ướt sũng. Tôi liền bật tỉnh dậy.

Tôi sờ lên mặt, sờ lên người, sờ lên tóc, tất cả mọi thứ đều bị ướt. Cứ như ở trong giấc mơ tôi bị rơi tùm xuống biển vậy. Hình như tôi đang ở nhà kho của trường. Hai bên tôi là thùng giấy chất đồng thành từng chồng từng chồng. Sàn gỗ thì bụi bặm, bẩn một cách kinh khủng. Màng nhện ở trên tường thì xếp thành cả hàng. Có vẻ như không có ai lau dọn chỗ này thì phải.

"Ngủ ngon không?" Một giọng nói phát lên ở phía trước mặt tôi. Đó chính là Thiên Thu, người cầm hận tôi tới tận xương tủy.

Nhìn thấy họ, tôi sợ hãi ngồi lùi lại đằng sau. "Mấy.... mấy người định làm gì?"

"Làm gì ư? Hơ!" Thiên Thu cười khẩy một cái. "Thế mà nghĩ bọn tao sẽ làm gì?"

Tôi liếc nhìn Hoa Băng, cô ta đang cầm chiếc xô màu đỏ, chắc chắn là thủ phạm đã đổ nước đầy đầu tôi vừa nãy và làm tôi tỉnh. Cô ta mặt kên kênh kiêu kiêu ném chiếc xô sang một bên. "Diệp Trúc Y, nếu mày có thể giải thích lý do tại sao Hàn Băng Vũ lại kéo mày đi, hay cả lý do Lôi Vi Vi nói mày là đàn em, nói chung mọi chuyện liên quan tới hai người họ và hứa sẽ rời khỏi Lam Nguyệt vĩnh viễn sau ngày hôm nay, bọn tao sẽ tha cho mày."

Rời khỏi Lam Nguyệt vĩnh viễn sau ngày hôm nay? Tôi kinh hãi mở to mắt nhìn Hoa Băng.

"Tôi...tôi được phép...học hết tuần này." Tôi nói, tay chống đất đứng dậy. "Các người không thể...ép tôi được." Tôi lấy hết can đảm để nói.

"Ồ, gan mày lớn từ khi nào vậy?" Thiên Thu vênh mặt lên, khề chau mày nhìn tôi. "Hoa Ân."

Hoa Ân hết nhìn Thiên Thu rồi quay sang nhìn tôi. Cô ta lừng lững đi về phía tôi, làm tôi sợ hãi nép sát tường, hai tay che lấy mặt. "Đừng..."

Chát!

Mặt dù tôi đã che mắt, nhưng Hoa Ân mạnh hơn, kéo hai tay tôi ra rồi tát cho tôi thật mạnh một cái. "Đáng đời!" Cô ta khễ nhếch miệng cười.

"Nào, chúng ta có thể nghe chuyện được chưa?" Thiên Thu khoanh tay trước ngực, cúi xuống nhìn tôi. "Nếu mày dám kể sai một từ, mày sẽ bị ăn tát."

Tôi nhú mày nhìn khuôn mặt đe dọa của Thiên Thu, tim tôi đập rất mạnh. Tôi biết làm sao bây giờ? Nếu kể ra thì dù có đúng hay sai bọn họ cũng sẽ cho mình ăn vài cái tát. Còn nếu không kể thì... tôi cũng không thể tưởng tượng nổi hậu quả sẽ khôn lường tới mức nào.

"Không... không có gì hết." Tôi lắc đầu nguầy nguậy, miệng môi mím chặt lại. Dù sao cũng không thể kể cho bọn họ được, bởi vì tôi chắc chắn rằng bọn họ sẽ không tin một lời nào từ miệng tôi cả. Đặc biệt là vừa rồi, Hàn Băng Vũ nói không với việc tố cáo tôi.

"Mày dám..." Hoa Ân tiến lại gần tôi, và một cái thật mạnh vào má bên kia làm cho kính tôi rơi xuống đất. Rồi cô ta túm chặt tóc tôi, lết tôi ra xa khỏi bức tường, đẩy tôi xuống ở giữa các cô bạn đang đứng xung quanh thành hình tròn. Đầu tóc tôi bù xù, kính thì không thấy. Tôi gượng dậy nhưng lại bị Hoa Băng dùng chân đá và người tôi khiến tôi lại ngã xuống lần nữa.

"Vậy mày có cam kết với bọn tao rằng mày sẽ rời khỏi Lam Nguyệt vĩnh viễn nốt ngày hôm nay không?" Hoa Băng hỏi.

"Tôi... tôi được học nốt tuần này mà." Tôi muốn gào lên, nhưng giọng tôi cứ lí nhí, yếu ớt nói mãi mới được một câu hoàn chỉnh.

"Đồ ngoan cố. Bọn tao đã cho mày cơ hội rồi mà không chịu chấp nhận. Không uống rượu mừng lại uống rượu phạt. Để xem mày chịu được tới đâu." Thiên Thu gắt lên, mặt cô ta đỏ bừng bừng vì tức giận. "Hoa Ân, đem ra đây."

Hoa Ân ngay lập tức vào trong góc nhà kho, lẹ khệ bề ra một xô nước khác, đặt ruỳnh xuống trước mặt tôi. Tôi ngồi dậy, nhìn xem đó là gì.

Một xô nước chứa nước đục màu nâu, bắn một cách kinh khủng. Tôi hoảng sợ ngồi giật lùi lại, nhưng bị Hoa Băng túm tóc, lôi tôi ra ngồi trước cái xô.

"Trúc Y, nếu mày uống hết xô này, từ lúc này cho đến hết tuần, tao sẽ không làm gì mày nữa. À mà đâu, tao thậm chí sẽ không đến phá hoại cả gia đình cô chú của mày nữa chứ." Thiên Thu cười gian xảo, nói với giọng điệu vô cùng đáng sợ.

Uống hết chỗ này... Uống hết chỗ này...

Bốn chữ đó bay đi bay lại xung quanh đầu tôi.

"Đây là nước giặt giẻ lau bảng của các lớp đó. Họ đều ủng hộ hết mình, làm cho cái giẻ càng bẩn càng tốt đó. Chà chà Trúc Y, cô xem, mọi người đều 'ủng hộ' cho cô kìa." Hoa Ân cười, đá nhẹ vào chiếc xô khiến nước bên trong sánh một ít ra ngoài. "Uống đi." Cô ta đổi giọng, gằn lên dữ tợn.

Thiên Thu có nói nếu tôi uống hết xô này, thậm chí sẽ còn không làm hại gia đình tôi. Vậy nghĩa là nếu tôi không chịu uống, cô ta sẽ làm gì đó với gia đình tôi ư?

Không được không được! Tôi không muốn uống, cũng không muốn cô ta đụng tay tới dì Khuê và chú Phong.

Tôi nhắm chặt mắt lại, nước mắt cứ chảy ròng ròng. Tôi thật sự không biết phải làm thế thôi. Đầu óc tôi cũng chẳng suy nghĩ được gì nữa.

Rầm rầm rầm!

Bỗng một tiếng đập rõ mạnh vang lên ở phía cửa. Cả hội con gái đứng xung quanh và tôi đều nhìn ra.

Là ai? Là ai đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5-4: Lễ nào Lôi Vĩ Vĩ

Rầm rầm rầm!

Tiếng đập cửa vang lên mỗi lúc một mạnh hơn. Tôi đang trong cơn vô vọng, thì đột nhiên ánh mắt hướng lên sự hi vọng. Tôi đang định hét lên kêu cứu, nhưng mà Hoa Băng ngay lập tức bịt miệng tôi lại, làm tôi ừ ừ ừ như con cún, không nói được câu nào.

"Chết rồi... là ai nhỉ?"

"Lễ nào là Lôi Vĩ Vĩ? Hay Hàn Băng Vũ? Sao họ tìm được đến đây?"

"Nhâm nhi." Thiên Thu nói nhỏ. "Sao họ phải tới cứu con nhỏ này chứ?"

"Ừm...um..." Một tay giơ ra phía trước, miệng tôi cố gắng gào lên. Hoa Băng nổi cơn giận, liến đá mạnh và lưng tôi một cái khiến tôi đau điếng cả người đến chảy cả nước mắt, miệng không thốt được ra lời nào nữa.

"Mày im đi." Hoa Băng thì thầm bên cạnh tai tôi.

"Cửa nhà kho bị tôi chặn kín rồi." Thiên Thu nói nhỏ. "Kể cả Lôi Vĩ Vĩ cũng không vào được."

Rầm!

Thiên Thu vừa dứt lời, thì cửa bỗng bật tung ra, đồ lênh kênh ra đất. Đồ đạc chặn ở đó cũng bị văng ra tung tóe. Cả đám nữ sinh vây quanh tôi sợ hãi hét lên một cái, lùi lại đằng sau.

Thiên Thu mặt tái mét lại, dường như nhỏ cũng đang sợ. Nhưng chỉ được một lúc, Thiên Thu lại trở về trạng thái bình tĩnh, nhưng cô ta lại không chịu nói một câu nào.

"Tôi đến chưa muộn phải không?" Một dáng người cao lớn bước ra, tiếng giày đều đặn mỗi lúc một to hơn, tiến lại gần phía chúng tôi. Vì không có kính nên tôi cũng không thể nhìn rõ đó là ai, chỉ chờ đợi ai đó nói lên tên của người đó.

Hàn Băng Vũ... hay Lôi Vĩ Vĩ? Không thể nào, Hàn Băng Vũ ư? Sao có thể?

"Anh...anh...anh...anh..." Hoa Ân mặt xanh lét, ngã phịch xuống đất, khuôn mặt bàng hoàng của cô ta làm tôi càng tò mò muốn biết đó là ai.

"Cô làm gì vậy? Còn không mau bỏ cô ấy ra?" Giọng nói đó vang lên. Bóng người cao lớn đó trong tay cầm một cái gì đó, phi thẳng về phía Hoa Băng. Tôi sợ hãi nhắm tịt mắt lại, nhưng không ngờ cái đĩa đó sượt qua Hoa Băng mà cắm thẳng về phía tường đằng sau.

Ôi mẹ ơi... sao ném kinh quá vậy? Định giết người chăng?

"Khương...Khương Hạ Chính... anh...anh làm gì ở đây?" Thiên Thu giờ mới lên tiếng, nói luôn cả tên cứng còm của người đó ra với giọng run run.

Khương Hạ Chính? Là người đã cứu tôi và Đình Đình khỏi tên dê xồm trên tàu điện sao? Là anh chàng mafia thừa kế gia tộc Khương sao? Sao... sao anh ta lại tới cứu tôi chứ? Tôi đâu có thân quen gì với anh ta?

Hoa Băng ngay lập tức thả tôi ra rồi phui phui tay, ném cho tôi cái nhìn sắc bén.

"Thiên Thu, tôi mới là người cần hỏi cô đó." Khương Hạ Chính vẫn nở một nụ cười điềm tĩnh. "Rất tiếc là vừa nãy tôi đã chụp lại ảnh của tất cả các cô rồi."

"Chụp ảnh?"

"Làm... làm sao bây giờ?"

Đám nữ sinh xung quanh tôi nháo nhác hết cả lên.

"Anh...anh được lắm!" Thiên Thu uất ức gào lên, hiểu được ý muốn sâu xa của Khương Hạ Chính. "Chúng ta đi." Rồi cô ta hậm hực dậm chân đùng đùng đi ra khỏi nhà kho, theo sau là Hoa Ân và Hoa Băng và các nữ sinh khác.

"Khương..." Tôi khẽ mở miệng, mắt liếc nhìn anh Khương Hạ Chính. Anh ta đi lướt qua tôi, tiến về chỗ tường mà tôi vừa ngồi, nhặt cái kính lên, rồi đi lại về phía tôi, ngồi xồm xuống, tốt bụng đeo hộ tôi kính.

"Bây giờ nhìn rõ mặt tôi chưa?" Anh mỉm cười hiền dịu.

"Em...em cảm ơn." Tôi ái ngại nhìn Khương Hạ Chính, rồi quay mặt sang chỗ khác.

"Nào, đứng dậy." Anh ấy đứng dậy trước, rồi giúp tôi đứng thẳng lên. "Em không sao chứ?"

"Vâng." Tôi khẽ gật một cái. "Nhưng...nhưng sao anh ở đây?"

"Anh nhìn thấy Thiên Thu và một đám nữ sinh đi vào đây, lại còn khiêng theo một cô gái khác. Anh đoán chắc là cô ta lại định giả trò gì nên định đi gọi bảo vệ. Nhưng mà hình như nhắc tới tên Đường Thiên Thu là ông ta lại sợ tái mặt, không dám đi cùng anh. Nên anh mới tới đây." Anh Khương Hạ Chính giải thích từng lời một. "Em biết đấy, dù sao công ty của nhà họ Đường rất có ảnh hưởng lớn đến trường ta."

"Và...vâng." Tôi khẽ trùng mắt xuống.

"À mà trước khi phá được cửa, anh có gọi cho Lôi Vĩ Vĩ." Khương Hạ Chính nói.

"Hả? Dạ... dạ?"Tôi kinh ngạc mở to mắt nhìn anh. "Lôi... Lôi..."

"Haha, anh vừa mới nhắc tới tên của em với cả Thiên Thu cái là nó cụp máy, chả hiểu chạy đi đâu nữa."Anh Khương Hạ Chính gãi đầu, cười cười nhìn tôi. "Nhưng mà theo anh biết thì sáng nay, Lôi Vĩ Vĩ và Thiên Thu có xích mích chỉ vì em thì phải?"

"Vĩ...vì em á? Không...không phải đâu...chắc...chắc anh nhầm."Mặc dù đó là sự thật nhưng mà tôi không muốn kéo thêm rắc rối cho bản thân nữa.

"Chà, hôm sinh nhật Thiên Thu, Lôi Vĩ Vĩ và cô ta cũng đã cãi nhau một trận."Khương Hạ Chính xoa cằm, làm mặt nghiêm túc.

"À!"Lôi Vĩ Vĩ nói. "Hôm trước sinh nhật Thiên Thu, chúng tôi có nói chuyện. Nhưng mà hôm nay tôi không thể tha cho cô ta được."

Câu nói lúc trước của Lôi Vĩ Vĩ hiện ra trong đầu tôi. Tôi dần dần hiểu ra. Có lẽ hẳn ta và Thiên Thu đã cãi nhau từ trước đó, nên sáng nay Lôi Vĩ Vĩ chỉ lấy cớ bảo vệ tôi mà định gây gổ với cả Thiên Thu. Rốt cuộc thì họ đã nói gì nhỉ?

"Rõ ràng anh nhìn thấy lúc đi gặp Thiên Thu, mặt nó cũng rất hớn hờ, nhưng sau khi tới chỗ hồ bơi để gặp em, thì mặt nó khác hẳn."Anh Khương Hạ Chính lên tiếng làm tôi trở về thực tại.

"Thật ả?"Tôi hỏi lại.

"Đúng. Nghe Tiểu Ảnh nói, hình như Thiên Thu có nhắc gì tới em và làm cho Lôi Vĩ Vĩ tức giận."Anh Khương Hạ Chính đoạn nhìn tôi chăm chăm.

Hả? Đừng đùa chứ? Lôi Vĩ Vĩ tức giận vì tôi á?

"Hình như là... Thiên Thu cãi nhau với Lôi Vĩ Vĩ vì cậu ta đã mang em đến chỗ sinh nhật, rồi cả đập nát cả quà của Lôi Vĩ Vĩ. Sau đó còn nói những lời chẳng ra gì với thằng nhóc, làm nó nổi giận đùng đùng, định đập tan cả cái phòng ra thì hình như có cô gái nào đó đến, bảo với Thiên Thu là có chuyện ở hồ bơi."Anh Khương Hạ Chính tiếp tục câu chuyện.

"Haha...không...không thể nào đâu ả..."Tôi cười gượng gạo, nhìn sang phía khác. "Lôi...Lôi Vĩ Vĩ yêu Thiên Thu lắm cơ mà."

"Ừm... nói chung anh nghĩ là hai đứa chỉ xích mích tạm thời thôi."Anh Khương Hạ Chính nói rồi cười tươi. "Nhưng nói thật nhé, anh chưa thấy Lôi Vĩ Vĩ tức giận vì ai cả. Có lần Thiên Thu còn chửi mắng, đánh Trần Hạo Nam, người mà Lôi Vĩ Vĩ yêu quý nhất, thế mà thằng nhóc còn không nổi giận nữa là."

Nói tới đây, tôi chợt nhận ra một điều. Những điều anh Khương Hạ Chính vừa kể, tôi không để lọt ra khỏi tai một từ nào.

Lẽ nào... Lôi Vĩ Vĩ... thích mình? = □ =

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-5: Đòi bạc bẽo hay tình người lạnh lẽo?

Ôi đừng đùa chứ! Tên Lôi Vĩ Vĩ đó mà đi thích mình ư? Không thể nào! Diệp Trúc Y, cảm may mắn đưa bỏ, kéo có ngày rước họa vào thân. Tôi tự tay đập đập vào hai má mình.

"Tiểu Y này, lần sau cứ gọi anh là Chính nhé."Anh Khương Hạ Chính mỉm cười trông rất dễ thương.

"Anh... anh không ghét em sao?"Tôi ngại ngại hỏi.

"Ý em là vụ..."Anh Khương Hạ Chính nhìn tôi rồi im lặng, sau đó lắc đầu. "Anh nghĩ là có uẩn khúc gì trong vụ này."

"Uẩn khúc?"Tôi đờ người ra nhìn anh.

"Tiểu Y, em..."

"Y Y, Y Y, Y Y!"Một tiếng rống lên như beo cất ngang lời nói của anh Chính. Tên Lôi Vĩ Vĩ như con bão ập tới, phá vỡ đoạn hội thoại vô cùng nghiêm túc giữa hai chúng tôi.

"Thằng nhóc đến rồi."Anh Chính mỉm cười.

"Y Y!"Lôi Vĩ Vĩ thở hổn hển, dừng lại trước mặt hai người chúng tôi. "Cô...cô không sao chứ?"Hắn ta nói không ra hơi.

"Ồ...ơ...cậu...cậu cứ...nghĩ đi..."Tôi bó tay nhìn Lôi Vĩ Vĩ. Hẳn ta có cần nhất thiết phải điên điên cuồng cuồng như vậy không?

"Hừ, Thiên Thu, con nhỏ chết tiệt đó!" Lôi Vĩ Vĩ lăn đùng ra giữa sàn, lăn đi lăn lại, vò đầu bứt tóc.

"Vĩ Vĩ, giao Tiểu Y lại cho cậu đó." Anh Chính phì cười nhìn tên ngố Lôi Vĩ Vĩ, rồi chào tạm biệt tôi, bước đi một cách phong độ ra khỏi nhà kho.

Anh ta vừa đi khuất, Lôi Vĩ Vĩ bật dậy như lò xo khiến tôi giật mình. "Anh ta nói gì với cô rồi?"

"Hả?" Tôi không hiểu hắn nói gì nên hỏi lại.

"Mà thôi bỏ đi." Lôi Vĩ Vĩ đứng dậy, chỉnh lại đầu tóc rồi tóm chặt vai tôi, xoay người tôi như chong chóng. "Y Y, cô có bị thương không? Con nhỏ điên đó làm gì cô rồi?"

"Tôi... tôi ổn mà... tôi ổn." Tôi gạt tay hắn ra khỏi người tôi, gạt đầu như bỏ củi.

"Hừ, thật sự... Thiên Thu đó ăn phải bả hay sao mà dạo này cứ hăm hăm!" Lôi Vĩ Vĩ lầm bầm. "Còn dám động thủ với đàn em của tôi."

Động thủ với đàn em của tôi? Hic, Lôi Vĩ Vĩ, làm ơn đừng nói những câu như thế mà, làm tôi sồn hết cả gai ốc vì ngôn ngữ cậu.

"Lôi... Lôi Vĩ Vĩ... về chuyện hôm sinh nhật Thiên thu..." Tôi lên tiếng.

"À nhắc mới nhớ. Thiên Thu thích món quà của cô lắm." Lôi Vĩ Vĩ nhìn tôi cười.

Nhưng sao nụ cười đó... như thể chỉ được tạo ra để làm tôi yên lòng?

Anh Chính có nói, hình như Thiên Thu đã đập nát món quà tôi mua vì tức giận với Lôi Vĩ Vĩ vì cậu ta đưa tôi đến đây. Chắc hẳn Thiên Thu đã ghét mình từ trước rồi nhì! Nhưng sao Lôi Vĩ Vĩ không nói với tôi về chuyện đó, tại sao cậu ấy cứ giấu trong lòng?

"Anh... anh Chính vừa kể với tôi." Tôi nói, cúi xuống nhìn Lôi Vĩ Vĩ. "Cậu và Thiên Thu cãi nhau hôm sinh nhật cô ấy hả?"

Lôi Vĩ Vĩ đang mỉm cười thì nghe xong câu nói của tôi, nụ cười cậu ấy bỗng vụt tắt. Lôi Vĩ Vĩ ngạc nhiên nhìn tôi, đứng phắt dậy, lay mạnh hai vai tôi. "Sao Khương Hạ Chính lại kể với cô?" "Vĩ...vĩ... tôi...tôi hỏi..." "Tốt nhất là cứ giải thích như vậy trước đã. Tên Lôi Vĩ Vĩ này hay nóng giận, không nên cho hắn biết nhiều."

Lôi Vĩ Vĩ giữ nguyên tư thế này một lúc, rồi buông thả tôi ra, lùi lại phía sau mấy bước. "Thôi được rồi, mọi chuyện cô cũng biết cả. Con nhỏ Thiên Thu đó, từ lúc nó dám chửi cô là con rắn độc thì tôi đã không thể tha cho nó rồi."

"Cô...cô ấy nói vậy á?" Tôi kinh ngạc.

"Đúng! Sau đó thì tôi lôi quả ra, bảo đây là quả cô mua tặng cho nó. Ai ngờ nó không những không đeo, lại còn ném xuống đất rồi lôi búa ra đập." Lôi Vĩ Vĩ nói đến đây, hất bỗng khuỷu chân múa tay loạn tung xạ. "Ahhh, cảnh tượng đó làm tôi chỉ muốn dùng búa đập chết con nhỏ đó."

Dùng búa á? Thiên Thu mà cũng 'tâng trử vũ khí' sao?

"Không... không sao đâu." Tôi cười trừ. "Có mỗi... ba trăm tệ thôi..." Giọng tôi cứ nhỏ dần, nhỏ dần.

Hic, đi tong ba trăm tệ của tôi, đi tong cuộc đời của tôi. Từng đồng tiền đủ để tôi sống sót trong vài năm.

"Nhưng đây là cả gia sản của cô mà!" Lôi Vĩ Vĩ gào lên tức tối, cúi xuống nhìn tôi.

Tôi đã nói với hắn rằng ba trăm tệ của tôi là cả gia sản của tôi từ khi nào nhì? Mà sao cái gì hắn cũng biết thế? Ngay cả vụ hắn chửi tôi một lèo về nhà mà không hỏi địa chỉ đã làm tôi sốc rồi.

"Tôi... tôi đi đây." Tôi vội bước đi ngay lập tức ra phía cửa, từng bước chân rảo ngày càng nhanh.

"Ồ... này... đợi tôi, Y Y!" Lôi Vĩ Vĩ hoảng loạn chạy theo tôi.

Giờ tan học, tôi một mình đi xuống cầu thang. Do tên Lôi Vĩ Vĩ ăn quả vật trong giờ mấy lần liền nên bị cô Kim Ngân lôi xuống phòng hiệu trưởng. Hắn ta cứ nặng nề bắt tôi đợi hắn ở cổng trường. Nhưng mà thôi kệ đi, tôi phải về nhà trước, chứ không lại lỡ xe buýt thì chết.

Lỡ xe buýt à? Điều này làm tôi nhớ đến chiều hôm qua, tôi và Hàn Băng Vũ, cây đàn guitar, và nhiều điều đã xảy ra.

Mà thôi không nghĩ về nó nữa. Quá khứ là dĩ vãng rồi. Nếu nhớ lại nó chỉ làm bản thân mình thêm đau buồn.

Bốp!

Trong lúc tôi đang suy nghĩ mông lung thì bỗng có một bàn tay ai đó đẩy mạnh tôi từ sau lưng, làm tôi bất thành lĩnh mất đà, ngã luôn xuống dưới.

"Cho cô chết đi, Diệp Trúc Y." Hình như là giọng của Hoa Ân. Cô ta đẩy tôi ư?

Lăn lông lốc... lăn lông lốc...

Bóp!

"Oái!"

Hình như tôi ngã vào ai đó thì phải.

Tôi đau đón ngồi dậy, xoa xoa cái đầu, cái lưng, những nơi trực tiếp va chạm khi bị ngã. Quá đau, tôi khóc không ra nước mắt. Hic hic, lạy tổ tiên nhà họ Diệp, hi vọng con không bị thương trong.

Mà tôi va phải ai nhỉ?

Lúc này tôi mới mở mắt ra xem xem đó là ai.

Bên cạnh tôi là hai cô bạn xinh xắn đang ngã lăn ra giống tôi nhưng cũng nhanh chóng ngồi dậy. Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên lại là Đình Đình, cô ấy đang nhăn nhó xoa đầu vì đau.

"Đình... Đình Đình!" Tôi buột miệng thốt lên. "Xin... xin lỗi, cậu không sao chứ?"

Đình Đình mở mắt ra nhìn tôi. Cô ấy tròn xoe hai con mắt, nhìn tôi một cách kinh ngạc.

"Đình, cậu quen cô ta sao?" Cô bạn cũng chung số phận với Đình Đình và tôi, khinh khỉnh nhìn tôi rồi quay sang hỏi Đình Đình.

Đình Đình nhìn tôi một lúc không chớp mắt, rồi quay sang nói với cô bạn. "Con nhò rần độc này tở làm sao mà quen được chứ." Rồi Đình Đình đứng dậy, bữu môi nhìn khuôn mặt thất thần của tôi. "Tránh xa tôi ra." Nói xong, hai người họ bỏ đi, vui vẻ cười đùa.

Đình Đình? Mạc Đình Đình?

Cậu vừa nói gì cơ? Rần độc? Không quen? Tránh xa?

Đình Đình, người bạn duy nhất tôi có ở Lam Nguyệt, ngay cả cậu... cũng xa lánh tôi ư?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-6: Cậu còn nhớ không?

Đúng là di Khuê nói đúng thật. Tôi nên nghe lời di từ lúc đầu thì phải.

Đồng xu tuy có hai mặt nhưng chỉ có một mệnh giá, con người chỉ có một mặt nhưng sao lại hai lòng.

Đình Đình xa lánh tôi cũng đúng thôi. Cha mẹ thường dạy con cái phải tránh xa những cái xấu mà. Chắc Đình Đình cũng vì biết được tin đó mà giờ cũng ghét bỏ tôi, coi tôi như người lạ, mặc dù chúng tôi nói chuyện với nhau không nhiều, nhưng tôi đã coi cô ấy là người bạn duy nhất của mình trong trường.

Lần đầu tiên tôi nói chuyện với Đình Đình là ở trong nhà vệ sinh, và lần cuối cùng tôi nói chuyện với cô ấy cũng bắt đầu từ lúc cô ấy gặp tôi trong nhà vệ sinh.

Vậy hóa ra cái nhà vệ sinh mà tôi tưởng đã giúp tôi có được một người bạn, vậy mà nó cũng nhẫn tâm cướp mất người bạn duy nhất của tôi? = =

Thôi thôi không nghĩ nữa, nghĩ làm gì nếu chỉ thêm lòng đau.

.....

Trời mưa, mưa thật rồi.

Cửa phòng y tế vẫn đóng im ỉm. Tôi cũng tưởng hằng ngày sẽ được nói chuyện với chị Diệp Diệp, nhưng sao mà chị ấy cứ lặn lội ở đâu đó.

Tôi che ba lô trên đầu, chạy một mạch ra phía cổng trường, rồi tạm dừng ở đó để thở cho hết mệt. Sao mà cổng trường và tòa nhà cách nha xa thế?

Mưa thế này thì đi bộ ra bến xe kiểu gì? Hic hic, biết thế sáng nay đem theo cái ô. Nhưng sáng nay trời quang mây tạnh, biết làm sao được trời sẽ mưa chứ? Mà cứ hôm nào tôi mang ô đi học là trời không mưa, còn hôm tôi bỏ ô ở nhà là trời y rằng mưa.

"Đi ô không?" Một cái ô từ đâu bay ra giờ trên đầu tôi.

Tôi ngạc nhiên, căng mắt ra nhìn Hàn Băng Vũ, người đang cầm chiếc ô giờ lên.

Cảnh này sao mà quen thuộc thế!

"Cậu đi ô cùng tôi không?"

Đó có thể coi là lần đầu tôi mở miệng với Hàn Băng Vũ. Chỉ khác lúc đó cậu ấy ướt nửa người, còn bây giờ tôi ướt đầm cả váy và cả lưng áo.

Lúc tôi tỉnh ngộ thì đã thấy mình đi cùng Hàn Băng Vũ, chung một chiếc ô, ra bến xe buýt. Hai chúng tôi không nói với nhau câu nào cả, làm tôi thật sự thấy khó xử.

Đến lúc tôi có thể nhìn thấy tuyến xe của tôi ở đằng xa, chúng tôi vẫn cầm như hén. Nhưng bất ngờ, Hàn Băng Vũ lại đưa tôi chiếc ô.

"Sao... sao đưa tôi?" Tôi ngạc nhiên nhìn chiếc ô.

"Mang về nhà, cẩn thận kéo ướt." Hàn Băng Vũ lạnh lùng thốt ra một câu.

"Tôi... haha... tôi không cần đâu." Tôi lắc đầu xua tay liên tục, cười trừ.

"Không phải hôm đó cô cũng đưa tôi ô sao?" Lời nói của Hàn Băng Vũ vừa kết thúc thì một đoạn hội thoại ngắn lại hiện lên trong đầu tôi.

"Cầm ô này. Mai nhớ trả chị y tế là được." Tôi đưa cậu ấy cái ô.

"Không cần."

"Không sao. Chuyển sau chắc lâu mới tới." Tôi suy nghĩ vớ vẩn rồi cứ tuột ra khỏi miệng. Tôi dúi vào tay cậu ta cái ô. "Cầm đi."

Ngày hôm đó, tôi tưởng chỉ có mình tôi nhớ, hóa ra là Hàn Băng Vũ vẫn còn nhớ như in. Cậu ấy vẫn nhớ, vẫn nhớ cuộc trò chuyện đầu tiên của chúng tôi.

Tôi bất giác đưa tay nhận lấy chiếc ô, khuôn mặt vẫn như người mất hồn, tâm trí thì vẫn không thể tin được. Đến khi lên xe buýt, tôi ngoái nhìn lại, cậu ấy cũng đang nhìn theo xe buýt của tôi. Tôi vẫn nhìn, vẫn nhìn cho tới khi không thể nhìn được nữa.

"Không phải do tôi làm." Hàn Băng Vũ nói dứt khoát.

...

"Anh nghĩ là có uẩn khúc gì trong vụ này."

Từng lời nói một vang lên trong đầu tôi. Hàn Băng Vũ một mực muốn nói chuyện với tôi. Còn anh Chính thì nói có uẩn khúc.

Mọi thứ như vậy nghĩa là sao? Tôi nên tin ai? Hàn Băng Vũ có thật sự là người tố cáo tôi hay không? Mà kể cả không phải là cậu ấy, tôi cũng sẽ bị đuổi học mà thôi.

Về tới nhà, tôi đặt chiếc ô ở cạnh tủ giày. Cũng nhờ có ô của Hàn Băng Vũ mà tôi thoát kiếp nạn ‘tắm mưa’. Không như lần trước, mưa ở thị trấn Đức Ngọc này còn to hơn cả ở thành phố Mỹ Hòa.

"Dạ vâng. Tôi là di của học sinh Diệp Trúc Y." Tiếng di Khuê từ trong phòng khách vọng ra ngoài. Sao di Khuê lại nhắc tới tên tôi nhỉ?

Tôi nấp sau bức tường ngăn cách giữa phòng khách và lối ra vào, nghe lén cuộc nói chuyện của di.

"Mai đến rút học bạ ạ.... vâng vâng, cảm ơn thầy nhắc nhở... vâng vâng tôi sẽ để ý cháu nhiều hơn ạ... dạ, chào thầy."

Ô la la, thầy nào gọi điện về kia? Đừng bảo là ông hiệu trưởng nhá!

Nhưng mà ông ta bắt rằng mai phải đến rút học bạ rồi sao? Vậy là hai chữ ‘Lam Nguyệt’ thực sự sẽ không còn tồn tại trong cuộc đời của tôi nữa?

"Trúc Y, con vào đây, không phải trốn nữa." Di Khuê gọi tôi vào rồi khẽ thở dài. Chắc di thất vọng lắm đây.

"Con... chào di." Tôi đứng bên cạnh di, rụt rè chào.

"Học nốt tuần này, tuần sau ở nhà tĩnh tâm. Tuần sau nữa sẽ học lại ở trường Nhu Quà." Di Khuê nói. "Bây giờ con phải về nhà trước sáu giờ cho di. Nếu muộn kể cả một phút di cũng cho đứng ngoài, rõ chưa?" Giọng di vô cùng nghiêm nghị. "Con làm di thật sự không còn mặt mũi nào để mai đi rút học bạ đây này." Nói xong, di đứng dậy, đi ra gian bếp.

Hic, đây là lần đầu tiên trong đời di nặng lời với tôi như vậy. Kể cả sau khi mẹ tôi mất, hay quãng thời gian tôi sống ở đây, di chưa bao giờ nói những câu nói như vậy cả.

Di ơi di ơi, con thật sự xin lỗi! Những điều này chỉ là ngoài ý muốn, bản thân con cũng chưa bao giờ muốn nó xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5-7: Khai chiến #39;chiến tranh thế giới III#39;

Ánh sáng mặt trời chiếu xuyên qua tấm rèm màu trắng, rọi thẳng vào mặt tôi. Tiếng chim bên ngoài hót líu lo chào đón ngày mới. Tôi từ từ ngồi dậy, đeo kính vào. Tôi nhìn đồng hồ chỉ 6h30 sáng, tôi lại thở dài. Haiz, một ngày nữa bắt đầu rồi, thời gian trôi nhanh thật. Tôi chán nản đi ra khỏi giường.

Hôm nay tôi chọn đi xe buýt cho thay đổi không khí. Vì dạo này sáng nào tôi cũng đi tàu điện. Xe buýt vẫn đông như thường lệ, chen đến mức va đập vào nhau. Sao giờ này mà có nhiều người ra đường thế nhỉ?

"Y Y, nói cho tôi nghe." Giọng tên Lôi Vi Vi làm tôi bừng tỉnh khỏi giấc ngủ gật gù ở trước cửa lớp. Oáp, ai đời lại mơ về buổi sáng hôm nay mới hôm chứ.

"Gi... ờ vậy?" Tôi ngước đầu lên, hỏi với giọng ngái ngủ.

"Hôm qua tôi nói là cô đợi tôi, thế mà dám bỏ về trước hả? Cô chán sống rồi đúng không?" Lôi Vi Vi tức tối gào lên, giọng nắm đấm ra đe dọa, khiến mọi người xung quanh sợ hãi chạy mất dép.

"O..." Nhắc tới đây, tôi tỉnh hẳn, liền đứng dậy. "Tôi... tôi không muốn trễ xe."

"Trễ trễ cái đầu cô." Lôi Vi Vi nổi giận vỗ một phát vào đỉnh đầu tôi, làm tôi rụt đầu chịu trận. "Đã có thiếu gia đây chờ cô về, cô còn lo sao?"

"Mẹ... mẹ tôi dặn phải về trước sáu giờ." Tôi nói rụt rè. Hic, bây giờ mà đi khai báo vụ Hàn Băng Vũ đi cùng tôi chiều qua đảm bảo sẽ khiến tên Lôi Vi Vi nổi điên, ném tôi ra biển Thái Bình Dương.

"Kệ mẹ cô." Lôi Vi Vi làm vẻ không quan tâm, gắt lên. "Cô vi phạm hợp đồng, dám làm đại ca không vui."

"Tôi... tôi xin lỗi." Tôi lí nhí.

"Xin lỗi... tôi xin lỗi..." Lôi Vi Vi nhái giọng tôi. Nhưng sau đó hắt lại hạ giọng. "Thôi được rồi. Nếu cô chấp nhận cái này tôi sẽ xí xóa."

"Cái gì?" Tôi khó hiểu nhìn hấn. Không biết hấn lại định giờ trò gì đây.

"Đây." Lôi Vi Vi lôi một chiếc điện thoại ra. "Hơ hơ iphone 6s tôi vừa mua hôm qua đó, lại còn nhập từ Mỹ hấn hoi."

Iphone 6s... nhập từ Mỹ...

Mấy chữ này quay mòng mòng trong đầu tôi.

Ồi má, chắc phải đắt lắm đó. Sao hấn có tiền mua nhĩ? Mình nhớ hôm hấn dẫn mình đi bar, hấn còn không có nổi một xu.

"Nếu cô nhận cái này tôi sẽ không phạt cô nữa." Lôi Vi Vi cười khi khi, nói.

"Tôi... tôi... nó... nó bao nhiêu tiền vậy?" Tôi chỉ vào điện thoại, hỏi.

Lôi Vi Vi nhìn tôi chớp mắt lia lịa, rồi cười phá lên. "Haha, cô chỉ quan tâm tới tiền thôi à?"

"Tôi... tôi..." Tôi xấu hổ tới mức không biết giấu mặt vào đây.

"Đúng là người nghèo có khác. Trần Hạo Nam hôm qua còn bảo tôi là mua cái iphone 5 thôi nhưng mà tôi đây rộng lượng quá mà. Hơ hơ!" Lôi Vi Vi cười tự mãn.

Hic, kể cả mua iphone 5 tôi cũng không thể nhận được.

"Tôi lưu số tôi vào trong đó rồi. Có gì cứ liên lạc với đại ca đây nhé." Lôi Vi Vi nói.

Tôi cầm lấy chiếc điện thoại, nhìn quanh nó vài vòng rồi đưa lại cho Lôi Vĩ Vĩ. "Tôi... tôi không thể nhận được."

"Cái gì?" Lôi Vĩ Vĩ nhăn mặt lại. "Cầm điện thoại thôi mà cũng không được sao?"

"Nó... đắt lắm... nhỉ?" Tôi ngại ngại nhìn hấn ta.

"Tôi bảo cô không cần quan tâm mà." Lôi Vĩ Vĩ nói dứt khoát. "Cầm đi. Coi như là cô giữ hộ tôi thôi vậy." Cậu ta xòe tay tôi ra rồi đặt chiếc iphone vào.

"Tôi..." Tôi cũng chả biết phản ứng thế nào nữa.

"Ngu."

"Hơ hơ... oái Y Y, cô chủ tôi đây à?" Lôi Vĩ Vĩ đang cười thì giật mình nhìn tôi.

"Ơ... ơ... không..." Giọng tôi như vậy thật sao mà hấn bảo tôi nói?

Vậy thì là ai nói nhỉ?

"Vô vị." Hóa ra Hàn Băng Vũ, người đứng sau Lôi Vĩ Vĩ từ khi nào, lên tiếng.

"Á à tên khốn nhà mi." Lôi Vĩ Vĩ quay mặt nhìn hấn, gầm gừ xông lên. "Mày hại Y Y chưa đủ sao mà còn vác mặt tới đây hả?"

"Im đi." Hàn Băng Vũ dứt khoát trả lời.

"Mày dám bảo tao im hả?" Lôi Vĩ Vĩ xông lên túm cổ áo Hàn Băng Vũ.

Ặc ặc! Mùi thuốc súng nồng nặc quá, lại sắp chiến tranh rồi.

"Hừ." Hàn Băng Vũ thở mạnh, mặc kệ để cho Lôi Vĩ Vĩ túm cổ áo của mình, cậu ta trên tay bỗng cảm một cái gì đó, tôi ngó nghiêng mãi mới nhận ra đó là một lon coca. Sau đó Hàn Băng Vũ mở lo, giơ lên trên đầu Lôi Vĩ Vĩ rồi đổ ụp xuống.

Á á á á á! Má ơi! Tôi sốc đến lòi cả hai con mắt, rót cả quai hàm. Tôi không tin nổi vào mắt mình nữa. Hàn Băng Vũ, cậu ấy đổ gần như cả lon coca vào đầu Lôi Vĩ Vĩ.

Lôi Vĩ Vĩ loạng choạng lùi lại đằng sau, hai tay phui phui nước ở trên tóc. Cả mặt, hai vai, áo đồng phục, quần, ướt hết, ướt tất cả. Tóc hấn rũ xuống, bám chặt lấy khuôn mặt làm hấn trông giống y như một thằng hề đứng ở đầu đường xó chợ bị người ta dội nước vào người. Tôi đứng đằng sau hấn, thấy hấn lùi tôi cũng lùi, vì sợ cái nước coca đó sẽ dính lên người tôi.

Hàn Băng Vũ đổ xong, thì uống nốt phần còn lại trong lon, rồi ném nó vào thùng rác, hai tay rút túi quần, thản nhiên bước qua chúng tôi.

"Này thằng bánh bèo thối chết tiết kia! #\$%^&*%\$%." Lôi Vĩ Vĩ nổi khùng, quay về phía Hàn Băng Vũ chửi thề.

"Gi?" Tưởng Hàn Băng Vũ sẽ lơ đi, nhưng không ngờ rằng cậu ấy cũng quay lại, ánh mắt đầy vẻ thách thức, như muốn tuyên chiến với Lôi Vĩ Vĩ.

"Tao giết chết mày!" Lôi Vĩ Vĩ đi qua tôi, tiến về phía Hàn Băng Vũ, lại một lần nữa túm cổ áo Hàn Băng Vũ lên.

Thấy mọi chuyện diễn ra đi quá sức tưởng tượng, tôi liền chạy ra, cầm lấy cánh tay đang giơ nắm đấm ra của Lôi Vĩ Vĩ bắt chấp nó bắn hay không. "Đừng... đừng mà!" Tôi nói bằng giọng hoảng hốt.

"Ai dám can thiệp gia đây?" Lôi Vĩ Vĩ gắt lên. Cậu ta mất hết lí trí, không quan tâm rằng tôi là đứa cầm tay hấn, thế là hấn tung chiêu &thúc cùi chò&thúc cùi chò, vũ khí sắc bén nhất của con người, vào giữa mặt tôi. "Tránh ra." Miệng hấn vẫn kêu gào, dường như không phát hiện ra hấn vừa đập trúng ai.

Bịch!

Tôi ngã ra đằng sau, lăn vài vòng rồi úp mặt xuống đất, không còn động đậy nổi nữa... vì đau.

Huhu, con vô tội mà, sao lại bị đánh như thế này?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-8: Sự nổi dậy của #39;lá vàng#39;

Chắc là ít nhất tôi cũng bị "liệt mũi" trong ngày hôm nay.

Có vẻ như tiếng động ngã của tôi làm cho cả hai tên đang định xông vào choảng nhau kia nhận ra. Bọn họ liền nhảy vồ tới hai bên tôi. "Y Y, Y Y, cô... cô có làm sao không?" Tên Lôi Vĩ Vĩ cuống cuống hỏi han.

Tôi làm mặt đau đớn cố gắng gượng dậy, một tay tôi cho lên mũi. Hic, chảy máu mũi rồi, không sao mới là chuyện lạ. Từ bé tới giờ gần như tôi chưa bao giờ bị chảy máu mũi, hay là bị ai đâm cả. Huống hồ tên Lôi Vĩ Vĩ hồ báo bạo lực đó, đâm rõ đau.

"Không sao chứ?" Hàn Băng Vũ cũng lên tiếng hỏi thăm. "Tôi đưa cô xuống y tế." Một tay Hàn Băng Vũ đặt lên vai của tôi, định đỡ tôi đứng dậy.

Xẹt xẹt xẹt!

Câu nói vừa rồi của Hàn Băng Vũ lại làm cho Lôi Vĩ Vĩ nổi giận đến mức tôi còn nghe thấy độ "sấm chớp" trong hán đang gia tăng rất nhanh.

"Ai cho mày chạm vào Y Y hả?" Ngay lập tức, "Lôi Quốc" chống trả quyết liệt. Lôi Vĩ Vĩ hất tay của Hàn Băng Vũ ra. "Tao sẽ đưa Y Y xuống."

"Ngu." Hàn Băng Vũ vẫn nhất quyết đặt một tay lên vai tôi. "Cút."

"Tên chết tiệt này! Bỏ cái móng lợn bẩn thỉu của mày ra." Lôi Vĩ Vĩ lại một lần nữa gỡ tay Hàn Băng Vũ ra khỏi vai tôi, thêm cả một câu chửi.

"Cút."

"Bánh bèo thôi, mày bảo ai?"

Gần rồi gần rồi, "Hàn Quốc" và "Lôi Quốc" sắp đánh nhau rồi.

"Stopppppp!" Không hiểu tự dưng tôi giờ hai tay ra, chắn trước hai mặt của hai người, miệng gào lên thất thanh.

"Y Y, đừng bảo cô bệnh tên bánh bèo này thay vì đại ca tôi đây nhá?" Lôi Vĩ Vĩ kinh ngạc nhìn tôi, hét lên.

"Lôi Vĩ Vĩ, cậu thôi ngay mấy cái trò trẻ con này đi nhé. Đừng có suốt ngày sử dụng bạo lực hay chửi thề nữa. Tôi là tôi, không phải là của mình cậu mà cậu suốt ngày "đại ca" đầu. Hơn nữa, đừng có đánh nhau với Hàn Băng Vũ nữa." Tôi chỉ thẳng vào mặt Lôi Vĩ Vĩ, máu tôi sôi lên sùng sục, vận hết khí công trong người rồi xô ra một tràng. Lôi Vĩ Vĩ như bị chặn họng, đần thối mặt ra nhìn tôi.

"Cậu..." Tôi quay phắt sang phía Hàn Băng Vũ, tay tôi chỉ vào giữa mặt cậu ta, bùng nổ hết công suất, tung ra bao nhiêu lời nói tôi giấu trong lòng bấy lâu nay. "Cậu thì quá lạnh lùng, nói năng chả có đầu có cuối, cười cũng không được, suốt ngày nghe nhạc cho lắm vào để đầu óc nó mù mịt. Lần sau đừng có mà kích động Lôi Vĩ Vĩ nữa." Hàn Băng Vũ ngày thường trông mặt như vừa ngủ dậy, bây giờ thì căng tròn mắt ra nhìn tôi.

Tuôn ra như nước trong nguồn chảy ra, xong xuôi, tôi tự đứng dậy, hậm hực bỏ đi xuống phòng y tế, để lại hai con người vẫn còn đang sốc vì bị tôi mắng.

.....

Thật may mắn khi chị Diệp Diệp, người vốn mất tích lâu ngày, đã trở lại.

"Ấn chặt vào!" Chị Diệp Diệp nói. Tôi thì nghiêng đầu về phía trước, một tay ấn chặt cánh mũi, khuỷu tay chống lên mặt bàn, hít hà không khí bằng miệng. "Giữ thế tầm 10 phút là ok ngay. Nếu không thì chị có đá đây, em có thể đi trên gốc mũi."

"À...vâng!" Tôi gật đầu. Tôi cũng chả hiểu ngôn ngữ y học cho lắm nên cứ gật đầu lấy lệ.

"Thật là, thằng nhóc Lôi Vĩ Vĩ này." Chị Diệp Diệp khẽ lắc đầu, thờ dài một cái. "Ngay cả em nó cũng không tha thì không hiểu mai sau lấy vợ nó có đánh vợ không ấy chứ!"

Ừc, công nhận là chị Diệp Diệp nói đúng thật. Không hiểu mai sau tên này lấy vợ sẽ như thế nào. Hic hic, chắc chả ai đi yêu tên này đâu nhỉ! Đúng kiểu con trai bạo lực mà tôi không hề ưa. Hắn còn dám đánh tôi nữa chứ.

"Mà chị có nghe về tin của em rồi. Cái vụ quán bar ý." Chị Diệp Diệp hạ giọng. "Cho dù em có làm thế thật, nhưng điều đáng ngờ chính là người tố cáo lại là Hàn Băng Vũ."

"...Tôi không nói gì cả, chỉ lặng lẽ nghe chị nói."

"Hàn Băng Vũ trước giờ chẳng bao giờ làm thế đâu. Chị nghĩ là có uẩn khúc. Mà cả em nữa, đang yên đang lành sao lại ở bar?" Chị Diệp Diệp hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, tỏ ý không biết trả lời như thế nào.

"Thôi được rồi, dù sao thì chị cũng sẽ bảo với tên Lôi Vĩ Vĩ về chuyện này. Bảo nó nhờ người đi tìm hiểu lại." Chị Diệp Diệp ngả người ra chiếc ghế xoay,

ngửa mặt nhìn trần, khẽ thở mạnh.

"Không....cần đâu ạ."Tôi nói nhỏ.

"Sao lại thế?"Chị Diệp Diệp ngồi chồm dậy, hỏi.

"Vi...Lôi Vi Vi...cũng gọi là liên quan ạ."Tôi cười nhạt.

.....

Tôi về nhà bằng tàu điện. Lí do: vì sợ Hàn Băng Vũ đi bằng xe buýt nên tôi muốn tránh mặt cậu ấy. Tôi không còn mặt mũi nào để đối diện với cậu ấy sau lần tôi đã mắng cậu nữa. Thế còn tên Lôi Vi Vi mặt dày như cái bánh bao, vẫn đuổi theo tôi, bắt tôi chấp nhận lời xin lỗi của hắn. Hic, tên này đúng trơ tráo thật. Đã đi xin lỗi rồi còn ra về ta đây to lớn thế này thế nọ, thật hết chịu nổi.

Hôm nay ông thần xui không đeo bám tôi nữa, cũng có nghĩa là hội Thiên Thu cũng chả dám nhìn mặt hay đụng chạm tôi một lần. Vui vui vui, tôi cảm thấy thật an toàn và nhẹ nhõm hết sức.

Nhớ lại lúc ở phòng y tế, vì chị Diệp Diệp gặng hỏi kinh quá, lại còn giả vờ dối tôi nữa chứ. Không còn cách nào khác, tôi đành phải kể hết mọi sự việc. Rằng Lôi Vi Vi đã bắt tôi đi theo dõi Hàn Băng Vũ, rồi việc tôi làm tiếp viên quán bar là ngẫu nhiên. Tôi cũng chót kể cả vụ Hàn Băng Vũ là DJ ra.

Hic hic, kiểu này tôi lại đắc tội với Hàn Băng Vũ rồi. Hàn thiếu gia, xin hãy tha cho tiểu nhân một lần này thôi.

Tôi đi vào trong phòng ngủ của chú Phong và đi Khuê để tìm di, hỏi hôm nay đi có đến trường không. Nhưng chưa kịp hỏi, tôi đã biết câu trả lời, vì học bạ đề tên tôi đang nằm ngay ngắn trên mặt bàn làm việc kia kìa.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-9: Lại nhận thêm #39;quân lệnh#39;

Sáng hôm sau, ngay từ lúc mới ngồi dậy, tôi đã hắt xì hơi đúng năm cái liên tiếp.

Không hiểu hôm nay sẽ có chuyện gì xảy ra với tôi đây. Bầu trời nhìn qua tấm rèm trông xám xịt thế kia cơ mà.

Rào rào rào!

Có lẽ vì mới sáng sớm, trời đã mưa lại còn thêm không khí se se lạnh của mùa thu, nên chả ai dám ra ngoài đường đi làm cả. Nghe di Khuê nói thời tiết hôm nay xuống chỉ còn có 14 độ. Đối với tôi thì nó cũng chưa phải lạnh lắm, nhưng đối với nhiều người thì là lạnh. Tàu điện hôm nay tôi đi vắng hơn mọi lần đã đủ chứng minh điều đó. Vắng thì vắng thật nhưng dấu sao vẫn không có chỗ cho tôi ngồi.

Trường học là địa ngục thật sự với những học sinh như tôi. Khi nó đã biến thành địa ngục, có lẽ người ngoài sẽ không thể tưởng tượng được nó kinh khủng đến mức nào. Cứ nhắc tới đi học là sợ, chỉ cần nghĩ tới Thiên Thu và hội bạn kia cũng đủ làm tôi nằm mơ thấy ác mộng.

Cả Đinh Đinh nữa, không hiểu cô ấy nghĩ gì về tôi đây. Thậm chí còn chưa cho tôi thời gian giải thích, cô ấy đã lờ đi, coi tôi như người xa lạ.

Bốp! Một cái gì đó đập mạnh vào hai vai tôi.

"Á!"Theo phản xạ, tôi nhắm chặt mắt lại, ôm đầu ngồi thụp xuống, hét toáng lên.

Động đất, động đất mẹ ơi, cứu con với!

"Cô... làm cái trò gì thế?"Giọng tên Lôi Vi Vi vang lên bên cạnh tôi.

Lôi Vi Vi sao? Tôi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn lên trên.

"Haha, đừng... đừng bảo là vì tôi đập vào vai cô, thế là cô sợ nhé?"Lôi Vi Vi ôm miệng nhin cười, nhưng không được bao lâu thì phun ra một tràng cười ngặt nghèo. "Y Y... haha, cô... cô đúng là thô đế mà."

"Tôi..."Tôi không biết nên xử sự như thế nào cho đúng nữa. Đúng là xấu hổ chết đi được mà! Giữa thanh thiên bạch nhật, ngay sân trường bao học sinh qua lại mà tôi cứ làm như có động đất công bằng.

Tên Lôi Vi Vi này cũng thật quá đáng! Đang yên đang lành, ban ngày ban mặt mà vỗ mạnh vào tôi làm tôi giật bắn cả mình, hồn bay phách lạc tới nơi rồi.

"Được rồi." Lôi Vĩ Vĩ thở mạnh ra, bỗng hần chia một tay ra. "Đồ ăn sáng của tôi đâu?"

Dạ? Đồ ăn sáng?

Tôi tròn tròn mắt ra nhìn hần, lắc đầu tỏ ý không hiểu.

"Đưa đây, mau!" Tên Lôi Vĩ Vĩ liền thoáng đã vòng ra đằng sau tôi, mở toang chiếc ba lô đeo sau lưng của tôi ra, lục lọi đồ bên trong.

"Lôi... Lôi Vĩ Vĩ..." Tôi cố gắng giật chiếc ba lô lại nhưng vấn đề tôi quá yếu để có thể làm điều đó.

"Ừa, sao không có gì ngoài sách vở thế này?" Lôi Vĩ Vĩ ngăn người ra, đứng gãi đầu, khó hiểu nhìn tôi.

"Tôi... tôi đi học mà..." Trong lúc căng thẳng, tôi giải thích bằng lí do hiển nhiên nhất có thể.

"Này, đừng bảo cô không đọc tin nhắn của tôi nhé?" Lôi Vĩ Vĩ làm mặt ngu ngu một lúc rồi gào lên, tay chỉ vào mặt tôi. "Tin... tin nhắn..." Tôi cũng ngăn tờ te ra nhìn hần. Hần đang nói cái gì mà tôi không tiếp thu được hết tron vậy?

"Điện thoại hôm qua tôi đưa cô đâu?" Lôi Vĩ Vĩ bực mình hỏi.

À, điện thoại á?

Nhắc mới nhớ, từ lúc Lôi Vĩ Vĩ đưa tôi điện thoại tới giờ, tôi quên bém mất việc mình nhét nó ở trong ba lô suốt, chưa lôi ra một tí nào.

Tôi vội thọc tay trong ba lô, khua tay liên tục, mãi mới nắm được chiếc điện thoại. Tôi nhanh chóng lôi ra, đưa cho hần.

Lôi Vĩ Vĩ giật phăng điện thoại từ tay tôi làm tôi chỉ sợ hần làm rơi. Hần ngồi bắm biếc gì gì đó rồi dí sát màn hình vào mặt tôi. "Mở to mắt ra mà đọc đi."

Tôi nhận lấy chiếc điện thoại, rồi lướt lên lướt xuống cái màn hình. Má ơi, tin nhắn đến từ &Lôi Đại Ca&; có bốn tin cơ á? Thế mà tôi không trả lời tin nào cả, thực ra là không biết thì đúng hơn.

From Lôi Đại Ca: Ê YY, tôi giao cho cô nhiệm vụ đây. Mai nhớ mua bánh mì phô mai cho tôi. (18:25)

From Lôi Đại Ca: Sao cô không trả lời tin nhắn hả? Muốn chết sao? (18:45)

From Lôi Đại Ca: Thôi được rồi, không trả lời tin nhắn thì vẫn nhớ phải mua đấy. (19:00)

From Lôi Đại Ca: Nhớ tìm hiểu kĩ điện thoại nhé. Ngày mai tôi hỏi gì mà cô không biết thì chết với tôi. (19:30)

Tôi sốc đến suýt đánh rơi chiếc điện thoại xuống đất. Thôi xong rồi, xong rồi. Tôi có thể cảm nhận được ám khí ngay bên cạnh mình.

"Haha, Lôi... Lôi đại ca, tôi... tôi thật sự chưa... chưa đọc." Vì sợ hãi nên tôi nói lắp ba lắp bắp, miệng cười gượng gạo.

"Cô thật sự không lôi điện thoại ra dù chỉ một lần sao?" Lôi Vĩ Vĩ hỏi, mặt hần có vẻ thật sự chán nản.

"Xin... xin lỗi... tôi... tôi..." Hic hic, nhìn mặt hần thế chắc là hần sắp lên cơn điên rồi đây.

"Vậy hôm nay theo dõi tiếp Hàn Băng Vũ cho tôi. Chắc cô cũng hận hần lắm phải không? Ok, vậy cuối ngày phải báo cáo lại với tôi đấy!" Lôi Vĩ Vĩ ra lệnh, rồi tự biên tự diễn, sau đó cho tay ra sau gáy, thông thả bỏ đi.

Tên này... hần bị dờ chứng thần kinh hay sao? Tôi đã đồng ý đâu mà hần ok?

Vậy là tôi vẫn phải tiếp tục công việc theo dõi Hàn Băng Vũ. Ôi ôi, đã lâu lắm rồi tôi mới bắt tay làm việc này, cảm giác cứ như mười năm đã trôi qua.

"Chơi cầu lông á?" Giọng Lôi Vĩ Vĩ kéo tôi ra khỏi giấc mộng chao nghiêng.

"À...ừ." Tôi liền gật đầu. "Còn... còn chơi cả bóng đá nữa."

"Giờ ạ, cái thằng hần! Yếu điệu thực nữ thế kia mà đòi chơi bóng đá. Nói chơi cầu lông tôi còn thấy hợp lí chứ. Chắc bánh bèo thói chơi bóng đá chán lắm nhì!" Lái nhai một lúc, hần quay sang hỏi tôi.

Tôi mà nói Hàn Băng Vũ chơi rất giỏi, đá vào mấy quả liền thì chắc tên Lôi Vĩ Vĩ này sẽ trút giận lên người tôi mất.

"À, còn ăn trưa với chị Ái Tâm, Thiên..." Trong lúc còn đang quan tâm tới việc đánh trống lảng, tôi không biết rằng mình đã phạm một sai lầm. Khi nhận ra, tôi tự giác bịt miệng lại, không cho bản thân mình nói tiếp nữa.

"Cái gì? Thiên Thu á?" Lôi Vĩ Vĩ nhú mày lại, hỏi tôi.

Biết &phía sau là tường, không còn đường lui&;, nên tôi đành gật đầu, khai ra thật.

"Hơ hơ, con nhỏ chết tiệt đó. Đúng là đồ lẳng nhăng. Bánh bèo thối và nó hợp nhau lắm đấy."Lôi Vĩ Vĩ bữu môi, lăm bắm như ông già, đá bay một hòn đá đi.

Lôi Vĩ Vĩ... không hiểu hần đang nghĩ gì nhỉ? Nhìn mặt hần cứ trữu xuống như vậy, hay là hần muốn đi xin lỗi Thiên Thu?

"Cậu muốn xin lỗi cô ấy?"Tôi hỏi.

"Điên à? Không bao giờ. Nó đối xử với tôi chả ra gì mà bắt tôi cúi đầu nhận tội sao?"Lôi Vĩ Vĩ cau tiết, cốc mạnh lên trán tôi. "Chỉ là..."Hần bắt ngờ hạ giọng, liếc nhìn tôi.

Tôi tò mò nhìn hần. Không hiểu sao tôi rất thích nghe hần kể chuyện liên quan tới Thiên Thu.

"Không... không có gì hết!"Tôi thoáng nhìn thấy mặt hần đỏ ửng, chợt hần gào lên rồi quay phắt mặt đi. "Mai gặp sau!"Vẫy tay tạm biệt mà không quay đầu lại, hần chạy vụt mất.

Tên đó bị tẩu hỏa nhập ma chăng? Tôi có làm gì hần đâu mà hần phải sùng cồ lên như thế?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5-10: Đoạn tuyệt tình cũ

"Á! Trúc Y, cái... cái gì đây?"Tiếng la hét của dì Khuê vang lên thất thanh làm tôi ở trong phòng tắm chỉ kịp cuốn khăn rồi lao ra, mang theo quần áo chưa kịp mặc.

"Dạ?"Tôi chưa hiểu đầu đuôi câu chuyện thế nào mà đã thấy lo lắng.

Và rồi tôi nhìn ra, dì đang chỉ vào cái điện thoại Lôi Vĩ Vĩ cho tôi. Trời ơi, thánh thần thiên địa ơi, ai giết con đi! Dì tôi là người bị 'dị ứng' với các món đồ đắt tiền, thấy cái điện thoại của tôi thì đương nhiên là phải sốc rồi.

"Là... là điện thoại Iphone 6s ạ."Giọng tôi cứ hạ thấp volume dần dần, dường như sợ hãi không dám nói ra.

"Cái gì?"Tiếng gào của dì Khuê đã làm tôi thùng màng nhĩ. "Sao... sao... sao con lại..."Dì cứ lắp ba lắp bắp không nói nên lời. Hô hô, đúng là dì cháu có khác, lúc căng thẳng dì cũng rất hay nói lắp bắp giống tôi à nha.

"Con... con... chỉ là... một người bạn đưa con giữ hộ thôi."Tôi vội vàng giải thích.

"Giữ hộ á? Học sinh trường này thừa tiền hết rồi sao?"Dì Khuê vốn không chịu nổi người giàu nên thường hay phát ngôn những câu mà chẳng liên quan cho lắm.

"Thôi, dì mau đi nấu cơm đi. Con còn mặc quần áo."Tôi nhân cơ hội ùn khéo gì Khuê ra ngoài.

"Trúc Y, là ai đưa con vậy? Này!"Trước khi tôi trả lời, tôi đã đóng sầm cửa phòng lại.

Dì mà biết tôi rêu rao với mafia thì thế nào cũng thiêu sống tôi cho mà coi. Đúng... chưa gì tôi đã tưởng tượng ra cảnh mình bị biến thành hạt bụi, rồi bay tứ tung trong không trung.

.....

Trong tiết thể dục, không hiểu sao ông thầy mặt ngựa hung hăng ác tính dở chứng bắt tôi đi lấy bóng rổ ở trong khu nhà kho xập xệ. Hic, cái khu nhà kho đó chứa đầy 'ki niệm tốt đẹp' giữa tôi và Thiên Thu.

Nhưng chưa kịp vào nhà kho, chỉ còn cách đó hai mét, tôi nghe thấy một giọng nói ở bên trong vọng ra ngoài.

"Hơ, bây giờ anh vác mặt tới để xin lỗi tôi à?"Cái giọng canh chua đánh đá này nhất định là của thiên kim tiểu thư Đường Thiên Thu đây mà. Mà hình như cô ta đang nói chuyện với ai thì phải?

"Những chuyện lần trước... tôi xin lỗi, hôm sinh nhật cậu ý. Lần sau đừng có kiếm cớ với Y Y nữa." Giọng nam kia đích thị là của anh chàng Lôi Vĩ Vĩ đệ nhất thiên hạ đây rồi. Khoan, cậu ta... cậu ta đến xin lỗi Thiên Thu sao? Thế có nghĩa là hôm qua tôi đã đoán đúng à? Nhưng khoan, chẳng lẽ hần đến xin lỗi vì tôi? Tôi vừa nghe thấy tên tôi xong.

Tôi nép sát vào bức tường, cố gắng nghe lén thêm chút nữa.

"Xin lỗi ư? Muộn rồi, Lôi Vi Vi à. Con nhỏ Diệp Trúc Y đó đúng là chỉ giỏi đem điều xui đến người khác. Một khi nó còn ở trong cái trường này thì tôi cũng sẽ bị lây truyền xui." Thiên Thu nói bằng giọng khinh bỉ. "Cả anh nữa, tự dưng đi kết nghĩa anh em với con nhỏ xúi quẩy đó làm gì?"

Nghe những lời xúc phạm của Thiên Thu, tôi như bị cái gì đó cửa mạnh vào tim. Đúng rồi, những lời cô ta nói không phải sai, nhưng mà tôi đâu có xui đến mức như Thiên Thu nói chứ!

"Thiên Thu, lúc đầu, tôi cứ nghĩ cố gắng hơn tí nữa thì sẽ giành lại được tình cảm từ cậu. Hôm sinh nhật cậu, tôi cũng chỉ muốn Y Y đến cho vui vì trông cô ấy... thâm quá!" Tên Lôi Vi Vi nói tới đây thì ngập ngừng. Trời ơi, cậu ta không biết dùng từ hay sao mà đi chọn đúng cái từ đó. "Nhưng mà cho dù là cô ấy có đem xui xẻo thật, cậu cũng không thể đối xử như vậy với Y Y được."

"Hơ... anh đang bênh đàn em sao? Hay thích nó rồi?" Thiên Thu khẽ cười.

Thích... thích á? Trời ơi, Lôi Vi Vi, cậu làm ơn bỏ qua câu hỏi đó cho tôi, làm ơn làm ơn làm ơn!

"Điều này không liên quan tới cô." Lôi Vi Vi ngay lập tức chuyển giọng bình tĩnh sang giọng tức tối. "Cô đối xử với tôi như thế nào, gieo gió gặt bão, cô nhớ chứ?"

"Lôi... Lôi Vi Vi, anh... anh nguyên rùa tôi hả?" Thiên Thu gắt lên.

"Hôm trước, đáng lẽ tôi phải đập tan tành cái công ty nhà cô ra thì mới hả giận. Thế mà không hiểu sao lúc đó tôi nghĩ gì mà tôi lại nương tay." Lôi Vi Vi cũng gần giọng không kém. "Tôi chưa tha cho cô vụ cô bắt nạt Y Y đâu."

"Anh... anh dám?" Thiên Thu dường như hết sức chịu đựng, hét ầm lên. "Được rồi, được rồi! Đã vậy tôi cho anh biết tay. Tôi cũng không quên những gì anh nói với tôi ngày hôm nay."

"Cứ thử xem. Tôi đúng là có mắt mà như mù mới theo đuổi một con quỷ như cô." Lôi Vi Vi gầm lên. Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy tiếng gầm kèm thêm sự phẫn nộ tới đa của hắn. Không ngờ hắn lại tức giận đến vậy.

Rồi tôi nghe thấy tiếng bước chân ở bên trong nhà kho, hình như hướng ra bên ngoài này. Tôi luống cuống không biết làm gì. Rồi tôi nhìn thấy cái thùng rác trống. Bất chấp nó có sạch hay mùi hay không, tôi nhảy vào đó rồi đập nắp lên, ngồi bó gối trong đó.

"Lôi Vi Vi... Lôi Vi Vi..." Tôi nghe thấy giọng Thiên Thu kêu gọi ở bên ngoài.

Nếu Lôi Vi Vi đã có một cuộc nói chuyện nghiêm túc như vậy, chắc hẳn hắn đã đo suy nghĩ nhiều lắm mới dám làm vậy. Nhưng tôi không tin, quãng thời gian Lôi Vi Vi yêu đơn phương Thiên Thu cũng không hề ngắn, phải gọi là dài chứ. Sao hắn có thể từ bỏ mối tình đầu dễ dàng như vậy được?

Tôi nhất định phải hỏi Lôi Vi Vi để hiểu rõ ngọn ngành của chuyện này.

Không ngờ bị bắt đi lấy bóng rổ trong tình huống bất đắc dĩ mà lại nghe được cuộc hội thoại có hột không mai thế này. Nhảm, một không hai. ==

Nhưng mà bản thân này không nhận ra sao, Diệp Trúc Y? Lôi Vi Vi gần đây đã làm rất nhiều việc vì tôi, lại còn hay ngại ngùng nữa chứ!

Má, thứ lỗi cho sự ngu si của con! Chuyện gì đang xảy ra vậy trời? (Cái thùng rác thối quá! > <)

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6-1: Cảnh giác!

Tôi khệ nệ kéo thùng bóng rổ vào trong phòng thể chất.

"Diệp Trúc Y, sao em đi lâu vậy?" Giọng thầy thể dục mặt ngựa có vẻ bức bối vì chờ đợi.

"Em... em xin lỗi ạ!" Tôi cúi đầu, tỏ vẻ hối lỗi.

Khi chia đội để chơi bóng rổ, tôi và Lôi Vi Vi ngẫu nhiên chung một đội. Tuy nhiên, hắn ta chả phản ứng gì cả, tự động đi ra góc phòng, ngồi ì ở đó, chống một chân lên. Đôi mắt đăm đăm nhìn ra xa, khuôn mặt thoáng qua vẻ buồn bã.

Vì chưa đến lượt đội tôi chơi nên tôi cẩn trọng, nhẹ nhàng đi ra phía hắn, ngồi xuống bên cạnh hắn nhưng lại giữ khoảng cách một mét.

"Lôi Vi Vi, ừm... sao... sao cậu trông lạ thế?" Vì không biết nên bắt đầu từ đâu nên tôi nghe theo trực giác, đặt câu hỏi mở đầu cho Lôi Vi Vi.

"Tôi vừa nói với cô ấy... là quý..."Giọng Lôi Vĩ Vĩ cứ đều đều như người mất hồn, mắt vẫn nhìn ra phía trước.

Đấy, rõ ràng hán ta có chút hối hận mà. Xem ra Lôi Vĩ Vĩ vẫn chưa thể quên đi Thiên Thu ngay tức khắc được. Nhưng mà, coi như hán cũng vì tôi mà cãi nhau với Thiên Thu.

"Tôi... tôi... đã nghe được hai người nói chuyện."Tôi nói. "Có vẻ như..."

"Cô nghe được rồi hả?"Tên Lôi Vĩ Vĩ đang suy tư thì bỗng nhảy vọt lên, lắc mạnh vai tôi như điên.

"Tôi... tôi... tôi chỉ tình cờ..."Tôi trả lời.

"Mà thôi, cũng không trách được cô."Lôi Vĩ Vĩ lại ngồi về chỗ cũ. "Cái con nhỏ Thiên Thu á, mặc dù đúng là tôi không muốn nói thế thật, nhưng tôi cũng không chịu nổi nó. Tôi phải cảm ơn cô đấy. Nhờ có cô mà nó mới lộ hẳn bộ mặt thật."Lôi Vĩ Vĩ cứ cằn nhằn cằn nhằn, nghiêng răng ken két.

Tôi thật sự không hiểu nổi tâm trạng và thái độ của tên mafia này nữa. Lúc thì điên cuồng như bão táp, lúc thì nóng giận như núi lửa phun trào, lúc thì trầm tĩnh như biển lặng. Cái tên này tính tình thời tiết sáng nắng chiều mưa thật hả!

"Hay là cậu đi xin lỗi Thiên Thu đi?"Tôi đề nghị.

"Trời ạ cô nói lắm quá đấy!"Lôi Vĩ Vĩ gãi đầu như bắt chấy, mặt nhăn nhúm lại, định giơ tay ra đập cho tôi một phát nhưng lại thôi.

"Úc... tôi chỉ muốn giúp cậu thôi..."Tôi nắc nheo, lí nhí nói. Sao đáng sợ vậy trời? Tự dưng hán nhảy vọt lên làm tôi cứ tưởng hán quăng tôi vào đầu sồi lửa bùng.

"Xin lỗi thì có ích gì..."Giọng Lôi Vĩ Vĩ cứ nhỏ dần kiểu như hán sắp chết tới nơi rồi ý. Đôi mắt hán chợt sụp xuống, một tay đặt lên trước mặt, cả cơ thể dường như ngưng đọng lại.

Tôi thận trọng nhìn hán. Hơ, chưa gì đã ngơ là sao? Đang nói chuyện với tôi cơ mà, sao nhắm mắt sớm thế! Nhưng cái dáng ngủ của hán trông đẹp thật đấy.

"Lôi... Lôi Vĩ Vĩ..."Tôi lại gần hán, hươ tay trước mặt xem có phản ứng gì không, tôi cẩn thận cấu thật mạnh vào tay hán một cái nhưng vẫn không có động tĩnh gì. Tôi thở phào, hán ngủ rồi.

"Lần sau nói chuyện với Thiên Thu, đừng lôi tôi vào là được. Tôi không muốn làm kì đà cản mũi giữa hai người đâu."Hít hơi thật sâu, lấy hết can đảm, tôi nói nhanh một tràng không hề ngắt nghỉ. "Mặc dù Thiên Thu luôn gây khó dễ cho tôi nhưng mà nếu đó là người cậu thích thì tôi sẽ ủng hộ hai người."Nói xong hết, tôi đứng bật dậy, chuẩn nhanh đi chỗ khác.

Hic, tôi nói được những lời tôi nói rồi, thật xấu hổ chết đi được. Trong lòng hi vọng hán không nghe được, nhưng tôi lại thấy rất nhẹ lòng vì những gánh nặng đã được giải thoát hết ra ngoài. Lôi Vĩ Vĩ, dù sao đi nữa thì trong trường có đúng mình hán là quan tâm tôi nhất. Đối với tôi, cậu ta là một người bạn tốt, dù là xã hội đen hay gì đi chăng nữa, tôi không để ý.

Lôi Vĩ Vĩ do ngủ trong giờ thể dục nên bị thầy mặt ngựa đánh đuổi, túm cổ đá phăng ra ngoài, bắt chạy 20 vòng quanh sân trường. Lúc tôi nghe thấy hình phạt, tôi mừng hết cả mình. Tôi mà chạy thì chưa đến 5 vòng đã phòi máu ra mà chết rồi. Riêng loại yếu cơ như tôi thì đi đi lại lại trên sân bóng rổ như con bù nhìn vô dụng thì cũng mệt học cả bơ ra.

Do quá vô dụng trên sân nên ông thầy mặt ngựa bắt tôi đi thu dọn hết tất cả các quả bóng lăn lộn trên sân cất lại vào trong thùng, cả những chiếc áo chia đội thi đấu cũng phải nhặt lại, rồi chuyển tất cả xuống nhà kho. Hình như ông ta trừ eo tôi hay sao ý?

"Này!"Hàn Băng Vũ đưa tôi một chai nước mới tinh, mặt vẫn lạnh tanh. "Mệt không?"

Có vẻ như sau lần cậu ấy không nhận mình tổ cáo, Hàn Băng Vũ vẫn luôn cố gần gũi với tôi, thỉnh thoảng chớp thời cơ nói ‘tôi không làm’; với tôi. Dù đã nghe cả chị Diệp Diệp lẫn anh Chính nói rằng có uẩn khúc gì đó, nhưng mà mọi chuyện vẫn chưa rõ ràng, làm tôi cảm thấy rất sợ cậu ấy sẽ lại lừa gạt tôi lần nữa.

Hàn Băng Vũ, tôi cũng không muốn nói chuyện nhiều với cậu ấy nữa. Dù sao đây cũng là buổi cuối cùng tôi học ở Lam Nguyệt, tôi muốn dứt khoát mọi chuyện, quên đi Hàn Băng Vũ, quên đi sự tốt bụng của cậu ấy. Hàn Băng Vũ, người đã đảo lộn cả cuộc sống của tôi ở Lam Nguyệt, người đã nói với nhà trường rằng tôi xuất hiện ở quán bar, người đã đưa tôi cây guitar của câu lạc bộ nhạc cụ, tôi muốn tin rằng cậu ấy luôn là người tốt, không phải là người đã tổ cáo hay lừa dối tôi, nhưng mà không hiểu sao, mỗi lần đối mặt với cậu ấy là tôi lại thấy sợ hãi vô cùng, chỉ muốn trốn tránh.

"Ồ... tôi... tôi không khát."Tôi vội lắc đầu, xua tay đi. Sau đó, tôi cười miễn cưỡng với cậu ấy, quay lại với công việc nhặt bóng rổ.

Tưởng rằng Hàn Băng Vũ sẽ bỏ đi, nhưng không ngờ cậu ấy lại cùng tôi nhặt những quả bóng khác, những chiếc áo bị ném tung tóe, cất lại vào trong thùng.

Điều này thật sự làm tôi thấy rất rất ngại. Không ngờ ngay cả công việc đơn giản thế này mà cũng phải được người khác giúp đỡ.

Xong xuôi, tôi đang định bê thùng bóng rổ lên thì Hàn Băng Vũ chợt đẩy nhẹ tôi ra. "Đề tôi."Rồi cậu ấy dùng sức, bê nhẹ nhàng cái thùng đó lên như nâng không khí, tiến ra phía cửa không nói một câu nào. Tôi cũng mang theo túi đựng áo rồi bước theo cậu ấy.

Vác cái túi đựng áo thôi mà tôi cũng thấy nặng. Tôi phải phui tay, uốn tay vron người cho đỡ mỏi. Hàn Băng Vũ thì ngược lại, có vẻ như cậu ấy không hề thấy mệt. Mò hôi kia là do chơi hăng mà ra.

"Cô vẫn không tin tôi sao?"Hàn Băng vũ chột hỏi.

Tôi ngạc nhiên với câu hỏi thẳng vấn đề đó, bởi tôi không biết trả lời như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6-2: Kể thừa thãi

Hàn Băng Vũ nhìn tôi một cách trầm lặng, dường như đang đợi chờ câu trả lời từ miệng tôi phát ra. Rồi bất ngờ cậu ấy nắm chắc hai bả vai của tôi, nhấn mạnh từng chữ một. "Không phải tôi làm."

"Tôi..."Tôi không biết nói gì hơn.

Có lẽ những điều tôi làm, nào thì trốn tránh cậu ấy, nào thì không nói năng gì, đã đủ chứng minh với Hàn Băng Vũ rằng tôi vẫn không tin cậu ấy.

Nhưng mà....tôi tin hay không tin?

Mọi thứ thật sự rất mơ hồ. Tôi không còn cảm giác mình đang ở thực tại nữa, mà là lơ lửng giữa một khoảng không nào đó, hai tai vang vọng vang lại những câu nói của Hàn Băng Vũ. Bởi vì mọi chuyện vẫn chưa thể giải quyết, cũng không có bằng chứng chứng minh rằng Hàn Băng Vũ là người vô tội. Tôi không biết làm gì, chỉ biết khóc.

Hàn Băng Vũ từng người ra thì thấy tôi khóc, cậu ấy chột lùi lại vài ba bước, tạo khoảng cách với tôi. "Vậy là cô không tin tôi?"Cậu chột hỏi.

"...Tôi muốn giải thích với cậu ấy, nói với cậu ấy những gì tôi nghĩ, những gì tôi biết, nhưng không hiểu sao miệng tôi cứ như bị ai đó khâu chặt lại, làm cho tôi không thể mở miệng nói dù chỉ một từ.

"Xin lỗi."Hàn Băng Vũ trả lại tôi một câu nói lạnh tanh rồi bước ra phía cửa, không thèm ngoái đầu nhìn tôi một lần. Cứ thế, cứ thế, mắt tôi nhoe đi bởi nước mắt cứ trào ra. Tôi tự nhủ, điều này thì có gì đáng khóc chứ? Rõ ràng Hàn Băng Vũ là người làm tôi bị thành như thế này, nhưng tại sao tôi lại thấy mình có lỗi với cậu ấy?

"Bánh bèo thối, mày làm gì ở..."Tôi nghe thấy giọng Lôi Vi Vi ở ngoài cửa. Hàn Băng Vũ thân nhiên đi qua, phớt lờ Lôi Vi Vi. Tên Lôi Vi Vi đang định gây chiến với Hàn Băng Vũ thì mắt hứng, gãi đầu khó hiểu tiến về phía tôi.

Và rồi hần nhận ra tôi khóc, tôi khóc nhìn Hàn Băng Vũ. Lôi Vi Vi mở to mắt nhìn tôi, rồi chạy gấp gấp về phía tôi. "Y Y, Y Y, sao cô khóc vậy? Nói tôi biết, cô làm sao hả?"

"Là tôi... tôi có lỗi..."Tôi cúi mặt xuống, để mặc cho những giọt lệ lăn dài trên má, mặc cho Lôi Vi Vi có lay tôi đến cỡ nào.

"Hừ, tên bánh bèo thối chết tiệt, hần dám làm cô khóc sao?"Lôi Vi Vi nghiêng răng ken két, mặt nhăn nhó nhí nhí, hai tai 'xi' ra khỏi vì con tức giận đã lên tới đỉnh điểm. "Tôi đi giết hần ta."

"Khoan..."Tôi kéo tay Lôi Vi Vi lại trước khi hần thực hiện nhiệm vụ 'giết người'.. Tôi khóc rùng rùng lắc đầu nhìn hần một cách van xin nài nỉ. Hần nhìn tôi một lúc. Đôi mắt đang chau lại liền dần ra, khuôn mặt trở nên dịu dàng hơn. Lôi Vi Vi thở dài. "Y Y, bánh bèo thối hại cô, cô còn lảm bảm mình có lỗi?"

"Tôi..."Không ngờ tôi lảm bảm nhỏ như thế mà hần nghe được. Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Lôi Vi Vi, hần đang làm mặt buồn bã nhìn tôi.

"Cô... thích hần?"

"..."

"Ah, hiểu rồi. Vậy là ngoài Thiên Thu ra, bây giờ còn thêm cả Y Y nữa."Lôi Vi Vi cười chua chát, rồi đá mạnh chân lên, hai tay rút túi quần bước ra ngoài cửa.

"Lôi..."Tôi không kịp ngăn hần lại.

Lôi Vi Vi đã rất đau buồn khi Thiên Thu không thích hần ngược lại mà đi thích Hàn Băng Vũ. Vậy mà giờ đây, tôi lại làm cho Lôi Vi Vi đau buồn, cả Hàn Băng Vũ nữa. Thiên Thu nói rất đúng, tôi là con xúi quẩy, chỉ đem lại tai họa cho người khác là nhiều. Lôi Vi Vi cũng rất tốt với tôi, cả Hàn Băng Vũ

cũng vậy. Nhưng sau cái ngày định mệnh đó, cái ngày mà tôi bị hiệu trưởng gọi lên, đã phá tan niềm hi vọng của, đã đẩy hai người họ càng ngày càng xa tôi hơn. Lôi Vĩ Vĩ, tuy hần luôn ở bên cạnh tôi, nhưng mà tâm trí hần cũng chỉ để tâm tới Thiên Thu. Hần nói hần không còn thích Thiên Thu, nhưng trong lòng lại thấy vô cùng ân hận. Tôi đúng là một con thừa thừa nhất quả đất này. Vì sự tồn tại của tôi, mà mọi thứ mới trở nên xáo trộn như vậy.

Tôi muốn cắn lưỡi tự tử ở đây, chết đi cho rồi.

Nhưng tôi không đủ can đảm để làm việc này. Không bao giờ... không bao giờ có thể...

Những tiết sau đó, Hàn Băng Vũ không thèm ngoái nhìn tôi một lần, hay liếc. Lôi Vĩ Vĩ thì ngay cả về lớp cũng không về một lần, hướng hồ là nhìn mặt tôi.

Tôi mang sự thất vọng và sự chán nản về nhà.

Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên, có thứ gì đó rất lớn lao từ trên xuống, đáp thẳng xuống ngay trước mặt tôi, làm tôi giật mình, suýt ngã ra đằng sau.

Đó là... bàn học và ghế sao?

Tôi chạy lại gần để nhìn. Ở trong ngăn bàn này có rất nhiều sách vở, nhưng đều bị xé rách, rồi những hình vẽ, lời nói cay độc được viết lên từng trang sách. Mà điều ngạc nhiên hơn nữa, những cuốn sách này đều là của tôi, ngay cả bàn và ghế cũng vậy, đều bị lấp chi chít bởi những câu chữ thê như 'chết đi', 'cút khỏi Lam Nguyệt đi'...

Hiểu rồi, tôi... đang bị bắt nạt.

"Diệp Trúc Y, mày có nhận ra đó là bàn của ai không?"Tôi nghe thấy giọng của Hoa Băng vang lên ở bên trên. Cô ta đang đứng ở hành lang tầng hai, nói vọng xuống.

"Hôm nay dù sao cũng là ngày cuối cùng mày học ở đây, nên bọn tao định gửi mày món quà tạm biệt."Hoa Ân cũng cúi xuống, nói bằng giọng mỉa mai.

Món quà? Bọn họ... định làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6-3: #39;Món quà chia tay#39;

Bốp!

Tôi chưa kịp nghĩ họ sẽ làm gì tôi, thì có một vật thể gì đó giống như nước đổ thẳng xuống đầu tôi. Hình như đó là một quả bóng nước. Ngay khi nó bay tới đầu tôi, nó đã vỡ ra làm nước bắn tung tóe, cả đầu tôi ướt một mảng, rồi

Họ...

Bốp!

Có cái gì đó đá thật mạnh vào đằng sau đầu gối tôi, làm chân tôi bất ngờ gập lại, khiến tôi ngã nhào ra đằng trước rất mạnh. Những học sinh trong trường tập trung ở đây nhiều hơn, rồi trở nên đông kín, ai ai cũng cười chế giễu, khinh bỉ.

"Mày xứng đáng bị như vậy đó."Đó là Đặng Nhân, một cô bạn khác học cùng lớp với tôi. Nghe nói cô ta cuồng si Lôi Vĩ Vĩ, luôn nói xấu tôi với người khác, lại còn thỉnh thoảng cảnh cáo tôi tránh xa Lôi Vĩ Vĩ ra.

Hết Hàn Băng Vũ lại đến Lôi Vĩ Vĩ. Hai anh chàng nổi tiếng nhất ở cái trường này, vì tôi mà họ cũng dính xui xẻo, và cũng vì họ mà tôi bị như ngày hôm nay.

Đầu gối tôi chột đau ê ẩm, tôi phát hiện ra, nó bị xây xước nên chảy máu cả một mảng lớn trên đầu gối. Tôi nhăn nhó chống tay ngồi dậy, rồi chống cái chân đau điếng lên, đứng thẳng dậy. Tôi thật sự chịu hết nổi rồi. Cho dù gan tôi có bé tới mấy, nhưng mà tôi không thể chịu nhục đến chết.

"Định làm gì?"Tôi hỏi, rồi chợt nhìn thấy mấy quả bóng nước mà bọn họ đang cầm."Ném đi, ném nữa đi."Tôi gào lên trong tuyệt vọng.

"Ném nó đi!"Hoa Ân ở trên tầng, gào lên vui sướng.

Rồi liên tục những quả bóng nước được ném tới tấp vào người tôi. Những quả bóng đó thậm chí không phải chứa nước sạch, mà là nước đã qua dùng.

Mọi người chắc hiểu nước đã qua đùng này là gì, và bản tới cỡ nào, giống như cái xô nước mà Thiên Thu đã & tặng& tôi hôm trước.

Bốp!

Không hiểu có tên nào chơi trội, đá thẳng quả bóng đá vào mặt tôi, làm tôi ngay lập tức chảy máu mũi, ngã vấp xuống đất.

Ào!

Tôi còn chưa kịp ngồi dậy, nhỏ Đặng Nhân vớ từ đâu gói bột mì, đổ up cả gói lên đầu tôi. "Bọn tao sẽ tặng mày bánh trước khi mày đi khỏi cái trường này nhé, Diệp Trúc Y."

Không những thế, bọn họ còn ném tới tấp về phía tôi những quả trứng, trứng đó. Mỗi lần trứng hạ cánh xuống người tôi, là chúng lại vỡ ra, làm cho lòng đỏ lòng trắng dính đầy lên người.

"Đừng..." Trong lúc này, lời nói tôi cất thành tiếng. Hai tay tôi chắn trước mặt, không còn tâm trí nào để phản bác lại. Nhưng dường như những kẻ đó không nghe thấy, thậm chí còn ném cả rổ trứng vào người tôi.

Đau... đau quá! Tại sao họ lại làm vậy với tôi chứ?

"Nữ tiếp viên quán bar của chúng ta hôm nay thật vinh dự, được cả trường ra tiễn." Đặng Nhân không hết lời mỉa mai tôi. Cô ta thật sự ác độc, đây là lần đầu tôi cô ta và tôi mặt giáp mặt, lần đầu cô ta nói thẳng trước mặt tôi, vậy mà lại giờ trò này.

"Khụ khụ khụ!" Tôi bật ho thành tiếng, hai tay run lẩy bẩy không còn sức để chống lên. Rồi tôi nhìn ra chiếc ba lô của tôi, sách vở của tôi, đều bị họ chất thành đồng rôi châm lửa, đốt hết sạch.

Nhìn ngọn lửa ngày một cháy lớn ngay bên cạnh, tôi cảm phần đến nỗi cắn chặt môi, nước mắt cứ tuôn ra không biết bao nhiêu lần rồi. Nhưng mà tôi lại không thể nói một câu nào, không thể bảo vệ được chính bản thân mình.

Làm ơn... ai đó xuất hiện đi... hãy cứu tôi... làm ơn đi mà...

Tôi chợt nhớ lại, lần trước khi cả trường phát hiện ra tôi là nữ tiếp viên quán bar, Lôi Vi Vi đã đến và bảo vệ tôi, thậm chí còn mù quáng tức giận lên cả Thiên Thu. Rồi cả anh Khương Hạ Chính, nhờ có anh mà tôi mới thoát khỏi cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Những lần khác, hầu như nhờ có Lôi Vi Vi để mắt tới tôi, bảo vệ tôi, giúp đỡ tôi, tôi mới qua được. Còn bây giờ thì...

"Cho mày biết tay." Tôi nghe thoáng thấy giọng Thiên Thu ở đâu đó. Cô ta khoanh tay trước ngực, từ từ bước đến, đứng cạnh tôi. "Biết thế nào là lễ độ chưa?"

"..." Tôi cảm lạnh.

"Lôi Vi Vi, anh nói là anh sẽ không tha cho tôi." Bỗng dưng cô ta nhắc tới tên của Lôi Vi Vi, làm tôi giật mình ngẩng đầu nhìn Thiên Thu. "Vậy thì bây giờ, tôi cũng sẽ không tha cho anh." Cô ta gần giọng.

"Được rồi, được rồi! Đã vậy tôi cho anh biết tay. Tôi cũng không quên những gì anh nói với tôi ngày hôm nay."

Lời nói của Thiên Thu với Lôi Vi Vi lúc trước ở trong nhà kho chợt vang lên bên tai tôi. Thật sự bị ồ! Cô ta không tán công trực tiếp Lôi Vi Vi được, nên chuyển mục tiêu thành tôi? Lôi Vi Vi, lúc này tôi thật sự không muốn cậu tới cứu tôi, nên cậu tới cứu tôi, thì chỉ sợ khoảng cách giữa cậu và Thiên Thu lại càng thêm xa cách. Làm ơn đừng vì tôi mà bỏ đi người cậu yêu thương.

Nhưng mà... chắc Lôi Vi Vi sẽ không đến đâu nhỉ? Hôm nay cậu ấy tự động rời khỏi tôi, lại còn nghĩ rằng tôi thích Hàn Băng Vũ nữa. Hàn Băng Vũ cũng sẽ không đến, bởi vì cậu ấy đã biết tôi không còn tin tưởng cậu ấy nữa rồi.

Đúng là một đứa con gái ngu xuẩn! Trúc Y, mà chỉ biết cầu cứu người khác thôi hả?

Tôi dùng hết sức mình, giơ tay lên, cào thật mạnh vào cổ chân Thiên Thu khiến nó chảy máu. Thiên Thu bật kêu lên, rồi tức giận nhìn tôi với ánh mắt căm hận. Cô ta túm lấy tóc tôi rồi ừn thật mạnh tôi ra đằng sau. "Tại sao mày không chết đi cho rồi!"

Thiên Thu vừa dứt lời thì bóng nước ở đâu lại ập tới người tôi. Tôi giơ tay ra chắn còn không kịp.

Dừng lại đi... dừng lại đi...

Khuỷu tay tôi do ma sát mạnh với đất mà bị xước một đoạn dài, chảy máu rất nhiều. Tôi nằm lăn ra đất, không còn định nghĩa được đâu là trời, đâu là đất. Tôi thật sự không còn một chút ý chí nào nữa. Tôi đau đớn nhắm mắt lại.

Ngày cuối cùng đi học của tôi trường Lam Nguyệt... có vẻ kết thúc như vậy đây.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6-4: Nhà của xã hội đen

Tôi không biết mình đã ngủ được bao lâu, nhưng khi tỉnh dậy, tay chân tôi đều được băng bó một cách tỉ mỉ và cẩn thận. Thêm nữa, tôi không nằm ở phòng tôi hay bệnh viện, mà là một căn phòng được bố trí rất hiện đại kết hợp với màu gỗ nâu sáng bóng. Những ô cửa sổ được thiết kế với sự kết hợp của gỗ và kính. Cửa ra vào một cánh bằng gỗ có nẩy hết hoa văn giống hình con chim phượng hoàng. Xung quanh chiếc giường hiện đại tôi nằm là tivi, tủ đồ, bàn làm việc, thậm chí còn có cả một bức tranh phong cảnh to chĩa bá treo đằng sau giường. Cộng thêm chiếc đèn lồng pha chế thêm sự hiện đại được lắp ở ngay chính giữa phòng, trên đầu tôi hiện tại.

Đây là... nhà truyền thống sao? Tứ... tứ hợp viện á? Kiểu dạng thế á?

Nhưng mà trong phòng thì bố trí theo kiểu hiện đại, nhưng mà cửa sổ hay cửa ra vào hay tường thì có vẻ giống với truyền thống là nhiều.

Nói chung, rốt cuộc tôi đang ở đâu?

Tôi mặc xác cái chân đang đau, đeo kính đã để sẵn ở tủ đầu giường vào, tiến ra phía cửa sổ. Cửa kính bị dán giấy mờ, tuy nhiên vẫn đủ để tôi nhìn thấy hình bóng ở bên ngoài. Thình thoảng lại có hai ba bóng người đi qua căn phòng.

Thật đáng sợ, tôi đang dần thân vào chốn nào thế này?

Tôi len lén hé cửa sổ ra. Chà, trời đã tối rồi. Trong ánh đèn sáng trưng ở bên ngoài, đập vào mắt tôi chính là một cái hành lang sàn gỗ có tay vịn, có cả một vài bậc thang đi xuống, dẫn ra ngoài sân. Sân rất rộng, còn có cả một hồ nước, đặc biệt có tảng đá dựng đứng có nước chảy ra từ khe hở bên trên, trông giống như thác nước vậy. Xung quanh hồ là những bụi cỏ mọc thành từng đám từng đám trông rất đẹp.

Đối diện căn phòng của tôi chính là một cổng... cổng người ta gọi là gì ý nhỉ? Thủy hoa hay thủy hoa gì gì đó tôi không chắc. Hai bên chính là bức tường kiên cố ngăn cách với bên ngoài.

Tôi thò đầu ra ngoài, nhìn cả hai bên một lần nữa. Có lẽ căn phòng này là ở góc trong cùng, bởi vì hành lang bên phải tôi trải dài thẳng tắp tới tận sang bên kia cơ mà.

Xem ra nhà truyền thống này đất lắm đây.

Bỗng tôi nhìn thấy có hai người to lớn mặc toàn đồ đen, đeo quả kính râm cộng thêm cái vết sẹo dài trên trán kia, làm tôi sợ phát khiếp, đóng ngay cửa sổ lại.

Hộc hộc, mình đang ở đâu thế này? Mấy người vừa nãy có sẹo đó.

Tôi toát mồ hôi hột, nhảy lại vào trong giường, chồm chắn kín mít. Sợ quá, theo như đọc báo, những băng đảng xã hội đen thường ở trong những căn nhà như thế này. Có khi nào họ sẽ giết tôi không?

Xã hội đen? Vậy... vậy là nhà của Lôi Vĩ Vĩ, hay anh Khương Hạ Chính? Chị Diêu Ái Tâm chẳng?

Ày, chắc không phải đâu, trùng hợp mà thôi.

Tôi lại ngồi dậy, vươn tay uốn người cho giãn xương cốt ra. Chắc tôi nằm lâu rồi, cần phải uốn éo một tí.

Mà trời tối rồi phải không?

Á thôi chết, di Khuê dặn phải về trước 6h.

Tôi cuống cuống nhìn quanh ngó quất tìm đồng hồ, rồi thấy một cái đồng hồ điện tử đặt trên bàn làm việc.

22:30

...OoO. Tôi kinh ngạc căng mắt nhìn.

Cạch!

Đúng lúc này, tiếng mở cửa làm tôi giật mình. Tôi khấn trương quay mặt ra phía đó nhìn. Có ai đến ám sát tôi sao?

"A Y Y, cô tỉnh rồi hả?"

Là...

Lôi...

Vĩ...

Vĩ

Á á á á! Tôi hét thẳm trong bụng.

"Mặt cô sao ghệt như phồng thế kia?" Lôi Vĩ Vĩ vào phòng, đóng cửa lại, nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu.

"Sao... sao lại..." Tôi sốc không nói nên lời.

"Nhà tôi mà. Cô hỏi ngu thế?" Lôi Vĩ Vĩ khé nhú mày, búng tay lên trán tôi.

"Không... ý tôi là... sao tôi... lại ở đây?" Tôi hỏi vội, tóm chặt tay Lôi Vĩ Vĩ.

Lôi Vĩ Vĩ một tay cầm cốc nước, nhìn tôi không chớp mắt. "Cô còn chưa cảm ơn tôi đâu đấy."

"Hả?"

"Lúc tôi đang đi xử lý vài thằng thì có người gọi cho tôi, bảo cô đang bị bắt nạt... bởi Thiên Thu." Nói tới đây, mặt hắn tối sầm lại, giọng gằn từng tiếng, bóp vỡ luôn cả cốc nước thủy tinh trên tay.

Ừ! Thiên Thu... ai lại gọi cho Lôi Vĩ Vĩ vậy?

"Lôi... Lôi Vĩ Vĩ..." Tôi lo lắng nhìn hắn.

"Cô yên tâm. Tôi dạy cho tất cả bọn chúng một bài học rồi." Hắn nói, ngồi phịch lên giường.

"Còn... Thiên... Thu?" Tôi mãi mới thốt ra được ba từ.

"Đừng lo. Lần này tôi thật sự không chịu nổi cô ta nữa." Lôi Vĩ Vĩ nói, quay nhìn tôi. "Với cả, tôi cũng không muốn cô ta vì tức tôi mà trút giận lên người cô."

Hóa ra... Lôi Vĩ Vĩ vẫn nghĩ cho tôi. Cậu ấy luôn...

"Hừ, tôi có chết cũng không dám nghĩ về con quý đó nữa." Lôi Vĩ Vĩ ngồi xuống cạnh giường, ngửa ra đằng sau.

"Tôi tưởng cậu thích..." Tôi nói.

"Này, cảm cô ủng hộ tôi với con nhỏ đó đấy." Lôi Vĩ Vĩ bất ngờ chồm dậy.

"Không... tôi..."

"Thế mà lúc trước cô nói cô sẽ ủng hộ con quý đó..." Lôi Vĩ Vĩ lèm bèm, giọng nhỏ dần.

"Đâu..."

Khoan đã, thế chẳng phải là...

Hắn nghe thấy hết những lời tôi nói trong tiết thể dục sao? Không phải hắn ngủ à?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6-5: Mơ hay thật, không rõ!

"Này... lúc đây tôi định trêu cô, giả vờ ngủ..." Lôi Vĩ Vĩ khục khặc cười. "Thế mà cô tưởng thật..."

"Tôi... tôi..." Tôi ngượng chín cả mặt, không biết giải thích thế nào.

"Yên tâm. Bỗng Lôi Vĩ Vĩ nhảy vọt lên, ôm chầm lấy tôi. "Thiên Thu đã sớm không còn nữa..."

Mặt tôi đỏ bừng bừng, nóng ran.

Hắn... hắn đang làm gì thế này? Sao... sao lại ôm tôi? Ôm... ôm... ôm...

Lần đầu tiên trong đời, ngoại trừ người thân ra, tôi bị một thằng con trai ôm, lại còn là mafia nữa.

Chẳng lẽ... Lôi Vi Vi... thích tôi thật?

"Khô cả tay." Hắn nhanh chóng buông thả tôi ra, cười tươi.

"Hả?" Tôi sờ sờ đằng sau lưng khi thấy cái gì đó ướt ướt.

Trời ơi, hóa ra tên Lôi Vi Vi lau tay vào áo tôi. Lúc hắn bóp vớ cốc nước làm tay hắn ướt. Vậy bây giờ, hắn lại... đi lau vào áo tôi.

"Sao... sao lau vào vào áo tôi?" Tôi bức tức hỏi.

"Nhìn lại, đây là áo tôi." Lôi Vi Vi cười gian xảo.

Tôi nhìn lại mình. Thấy mình mặc chiếc áo đen có in đầu lâu xương sọ ở giữa, và quần thì... tôi mặc mỗi quần chip.

"Á!" Tôi hét lên, trùm chăn lên người.

"Không sao, là mấy cô giúp việc thay ấy mà." Lôi Vi Vi xoa đầu tôi. "Tối nay cô ngủ đây qua đêm. Tôi đã gọi về cho bố mẹ cô rồi."

Hắn mỉm cười, rồi nhẹ nhàng đi ra phía cửa, tắt đèn cho tôi rồi bước ra ngoài.

Trông hắn cười... thật đẹp trai à nha.

Lôi Vi Vi thật sự rất khác. Hắn dịu dàng hơn, ân cần hơn, lại còn tốt với tôi hơn bình thường.

Yên lòng, tôi nằm xuống, đắp chăn lên đi ngủ.

.....

Cạch!

Trong giấc mơ, tôi nghe thấy tiếng mở cửa phòng.

Kệ đi, là mơ thôi, ngủ tiếp đi.

"Y Y, sáng mai, đúng 14h có mặt tại công viên Hoa Lệ, ăn mặc đẹp vào. Nhớ có mặt đúng giờ đấy, không chết với tôi." Tôi nghe thấy giọng Lôi Vi Vi thì thầm bên tai mình.

Hic... sao mình mơ cũng gặp phải hắn thế này? Chứng tỏ mình bị Lôi Vi Vi ám rồi.

Sau đó, tôi tiếp tục ngủ say, không còn mơ thấy gì nữa.

.....

Tầm 12h trưa, sau khi bị Lôi Vi Vi dắt đi ăn mì, tôi trở về nhà trong tâm trạng mệt mỏi vô bờ bến.

"Trúc Y, con về rồi hả?" Di Khuê chạy ra cửa, hỏi tôi với giọng bất an.

"À... vâng..." Tôi gật nhẹ, khẽ thở dài.

"Trúc Y, cậu ta là ai hả?" Chú Phong cũng đi ra ngoài, hỏi tôi.

"Dạ?" Tôi biết đi chú hỏi ai, nhưng tôi không dám trả lời.

"Cái thằng nhóc đáng ghét đó." Di Khuê chống nạnh, nói bằng giọng hậm hực. "Hôm qua nó gọi điện về số nhà, bảo là bạn của Y Y gì gì đó, thông báo là Y Y sẽ ngủ qua đêm ở nhà cậu ta."

"Lúc cậu ta nói Y Y, di con còn không biết đó là ai." Chú Phong tiếp lời.

"Sau đó thì nó lại bảo là Diệp Trúc Y, thì đi bắt nó đưa con về nhà. Nhưng nó không những bảo thủ, còn dám nói di là..." Di Khuê gằn giọng. "Bà già."

Tên Lôi Vi Vi này... hắn gây ra chuyện tày trời gì đây? Sao lại dám gây sự với cả di tôi hả? Lại còn nói rất thân nhiên với tôi là gọi cho bố mẹ tôi rồi.

Hic... Lôi Vĩ Vĩ, ở đâu cậu cũng thật ngang ngược.

"Mà thôi. Nói chuyện khác." Di Khuê lôi ra một tờ giấy có ghi đủ các thể loại sale, giơ lên trước mặt tôi. "Chương trình giảm giá từ 13h cho đến 16h ở trung tâm thương mại Mỹ Hòa. Tất cả các gian hàng đều giảm giá từ 50% trở lên. Cơ hội ngàn năm có một nhất định cả nhà phải đi." Di nói chắc nịch.

"Xin lỗi, em không nói trước." Chú tôi tỏ ra ngạc nhiên. "Chiều nay anh phải ra cơ quan."

"Vậy không sao, hai dì cháu mình đi nhé!" Di nháy mắt với tôi.

Thôi được rồi, dù sao nề tình đi, với cả tôi cũng thiếu đồ nghiêm trọng, nên tôi gật đầu đồng tình ngay lập tức.

Thân tàn ma dại, đầu tóc rối như tổ quạ. Tôi lết cái xác không hồn, hai tay hai vai xách tổng cộng sáu túi. Còn Di Khuê đi bên cạnh cũng không khá hơn là bao.

Sau khi giờ vàng giảm giá kết thúc, chúng tôi cũng sống sót và mang về nhiều thành quả. Di tôi chắc sướng lắm đây. Trung tâm thương mại Mỹ Hòa từ trước tới giờ bán đồ chưa từng giảm giá, thế mà tự dưng hôm nay sinh nhật ông chủ, thế là giảm giá, chả hiểu sao.

16h15, hai dì cháu ngồi trên taxi, thở mệt nhọc, không ai nói câu nào.

Trên đường về, chiếc xe chọt phóng qua công viên Hoa Lệ. Nghe nói cái công viên giải trí này chỉ có các trò chơi cảm giác mạnh. Tôi lại bị yếu tim nên không dám vào đây bao giờ.

Mà khoan... hình như hôm qua tôi mơ, tên Lôi Vĩ Vĩ hẹn tôi 14h ra đây thì phải. Kệ đi, đêm qua tôi mơ mà, có biết gì đâu. Với cả nếu là thật thì bây giờ cũng gần 16h30 rồi, chắc hẳn cũng chả ở đó làm chi.

Nhưng mà hôm qua tôi mơ hay là thật nhỉ?

"Dừng... dừng... dừng hộ tôi." Tôi nói vội vàng.

Kít!

Chiếc xe phanh kít lại, làm hai dì cháu tôi đập mặt vào ghế trước.

"Trúc Y, chuyện gì vậy?" Di tôi hỏi.

"Dì về trước đi. Con về sau." Tôi mở cửa, chạy ra ngoài, mặc kệ những lời gọi thất thanh của di khuê. Xin lỗi dì, con phải kiểm tra xem con mơ hay thật đã.

Đứng trước cổng công viên, người ra vào tấp nập, tôi ngó nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Lôi Vĩ Vĩ đâu. Tôi ngày càng thấy bất an, cứ tìm trong đám đông trước cổng.

Hic... chắc mình mơ thật. Đúng là đồ ảo tưởng sức mạnh Diệp Trúc Y ạ.

Nhưng khi tôi chuẩn bị quay đi thì mắt tôi quẹt qua một tên mặc đồ đen tuốt, đang ngồi trên ghế đá ngay đằng sau cổng, ngửa đầu ra đằng sau ngù há cả miệng. Nếu không nhìn thấy cái vòng tay gai cùng với chiếc áo đầu lâu xương xọ kia, tôi đã không nghĩ đó là Lôi Vĩ Vĩ.

Trời... vậy giấc mơ hôm qua... là thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6-6: Cảm - Giác - Mạnh

Tôi chạy hốt hãi, chen lấn qua đám đông xô đi xô lại, mãi tôi mới ra được chỗ Lôi Vĩ Vĩ đang ngồi.

Học học học, sao mình đi tìm hân thời mà cũng thấy mệt bỏ hơi tai thế này?

"Lôi... Lôi Vĩ Vĩ..." Mãi tôi mới lấy hơi gọi được tên hân.

Lôi Vĩ Vĩ bỗng chép chép miệng, khuôn mặt lờ lờ ngẩng dậy, đôi mắt lim dim chăm chú nhìn tôi. Rồi hân ta dụi mắt, mở to mắt ra nhìn kĩ tôi một lần nữa.

"Ahhhh, Y Y, con nhỏ trời đánh." Lôi Vĩ Vĩ bất ngờ chồm dậy làm tôi giật thót mình, nhảy tung tung như con thỏ ra đằng sau. "Sao giờ này cô mới đến hả?"

"Hic... tôi... tôi không biết..."Tôi nhìn hán bằng ánh mắt đầy hối lỗi, lắc đầu như chong chóng.

"Này, đêm qua tôi vào nói với cô rồi đó."Lôi Vĩ Vĩ giờ nắm đầm ra dọa. "Cô dám nói dối à?"

"Tôi... tưởng mơ..."Tôi lí nhí.

"Vớ vẩn."

"Vậy sao cậu không bảo tôi từ trước?"

"Tại vì tôi nga... Oái, không... không phải vậy. Tại lúc đó tôi mới nhớ ra."Lôi Vĩ Vĩ đang nói rất bình tĩnh thì bỗng dưng mặt đỏ như cà chua, nói với giọng bối rối.

"À..."Tôi gật đầu, giả vờ như mình hiểu.

"Mà tôi bảo cô mặc đẹp vào, sao lại ăn mặc củ chuối thế này?"Lôi Vĩ Vĩ than thở, nhìn tôi một lượt. "Đúng là người nghèo."

Dạ, người nghèo như tôi đâu có được như anh.

"May mà thiếu gia đây thông minh, chuẩn bị sẵn cho cô bộ đồ."Lôi Vĩ Vĩ lấy cái túi trắng bên cạnh ra, đưa cho tôi. "Mặc vào."

Tôi cảm thấy. "Là gì vậy?"Tôi mở túi, định nhìn vào bên trong thì 'bóp', tên Lôi Vĩ Vĩ đập mạnh vào tay tôi. "Vào nhà vệ sinh mới được xem"

Hic... sao tên này thần kinh thế nhỉ? Thế thì khác gì nhau?

Nhưng mà đến khi tôi mặc đồ vào, cộng thêm đôi guốc năm phân màu trắng, tôi mới nhớ ra một điều. Bộ váy và đôi guốc này chính là bộ mà tôi đã thử lúc trước đi sinh nhật Thiên Thu. Bản thân tôi thấy nó rất đẹp và hợp với tôi nhất, nhưng hôm đó Lôi Vĩ Vĩ cứ chê diên chê đảo là xấu.

Khoan đã, tôi nhớ là Lôi Vĩ Vĩ hôm đó có bảo tôi ra ngoài trước, lẽ nào... để mua chiếc váy này sao?

Hơ hơ Diệp Trúc Y, trùng hợp mà thôi, đừng ảo tưởng nữa. Tôi vỗ vỗ vào hai bên má.

Tôi bước ra khỏi nhà vệ sinh, ngó dọc ngó ngang, thấy ít người thì mới dám đi ra ngoài. Mặc dù vừa là váy đi chơi vừa là váy dự tiệc nhưng mà tôi vẫn sợ sự nổi bật.

Vậy là hết Hàn Băng Vũ cho tôi cái váy đen, giờ đến Lôi Vĩ Vĩ sao?

"Y Y!"Lôi Vĩ Vĩ đứng đằng xa, vẫy vẫy tôi. Tôi mau chóng lại gần. Có vẻ như tôi đã quen với việc đi thể loại giày nên hơn nên bước đi của tôi có vững vàng hơn đôi chút.

"Đẹp lắm, hơ hơ! Cô mặc cái này đẹp gấp trăm lần cái váy đen dở hơi lần trước."Lôi Vĩ Vĩ cười khi khi, mặt hơi ửng hồng, nhưng tôi nghĩ có lẽ là do ánh nắng mặt trời chiếu vào.

"Lôi... Lôi Vĩ Vĩ... tôi... thay ra được không?"Tôi hỏi nhỏ.

"Hả? Sao lại thế?"Lôi Vĩ Vĩ đang cười vui vẻ thì ngạc nhiên nhìn tôi.

"Vì... vì... mọi người... đang nhìn tôi, lạ lắm..."Tôi ái ngại nhìn Lôi Vĩ Vĩ.

"Không sao, chỉ cần cô đẹp trong mắt tôi... À à không, người ta thấy cô đẹp thôi."Lôi Vĩ Vĩ lại định nói gì đó nhưng thôi. Tôi tự hỏi đây là lần thứ mấy hán nói như vậy rồi. "Chúng ta đi chơi thôi."Lôi Vĩ Vĩ bất chợt nắm cổ tay tôi, kéo đi không thương tiếc.

.....

"Á á á!"Tôi bỗng nghe thấy tiếng hét vang vọng lại ở không xa. Mặt tôi bỗng tái đi, liếc nhìn quanh. Không sai, đây là nơi chuyên dành cho những trò chơi cảm giác cực mạnh, là nơi có chết tôi cũng không dám bén mảng tới.

"Y Y, nhìn kia!"Lôi Vĩ Vĩ chỉ ra phía không xa.

Tôi nhắm mắt, tập trung nhìn thì phát hiện ra đó là...

Mẹ ơi... là trò Fly Away, cái quay tròn mà tôi từng thấy ở trên mạng.

"Đi nó đi. Tôi chưa thử bao giờ!"Lôi Vĩ Vĩ nói, giọng đầy hưng phấn.

"Tôi sẽ đợi cậu."Tôi nói.

"Hả? Cô đi cùng tôi, sao lại đợi?"

Kết quả là cái trò đó đã khiến tôi hồn xiêu phách tán, làm tôi sống dở chết dở cứ như bị ma ám. Tôi thất thần phải gần nửa tiếng sau khi chơi. Tôi là một người yếu tim, thật sự không thích hợp chút nào.

Sau đó... đến nhà ma. Tôi là cái đứa hét to nhất và sợ nhất trong tất cả những người chơi. Tôi cứ bầu chặt lấy Lôi Vĩ Vĩ, có lần cắn mạnh vào tay hắn, làm hắn kêu la oai oái. Rồi một lần ngã bổ nhào vào người hắn, rồi dẫm lên chân hắn...

Hic hic, sao tôi lại đến đây nhỉ? Tôi cảm thấy rất hối hận.

"Hơ hơ Y Y, mỗi thế mà cô cũng sợ rồi sao?" Lôi Vĩ Vĩ cười lớn. Có vẻ như hắn ta vẫn không biết sợ là gì, vẫn nhón nhơ như lúc ban đầu.

"Tôi... tôi..." Vẫn chưa hoảng hồn, tôi không biết nên nói gì.

"Thôi được rồi. Chúng ta chơi nốt trò này thôi." Lôi Vĩ Vĩ nói, chỉ tay về phía trước.

Tôi nhìn theo phía tay hắn chỉ, sắc mặt vẫn không khá hơn tí nào. Thậm chí khi nhìn thấy nó, mặt tôi trông còn tệ hơn.

Đó là thứ mà tôi sợ nhất trần đời này, Roller Coaster.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6-7: Đụng độ tình cờ

Hờ... hồ... hồ...

Tôi chảy mồ hôi ròng ròng, cơ thể cứ như con cún bị bệnh, tóc tai dựng đứng, rồi tung hết cả lên. Mặt xanh như tàu lá chuối. Đúng là họa nhiều hơn phúc, thật sự không nên đi cái trò này. Chỉ tại tên Lôi Vĩ Vĩ quảng tôi như bao tải lên mà giờ tôi phải chịu khổ thế này.

Hic... còn Lôi Vĩ Vĩ... hắn đang cười tôi.

"Haha, Y Y, cô đúng là đồ thờ ơ." Lôi Vĩ Vĩ cười sặc cười sủa, lăn đùng ra để cười giữa thanh thiên bạch nhật. Tôi vẫn chưa định thần lại được, cho nên cứ kệ hắn, ngồi như người mất hồn trên ghế.

Sao hắn ác vậy trời? Không quan tâm tới người khổ nhất là tôi đây sao?

"Không sao không sao!" Lôi Vĩ Vĩ ngồi xuống cạnh tôi, vỗ lưng tôi bùm bụp như gõ trống, làm tôi giật mình tỉnh cả người. "Bây giờ cô đi mua đồ ăn, sau đó tôi sẽ chờ cô về."

Nghe lời hắn, tôi bỏ hắn ngồi một mình đung đưa chân ở trên ghế đá, tôi chạy đi tìm một gian hàng nhỏ bán đồ ăn. Không ngờ lại xa tới mức vậy, làm tôi chạy một học cả bơ.

"Cho cháu hai gói bông, hai lon nước coca và hai hộp kem." Tôi nói với bà bán hàng béo nục nịch.

"Đợi một tí nhé." Bà ta mỉm cười, rồi quay đi.

Rất nhanh thôi, bà bán hàng đưa tôi chiếc túi đựng tất tần tật đồ tôi gọi. "Tổng cộng hết 50 tệ."

50 tệ?

Tôi có nghe nhầm không? Từng này tôi mua ở gần nhà tôi chỉ có 30 tệ là cùng thôi. Bà ta định chém giá cắt cổ con nhà người ta hả?

Tôi đành lấy tiền ra, nhưng mà trong túi tôi còn lại đúng 10 tệ.

Haha...

"Cô ơi..." Tôi cười gượng gạo. "10 tệ đủ mua cái gì ạ?"

"Một lon coca và một que kem." Bà bán hàng bỗng đưa ánh mắt khó chịu nhìn tôi.

Vậy cũng tốt, mua cho Lôi Vĩ Vĩ ăn thôi cũng được. Dù sao bây giờ tôi cũng không thấy đói.

"VẬY... vậy cho cháu..." Trong lúc tôi giấu sự xấu hổ, định lấy mỗi mình lon nước và hộp kem thì một tờ tiền từ đâu bay ra đặt trước mặt bà bán hàng.

"Đủ chưa?" Giọng nói lạnh lùng như băng quen thuộc vang lên bên cạnh tôi.

Tôi dựng tóc gáy! > o <

Ahhhh, Ha... Ha... Ha... Hàn... Hàn... Hàn... tôi sợ hãi không dám quay mặt hẳn ra xem, chỉ dám liếc nhẹ nhẹ, miệng cứ run lấy bầy, hai chân đứng còn không vững.

"À à, được được!" Bà bán hàng hiện hai con mắt hình trái tim, mỉm cười trêu mến nhìn cậu ta, nhận lấy tiền rồi đi vào trong. "Con nhà ai mà đẹp trai thế không biết?" Tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng lẩm bẩm của bà bán hàng.

Quay trở lại thực tại, tôi hít hơi thật sâu, cố gắng thở thật đều, cầm cái túi đã được trả tiền lên, rồi quay về phía Hàn Băng Vũ. "Cảm ơn cậu." Nói xong, tôi tranh thủ cơ hội chuồn trước khi bị tóm.

Nhưng không ngờ Hàn Băng Vũ còn nhanh hơn tôi, bắt lấy cổ tay của tôi. "Nói chuyện với tôi." Cậu ta nói một cách dứt khoát.

Hic... kiểu này thì... Lôi Vi Vi ơi... làm ơn cậu đừng đến đây, đừng bắt gặp Hàn Băng Vũ, tôi không muốn chiến tranh bùng nổ.

Lát sau, chúng tôi ngồi trên ghế đá gần đó, không ai nói câu nào, tôi ngại ngần không ngồi yên được, cứ mím môi rồi nhìn tôi, nhìn chân, nhìn ra xa.

Hàn Băng Vũ chống cằm, mắt vẫn nhìn đăm đăm về phía trước. Bảo nói chuyện với người ta mà mình lại không nói gì, thế là sao?

"Sao... sao cậu lại ở đây?" Tôi lại là đứa bắt chuyện trước.

"Tâm rù tôi tới đây." Hàn băng Vũ trả lời mà không cần suy nghĩ.

"À à!" Tôi khẽ gật nhẹ. Hóa ra họ tới đây là để... hẹn hò sao? Hic, sao tự dưng tôi thấy thất vọng như vậy?

"Sao cô ở đây?" Hàn Băng Vũ hỏi lại tôi.

"À à... tôi... tôi đi tới đây một mình để thư giãn ấy mà..." Tôi cười hi hi một cách gượng gạo, tránh nói ra ba từ cấm kị 'Lôi Vi Vi' trước mặt cậu ta. "Mà... mà lần sau cậu không cần phải trả hộ tôi đâu. Tôi... tôi không sao."

"Hình như thứ gì cô cũng mua hai." Hàn Băng Vũ khẽ quay sang tôi, liếc nhìn cái túi đồ.

"À... à... tôi... tôi ăn nhiều lắm. Mỗi thứ phải ăn hai lần mới chịu được." Tôi đẩy chiếc túi lại sau lưng, che khuất tầm nhìn nghi hoặc của Hàn Băng Vũ.

Nhưng rồi Hàn Băng Vũ cũng chả mấy may nghi ngờ nữa, cậu ấy quay mặt về phía trước, lại trầm lặng như lần trước. Tôi nhìn cậu ấy, khuôn mặt đẹp tuyệt vời như thiên thần thế kia, không hiểu sao lại giống như đang đựng một nỗi buồn.

"Thứ hai... cô có đi học không?"

Nghe xong câu hỏi, tôi mở to mắt nhìn Hàn Băng Vũ. Sau một hồi ngac nhiên, tôi lại cúi mặt xuống nhìn đất, trùng mắt xuống. "Không... tôi rút học bạ rồi." Rồi tôi mỉm cười chua chát nhìn Hàn Băng Vũ. "Nhưng mà dù sao chúng ta cũng từng nói chuyện, tôi coi cậu là bạn, nhé?"

"Bạn?" Hàn Băng Vũ không nhìn tôi, mắt vẫn nhìn đi chỗ khác. "Nếu vậy có tin tôi không?"

Tôi lại lặng đi, không biết nói gì hơn.

Bỗng Hàn Băng Vũ hai tay nắm lấy hai cổ tay tôi, quay người nhìn tôi, mặt đối mặt, tôi còn ngac nhiên chưa hết thì đã đụng phải ánh mắt đầy hy vọng của cậu ấy. "Trúc Y, hãy nói rằng cô tin tôi. Nếu không, cả đời này tôi ân hận chưa đủ..." Hàn Băng Vũ nói một cách quyết tâm, ánh mắt cậu ấy khẽ nhú lại, chờ đợi câu trả lời của tôi. Cậu ấy vẫn luôn mong tôi tin cậu ấy, nhưng tôi lại là người luôn trốn tránh.

Tôi... tôi không biết mình có nói tin hay không nữa! Bởi vì... tôi thấy Hàn Băng Vũ vẫn chỉ đi theo một cách, chính là nói bằng mồm, chứ không đi chứng minh rằng cậu ấy thực sự vô tội.

Cho dù tôi có nói tin cậu ấy, nhưng lòng tôi vẫn chưa hết nguội ngoai.

"Mày đang làm gì thế?" Một giọng nói chứa đầy sự phẫn nộ vang lên đằng sau tôi, cắt đứt mạch suy nghĩ dang trào của bản thân tôi.

Ôi không... là...

Tôi hoảng sợ quay đầu lại nhìn theo hướng Hàn Băng Vũ đang nhìn.

Lôi Vi Vi!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6-8: Trở về quê

Là Lôi Vĩ Vĩ... thực sự là cậu ta! Lôi Vĩ Vĩ... đã đến.

"Bỏ ngay cái tay bẩn của mày ra." Lôi Vĩ Vĩ căm phẫn nhìn Hàn Băng Vũ, run run đưa tay chỉ về phía chúng tôi.

Nhận ra ngay, chưa kịp để Hàn Băng Vũ thả tay, tôi đã rút tay mình lại. Tôi đứng dậy, quay về phía Lôi Vĩ Vĩ. "Lôi... Lôi Vĩ Vĩ, cậu đừng nổi nóng. Tôi... tôi sẽ..."

"Cô đến cùng Lôi Vĩ Vĩ sao?" Hàn Băng Vũ khẽ cúi đầu xuống, hỏi nhỏ tôi.

"Tôi..."

"Cô cũng nói dối sao?" Tôi thực sự không thể nhìn thấy sắc mặt của cậu ấy bây giờ.

"Y Y, để tôi dạy cho tên bánh bèo thói tha này một bài học." Lôi Vĩ Vĩ hung hăng đi tới, kéo tôi lại sau lưng hắn, túm cổ Hàn Băng Vũ đứng dậy. "Mày làm gì ở đây hả? Sao dám nắm tay Y Y?"

"Lôi... Lôi Vĩ Vĩ... bỏ đi mà." Tôi nài nỉ van xin tên xã hội đen này. Mọi người xung quanh nhìn chăm chăm, bàn tán không thôi, làm tôi xấu hổ tới mức muốn nhảy lầu.

"Bỏ ra." Hàn Băng Vũ trừng mắt lên, tỏa sát khí lạnh hơn thường. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Hàn Băng Vũ đáng sợ như vậy.

Lôi Vĩ Vĩ cũng sững người ra, tuy đã bỏ Hàn Băng Vũ ra nhưng mà mắt vẫn tròn trừng lên, nói với giọng hăm dọa. "Mày cứ thể cố tình đụng nặt Y Y nữa xem!" Rồi cậu ta giờ nắm đầm ra.

"Lôi..." Tôi đứng đằng sau cổ ngăn cản tên khùng này.

"Thằng ngu." Hàn Băng Vũ phang một câu trí mạng, châm ngòi cuộc chiến rồi thẳng thừng bước đi.

"Á á, tên bánh bèo thói kia, mày vừa nói gì hả?" Trước khi Lôi Vĩ Vĩ kịp "giết người", tôi đã túm chặt hai tay hắn, không cho hắn đi. "Y Y, bỏ tôi ra, tôi phải cho nó một trận."

"Lôi Vĩ Vĩ... có lẽ... kem chảy rồi." Không còn biết nói gì, tôi đành nói lý do này, mặt khổ sở như sắp khóc tới nơi rồi.

Thế mà cũng hiệu nghiệm đấy!

Khi tôi về tới nhà, chưa kịp vào phòng tắm rửa, nghỉ ngơi thì đã bị dì Khuê và chú Phong gọi giật lại, lôi ra phòng khách ngồi nói chuyện. Tôi chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ vẫn còn lơ mơ nhớ tới buổi đi chơi vừa rồi.

Nhưng khi nghe được câu chuyện của dì và chú thì mọi kí ức khác bay đi hết.

"Gì ạ? Về... về... về... quê?" Tôi sốc đến suýt rớt quai hàm.

"Mấy trường phổ thông ở đây không nhận con." Dì Khuê khẽ thở dài. "Nên dì và chú quyết định, hay để con về quê, ở cùng ông bà ngoại, rồi học ở đó?"

"Không ạ!" Tôi chột gào lên. "Không đâu ạ!" Tôi lắc đầu nguầy nguậy.

"Vậy con muốn ở nhà cho tới cuối đời sao?" Dì tôi cũng hét lên không kém, nhưng rồi chú Phong lại vuốt lưng dì để cho dì hạ nhiệt.

"Con... con... con..." Tôi muốn lắc đầu để thể hiện sự nhất quyết không đồng ý, nhưng miệng lại không biết nói gì, chỉ cứ lắp bắp mãi một từ.

"Tất cả là tại con đó. Nếu con không đi làm tiếp viên quán bar thì chuyện đã không ra nông nổi như thế này." Tôi chột thấy mắt dì Khuê bỗng đỏ hoe, từng giọt nước mắt của dì lăn xuống, giọng lạc đi.

"Dì... con..." Tâm trạng tôi chột tụt xuống.

Đúng rồi, nếu về quê, một nơi thanh tịnh, thoáng mát, có thể làm tôi quên đi những ngày tháng gần gũi nhưng khó quên ở trường Lam Nguyệt. Thiên nhiên có thể sẽ giúp tôi quên đi Hàn Băng Vũ, Lôi Vĩ Vĩ, Đường Thiên Thu, hay cả Mạc Đình Đình.

Với cả nếu tôi không về, chắc tôi sẽ trở thành đứa thất học mãi mãi mất.

Di nói đúng, nếu tôi không làm tiếp viên quán bar, mọi chuyện đâu có kết cục như thế này? Mà không phải, đó chỉ là một tình huống bất đắc dĩ mà thôi, tôi có làm công việc đó đâu.

Mà Hàn Băng Vũ lại là người cứu tôi...

Tôi bật khóc không ra tiếng, nước mắt không thể ngừng chảy. Chú Phong để đi Khuê tựa đầu vào vai mình, rồi dỗ dành nhẹ nhàng. Di khóc ngày một to hơn, miệng thỉnh thoảng lại nói: "Chị Nhã... em có lỗi với chị..." Cứ như thế, đi cứ lầm bầm tên mẹ tôi suốt: "Bích Nhã, tại sao chị lại đi..." Những câu nói đó làm tôi quặn lòng, đau hơn cả việc bị dao cứa vào tim. Tôi đứng dậy, lơ đãng như ma nữ đi về phòng, đóng sầm cửa lại. Tôi trượt xuống, ngồi cạnh cửa, chống gối lên, đôi mắt tôi ngày một nhòe đi bởi nước mắt lấp đầy. Mỗi lần đi buồn về chuyện gì đó, di hay nói với mẹ tôi, nói chính xác hơn là gọi tên mẹ tôi. Nhưng một đứa như tôi, chưa từng làm di thất vọng, thế mà từ khi vào trường Lam Nguyệt, quá nhiều biến cố đã xảy ra. Tôi, chiếc lá vàng bị cuốn vào những rắc rối đó, bây giờ thảm bại như thế này.

Mẹ... nếu còn có mẹ... chắc chắn mẹ sẽ hiểu cho tôi...

Mà chưa chắc, mẹ tôi vốn bảo thủ, chỉ nghe đúng một lời là coi đó sự thật, chắc gì đã tin tôi chứ!

Nghĩ vậy, tôi cứ khóc, khóc suốt đêm, cho đến khi mắt sưng húp lại, người mệt lả đi, không còn ý thức nữa.

Một khi đã quyết định là sẽ không còn đường lui. Cũng giống như một chiếc lá vàng khi đã rụng, sẽ không bao giờ có thể gắn lại với thân cây mẹ nữa. Tôi đã chọn con đường về quê sống với ông bà ngoại, với hi vọng tinh thần sẽ tốt hơn, không còn cảm giác sợ hãi nữa. Tôi khi đi học trường mới sẽ hòa đồng hơn, tránh những việc xui xẻo ra. Cũng lâu rồi không gặp ông bà ngoại, đến mặt mũi họ tôi còn không nhớ. À, hình như lần cuối tôi gặp họ là đám tang của mẹ tôi thì phải. Lúc đó bà ngoại tôi cứ ôm tôi mà khóc, di tôi khuyên nhủ mãi bà mới buông tôi. Thay vì gọi tôi là Tiểu Ân như bà thường gọi, bà cứ nhìn thấy tôi là gọi "Nhã, Nhã oi... Nhã của mẹ..." Lúc đó tôi còn bé, nên tôi vẫn chưa hiểu chuyện, rất sợ mỗi khi nhìn thấy bà.

Giờ không biết... họ ra sao rồi nhỉ?

Sau khi chia tay với di và chú ở ga tàu, tôi kéo một đồng hành lý to dừng đến hàng ghế đợi. Lúc này, tôi lôi chiếc điện thoại ra, tìm số của Lôi Vĩ Vĩ.

Chắc tôi cũng phải nhắn tin cho hắn để nói chứ nhỉ? Tôi nghĩ điều đó sẽ làm cho Lôi Vĩ Vĩ yên tâm hơn. Đúng vậy, dù sao về sau chúng tôi sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa, có thể lắm chứ.

Một lát sau, tàu vào ga. Tôi theo hàng người đông đúc, kéo hành lý lên tàu. Chiếc điện thoại Lôi Vĩ Vĩ đã đưa cho tôi, tôi cũng đã để lại ở hàng ghế ngồi, không mang nó đi nữa. Bởi vì tôi nghĩ, tôi không muốn nhìn thấy vật gì mà gợi nhớ đến họ.

Lôi Vĩ Vĩ, hi vọng cậu sẽ sống tốt. Hàn băng Vũ, nếu bây giờ tôi nói tôi tin cậu chắc cũng đã muộn rồi nhỉ? Cả nữa, chắc Thiên Thu sẽ vui mừng lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6-9: Ông bà ngoại

Lôi Vĩ Vĩ, đến lúc tôi phải đi rồi. Xin lỗi vì đã không nói trước với cậu nhé. Thực ra tôi chỉ là muốn đi một nơi nào đó thật xa, để có thể tinh thần cho thật tốt, không bị ai dằn vò. Tôi muốn sống một cuộc sống thoải mái, học một trường cấp 3 bình thường, có một cuộc sống bình yên. Lần này tôi đi, chắc sẽ không trở lại. Hi vọng cậu sẽ sống tốt. Còn nữa, tôi mong cậu sẽ sớm giải hòa với Thiên Thu.

Mà tôi cũng chẳng biết nói gì thêm. Thôi thì vậy, chào nhé! Cậu có lẽ là người bạn tốt nhất của từ khi tôi nhập học ở Lam Nguyệt.

Sau mấy tiếng đồng hồ dài dằng dặc trên tàu, cuối cùng tôi cũng đến được nơi cần đến. Mỗi lần nhớ đến tin nhắn tôi gửi cho Lôi Vĩ Vĩ trước khi đi, lòng tôi lại trở nên buồn bã náo nức.

Bước trên bờ đề trống vắng, hai bên là những cánh đồng xanh mướt, phía trước là những ngọn núi cao thấp khác nhau, bên trên là một bầu trời xanh trong veo như mặt hồ nước. Tôi mỉm cười nhẹ, hít thở một hơi thật sâu không khí trong lành, rồi cất bước đi tiếp.

Nhà của ông bà ngoại tôi không phải giàu, cũng không phải nghèo. Chỉ là nó hơi trội một chút. Bởi vì nó nằm trên đỉnh đồi, nơi ít có người đặt chân tới. Quanh đây chỉ có hai ba nhà cỏ được dựng lên, từng nhà có sân có vườn riêng. Tôi đứng ngó ngó nghiêng nghiêng mãi mới thấy cái nhà mà di tôi chụp. Chà, nhà nào cũng giống nhau thế này thì tìm khó phết nhỉ!

Tôi đẩy chiếc cửa gỗ không khóa đi vào, nhìn quanh ngó quất, không có một ai bên trong cả.

"Xin lỗi... là con đây... Lư Thiên Ân..."Tôi gọi to. Di tôi dặn là nếu có gặp ông bà thì phải gọi mình là Lư Thiên Ân, vì nếu nhắc đến Diệp Trúc Y, sẽ làm bà tôi lắm tưởng tôi là mẹ tôi.

"Tiểu Ân... Tiểu Ân... là con sao?" Một bà lão chừng 70 tuổi, mái tóc đã bạc nửa đầu, mặc bộ quần áo mỏng màu nâu trông đậm chất quê, chạy từ trong căn nhà đang đóng im ỉm kia ra.

Tiểu Ân... bà ngoại tôi sao? Bà vẫn gọi tôi như vậy, làm tôi không quen cho lắm.

"Con là... Lư Thiên Ân đây, Tiểu Ân của bà." Tôi mỉm cười nhìn bà, đặt hành lý xuống, chạy ra ôm lấy bà. "Lâu rồi con không được gặp bà."

"Cháu gái tôi..." Bà tôi khóc sụt sùi ôm chặt tôi.

"Thiên Ân à?" Ông ngoại tôi chống gậy, run run bước ra. Phải nói, ông ngoại tôi vốn hơn bà tôi tận 10 tuổi. Mà bà tôi chắc cũng phải 70 rồi chứ, ông ngoại tôi chắc cũng già rồi, chả còn sức mà đi nữa kia kia.

"Con chào ông, con là Lư Thiên Ân!" Bà tôi gạt đi nước mắt giúp tôi. Tôi liền cúi chào ông lễ phép, mỉm cười.

"Thiên Ân, đúng là con rồi." Ông tôi mỉm cười đôn hậu. "Nào, mau vào nhà."

Tôi ngồi đối diện với ông bà ngoại của mình, hai chân khép lại, tay đặt lên đùi, mặt cúi xuống, không nói một câu nào, im re từ đầu tới cuối.

"Bà có nghe di con kể lại mọi chuyện rồi. Làm gì đến mức mà phải đi làm công việc đó?" Bà tôi ngâm ngùi nói.

"Bà nó, đừng có nói vậy. Chắc nó cũng buồn lắm." Ông tôi giọng khàn khàn, huych nhẹ tay bà tôi.

"Ông bà... vẫn khỏe chứ ạ?" Tôi chuyển chủ đề.

"Bà vẫn khỏe, nhưng ông con..."

"Haha, khụ khụ, ông vẫn còn khỏe lắm!" Bà tôi dường như đang định nói điều gì đó nhưng lại bị ông tôi nhảy vào hòng, cười lớn rồi bỗng dưng ho nhẹ.

"Cháu gái về thăm ông bà là phúc cả đời ta rồi." Ông khẽ vuốt chòm râu trắng dài dưới cằm.

"Con cảm ơn ông bà." Tôi khẽ gật nhẹ, mỉm cười nhìn ông bà.

"Di Khuê nói cứ cho con nghỉ ngơi hai tuần, rồi đi học cũng chưa muộn. Khi con đồng ý về quê, bà đã chuẩn bị việc học cho con hết rồi." Bà tôi nói. "Trong vòng hai tuần nữa, con đi học ở ngôi trường gần đây nhé. Tuy nó không bằng..."

"Không sao đâu bà ạ!" Tôi cười. "Học ở đây cũng được, con biết ơn ông bà nhiều."

Thực ra... ẩn sau nụ cười đó... lại là một nỗi buồn sâu thẳm, gần như đã ám vào trong lòng tôi. Cho dù có chán đến cỡ nào, tôi cũng phải cố mà quen được.

Đêm đó, tôi nằm trằn trọc mãi mà không ngủ được. Không hiểu là do lảng lảng và bồi hồi, hay là tại tôi chưa quen với giường mới nữa.

Sáng hôm sau, tôi đã dậy rất sớm. Không hiểu sao đêm qua tôi không ngủ được mà bây giờ tôi vẫn thấy rất tỉnh táo. Có lẽ ở đây môi trường dễ chịu hơn.

Lúc tôi dậy thì cả ông bà tôi đều đã dậy rồi. Sau khi đánh răng rửa mặt, ăn sáng xong xuôi, cũng tầm tám giờ sáng, tôi được bà dặn đi nhờ có đại đằng sau vườn.

Mặc dù đây là lần đầu tiên tôi nhỏ, nhưng mà tôi không thấy khổ cực một chút nào. Ngược lại tôi còn thấy thích thú, vì coi đây là một công việc giết thời gian. Nhiều lúc tôi tóm nhảm phải sâu, hết ả cả nhà lên, cũng chả ai thèm ra xem. Ông bà tôi sống nương tựa vào nhau, bận tới mắt tới mũi, sao lại có thời gian để ra giúp tôi đuổi sâu chứ.

Đến tầm chiều tối, lúc 6 giờ, sau khi tắm xong, tôi theo lời bà dặn bê đồng quần áo ra bờ sông ngay cạnh nhà, giặt giũ. Giặt quần áo thì tôi giặt cũng nhiều rồi, tuy nhiên chỉ là không quen thôi, vì ở nhà tôi tôi thường giặt bằng máy giặt.

Không biết đi và chú bây giờ ra sao rồi nhỉ? Hôm nay đã là ngày thứ hai tôi ở đây rồi, sao mà thời gian trôi qua nhanh vậy. Lúc tôi đi tới đây là hôm thứ hai, vậy mà thoát cái đã hết cả một ngày. Không biết ở trường Lam Nguyệt, mọi người đang làm gì nhỉ? Mạc Đình Đình... không hiểu cô ấy có tự hỏi xem tôi đã đi đâu không, hay Hàn Băng Vũ, chị Ái Tâm, anh Chính...

Mà chắc gì trong tâm trí họ đã có sự tồn tại của tôi.

"Lư Thiên Ân." Một giọng nói của một cô gái vang lên đằng sau tôi làm tôi giật thót mình, cái áo màu đen từ trên tay rơi xuống thảm cỏ.

Bây... bây giờ mới là sáu giờ tối, ông bà tôi lại đang nấu cơm, sao... sao lại ra đây được? Lại còn là giọng của con gái nữa chứ? Ở vùng quê hoang vắng, lại còn trên đỉnh đồi này, chỉ có vài ba nhà sống với nhau, làm gì có ai biết được tên của tôi nhỉ? Huhu, chả lẽ lại là... mà nữ sao?

Nghĩ tới đây, tôi suýt thì ngất lịm đi vì sợ.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6-10: Sự thật được hé lộ

Tìm tôi vẫn đập liên hồi không nghỉ. Tôi khẽ thở mạnh, mạnh dạn quay đằng sau nhìn xem đó là ai, người hay ma. Lúc tôi mới quay được có nửa vòng đầu thì một bàn tay nhỏ nhắn đã đặt lên vai tôi.

"Á!" Tôi giật thót mình, lao đảo suýt thì ngã xuống sông.

"Là tôi, Mạc Đình Đình."

"Hà?"

Sau khi lấy lại bình tĩnh, tôi và cô ấy ngồi cạnh nhau, nhưng lại có khoảng cách rõ rệt. Bầu không khí im lặng đến đáng sợ. Đình Đình ngồi yên, nhìn ra phía trước. Tôi vẫn cặm cụi giặt quần áo, thỉnh thoảng nhìn liếc cô bạn.

"Đề tôi giúp." Đình Đình bất ngờ mở lời trước, cầm lên một chiếc áo màu nâu trong chậu, rồi bắt đầu giặt. Tôi ngạc nhiên nhìn cô. Đình Đình, sao cô ấy lại ở đây? Sao lại tỏ thái độ như vậy?

"Sao cậu ở đây?" Tôi bắt đầu hỏi chuyện.

"Quê nội tôi ở đây."

"Đây là quê ngoại của tôi."

Sau đó, Đình Đình cũng đã giải thích rất nhiều với tôi. Cô ấy nói bố cô mất từ hồi còn nhỏ, nên cô đều nhận được giáo dục từ mẹ và ông nội. Đình Đình nói cô ấy yêu ông nội mình nhất. Bây giờ, ông nội cô ấy lâm bệnh nặng, Đình Đình về là để dưỡng bệnh cho ông.

"Ông chẳng biết sống được đến bao giờ, nên tôi muốn chăm sóc ông quãng đời còn lại." Đình Đình nói một cách buồn bã.

"À, thảo nào cậu xin nghỉ học." Tôi khẽ gật đầu, chợt hiểu ra. Đúng là dạo gần đây tôi không thấy Đình Đình ở trường thật. Tưởng cô ấy đi đâu hóa ra lại về đây. "Vậy còn mẹ cậu?" Tôi chợt nhớ tới cô ấy còn có một người mẹ nữa.

Nhắc tới đây, động tác giặt giũ chuyển động đều trên tay cô dừng lại. Gương mặt Đình Đình trở nên thẫn thờ, sắc mặt không hề tốt một chút nào. Tôi thấy vậy, liền bậm chặt môi, quay mặt đi, tiếp tục giặt đồ, miệng khẽ thốt lên. "Xin lỗi."

"Bà ấy có tình nhân mới. Nếu tính hết năm nay là được năm năm rồi." Đình Đình lấy lại trạng thái bình tĩnh, tiếp tục giặt chiếc áo. "Hơn nữa, bà bạn lắm, dường như không có thời gian để về nhà." Cô ấy nhấn mạnh, mặt buồn thiu thiu, làm tâm trạng của tôi cũng trở nên nặng trĩu.

"Chà... vậy giống bố tôi, ông ta ly hôn với mẹ tôi cũng chỉ vì lý do ông yêu người khác." Tôi cười một cách châm biếm thể hiện rõ sự đau khổ. "Ông ta có rất nhiều tình nhân."

"Vậy sao?" Đình Đình nhếch miệng cười. "Lũ đàn ông... thật không ra gì." Hình như cô ấy nghiêng răng để nói câu nói, vò mạnh chiếc áo hơn.

"Mà sao... cậu biết tên tôi là Lưu Thiên Ân?"

"Ông nội tôi nói rằng có cô bé tên Lưu Thiên Ân mới đến, nên tôi ra xem, hóa ra là cô." Đình Đình nói, không quay nhìn tôi một cái.

"À...."

"Lưu Thiên Ân... cô có tên khác sao?"

"Thực ra thì đó là tên của tôi trước khi bố mẹ ly hôn. Diệp Trúc Y tôi lấy theo họ mẹ." Tôi nói. "Nhưng tiếc rằng mẹ tôi mất năm tôi mới năm tuổi. Tôi thậm chí còn không nhớ rõ mặt bà." Tôi cười sao cho những giọt nước mắt không chảy ra. Nhưng có vẻ nó không theo ý muốn của tôi, cứ tuôn trào liên tục.

"Vậy cậu đang ở cùng ai?" Giọng Đình Đình trở nên náo nức hơn.

"Dì và chú." Tôi sụt sịt, vừa gạt nước mắt vừa nói.

"À, hóa ra vậy." Đình Đình nói. "Nhưng ít ra cậu còn có một gia đình chăm lo, còn tôi thì không. Mẹ tôi họ Hàn, em gái ruột thịt với bác tôi, Hàn Mặc Từ. Nhưng vì yêu bố tôi, một người hèn kém họ Mạc, mà bị đuổi ra khỏi gia tộc. Sau khi bố tôi mất, bác tôi mới cho phép mẹ tôi làm việc trở lại trong công ty."

"Hàn... khoan, vậy cậu là..."Tôi kinh ngạc.

"Tôi là em họ của Hàn Băng Vũ, chúng tôi chả thân nhau là mấy."Đình Đình khẽ thở dài, nhún nhẹ vai. "Tuy nhiên, thế cũng tốt. Tôi chả muốn dính gì tới cái gia tộc rắc rối đó nữa."

Nhìn Đình Đình, tôi chợt thấy mình có rất nhiều điểm tương đồng với cô. Cô buồn, tôi cũng thấy buồn. Cô ấy trông thật ủ rũ, đáng thương làm sao, khiến tôi quên hết đi việc Đình Đình đã phản bội tôi.

Chúng tôi đã rất im lặng sau đó, nhưng rồi Đình Đình lại nói trước. "Cậu muốn biết sự thật về việc quán bar không?"

"Sự thật?"

.....

Hóa ra là vậy... hóa ra là vậy, mọi chuyện cuối cùng cũng lòi ra sự thật của nó. Tôi đau khổ mỉm cười, khẽ lắc đầu.

Đêm đó, tôi trần trọc mà mãi không ngủ được. Tranh thủ lúc ông bà đã say giấc nồng, tôi mặc áo khoác, lên ra ngoài đồng cỏ xanh mượt kia. Ngồi trên đó, tận hưởng không khí dịu mát của ban đêm, rồi lại nằm xuống ngẩng mặt ngắm những đốm sáng trên bầu trời bao la kia. Một cơn gió khẽ lướt qua, làm tâm hồn tôi dễ chịu hơn. Tôi khẽ nhắm mắt lại, thưởng thức 'mùi vị' của cơn gió.

Đúng, tôi đã hiểu vì sao Hàn Băng Vũ khẳng khái nói mình không làm, vì căn bản, cậu ấy thật sự vô tội.

Còn người chụp ảnh kia, không phải là người của cậu ấy, mà Đình Đình đã tự nhận, là cô ấy đã làm. Cô ấy đã lén theo dõi tôi vì thấy tôi đi theo Hàn Băng Vũ, nên đã chụp lại ảnh. Nhưng cô ấy chỉ giữ trong máy, không hề tung ra, thế mà...

Đường Thiên Thu, là cô ta. Cô ta mượn điện thoại Đình Đình, không ngờ phát hiện ra những tấm ảnh đó. Thế là cô ta mua chuộc người làm việc cho Hàn Băng Vũ, rồi tung tấm ảnh này ra. Đình Đình cảm thấy áy náy, rất muốn nói cho tôi biết sự thật nhưng Đường Thiên Thu đã đe dọa cô ấy. Nếu Đình Đình dám hé miệng nửa lời, ông nội cô ấy sẽ bị hại chết, bằng một cách nào đó.

Haha, cô ta muốn đuổi tôi đi như vậy sao? Vậy cô ta thực sự thắng rồi, cô ta đã thành công, hại tôi trở thành một con bé bị mọi người khinh bỉ, thấp hèn không hơn không kém.

Trên đời này, còn gì ác hơn là đâm dao sau lưng người khác? Điều đó đã khiến tôi và Hàn Băng Vũ không còn niềm tin, làm tình bạn của tôi và Đình Đình tan vỡ. Ngay cả tôi cũng thấy mình thật ngu ngốc khi tác thành cô ta cho Lôi Vĩ Vĩ.

Thiên Thu, cô ta là người hay ác quỷ?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-1: Hàn gắn tình bạn

Ánh nắng mặt trời soi sáng khuôn mặt còn đang ngái ngủ của tôi. Tôi khẽ nhắm mắt, ti hí mắt ra. Phía trên là bầu trời xanh ngắt, phía dưới là thảm cỏ xanh rờn, rung rinh theo chiều gió. Tôi chống một tay ngồi dậy, tay còn lại khe khẽ bóp trán. A, tôi qua tôi đã thiếp đi lúc nào không biết, thế là ngủ luôn ngoài nhà.

Tôi ưỡn oải đứng dậy, vươn vai uốn người chào đón bình minh. Ngáp ngắn ngáp dài, tôi bước về phía khu nhà mình ở. Lại một ngày nữa bắt đầu.

Tôi gặp lại Đình Đình vào lúc đi nhặt củi trong khu rừng lân cận. Tôi cũng không biết nhặt củi để làm gì. Đến khi Đình Đình giải thích rằng cần củi cho lửa, tôi mới gật gù hiểu ra.

"Sao cậu tốt vậy?"Trong khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, chúng tôi ngồi dưới gốc cây, mỗi người một quả táo ngồi gặm, tôi hỏi chuyện cậu ấy trước.

"Tôi không tốt đâu."Đình Đình dùng một lát, rồi lại ăn tiếp.

"Vậy sao nói với tôi chuyện đó?"Tôi tháo dần khoảng cách của hai đứa, xích lại và hỏi.

"Tôi thấy tội nghiệp cho anh họ mình."Đình Đình vẫn ăn lấy ăn để.

"Đình Đình, cậu không muốn làm bạn tôi cũng chẳng sao."Thấy chán nản, tôi khẽ mỉm cười, ôm đồng củi rồi đứng dậy. "Chỉ cần đừng thù oán gì tôi là được."Nói xong, tôi bước đi, không quên đặt một nụ cười trên môi.

Cuộc đời thật lắm chướng ngại vật. Nó mà diễn ra suôn sẻ với tôi, thì coi như ông trời có mắt mà như mù. Tuy biết cuộc sống vốn không công bằng, nhưng chẳng hiểu sao, tôi vẫn chưa quen được với việc đó. Nhiều lúc tôi tự nhủ, hãy sống chính mình, bình thường mà không tỏ ra tầm thường. Nhưng sóng gió cuộc đời luôn ngăn cản điều đó.

Tôi dừng bước, đầu ngẩng lên trời, nhìn những áng mây trôi xuyên qua các tán lá, tôi mới biết, bầu trời cho dù lớn thế nào, cũng không thể bao bọc hết cho tôi. Tôi chỉ muốn làm mây, chứ không phải lá. Bởi vì mây là thứ mà những người khác không thể chà đạp lên, mà chỉ có thể ngược đầu nhìn. Nhưng liệu, ước mơ có thành sự thật?

Đêm đó, thêm một đêm nữa tôi không ngủ được. Đình Đình hôm nay ngoài lúc ngồi ăn táo với tôi ra, còn lại chỉ nhìn thoáng qua tôi, rồi lại bước đi, chẳng nói chẳng rằng mỗi khi chạm mặt nhau. Tôi khẽ thở dài, lòng lại thất lên. Tôi đã làm sai hay do cô ấy?

Tôi mặc tạm chiếc áo gió, buộc tóc ngang vai, đi ra bên ngoài.

Ngoài trăng sáng ra, đêm nay còn có rất nhiều đom đóm. Chúng bay xung quanh tôi, tưởng chừng như những vì sao từ trên trời rơi xuống. Tôi bắt gặp tóm lấy một con, giấu trong tay. Nhưng xong rồi lại thả nó đi.

Ước gì tôi cũng có cánh, để có thể sai cánh bất kì lúc nào, tự do trong thế giới của chính mình.

"Thiên Ân, chưa ngủ sao?" Đình Đình từ đâu xuất hiện, ngồi xuống bên cạnh tôi, hay tay chống lên hai bên má.

"Gọi tôi Trúc Y." Tôi nói.

"Không phải ông bà cậu đều gọi cậu bằng tên như vậy sao?" Đình Đình quay đầu nhìn tôi.

"Tên &Trúc Y& sẽ làm họ nhớ tới người mẹ đã mất của tôi." Tôi nói một cách buồn rầu.

"Vậy cái tên &Thiên Ân& cũng làm tôi nhớ tới một người." Đình Đình nói tiếp lời tôi.

"Là ai vậy?"

"Tôi không thể nói."

"..."

Chắc có lẽ đó là một người bí mật, riêng tư đến nỗi cô ấy không thể nói ra.

Bộp!

Đình Đình bỗng khiến tôi giật nảy mình trước hành động hai tay chồm lên bắt lấy một con đom đóm của cô ấy. Khum tay trước mặt tôi và xòe ra, Đình Đình nở một nụ cười. "Đẹp không?"

"Ừm!" Tôi khẽ gật, cười đáp lại. "Nhưng bọn chúng vốn thuộc về với thiên nhiên, cậu nên để nó tự do."

"Chà, Trúc Y biết nói như vậy từ khi nào vậy?" Đình Đình vừa xòe rộng tay ra, thả nó bay vào không trung, vừa cười khúc khích nhìn tôi.

Rồi chúng tôi chìm trong im lặng. Cả hai ngồi bó gối, cảm tựa lên giữa đầu gối, thẫn thờ nhìn lên trời với xung quanh là những tiếng đom đóm kêu nghe thật vui tai. Thình thoảng lại có con gió nhẹ chọt ủa tới, vui thích nghịch ngợm trên mái tóc đen nhánh của chúng tôi.

"Xin lỗi nhé!" Đình Đình bỗng mở lời.

"Về gì cơ?" Tôi ngạc nhiên, quay sang hỏi cô ấy.

"Hãy thứ lỗi cho người bạn nhát gan này, đã không thể bảo vệ cậu những lúc cần thiết. Lại còn coi cậu như người lạ." Mặt Đình Đình lúc này trở nên buồn rười rượi. Ánh mắt cô ấy phản chiếu ánh sáng của những chú đom đóm, khẽ đổi mặt với tôi.

Chắc hẳn cô ấy đang nói về lúc đó, cái lần tôi ngã trên cầu thang xuống.

"Tôi không chấp nhận lời xin lỗi đơn giản vậy đâu." Tôi nhoẻn miệng cười, híp mắt lại nhìn cô.

"Hả?"

"Tôi có một điều kiện. Nếu cậu đồng ý, tôi sẽ chấp nhận lời xin lỗi đó." Tôi nói.

"Là gì vậy?" Đình Đình tò mò nhìn tôi.

Tôi chìa bàn tay ra phía trước mặt cô ấy, nở một nụ cười tự nhiên. "Về sau làm bạn nhé?"

Vù vù vù!

Đúng lúc này, thêm một cơn gió nữa lại lướt qua trên nền cỏ xanh. Mái tóc Đình Đình tung bay trước gió, những đám mây đen kéo rộng ô cửa sổ cho mặt trăng soi sáng. Từ góc độ này, tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt vô cùng kinh ngạc của Đình Đình. Hôn hết, cô ấy đang khóc.

"Sao lại... muốn làm bạn với tôi?" Đình Đình lắp bắp nói, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

"Vì tôi mến cậu!"

Đình Đình vội vã quay mặt đi, hai tay che lên mắt dụi đi những giọt lệ vẫn còn đọng trên khóe mi, hay đang lăn dài trên má. Tôi chỉ im lặng nhìn cô ấy và đợi một câu trả lời thật sự.

Rồi, cô ấy cũng quay lại hướng mặt về phía tôi. "Được!" Đình Đình bật cười, đưa tay ra nắm chặt lấy bàn tay tôi. "Về sau, Mạc Đình Đình tôi sẽ mãi là bạn của Diệp Trúc Y. Nếu dám quay đầu, nhất định sẽ bị sét đánh chết."

"Vậy tôi cũng hứa, nếu không sẽ bị ngã đập đầu mà chết." Tôi cười nhả răng. "Tôi chấp nhận lời xin lỗi của cậu, Đình Đình."

Chúng tôi lặng nhìn nhau trong đêm, hai tay vẫn nắm chặt. Rồi bất ngờ cả hai cười phá lên ngã lăn ra đất. Sau đó lại nằm xuống bên cạnh nhau, cùng giờ tay đêm những vì sao trên bầu trời.

Đêm nay sẽ đi vào trang kí ức của tôi. Và tôi sẽ giữ kí ức này thật chặt trong lòng, để nó sẽ không bao giờ bị phai mờ.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7-2: Vị khách cùng chiếc mô tô

Thấm thoát đã tròn hai tuần trôi qua. Tình hình nhà cửa gia đình tôi vẫn thế, nhưng điều vui hơn chính là ông bà tôi đã nói ỏn với cái tên Diệp Trúc Y, nhưng họ sẽ vẫn gọi tôi với cái tên Lưu Thiên Ân.

Và cũng có một điều rất tệ, rằng sức khỏe của ông nội Đình Đình ngày càng tệ hơn. Cô ấy ngày đêm chăm sóc, tới lần ra cả ốm. Gia đình tôi cũng đã giúp đỡ hết sức mình, nhưng dường như không có tác dụng.

"Hôm nay cậu đi học sao?" Đình Đình đang rửa rau trong sân thì thấy tôi nên chạy ra trước cửa nhà, hỏi.

"Ừ, hết hạn nghỉ rồi!" Tôi khóc thầm trong lòng. Hơn nữa, cái bộ đồng phục quê mùa màu trắng đen này làm tôi phát ớn, suýt thì định khóa thân đi học.

"Vậy à? Tôi phải bảo lưu kết quả ở trường lại nên mới được về đây mà không cần đi học." Đình Đình nói. "Mà chiều nay đi học về, ra cánh đồng dưới đồi thả diều không?"

"Thả diều? Nghe hay đó." Tôi vuốt cằm. Ài, không ngờ cũng có ngày mình được trải nghiệm cảm giác trẻ trâu của ông bà bố mẹ mình hồi xưa, là đứa sẽ chính thức nhập quốc tịch 'quê'.

.....

Trước cổng trường học, tôi đứng ép sát vào bức tường màu vàng, nhìn ngó xung quanh như định vụng trộm cái gì đó.

Đúng vậy, từ hôm nay, tôi sẽ chính thức gia nhập xã hội ở đây. Tôi tự nói với chính bản thân, hãy tự tin, bình tĩnh và hòa đồng.

Nhưng mà có vẻ như ngôi trường này cũng hay, bạn bè ai ai cũng tốt với tôi. Ngay cả khi tôi vừa mới bước chân vào lớp học, hội bạn ở trong lớp, bất luận nam hay nữ, xấu hay xinh đều túm tụm trước bàn tôi, hỏi han đủ thứ, làm tôi sợ suýt chết.

Đúng, có một sự khác biệt không hề nhẹ giữa trường thành phố và trường nông thôn.

"Chà, gái thành phố hả? Nè nè, nghe nói trên thành phố có nhiều người đẹp trai lắm đúng không?" Một cô bạn trông xinh xinh, hớn hờ hỏi tôi.

"Bà im đi." Không ngờ cô bạn ấy bị hội con trai trong lớp đồng thanh chửi cho một trận. Thay vì sợ sệt, cô ấy cười hề hề.

"Đừng để ý cái con hâm mộ giai đẹp đó." Một cậu con trai mặc dù khá thấp nhưng lại rất có nét, vỗ vỗ vai tôi. "Kể cho tôi mấy bạn nữ của bà đi." Cậu ta rất tự nhiên.

"Ông im đi." Ngay lập tức, tụi con gái đồng thanh rồi xông vào đánh một trận toi tã. Nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi bất giác nuốt nước bọt.

Nhưng dù sao, cũng rất vui khi có một lớp học như vậy. Từ thuở đi học tới giờ, tôi chưa bao giờ được hỏi thăm như thế này cả.

Tan học, tôi đi bộ một mình về nhà, trong lòng cứ lâng lâng như bay trên mây, sung sướng tới nỗi quên hết cả nỗi buồn trước kia.

Bốp!

Một cú đập thật mạnh giáng vào lưng tôi. Tôi đau đến phát hét lên, quay lại đằng sau xem kẻ đó là ai. Mặc dù không đau bằng Lôi Vĩ Vĩ nhưng...

Sao... sao tôi lại nghĩ tới hắn vào lúc này chứ? Quên đi, không đả động gì tới tên xã hội đen đó nữa. Thoát được khỏi vòng vây của cậu ta là tôi vui rồi.

"Chào!" Đó chính là cậu con trai bị lũ con gái lớp tôi tấn hội đồng sáng nay. Cậu ta mỉm cười, giơ tay trước mặt tôi. "Tôi là Vu Cảnh, bà là... Diệp Trúc Y?"

Hơi ngạc nhiên, nhưng tôi cũng gật đầu.

"Chà, lần đầu tôi gặp gái thành phố, bà cao thật đấy. Chắc nhà bà giàu lắm phải không?" Vu Cảnh hỏi.

Tôi khẽ lắc đầu. Đúng, tôi cao, nhưng tùy từng trường hợp.

"Tôi đưa bà về nhé?" Bất ngờ, câu nói của Vu Cảnh như đòn chí mạng, làm tôi sốc tim suýt chết.

"Thôi, tôi... tôi có hẹn khác rồi. Để dịp khác nhé!" Tôi cười gượng gạo, rồi ba chân bốn cẳng chuồn trước.

Ôi mẹ ơi, sao lại đưa tôi về nhà? Chúng tôi mới quen nhau thôi mà hắn đã định 'nhanh' như vậy sao?

Sau khi về nhà cất ba lô, tôi vẫn mặc đồng phục trường, vội vã đi xuống đồi và gặp Đình Đình ở đó.

Thảm cỏ xanh mướt, bầu trời cao trong xanh vời vời. Ở đây, thiên nhiên như hòa vào thành một, tạo nên bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp hơn bao giờ hết.

"Đình Đình!" Khi nhìn thấy cô ấy đứng đằng xa, tôi cười tươi rồi gọi to rồi chạy lại. Nhưng càng chạy lại gần, lại gần hơn nữa, tôi nhận thấy cô ấy còn đứng cùng với một người khác, một người rất cao. Bên cạnh người đó còn có một chiếc mô tô đen sành điệu rất quen mắt. Đình Đình dường như mãi nói chuyện nên không nghe thấy lời tôi gọi.

Khi chỉ còn cách họ ba mét, tôi dừng phắt lại, thở một cách mệt nhọc. Từ đây, tôi đã có dự cảm chẳng lành. Tôi hết nhìn chiếc mô tô, rồi lại nhìn hai người họ.

Đình Đình bỗng nghiêng đầu nhìn tôi với nụ cười gian xảo. Còn cái người đàn ông cao chót vót đang đứng quay lưng với tôi kia cũng quay đầu lại nhìn.

Xẹt xẹt xẹt! Tôi nhìn thấy mặt hắn rồi, nhìn thấy rồi. Một luồng điện tê tê chạy qua người tôi.

Tôi co giò bỏ chạy về hướng ngược lại, hai mắt dính chặt lại như keo. Tôi muốn phủ nhận sự thật. Đây không phải thật, là ảo giác thôi. Có sao hắn tới đây được chứ?

"Á, Y Y, cô không được chạy!" Tiếng gầm quen thuộc của Lôi Vĩ Vĩ vang lên, tóm chặt cổ áo tôi lúc nào không hay.

"Tôi..." Tôi quay đầu nhìn hắn, làm mặt hoảng sợ.

"Cát công mãi mới tìm được cô. Vậy mà phản ứng của cô như vậy hả?" Lôi Vĩ Vĩ véo thật mạnh hai má tôi, làm tôi đau đến phát khóc.

Sao... sao lại thế?

Sao cậu lại đi tìm tôi? Sao lại xuất hiện trước mặt tôi, làm tôi nhớ lại những ngày địa ngục đó, ở trường Lam Nguyệt. Sao cậu không cắt đi, để mặc tôi đi? Tôi thật sự không muốn dính dáng gì tới những người như cậu nữa.

Tại sao... tại sao...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7-3: Nước mắt vui hay buồn?

Tôi đánh thật mạnh vào ngực Lôi Vĩ Vĩ, đánh liên tiếp mà không chịu dừng lại. Tôi cứ đánh, đánh để trút hết sự tức giận của tôi, đánh để giấu đi những giọt nước mắt đau thương đang chảy ra. Lôi Vĩ Vĩ chợt nắm chặt hai cổ tay tôi lại. "Này, đánh xong chưa hả?"

Tôi dừng lại. Mắt nhìn xuống dưới đất. Trời không mưa nhưng vẫn có nước mắt từ khuôn mặt tôi lăn chảy rơi. Mắt mũi tôi đỏ hoe, cả người run bần bật không ngừng. Tôi không biết mình đang lạnh hay là tức giận nữa.

Chợt, Lôi Vi Vi ôm chặt tôi vào trong lòng, làm mặt tôi áp sát ngực hần, có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh của cả hai. Lôi Vi Vi nhẹ nhàng vỗ lưng tôi. "Tìm được cô là tốt rồi, tốt rồi."

Tôi không phản kháng, hai tay buông thõng xuống. Những giọt nước mắt của tôi không biết là vui hay buồn đây.

"Mã điện thoại của cô này." Lôi Vi Vi bỗng chìa ra chiếc điện thoại quen thuộc của tôi đã để lại ở hàng ghế nhà ga đó.

Sao... sao cậu ta...

"Cầm đi, không tôi..." Lôi Vi Vi giờ bản tính cục cằn, nghiêng giọng lại. Tôi sợ sệt cầm vội lấy, rồi tranh thủ quay người bước đi.

Tối hôm đó, trong căn nhà nhỏ của tôi, có bốn người tất cả ngồi xung quanh mâm cơm.

"Tiểu Vi, cháu ăn nhiều vào nhé!" Bà tôi cười nói vui vẻ.

"Không ngờ cháu gái mình lại có cậu bạn cao ráo đẹp trai như vậy." Ông tôi vuốt râu, cười ha hả.

"À dạ vâng!" Lôi Vi Vi phá lên cười sung sướng, tỏ vẻ gãi đầu ngượng nghịu.

"Tiểu Ân, con cũng mau ăn đi." Bà tôi nói.

"Tiểu Ân?" Tên Lôi Vi Vi sau khi ăn hết cả miếng đùi gà ngon nhất thì nghe thấy bà nói vậy, ngạc nhiên quay sang hỏi tôi. "Nickname hả?"

Tôi hých nhẹ vào tay hần, ra hiệu bảo hần ăn đi, thế là hần lại quay đầu ăn tiếp. Đúng là tên này không có dây thần kinh xấu hổ gì cả, ăn ở nhà người khác mà cứ như ở nhà mình vậy.

.....

"Cô tính ở đây đến bao giờ?" Trong cơn mơ hồ, tôi choàng tỉnh khi nghe thấy giọng của Lôi Vi Vi.

Tôi là người đã ra cánh đồng này ngồi ngắm sao đêm trước, thế mà không ngờ tên Lôi Vi Vi bám sát đuôi tôi. Tôi vừa đặt mộng xuống chưa ấm chỗ, thế mà hần đã ở đó rồi. Chúng tôi cứ im lặng nhìn trời như vậy cho tới khi Lôi Vi Vi hỏi tôi.

"Tôi... không thể xin vào các trường trên thành phố." Tôi chống cằm lên giữa hai đầu gối, giọng đều đều nghe vẻ buồn buồn.

"Ý cô là... cô sẽ ở đây mãi sao?" Lôi Vi Vi lại hỏi tiếp.

"Chắc thế!" Tôi gật đầu. "Hôm nay tôi đã bắt đầu đi học rồi. Bạn bè cũng đối xử với tôi rất tốt. Tôi thật sự... thật sự tìm được niềm vui ở đây."

"..." Tôi không còn nghe thấy giọng của Lôi Vi Vi nữa, chỉ nghe thấy hần khẽ thở dài, rồi tiếng loạt soạt của cò. Có vẻ như Lôi Vi Vi đã đi về.

Mãi lúc sau tôi mới tản bộ về nhà. Mặc dù trời tối đen như mực, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua sân, tôi đã phát hiện ra, chiếc moto của Lôi Vi Vi đã biến mất. Ông tôi đã đi ngủ, bà tôi vẫn ngồi ở ghế trong gian phòng khách chật hẹp, khâu chiếc áo cũ.

"Bà ơi, xe của Lôi Vi Vi..." Tôi mở miệng trước.

"Nó đi về rồi. Chả hiểu có chuyện gì xảy ra nhưng nó về nhà rồi, phóng xe đi vun vút!" Bà tôi dừng khâu, quay sang nhìn tôi rồi mới nói.

"À... về..." Tôi gật gù làm ra vẻ hiểu. Nhưng khi nằm lên giường, phủ kín cái chăn mỏng lên người, tôi lại nghĩ về Lôi Vi Vi.

Lôi Vi Vi, cậu ta đi rồi, đi thật rồi. Vậy là từ nay tôi sẽ không phải gặp mặt hần, đối diện với hần mỗi ngày nữa. Cuộc sống của tôi ở đây sẽ trở về bình thường như bao ngày trước.

Tôi bỗng thấy gối mình ươn ướt. Thế là tôi sờ thử lên mặt, lên mắt. Ai ngờ, tôi lại đang khóc.

Miệng nói vui, thế sao tôi lại khóc được chứ?

Thế là cả đêm, tôi chần chọc mà mãi không ngủ được. Tôi cứ rúc trong chăn, bờ vai run bần bật, thỉnh thoảng lại khịt mũi một cái thật dài. Đúng, không hiểu sao, càng nghĩ nhiều tôi lại càng khóc thêm.

Cho tới tận sáng sớm, tôi vẫn thức mắc, luôn tự hỏi bản thân, rằng tại sao mình lại khóc?

.....

"Diệp Trúc Y!" Tiếng cô giáo gào lên làm tôi giật mình, ngồi bật dậy.

"Dạ?" Tôi ngơ người ra nhìn cô, rồi nhìn các bạn trong lớp đang tùm tùm cười.

"Em dám ngủ trong lớp tôi hả?" Cô gái tức giận dùng thước đập bàn làm cho cả lớp im phăng phắc. "Mau ra ngoài đứng cho tôi."

Thế là tôi lại phải chịu đựng đứng ngoài suốt hai tiết của bà cô ác độc này.

Đến giờ ra chơi, lúc tôi được vào lớp ngồi để ngủ rồi, thì hội bạn trong lớp lại xúm xía ra chỗ tôi hỏi chuyện. Người kéo ghế ngồi đằng trước tôi, lại là Vu Cảnh.

"Này, sao bà lại ngủ trong lớp thế?"

"Hôm qua mất ngủ à?"

Hàng loạt câu hỏi của mọi người làm đầu óc tôi quay mòng mòng. Tôi chỉ biết gật nhẹ cho qua, rồi lại gục xuống mặt bàn ngủ. Nhưng nếu tôi không làm thì lúc đó, ánh mắt Vu Cảnh cứ hướng về phía tôi.

Những tiết tiếp theo, có tiết tôi ngủ được, có tiết không. Tôi chỉ mong tới giờ tan học thật nhanh, để có thể về nhà nằm lên giường, đánh một giấc thật sâu xuyên qua đêm.

Tôi không thôi ngáp ngay cả khi đang đi ra phía cổng trường. Có một bạn nữ trong lớp tôi rủ đi về ăn cơm. Tôi cũng muốn lắm nhưng tôi đang trong tình trạng buồn ngủ không mở mắt ra được nên đành phải từ chối.

"Bà trông không khỏe. Tôi đưa bà về nhé?" Lại là Vu Cảnh.

"Không... không cần đâu." Tôi khéo từ chối, rồi lại đi lướt qua cậu ấy.

"Này!" Vu Cảnh gọi giật lại. Tôi đứng ngây tại chỗ, không ngoái đầu lại. "Tôi... tôi đi sau bà, được chứ?"

Hình như... Vu Cảnh rất quan tâm tới tôi thì phải. Ánh mắt cậu ấy nhìn tôi lúc sáng nay, làm tôi không tài nào quên đi được.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7-4: Trở lại thành ăn bám

"Nhà bà ở trên đồi?" Vu Cảnh từ lúc nào đã sánh vai bên cạnh tôi, bắt chọt hỏi.

"Ồ... ờ!" Tôi gật nhẹ, mím môi lại. Đến lúc này, khi quan sát gần mới thấy Vu Cảnh trông cũng đẹp trai à nha.

"Bà sống với ai?" Vu Cảnh hỏi tiếp.

"Ừm... ông bà ngoại." Tôi trả lời.

Sau đó, chúng tôi đi liền một mạch về nhà mà không nói câu nào. Thình thoảng tôi lại nghe tiếng huýt sáo của Vu Cảnh ở bên cạnh. Sắc mặt của cậu ấy, tôi nghĩ Vu Cảnh vẫn còn muốn nói điều gì đó. Nhưng sao cậu ấy không nói?

Đến đoạn gần nhà tôi, tôi mới quay sang Vu Cảnh, cười. "Vu Cảnh, cậu về được rồi đó. Cảm ơn nha!" Tôi cúi đầu tỏ ra lễ phép.

"À... ừ!" Vu Cảnh cười nhăn mặt lại, vẫy tay chào tôi rồi đi xuống đồi. Nhìn cậu ấy đi khuất, tôi mới an lòng đi tiếp.

"Mau lên, mau lên, chuyển vào đi!" Một giọng nói oang oang vang lên từ phía nhà tôi làm tôi giật mình. Tôi vội vàng chạy về nhà xem chuyện gì đang xảy ra.

Trước cổng nhà tôi, cái căn nhà bé bỏng có sân rộng đó, là ông bà ngoại của tôi, đứng một chỗ nhìn đi nhìn lại. Còn một cái xe tải to chở ba đồ ngay trước mặt hai ông bà. Có hai ba người nào đó chuyển đồ từ trong xe ra. Nào thì chăn gối, hay vali, hay thảm, vân vân và vân vân. Tôi tự hỏi, quái lạ, ông bà tôi đâu có nhiều tiền như vậy?

Tôi đứng ở ngoài, nhòm người lên nhìn vào trong sân qua hàng rào. Còn vài người khác đang dựng một cái lều cắm trại to dùng ngủ ngay giữa sân nhà, đối diện với nhà chính của tôi. Tôi toát hết mồ hôi hột, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

"Ông bà Diệp, cháu cảm ơn, cảm ơn!" Tôi quay về phía ông bà mình, phát hiện Lôi Vĩ Vĩ đang cười tí mắt, rồi rít cảm ơn ông bà tôi. Còn ông bà tôi thì

cũng tươi cười mà đáp lại.

Huhu, Lôi Vĩ Vĩ, tên trời đánh này!

Ủa mà khoan, Lôi Vĩ Vĩ về rồi cơ mà? Sao còn ở đây? Chiếc moto oách xì lách của hần tôi cũng không thấy.

Tôi dụi dụi mắt, nhìn lại cho thật kĩ. Chà, quả là người bằng xương bằng thịt, cậu ta trở lại thật. Hic, làm tôi đau tim đến chết mất!

Mà bỗng dưng, tại sao tôi lại thấy vui vui nhỉ?

Bỏ đi bỏ đi! Bây giờ phải xử lý cái đồng này cho thật gọn gẽ, kéo làm ông bà mệt mỏi, sinh bệnh thì chết.

"Chà chà, trở lại rồi cơ à?" Mạc Đình Đình nhà bên nói từ trong vườn ra. Tôi giật mình thót tim, quay về phía cô ấy. "Nhà nào nhiệt ra trò!"

"Đình Đình, cậu đừng làm tôi sợ." Tôi thở mạnh, vuốt vuốt ngực.

"Hehe, đùa tí." Đình Đình cười, lè lưỡi trêu tôi.

.....

Tắm rửa xong xuôi, tôi cuốn khăn tắm quanh đầu cho khô tóc, mặc quần áo cho thật gọn gàng. Đeo kính vào, tôi bước ra khỏi phòng tắm.

"Ủa, Lôi Vĩ Vĩ đâu rồi bà?" Tôi nhìn quanh không thấy cậu ta, lấy làm lạ đành hỏi bà.

"Nó ở ngoài sân." Bà tôi nói. "Mà cậu nhóc đó đáng yêu ghê. Hình như nó bảo ngày mai sẽ hộ tống cháu đi học." Bà tôi khẽ tùm tùm cười.

Xẹt xẹt dùng!

Đúng lúc này có một tia chớp đáng ngang tai tôi. Tôi lạnh toát sống lưng, sờn hết cả gai ốc. Cái gì mà hộ tống chứ? Tôi đâu phải con cún! Mà kể cả tôi có là cún hay chó đi chăng nữa, Lôi Vĩ Vĩ mà ra lớp tôi thì chắc đến cả bọn con trai cũng mê chứ chưa nói gì tới hội con gái.

"Lôi Vĩ Vĩ!" Tôi đứng ở trên bậc thềm nhà, gọi to cái tên đang quấn khăn trên đầu, hai tay cầm cái rìu to mà sắc bén, đang phang một nhát vào khúc gỗ dựng đứng kia.

"A, Y Y, chắc cô ngạc nhiên lắm nhỉ?" Lôi Vĩ Vĩ cười nhăn nhăn, lại tiếp tục công việc chẻ gỗ.

"Ài... ai bảo cậu làm?" Tôi hỏi.

"Ông." Lôi Vĩ Vĩ vừa dứt lời thì khúc gỗ đã chia thành hai phần bằng nhau.

Hic... hần vốn là người cứng đầu nhất cái thế gian này, không bao giờ thích nghe lời người khác. Vậy mà giờ đây, hần nghe lời của ông ngoại tôi ư? Woah, chuyện lạ có một không hai nha.

"Haha, Y Y, cô không cần lo cho tôi đâu!" Lôi Vĩ Vĩ cười tự hào. "Anh hùng đây đã ra tay thì đá cũng biến thành nước."

Tên này đúng là tự kiêu tự đại. Nhiều lúc tôi phải chịu nhục, chỉ muốn đâm vào mặt hần cho bỏ đời, nhưng tiếc là tôi không có đủ khả năng.

"Lôi Vĩ Vĩ, có phải cậu nói, sẽ... sẽ hộ tống tôi tới trường?" Tôi ngập ngừng hỏi.

"Hả? À ờ!" Lôi Vĩ Vĩ thở mạnh ra, dừng việc lại để nhìn tôi, rồi gật mạnh một cái.

"Thế... thế nghĩa là sao?" Tôi hỏi một cách vòng vèo.

"Là tôi sẽ theo cô tới trường."

"Tới trường á? Có học không?"

"O hay, tới trường không học thì để chơi à?" Lôi Vĩ Vĩ thần nhiên trả lời rồi quay lại với công việc.

Xẹt xẹt xẹt dùng! Một tia chớp cắt ngang bầu trời đêm đầy sao.

Cái gì cơ? Đi học á? Tức là Lôi Vĩ Vĩ sẽ lại cùng tôi học cùng một trường, thậm chí có nguy cơ học cùng một lớp á? Đừng đùa chứ, tưởng về quê là sẽ thoát, sao lại có chuyện này xảy ra? Mình vẫn sẽ phải đi học cùng với tên nhà xã hội đen bá đạo trên từng hạt gạo ư?

Ồi mẹ ơi, làm ơn tha cho con đi!

"Lôi... Lôi đại ca, cậu... cậu không cần." Tôi lắp bắp nói một cách lễ phép vô cùng.

"Tôi bị ông già truy đuổi, giờ về trường cũng không có ích gì." Lôi Vi Vi nói. "Cô đi học ở đây thì cho tôi đi cùng với, có sao đâu!" Tên điên đó càng nói thì càng làm tôi tức giận. Hắn bị truy đuổi thì liên quan gì tới tôi chứ? Với cả... tiền học của hắn thì tính sao?

"Lôi... Lôi đại ca, về tiền và thủ tục nhập học..."

"Tôi lo hết rồi! Lôi Vi Vi cắt ngang lời tôi. "Này, cô đừng nói nữa, vào nhà đi để tôi tập trung." Nói xong, hắn quay lưng lại phía tôi, tiếp tục phang rìu xuống.

Nhìn cái tên thiếu gia nhà giàu làm những việc này, tôi thật sự không quen chút nào. Hơn nữa, đây là nhà của tôi, sao hắn có thể thẳng tay đuổi tôi như vậy chứ? Lôi Vi Vi, cậu vẫn đứng là cậu mà!

"Đề tôi!" Tôi giăng lấy cái rìu trên tay Lôi Vi Vi sang một bên, lên tiếng.

"Giữ chứ? Sao con gái lại làm việc này? Đề tôi." Lôi Vi Vi ngay lập tức cầm lại chiếc rìu, tuyệt đối không để tôi lấy lại nữa.

"Tôi làm nhiều rồi." Tôi nói. "Có cần tôi hướng dẫn không?"

"Này, cô lên tiếng với ai hả? Thiếu gia đây không cần ai giúp!" Lôi Vi Vi giơ cao cái rìu lên, định lấy ra hăm dọa tôi nhưng tôi lại co rúm người lại vì sợ, nên hắn đành hạ giọng, bĩu môi một cái rồi quay đi làm việc.

Lôi Vi Vi, cậu tốt quá ha! Suy nghĩ một cái cách mỉa mai, tôi hậm hực đi vào trong nhà.

Với cả, tôi cần chuẩn bị tinh thần cho một tương lai đen tối sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7-5: Đại ca - Đại tỷ

"Con đi học đây ạ!" Tôi cúi chào ông bà vẫn còn ngồi ăn sáng. Đeo ba lô xong, tôi đi ra ngoài cổng, không kịp để ông bà lôi lại bắt ăn sáng cùng. Tâm trạng tôi lúc này như con số 0, chả muốn bỏ cái gì vào bụng cả.

Đi được một đoạn trên đường, tôi bắt đầu nghe thấy tiếng bước chân chạy ngay một lớn dần đằng sau. Linh tính tôi bỗng mách bảo chuyện chẳng lành sắp tới.

"Y Y, khoan đã Y Y, đợi... đợi tôi!" Tên Lôi Vi Vi gầm lên như beo. Hắn chạy ngay ra phía bên cạnh tôi, áo khoác đồng phục mới vào được một tay. Khuy áo sơ mi còn chưa cài hết, đầu tóc rối tung rối mù như tổ quạ. Miệng thì thở hổn hển do chạy tốc lực. A, hình tượng đẹp trai của hắn bay đi đâu mất rồi, tôi tự hỏi.

"Tôi bảo cậu ở nhà đi mà." Tôi vừa đi vừa nói một cách thất vọng. Haiz, không gì có thể ngăn cản tên đầu gấu xó chợ này mà!

Lôi Vi Vi nhét vào tay tôi cái ba lô đen nhẹ tênh, dường như không có gì trong đó. Mặc kệ tôi ngạc nhiên thế nào, hắn chỉnh lại đồng phục, đầu tóc cho gọn gàng, tử tế. Rất nhanh, hắn lại trở về trạng thái "trai thành phố"; như ban đầu.

"Đi thôi!" Hắn kênh kiệu nói, hai tay đút túi quần, sai chân bước đi.

"Ồ... ơ... còn ba lô..." Tôi chạy theo trong sự kinh ngạc.

Cứ thế, hai chúng tôi bước đi cùng nhau, vai kề vai. Mặc dù không ai nói với ai câu nào, nhưng tôi vẫn thấy rất vui. Không hiểu sao khi Lôi Vi Vi đi bên cạnh mình, tôi lại có cảm giác như có một sợi dây vô hình nối giữa tôi và cậu ấy.

.....

"Tôi là Lôi Vi Vi." Lôi Vi Vi trở về cái ngày đầu tiên đi học, khệnh khạng đứng trên bục giảng, bắt đầu bài giới thiệu của mình. "Tôi là bạn của Y Y, nếu có ai đụng vào cô ấy thì cứ nhìn nắm đấm đây. Đương nhiên, nếu bị lớp khác bắt nạt, họ cũng sẽ chết thật khó coi."

Tôi ngượng chín cả mặt, cúi gằm xuống bàn, chỉ lén nhìn xung quanh. Cô giáo lùn chưa đứng tới vai Lôi Vi Vi cũng chết lặng ngay cạnh hắn ta. Cả lớp im phăng phắc. Tên điên này, đúng là không sợ trời sợ đất thật mà.

Bỗng một bạn nữ, chính là cái bạn mê trai đẹp hôm trước, đứng dậy. Bạn hai tay nắm lại, mỉm cười nhìn Lôi Vi Vi. "Bạn cũng từ thành phố?"

"Đúng!" Lôi Vi Vi gật rụp một cái.

"Woah, đẹp tr..."Cô bạn chưa kịp sướng hết, chưa nói xong câu thì đã bị Vu Cảnh ngồi đằng sau bịt miệng lại, kéo ngồi xuống.

Ôi thôi... ôi thôi... tôi không quen, tôi không quen ai hết. Giờ tôi lại muốn trở về với tháng ngày trước, sống ần sống dật làm việc trọng đại mà chả ai thêm đề ý. Bây giờ tôi có trốn ra ngoài lớp hay làm liều nhảy từ cửa sổ ra thì cũng không tránh khỏi cái số phận thối nát đầy đau thương này.

Công nhận, giờ tôi mới nhận ra, trai thành phố mà về quê thì sẽ kinh khủng tới mức nào. Đã thế, Lôi Vĩ Vĩ lại rất đẹp trai, chiều cao &soái ca' mét tám lăm, bảo gái không mê mới là lạ. Thậm chí, không chỉ có nữ sinh mà còn có cả tá thằng đàn ông con trai đi theo Lôi Vĩ Vĩ tâu hấn làm đại ca, và rồi tôi thì bị liên lụy. Lạy hồn, hôm nay mới là ngày đầu tiên hấn đi học thôi à.

"Đại ca, đại tỷ về thông thả!"Cả một hàng dài con trai xếp ngang ra cúi đầu cung kính chào, hô to &khẩu hiệu'. Tôi và Lôi Vĩ Vĩ vẫn bình thường đi ra phía cổng trường, bỗng cái tiếng hô đồng thanh to chả bá này làm tôi sợ hú hồn hú vía, giật nảy mình suýt ngã vào lòng Lôi Vĩ Vĩ.

"Hơ hơ..."Tôi nở nụ cười méo xệch, cúi chào mấy ông bạn đó. Còn Lôi Vĩ Vĩ thì vui vẻ chào lại, cười tít cả mắt.

Chuồn thôi!

Tranh thủ lúc tên Lôi Vĩ Vĩ còn đang chào hỏi bắt chuyện với dàn đệ tử mới thu thập, tôi nhanh chóng chạy khuất tầm mắt hấn. Chạy, trong đầu tôi chỉ có duy nhất một ý nghĩ đó không hơn không kém. Sao chưa gì tôi đã &lên chức' đại tỷ vậy? Nghe sao mà cứ ngứa ngáy chân tay. Tất cả là tại tên Lôi Vĩ Vĩ rồi rắm đó.

Nhưng không hiểu sao, hình như Vu Cảnh đang chạy về phía tôi từ đằng sau. Tôi không nhìn nhầm thì phải?!

"Trúc Y, bà đang về à?"Vu Cảnh tươi cười hỏi.

"À... à... tôi... tôi... không... ừ..."Tôi chả hiểu mình đang nói cái gì, đầu óc và miệng cứ dính lại với nhau vậy. Chắc do vụ việc Lôi Vĩ Vĩ làm loạn trường lên khiến tôi đau đầu.

"Tên Lôi Vĩ Vĩ đó, thật sự là bạn của bà hả?"Vu Cảnh hỏi nhỏ.

"Ừ... là bạn."Tôi gật đầu khẳng định.

"Bà thích cậu ta?"

Nói tới đây, không hiểu sao mặt tôi bỗng nóng ran.

"Không... không phải đâu."Tôi vội xua tay, tỏ ý phủ định. "Chúng tôi khá thân thôi. Bạn là con trai."Tôi cười cho qua, rồi lùi lại vài bước, vẫy tay chào Vu Cảnh. "Mai... mai gặp."Nói xong, tôi quay đầu cắm cổ xông về phía trước.

"Ê!"Không ngờ Vu Cảnh lại bắt kịp cổ tay tôi, gọi to. "Đi cùng đi."Cậu đề nghị.

"Dạ?"Tôi không hiểu sao lại nói lễ phép, nhìn cậu ấy không chớp mắt với vẻ mặt ngạc nhiên.

Lúc này có cơ hội nhìn kĩ Vu Cảnh, tôi thấy cậu ta tuy không xấu không đẹp, nhưng lại rất có nét, càng nhìn mới thấy điểm đẹp trai của cậu ấy. Không cao hơn tôi lắm nhưng vẫn vừa đạt đủ chiều cao &soái ca' mét bảy. Tôi thật sự không hiểu, nói chuyện với nhau không nhiều, nhưng sao cậu ấy cứ đòi về cùng tôi?

"Về cùng đi."Vu Cảnh nhắc lại lần nữa, tay cậu vẫn cầm chắc cổ tay tôi. Lúc này, não tôi mới trở về thực tại.

"Này, này đang làm gì với Y Y thế hả thằng kia?"Một giọng nói oang oang xoẹt qua như sét đánh ngang tai. Tôi lo ngại nhìn về phía phát ra giọng nói rồi nhanh chóng rút tay về theo phản xạ. Tôi nhìn hấn, sau đó lại cúi đầu quay đi. Không ổn rồi... không xong rồi...

Là Lôi Vĩ Vĩ!

"Chết tiệt!"Tôi buột miệng chửi thề. Nếu không phải có Vu Cảnh cứ nằng nặc đòi đi cùng với tôi thì có phải tôi đã trốn được tên đại ca đó rồi không!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7-6: Cái ôm #39;nồng thắm#39;

Trong lúc tôi đang bối rối, căng thẳng nhất thì Vu Cảnh bỗng nắm chặt lấy cổ tay tôi, hai mắt nhìn tôi vẻ dừng cảm. "Đi thôi."Xong, cậu ta kéo tôi chạy đi.

Đúng, chạy thì không sao nhưng mà, Lôi Vĩ Vĩ thì...

Tôi hôm đó, ngồi ăn cơm chung một bàn với Lôi Vĩ Vĩ, tôi cảm thấy không thoải mái một chút nào. Đúng vậy, tại vì cái vụ ô nhiễm chiều nay mà tôi nhìn cũng

không dám nhìn Lôi Vĩ Vĩ. Tuy nhiên, tên Lôi Vĩ Vĩ chỉ có biểu hiện gì gọi là lúng túng, hẳn thậm chí còn vui hơn cả ban sáng, cười tươi nói chuyện với ông bà tôi một cách nhiệt tình. Tôi tự hỏi có chuyện với hắn vậy? Hay là do cái gáo nước đổ vào người hắn chiều này làm hắn điên? Hay do tôi ốm...

Ô la la, chắc không phải đâu, không phải đâu. Diệp Trúc Y, mày đừng có nghĩ bậy bạ hay mơ mộng hão huyền như vậy chứ! Làm gì có chuyện Lôi Vĩ Vĩ vui vì được mày ôm.

"Ê Lưu Thiên Ân, lát nữa đi ngắm sao với tôi không? Đêm nay nhiều sao lắm đó!" Đình Đình từ ngoài sân nói vọng vào trong nhà, tôi tự hỏi cô ấy mở công sân bằng cách nào, có thể do hàng rào thấp tới nỗi một đứa trẻ học tiểu học cũng có thể trèo vào được, nhưng...

Dạ, Thiên Ân? Đang lúc ăn tối mà cô ấy gọi, lại còn gọi trước mặt Lôi Vĩ Vĩ, người chưa biết gì về cái tên "Lưu Thiên Ân" của tôi?

"Hả? Cô có biệt danh hả Y Y?" Lôi Vĩ Vĩ mồm nhai cơm nhồm nhoàm quay sang hỏi tôi.

"Ahhhhh!" Tôi vừa hét lên trong cơn hoảng loạn, vừa đứng phắt dậy và chạy ra phía Đình Đình. Cô bạn ngỡ ngàng, bị tôi kéo đi không thương tiếc, bỏ lại ông bà và Lôi Vĩ Vĩ ngồi đực ra vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7-7: Nụ hôn đầu đời

Ngồi trên bãi cỏ mênh mông, tôi và Đình Đình cùng ngắm đầu ngắm những vì sao sáng trên bầu trời. Trông chúng thật đẹp, làm tôi tưởng tượng ra khuôn mặt giận dữ của Lôi Vĩ Vĩ. Hahaha...

Khoan, sao mình lại nhớ tới cái mặt của Lôi đại ca khó ưa đó chứ? Tôi nhận ra mình đã sai, nên tự và mình một cái thật mạnh. Đình Đình giật mình quay sang. "Trúc Y, cậu làm cái gì vậy?"

"Úc... không... không có gì!" Tôi nắc một cái, rồi nói dối. Thoạt đầu lúc nắc, tôi cứ tưởng mình bị mắc hội chứng ảo tượng Pinocchio (một hội chứng trong phim Pinocchio của đài SBS Hàn Quốc), nhưng may mà nhớ ra cái hội chứng đó không có thật. Tôi khẽ vuốt ngực, hạ nhẹ con nắc xuống.

"Này, có Lôi Vĩ Vĩ ở đây vui không?" Đình Đình khẽ mỉm cười, nghiêng đầu nhìn tôi và hỏi.

"Úc... hả hả?" Tôi lại nắc thêm một lần nữa vì chột dạ, rồi đỏ bừng mặt quay đi, lắc đầu nguầy nguậy.

"Vậy là có rồi hả? Tôi xấu hổ kia kìa!" Đình Đình bật cười. "Công nhận hắn mà đi tới đâu thì bão đổ bộ tới đó." Cô khẽ tựa cằm lên hai đầu gối, mắt nhìn đăm đăm ra xa đầy ước mơ. "Ước gì tôi cũng có thể như cậu ấy."

"Cậu..." Tôi nhìn Đình Đình, cúi đầu xuống để quan sát rõ gương mặt của cô ấy hơn. "Cậu thích Lôi Vĩ Vĩ hả?"

"Không, chỉ là ngưỡng mộ thôi. Còn người tôi thích là khác." Đình Đình trả lời thật thà, quay mặt sang nhìn tôi.

Hai đứa nhìn nhau chăm chú, rồi cùng bật cười. Đình Đình khúc khích quay mặt đi, còn tôi nhìn cô ấy với vẻ mặt hài lòng. Có vẻ như từ lúc mới gặp nhau, chúng tôi đã thân nhau hơn rất nhiều, và đặc biệt hơn, cả hai chúng tôi đều cười một cách vui vẻ, không còn áp lực như lần đầu mới đến đây nữa. Tôi luôn cố gắng làm cho Đình Đình vui, vì sức khỏe của ông nội cô ấy ngày càng tệ hơn, chắc là không qua khỏi trong năm nay. Nhưng Đình Đình vẫn lạc quan như vậy, làm tôi trở nên ngưỡng mộ cô ấy, ước gì mình cũng mạnh mẽ được như cô ấy.

Đình Đình bỗng ngưng cười, nhìn ra phía đằng sau rồi nhoèn miệng, đứng dậy. "Bye, tôi đi đây!" Cô ấy vẫy tay chào rồi bước đi trước sự ngạc nhiên của tôi. Tôi quay về phía cô ấy vừa nhìn, hóa ra Lôi Vĩ Vĩ đang đứng ở đó, gãi đầu với vẻ ngượng ngịu, ánh mắt vừa chạm phải tôi thì vội liếc sang chỗ khác. Tên Lôi Vĩ Vĩ này, nhiều khi biểu cảm ngại ngùng của hắn khiến tôi thấy phát ón > <

Lôi Vĩ Vĩ tiến lại gần tôi hơn. Những bước chân của hắn trên cỏ tạo ra những âm thanh "soạt soạt" nghe vui tai. Mặc dù tôi đã nghe kiểu âm thanh này nhiều rồi, nhưng khi Lôi Vĩ Vĩ bước trên thảm cỏ này, tạo ra những tiếng động này, tôi có cảm giác như mới nghe lần đầu. Lôi Vĩ Vĩ, nhìn từ góc độ này trông hắn cứ như tòa nhà chọc trời vậy.

Lôi Vĩ Vĩ ngồi xuống bên cạnh tôi. Lúc đầu hắn ngại ngùng không nói gì, cả tôi cũng vậy. Hai đứa đều nhìn sang phía khác. Rồi bất ngờ, Lôi Vĩ Vĩ quay phắt sang. "Y Y, sao cô không kể với tôi?"

"Dạ?" Tôi buột miệng đáp lại, toát mồ hôi nhìn hắn. "Chuyện... chuyện gì cơ?" Biết hắn đang nói chuyện gì nên tôi mới lắp ba lắp bắp.

"Chuyện về gia đình cô."

"..." Tôi im lặng, mặt nghiêm túc thật sự.

"Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ nghe cô kể về gia đình. Nói thật thì tôi cũng chỉ biết là cô sống cùng với dì và chú của mình. Tôi đôi khi cũng thấy tò mò, không biết bố mẹ cô đâu, nhưng mà tôi cảm giác như cô muốn giấu chuyện đó, nên tôi đã không hỏi." Lôi Vĩ Vĩ cúi mặt xuống, đặt lên đầu gối, nghiêng đầu nhìn tôi, mặt khẽ nhăn lại. "Không ngờ nó đúng là không đáng kể thật."

"... "Tôi vẫn tiếp tục giữ im lặng. Hai mắt tôi như bị thôi miên bởi Lôi Vĩ Vĩ. Biểu cảm của hắn bây giờ không những đáng yêu, không những buồn bã, mà còn giống với biểu cảm của một người đàn ông, một người đàn ông đó chính trực!

"Cô có thể kể cho tôi được không?" Lôi Vĩ Vĩ khẽ mỉm cười, nói với giọng chân thành. "Tôi muốn nghe lại từ chính miệng cô."

Nhìn mặt hắn lúc này, tôi không dám nở từ chối, thậm chí tôi còn thoáng đỏ mặt bởi nụ cười của hắn. Tôi bắt đầu kể, kể từng chi tiết một, từ nhỏ nhất đến quan trọng, từ cảm xúc vui đến buồn. Tuổi thơ của tôi không được đẹp như mọi người nghĩ, tôi mất niềm tin vào tình yêu, tôi trở nên xấu xí, tôi trở nên nhu nhược như thế này, cũng có thể nói, là do hậu quả của việc ly hôn của bố mẹ tôi.

Kể xong, Lôi Vĩ Vĩ dần dần mở to mắt nhìn tôi. Tôi thấy mặt mình ươn ướt, cứ như đang khóc vậy. Tôi bất giác đưa tay lên chạm vào mặt. Đúng là những giọt nước mắt chảy ra đang lăn dài trên má tôi. Tôi không thể ngừng khóc được khi nhắc tới những kỉ niệm đó, đặc biệt là với một người như Lôi Vĩ Vĩ. Người mà tôi tưởng chừng sẽ không bao giờ có thể nói chuyện với, không ngờ lại đang ngồi cạnh tôi nghe chuyện.

"Ồ..." Tôi vội quay mặt đi, lấy hai tay dụi dụi mặt. "Xin lỗi... cậu!"

Bỗng, Lôi Vĩ Vĩ kéo người tôi quay lại. Trong lúc bản thân còn đang bàng hoàng chưa kịp phản ứng, hắn đã tiến sát mặt hắn về phía mặt tôi. Hai bàn tay to lớn ấm áp của Lôi Vĩ Vĩ áp lên hai má tôi. Đôi mắt cup nửa của hắn khẽ rung rung khi nhìn tôi. Hai ngón tay cái của Lôi Vĩ Vĩ nhẹ nhàng gạt đi những giọt nước mắt trên gương mặt ướt đầm của tôi. Càng làm thế, tôi càng thấy mình khóc nhiều hơn. Đôi mắt chúng hai người cứ như bị nối lại, không thể quay đi chỗ khác được. Hai cánh tay tôi buông thõng, không có ý định phản kháng.

"Đẹp..."

"..."

Bất ngờ, Lôi Vĩ Vĩ lao tới, nhanh hơn thần tốc, đặt một nụ hôn lên môi tôi. Hai tay tôi nắm chặt đám cỏ bên dưới. Tôi hoang mang bối rối cực độ, hai mắt cứ xoay tròn như chong chóng, mặt từ đỏ thành tím, rồi sang xanh, và cuối cùng trở về đỏ. Tôi ngượng... xấu hổ... kinh ngạc... sợ hãi...

Lôi Vĩ Vĩ đã cướp mất nụ hôn đầu của tôi rồi!

Và hơn nữa, đây cũng là lần đầu tiên kể từ khi tôi quen Lôi Vĩ Vĩ, tôi trông thấy mặt hắn có biểu cảm như vậy. Khi nhìn thấy khuôn mặt đó của Lôi Vĩ Vĩ, tim tôi đã đập nhanh hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-8: Ghen tuông?

Chuyện gì đang xảy ra vậy trời? Chuyện quái gì... Lôi Vĩ Vĩ hôn tôi ư? Hôn ư? Á, sao lại có thể... sao hắn lại đi hôn một người như tôi chứ? Lại còn nói đẹp cái gì cơ?

Mãi một hồi sau, Lôi Vĩ Vĩ mới buông nhẹ tôi ra. Tôi cố gắng thờ ơ, ổn định nhịp tim của mình. Lôi Vĩ Vĩ quay mặt sang bên kia nên tôi không biết mặt hắn bây giờ như thế nào. Tôi khẽ mỉm chặt môi mình, ngượng ngùng không tả nổi. Tôi vừa trải qua một nụ hôn... đầu đời. Và Lôi Vĩ Vĩ là người đã thực hiện nó. Hic.... mặt tôi nóng quá... nóng quá!

"Hôm nay... Y Y ôm tôi..." Hắn nói, nhưng mặt không hề quay lại nhìn tôi. "Tôi... vui lắm!" Hắn đưa tay lên gãi đầu. Nghe cả giọng của hắn, tôi cũng biết hắn xấu hổ và bối rối tới mức nào. Tôi ngác nhiên nhìn Lôi Vĩ Vĩ, bỗng trong lòng trỗi dậy cảm giác vui, cũng không hiểu sao nữa.

"Về... về thôi! Muộn rồi!" Lôi Vĩ Vĩ đứng dậy, không nhìn tôi lấy một lần, đi như robot về phía gian nhà, bỏ tôi lại trong sự ngỡ ngàng.

Lôi Vĩ Vĩ... cậu ấy...

.....

Sáng nay, tên điên đó, đã tới trường rất sớm. Hắn bỏ cả ăn sáng để chạy tới trường trước. Hắn còn tránh mặt tôi lúc học, tôi cũng không rõ là tại sao nữa. Chuyện này đã diễn ra trong vòng nửa tháng rồi. Tôi cũng không biết là có chuyện gì với hắn nữa. Trong lòng tôi lại thấy hụt hẫng vì không được nói với Lôi Vĩ Vĩ một câu chuyện từ tế nào, hay một câu hỏi. Giờ thì hắn cũng biết "tiêu sử" của tôi rồi, hay là vì hắn thấy thương tôi nên không dám đối mặt? Hay là vì...

Nghĩ tới chữ "kiss", mặt tôi trở thành toa tàu hỏa phun khói lên trời.

Tôi muốn lên sân thượng để giải tỏa tinh thần một chút cho thoải con gà mái hơn. Vừa đi tôi vừa tự vỗ vào mặt mình. Thức tỉnh đi Diệp trúc Y, mau thức tỉnh đi! Tôi tự nhủ với chính bản thân để cho tinh thần tỉnh táo hơn.

"Lôi Vi Vi... em... thích anh!" Vừa mới nhẹ nhàng mở cửa không tạo tiếng ồn, cái câu nói này đã xuyên thủng cả màng nhĩ tôi.

Tôi dừng lại, không mở to cửa nữa, mà chỉ đứng nguyên để nghe. Lôi Vi Vi ư? Bộ có cô gái nào tỏ tình với cậu ấy à? Đừng đùa chứ, cậu ta còn chưa đi học được một tháng mà sao đã có người tỏ tình rồi? Chẳng lẽ độ hot của cậu ta lớn như vậy sao?

Lôi Vi Vi chắc sướng lắm đây, thế nào cậu ta cũng nhảy cẫng lên vì sung sướng, rồi chạy đến bên tôi khoe khoang này nọ.

"Xin lỗi..."

Hả? Vừa rồi là... giọng của Lôi Vi Vi sao?

Đẹp ngay mấy cái suy nghĩ liên tưởng vớ vẩn, tôi lảng tai, tập trung nghe rõ hơn.

"Xin lỗi!" Lôi Vi Vi lặp lại, giọng nghe vẻ rất nghiêm túc. "Tôi đã có người mình thích rồi!"

Lúc này, mắt tôi mở to hơn bao giờ hết, mở to tới mức muốn rụng ra ngoài luôn. Tôi vội mở nhẹ cửa, đứng nép sau bức tường, lén nhìn hai người họ nói chuyện với nhau. Tôi kinh ngạc nhìn Lôi Vi Vi. Hắn mà cũng có biểu cảm mặt nghiêm túc như vậy sao. Ít ra thì tôi nghĩ, hắn cũng phải từ chối trong sự vui sướng chứ! Còn cô gái kia đang đứng quay lưng lại với tôi, hình như đó là... cô bạn mê trai đẹp học cùng lớp tôi thì phải? - _

Ahhhh, sao có thể????

"Người mình thích?" Cô bạn đó hỏi lại. "Là... là ai vậy? Chẳng lẽ là..."

"Y Y!" Lôi Vi Vi bắt gặp nhìn về phía tôi, hai mắt hắn mở tròn xoe đầy vẻ kinh ngạc. Cô bạn đó cũng quay lại nhìn tôi theo ánh mắt của cậu già kia. Tôi bị bắt rồi, bị bắt nghe trộm nữa chứ. Ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, mau chạy trước khi tên Lôi Vi Vi túm cổ tôi ném từ sân thượng xuống mặt đất.

"Xin... xin lỗi!" Tôi hét lên, rồi chạy đi trong sự hoang mang tột độ.

Tôi trốn vào nhà vệ sinh nữ, ngồi vào một buồng rồi khóa cửa lại, hai mặt cúi gằm xuống và đưa hai tay ôm lấy đầu. Sao mình lại trốn chứ? Mình làm gì sai sao? Hay là... mình thấy buồn... ghen tị... thất vọng... hụt hẫng...?

Cảm xúc giờ đây của tôi trở nên hỗn độn và không diễn tả nổi. Tôi không biết mình bị gì nữa. Tôi phải công nhận là khi nghe thấy lời tỏ tình đó, tôi cảm tưởng như mình là người bị thất tình, bị Lôi Vi Vi đá bay công bằng ý. Tôi không biết sao nữa, cảm xúc này là sao chứ? Tôi thật sự không hiểu nổi chính bản thân mình nữa. Lôi Vi Vi là gì? Sao lúc nào hắn cũng khiến tôi rơi vào trạng thái 'tâm trạng cảm xúc lẫn lộn' như vậy?

Tôi tự động bỏ học những tiết buổi chiều, vác cặp đi về trước. Lôi Vi Vi thì tôi cũng không chắc hắn đang ở đâu, và tôi cũng cầu mong không đụng mặt hắn. Tôi lảo đảo như người say rượu tiến ra ngoài cổng trường một mình. Nhưng bất ngờ Lôi Vi Vi đã tính mưu kế dài lâu, mai phục sẵn và chặn tôi ở ngay cổng trước. Thân hình cao lớn của hắn dường như không cho tôi đi bất kì đâu cả.

"Cô... cô có muốn biết... người tôi thích là ai không?" Lôi Vi Vi chợt hỏi.

"Hả?" Tôi trong lúc chưa làm ổn định lại tinh thần nên nghĩ gì nói đấy. "Đường Thiên Thu?"

Mặt của Lôi Vi Vi đang từ lúng túng đỏ ửng, chuyển dần sang màu đen kịt như da của bao công. Mặt hắn như tràn đầy vẻ thất vọng, buồn chán và xen lẫn chút tức giận. Tâm trạng của hắn có vẻ như tôi, hỗn loạn không tả nổi.

"Cửa của miệng của cô là Thiên Thu à?" Lôi Vi Vi nói to với giọng lạnh nhạt, rồi đi lướt qua, huých mạnh vào vai tôi một cái, thẳng vào trong trường. Hắn không quên ném tôi cái nhìn sắc lạnh với vẻ mặt cực kì tức giận. Tôi định cản hắn lại, nhưng không hiểu sao cổ họng không nói ra thành tiếng được, cơ thể như không còn hoạt động nữa. Nhìn bóng dáng của Lôi Vi Vi khuất dần, tôi chợt thấy nhói lòng. Không phải cậu ấy thích Đường Thiên Thu sao?

Tôi đi bộ trên bờ đê vắng vẻ không bóng người, chỉ thấy màu xanh lá của thiên nhiên và màu xanh của trời. Tôi khẽ chỉnh lại mái tóc bị gió làm cho rối bời. Đột ngột, tôi dừng bước, nhìn ra phía đồng cỏ bên cạnh. Tôi chợt nhớ tới đêm hôm đó, cái lần Lôi Vi Vi áp sát môi mình lên môi tôi, rồi nói 'đẹp' gì đó. Tôi bắt đầu nhận ra... nhớ ra... nghĩ ra...

Chẳng lẽ... người Lôi Vi Vi thích... lại là...

Chưa kịp suy nghĩ xong, bỗng có thứ gì từ đằng sau bịt chặt miệng tôi lại. Tôi không kịp phản xạ, hai tay khua khoắng muốn thoát ra, nhưng cái miệng lại chỉ biết kêu ưm ưm như con cún. Sau vài giây chật vật, tôi cảm thấy đầu óc mình trở nên mơ hồ, buồn ngủ, rồi bản thân bất tỉnh không còn biết gì nữa. Nhưng trước khi ngất hẳn, tôi đã biết được một điều.

Đó, là thuốc gây mê!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7-9: Bắt cóc

Tôi ngửi thấy mùi khét, giống như mùi của lửa đang đốt cháy thứ gì đó. Những tiếng lách tách liên tục phát ra đã làm cho tôi có thể chắc chắn đó là từ lửa mà ra. Tôi khê khịt khịt mũi, cảm thấy cơ thể mình đang ngày một tê dại hơn, tới nỗi không thể cử động nổi, miệng cũng không mở được, cảm giác như bị cái gì đó bịt lại. Tôi từ từ mở mắt, đôi mắt lim dim của tôi chợt mở to ra khi nhìn thấy bếp lửa trước mặt, sau đó bắt đầu nhìn quanh ngó quất.

Tôi... đang ở đâu thế này?

Khung cảnh quá xa lạ, nơi đây như một căn nhà kho. Ở trước mặt tôi là một bếp củi, thứ tôi nhìn thấy đầu tiên. Và rồi, ánh mắt tôi lướt ra xung quanh, là những tên đàn ông có những khuôn mặt lạ lẫm mà tôi chưa gặp bao giờ. Bọn họ nói chuyện trong thì thầm, thỉnh thoảng bật cười nhẹ trông khá vui vẻ nhưng khuôn mặt ánh lên vẻ hiềm ác khi tôi nhận thấy những vết sẹo, rồi vết sẹo trên người họ. Tôi tỉnh hẳn, khẽ rung mình khi thấy mấy người đàn ông đó.

"Tĩnh rồi sao?" Một giọng nói ồm ồm nghe rất đáng sợ bỗng vang lên. Tôi giật bản mình một cái, cả người như nẩy dựng. Tôi quay mặt về phía vừa phát ra giọng nói. Một người đàn ông đang ngồi trong bóng tối, chỉ nhìn thấy hai cặp chân dài trong chiếc quần màu đen đang vắt chéo lên nhau. Tôi chợt nuốt nước bọt một cái, tự hỏi rằng, ông ta là ai?

Bỗng tiếng chuông điện thoại của ai đó vang lên. Hóa ra là cái người đàn ông đó. Ông ta liền nhanh chóng cầm điện thoại, rồi cất cái giọng ồm ồm đó. "Alo?"

Rồi im lặng một lúc, trong phòng không có một động tĩnh, chỉ còn tiếng bếp lửa vẫn còn kêu ca vì thân mình quá nhỏ.

"VẬY thiếu gia hãy trở về xin lỗi lão đại. Nếu vậy, cô ta sẽ được an toàn." Giọng nói đó như cái loa phát thanh chợt bật lên một cái, làm tôi toát mồ hôi hột.

Rồi lại là một sự im lặng hồi lâu. Nhưng lần này lại có thêm tiếng chân đi chuyển ra ngoài của mấy người đàn ông khác đang đứng khá cách xa tôi kia.

"Xin thiếu gia hãy chú ý lời nói của mình." Ông ta nói tiếp, mặc dù nói với giọng rất kính trọng, nhưng lại tỏ ra đáng sợ và đầy đe dọa.

Thiếu gia... lão đại... cô ta... an toàn...

Lẽ nào là... Lôi Vĩ Vĩ? Người... người nhà cậu ấy... bắt cóc tôi để đe dọa Lôi Vĩ Vĩ sao? Không thể nào, tôi thì liên quan gì chứ, điều cần nghĩ hơn là tôi chỉ là một người bạn của cậu ấy, sao họ lại có thể bắt cóc bạn của con mình để hăm dọa chính con của mình chứ? Quan trọng là tại sao tôi lại bị cuốn vào dòng chảy bị kịch này chứ? Rõ ràng là chuyện của nhà người ta...

Sau đó, tôi nhìn thấy cánh tay nằm trong chiếc áo sơ mi trắng đó cầm chiếc điện thoại từ từ hạ xuống, rồi đưa cho cái anh chàng mặt trông trẻ trẻ đứng ở đằng sau. Ngay lập tức, anh chàng đó đi ra phía ngoài, rồi tiếp đó là tiếng lạch cạch khóa cửa.

"Nếu cô chịu ngoan ngoãn thì chúng tôi sẽ thả cô ra sớm." Cái giọng đáng sợ đó thêm lần nữa bất ngờ vang lên làm tôi đau tim tới suýt chết.

Tôi không dám nói gì, thực chất là giờ tôi có muốn cãi thì cũng bị cái thứ gọi là "bịt miệng" ngăn lại. Và nếu không bị bịt miệng thì tôi cũng chả dám thốt nửa lời. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Họ sẽ không làm gì tôi cả (tôi đoán vậy), nhưng còn Lôi Vĩ Vĩ thì sao? Cậu ấy... liệu sẽ về xin lỗi "lão đại" nào đó chứ? Hic, Lôi đại ca vạn tuế, anh mau về nhà xin lỗi lão đại của anh đi, để tôi còn được thả ra. Như vậy là một mũi tên trúng hai đích, tôi an toàn mà anh cũng an toàn. Huhu, tôi sợ quá, tôi không muốn ở đây thêm một phút nào.

Nhưng sau đó... thời gian như đã trôi qua một tiếng đồng hồ.

Rầm rầm rầm!

Bỗng bên ngoài cửa phát ra những tiếng động rất mạnh khiến tôi đang ngủ gà ngủ gật thì trợn mắt ngẩng đầu lên. Hình như đó là tiếng đánh nhau hỗn loạn. Cả nhóm ở bên trong này bỗng giật mình, kinh ngạc quay ra phía cửa. Một tên chạy ra mở cửa. Khổ thân gã đó, cánh cửa vừa mở ra thì đã bị ầm ngay một cú đá mạnh mẽ của ai đó. Tôi kinh hãi khi nhìn thấy cái tên đó miệng bật máu, ngã ngửa ra đằng sau bất tỉnh nhân sự. Cái hình bóng cao lớn quen thuộc bước vào trong, hai tay bám vào hai bên tường, thở hổn hển. Tất cả những người bên trong đều lùi lại vài bước, chỉ có cái người đang ngồi trong bóng tối đó là không hề di chuyển. Đôi mắt của Lôi Vĩ Vĩ nhìn về phía tôi. Mặt cậu ta từ tức giận, từ về lo lắng rồi dần dần cơ mặt được giãn ra. Lôi Vĩ Vĩ siết chặt nắm đấm lại, nghiến răng ken két. Còn tâm trạng tôi lúc này, không diễn tả nổi bằng lời, chỉ biết là tôi đang chảy nước mắt, mừng tới phát khóc.

Lôi Vĩ Vĩ tiến lại gần về phía tôi vài bước rồi dừng lại. Có một nhóm đàn ông khoảng ba tên trông mặt rất đầu gấu đứng chắn trước mặt cậu ấy, có tầm hai tên rút súng ra rồi chĩa trước mặt Lôi Vĩ Vĩ. Còn cái tên giọng ồm ồm kia chợt đứng dậy, đi ra phía tôi rồi giơ một khẩu súng ra, đặt bên cạnh đầu tôi. "Cấm mạnh động." Ông ta nói, hơi thở nóng phả lên đầu tôi.

Súng?

Hic... làm ơn, hãy nói là họ đang đóng phim hình sự đi! Huhu, tôi có làm gì nên tội đâu, sao tôi phải chịu khổ thế này! Lôi đại ca ơi, anh hãy bình tĩnh, về xin lỗi lão đại của anh đi để tôi còn được thả về với gia đình. Lôi đại ca, anh có nghe thấy suy nghĩ của tôi không hả?

Nước mắt tôi lưng tròng, lần này không phải vì vui sướng nữa. Tôi run bần bật nhìn Lôi Vĩ Vĩ. Cậu ta cũng đang nhìn tôi, rồi lại nhìn sang khẩu súng bên cạnh. Cậu buông thõng hai tay, để ở tư thế thả lỏng. Bất ngờ, có một tên xông lên, thúc mạnh vào bụng Lôi Vĩ Vĩ. Cả người tôi như có luồng điện giật chạy qua, tôi cố hét lên nhưng không được vì bị bịt miệng. Lôi Vĩ Vĩ ngã mạnh ra đằng sau. Một lúc sau, cậu ấy lại chống tay đứng dậy mà không hề sợ hãi. Chiếc áo sơ mi trắng rách đỏ có dính màu đỏ tươi của máu, mái tóc ướt đầm mồ hôi dính bết vào gương mặt hoàn hảo ấy. Chiếc quần dài đen thì bị mất một nửa ống bên trái. Trông cậu ấy thật sự rất tà quái vì vừa đánh một trận ở bên ngoài. Tuy vậy, nhưng có lẽ đây là lúc cậu ấy ngầu nhất, đẹp trai nhất mà tôi từng thấy, hoàn toàn không thể phủ nhận được.

"Lôi thiếu gia, tôi khuyên cậu nên về nhà, cúi đầu xin lỗi lão đại. Lão đại đã có một cô con gái không ra gì rồi, chắc chắn lão đại không muốn thiếu gia trở nên như cô ta. Tên điên rồ này cứ lải nhải suốt, ép Lôi Vĩ Vĩ phải về xin lỗi lão đại, mặc dù tôi không biết lão đại là ai cả."

"Im miệng. Cấm nói xấu chị tôi." Lôi Vĩ Vĩ chỉ tay vào mặt hắn, lớn giọng nói bằng sự quả quyết. Lôi Vĩ Vĩ nhìn vậy, nhưng là một người em trai rất mực thương yêu chị. Tôi biết chị Diệp Diệp chỉ vì cái &trọng nam khinh nữ& trong gia tộc Lôi mà bỏ nhà đi, đoạn tuyệt với gia đình. Cái tên giọng ồm đáng ghét, tôi bắt đầu thấy có ác cảm rồi đó! Mà thực ra tôi thấy ghét hẳn ta từ lúc nghe thấy cái giọng của hắn.

"Lôi thiếu gia!"

"Còn nữa, nếu mày dám động vào một sợi tóc của cô ấy..." Lôi Vĩ Vĩ trừng mắt lên nhìn tên giọng ồm, trông cậu ấy như một con sư tử dữ dằn, oai phong凛冽 khác với mọi ngày. "Tao sẽ phanh thây mày cho điều hậu đấy."

Câu nói dứt khoát của Lôi Vĩ Vĩ làm tôi càng thêm kinh ngạc, nhưng cũng có phần hạnh phúc. Tôi bỗng muốn bắt chước tất cả, chạy ra tặng cho cậu ấy thêm một cái ôm.

Lôi Vĩ Vĩ, tôi tự hỏi, trong tâm trí cậu thì tôi rốt cuộc ở vị trí như thế nào? Đặc biệt lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-10: Thích em!

Lần đầu tiên gặp mặt trong phòng y tế, tôi nghĩ Lôi Vĩ Vĩ là một con người vô cùng bạo lực, chỉ giỏi đánh nhau và bắt nạt người yếu thế. Hơn nữa, hắn còn là một con hổ có tính chiếm hữu rất cao, bắt ép tôi làm đủ việc, còn dọa là sẽ trừng phạt tôi rất nhiều lần.

Lần thứ hai tôi thay đổi suy nghĩ về Lôi Vĩ Vĩ, chính là lần đầu tiên nhìn thấy hắn ngượng ngùng trước mặt tôi. Đặc biệt là cái hôm cậu ta hôn tôi, tỏ ra vui vẻ khi được tôi ôm. Lôi Vĩ Vĩ như một đứa trẻ, trở nên ngoan ngoãn khi thấy tôi lo lắng cho hắn. Mặc dù tôi thấy sợ cậu ta, nhưng không có nghĩa là tôi ghét Lôi Vĩ Vĩ.

Và lần này, tôi được trông thấy một Lôi Vĩ Vĩ hoàn toàn khác. Cậu ấy đánh bại toàn bộ &đội quân& của tên giọng ồm đang đứng canh ở bên ngoài, rồi bước vào trông rất hoành tráng, oai phong凛冽 như chúa sơn lâm. Lôi Vĩ Vĩ tức giận thật sự, quyết bảo vệ cả người chị của mình, và cả tôi bất chấp mọi thứ. Tôi thấy phục cậu ấy, phục lắm! Lôi Vĩ Vĩ, mặc dù tôi thấy cậu rất giỏi, làm mọi việc vì tôi và chị Diệp Diệp, nhưng mà... làm ơn làm theo lời hắn đi. Như vậy cậu sẽ không bị thương, tôi cũng sẽ được thả về, cả hai được bình an vô sự.

"Lôi thiếu gia, lão đại đã nói rồi ạ. Nếu cậu không chịu về nhà quy hàng trước lão đại và chấp nhận hôn ước với tiểu thư Triệu Ánh Nguyệt, chúng tôi nhất định không thả cô gái này ra." Cái tên giọng ồm này không hề chịu thua, cũng không hề sợ hãi trước Lôi Vĩ Vĩ. Mặt hắn lạnh tanh, dường như không có một giọt cảm xúc nào cả.

Triệu Ánh Nguyệt? Tiểu thư cao quý nhà họ Triệu trong Lôi - Diêu - Khương - Hàn - Cao - Triệu? Tôi kinh ngạc mở to mắt, hết nhìn tên giọng ồm rồi nhìn Lôi Vĩ Vĩ. Cậu ta mặc không một hột máu, ngạc nhiên không khác gì tôi. Mọi hành động của cậu ấy dừng lại, khí thế giảm dần. Tên giọng ồm buống súng xuống, tôi khẽ thở phào.

"Vậy... tao thả chết còn hơn!" Lôi Vĩ Vĩ bất ngờ ngẩng mặt, cười khẩy một cái rồi lao lên, đánh một phát rất nhanh, xử lý gọn lẹ đám người đứng chắn trước mặt bằng tay không.

Tôi giương đôi mắt long lanh đầy ngưỡng mộ về phía Lôi Vĩ Vĩ. Cậu ta quả đúng là con của gia tộc xã hội đen độc nhất vô nhị của thế giới ngầm. Giỏi võ kinh khủng! Tôi cứ tưởng cậu ta trẻ con, chả biết võ là gì, ai ngờ lại khủng tới mức này!

"Lôi thiếu gia! Tên giọng ồm gần giọng."

"Mày giết cô ấy thử xem, xem mày còn có tay có chân để về gặp ông già hay không." Lôi Vĩ Vĩ không hề chùn bước, dùng tay hất ngược mái tóc ướt

đắm ra đằng sau, để lộ khuôn mặt đầy vết bầm tím ra, sử dụng đôi mắt tức giận tới long sòng sọc nhìn tên giọng ồm.

Ông già... là ông của cậu ấy... hay là bố nhỉ? Có lần ở bữa tiệc mà Hàn Băng Vũ dẫn tôi đến, tôi đã nghe thấy một cái giọng rất đáng sợ. Chỉ cần một mệnh lệnh của cái giọng đó, Lôi Vi Vi bị dẫn ra ngoài ngay lập tức. Cậu ấy có kêu gào 'ông già', hình như đó đúng là bố cậu ấy thật. Quả thật là một người đàn ông đáng sợ. Sao mẹ cậu ấy có thể yêu ông ta chứ! Nghĩ tới đây, tôi chạy mồ hôi ròng ròng vì sợ thể lực của 'lão đại' nhà Lôi Vi Vi.

Tên giọng ồm ném khẩu súng sang phía Lôi Vi Vi, cậu ấy rất nhanh bắt được bằng một tay. "Lôi thiếu gia, cậu sẽ hối hận đấy."

"Nếu để Y Y bị thương thì tao còn hối hận hơn." Lôi Vi Vi nói với giọng đều đều, dường như trở nên nhẹ nhàng hơn lúc trước.

Tên giọng ồm vừa nói vào bộ đàm vừa bước nhanh phía cửa. "Lão đại, về chuyện của Lôi thiếu gia..." Xong, hắn đi khuất.

Tôi bây giờ mới được thở phào thật sự, trút được toàn bộ căng thẳng, gánh nặng. Lôi Vi Vi nhanh chóng ra còi trối cho tôi, rồi tháo băng bịt miệng giúp tôi. Cậu ấy tháo dây thừng rất nhanh. Không nói một câu nào, hai chúng tôi đều đang trong nỗi căng thẳng và hoang mang. Loáng một cái Lôi Vi Vi đã kéo tôi đứng dậy, cùng rời khỏi căn nhà kho cũ rích này.

.....

Ngồi ở trong căn phòng nhỏ, bên cạnh là hộp sơ cứu mà tôi mượn tạm từ Đình Đình, Lôi Vi Vi ngồi trước mặt tôi, không nói một câu nào. Nhưng đôi mắt của cậu ấy lại nhìn tôi chăm chăm không rời, để mặc tôi xoa dịu vết thương trên mặt. Từ cái lần mà Lôi Vi Vi đã cứu chữa cái chân đau của tôi hôm dự tiệc, tôi đã nhờ di Khuê dạy cách sơ cứu, chữa thương nên biết được một vài điều. Giờ đây, tôi có thể tận dụng cơ hội, cho Lôi Vi Vi xem là tôi còn sơ cứu giỏi hơn cậu ấy! (Tác giả: Diệp Trúc Y ơi, đến nước này rồi mà còn khoe khoang =_=)

Bỗng, Lôi Vi Vi bắt chặt lấy cổ tay đang bôi thuốc lên mặt cậu ấy. "Đủ rồi, không đau nữa!" Cơ mặt cậu ấy giãn ra, nhoen miệng cười.

"Nhưng mà..." Tôi vẫn lo lắng, nên vẫn cố gắng tiếp tục bôi thuốc. Khổ nỗi tay Lôi Vi Vi rất mạnh, dù cố thế nào tay tôi cũng không thể nhích nổi dù chỉ một li. Tôi đành thở dài, hạ tay xuống, ngồi quay ra phía khác.

"Cảm ơn cậu!" Lôi Vi Vi xoa nhẹ đầu tôi. "Vi đã lo cho tôi."

"Không lo mới là lạ!" Tôi lẩm bẩm, bấu môi nhìn Lôi Vi Vi. "Sao từ đầu cậu không về xin lỗi bố cậu đi?"

"Nếu tôi làm vậy, thì có lẽ cả đời này tôi sẽ chả được gặp lại cậu."

"...Thôi, Lôi Vi Vi nói câu này là để tôi đủ hiểu rồi. Bố cậu ấy quả thật quá quyền lực!"

"Sao cứu tôi? Tôi quan trọng vậy sao?" Không hiểu sao tôi lại buột miệng hỏi câu thẳng thắn như vậy. Hỏi xong, tôi mới nhận ra mình phạm sai lầm. Thế là vội vã xua tay, rồi che tay lên mặt, tôi luống cuống giải thích. "Thôi... tôi... nhầm ý mà!"

Nhưng Lôi Vi Vi lại nắm lấy hai cổ tay tôi, kéo nó xuống rồi nắm chặt lấy hai bàn tôi. Bàn tay của Lôi Vi Vi đỏ ửng, tuy bị thương nhưng vẫn ấm áp. Tôi cúi xuống nhìn bốn tay nắm lấy nhau, không dám ngẩng đầu lên, bối rối lúng túng không tả nổi. Xong, Lôi Vi Vi kéo mạnh tôi ngã về phía hắn, ôm chặt lấy tôi. Tôi không phản kháng, cũng không bất ngờ cho lắm, nhưng vẫn không thể tin được vào chính mắt mình. Lôi Vi Vi dạo này cứ kiêu gì ý, hết hôn, rồi nắm tay, rồi ôm tôi. Rốt cuộc cậu ấy bị làm sao vậy?

Im lặng mãi, ôm mãi, cứ như đang qua bao nhiêu năm rồi, nhưng tôi lại thật sự muốn đưa hai tay lên đáp trả lại cái ôm, nhưng hai bàn tay lại đang nắm chặt lại, không thể nâng lên được.

"Tôi thích em!" Lôi Vi Vi ghé sát vào tai tôi, nói nhỏ. "Tôi thích em." Cậu ấy lặp lại.

Và giờ còn lạ hơn nữa, cậu ấy... nói thích tôi!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8-1: Dâng trào cảm xúc, rồi

Lôi Vi Vi... vừa... vừa... vừa nói cái gì cơ? Thi... thi... thi... thích... thích tôi á? Thật á?

"Tôi thích em!" Cậu ấy siết chặt tôi hơn trong lúc tôi còn đang ngệt mặt ra không hiểu gì. "Không biết từ lúc nào nữa. Có lẽ bắt đầu từ lúc thấy em ngủ ngon lành trong phòng tôi, à không, là lúc em an ủi tôi khi tôi giả vờ ngủ trong tiết thể dục. Mà cũng không phải, chắc là lúc em bước ra từ phòng thay đồ trong bộ váy trắng xinh đẹp, hay là lúc nghe em bị bắt nạt? Tôi chắc là lúc em bị tố cáo là làm tiếp viên quán bar, hoặc là trước đó, lúc ở bữa tiệc sinh nhật của Thiên Thu. Cũng có thể là từ lúc nghe em gọi tôi bằng hai chữ 'đại ca'. Hoặc là trước đó, từ khi tôi thấy em cứ lấp lỏp, sợ sệt

nhìn tôi khi mới gặp nhau trong phòng y tế."

Lôi Vĩ Vĩ... cậu ấy... cậu ấy nhớ tất cả... nhớ tất cả mọi chuyện xảy ra với tôi.

Khoan, cái gì mà lúc em an ủi tôi trong khi tôi giả vờ ngủ trong tiết thể dục? Hic, vậy... vậy là cậu ấy nghe thấy hết sao? Ahhhhh, xấu hổ quá!

"Diệp Trúc Y, tôi nhận ra mình thật ích kỷ mỗi lần khi nhìn thấy em nói chuyện với Hàn Băng Vũ. Không phải vì hấn là người tôi ghét, mà là..."Lần đầu tiên tôi nghe thấy Lôi Vĩ Vĩ gọi cả tên cúng cơm của tôi và của Hàn Băng Vũ ra, tôi cũng rất đỗi ngạc nhiên. "Tôi thấy rất tức giận, và ghen tị nữa. Em nói xem, đây là cảm xúc gì?"

"..."Tôi im lặng, chìm đắm trong cảm xúc hỗn loạn.

"Tôi thích trêu đùa em, sai em đủ thứ, nói em này nọ. Nhưng đó là những lúc tôi thấy mình thật nhỏ bé trước mặt em. Tôi cố làm vậy là để phù nhận điều đó. Rồi dần dần tôi hiểu ra, khi gặp lại em ở đây, tôi nhận ra mình đã thích em từ lâu rồi!"Giọng của Lôi Vĩ Vĩ ngọt ngào hơn bao giờ hết, tôi nghe mà cứ thấy buồn bã, thương tiếc làm sao.

Lôi Vĩ Vĩ... cậu thật sự... thích tôi từ trước rồi sao? Vậy mà tôi không hề để ý, còn suốt ngày nghĩ xấu cậu đủ thứ mặc dù tôi không ghét cậu. Lôi Vĩ Vĩ bề ngoài trông rất cứng nhắc, mạnh mẽ, táo bạo nhưng ở bên trong lại rất mềm yếu, dịu dàng, quan tâm tới tôi rất nhiều. Tôi bật khóc, khóc không thành tiếng. Nước mắt tôi làm ướt đầm cả vùng vai áo của Lôi Vĩ Vĩ. Còn Lôi Vĩ Vĩ mãi mà không chịu buông tôi ra, cứ siết chặt tôi mãi, như không muốn rời bỏ tôi vậy.

Lôi Vĩ Vĩ, thật sự tôi không biết mình có thích cậu ấy hay không, nhưng mà...

Khi Lôi Vĩ Vĩ nhắc tới Hàn Băng Vũ, tôi lại nhớ tới những kỉ niệm của mình với Hàn Băng Vũ. Nhớ lúc cậu ấy cầm đàn guitar, lúc cậu ấy đưa tôi đến dự tiệc, lúc cậu ấy cố gắng thuyết phục tôi, lúc cậu ấy ở trong quán bar... Và rồi tôi mới là người phạm phải sai lầm, trách nhầm cậu ấy, để cậu ấy tức giận rồi bước ra khỏi cuộc đời.

Hàn Băng Vũ... Lôi Vĩ Vĩ... tôi thích ai, tôi thích ai? Nếu nói tôi thích Lôi Vĩ Vĩ, thì tôi lại căm hận bản thân vì đã đổ tội lên đầu Hàn Băng Vũ. Còn nếu nói tôi thích Hàn Băng Vũ, thì tôi lại cảm thấy mình đã phản bội lại tất cả những gì mà Lôi Vĩ Vĩ đã làm cho tôi.

Tôi ừn nhẹ Lôi Vĩ Vĩ ra, hai tay nắm chặt lấy vai cậu ấy, người không hết run, mặt vẫn cúi xuống. "Tôi..."Tôi cố gắng nói thành tiếng, thực ra bản thân cũng đang phân vân không biết đáp lại như thế nào.

"Á khoan!"Lôi Vĩ Vĩ bỗng bật miệng tôi lại. "Tôi... tôi chưa muốn nghe câu trả lời."

"Dạ?"Tôi ngهن mặt ra nhìn hấn, toát mồ hôi hột.

"Tôi... tôi đi ngủ đây! Khi nào tôi bảo cô trả lời thì cô mới được nói đó."Lôi Vĩ Vĩ nói rất nhanh, luống cuống chớp lấy hộp cứu thương rồi chạy ra khỏi nhà. Tôi đang định chỉ hấn là phòng ngủ của hấn ở bên trái nhưng... hấn ra khỏi nhà mất rồi. 0_0'

Cái tên này, tôi vừa nghĩ hấn oai phong xon thì đã lật mặt ba trăm sáu mươi độ trở thành một tên Lôi Vĩ Vĩ thường ngày, tính sai bảo và trẻ con lại tái phát. Hơ, cút hứng thật đấy! Tôi tưởng mọi thứ đang trên đà đi tới sự lãng mạn kinh điển y như trong phim cơ mà?

Nhưng mà... Lôi Vĩ Vĩ thật sự thích tôi sao?

Sáng hôm sau, lúc tôi làm vệ sinh cá nhân và ăn sáng xong, đeo cặp đi ra phía ngoài công sân thì đã thấy Lôi Vĩ Vĩ đứng bên ngoài, đá bay hòn đá dưới chân. Cứ như là cơ thể của cậu ta không bao giờ chịu đứng yên một chỗ vậy. Mà đó cũng không phải chuyện đáng nói, bây giờ cái chính là làm sao mà tôi có thể đối mặt với cậu ấy được đây!

"A, Y Y!"Lôi Vĩ Vĩ quay lại nhìn thấy tôi, cười nhăn nhăn ra vẫy tay chào, khuôn mặt thản nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra. Mấy vết thương trên người hấn đã được băng bó xong xuôi.

"Ch... chào!"Tôi tiến lại gần, nở nụ cười gượng gạo.

"Đi học thôi!"Lôi Vĩ Vĩ nói một cách tự nhiên. Tôi vốn định chuẩn trước nhưng khi thấy phản ứng của cậu ta thế này thì cũng không dám nữa, chỉ tròn mắt nhìn cậu một hồi lâu. Sau đó, cả hai chúng tôi cùng cất bước đi đến trường học. Tôi không ngờ rằng, Lôi Vĩ Vĩ vừa đêm qua và sáng nay như hai người khác nhau vậy. Nói đến đây, tôi khẽ rung mình, chả lẽ cậu ta bị bệnh đa nhân cách?

Đi dọc bờ đê quen thuộc, hai chúng tôi im lặng nghe tiếng gió thổi đều đều, thoang thoảng như làm dịu mát tâm hồn chúng tôi. Mùa đông chúng tôi trải qua cùng nhau ở đây, bắt đầu một học kì hai năm lớp mười ở đây. Nơi đây có thể nói là chứa đựng rất nhiều kỉ niệm vui vẻ, có cả vui lẫn buồn. Tôi len lén nhìn Lôi Vĩ Vĩ. Mặt cậu ấy nhìn thẳng, khuôn mặt không chút biểu cảm. Gương mặt điển trai của hấn bỗng làm tim tôi đập thình thịch. Nhận ra, tôi vội quay mặt đi, vuốt vuốt ngực xoa dịu tinh thần. Không thể để mình phải lòng hấn được, tôi tự biết nếu yêu một tên xã hội đen, hậu quả sẽ khủng khiếp tới mức nào!

Bỗng, Lôi Vĩ Vĩ dừng lại, lặng lẽ để mái tóc dài bay theo chiều gió, đôi mắt lim dim vừa mới ngủ dậy bỗng mở to dần, to dần thể hiện sự kinh ngạc. Tôi không hiểu gì cho lắm, nên đã lặng lẽ nhìn theo hướng cậu ấy đang nhìn. Vừa mới quay ra, hai tay tôi đã buông thõng xuống như gãy, và rồi hối hận khi mình đã nhìn theo ánh mắt của Lôi Vĩ Vĩ.

Một chiếc xe ô tô màu đen sang trọng đỗ ngay cạnh bờ đê. Đứng bên cạnh là hình dáng quen cao lớn quen thuộc của một người con trai, tựa người vào cửa kính của chiếc xe, hai tay cậu ấy đút túi quần, đắm chiều nhìn lên bầu trời cao xanh vời vợi. Cả Lôi Vĩ Vĩ và tôi đều bị một phen kinh hãi không biết nói gì hơn.

Và, người đó là...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8-2: Lời xin lỗi

Mái tóc bông bênh như những vòm cây nhìn từ xa trở nên rối bờ bờ làn gió mát lạnh. Khuôn mặt trắng trẻo mà ánh lên vẻ lạnh lùng ấy từ từ nhìn sang phía hai chúng tôi đang đứng. Đôi mắt cup mắt một nửa thẳng thắn đối mắt với tôi. Quả thật sự quá đẹp trai, như một thiên thần từ trên trời xuống vậy. Nếu không thấy người đó đẹp trai thì chắc tôi cũng không tài nào nhận ra đó là ai. Ba cặp mắt trao nhau ánh nhìn, không mãnh liệt nhưng chứa tran bao nhiều cảm xúc riêng biệt. Tôi không biết mình mờ to mắt ra tới cỡ nào mới có thể hết sự kinh ngạc này.

Hàn Băng Vũ, cậu ấy thật sự đã đến đây, nhưng... tại sao? Tôi vẫn chưa thể tin rằng Hàn Băng Vũ đang đứng trước mặt tôi, đáp lại ánh mắt của tôi không đo dự. Đã bao lâu rồi kể từ lần cuối tôi nhìn thấy mặt cậu ấy nhỉ? Đã bao lâu rồi tôi mới được chứng kiến cậu ấy gần như thế này?

Hàn Băng Vũ, cậu ấy đang đứng ngay trước mắt tôi, là thật hay ảo ảnh? Tôi muốn vươn tay ra chạm thử, nhưng tại sao hình bóng cậu ấy lại xa hơn so với tôi tưởng tượng nhỉ?

Mắt tôi nhòe rồi, nhòe mắt rồi. Sao lại khóc chứ? Vào đúng thời điểm này, sao tôi lại làm cho mặt mũi mình xấu hoắc thế này? Hình ảnh phía trước không còn rõ nữa, chỉ mong là nước mắt không chảy ra, chỉ lắng đọng lại trên khóe mi mà thôi, hoặc tôi ước tôi có thể làm cho nó chảy ngược vào bên trong.

"Lâu rồi không gặp."Hàn Băng Vũ lên tiếng trước, với ngữ khí đem theo cái giá rét của Bắc Cực. "Diệp Trúc Y."Nghe cậu ấy gọi thẳng tên mình, tim tôi bỗng giật mạnh một cái.

"Mày..."Lôi Vĩ Vĩ chau mày lại, vừa nói vừa nghiêng rặng. Cậu ấy chợt nắm lấy cổ tay tôi, rồi tiến lên đứng chắn trước mặt tôi. Hàn Băng Vũ giờ đây bị tầm lưng vĩ đại của Lôi Vĩ Vĩ chắn mất, tôi vẫn đờ đẫn như người không hồn nhìn thẳng. "Đồ bánh bèo thôi, mày tới đây làm gì hả?"

"Nhà Lôi và nhà Triệu đang tìm cách đưa cậu trở về đấy."Hàn Băng Vũ từ tốn nói, không hề lên cao hay xuống giọng.

"Vậy thì liên quan gì tới thẳng họ Hàn như mày?"Lôi Vĩ Vĩ gằn giọng.

"Tôi chỉ chuyển lời thôi. Còn tôi có việc cần làm ở đây. Một việc... rất quan trọng."Hàn Băng Vũ vừa dứt lời, ngay lập tức chuyển ánh mắt của cậu ấy sang nhìn tôi, cơ mặt dần ra nhanh chóng. Tôi lúc này đứng chênh sang một tí, để cho mình có thể thấy được Hàn Băng Vũ. Tôi đủ biết mặt mình giờ đỏ tới mức nào, nhưng vẫn cố nhìn, cố đáp lại ánh mắt của cậu ấy trong im lặng và thờ thẩn.

"Hi! Là tôi đã nói với anh ý đó!"Đình Đình từ ghế đằng sau ô tô bỗng nhảy ra ngoài, tươi cười phá tan bầu không khí căng thẳng giữa ba người chúng tôi. "Trúc Y này, nên cảm ơn tôi đi. Cậu có cơ hội rồi đó!"Đình Đình nhảy mất với tôi một cái.

"Con nhỏ đáng chết!"Lôi Vĩ Vĩ cọ xát hai hàm răng lại như sắp tạo ra lửa, chắc định bụng chạy lên quạt cho Đình Đình một trận nhưng tôi kịp thời lấy lại được ý thức nên đã vội vàng ngăn hãm lại, rồi lắc đầu tỏ ý không nên. Lôi Vĩ Vĩ ngoan ngoãn liền hạ hỏa ngay lập tức, hít thở thật sâu lấy sự bình tĩnh.

Đình Đình đã chạy tới chỗ Lôi Vĩ Vĩ từ khi nào, khoác tay cậu ấy thật chặt. "Đi thôi đi thôi! Tôi sẽ đưa cậu tới trường!"Đình Đình ngay tức khắc lôi Lôi Vĩ Vĩ đi một mạch, bất chấp hẳn có phản kháng như thế nào. Nhưng tôi không hiểu sao cậu ấy lại dễ bị kéo đi như vậy, thật không giống với bản chất của Lôi Vĩ Vĩ chút nào. Hay... cậu ấy cố tình làm vậy? Ánh mắt cậu ấy nhìn tôi trước khi đi tỏ vẻ thất vọng, như muốn tôi sau chuyện này đừng làm gì tổn thương hay bỏ hẵn như vậy. Và giờ, chỉ còn mỗi tôi và Hàn Băng Vũ ở đây. Chắc Đình Đình muốn hai chúng tôi nói chuyện, giải hòa hết mọi chuyện cũ.

Chỉ còn nghe thấy tiếng của thiên nhiên, thật sự dịu êm hơn trong giấc mơ của tôi.

"Trúc..."

"Đề... đề tôi nói trước!"Tôi hoảng sợ, vội ngắt lời Hàn Băng Vũ trước khi cậu ấy kịp nói hết tên tôi. Tôi vén lại hai bên tóc mai, đôi mắt hướng xuống dưới đất. "Về... về... về chuyện tô cáo... ở... ở trường lúc đó... tôi... tôi..."Không hiểu sao, miệng lưỡi tôi cứ không nói thành một câu hoàn chỉnh. Hai tay tôi nắm chặt gấu áo. "Xin... xin lỗi... vì... vì đã... đồ... đồ lỗi cho cậu! Đình Đình đã giải thích tất cả... nên... nên hiểu lầm này... xin... xin cậu hãy... hãy... tha... tha.... tha lỗi cho tôi!"Tôi vận khí công nải mới xô ra được những gì cần nói. Xong, tôi cúi gập người xuống gần chín mươi độ, thể hiện sự xin lỗi với vẻ thành kính nhất. Nước mắt tôi giờ đây đã tuôn trào xuống, từng giọt từng giọt rơi lã chã xuống mặt đất. Tôi thật sự không còn mặt mũi nào để nhìn

cậu ấy nữa. Lúc trước, cậu ấy lúc nào cũng đi cầu xin sự tin tưởng của tôi, giờ đây tôi lại cầu xin sự tha thứ từ Hàn Băng Vũ, tôi tự hỏi liệu cậu ấy có chấp nhận không?

"Tôi đã biết cả rồi! Lúc cô đi, tôi đã cho người điều tra tất cả." Hàn Băng Vũ lên tiếng. "Dù sao cũng không thể nói đây là lỗi của cô được, nên tôi chẳng thể nói hai từ 'tha thứ' được ở đây." Tôi ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy cậu ấy khẽ mỉm cười. "Căn bản là cô không có lỗi." Nói rồi, Hàn Băng Vũ cúi đầu xin lỗi tôi. "Xin lỗi cô, Diệp Trúc Y!"

Lần này thì nước mắt tôi thật sự chảy ra như suối, như nước sông đổ ra biển cả. Tôi khóc thành tiếng, cứ hu hu mãi, nức nức mà không dứt. Tôi đưa hai tay che mặt, không muốn để Hàn Băng Vũ nhìn thấy cảnh tượng xấu xí này. Cả người run lên như đang đứng trong bão tuyết. Nhưng không ngờ, cậu ấy đã tiến lại gần tôi từ lúc nào, đưa hai tay vòng ra sau lưng tôi, ôm chặt lấy tôi, và khẽ thủ thỉ vào tai tôi. "Tôi ở đây, vì vậy hãy khóc đi, khóc cho tới khi cô thấy ổn thì thôi."

Tôi muốn ùn cậu ấy ra ngay bây giờ, nhưng cơ thể tôi lại không hoạt động được gì khác ngoài việc chỉ biết khóc lóc. Tôi tựa đầu lên ngực Hàn Băng Vũ, nghĩ bụng sẽ khóc cho tới khi cạn nước mắt thì thôi. Cơ thể đã ngừng run rẩy được phần nào nhờ có hơi ấm của Hàn Băng Vũ. Từng kỉ niệm cũ của chúng tôi hiện về trong tâm trí. Tôi thấy mình thật có lỗi, thật sự có lỗi! Trong lúc khóc, tôi đã nghĩ rất nhiều, cảm giác cứ như mơ. Và rồi tôi trở nên mệt lúng, kiệt sức, thiếp đi lúc nào không biết.

Chỉ biết khi tôi tỉnh dậy, là hình ảnh của một chiếc xe ô tô. Chú tài xế là một người lạ hoắc trông mặt tàn bạo một cách dã man con ngan làm tôi thấy phát hoảng. Khi nhận ra mình đang ngủ và tựa đầu vào vai Hàn Băng Vũ, tôi khẽ thở phào. Định tiếp tục ngủ, nhưng rồi nhận ra sự việc nên đã bật dậy như lò xo, hoảng hốt nhìn sang Hàn Băng Vũ ngồi cạnh.

"Ngủ ngon không?" Hàn Băng Vũ trêu mếu quay sang hỏi tôi.

"Dạ? À... ừ... cảm... cảm ơn cậu!" Tôi cúi đầu như bò cúi, nói lúng ta lúng túng. Rồi cậu ấy quay đầu ra phía cửa kính xe, nhìn rất chăm chú ngắm nhìn cảnh thành phố tấp nập, náo nhiệt.

Cảnh thành phố tấp nập.... cảnh thành phố... thành phố...

Sao ở quê lại là thành phố được? Tôi chợt nhớ ra rằng tôi đã ngủ thiếp đi không biết bao lâu, và rồi còn ngồi trên xe ô tô nữa. Nhìn sang cửa kính bên kia, tôi thấy xe đi lướt qua trung tâm thương mại của thành phố Mỹ Hòa đang nườm nượp người đi lại. Vì điều này mà tôi suýt phòi máu mà chết.

Tôi... tôi đã trở lại thành phố Mỹ Hòa rồi sao? Từ khi nào vậy? Làm ơn ai đó kể cho tôi chuyện gì đã xảy ra khi tôi còn đang ngủ say như chết được không? Thật là, sao tôi lại chọn thời điểm ngu ngốc như thế để ngủ có chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8-3: Cây đàn quen thuộc

Đường phố, xe cộ, dòng người, nhà cửa... Ô hô, đúng là quang cảnh đáng sợ của thành phố quen thuộc Mỹ Hòa rồi. Sao Hàn Băng Vũ lại lôi tôi về đây chứ, mà còn không nói với tôi một câu nào? Còn Lôi Vĩ Vĩ thì sao đây? Hắn đang phản ứng như thế nào? Không hiểu lúc gặp lại tôi hẳn có phan thanh tôi ra không đó!!!!

Đúng lúc tôi đang thấy tinh thần mình mỗi lúc một căng thẳng và rối loạn, hơn thì Hàn Băng Vũ ngồi bên cạnh chợt vỗ nhẹ vào vai tôi, làm tôi giật bắn mình suýt thì hét ầm cả xe lên.

"Còn một việc nữa." Hàn Băng Vũ nói.

"Hả?"

Tại quán Benberry Coffee ở cách trường Lam Nguyệt không xa, chiếc xe ô tô của Hàn Băng Vũ dừng lại ngay sát bên vỉa hè. Hàn Băng Vũ mở cửa xuống trước, rồi tôi theo sau đi cùng cậu ấy vào trong quán cafe đó. Lúc tôi vừa mới đóng được chiếc cửa xe ô tô lại thì Hàn Băng Vũ bất ngờ nắm nhẹ lấy bàn tay phải của tôi, kéo tôi đi vào trong. Còn tôi thì vẫn ngơ ngác cúi mặt xuống nhìn bàn tay đang bị nắm của mình, trái tim đập lên đập xuống. Không biết Hàn Băng Vũ sẽ thấy thế nào khi đang nắm lấy bàn tay của tôi, nhưng tôi có thể đoán được rằng cậu ấy cũng đang căng thẳng không khác gì mình cả. Khuôn mặt cậu ấy từ nãy giờ không quay lại nhìn tôi lần nào.

Bước vào bên trong quán, tiếng nhạc của đàn dương cầm cất lên trong sự trầm bổng và ngân nga. Hàn Băng Vũ và tôi dừng lại ở một bàn cho sáu người. Có ba cô gái mặc đồng phục trường Lam Nguyệt đang ngồi co ro lại như tránh rét, khuôn mặt tỏ vẻ sợ hãi. Tôi liếc nhìn vào chiếc ghế bên trong cùng, ở đó có một cây đàn guitar.

"Ngồi đi." Hàn Băng Vũ ấn tôi ngồi xuống ghế, rồi lẳng lặng quay người lại đi ra phía cửa mà chả nói câu gì thêm.

Ồ... ơ... cậu bỏ tôi đi thật à? Ờ này, sao lại đi thẳng thừng như thế? Tôi có biết mấy người này là ai đâu? Sao lại ép tôi ngồi đây buồn dưa hấu bán hành

tây với họ chứ?

"Ờ... xin lỗi..." Lúc tôi còn đang gào thét trong lòng thì cô bạn ngồi ở giữa đối diện với tôi rụt rè lên tiếng. "Diệp Trúc Y, cậu... cậu có nhớ bọn mình là... là ai không?"

Tôi nhìn họ một lượt rồi đảo mắt liên tục vì lo lắng, toát mồ hôi rùng rùng, sắp sửa ướt đầm cả lưng áo rồi. Chết thật, hình như họ quen tôi thì phải. Tôi đâu có nhớ mình đã gặp họ khi nào, hay ở đâu nhỉ? Mặc dù chúng tôi cùng trường nhưng tôi chẳng bao giờ giao tiếp với ai là nhiều, toàn là họ tự đến nói chuyện với tôi (đa số là họ chửi tôi).

"Nếu... nếu cậu không nhớ thì..." Cô gái ngồi bên cạnh cây đàn guitar vừa nói vừa nhìn tôi vừa luống cuống cầm cây đàn guitar bên cạnh lên, cẩn thận đưa sang phía tôi ngồi. "Đây!"

"Hả? Sao... sao lại đưa tôi?" Tôi ngạc nhiên hỏi bọn họ nhưng tay vẫn theo phản xạ đưa ra nhận. Thấy bọn họ không trả lời gì mà chỉ cúi gầm mặt xuống, hai chân gõ xuống mặt đất nên tôi đành đặt nó lên trên đùi, nhẹ nhàng miết cây đàn từ đầu tới cuối, từng sợi dây một. Tất cả mọi thứ đều không có một hạt bụi nào hết.

Đây chẳng phải là... cây đàn mà Hàn Băng Vũ đã tặng cho tôi sao? Tôi không biết vì sao tôi có thể nhận ra được, nhưng chắc chắn đây là cây đàn đó. O... hình như lúc đó... Hàn Băng Vũ lừa tôi thì phải?

Mãi cho tới lúc này, khi đầu óc tôi được thông thoát, tôi mới nhớ ra cái ' kỉ niệm tươi đẹp' được tạo ra từ chiếc đàn này. Vụ ngày hôm đó đến bây giờ có lẽ vẫn là khúc mắc còn lại trong lòng tôi. Đúng rồi, vậy có nghĩa ba cô bạn ngồi đối diện với tôi chính là...

Á, là ba cô gái ở câu lạc bộ nhạc cụ đã đến lấy lại cây đàn này sau khi tôi được Hàn Băng Vũ tặng. Họ mạnh mẽ nói tôi là kẻ cướp, rồi chửi tôi không ra gì cả, khiến tôi lúc đó suy sụp tinh thần trầm trọng. Mà bọn họ còn chửi tôi một cách cực kì mỉa mai như thế sao bây giờ lại run rẩy lấy bấy như bị parkinson thế kia?

"Hôm... hôm đó... chúng tôi nghe được đoạn hội thoại giữa cậu và Hàn Băng Vũ." Cô gái ngồi bên ngoài lấp ba lấp bắp lên tiếng. "Nên... nên chúng tôi đã nói dối cậu để... để lấy cây đàn đó. Vì tôi nghĩ rằng... nó... nó không xứng với cậu." Cô gái đó càng nói thì giọng càng run. Vì nó quá ngất ngưởng nên tôi tai tôi chỉ tiếp nhận được vài phần.

"Chúng... chúng tôi hôm nay đến để... xin lỗi cậu và mong cậu tha thứ." Cả ba cô gái đồng thanh rồi cúi đầu xuống tỏ vẻ ăn năn hối lỗi. Tôi kinh ngạc còn chưa hết thì cô gái ngồi ở giữa đã vùng lên, nắm chặt lấy một bàn tay của tôi. "Làm ơn hãy tha thứ cho chúng tôi, được không?" Cô ta sụt sịt, nước mắt ngấn nước mắt dài.

"Hả? À... tôi..." Tôi giật mình, ngồi lù lù ép lưng sát tường.

Cô gái đó thấy tôi hoảng sợ nên cũng xấu hổ, từ tốn, ngồi xuống chỗ của mình một cách dè dặt rồi tiếp tục cúi gầm mặt xuống. Bọn họ đi xin lỗi tôi có lẽ cũng là do Hàn Băng Vũ khám phá ra mọi chuyện. Nhưng mà... tại sao cậu ấy lại làm vậy chứ?

"Coi như đây là lời xin lỗi."

"Xin lỗi?"

"Hôm sinh nhật đã bỏ đi."

"Bỏ đi?"

"Mẹ tôi cần gặp tôi."

Nhớ lại lúc Hàn Băng Vũ tặng tôi chiếc đàn này, không hiểu sao, tôi chợt khóc. Từng giọt nước mắt của tôi tuôn ra, lăn dài hai bên má rồi chảy xuống cây đàn ở phía dưới. Tôi nhìn ba người họ, nhưng trong đầu lại nghĩ về cái hôm ở trường đó, chỉ có tôi và Hàn Băng Vũ. Hóa ra là cậu ấy tặng tôi thật, chứ không hề cố tình lừa tôi. Cậu ấy tốt bụng như vậy, thật thà như vậy, thế mà tại sao tôi lại hiểu lầm cậu ấy xấu xa như thế?

"Đây thực sự là cây đàn của Hàn Băng Vũ. Chúng tôi vì ghen tị với cậu nên..." Khi thấy tôi khóc, họ vội vàng giải thích cặn kẽ hơn nữa vì sợ tôi hiểu nhầm thêm.

Tôi đưa hai tay lên dụi mắt thật mạnh, cúi gập người xuống để khóc hết nước mắt, để khóc dần dụa. Sự thật là như vậy sao? Sao đến tận bây giờ tôi mới biết? Cậu ấy luôn đối xử rất tốt với tôi, vậy còn tôi thì sao? Lúc nào cũng nghĩ Hàn Băng Vũ là kẻ lừa đảo, chỉ biết bán đứng người khác, nhu nhược này nọ. Ai ngờ sự thật lại trở nên phũ phàng hơn bao giờ hết. Còn oái ăm hơn cả sự thật về Hàn Băng Vũ mà tôi nghe từ Đình Đình.

Cái gì tôi cũng nghĩ sai và Hàn Băng Vũ, cái gì xấu nhất tôi cũng đổ dồn lên đầu cậu ấy. Trong khi đó thì cậu ấy lại trong sáng.

"Hàn Băng Vũ..." Trong lúc khóc, tôi buột miệng gọi tên cậu ấy, giọng run lên theo từng từ. Tiếng khóc âm ỉ của tôi làm ba cô gái đó trở nên hoàn toàn im lặng. Có lẽ họ đã nhận ra việc mình làm là hoàn toàn sai. Rồi tất cả những người còn lại trong quán, nhân viên hay khách hàng, đều quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại.

Tôi sai rồi... tôi đã làm gì thế này?

.....

Ngồi trong xe ô tô của Hàn Băng Vũ trên đường về thị trấn Đức Ngọc, bên cạnh là chiếc đàn guitar, tôi cùng với cặp mắt sung vù như hai cái bánh bao ngấm ngấm con đường của thành phố Nhu Quả. Nó vẫn như ngày nào, vắng vẻ, hiu hắt, chỉ thấy người đi bộ đi lại là nhiều, đặc biệt rất ít xe ô tô. Thành thoảng chỉ có vài chiếc phóng vụt qua một cái, hướng thẳng xuống vùng đồng quê. Mặc dù nằm ngay cạnh thành phố Mỹ Hòa, quy mô của Nhu Quả tuy rộng hơn nhưng lại kém phát triển hơn.

Sắp về tới nhà rồi..

"Đồ đạc của cậu ngày mai sẽ được mang lên." Hàn Băng Vũ quay sang tôi, nói. "Gia đình, trường học của cậu, tôi đã sắp xếp ổn thỏa. Đợi hai tuần nữa, kết thúc thi giữa kì hai ở Lam Nguyệt, hãy đi học lại nhé!" Cậu ấy khẽ giơ tay lên, xoa nhẹ đỉnh đầu tôi như vỗ về một đứa trẻ bị lạc mắt mẹ.

"Cảm ơn cậu!" Tôi mỉm cười đáp lại.

Xe đỗ trước cửa nhà, tôi mở cửa đi ra, không quên cầm theo chiếc đàn guitar. Trước khi cửa đóng lại, tôi quyết định sẽ nói với Hàn Băng Vũ một câu nói đơn giản, nhưng lại xuất phát từ trái tim. "Về cây đàn này, tôi thật sự cảm ơn cậu vì đã tặng cho tôi!"

Hàn Băng Vũ gật nhẹ đầu đáp lại. Tôi nhìn chiếc xe sang trọng đó đi khuất hẳn tầm mắt mình rồi mới đi vào trong nhà, từng bước từng bước đi về phía thang máy. Đứng ở trong thang máy một mình với ba phía là gương, tôi ngắm nhìn cây đàn qua gương lần nữa cho thật kĩ.

Nhìn cây đàn guitar một hồi lâu, tôi lại chợt thắc mắc rằng, tại sao cậu ấy lại biết tôi không cầm cây đàn nhỉ? Lúc đó cậu ấy đi về trước mà, sau đó ba cô bạn kia mới xuất hiện, còn Lôi Vi Vi đưa tôi về nhà. Nếu tôi nhớ không nhầm thì...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8-4: Khủng bố đến nhà

Tôi ngồi trước mặt dì Khuê và chú Phong, cúi gằm mặt xuống không dám nói câu nào. Bởi vì cứ mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của dì Khuê là tôi lại muốn chạy đi. Chú Phong thì thờ dài thườn thượt. Tôi run tới mức toát hết cả mồ hôi, à không, lửa bốc ra từ người dì Khuê mới là thứ làm cho tôi nóng đến tứa ra mồ hôi thì đúng hơn.

"Được rồi, dì không hề biết là con quen với cậu Hàn từ lúc nào nhưng..." Dì Khuê chợt lên tiếng, rồi đi gần giọng, trở nên vô cùng tức giận. "Sao con lại đi làm quen với thằng con của xã hội đen chứ?"

Đến lúc này, tôi mới ngẩng đầu lên vì kinh ngạc, nhìn dì rồi nhìn chú. Tôi hét lên. "Sao... sao hai người biết?"

"Cậu Hàn... Hàn Băng gì đó... Vũ à..." Chú Phong nói mãi mới được cái tên của Hàn Băng Vũ. "Đã đến nhà và kể mọi sự việc, thậm chí còn có cả việc... cậu nhóc xã hội đen kia còn đang ở cùng con." Chú Phong nói tới đây thì e hèm lấy giọng một cái, mặt đỏ bừng bừng.

Hic, nói tới đây thì tôi đã đủ hiểu chú đang nghĩ bậy bạ gì ở trong đầu rồi. Tôi hiểu mà, hiểu mà! Xem ra chỉ có đúng ông bà là hiểu tôi.

"Ở trường thiếu gì bạn mà sao con lại đi làm thân với xã hội đen chứ? Có chuyện gì là nó đến đập nhà mình đó. Lôi Vi Vi là một cái tên rất có thể lực đó." Dì Khuê lắc mạnh vai tôi, nói với giọng lo lắng.

"Không sao ạ! Lôi Vi Vi rất tốt mà!" Tôi liền nhớ đến lần cậu ấy bảo vệ tôi và bị thương. "Dì và chú không cần phải lo đâu. Còn về học lại ở Lam Nguyệt thì... con sẽ đi!"

"Được rồi, học lại thì tốt. Nhưng đồ đạc đâu? Bây giờ con về rồi, mọi chuyện ở trường giải quyết ổn thỏa rồi thì biết nói với ông bà thế nào?" Chú Phong khẽ lắc đầu, thờ dài.

"Em sẽ đi nói chuyện với ông bà." Dì Khuê nói, rồi xua xua đuôi đuôi tôi về phòng, nhưng tuyệt đối không quên nói với tôi một câu. "Mà cậu Hàn Băng Vũ đó tốt phết đấy chứ! Con mà yêu được cậu ấy thì phúc tổ chín mươi đời nhà họ Diệp."

Tôi chết lặng ngay lập tức! = _ =

Sáng hôm sau, đồ đạc của tôi ở nhà ông bà dưới quê được chuyển tới đầy đủ không thiếu thứ gì cả. Chiếc xe ô tô quyền quý của nhà họ Hàn cùng với một chàng trai có khuôn mặt vô cùng trẻ con, chẳng hợp với bộ vest lịch lãm trên người chút nào cả. Chàng trai chạy ra cúi chào gia đình tôi. "Tiểu thư Diệp, đồ đạc mà Hàn thiếu gia dặn chúng tôi đã mang lên đủ cả."

"À... dạ vâng!" Chưa quen với kiểu xưng hô này, tôi cười gượng gạo cho qua. "Tôi sẽ mang vào nhà."

"Không, xin để chúng tôi!" Chàng trai vội ngăn tôi lại, rồi ra lệnh cho mấy anh chàng khác ngồi ghé sau đi ra ngoài, bê đồ đạc giúp tôi vào trong. Hic, có

nhieu đầu mà cứ phải làm quá lên thế. Nhà tôi nghèo, toàn bộ gia sản của mình tôi cũng chưa tới ba cái vali. Sao họ cứ bao nhiêu người đến chỉ để khuôn đồ cho tôi vậy?

Sau khi sắp xếp xong đồ đạc về vị trí cũ, lau sạch căn phòng, tôi đang ngồi tựa lưng lên thành giường thì bỗng nhà tôi bị kẻ nào đó bấm chuông dồn dập không thôi. Di Khuê tức giận, lau bầu ở bên ngoài phòng, nhưng vẫn hậm hực đi ra mở cửa. Tôi có linh cảm chẳng lành, nên chạy ra phía cửa sổ, nhìn xuống bên dưới. Nhìn từ trên cao xuống, tôi cố nheo mắt để nhìn cho rõ, và tôi chỉ cần liếc qua cái moto oách xì lách đổ ngay trước cổng chung cư thì nhận ra ngay.

Năm giây suy nghĩ...

Á mẹ ơi, Lôi Vĩ Vĩ, là Lôi Vĩ Vĩ!

Quá sợ hãi, tôi luống cuống, chạy đi chạy lại mấy vòng trong phòng liên miên mà cũng không biết làm gì tiếp theo, rồi nhanh trí ra đóng cửa phòng lại, khóa chặt. Tôi kê cái ghế của mình ra, chặn ngay trước cửa. Biết thế nào tên Lôi Vĩ Vĩ kia cũng bất chấp tất cả, xông vào nhà, nên tôi phải hết sức cẩn thận. Tôi về thành phố mà không nói gì với hắn, lại còn cùng với Hàn Băng Vũ, đương nhiên là hắn phải tức rồi. Hắn sẽ cố gắng giết tôi bằng mọi giá, kể cả hắn có thích tôi đi chăng nữa. >.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8-5: Cảm ơn vì đã lo lắng!

Con xấu hổ lên tới đỉnh điểm. Mặc dù tính tôi không hay nóng giận, nhưng lúc này tôi chỉ muốn đá bay hắn ra Nam Cực rồi mặc hắn sống thế nào thì sống, chết thế nào thì chết. Thích xa hơn nữa thì lên sao Diêm Vương mà sống. Hắn nói năng làm nhảm cái gì thế, di Khuê chắc đang tức lắm rồi đó! Tức thì tức tôi chứ không phải cậu đâu, Lôi Vĩ Vĩ à.

“Hơ hơ, đi và chú, không phải đâu ạ! Bọn con thích nhau, nhưng giống như là bạn thích bạn. Hi hi!” Tôi cười phá lên, rồi đá mạnh vào chân Lôi Vĩ Vĩ, đẩy hắn ra đằng sau trong khi mình vội vàng giải thích lại tình hình sự việc.

“Xin phép cô chú cho cháu làm quen với Y Y!” Lôi Vĩ Vĩ ngoan cố gào lên, vẫn nói chen vào làm lấn át đi cái giọng nhỏ nhẹ của tôi. Ahhhh, tôi muốn túm tóc hắn rồi cạo trọc đầu hắn đi mất thôi. Hắn ăn cái gì mà cứ thích đồ thêm dầu vào lửa thế! Đừng bảo phải để tôi cho hắn đi tu hắn mới chịu im cái miệng nhé?!

“Ra ngoài nói chuyện!” Di Khuê khẳng khái lên tiếng sau một hồi dờ dằng, mặc xác cái lời mình chứng cho sự thật của tôi. Di và chú cùng đi xuống tầng ngay sau đó.

Mặt tôi lúc này kiểu... vô hồn =.=’

Ngồi trong phòng khách, tôi và Lôi Vĩ Vĩ ngồi một phía, di và chú ngồi một phía. Tôi cúi gằm mặt xuống ăn năn hối cải. Tên Lôi Vĩ Vĩ không những không bắt chước theo tôi, mà còn thần nhiên uống trà rất tự nhiên, ngồi vất chân vất vèo trên ghế sofa như nhà của mình. Nếu hắn ăn mặc tử tế đến thì ít ra còn có cái để bênh hắn, nhưng ai biết là hắn toàn diện đồ đầu lâu với cả đồ đinh lại còn rách tuom rách tất toàn màu đen thế này thì tôi có trăm cái miệng cũng không nói đỡ được cho hắn.

“Cậu là Lôi Vĩ Vĩ? Cậu quen biết Trúc Y nhà tôi? Cậu thích nó như người bạn hay người đàn ông?” Di Khuê bất ngờ tung ra một tràng câu hỏi khiến tôi dờ mắt hết nhìn đi lại nhìn sang Lôi Vĩ Vĩ. Tôi sợ cái não phẳng của hắn không tiêu hóa được hết mấy câu hỏi này lắm.

Lôi Vĩ Vĩ nghệt mặt ra một lúc rồi mới cười hi hi. Tôi sợ hãi suýt thì nhảy sang ngồi cạnh chú. Còn di lấy làm lạ, hỏi. “Sao lại cười?”

“Cô biết rồi còn hỏi!” Lôi Vĩ Vĩ buông thả một câu trả lời ngắn gọn, rồi quay ra bật ti vi lên xem. Mà hắn cảm cái điều khiến ti vi từ năm nào vậy?

Hic... hắn sở hữu loại gan gì mà to dữ vậy, coi trời bằng vung sao? Lại còn tự tiện mở ti vi nhà tôi nữa.

“Cậu biết đấy, Trúc Y nhà tôi...” Di Khuê hình như đang cố gắng chịu con tức giận, nói chuyện bình thường với Lôi Vĩ Vĩ. Đúng vậy, nếu tôi là di Khuê tôi cũng vậy a.

“Nếu ngay từ lúc đầu, cô chú tin Y Y có phải tốt hơn không?” Lôi Vĩ Vĩ rời mắt khỏi màn hình ti vi, quay ra nhìn di và chú rồi ngắt lời.

“...” Di ngay lập tức im lặng, mở to mắt kinh ngạc nhìn Lôi Vĩ Vĩ.

“Ồ trường Y Y luôn bị bạn bè bắt nạt, vậy mà cô ấy vẫn cố gắng tới trường mỗi ngày. Ngày nào cũng dỗi theo cô ấy, cháu biết cô ấy có rất nhiều nghị lực, đến cháu cũng phải rất ngưỡng mộ. Việc cô ấy đến quán bar cũng là do cháu cả. Cháu cũng sẽ nhận lỗi với cô chú. Nhưng cháu cũng không phải dạng xấu xa gì đâu ạ. Y Y là một cô gái ngoan, rất hiền lành, có nghị lực rất cao. Cháu cũng rất tốt nhưng chưa thể sánh ngang được với cô ấy. Cháu với tư cách là người bạn của cô ấy, rất tin tưởng Y Y. Vậy tại sao người nhà như cô chú, nuôi Y Y lớn lên từng ngày sao lại không tin được chứ!” Lôi Vĩ Vĩ

nói rất nghiêm túc. Hắn ta như đang cố bảo vệ tôi, giải thích cho đi và chú hiểu điểm tốt của tôi và đồng thời nói điểm tốt của hắn luôn. Haha, đúng là đồ cơ hội! Tôi nữa.

Nhưng tôi cũng khẽ cười thầm một cách trong lòng.

“Cậu... cậu biết gì chứ...” Di Khuê ngay lập tức hiện bộ mặt tức giận, tay nắm chặt lấy cái quần.

“Vừa nãy xông vào nhà mà không cho phép, cháu thật sự xin lỗi. Hôm nay ăn mặc thế này đến đây cháu cũng rất xin lỗi. Cô chú có thể không ưa cháu vì cháu là con của dòng dõi xã hội đen, nhưng cháu rất thích Y Y, với tư cách là một người đàn ông. Cháu đến đây chỉ là vì quá lo lắng cho Y Y mà thôi! Cháu theo Y Y về quê là bởi vì cháu nhớ cô ấy, muốn ở bên cạnh cô ấy.” Mặt Lôi Vi Vi rất thân nhiên, không hề tỏ ra sợ con giận của di Khuê. Nói xong, hắn đứng dậy, cúi chào lễ phép đi và chú. “Giờ cháu xin phép! Thấy Y Y ổn là cháu yên tâm rồi!” Rồi, hắn đi ra phía cửa ra vào, bỏ đi, không quên khuyến mại tôi một nụ cười.

À quên, trước khi hắn đóng cửa lại, Lôi Vi Vi còn ngó đầu vào nói với gia đình tôi một câu bất hủ phát ngôn lằng nhằng nữa.

“Cái thằng bánh bèo thói tên Hàn Băng Vũ kia cô chú cứ lơ nó đi nhé, nó là người mà cháu sai ấy mà, đừng để ý ả.” Rồi Lôi Vi Vi cười nhếch răng ra một cái, xong đóng sầm cửa khiến tôi giật bắn cả mình.

Tên điên...

Nhưng Lôi Vi Vi... thật sự cảm ơn cậu, vì đã lo lắng cho tôi!

“Thằng nhóc này...” Di Khuê vẫn chưa hạ hỏa con giận, định bụng đứng dậy ra phía cửa tấn cho Lôi Vi Vi một trận.

“Haha, thằng nhóc đó thú vị đấy chứ!” Chú Phong phá lên cười to. “Nó bảo vệ cho Trúc Y nhà ta như vậy là khỏi lo rồi!”

“Anh thì biết cái gì...” Di Khuê giờ nắm đầm ra dọa chú Phong, chú ngay lập tức trở nên thấp cổ bé họng, im bất không nói thêm gì nữa. Di quay sang tôi. “Con mau về phòng đi, chuẩn bị lấy lại tinh thần để đi học đi.”

Phiu, vậy là mình không bị đánh mắng nữa rồi, cũng nhờ có Lôi Vi Vi.

Vào phòng, tôi bỗng thấy điện thoại rung lên bần bật. Là từ số lạ gọi tới, tôi lấy làm lạ định không nghe, nhưng sau một hồi đấu tranh tâm lý quyết liệt, tôi vẫn gạt nút nghe và hít thở thật sâu. “Alo ả?” Tôi hỏi.

“Đây là số của tôi!” Tôi nghe thấy giọng của Hàn Băng Vũ vang lên ở đầu dây bên kia thì suýt định gọi xe cứu thương. “Lưu vào nhé!” Nói trong vài giây vồn vện, cậu ta ngay lập tức ngắt máy.

Ủa, là Hàn Băng Vũ ả? Sao cậu ấy biết số tôi hay vậy? Công nhận, Hàn Băng Vũ cái gì cũng biết tuốt. Ừm!

Mà không, cái gì cơ? Hàn Băng Vũ ả? Cậu ấy vừa gọi cho tôi ả? Là cậu ấy thật??? Tôi không nghe nhầm giọng chứ? Trời ơi, tôi đúng là phản ứng chậm mà, tự dưng tôi muốn đâm tôi một phát quá!

Tôi vội lưu số của Hàn Băng Vũ vào, đặt tên cậu ấy là ‘Hàn Băng Vũ’ trong danh bạ. Tôi biết thế nào tên Lôi Vi Vi cũng sẽ sôi máu cho mà xem, nhưng mà tôi cũng không còn cách nào khác. Tôi đánh liều một phen, nhắn tin vào số của Hàn Băng Vũ: “Tôi lưu rồi. Cậu cũng lưu số của tôi nhé *kèm thè mặt cười*” rồi tôi nhấn gửi. Xong, tôi ngã lăn lên giường, vứt điện thoại sang một bên vì xấu hổ.

Lát sau, điện thoại rung lên, một tin nhắn mới từ Hàn Băng Vũ: “Ừ!”

Quả nhiên, đúng là Hàn Băng Vũ, người luôn làm tôi tụt hứng. ==’ Nhưng dù sao thì cũng đủ làm tôi vui rồi. Mọi chuyện đều đã trở về với đúng quỹ đạo của nó. Và sắp tới khi tôi đi học, một trang mới của cuộc đời sẽ lại được mở ra!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8-6: Lễ hội văn hóa

Vừa kết thúc thi giữa học kì hai và có điểm, tôi nhận được thông báo nhập học từ trường Lam Nguyệt. Trong lòng tôi có chút vui sướng xen lẫn sự hồi hộp một cách khó tả, bởi vì tôi đang lo lắng rằng không biết Đường Thiên Thu hay hội bạn của cô ta sẽ nghĩ gì về sự trở lại này của tôi, hay là phản ứng của tất cả học sinh trong trường.

Khi mặc trên mình bộ đồng phục quen thuộc của trường tôi, tôi khẽ vuốt ngực trần tình bản thân, cố gắng hít thở thật đều. Không có chuyện gì sẽ xảy ra

đâu, ở trường sẽ không còn bất kì một lời phê bình này nữa đâu, Diệp Trúc Y. Đúng vậy, mọi việc đã được giải quyết ổn thỏa rồi! Họ cũng chẳng có lí do gì để bắt nạt tôi cả.

Đến trường, tôi thêm một lần nữa hít thở thật sâu, đầu chí quyết liệt lắm mới chịu bước vào. Và ngay sau đó tôi đã nhận được không ít lời bàn tán từ các học sinh khác, xì xào trăn trở nhìn tôi một cách khinh ghét, nhưng mà giờ nó cũng không quan trọng nữa, bởi vì tôi đã được minh oan hoàn toàn, nên tôi không có lí do gì mà phải sợ sệt cả.

Đúng, tôi cần mạnh mẽ hơn nữa!

Tôi thấy bảng tin trường đang có rất đông người đứng vây quanh nên lại gần để xem. Mãi mới chen qua được, trong lòng tôi cứ nghĩ rằng nó lại dán cái tin gì đó nói xấu tôi, ai ngờ hoàn toàn là một tin lành mạnh, lại còn là của trường phát xuống chứ không phải tin đồn vớ vẩn. Nó thông báo về lễ hội văn hóa của trường sắp tới trong vòng một tuần nữa. Lễ hội diễn ra trong vòng mười ngày. Ngày đầu là đại hội thể thao của khối mười, ngày thứ hai là của khối mười một và ngày thứ ba là dành cho học sinh cuối cấp. Riêng thể thao đã chiếm mất ba ngày rồi. Ba ngày tiếp theo là thi viết luận về một vấn đề xã hội, mỗi khối một ngày. Một ngày dành cho cuộc thi giữa các câu lạc bộ trong trường. Hai ngày tiếp theo là ngày bầu cử để chọn ra một nam một nữ được yêu thích nhất trong trường. Và ngày cuối cùng chính là đêm dạ hội.

Tôi đọc xong mà hoa hết cả mắt. Lại là hoạt động tập thể, cái thứ mà tôi ghét nhất. Nếu Đình Đình ở đây thì tốt, ít ra tôi còn có một bạn nữ để tâm sự, để đi cùng. Mà khoan, hình như có cuộc thi giữa các câu lạc bộ thì phải, còn tôi lại ở câu lạc bộ kịch nghệ của chị Ái Tâm, ai da, tôi suýt thì quên điều này.

Cạch!

Tôi mở cửa phòng tập trung của câu lạc bộ kịch nghệ, nhẹ nhàng bước vào. Cả một gian phòng rộng lớn đang có những hoạt động náo nhiệt, sôi động. Họ mỗi người một việc, ai cũng làm một cách chăm chỉ, dường như chẳng hề để ý gì đến sự hiện diện của tôi. Tôi chú ý sang chị Ái Tâm, thấy chị ấy đang rất tỉ mỉ dặn dò những thành viên khác. Tôi chợt nghĩ, có lẽ mình nên đi thi hơn, ở đây vốn dĩ đã không còn chỗ cho mình rồi.

Nhưng bất ngờ, ánh mắt chị Ái Tâm chuyển sang nhìn tôi trước khi tôi quay lưng lại. "Trúc Y!" Bất thành lời, chị hét lên.

Chợt, cả phòng im phăng phắc không một tiếng động, mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi, dừng hết mọi hoạt động lại. Tôi toát mồ hôi, hai chân run run đứng không vững. Kiểu này thì... vừa mới đi học đã bị làm bìa húng đạn rồi. "Trúc Y, may quá!" Chị Ái Tâm vui vẻ tiến về phía tôi. "Câu lạc bộ của chúng ta vừa hay đang bốc thăm chọn nhân vật cho một vở kịch cho lễ hội sắp tới, em cũng vào bốc thăm nhé! Dù sao chúng ta đang thiếu người."

Một vở kịch sao? Là vở kịch để chị Ái Tâm đem đi thi trong lễ hội văn hóa sắp tới à?

Tôi theo chị Ái Tâm vào một căn phòng nhỏ khác ở trong phòng câu lạc bộ. Tôi phát hiện ra, Thiên Thu, Hoa Ân Hoa Băng, Đặng Nhân, Cao Ngọc Anh, Triệu Ánh Nguyệt, Khương Hạ Chính và Hàn Băng Vũ đều đang đứng ngồi trong đó. Căn phòng một phía lắp bảng cửa kính khiến cho ánh sáng bên ngoài hắt vào trông thật ấm áp. Tôi liếc mắt sang phía Hàn Băng Vũ, cậu ấy nhoen miệng cười nhìn tôi rồi lại nhắm mắt lại, ung dung ngồi trên ghế nghe nhạc. Điều này cũng đủ làm con tim tôi lâng lâng bay bổng tới tận tầng mây rồi! Còn Đường Thiên Thu, cô ta khinh khỉnh nhìn tôi, rồi quay phắt mặt đi.

"Chúng ta sẽ diễn vở kịch Romeo & Juliet của William Shakespeare." Chị Ái Tâm nói. "Mặc dù nó khá cũ rồi nhưng nếu diễn lại với tình tiết độc đáo hơn thì chắc chắn sẽ lấy được lòng khán giả. Sau đây là bốc thăm nhân vật, mời mọi người lên bốc nào!" Chị tươi cười, đưa ra một cái hộp kín hình vuông.

Tôi vốn định không bốc, nhưng thấy mọi người đổ xô lên, thế là lại theo phong trào. Tôi vừa thọc ngoáy tay vào trong cái hộp, vừa lạy trời lạy phật cho con bốc trúng phải cái cây, cái cây ven đường thôi, đừng bắt con bốc phải nhân vật nào có lời thoại.

Lần lượt lần lượt bốc thăm xong, rồi đến lúc tất cả mọi người cùng mở ra. Và khi mọi người đều biết kết quả rồi thì thôi, tôi không phải cần phải nói nữa, hạn hán lời luôn. Bốc kiểu gì thì kiểu, Hàn Băng Vũ lại vào vai Romeo, còn tôi trong vai Mercutio - bạn thân nhất của Romeo. Ai da, may mà không có nhiều cảnh của tôi nên tôi cũng lấy làm nhẹ nhõm. Hoa Ân Hoa Băng vừa vận đóng bộ mẹ của Juliet. Đường Thiên Thu và Khương Hạ Chính đóng vai bố mẹ của Romeo. Chị Ái Tâm xinh đẹp tuyệt trần vào vai Juliet, cái này hợp lý nhất. Đặng Nhân vào vai Tybalt - anh họ của Juliet, người đã giết chết bạn thân của Romeo. Còn Cao Ngọc Anh xinh gái thì lại vào vai Sur Lawrence - Bạn tri kỷ của Romeo, một người đàn ông thông minh đã cố gắng kết đôi cho Romeo và Juliet nhưng cuối cùng thì không đi đến đâu. Còn Triệu Ánh Nguyệt nhu mì sẽ đóng vai Paris - chồng sắp đặt của Juliet. Sao toàn gái xinh thì cứ đóng vai ở đâu ở đâu thế nhỉ, có mỗi chị Ái Tâm là phù hợp. Cũng may là cái vai này hợp với tôi, thờ phào nhẹ nhõm.

Tôi đang nghĩ đến cảnh giả sử tôi bốc phải Juliet, chắc Đường Thiên Thu sẽ phá vỡ cái cửa kính kia và nhảy lầu tự vẫn, đương nhiên, sẽ không có ai thương tiếc cho cô ta.

Khi chị Ái Tâm chuẩn bị lên tiếng thì bên ngoài bỗng phát ra những tiếng động hỗn loạn, thêm cả mấy tiếng người hét ầm ầm cả lên. Tất cả những người trong phòng nhỏ này đều theo phản xạ ngoái đầu nhìn qua phía cửa ra vào. Chị Ái Tâm giật dứ đập mạnh tay xuống bàn rồi tiến ra phía cửa, mở để đi ra ngoài. Đúng, người gây tiếng động này và có thể làm chị ấy tức giận như vậy, không ai khác chính là tên Lôi Vĩ Vĩ.

"Tôi đến xin vào câu lạc bộ." Chị Ái Tâm mới chỉ bước được một chân ra ngoài mà hắn đã xông tới trước mặt chị và ngoác miệng gào như hổ vồ mồi.

"Cái kiểu ở đâu vậy?" Chị Ái Tâm nhăn mặt lại. "Cậu làm loạn câu lạc bộ của tôi lên, còn không mau ra ngoài." Chị hét ầm lên.

"Lôi Vĩ Vĩ, tốt nhất là anh đừng bám theo tôi nữa, hãy tránh xa tôi ra." Đường Thiên Thu đã và đang đứng cạnh chị Ái Tâm từ lúc nào, khoanh tay trước ngực và phụ họa theo, nói với giọng đầy kiêu ngạo.

Nhưng dường như Lôi Vĩ Vĩ không thêm để tâm tới sự có mặt của Đường Thiên Thu chưa ngoa, hẳn ta thắng thường gào lên với chị Á Tâm với ánh mắt quyết tâm chưa từng có. "Y Y tham gia thì tôi cũng phải tham gia chứ."

Bất ngờ, cả phòng câu lạc bộ trở nên im lặng như tờ, hìu hìu hắt hắt như cánh rừng trống vắng về đêm. Ai ai cũng bị dọa một phen hú hồn, trở mắt lên nhìn Lôi Vĩ Vĩ. Đường Thiên Thu suýt thì làm rớt quai hàm, cô ta tức giận đến dựng ngược tóc gáy. Từng ngón tay thon dài của cô ta cứ nắn bóp nắn bóp tạo ra mấy cái tiếng "cách cách"; nghe phát rùng mình. Tôi cũng không có gì đặc biệt hơn với những người khác, bộ mặt dài ra, cứ ghệt ra như pho tượng ngàn năm.

Lôi Vĩ Vĩ, cậu ta... tham gia là vì tôi hả? ="

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8-7: Biến cố của chai nước khoáng

Sau một hồi đầu đá như diễn trường chừng không có hồi kết, chị Á Tâm sẽ không diễn vai Juliet nữa mà là do.... Lôi Vĩ Vĩ đảm nhận.

Ôi trời, chắc có lẽ không ai nhìn được cười khi thấy cái bộ mặt của hắn trung trung ra lúc nghe cái tin này.

Cả phòng đều khúc khích cười, đương nhiên là ngoại trừ bản thân hắn ra và Hàn Băng Vũ, hai con người có những bộ mặt đen nhất quả đất. Hàn Băng Vũ đang đứng đưng vô cùng nhưng sau khi nghe quyết định của chị Á Tâm, thì mặt xệ tới mức sắp rơi xuống đất luôn. Hai người đó đúng là sinh ra để dành cho nhau mà, một cặp đôi hoàn hảo. Mặc dù Lôi Vĩ Vĩ nói thích tôi nhưng... sao tôi nghĩ thấy mùi yaoi ở đây nhỉ? >.<

Nhưng nếu Lôi Vĩ Vĩ không đồng ý vai diễn đó thì hắn sẽ không thể tham gia cùng. Thế nên, hắn nghiêng răng nghiêng lợi và đã phát ngôn một câu nói vô cùng sống động. "Để Y Y thay vì làm bạn thân của bánh bèo thôi, thì làm bạn thân của Juliet đi."

Cả phòng nghe xong lại im lặng như thóc. Được đà lấn tới, hắn nói tiếp quảng bá cho suy nghĩ trên cả độc đáo của mình. "Cứ để Y Y là con gái, xong rồi Juliet phải giả yêu bánh bèo thôi, nhưng thực ra yêu Y Y. Ừm, kết quả là happy ending."Lôi Vĩ Vĩ xoa cằm, nói rất nghiêm túc.

Thực ra thì, hắn nói gì cả phòng nghe đều không hiểu.

Ngay lập tức, chị Á Tâm đập cho hắn cả tập giấy vào đầu mà không thương tiếc. A, nhìn sao mà xót xa thế! Nhưng mà hắn nhất thiết phải thay đổi toàn bộ kịch bản như vậy không? Bộ hắn nói làm là được á? Tiếc rằng chị Á Tâm không những không đồng ý, mà còn gia tăng số lượng cảnh đóng của tôi với Hàn Băng Vũ, càng thân mật càng tốt, nhằm mục đích trên người và trả thù Lôi Vĩ Vĩ cho những gì hắn đã gây ra. Chị Á Tâm ơi, chị làm gì cũng được nhưng mà làm ơn đừng mở ra chiến tranh thế giới III là tốt.

Và rồi, vở kịch đi vào giai đoạn luyện tập.

"Tôi đang yêu một người. Cô ấy là..."Cảnh Romeo tâm sự với Mercutio trên những bậc thềm trước căn biệt thự (thực ra là trường tượng). Sau bao nhiêu ngày tập luyện, khó khăn lắm mới đóng xong cảnh Juliet và Romeo gặp nhau rồi mới đến cảnh này. Chị Á Tâm phải giảm số cảnh có mặt hai này xuống để tránh xảy ra xung đột bất ngờ. May mà chị ấy thông minh.

Lúc tôi vừa mới đặt mông ngồi xuống bên cạnh Hàn Băng Vũ, tên Lôi Vĩ Vĩ dờ hơi dờ hờn lòi từ đầu ra cái thước kẻ năm mươi phân, đo khoảng cách giữa chúng tôi rồi nhanh chóng ướn tôi sang một bên, coi Hàn Băng Vũ hơn dịch bệnh. Đương nhiên là hắn đã bị linh hậu quả đau đớn từ chị Á Tâm rồi. Thiên Thu luôn làm bầm mỗi khi nhìn thấy mặt tôi, cau cau có có trề môi ra như con cá trê. Hoa Ân và Hoa Băng cùng Đặng Nhân lúc nào cũng tụ lại một chỗ để nói xấu tôi. Cao Ngọc Ảnh vẫn im hơi lặng tiếng, thỉnh thoảng cô ấy có bắt chuyện với Lôi Vĩ Vĩ nhưng mà đều bị hắn xua đẩy kịch liệt. Triệu Ánh Nguyệt thì giao tiếp với Khương Hạ Chính là nhiều. Mỗi người một góc, chả ai quan tâm tới ai. Ôi mẹ ơi, cái tinh thần đồng đội gì đây? Nếu cứ như thế này thì bao giờ vở kịch mới xong?

.....

Ngày đầu tiên của lễ hội văn hóa, thi đấu thể thao giữa khối mười, sáng nam chiều nữ đã bắt đầu. Đúng vậy, ngày hôm nay thật sự xúi quẩy hết chỗ nói. Chơi thể thao tôi đã ghét rồi đã đành, lại còn phải... giáp mặt với tên Lôi Vĩ Vĩ kiêu ngạo coi trời bằng vung nữa chứ! Huhu, thế thì giết chết tôi đi còn hơn."Này!"Giờ giải lao của cuộc thi bóng rổ tới, tôi mạnh dạn đưa một chai nước khoáng tinh khiết mát lạnh vừa rút ra từ ngăn tủ đá và đưa cho Hàn Băng Vũ lúc cậu ấy đang ngồi nghỉ ngơi một mình ở khán đài.

Tôi đã chạy hớt hải tới đây vì sợ Lôi Vĩ Vĩ bắt gặp đó. Hàn Băng Vũ, cậu nhận nhanh đi để tôi còn trốn.

Hàn Băng Vũ thoáng ngạc nhiên, nhìn tôi chằm chằm một lúc, nhưng rồi cuối cùng cũng nhanh chóng cầm lấy chai nước tôi mua, mở ra tu ừng ực không dừng lại. Có vẻ như cậu ấy đang thực sự rất khát.

Tôi vui vẻ hơn khi nhìn thấy Hàn Băng Vũ đang uống chai nước và tâm huyết và tiền nong tôi để ra để mua.

"Tôi... tôi muốn cảm ơn cậu và... muốn hỏi cậu một chuyện." Tôi rụt rè lên tiếng.

"Chuyện gì?" Hàn Băng Vũ ngưng uống ngay tức khắc, quay sang nhìn tôi, như thể là 'chết khát thì kẹ, nghe Trúc Y trước đã' vậy.

"Về chuyện cây đàn guitar, tại... tại sao cậu biết là... tôi không cầm nó vậy? À không, ý tôi là... là..." Hic, tôi đã luyện tập nói câu hỏi nói lưu loát lắm rồi, tập trước gương cả tới lần thứ chín trăm chính mười chín rồi. Có sao bây giờ lại thành ra lắp bắp, nói chẳng có sự hợp lý thế này? Mục đích tôi chạy ra đây là để nói rõ với cậu ấy chuyện này cơ mà!

"Thực ra thì..." Không ngờ giao tiếp nhiều thành quen, Hàn Băng Vũ đã hiểu được thứ tiếng 'lắp bắp' của tôi, cậu ấy cắt tiếng và trả lời không chút do dự.

"Y Y, cô đây rồi!" Đúng lúc nước sôi lửa bỏng, tôi đang lắng nghe và quan sát thật kỹ cái miệng của Hàn Băng Vũ thì hần lại tắt phẹt bếp ga đi. Tôi như quả bom xịt, ịu dần rồi bị lãng quên. Lôi Vĩ Vĩ từ hàng ghế bên trên, vịn tay ở thành ghế rồi nhảy xuống với tư thế đẹp mắt như trong phim trường.

"..." Hàn Băng Vũ không nói nữa, quay sang phía khác tiếp tục uống nước. Yết hầu của cậu ấy chuyển động lên xuống, rồi xuống lên, khiến tôi mê mẩn nhìn mãi không thôi.

Tôi tự hỏi, con gái nhà người ta thì bị cuốn hút bởi body sáu múi, còn tôi sao lại thích một cái yết hầu chuyển động như lò xo vậy?

Lôi Vĩ Vĩ nhận ra tình hình, hết trường mắt nhìn Hàn Băng Vũ lại ghen ăn tức ở quay sang nhìn tôi. "Sao cô lại ở gần tên bánh bèo thối thế này? Hần dám sai vật cô hả? Hay là bóc lột, cưỡng bức cô?" Hần lao tới, xoay người tôi như chong chóng, soi kỹ một lượt, hỏi ra hỏi vào làm tôi nhức hết cả đầu.

"Cô ấy mua nước cho tôi." Hàn Băng Vũ thân nhiên lên tiếng, hươ hươ chai nước phía trước như phần thưởng của mình, mỉm cười đầy nham hiểm và thách thức.

Tôi đang lơ lửng giữa trời xanh thì...

Bùm bùm bùm!

Ngòi pháo Lôi Vĩ Vĩ bị lửa Hàn Băng Vũ châm vào, chốc lát đã tự mình phát nổ, bay thẳng lên trời lướt qua chỗ tôi đang rơi xuống, tạo ra những âm thanh kinh hoàng làm chấn động địa cầu. Mặc cho tinh thần đang rơi tự do, tôi cũng phải đứng mình trước câu nói của Hàn Băng Vũ. Cậu ấy không biết rằng, nói như vậy đã được gọi là tuyên chiến không?

"Mua nu... hả?" Hần chưa kinh ngạc xong thì đã quay sang tôi, rống lên gặng hỏi. "Cô mua nước cho nó á?"

Không biết nói gì, tôi im lặng và lặng lẽ gặt đầu như một chú cún khuất phục dưới chân chủ. Bây giờ có nói dối thì Hàn Băng Vũ cũng sẽ nói thật a.

Hàn Băng Vũ lại tiếp tục định đưa lên miệng uống. Bỗng, Lôi Vĩ Vĩ mồm ngoác ra, gằm lên như sư tử. "Cấm mày uống đó! Hạng người như mày sao được nước thánh chứ!" Hần xông phi về phía đối thủ, định chop lấy chai nước nhưng Hàn Băng Vũ nhanh hơn, tránh người một cách vừa đẹp mắt vừa cao thủ, rồi cất bước rời đi về phía đằng sau tôi, như một anh hùng đã có trong tay chiến lợi phẩm.

Nước thánh cái đầu cậu ý, Lôi Vĩ Vĩ! Đó chỉ là nước tôi mua bình thường như bao người khác thôi mà.

Tôi nhận ra, tôi đã ngu rồi thì trên thế gian này còn có Lôi Vĩ Vĩ vừa ngu vừa điên hơn cả tôi.

Lôi Vĩ Vĩ bị chơi khăm một quả, tức đến muốn ói máu, gào thét điên đảo như bị động kinh. Hàn Băng Vũ đã làm phe địch có một phen thất điên bát đảo. Nhìn thấy Lôi Vĩ Vĩ đang hành động như người nguyên thủy, tôi xoay người tỏ vẻ không quen biết rồi định chuẩn bị đi trước, nhưng hần lại nhanh tay túm lấy cổ áo tôi, như mọi lần.

Tôi đột ngột nhận ra, có bước bao nhiêu lần đi chẳng nữa tôi cũng không thể thoát khỏi Lôi Vĩ Vĩ.

"Cô mua một chai y si về cho tôi uống, bằng chính tình yêu xuất phát từ trái tim của mình." Hần ra lệnh một cách dứt khoát. Tôi bị hần ép buộc phải nhìn vào đôi mắt đang hiện lên mỗi bên một chai nước khoáng vừa rồi. Tôi kinh sợ, run lấy bầy chỉ dám gặt đầu như bỏ củi, rồi khăn trương chạy đi mua cho hần chai nước mới...

Trước khi hần thả bom nguyên tử xuống nhà của Hàn Băng Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8-8: Đòi là ác mộng

Đòi đúng là không đẹp như mơ! Nhiều lúc tôi mơ rằng, ngày ngày có thể đến trường học vui vẻ, cùng các bạn nữ tâm sự trò chuyện, trêu đùa thân thiết

với các bạn nam, học hành luôn được điểm số cao và các bạn ngưỡng mộ. Đó là ước mơ của tôi, một ước mơ nhỏ bé của chiếc lá rách là tôi.

Vậy mà thực tế nó không phải như vậy! Tự dưng dờ hơi dờ hờn, ông trời đặt quân cờ &Lôi Vi Vi"hiên ngang vào bàn cờ của cuộc đời tôi. Hẳn đã vô tâm chặn đường ăn vua, mà lại còn đá bay tôi ra xa hơn nữa. Và khi đang lùi dần, ông trời đã đặt một quân cờ khác là &Hàn Băng Vũ"có phép thuật băng giá làm chống lưng cho tôi. Cũng may là quân cờ này giúp tôi tiến lên phía trước để ăn được vua. Nhưng khổ nỗi đi hướng nào thì đi cũng bị quân cờ &Lôi Vi Vi"chặn lấy. Một quân thì giúp tôi lên, một quân thì đẩy tôi xuống, rồi dần dần hai quân nỗ ra chiến tranh với tôi. Tôi đứng ở giữa, xen vào thì chết mà không xen vào thì cũng chết. Tôi đành chấp nhận số phận, để nó tiến hay lùi thì tùy vậy.

Haiz, dù có tiến hay lùi nhưng sao mình lại bị sai vặt vậy?

Mua xong chai nước khoáng y si như của Hàn Băng Vũ, tôi đi về phía hàng đầu của khán đài. Tôi phát hiện ra rằng giờ giải lao đã kết thúc, trận bóng rổ lại tiếp tục. Cả sân vận động náo nhiệt ra trò, tiếng hò hét âm ỉ không có điểm dừng của lũ fan girl, tiếng đánh trống inh ỏi của hội fan boy. Tôi dẫn mặt ra, không dám đối mặt với sự thật nữa. Đây gọi là chiến tranh biểu tình sao?

Bỗng, tôi để ý thấy Lôi Vi Vi, người đang cầm bóng, bị bao vây bởi lớp khác. Hàn Băng Vũ đứng xa ra hiệu, trên mặt hiện rõ chữ: &Chuyển cho tôi". Tôi vẫy vẫy Lôi Vi Vi, cố gắng ra hiệu cho hắn, chỉ chỉ sang Hàn Băng Vũ. Nhưng mà hắn đâu có nhìn thấy tôi, mà kẻ có không nhìn thấy hay nhìn được đi chẳng nữa thì hắn cũng sẽ quyết không chuyển cho Hàn Băng Vũ đâu. Phải, chính vì hắn không chuyển cho Hàn Băng Vũ mà bị đội khác cướp bóng, rồi lớp tôi thua thảm con nhà bà hại.

Và bên trên chính là vì sao chiến tranh biểu tình diễn ra.

"Nước!" Vừa nhìn thấy tôi, Lôi Vi Vi đã chia tay ra, cười tít cả mặt lại.

Tôi liền thờ dài, vội đưa cho hắn chai nước. Hắn mở ra, tu vài giây hết luôn cả một chai nước đầy. Uống xong thì không tự vứt đi mà còn đưa cho tôi cầm, sai tôi đi vứt hộ. Tôi sốc suýt rớt quai hàm. Cái tình huống này, rốt cuộc là sao hả? Tôi tưởng hắn sẽ giờ chứng tự kỉ ôm hôn điên cuồng chai nước của tôi chứ.

"Ngốc." Hàn Băng Vũ ngồi lau mồ hôi bên cạnh, bỗng lên tiếng gây sự.

Lôi Vi Vi đương nhiên xông ra, choảng nhau một trận toí bời với Hàn Băng Vũ. Hai người vừa đấu võ mồm vừa đấu chân tay, không ai chịu ai. Tôi chỉ biết toát mồ hôi mà đứng nhìn cùng với những người khác. Nhưng trớ trêu một điều rằng thay vì chỉ trích họ vì tội đánh nhau, thì những học sinh khác nói xấu tôi nhiều hơn.

"Hình như Lôi Vi Vi thích nó đấy!"

"Cái con bé xấu như ma thế á?"

"Mà cả Hàn Băng Vũ nữa hay sao ý?"

Những ánh mắt hình viên đạn ngay lập tức bắt thẳng về phía tôi. Tôi trở thành bia đỡ đạn cho hai cái tên vẫn còn đang đánh nhau không biết giờ giấc là gì kia. Cắn thì đã không được, lại không thể chịu nổi tình cảnh ở đây, tôi uất ức bỏ đi, xuyên qua đám đông để ra ngoài. Ngồi trên ghế đá ngắm nhìn quang cảnh vắng tanh vắng ngắt của sân trường, lòng tôi bỗng trở nên nặng trĩu. Suy ra cho cùng, tôi cho dù có bị vu oan hay mình oan đi chăng nữa, mà chỉ cần vẫn còn dính vào Hàn Băng Vũ và Lôi Vi Vi thì thôi, nghĩ đi, tôi nhất định sẽ vẫn còn bị bàn tán nhiều.

Tôi nổi tiếng trong trường, không phải vì là hotgirl xinh đẹp, mà là đứa xúi quẩy xấu như ma.

Từ trước giờ mỗi lần đi học, mặc dù tôi chưa có một người bạn nào mà thật sự thân cả, nhưng cũng chưa bao giờ để bản thân mình lâm vào hình cảnh như thế này. Tôi chưa từng bị bắt nạt, chưa từng bị ghét bỏ. Cứ ngỡ bắt nạt chỉ có ở trong truyện, nhưng hóa ra nó lại có thật, lại còn đang xảy ra với tôi.

Cái này tôi đổ hết lên đầu Lôi Vi Vi và Hàn Băng Vũ đó.

"Buồn chuyện gì vậy?" Khương Hạ Chính từ đâu bước tới, hai tay đút túi quần, ung dung mỉm cười hỏi tôi.

"À..." Tôi đứng dậy, cúi đầu chào anh. "Anh... không ở sân vận động sao ạ?"

"Anh chỉ tới sân vận động khi lớp mình đấu thôi. Hơn nữa, anh không có hứng thú với thể thao." Khương Hạ Chính nhún vai, thản nhiên cười vang.

"Em cũng thế." Tôi cười miễn cưỡng, rồi ngồi lại xuống ghế đá. Đương nhiên là dịch ra một chút, phòng trường hợp Khương Hạ Chính muốn ngồi.

"Anh nghĩ em có tâm sự đó!" Anh ngồi xuống bên cạnh tôi.

"Chỉ... chỉ là... nhiều lúc em thấy sợ họ... mỗi khi họ đánh nhau!" Tôi cười một cách gượng gạo. Hai bàn tay nắm chặt lại với nhau tới chảy mồ hôi.

"Hàn Băng Vũ và Lôi Vi Vi á? Xời, chuyện đó chỉ là em chưa quen thôi." Anh thở mạnh ra rồi cười phá lên. "Đội thêm vài năm nữa, hai đứa nó sẽ chẳng như vậy nữa đâu."

"Bọn họ cũng đã cấp ba hết rồi mà! Lôi Vi Vi thậm chí còn hơn tụi em một tuổi." Tôi lí nhí nói, tự hỏi có phải Khương Hạ Chính đang bênh họ hay không!

"Hàn Băng Vũ cũng đã có Điều Ái Tâm. Lôi Vi Vi cũng đã có Triệu Ánh Nguyệt. Anh hi vọng họ sẽ thay đổi hai cái đũa quý sứ này giúp anh và giúp thiên hạ." Khương Hạ Chính quay sang tôi, nở nụ cười dịu dàng có phần hài hước.

Ở góc độ này, tôi mới thấy nhan sắc của anh Chính cũng phải ngang tầm với Hàn Băng Vũ và Lôi Vi Vi nha. Ai sinh ra trong những đại gia tộc đều là trai xinh gái đẹp hết ý à. Người đẹp thì đã hiếm, mà lại toàn hội tụ hết ở Lam Nguyệt, đúng là ông trời vẫn chưa bỏ rơi tôi.

"À... vâng." Tôi vén mái tóc bị gió thổi bay sang bên tay, mặt hướng sang phía khác tỏ vẻ bối rối ngượng ngùng.

"Anh Chính, chị Điều Ái Tâm gọi anh đó!" Một cậu bạn cao lớn khác, mặc đồng phục bóng rổ chạy về phía chúng tôi, gọi to. Nhìn người ướt đầm mồ hôi như vậy, chắc hẳn là vừa mới thi đấu xong.

"À ừ!" Anh Chính đứng dậy, tạm biệt tôi rất nhanh rồi chạy theo anh bạn đó.

Có mấy học sinh từng đồn đại, rằng anh Chính và chị Ái Tâm đang yêu nhau, bởi vì họ gặp nhau rất nhiều, nói chuyện rất nhiều. Nhưng chị Ái Tâm có hôn phu rồi, chị ấy rất thích Hàn Băng Vũ hay Khương Hạ Chính nhỉ?

Mà anh Chính có nói...

Haizzzzz, sao đời mình lại thành ra như thế này? Anh Chính cứ như là nghĩ tôi thích Hàn Băng Vũ hay Lôi Vi Vi hay sao ý, nên mới cố tình nói hôn thê của họ ra như để xua đẩy tôi vậy. Đình Đình có lần đã kể với, cậu ấy thích Khương Hạ Chính nhưng vẫn phải cẩn thận với anh ấy, không hiểu tại sao. Đình Đình nói, đôi khi anh ấy rất mờ ám, không thể đoán được anh đang nghĩ gì cả.

Mà khoan... bộ Khương Hạ Chính vừa nói gì cơ? Cái... cái gì... cái gì mà... Lôi Vi Vi... đã có Triệu Ánh Nguyệt? Hớ? Mớ? Tôi có nghe nhầm không? Hôn nữa tôi bị mắc bệnh phản ứng chậm à? Sao lại thế? Còn điều gì tôi chưa biết nữa?

Vậy có nghĩa là, Lôi Vi Vi đã có vị hôn thê sao? Vậy mà hôm gặp ở câu lạc bộ kịch nghệ của chị Ái Tâm, tôi cứ tưởng họ còn không quen biết nhau chứ! Lôi Vi Vi còn ngang nhiên & bày tỏ tình cảm & trước mặt Triệu Tiểu Thư nữa. Hay là... hẳn chưa biết nhỉ? Cũng có thể hẳn không nói! Nhưng Triệu Ánh Nguyệt chắc hẳn cũng biết chứ, cô ấy liệu có nổi máu ghen không? Có định nói xấu hay giết hại tôi như Đường Thiên Thu không?

Huhu, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với mình vậy? >_<

Đời đúng là ác mộng mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8-9: Khóc thầm vì ‘chiến tranh’

Chiều về, tôi đã cố gắng chạy đi thật nhanh để đi về một mình và không bị Lôi Vi Vi đeo bám HAY giờ cái thói gia trưởng nữa, nhưng đúng kiểu ‘yếu làm mồi ăn cho kẻ mạnh, cá lớn nuốt cá bé’ mà. Lôi Vi Vi kiểu gì thì kiểu cũng đã tóm gọn được tôi, rồi tra hỏi tôi lấy tra hỏi để, vắn óc người ta ra để hỏi, rằng vì sao cứ tránh mặt hẳn cả ngày.

Tôi cũng không biết trả lời ra sao nữa! Tôi cũng không rõ tại sao mình lại hành động như vậy, chỉ là sau khi bị hắt sai đi mua chai nước, tôi đã sợ tới phát hoảng. Tôi e ngại rằng nhờ đâu Lôi Vi Vi bắt tôi mua cả thùng nước cho hẳn thì tôi biết đào đâu ra tiền?

"Này, tôi nghe một thằng nói cô và Khương Hạ Chính nói chuyện với nhau." Lôi Vi Vi vừa mới tóm được cổ áo tôi, xách tôi như cái túi nylon ra phía sau trường, rồi ngay lập tức hỏi thẳng. "Có thật không?"

"Úc!" Tôi nắc lên một cái, rồi gật đầu thật mạnh một cái, mắt hết tự tin cúi xuống không dám nhìn trực diện với Lôi Vi Vi.

"Này, hai người nói gì hả?" Lôi Vi Vi nắm chắc vai tôi, cúi xuống để nhìn tôi thật rõ. Tôi quay sang phải, hẳn quay sang phải, tôi sang trái thì cũng ở bên trái. Cứ thế cứ thế, hẳn cứ quyết nhìn mặt tôi bằng được thì thôi, còn tôi thì cự tuyệt liên tục.

Đến khi tôi mới cố lại còn đau đầu nữa, cảm giác như có thêm ba Lôi Vi Vi nữa xuất hiện, tôi mới chịu thua.

"Lôi... Lôi Vi Vi... tôi hỏi cậu một điều... được không?" Tôi nhìn hẳn bằng ánh mắt khẩn khoản, nói với giọng nai tơ.

Bỗng tôi để ý thấy hai bên má của Lôi Vi Vi đỏ ửng hết cả lên. Hẳn ngay tức thì bỏ hai tay ra khỏi người tôi, quay lưng lại với tôi rồi ngồi xổm xuống, gục mặt vào đầu gối, cả người run bần bật lên như đang khóc. Tôi kinh sợ trước hành động ‘thiếu suy nghĩ’ này của hẳn. Tự hỏi hẳn bị làm sao? Ăn phải bả chăng? Hay là trông mặt tôi vừa nãy ngu quá nên hẳn không nhịn được cười?

Có gì đáng cười nhỏ?

“Thôi được rồi, cô hỏi đi!” Miệng Lôi Vĩ Vĩ cứ mím lại, đứng kiểu nhin cười. Kể cả lúc hắn đứng dậy rồi quay mặt về phía tôi, tôi cũng thấy cả người hắn lúc run lúc không. Nghĩ lại cái khuôn mặt của tôi lúc trước, thật là xấu hổ mà.

“Về... về... về... Triệu... Triệu...” Tôi lắp bắp.

“Nói nhanh lên!” Lôi Vĩ Vĩ nói ba từ dứt khoát làm tôi giật bản mình.

“Có... có phải cậu... cậu... ờ...” Tôi không biết nên hỏi như thế nào để lịch sự hết mức có thể. “Về... về...”

“Về?” Lôi Vĩ Vĩ nhưn mảy chờ đợi.

“Về... NHÀ THÔI!” Tôi nghĩ một đằng nói một nẻo. Khi hét lên, hai tay tôi bỗng giờ thẳng lên trời theo phản xạ, môi mím chặt lại để không phải nói thêm từ gì nữa. Lôi Vĩ Vĩ ghệt mặt ra nhìn tôi không hiểu gì. Với cái não phẳng như màn hình tivi của hắn thì nói làm gì chứ!

“...” Hắn im không thềm nói gì, chỉ nhìn tôi chằm chằm.

“Haha, về... về nhà thôi!” Tôi chỉ ra phía cổng trường, cười trừ. “Lôi... Lôi Vĩ Vĩ... tôi... tôi về nhé! Bye bye!” Tôi vẫy tay tạm biệt đại ca của mình rồi thẳng tiến chạy vụt mất như con gió, để lại Lôi Vĩ Vĩ như người mất hồn ở đằng sau.

Ra tới bến xe buýt, tôi vừa đi vừa cúi mặt xuống, chỉ sợ Lôi Vĩ Vĩ như viên đạn đang đuổi theo tôi ở đằng sau. Nhưng vừa lúc tôi ngẩng đầu lên thì hình ảnh của Hàn Băng Vũ đang ngồi thư thái nghe nhạc ở bến xe buýt lại đập thẳng vào mặt tôi.

Tránh vô đưa gặp vô dũa!!!! Ahhhhh, tôi muốn cắt đầu mình đi mất thôi.

Một, hai, ba, đằng sau quay! Tôi đã quay được lưng lại với Hàn Băng Vũ, nhưng lại không kịp chạy đi cho khuất mắt.

“Diệp Trúc Y!” Không ngờ Hàn Băng Vũ lại chơi đùa hơn cả gen trội, gọi cả tên cúng cơm của người ta ra làm tôi giật bản cả mình, lại một hai ba đằng sau quay, hướng ánh mắt tò mò của mình về phía Hàn Băng Vũ.

.....

Ngồi trên chiếc xe đen bóng loáng xịn xịn của Hàn Băng Vũ, tôi cứ co ro ngồi sát bên cạnh cửa kính như sợ ai đó hăm hại. Trong khi đó cậu ấy lại ngồi rất thoải mái. Lúc đầu, tôi cứ tưởng cậu ấy sẽ đi về bằng xe buýt nên ra đứng đợi cùng cậu ấy khi cậu ấy gọi tên tôi, ai ngờ vừa đứng cạnh cậu ấy phát, một chiếc xe đen xuất hiện bất thành linh như có phép màu. Hàn Băng Vũ mở cửa xe ra cho tôi vào, và rồi tôi cứ đơ ra, chẳng biết mình đang làm gì mà lại nhảy lên xe ngồi nữa. Mình bị bắt cóc sao?

Chiếc xe của Hàn Băng Vũ dừng lại đèn đỏ ở ngã tư. Hai người chúng tôi có những khoảnh khắc riêng tư và im lặng nhất từ trước tới giờ. Tôi nhìn ra ngoài cửa kính, ô tô đang ngày một tụ tập đông dần trước vạch trắng để dừng đỗ đèn đỏ. Chỉ thấy ô tô đủ các loại màu, nhưng bỗng từ đâu phóng ra chiếc mô tô đen hạng xịn ăn chơi oách xà lách trông quen mắt của ai đó, đỗ xích ngay bên cạnh cửa kính chỗ tôi ngồi. Nhìn từ đầu tới chân và rồi từ chân lên đầu, nhìn cả một lượt rồi mới ngẫm ra, hình như đây là xe của...

Lôi Vĩ Vĩ! Á mẹ ơi! >~

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8-10: Sân vận động Mỹ Hòa

Chiếc xe dừng lại ở sân vận động Mỹ Hòa. Tôi còn đang lúng túng gãi đầu, chưa hết ngạc nhiên thì đã bị Hàn Băng Vũ lôi vào trong mà không có một lời giải thích. Ở bên ngoài treo không biết bao nhiêu bảng hiệu quảng cáo cho mấy anh đẹp trai trông lạ mặt mà tôi chưa thấy bao giờ. Hình như đây là một show diễn của một nhóm nhạc tên Light nào đó. Tôi mới chỉ nghe qua rằng rất nổi tiếng, mặc dù các thành viên mới chỉ có bằng tuổi Lôi Vĩ Vĩ. Nghĩ đi nghĩ lại, đều bằng tuổi nhau mà họ đã làm ra tiền và giàu có, còn tên Lôi Vĩ Vĩ kia chỉ biết đập phá, ăn chơi và bắt nạt người khác là giỏi, một đồng của mình cũng không có.

Nhưng mà vấn đề là tại sao Hàn Băng Vũ lại muốn tới đây? Cậu ấy có hứng thú với Light chăng? Cũng đúng, Hàn Băng Vũ vốn là người yêu thích âm nhạc, có thể cậu ấy là... một fan boy bí mật?

Vào tới bên trong, sân vận động đông đúc điên đảo, thậm chí còn chưa tới giờ diễn mà! Ai biết được rằng Light nổi thì nổi nhưng sao lăm fan dữ? Hơn nửa dân số Trung Quốc đều kéo tới đây chăng?

Và rồi, tôi bất giác đi chậm lại khi thấy hai bà chị Tây béo ục ịch đang phấn khích ngồi buồn chuyện ở hàng ghế trên, cầm trên tay là hai tấm bìa của Light.

Tôi bị choáng ngợp bởi quang cảnh tổ kiến lớn nhất Mỹ Hòa này. Tất cả đều chật kín, chỗ ngồi đều không có thừa. May mắn là Hàn Băng Vũ con nhà quyền quý nên giữ được hai cái ghế VIP ở ngay gần hàng đầu. Mà thực ra thì, tôi cũng hi vọng là được ngồi ở mấy hàng dưới cho bớt ỉnh tai.

Tận sáu giờ mới bắt đầu, bây giờ mới có... năm giờ chứ bao nhiêu? Cái nhóm Light quái quỷ, họ ăn uống cái gì sao nổi như còn thế này?

Hàn Băng Vũ dẫn tôi tới hàng ghế VIP không hề trống vắng, bảo tôi ngồi đây đợi rồi đi mua thứ gì đó để ăn. Tôi từ nãy vẫn muốn hỏi cậu ấy một điều, chẳng lẽ Hàn Băng Vũ bị cuồng Light, nên muốn đến đây để ngắm các anh giai đẹp? Cậu ấy đã làm DJ cho một quán bar, cậu ấy biết chơi guitar, lại rất hay nghe nhạc, chắc hẳn cậu ấy rất thích Light rồi.

Light, tôi nhìn tấm ảnh mà các fan phía đối diện kéo lên. Ở trên đó hội tụ cả sáu thành viên của nhóm nhạc. Nhưng nổi bật nhất theo tôi thấy vẫn là anh chàng tóc đỏ đứng giữa cao nhất kia. Anh ta đẹp trai, tuấn tú, khôi ngô và cao ráo. Ôi mẹ ơi, có khi phải cao hơn cả Lôi Vĩ Vĩ ấy chứ? Cái người đó tên gì ý nhỉ? Ở bên dưới có ghi tên nên tôi cố nheo mắt nhìn... Lâm... Lâm... gì gì đó thì phải. A, anh ta tuyệt như vậy không hiểu có thích ai không nhỉ?

Mà người ta thích ai có liên quan tới tôi không?

Điện thoại trong túi váy tôi bỗng rung lên, báo hiệu trời sắp sập. Tôi khó khăn lắm mới rút được ra. Lúc mở ra xem là tin nhắn của ai thì... nhìn cái chữ &From Lôi Đại Ca&; thì tôi đã xem chút nữa thì lần đầu ngất xỉu tại đây.

From Lôi Đại Ca: Cô đang ở đâu? Nói đi, đừng sợ. Tôi sẽ tới cứu cô!

Thưa Lôi đại ca, tôi đang vô cùng bình an vô sự, anh cứ đi chơi thông thả cho xả láng đi, Hàn Băng Vũ sẽ thay anh bảo vệ tôi.

Tôi mà nhắn như thế thì chắc chắn tên Lôi Vĩ Vĩ phải lật tung cả thành phố này để tìm ra tôi mất. Hic, rốt cuộc là bây giờ tôi phải nhắn lại thế nào? Không nhắn lại thì cũng không xong mà nhắn lại cũng chết. Trời ạ, sao tôi tự dưng lại bị kéo ra đây chứ! Thế là tôi đành nhắn là: Tôi đang ở nhà ^.^ (không quên kèm theo mặt cười)

Em xin lỗi anh, Lôi đại ca ạ! Tôi vái vái lạy lạy ngay giữa chốn đông người.

"Chuyện gì vậy?" Đúng lúc tôi đang trong tình thần hoảng loạn vô cùng thì Hàn Băng Vũ xuất hiện. Trên tay cậu ấy cầm một chiếc túi trắng nhỏ, khuôn mặt có chút ngạc nhiên xen lẫn lo lắng, Hàn Băng Vũ mở miệng hỏi, khẽ đập nhẹ vào vai tôi.

"À... à... không... không có gì!" Tôi nắm chặt điện thoại lại, rồi quay ra cười gượng gạo với Hàn Băng Vũ.

"Lôi Vĩ Vĩ nhắn tin à?"

Sóng não đạt một trăm trên một trăm. Ôi mẹ ơi, Hàn Băng Vũ có khả năng đọc suy nghĩ sao?

"Chữ viết lên mặt cô rồi." Có vẻ như thấy tôi ngạc nhiên khi bị nói trúng tim đen, Hàn Băng Vũ khẽ cười.

"À... à... đúng... đúng là vậy." Tôi đành quay mặt đi.

"Cô nhắn lại là gì?"

"Tôi... tôi đang ở cùng cậu." Giờ thì tôi còn đắc tội với Hàn Băng Vũ nữa. Đạo này độ nói dối của Diệp Trúc Y tôi đã tăng vọt lên tầng cao nhất rồi.

"Ừm, vậy thì tốt." Hàn Băng Vũ nhắm mắt lại, nở nụ cười thiên sứ trên môi. Có vẻ như cậu ấy rất thích gây sự với Lôi Vĩ Vĩ. Càng làm Lôi đại ca tức giận thì Hàn thiếu gia đây càng phần chân hơn.

Hàn Băng Vũ lấy từ trong túi ra một lon nước ngọt đưa cho tôi, rồi đưa thêm cả hộp bạch tuộc viên chiên cho tôi. Đây toàn là những món ăn đường phố, tôi không ngờ Hàn Băng Vũ hay ăn những thứ này.

"Tôi nghĩ cô sẽ thích ăn những thứ này." Hàn Băng Vũ lên tiếng.

Ờ? Vậy là mua cho tôi vì nghĩ tôi thích chứ không phải do cậu ấy thích ăn à? Tôi choáng ngợp nhìn Hàn Băng Vũ.

"Sao vậy?" Hàn Băng Vũ hỏi.

"À không, tôi... tôi cứ nghĩ cậu cũng hay ăn những thứ này." Tôi mở hộp đồ ăn ra, mùi thơm đã sộc vào trong mũi, thơm ngát ngây con gà tây. Tôi dùng xiên xiên một viên lên, rồi tôi vui vẻ đưa cho Hàn Băng Vũ, tỏ ý muốn cậu ấy: &Cầm lấy và ăn trước đi!&; Ai ngờ Hàn Băng Vũ không cầm lấy mà nắm lấy cổ tay tôi, đưa cái xiên đó lại gần rồi mở miệng ăn hết cả một viên.

==

Tôi vừa... dứt cho cậu ấy?

Tôi ngẩn tò te nhìn Hàn Băng Vũ, cậu ấy thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, miệng nhai viên bạch tuộc chiên đó nhồm nhoàm trông rất ngon miệng. Khi nuốt hết, cậu ấy quay sang nhìn tôi, gật đầu tán thành. "Ngon."

Hơ... sao trên đời này lại có thiên thần giáng trần nhỉ?

Tôi nhìn xuống cái xiên vừa rồi, nhìn chăm chăm lên đầu xiên. Nếu tôi ăn trực tiếp vào cái xiên này thì... đây chẳng phải là một nụ hôn gián tiếp hay sao? Hay là chỉ có mình tôi nghĩ thế? Có ai nghĩ như tôi không?

"Sáu giờ mới bắt đầu, sao cậu đưa tôi đến sớm vậy?" Ngồi được một lúc và ổn định lại tinh thần, tôi trò chuyện với Hàn Băng Vũ trước, có thể nói là vẫn chưa được tự nhiên cho lắm.

"...."Hàn Băng Vũ không nói gì cả, lặng lẽ quay sang nhìn tôi.

Mãi lúc sau, cậu ấy mới quyết định lên tiếng đáp lại tôi. "Thế cậu nghĩ là gì?"

Hơ, tôi đang hỏi cậu ấy mà, sao cậu ấy lại hỏi ngược lại tôi chứ? Tôi đáp lại ra sao?

"Chắc... chắc là cậu muốn ổn định chỗ ngồi?"Tôi nói bừa ra một lí do nào đó vừa ập tới đầu một cách thờ ơ.

Củ chuối thật!

"..."Hàn Băng Vũ cứ nhìn tôi mãi không rời, làm tôi thấy ngượng quá trời luôn. Mặt tôi có dính gì sao? Hay là trông tôi ngộ lắm? Hay là...

Tinh thần tôi bắt đầu thấy lo sợ. Thấy cậu ấy không phản ứng, tôi quay sang chỗ khác, nhìn phía đối diện, miệng nhai liên tục viên bạch tuộc chiên trong mồm để giảm bớt sự căng thẳng giữa hai người.

"Tôi sợ rằng... cậu sẽ lại đi cùng với Lôi Vĩ Vĩ."Giọng Hàn Băng Vũ chột vang lên bên cạnh tai tôi. Cái miệng đang nhai của tôi bỗng dừng lại. Cơ thể của tôi như đông cứng, nhưng cái đầu vẫn từ từ quay ra nhìn cậu ấy không chớp mắt trong sự bàng hoàng.

"Tôi muốn đưa cậu tới đây trước, để chúng ta có thời gian nhiều hơn."Hàn Băng Vũ nói tiếp với giọng đều đều, trầm trầm mà bằng phẳng, nghe rất êm tai.

Tôi không nghe nhầm đấy chứ? Cậu ấy vừa nói gì cơ? Kiểu này cuối tuần tôi phải bảo dì Khuê cho đi khám đo thính thồi, chắc chắn tai tôi có vấn đề rồi. Hàn Băng Vũ muốn ở bên cạnh tôi ư? Haha, không đời nào! Sao cậu ấy có thể...

Tôi đang tự cười tự an ủi cái tai của mình trong lòng thì bỗng Hàn Băng Vũ vươn hai tay ra, ôm sát lấy hai bên mặt tôi, nâng đầu tôi lên. Ánh mắt cậu ấy nhìn trực diện vào tôi, và cũng ép tôi phải đáp lại ánh mắt đó. Chưa bao giờ chúng tôi ở gần nhau như bây giờ. Hơi thở cùng hơi thở, ấm áp với ấm áp. Khuôn mặt hoàn mỹ của cậu ấy đang nghiêng về phía tôi, rất gần, tựa như có thể va chạm bất cứ lúc nào. Tôi nóng mặt, không biết là do sức nóng từ tay của Hàn Băng Vũ, hay là do tôi quá xấu hổ.

Hàn Băng Vũ, cậu ấy đang định làm gì vậy?

Hôm nay, cậu ấy, thật là khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9-1: Kể nào đào hoa như lá vàng

Hai bàn tay to lớn và ấm áp của Hàn Băng Vũ áp lên hai bên tai của tôi. Ánh mắt của hai người từ lúc chạm nhau, cứ nhìn đắm chiêu không rời, cảm giác như có vật gì đó đã khiến cho tôi nhìn cậu ấy lâu như vậy. Chưa bao giờ tôi có thể nhìn & cậ cảnh' mặt của Hàn Băng Vũ như vậy. Càng nhìn gần càng cảm thấy được vẻ đẹp của cậu ấy. Khi nhìn gần hơn nữa lại thấy cơ thể nóng bừng bừng như bị ai thiêu đốt. Những điều này bỗng dưng khiến tôi thấy mình thật nhỏ bé trong thế giới của Hàn Băng Vũ, mãi mãi không thể nào xứng đáng với cậu ấy được.

"Hàn..."Tôi lúc khó xử nhất, tôi chợt nhớ ra mình vẫn đang nhai, nên nuốt hết đồ ăn trong miệng xuống bụng và đang chuẩn bị tinh thần lên tiếng.

"Tôi nhớ em."Hàn Băng Vũ ngắt lời tôi.

"Hả?"Tôi mở to hai con mắt, không hết kinh ngạc nhìn cậu ấy. Tôi dường như không còn tin vào chính tai của mình nữa. Thôi chết rồi, tai tôi bị lãng mạng rồi, phải đi khám thật, đi khám thật. Sao Hàn Băng Vũ lại thấy nhớ tôi được chứ? Một người như Hàn Băng Vũ sao có thể nhớ đến một con kiến là tôi, trong khi đó thế giới của cậu ấy còn chứa đựng nhiều người to lớn?

"Cũng do tôi không bảo vệ được em."Hàn Băng Vũ nói tiếp. "Khi em rời đi, tôi cũng đã không thể giữ em lại."

"..."Tôi mất chữ o mồm chữ a, đứng hình khi nghe thấy hai câu nói sến súa này, đặc biệt là nó còn thốt ra từ miệng của một người hoàn hảo như Hàn Băng Vũ. Cậu bị hoán đổi linh hồn với Lôi Vĩ Vĩ à? Sao tự dưng lại nói những lời vốn dĩ không hợp với cậu ấy như thế này?

Mà không hiểu sao, tự dưng lúc này, hình ảnh khuôn mặt của Lôi Vi Vi trong bộ dạng &chứa son lâm& đang găm hiện lên trong đầu tôi, làm tôi bất giác cảm thấy vô cùng lo lắng và sợ hãi, nhiều hơn chính là tội lỗi.

Cứ như tôi đi ngoại tình công bằng ý...

"Hàn... Hàn Băng Vũ, chắc là cậu..."Tôi cố gắng làm giảm bớt căng thẳng cho tình huống này, xua tan đi không khí ngột ngạt giữa hai phía, nhưng mà Hàn Băng Vũ đúng như cứng rắn như tảng băng, không hề nhúc nhích gì, cũng không hề thay đổi quyết định của mình.

"Tôi thích em." Hàn Băng Vũ liền mở miệng nói chen vào giọng nói của tôi, cứ như sợ hãi tôi sẽ nói điều gì làm tổn thương cậu ấy.

"Dạ?"Không hiểu sao tôi lại dùng kính ngữ, nhưng mà tôi cần phải nghe rõ hơn.

"Tôi, thích em." Cậu ấy nói lại một lần nữa một cách chắc chắn.

"..."

Lần này thì tôi chọn sự im lặng, không phải là nghĩ rằng mình tai lãng hay gì nữa, mà đã nhận thức được đây là sự thật, là thực tế.

Mắt tôi cay cay, có lẽ vì đã để mờ quá lâu, nhưng không tài nào chớp mắt nổi.

Những tình huống tưởng chừng như sẽ xảy ra ở trong truyện, trong phim, ai ngờ lại xảy ra ở ngoài đời thật, lại còn là với một chiếc lá vàng thậm chí chẳng phải người thường như tôi.

Tôi biết mình sẽ không bao giờ là nữ chính trong một cuốn tiểu thuyết tình yêu nào đó, và tôi cũng chưa từng mơ tới điều này.Lúc Lôi Vi Vi tỏ tình với tôi, hẳn ta cũng đã khiến tôi ngạc nhiên tới mức phải trăn trở suy nghĩ suốt mấy ngày. Còn hôm nay, lại là Hàn Băng Vũ, cái gì cũng hoàn hảo hơn Lôi Vi Vi, lại khiến tôi phải gánh trên vai một cú sốc tinh thần cực lớn.

Hàn Băng Vũ... có lẽ... vừa... tò tình... với... tôi? Tôi vẫn chưa dám tin vào điều vốn nên tin này.

Không đời nào có chuyện như vậy. Tôi tưởng cậu ấy thích chị Ái Tâm chứ? Hai người có hôn ước mà? Với cả cho dù có không thích chị Ái Tâm, tôi nghĩ cậu ấy sẽ phải tỏ tình với Thiên Thu, hay Cao Ngọc Ánh, hay Triệu Ánh Nguyệt, hoặc là những hot girl xinh đẹp môn đăng hộ đối trong trường chứ! Tại sao lại là tôi, một người như vô hình ở trong trường? Thậm chí tôi còn bị bắt nạt, còn bị khinh thường, không có nhan sắc, không môn đăng hộ đối? Tại sao vậy?

"Tôi..."Tôi buột miệng nói được một từ rồi lại im lặng tiếp. Muốn nói nhiều nhưng cũng chẳng biết nói gì.

Hàn Băng Vũ từ từ buông hai bàn tay của mình xuống, rồi ngồi đàng hoàng trở lại. Đôi mắt cậu ấy nhìn ra xa phía trước, mở một lon nước ngọt ra uống một hơi. Theo như tôi nghĩ, có vẻ như cậu ấy cũng căng thẳng không khác gì tôi bây giờ, chỉ là Hàn Băng Vũ vẫn biết giấu cảm xúc tốt hơn tôi.

"Cậu... cậu thích tôi?"Tôi hỏi lại.

"Ừ."Hàn Băng Vũ đáp lại, rất thản nhiên nhưng lại không dám nhìn trực diện vào tôi.

Ahhhhhhhhhhhh, đến ngày tận thế rồi sao? Nếu nói Lôi Vi Vi tỏ tình với tôi thì tôi đã đủ sốc rồi, tại giờ giờ đến cả hot boy Hàn Băng Vũ nổi tiếng lạnh lùng với trái tim sắt đá thế này cũng tỏ tình với tôi, tôi biết lấy gì để tạ ơn trời bầy giờ?

Tôi, một đứa con gái quá tầm thường, tầm thường kinh khủng luôn ý, lại được hai anh chàng nổi tiếng trong trường tỏ tình (Lôi Vi Vi có tính không ta? = =>) Một người thì cục cằn, trẻ con, ngang ngược và có tính thích sai báo rất cao. Còn một người thì lạnh lẽo như khí hậu Bắc Cực, chưa bao giờ có thể nói được một đoạn dài cỡ nửa trang giấy, chưa bao giờ thật sự dịu dàng với ai, chưa bao giờ... Nói chung là, hai con người, một người là lửa một người là băng, ở hai cực đối lập. Còn tôi là một người, rất cuộc cũng như bao người khác đứng ở giữa hai cực, nhút nhát và sợ đám đông. Hàn Băng Vũ và Lôi Vi Vi, hai người không hề có lấy một điểm chung, tại sao lại có thể cùng thích một người (mà lại còn là tôi) chứ?

Chẳng lẽ đây gọi là &mối tình tay ba& trong truyền thuyết dân gian lưu truyền sao?

Trời ơi, di tôi hay dạy tôi, phải kị cái này! Và bản thân tôi cũng rất ghét nó.

"Chúng ta hẹn hò đi."Hàn Băng Vũ đề nghị, lần này cậu ấy lại quay đầu, mỉm cười nhìn tôi.

"Hả?"Tôi kinh ngạc hét lên, cứ như nghe thấy tin mẹ mình còn sống vậy.

"..."Hàn Băng Vũ thấy điệu bộ &sốc từ não xuống gót chân& của tôi, có lẽ cũng hiểu được phần nào cảm xúc và suy nghĩ của tôi hiện tại, nên cậu ấy tự động quay đầu đi trước, không còn nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Thế này... có gọi là từ chối không? Không, nhưng mà... tôi đâu có từ chối...

Á, tôi bị tắc nghẽn não, não không thông! Á, xe cấp cứu, cứu với!

"Cho... cho tôi thời gian suy nghĩ nhé." "Mãi một lúc sau, tôi mới dám lên tiếng để cho 'cuộc hẹn hò' này không đi về con số 0.

"Bao lâu?"

"Ừm..." "Tôi nghĩ ngợi, ậm ừ một lúc rồi mới nói. "Tầm..."

.....

Đêm đó, tôi vừa đặt lưng lên giường, tưởng sẽ chìm luôn vào giấc ngủ lâu dài, ai ngờ mắt mở thao láo, to hơn cả lúc ban chiều. Trời nóng, tôi toát mồ hôi đầm đìa, ra hết ga giường, nhưng mà cái chăn bông của tôi không hiểu từ đâu chui ra được đắp phủ kín người tôi.

Cái miệng ơi là cái miệng, bình thường mầy lấp bắp lăm cơ mà, sao lúc tìm cách từ chối Hàn Băng Vũ thì lại nhanh miệng thế cơ chứ! Giờ đã nói là hết lễ hội văn hóa sẽ cho cậu ấy câu trả lời, mà vẫn không biết phải nói thế nào, có muốn rút lại cũng không kịp.

Đôi khi tôi nghĩ, não mình chỉ bằng một hạt gạo, ai nghĩ như tôi không? ='

Ồi giờ ơi, tôi vừa chợt nhớ ra, còn cả Lôi Vĩ Vĩ nữa, hần nói khi nào hần cho phép tôi trả lời tỏ tình của hần thì tôi mới được trả lời (chỉ hi vọng hần quên mất thôi) Hu hu, tôi biết làm thế nào bây giờ? Tôi chưa bao giờ ước mơ được làm nữ chính, sao ai đó cứ bắt tôi phải là nữ chính, rồi để tôi phải chịu nỗi khổ cực như thế này đây.

Tôi không thêm đâu, ai thay tôi làm nữ chính đi T v T. Biết bị dính vào mối tình tay ba khổ như thế nào không?

Ngay cả khi đã chìm vào ngủ, tôi cũng mơ một giấc mơ phải gọi là lạ thối thối rồi luôn.

Hàn Băng Vũ trong vai hoàng tử cười bạch mã đến, trên mình mặc bộ y phục hoàng gia quý phái màu trắng tinh khiết, chìa tay ra trước mặt tôi, có ý mời tôi lên cưỡi ngựa cùng. Mặt khác, tên Lôi Vĩ Vĩ trong vai... nông dân đen hôi. Hần cười một con trâu to khủng bố, mặt hi hục hi hục tiến đến chỗ tôi đang đứng. Không lịch thiệp tỏ ý mời tôi đi cùng như Hàn Băng Vũ, mà hần bế thẳng tôi lên, đặt lên lưng trâu bất chấp sự phản kháng kịch liệt của tôi, rồi cả hai cùng phóng đi trong làn nước mắt. Hàn Băng Vũ vội vàng thúc ngựa đuổi theo, gào thét gọi tên tôi. Kết quả, khi Hàn Băng Vũ đuổi kịp (trâu sao chạy được như ngựa) cả hai cùng giằng co tôi, mỗi người một tay... giằng co... giằng co mãi... giằng...

Ahhhh, tôi bật tỉnh, ngồi thẳng dậy góc chín mươi độ. Giấc mơ này quả thật đáng sợ. Sao mình có thể mơ như thế chứ? Chẳng lẽ đạo này tôi đã nghĩ về họ nhiều quá hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9-2: Kịch chiến giữa #39;Lôi Quốc#39; và #39;Hàn Quốc#39;

Cuối cùng cũng đã đến cái ngày định mệnh, cuộc thi giữa các câu lạc bộ trong trường. Tôi hôm nay vừa ra giường đã vô cùng phấn khởi tới nỗi vương chân vào chăn và ngã lăn quay xuống đất. May mà không bị tím mặt làm cho xấu. Tôi nhận ra mình cần tỏa sáng hơn trong cái ngày đặc biệt này.

Lúc đi xe buýt đến trường, tôi giật mình nhớ ra một điều quan trọng sau khi không may bị người khác xô đẩy, rằng tôi phải diễn kịch. Aaaaa, sao tôi lại có thể quên một thứ quan trọng hơn kim cương vậy chứ! Thế là tinh thần vui vẻ của tôi tụt dốc thảm bại, kéo bao nhiêu mây đen tới ăn tiệc. Sự hồi hộp tăng lên tới tận đỉnh cao nhất so với những lúc trước. Nghĩ tới việc bao nhiêu người xem cái diễn xuất số 0 của mình là tôi lại muốn tự đào hố chôn sống bản thân.

Tôi cầu xin cho thời gian trôi nhanh. Thật là tốt khi ông trời nghe thấy lời thỉnh cầu của tôi, và làm cho thời gian trôi đi quá nhanh. Tôi sợ hãi, sốc nặng, hốt hoảng khi ngồi dưới hàng ghế của câu lạc bộ kịch nghệ, đợi lượt lên biểu diễn.

Nhưng ít ra, Lôi Vĩ Vĩ và Hàn Băng Vũ đang được chị Ái Tâm xử lý ở trong hậu trường, không ra ngồi cạnh tôi. Chứ nếu không thì chắc mọi thứ sẽ còn tồi tệ hơn nữa.

Ngồi chờ ở dưới sân khấu, nhìn câu lạc bộ nhạc cụ chơi một bản nhạc rất hay, đi sâu vào trong lòng người, làm tôi thấy tiết mục quá đối quen thuộc 'Romeo & Juliet' của câu lạc bộ kịch nghệ chúng tôi bị lép vế hoàn toàn. Họ phối hợp quá ăn ý, bản nhạc tuy không dài nhưng đã lấy đi không biết bao nhiêu tâm hồn của khán giả nơi đây. Ngay cả tôi, cũng cảm thấy thật ghen tị.

Bỗng, có ai đó dùng ngón tay gõ nhẹ lên vai phải của tôi, khiến tôi tò mò quay đầu lại.

"Dì, chú, sao hai người tới đây?" Tôi kinh ngạc, há miệng to hỏi hai người khi phát hiện ra rằng họ đang ngồi ở hàng ghế phía sau, hàng dành cho khách.

"Thằng nhóc Lôi Vĩ Vĩ tới qua lúc ba giờ sáng nay nó gọi vào máy chú Phong, bảo hai chúng ta đi xem. Không biết nó lấy ở đâu ra số của Phong nữa!

Thật là, nếu nó không mang họ Lôi thì chắc đã lỗi dao đi cắt lưỡi nó rồi. Nhưng vì Lôi Vĩ Vĩ bảo con cũng biểu diễn nên đi và chú mới đi."Câu hỏi của tôi vừa dứt thì dì Khuê đã xô một tràng dài không dứt. Cái giọng lại còn lâu bà lâu bầu, nghiêng răng ken két mỗi lần nhắc tới tên Lôi Vĩ Vĩ. Chú Phong im thín thút ngồi bên cạnh, giường như không dám đổ thêm dầu vào lửa.

Cái tên điên này, lúc khác thì hẳn không gọi mà lại chọn đúng ba giờ sáng. Bộ hẳn mời thầy bói đến xem giờ đẹp hay sao?

Trời ơi, tên Lôi Vĩ Vĩ đáng ghét! Tôi chẳng nói gì với dì Khuê chú Phong rằng tôi biểu diễn cả, để cho đỡ xấu hổ. Ai ngờ cái tên này, có mười cái loa phát thanh cũng không địch nổi với hẳn ta.

Sắp tới lượt câu lạc bộ của chúng tôi biểu diễn, chị Ái Tâm gọi toàn bộ dàn diễn viên đi vào cánh gà để chuẩn bị tinh thần, xem còn gì trục trặc nữa không trước khi quá muộn. Mấy cái bộ đồ cổ này mặc vừa cộm người vừa loảng ngoảng và tạo cảm giác nóng bức quá mức. Tôi lại còn phải mặc đồ con trai nữa chứ, cũng nhẹ nhõm vì nó không lõe xõe. Còn Đường Thiên Thu, Cao Ngọc Ánh, cả Triệu Ánh Nguyệt nữa, họ mặc đồ trai hay gái, bất luận thế nào thì vẫn xinh đẹp tuyệt trần, như hoa nhài cắm bãi phân trâu, dù thời trang ra sao thì họ vẫn tỏa sáng hơn tất cả. Tiếc rằng họ chỉ được đóng vai phụ. Còn tên Lôi Vĩ Vĩ, mãi mới lòi được hẳn vào trong phòng thay đồ để thay đồ của Juliet. Khi cả dàn cast đã mặc xong từ thuở nào thì hẳn mới lẳng nhẳng không chịu thay. Hàn Băng Vũ đã bước vào cánh gà từ khi nào. Cậu ấy mặc trang phục cổ truyền thống của Vương quốc Anh trông rất hoành hảo, cực kì hợp với khuôn mặt trai trắng của cậu ấy. Hàn Băng Vũ trông còn đẹp trai hơn cả những gì tôi tưởng tượng nữa. Không hiểu Lôi Vĩ Vĩ sẽ ra sao nếu mặc đồ con gái nhỉ?

Chắc là... tôi sẽ choáng?

"Tại thành Verona có một mối thù truyền kiếp giữa hai gia tộc là Capulet và Montague. Capulet có một người con gái tên Juliet và Montague có một người con trai duy nhất là Romeo. Hai người họ đã yêu nhau say đắm ngay từ lần đầu gặp mặt."Cô bạn dẫn chuyện với giọng đọc vô cùng truyền cảm vừa mới cất tiếng đã lấy được sự chú ý của rất nhiều khán giả.

"Nhanh lên, nhân vật quần chúng đâu?"Chị Ái Tâm chỉ đạo ở bên trong, giục lấy giục để mấy nhân vật quần chúng mặc những bộ đồ lõe loét từ trong cánh gà bước ra sân khấu. Cảnh đầu tiên chính là lễ hội hóa trang do gia đình Capulet tổ chức. Nhìn một lượt trên sân khấu, tôi không thấy "Juliet" đâu. Tên Lôi Vĩ Vĩ đáng lẽ phải đang khiêu vũ ở trong nhóm đó chứ, hẳn đâu rồi?

"Bộ vậy chết tiệt!"Lôi Vĩ Vĩ giờ mới đến được cánh gà, vừa đi vừa chửi thề. Chị Ái Tâm mặc bộ trang phục nam không quá sặc sỡ, liền tức tôi kéo Lôi Vĩ Vĩ lên sân khấu rất nhanh rồi họ cùng khiêu vũ với nhau.

Công nhận, tôi cảm thấy mình bị tổn thương khi thấy Lôi Vĩ Vĩ giả gái còn xinh hơn cả tôi. Tôi không choáng nữa, mà là bị đau tim.

"Romeo đã trà trộn vào trong bữa tiệc. Bằng cách nào đó Romeo đã bất ngờ gặp được Juliet."Cô bạn dẫn chuyện nói tiếp. Ngay lập tức, cả sân khấu tôi lại cho việc đôi cánh. Cảnh tiếp theo là Hàn Băng Vũ đang ngắm nhìn bê cá lớn trong sự thích thú. Lôi Vĩ Vĩ vẫn đang câu nhàu, bị chị Ái Tâm đẩy lên sân khấu. Lôi Vĩ Vĩ đi ra phía bê cá, cũng nghe lời giả vờ nhìn vào bê cá.

Dưới khán đài, giọng của các fan nữ "ồ" lên một cái rất to.

Đến cái đoạn định mệnh là lúc "Romeo" và "Juliet" trao ánh mắt cho nhau, tim tôi đập loạn nhịp, mong chờ diễn xuất của hai người họ liệu có phối hợp hay không.

"Giây phút họ trao nhau ánh mắt cũng là lúc họ yêu nhau."Cô bạn dẫn chuyện nói trước khi mãi mà không thấy Hàn Băng Vũ và Lôi Vĩ Vĩ ngẩng mặt lên nhìn nhau một cái.

"Vớ vẩn, ai thêm yêu cái thằng bánh bèo thối đó chứ!"Lôi Vĩ Vĩ đang diễn, bỗng nghe xong lời dẫn, tự dưng đứng thẳng dậy, vừa đá xoáy Hàn Băng Vũ một câu vừa góp phần phá hỏng vở kịch. Ngay lập tức, khán giả xôn xáo, bàn tán xì xào không thôi.

Chị Ái Tâm tức tới đỏ cả mặt, khẩn cấp ra lệnh Hoa Băng, bà Capulet - mẹ của Juliet, lên kéo Lôi Vĩ Vĩ xinh gái xuống.

"Juliet, theo mẹ, con cần phải gặp Paris, vị hôn thê của con."Hoa Băng bịa ra một lời thoại, vừa nói vừa kéo Lôi Vĩ Vĩ xuống. "Juliet" ngậm miệng ngoan ngoãn đi theo mẹ vào trong cánh gà.

"Thế là Juliet bị mẹ mắng vì tội đi chơi lung tung mà không nghe theo sắp xếp của gia đình. Romeo vội vàng đuổi theo Juliet, với mong muốn có thể biết được tên cô."Cô bạn dẫn chuyện bị chị Ái Tâm bắt phải bịa ra câu dẫn nào đó để làm ổn thỏa mọi chuyện nhưng vẫn phải bám sát sườn chính.

"Bị ai mắng cơ? Con nhỏ nói năng láo toét này!"Lôi Vĩ Vĩ gầm lên, bỗng lao ra giật lấy micro của cô bạn dẫn chuyện đáng thương, rồi hét toáng vào micro làm cho cả hội trường đều nghe thấy.

Bóp bóp!

Chị Diệp Diệp từ đâu nhảy ra, phang cho hẳn ba cú đập lên đầu liên hoàn khiến hẳn suýt bất tỉnh nhân sự. Kiểu này vở kịch lộn tung phèo hết cả lên rồi, chỉ tại cái tên Lôi Vĩ Vĩ đó.

Đến cảnh của tôi. Tôi giữ phong thái như lúc tập luyện để không làm phiền lòng chị Ái Tâm, cố gắng sao cho diễn tốt nhất có thể. Cảnh tôi và Hàn Băng Vũ ngồi tâm sự với nhau ở trong dinh thự nhà Montague chính thức bắt đầu. Mọi người lại nín thở chờ đợi.

"Tôi đã yêu một người con gái."Hàn Băng Vũ nói. "Nhưng cô ấy lại mang họ Capulet."

"Có phải là Juliet Capulet không?" Tôi nói, cố gắng làm mặt tự nhiên nhất có thể.

"Cậu biết tên cô ấy?" Hàn Băng Vũ quay sang nhìn tôi. Lúc này, tôi cảm giác như bị ánh hào quang của cậu ấy chiếu đến mu mị đầu óc, quên khuấy hết tất cả các lời thoại đã học thuộc lòng.

"Tôi... tôi có..." Lấp bắp một hồi mà không nhớ ra nổi, tôi đành phải tùy cơ ứng biến. "Tôi... có nghe qua."

Phùng phùng!

Tôi có cảm giác núi lửa Ái Tâm ở vùng đất Cánh Gà sắp phun trào. Hic, em xin lỗi chị, ngàn lần xin lỗi, nhưng em thật sự bị anh 'căng thẳng' lấy hết đi chứ ở trong đầu rồi.

Qua một số cảnh gặp mặt và nói chuyện của Romeo và Juliet như diễn xuống ấy, cuối cùng cũng tới cảnh tôi chết, ý nhầm, Mercutio bị giết. Cũng may là tên Lôi Vĩ Vĩ sau khi bị chị Ái Tâm và chị Diệp Diệp dạy dỗ một hồi nên hần về sau đã đóng tử tế hơn chút chút, mặc dù chưa nhập tâm cho lắm.

Đoạn Tybalt do Đặng Nhân thủ vai, xuất hiện trong khi Romeo và Mercutio đang nói chuyện vô cùng nghiêm túc. Mercutio đang chuẩn bị đi giúp Romeo làm đám cưới bí mật với Juliet thì Tybalt đột ngột xông ra từ cánh gà, trong gang tấc kiếm đã được rút ra.

"Ta là anh họ của Juliet, ta sẽ giết ngươi, Romeo." Đặng Nhân nói to rõ ràng rồi vùng kiếm giả lao tới lao tấp đến chỗ tôi đang đứng. Nhưng mà hình như cứ sai sai, tôi tưởng Hàn Băng Vũ xuống sân khấu trước rồi mới tới Đặng Nhân lên cơ mà. Với cả người Tybalt muốn giết là Romeo chứ không phải Mercutio.

Gi cũng được, dù sao vở kịch điên rồ này cũng đã rồi lung tung beng lên rồi! Mọi thứ chấm dứt ở đây được rồi đấy. Cất đi, làm ơn, cho đây là giấc mơ đi.

Tôi khóc không ra nước mắt khi nhìn thấy thanh kiếm trên tay Đặng Nhân đang cận kề ngay trước mắt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9-3: Chủ quyền

Xoẹt!

Tiếng chém vang lên ở trên loa khiến tôi giật bắn mình một cái. Rồi từ từ tôi giả vờ ngã xuống sân khấu coi như là đã chết. Hàn Băng Vũ, suýt quên, Romeo đứng bên cạnh tôi vội gào lên cái tên 'Mercutio'. Tybalt Đặng Nhân diễn cực fake, lão đảo lùi lại, làm vẻ mặt kinh ngạc. Tôi mím môi thật chặt, nằm xuống sân khấu giả vờ chết (cái chết thật huy hoàng =.=) Và rồi, Romeo đã đánh nhau với Tybalt, bằng cách nào đó tôi không biết khi trên loa cứ phát ra mấy cái tiếng 'bup' 'bóp' đủ kiểu. Đương nhiên là không phải đánh nhau tới sứt đầu mẻ trán. Cuối cùng, Romeo đã giết chết được Tybalt. Đặng Nhân cũng ngã gục xuống ở một bên sân khấu, giả chết.

Tiếp đến, cảnh Romeo tiến ra, nâng người tôi lên. Cả khán đài lúc này đang im ắng bỗng ồ lên một cái rõ lớn. Họ đều là hủ hay sao hả? Tôi vào vai con trai mà?

Căng thẳng... xấu hổ... căng thẳng... xấu hổ... Mặc dù đã tập rồi nhưng mà tôi không sao quen được khi bạn diễn là Romeo - Hàn Băng Vũ. Huhu, tôi muốn chuồn xuống sân khấu ngay bây giờ!

"Mercutio." Giọng Romeo run run. Hàn Băng Vũ dùng tay vuốt mái tóc tôi, rồi một bên má của tôi và giả vờ khóc lóc, cứ gào loạn tên Mercutio. Nhưng mà công nhận lúc này cậu ấy đóng rất đạt. Bù lại thì tôi bị lắc lên lắc xuống, chóng hết cả mặt, nhưng vẫn cố phải nhắm mắt và nhịn. Tôi muốn cười, tôi muốn cười!

Kết thúc cảnh này, Hàn Băng Vũ ôm chặt lấy tôi, siết chặt tới mức tưởng chừng như tôi sắp bị tắc thở. Nhưng có vẻ như cậu ấy ôm tôi chặt hơn những lần tập luyện, dường như không có ý định bỏ ra.

"Ủa? Sao ôm lâu vậy?"

"Có chuyện gì sao? Tôi là hủ đây!"

Hàn Băng Vũ, sao cậu ấy không chịu buông tôi ra vậy? Ê, ề, thiếu gia ơi! Tĩnh lại đi, đang ở trên sân khấu đấy.

"Hàn..." Tôi cố thủ thủ vào tai cậu ấy, bé nhất có thể để tránh cái micro ở bên cạnh ra.

"Chỉ một lúc thôi..." Hàn Băng Vũ cũng nói nhỏ hết cỡ, dường như chỉ muốn để tôi nghe được mà không cho phép bản thân. Tôi bị ngắt lời, không phải

không dám nói thêm mà thật sự thì tôi không còn gì để nói nữa.

Cậu ấy... cứ muốn tiếp tục ôm tôi như vậy sao?

Mục đích là gì?

Lại để thay câu ‘tôi thích em’ sao?

Hàn Băng Vũ càng làm như vậy lại càng khiến tâm trí tôi trở nên rối bời. Bộ não của tôi trở nên trắng trợn, như bị một gáo nước lạnh dội vào đầu trời hết cả chữ. Tôi ước gì, có một thứ gì đó, dù chỉ là một lời nói, để kéo tôi ra khỏi tình cảnh này.

“Bỏ cái tay thoắt của mày ra!” Cái giọng beo gằm quen thuộc này tự dưng vang lên, phá tan bầu không khí tĩnh lặng của cả hội trường. Mặc dù là câu được ước thấy nhưng mà riêng giọng của cái tên Lôi Vi Vi này thì tôi không cần!

Kẻ chết Mercutio là tôi tự dưng được hồi sinh, choàng mở bừng hai con mắt. Ôi mẹ ơi, tim của tôi, rụng rồi! Chết rồi, rơi rồi, tôi không tìm thấy đâu cả!

Hàn Băng Vũ ghé sát vào tai tôi, thì thầm mấy chữ ‘Cứ nhắm mắt vào’. Tôi thấy buồn buồn ở tai, mắt cười thật nhưng vẫn nghe lời, nhắm chặt mắt lại, rồi lại nằm yên trên sân khấu. May mà khán giả vẫn chưa phát hiện.

Tôi vì nhắm mắt nên không biết Lôi Vi Vi ăn mặc kiểu gì nhưng mà...

“Sao Juliet lại xuất hiện thế kia?”

“Tôi tưởng không có cảnh này!”

“Hơn nữa sao Juliet nói năng thô lỗ vậy?”

Tôi chỉ lọc ra được vài câu lớn tiếng nhất ở dưới khán đài. Những câu hỏi này đã đủ để tôi hiểu tên Lôi Vi Vi đã chính thức ném gạch vào hội nghị.

Thôi xong rồi, vở kịch đã hoàn toàn bị phá rồi! Một lần nữa, chỉ tại tên Lôi Vi Vi đó. Huhu, chị Ái Tâm đã nói là cảnh ôm này sẽ giấu Lôi Vi Vi đi, sao bây giờ tự dưng hán xuất hiện là sao? Chị ơi, nó giết em đấy! Sắp có án mạng xảy ra, ai gọi cảnh sát đi! Nhanh lên, không mai thấy xác chết của tôi trên trang nhất của báo sáng mắt.

“Sao nàng lại ở đây?” Hàn Băng Vũ có vẻ như cố gắng bịa lời thoại ra. Tôi muốn mở mắt ra để xem họ như thế nào, nhưng mà không được, như thế sẽ chỉ làm vở kịch thêm rắc rối hơn thôi.

“Tao cảm mày ôm Y Y đó!” Lôi Vi Vi nghiêng giọng rống lên như vòi rồng. Tiếng bước chân của hán ngày một lại gần tôi hơn. Tim tôi cũng không còn nữa mà đập loạn nhịp. Tôi lo quá! Không biết hán có định làm gì diện không nữa?

“Khoan đã!” Tôi bất ngờ ngồi bật dậy theo phản xạ, hai mắt mờ thao láo nhìn Lôi Vi Vi và Hàn Băng Vũ mờ ảo trước mặt (tôi bị bắt tháo kính). Rồi tôi đưa mắt nhìn khán giả, họ cũng đang chăm chú nhìn tôi, bàn tán không thôi. Quên mất là ở dưới kia còn có cả di Khuê và chú Phong nữa chứ. Aiz, sao lại có chuyện nhục nhã này xảy ra chứ? Tôi còn mặt mũi nào để mà đi học nữa không?

“Y Y, cô muốn nói gì sao?” Lôi Vi Vi rất nhẹ giọng cất tiếng. Tôi neho mắt nhìn hán, mẹ ơi, hán mặc cái bộ đồ Juliet làm mắt tôi suýt nổ. Trong bộ đồ con gái mà đi dạng hăng, khệnh khạng như đàn ông làm tôi muốn nôn ọe.

“Tôi...” Tôi không biết nói gì cả, rồi ngơ ngơ một lúc và lại nằm xuống vờ chết.

“Kéo thẳng ngu đó xuống.” Tôi nghe thấy tiếng chị Ái Tâm ở sau cánh gà gất lên rất lớn.

Ngay lập tức, bố mẹ Juliet là Hoa Ân Hoa Băng nhanh chóng lên sân khấu, kéo Juliet xuống. Nhưng mà Juliet sức khỏe bằng một trăm thằng đàn ông, hán mạnh Hoa Ân Hoa Băng gầy tông gầy tơi sang một bên. Hàn Băng Vũ hình như tranh thủ cơ hội, tiếp tục diễn cảnh vừa rồi. Huhu, cậu ôm tôi chưa đủ sao? Bỏ ra đi trước khi đầu rơi máu chảy.

Tôi hiện tại khóc không ra nước mắt.

“Ahhhhh, nầy cút ra, đừng có chạm vào Y Y!” Tiếp theo là một cảnh diễn vô cùng ngoạn mục, Juliet vật Romeo ra một bên để như trò bàn tay và rồi nắm chặt lấy cổ tay tôi rồi kéo tôi đứng dậy.

“Á, Lôi...” Tôi sợ hãi, buột miệng hét lên.

Hàn Băng Vũ đang khó khăn, lồm cồm bò dậy. Lúc này, Juliet đã kéo tôi ra giữa sân khấu, rồi vứt bỏ bộ tóc giả trên đầu, tay trái của hán quàng lên vai tôi, kéo sát tôi vào người hán. Cánh tay phải của Lôi Vi Vi đầy tự hào vỗ ngực bùm bụp. Hán bắt đầu tuyên bố đồng ‘chủ quyền’ của bản thân. “Từ giờ phút này, Diệp Trúc Y là người con gái của tôi.” Hán nói rõ từng từ từng chữ một lên cái micro, làm tôi suýt thì thủng màng nhĩ bởi cái tiếng phát ra từ cái loa to tướng đó.

“Ồ, Lôi Vi Vi tuyên bố chủ quyền kia.”

”Vậy lời đồn Lôi Vĩ Vĩ thích Diệp Trúc Y là thật hả?”

”Không được, anh ấy đẹp trai như vậy mà!”

Bất ngờ lúc này, Hàn Băng Vũ một tay nắm lấy cổ tay tôi, tay còn lại đặt lên cánh tay đang khoác lên vai tôi của Lôi Vĩ Vĩ. Cả hai chúng tôi đều quay lại nhìn về mặt tức giận của cậu ấy. “Bỏ cô ấy ra.” Hàn Băng Vũ gần từng tiếng một.

”Mày nói gì hả?” Lôi Vĩ Vĩ giật tôi lại, gạt ngay cái tay của Hàn Băng Vũ ra. “Tao thích Y Y, cô ấy là của tao, mày nghe thùng chưa?”

”Cô ấy đâu có thích.” Hàn Băng Vũ nói.

”Rồi sẽ thích thôi.” Lôi Vĩ Vĩ tự tin nói, xong quay về phía tôi ở đằng sau. “Y Y, giờ cô trả lời tôi được rồi đó!”

”Hả? Trả... trả lời á?” Tôi lắp bắp không nên lời. Đừng bảo với tôi là hẳn bảo tôi phải trả lời cái lần tỏ tình ở quê đó nhé. Ồi, trước mặt thiên hạ, trước mặt Hàn Băng Vũ sao?

”Lôi Vĩ Vĩ đã tỏ tình với Diệp Trúc Y rồi à?”

”Huhu, cô ta có gì hay mà họ đều thích chứ?”

Phập phập phập!

Ngay lập tức, tôi từ Diệp Lá Vàng thành Diệp Bìa, hứng bao nhiêu mũi tên tẩm thuốc độc sắc nhọn từ phía khán giả bắn lên, nhân tiện tránh luôn họ Hàn Băng Vũ và Lôi Vĩ Vĩ.

Tôi đau khổ, hai chân như sắp khụy xuống tới nơi. Chỉ muốn mình thật sự chết ở nơi đây cho nhẹ lòng

”Cô trả lời tôi mau.” Lôi Vĩ Vĩ giục.

”Thích à?” Hàn Băng Vũ cho thêm vào.

Phập phập phập!

Quả nhiên, câu nói của hai người này có sức ảnh hưởng quá lớn. Lại thêm một lần nữa, tôi phải đỡ bao nhiêu viên đạn bắn ra từ ánh mắt của khán giả. Con lạy trời con lạy phật, làm ơn đi, buông tha cho con một lần được không? Họ phải nhận được câu trả lời rồi thì mới để yên cho tôi sao? T.T

Mà quả thật, tôi không biết nữa, tôi thật sự không biết phải nói thế nào nữa! Tôi không biết... không biết...

Đầu óc tôi cứ quay vòng vòng. Đôi mắt đã mờ rồi bây giờ còn mờ hơn. Tôi quay sang cầu cứu chị Ái Tâm, nhưng xem ra chị ấy tức tới nỗi nói không nên lời.

”Diệp Trúc Y, cô mau xuống sân khấu đi.” Một giọng nói từ khán đài vang lên, thế là mọi người đồng loạt nhao nhao lên như chợ vỡ.

”Cô không xứng đáng đâu!”

”Mau đi đi!”

Di Khuê, chú Phong đang ở dưới xem đó! Làm ơn... ai đó cứu tôi đi!

Trong lúc tuyệt vọng, trong đầu tôi nảy ra một sáng kiến sáng hơn cả bóng đèn. Tôi lại giả vờ bất tỉnh, cả người đổ rạp xuống đất, nằm gục xuống sân khấu. Bên tai tôi vang vẳng lại những tiếng nói, tiếng gào thét, và cả con 'động đất' do Lôi Vĩ Vĩ tạo ra. Tôi biết là mình giả vờ ngất, nhưng tôi đã thật sự thiếp đi lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9-4: Cao chạy xa bay

Lúc tôi tỉnh dậy, xung quanh là khung cảnh của phòng y tế với màu trắng xóa thay vì là sân khấu và chốn thị phi. Tôi cảm thấy nặng đầu nhưng vẫn gượng dậy. Chưa kịp đeo kính vào, tôi đã nhìn trước ngó sau, xem tình hình tứ phía đã bình yên chưa. Và cuối cùng, vẫn chỉ là một không gian yên tĩnh nặc mùi thuốc của phòng y tế, không phải chốn sân khấu điện ảnh ồn ào, náo nhiệt, căng thẳng. Tôi vui mừng, nằm xuống giường định ngủ tiếp.

Nhưng rồi, tôi chợt nhớ ra một điều vô cùng quan trọng.

Gi cơ? Vỡ kịch kết thúc rồi á?

Nghĩ tới đây, tôi bật dậy như lò xo, hai mắt liền mở thao láo. Tôi quan sát những nơi bên cạnh mình để tìm kính, hóa ra là nó ở ngay cạnh giường. Tôi với lấy rồi đeo vào, khung còng phòng y tế hiện ra trước mắt tôi đã rõ ràng hơn. Tôi nhìn thấy chị Diệp Diệp đang ngồi ở bàn làm việc, đang chăm chú cắt sửa móng tay gì gì đó. Bỗng, chị quay sang tôi, cất tiếng hỏi. “Em tỉnh rồi à?” 1

”À... vâng!”Tôi khẽ gật nhẹ, cười gượng. “Mà, sao em lại ở đây ạ?”

”Em bị ngất đó, không nhớ gì sao?”Chị ngạc nhiên hỏi.

”À...”Tôi gật gù tỏ vẻ hiểu. Thực ra thì tôi giả vờ ngất nhưng thành ngất thật thì đúng hơn. =.=

”Vỡ kịch rồi tung lên chỉ vì thằng nhóc Vĩ Vĩ chết tiết đó.”Chị Diệp Diệp ngán ngẩm lắc đầu, thở dài một cái. “Bây giờ Á Tâm đang dạy cho nó một bài học rồi, em yên tâm đi.”

”Gi ạ? Dạy cho một bài học sao?”Tôi giật mình, hét lên vì kinh ngạc. Xong, tôi bật ra khỏi giường như lò xo mà không kịp chỉnh lại quần áo tóc tai. Chị Diệp Diệp kinh ngạc nhìn tôi từ đầu tới cuối chạy ra ngoài cửa phòng y tế, miệng đông cứng không thốt được nên nửa lời.

Đúng, tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại chạy đi tìm Lôi Vĩ Vĩ nữa. Tôi chỉ cảm đầu cảm cổ chạy, muốn tới chỗ cậu ta hỏi xem những chuyện gì đã xảy ra, rồi cậu ta thấy thế nào, có bị làm sao không? Nếu đã bị chị Á Tâm dạy cho một bài học, chắc hẳn là chị ấy đang đánh Lôi Vĩ Vĩ (à mà cũng không hẳn nhưng mà đại loại thế). Ôi trời Lôi đại ca của tôi ơi, về sau cậu tàn tật thì tôi biết sống thế nào đây? 1

Lôi Vĩ Vĩ, hán ta rút cuộc ra sao rồi?

Nhưng xui thật, trên đường chạy đi tìm đại ca thì tôi đụng độ phải Hàn Băng Vũ.

Tôi cùng với Hàn Băng Vũ ngồi trên chiếc ghế đá dưới sân trường. Hàn Băng Vũ vừa mới đi mua nước về, đưa tôi một lon. Tôi lúng túng nhận lấy, rồi mở ra không chần chừ, tu một hơi hết nửa lon. Tôi nhìn sang chỗ khác, con người đảo hết hướng này đến hướng nọ, miễn là không nhìn vào đôi mắt của Hàn Băng Vũ. Phù, không hiểu sao tôi lại căng thẳng tới như vậy! 1

Rồi cả hai người có những khoảnh khắc im lặng sóng gió ngầm đến đáng sợ.

”Ừm... tôi... hỏi được không?”Tôi suy nghĩ kĩ lắm rồi mới dám lên tiếng trước.

”Chuyện gì?”Hàn Băng Vũ quay sang nhìn tôi, hỏi.

”Vỡ kịch... kết thúc như thế nào vậy?”

”Khi cô ngất, Lôi Vĩ Vĩ bị Tâm đưa đi, tôi đưa cô xuống phòng y tế.”Hàn Băng Vũ dừng một lúc rồi lại nói tiếp. “Người dẫn chuyện phải tự tạo ra một cái kết. À, di và chú của cô không cần phải lo nhé. Tôi đã giải thích mọi chuyện rồi.”Cậu ấy như thể đang tóm tắt lại tất cả những gì mình muốn nói với tôi. Ánh mắt dịu dàng nhìn tôi của Hàn Băng Vũ như đang muốn thiêu đốt trái tim đã tan chảy sẵn của tôi.

Hic... sao tim tôi đập mạnh thế này? >.< Chẳng lẽ cậu ấy đẹp trai tới mức có thể khiến tôi chìm trong biển lửa tình thật sao?

Và rồi, cậu ấy đã hỏi tôi một câu mà tôi có chết cũng không ngờ tới. “Cô tìm Lôi Vĩ Vĩ sao?”Bị Hàn Băng Vũ nói trúng tim đen, tôi đang ngồi im thì giật bắn lên một cái. Không phủ nhận, tôi lặng lẽ gật đầu rồi uống tiếp một ngụm nước đầy nữa. Cậu ấy nói tiếp, quay người hướng ánh mắt sang phía khác. “Lôi Vĩ Vĩ bị đưa về nhà rồi.”

”Hả?”Tôi kinh ngạc thốt lên.

”Tôi không biết vì sao, nhưng mẹ cậu ấy đưa về.”Hàn Băng Vũ nói.

”À à...”Tôi thấy có hơi thất vọng thật, nhưng Lôi Vĩ Vĩ chắc không bị chị Á Tâm tàn như lời chị Diệp Diệp nói đâu nhỉ?

”Cô thấy ổn không? Có cần tôi đưa về không?”Hàn Băng Vũ cất giọng đầy quan tâm, hỏi tôi.

”À không, tôi ổn mà! Cảm ơn cậu!”Tôi vội từ chối, miễn cưỡng nở nụ cười.

Và cứ thế, cuộc hội thoại gượng gạo và ngắn ngủi của chúng tôi kết thúc tại đây.

Chiều về, tôi đi không vững do đầu vẫn còn choáng váng, lao đảo mãi mới bước vào nhà. Một mệt, đau đầu, suy sụp tinh thần, xỉ trét nặng, tôi không chào đi và chú lấy một câu mà vội vàng bước vào trong phòng rồi khóa cửa lại. Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại thấy 'mỏi tinh thần' hơn cả mõi xương thể này.

Ai da, tại sao tôi cứ lo lắng cho Lôi Vĩ Vĩ từ lúc tỉnh dậy đến bây giờ thế? Hán ta có gì đáng lo sao? Tôi thật sự không muốn nghĩ đến nữa.

Điện thoại tôi bỗng rung lên như biển gào. Tôi một nhọc với lấy rồi mở ra thì là tin nhắn tới từ Hàn Băng Vũ. Cậu ấy đã nhắn như vậy này: Cô về nhà rồi

chứ?

Tôi mỉm cười, vì thấy nhẹ lòng hơn nên nhấn lại và quyết định kèm theo mặt cười: Ừm. ^.^

Tôi vừa nhấn xong chưa đầy mười giây thì tôi đã nhận được một cuộc gọi điện thoại từ Lôi Vĩ Vĩ. Lúc đầu tôi không có ý định nghe, nhưng chẳng hiểu sao, tôi vẫn làm trái với suy nghĩ của mình, liền gạt nút nghe và áp vào tai. “Alo?”

“Y Y, cô đang ở đâu?” Lôi Vĩ Vĩ hỏi rất điềm tĩnh và nhẹ nhàng khiến tôi suýt thì không nhận ra giọng của hắn.

“Tôi... tôi đang ở... nhà!” Tôi đáp, giọng có phần bỡ ngỡ.

“Y Y, tôi phải làm gì để cô trả lời tôi đây?” Giọng Lôi Vĩ Vĩ có chút nào đó buồn rầu, nghe mà thấy rất đau lòng.

“Gi... gì cơ?” Tôi giả vờ không nghe rõ, hỏi lại. Lôi Vĩ Vĩ lần này không phải dùng cái miệng to để bắt tôi trả lời tò tính của hắn nữa, mà là rất khẩn khoản, thật lòng muốn nghe được câu ‘có' của tôi.

“Y Y, chúng ta chạy trốn đi.” Nhưng rồi, Lôi Vĩ Vĩ lại nói sang một chủ đề khác.

“...” “Hả? Cậu ta bị vở kịch Romeo & Juliet làm cho mụ mị đầu óc rồi sao?”

“Chúng ta cùng nhau chạy tới một nơi nào đó thật xa, nơi không ai có thể tìm đến, rồi sống một cuộc sống hạnh phúc, ấm no, chỉ tôi với cô thôi.” Lôi Vĩ Vĩ nói một cách văn thơ lai láng, nửa đùa nửa thật. Nhưng mà tôi vẫn không hiểu nổi, cậu ta rốt cuộc có bị bệnh đa nhân cách không vậy?

“...” “Đầu dây bên này là tôi, từ nãy giờ vẫn giữ im lặng. Không phải là tôi không biết trả lời ra sao, mà là tôi phân vân không biết có nên hỏi lại gì hần không. Thật sự, cái việc chạy trốn này, tôi không thể đồng tình với hần được.

“Lôi Vĩ Vĩ, có chuyện gì sao?” Tôi hỏi một cách chậm rãi sau khi đã nhấm lại câu này trong đầu cả tí lần.

“Tôi sẽ nuôi cô. Cô chỉ cần ở bên cạnh tôi, là đủ.” Lôi Vĩ Vĩ cứ như đang nói chuyện một mình, hoàn toàn phớt lờ câu hỏi của tôi. 1

“Tôi...” Tôi đang định nói gì đó nhưng lại quên bém mắt, đầu óc rối tung. Tôi hoang mang, thấp thòm tới mức vuốt tóc mãi mà không thấy có gì tiến triển. Giọng của Lôi Vĩ Vĩ không to như mọi ngày, tôi có thể hiểu được phần nào rằng nhà hần đã có chuyện không hay xảy ra. Có thể, việc không hay đó lại liên quan tới tôi và Lôi Vĩ Vĩ.

“Y Y, cô có thể... Chết cha, bỏ tôi lên, thế nhé!” Lôi Vĩ Vĩ vốn định tiếp tục nói năng nhăng cuội về việc cao chạy xa bay, nhưng mà tự dưng hần trở nên luống cuống, nói bằng giọng run run rồi cúp máy. Lôi Vĩ Vĩ vừa nhắc tới bố, mà giọng của cậu ấy lúc đó, hình như không phải là sự bình thường.

Lôi Vĩ Vĩ và bố cậu ta có xích mích gì sao?

Tôi từ đầu đến cuối không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết thần thờ ngồi nhìn màn hình sáng chói của điện thoại. Rốt cuộc hần chơi tôi hay là tôi bị hần chơi vậy? Mà tôi lại nghĩ cái gì vậy, hần chơi mình và mình bị hần chơi không phải là một sao? 1

Hic... chuyện gì đang xảy ra thế này?

Tôi muốn tới tìm Lôi Vĩ Vĩ quá, thật sự đó!

Nếu cậu ta thực sự có tâm sự trong lòng, tôi nhất định sẽ....

Tĩnh!

Một tin nhắn từ Lôi Đại Ca. Cậu ta nhắn rằng: Y Y, em yên tâm. Tôi sẽ trở lại, vì em.

Lôi Vĩ Vĩ, làm ơn đi, hãy nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra với cậu được không? Mặc kệ điều đó có chiều hướng tốt hay xấu, tôi vẫn muốn nghe một lời giải thích từ sâu trong trái tim cậu.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9-5: Những ngày êm ái đã qua mất rồi!

Đã một tuần kể từ cái ngày mà ‘thâm kịch’ ấy kết thúc. Đúng vậy, Lôi Vĩ Vĩ chưa hề đến trường dù chỉ một phút, tôi cũng không hề có tin tức gì của cậu ta, và tôi cũng không muốn nhắn tôi hay hỏi han gì cả. Bởi vì tôi biết là dù có liên lạc thì hần cũng ko trả lời hoặc là hần sẽ xô một tràng tâm sự. Tôi mặc dù đúng là lo lắng thật, nhưng mà đã có Hàn Băng Vũ quan tâm tới tôi, luôn ở bên cạnh tôi nên tôi thấy mình bớt lạng lạng hơn.

Thực ra là vì mọi người đều quan sát tôi quá gắt gao, quá ghen tỵ với những gì Hàn Băng Vũ và Lôi Vi Vi làm với tôi, nên tôi mới thấy sự tồn tại của mình thật sự "có giá trị", ==

Và một điều tôi quan tâm hơn tất cả mọi thứ khác, chính là về vấn đề mà ai ai cũng lo. Đúng là thi cuối kì hai, là kì thi cuối cùng của năm học lớp mười này. Chỉ còn một tháng nữa là đã thi rồi. Tôi thuộc dạng người nước đến chân mới nhảy (chính vì thế nên điểm của tôi mới không cao), nên cũng không quá vội vàng về phần ôn thi. Cứ để sát ngày thi rồi tính.

Một điều khác mà tôi vừa mới biết, chính là chuyển dã ngoại ba ngày hai đêm vào mấy ngày sắp tới do trường tổ chức. Tôi hơi bị hoảng, vì thường thì những trường tôi đã học họ đều đi dã ngoại sau khi một đợt thi dài nào đó, nhưng tự dưng ở cái trường này nó lại ngoi lên trước. Chị Diệp Diệp nói rằng vì trường muốn học sinh thư giãn trước khi thi, không để bị căng thẳng và cho đầu óc thư thái hơn. Và điều này thực sự đã rất có ích nên trường mới áp dụng vào mấy năm gần đây.

Tôi không phải là người xã giao tốt, cũng không có bạn bè gì ở trong trường nên tôi cũng chẳng muốn đi làm gì. Tôi có đi thi cũng bị cho ra rìa thôi.

Tôi đã không đăng kí đi trên tờ phiếu và có cả chữ kí của chú Phong và dì Khuê, nhưng không hiểu tại sao tự dưng tên của tôi lại có trong danh sách những người đi. Tôi đứng trước bảng tin trường mà cũng trở mắt kinh ngạc, hặn hặn lòi luôn.

Thật là lạ, chẳng lẽ mắt tôi toét tới mức mà khoan nhầm chỗ ư? Tôi đã nhớ là mình chọn "không đi" rồi mà? Thế *beep* nào mà ba cái chữ "Diệp Trúc Y"; to lù lù lại hiện ra trước mắt tôi nhỉ?

Cho tới khi biết sự thật, tôi mới choáng đến mức ngồi thất thần một chỗ trong vòng mấy tiếng đồng hồ. Chị Diệp Diệp đã là người sửa cái tờ đăng kí của tôi. Tôi còn định trốn không đi, nhưng Hàn Băng Vũ biết từ lúc nào không hay, lại có vẻ rất phấn khởi và quan tâm nhắc nhở tôi nhớ đi đúng giờ. Thế là mọi ý nghĩ bỏ trốn đều bị tan tành mây khói.

Nhưng mà... tại sao... tại sao ông trời lại đối xử với tôi như vậy? Sao hán lại xuất hiện chứ?

”Haha, Y Y, lúc tôi nghĩ cô có nhớ tôi không?” Sáng sớm tinh mơ, mới có bảy giờ rưỡi thôi, tôi vừa mới đặt chân ra khỏi lớp học một bước, đang chuẩn bị kéo hành lý xuống sân trường tập trung trước khi đi thì tên Lôi Vi Vi từ đâu "xổng chuồng";, chạy ra ôm ghì lấy tôi từ đằng sau không chịu buông tha với nụ cười trên khóe môi.

Tôi sợ cậu ta rồi đó. Cứ bất thành linh dọa tôi sợ tới ngộp thở thế này thì một ngày mai dù có tươi sáng tới mấy nhưng tôi sống sao?

Thấy tôi không trả lời, Lôi Vi Vi liền buông lỏng tôi ra, rồi cúi xuống ghé sát mặt về phía tôi. “Sao vậy?” Hán tò mò hỏi.

Tu tu tu!

Không hiểu sao, mặt tôi bỗng đỏ phừng phừng như trái cà chua tới mùa chín. Từng tia hồng hào vạch rõ ở trên má. Hai bên tai của tôi trở nên nóng ran, như thể nướng chín bàn tay của ai đó khi chạm vào. Tôi vừa sợ hãi, vừa xấu hổ vì đang đỏ mặt nên chậm rãi lùi lại đằng sau vài bước.

”Ừa, cô đỏ mặt há?” Lôi Vi Vi ngạc nhiên chỉ vào mặt tôi. Một lúc lâu sau, hán bắt ngờ cười ồ lên, hai tay đập vào nhau như phát hiện ra thứ gì đó thú vị. “Y Y, cô thích tôi rồi phải không?”

Mồ?

Nâu, nâu uây!

Hán nói năng nhăng cuội gì vậy? Sao lại phát ngôn ngông cuồng như vậy ở chốn đông người chứ? Hán muốn chết sao, hán muốn tôi bị mọi người ghét thêm à?

”Không phải mà!” Tôi xua tay, kiên quyết phủ nhận nhưng trong lòng lại phản ánh đầy sự lúng túng.

”Thôi mà, có gì ngượng đâu.” Lôi Vi Vi vui mừng, mỉm cười toe toét lộ hàm răng trắng đều. Cậu ta vẫn đứng bên cạnh tôi, quàng tay phải qua vai tôi và rồi cúi xuống thăm thì bên tai tôi rất nhỏ nhẹ và cũng có đầy hàm ý khác. “Dù sao thì Y Y cũng là của tôi mà!”

Hơi thờ ảm nóng của Lôi Vi Vi hòa quyện thêm giọng nói bằng phẳng có chút đùa cợt mà dễ nghe ấy, làm tôi bỗng nhiên chìm trong mê, gần như say mê, suýt thì quên mất mình không được đánh ngã bản thân.

Tôi vội gạt mấy cái suy nghĩ vớ vẩn đó đi và nhìn lên khuôn mặt cười tươi như tuổi hai mươi, đặc thắng của hán, tôi lấy hết can đảm và khí huyết ở trong người đá thật mạnh vào một bên đầu gối của Lôi Vi Vi khiến cho hán bất thành linh nhăn mặt lại, cả người gập xuống chín mươi độ và suýt xoa ôm lấy chỗ vừa bị đá.. Nhân cơ hội này, tôi rào bước chuẩn bị trước thật nhanh. Đằng sau vẫn là những tiếng kêu la oai oái của Lôi Vi Vi vang vẳng vào tai tôi, rồi thì gọi tên "Y Y"; í á í ới. Tôi tự nhủ, tuyệt đối không được quay đầu lại, phải tiếp tục bước thẳng.

Mà tôi cũng thấy bản thân mình dạo này khá lạ, à không, rất lạ chứ! > <

Xuống đến sân trường, tôi mới nhớ ra một thứ có thể so sánh với toàn bộ gia sản của tôi! Chết tiệt, vali của tôi vẫn ở chỗ tôi gặp Lôi Vi Vi vừa rồi!

Tôi quay lại lên trên tầng để lấy thì đã không thấy bóng dáng của tên tinh tinh Vi Vi và chiếc vali quý hơn kim cương của tôi đâu. Chắc chắn là hán cũng

đã phát hiện ra và mang vali đi đâu đó để đe dọa tôi rồi.

Tôi đã chết vì bị chôn... chân xuống đất! ==

Không được, nó được ví von là toàn bộ gia sản của tôi đó!!!!!!

Tôi chạy ra bám sát vào lan can và nhìn xuống sân trường. Vì ở vị trí tầng hai nên tôi nhìn mọi thứ ở bên dưới khá rõ. Tôi đã định vị được tên Lôi Vĩ Vĩ kiêu căng, hẳn ta đang đứng cạnh tên đầy tớ Trần Hạo Nam cùng một vài tên đàn em thân cận khác và ba hoa chích chòe điều gì đó rất sôi nổi. Tôi tia ngay thấy cái vali nhỏ bé giữa chốn không lồ của mình đang xếp cạnh cái vali màu đen không có gì nổi bật của hắn. Tôi tức giận, hậm hực chạy nhanh xuống tầng.

Lúc đi tới chỗ Lôi Vĩ Vĩ, tôi bất ngờ nhận ra xung quang hắn có rất nhiều con trai đứng cạnh hơn so với những gì tôi nhìn thấy ở trên tầng. Mặc dù họ nói chuyện theo từng nhóm riêng, thỉnh thoảng quay sang Lôi Vĩ Vĩ nói gì đó 'bla bla bla'. Và điều khiến tôi sợ tới mức máu chính là họ vừa nhìn thấy tôi thì đã vội vội vàng vàng nhấc nhỡ nhau xếp hàng nghiêm chỉnh ở hai bên phải trái của tôi.

Tôi hoang mang đảo mắt nhìn họ đến lúc cả mắt.

”Chào buổi sáng chị dâu!” Họ đồng loạt cúi gập người sắp ngã tới nơi rồi hô to rống rạc như một khẩu hiệu nổi tiếng nào đó.

Cả trường tuy đang ồn ào tới ỉnh tai nhức óc nhưng vẫn bị cái câu nói đồng thanh vừa tôi lẩn át đi mất, chứng tỏ nó có sức ảnh hưởng quá lớn. Tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn. Tôi chỉ kiêu khóc không ra nước mắt.

Không biết nên miêu tả tâm trạng như thế nào nữa. Tôi chỉ biết rằng mình đang rất xấu hổ, có chút hờn giận và một ít bàng hoàng, đều dành cho tên điên Lôi Vĩ Vĩ cả. Tôi đứng như trời trồng, hai con ngươi tiếp tục đảo lên đảo xuống nhìn hàng dài trước mặt vẫn đang cúi rạp xuống chưa chịu ngẩng lên. Tôi toát mồ hôi, lạnh toát sống lưng, hết nhìn các học sinh khác rồi lại nhìn về phía Lôi Vĩ Vĩ đang vô cùng nhớn nhớn nhìn tôi, cười hờ cả mấy cái răng nanh sắc nhọn (Hắn đi vớt nhộn ở đâu à ==). Tôi muốn tiến lại gần đập cho hắn một trận nhưng mà...

Tôi còn đang bị nhiều fan nữ của Lôi Vĩ Vĩ bắn đạn bắt tên một cách gián tiếp lên người đây, sao có thể xông ra tấn cậu ta được chứ? Mấy tên đàn em này chắc giết chết tôi trước khi tôi bước được tới gần Lôi Vĩ Vĩ mất.

”Y Y, tôi mang vali cho cô xuống rồi này!” Lôi Vĩ Vĩ nhẹ nhàng nâng cái vali của tôi lên trong khi tôi cất lực lắm mới mang được nó lên cầu thang.

Cả người tôi như vừa bị ném vào một biển nham thạch.

Và rồi trong khóe mắt của tôi, một khuôn mặt xinh đẹp chứa đầy sự phẫn nộ, ganh tỵ và khinh thường hiện lên. Người đang nhìn tôi chằm chằm không rời đó chính là Đường Thiên Thu. Dù có nhìn thấy cô ta, nhưng tôi vẫn không dám ngoảnh đầu lại đối diện với khuôn mặt u ám đó. Đường Thiên Thu sau một hồi tỏ vẻ tức giận khi nhìn tôi, cô ta tiếp tục quay sang nhìn Lôi Vĩ Vĩ bằng ánh mắt thù hận vô bờ bến. Cuối cùng, Đường Thiên Thu lại chọn cách quay lưng rồi đi, thay vì đứng đó nhìn chúng tôi bằng một cặp mắt khó chịu.

Dù chỉ nằm trong khóe mắt của tôi, nhưng vì đó là Đường Thiên Thu, nên tôi mới có thể biết được rằng cô ta đã đáng sợ như thế nào vào lúc đó.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9-6: Sự cố ở sân bay

Xin lỗi, Lui quên không đăng chương mới. Xin lỗi mọi người, thành thật! Tuần sau Lui sẽ cố gắng không quên nữa (Não tui bé lắm, có khi còn chẳng có luôn T v T)

Ai muốn và Lui thì cứ việc *giờ má ra*

.....

Cuối cùng thì tôi cũng an toàn, yên thân yên phận đặt được trọn vẹn các mộng lên trên máy bay. Từ thành phố Mỹ Hòa mà bay đến thành phố biển Bảo Phúc, nơi chúng tôi sẽ ở đó ba ngày hai đêm sắp tới, sẽ mất khoảng một tiếng đồng hồ. Một tiếng đồng hồ này tôi hi vọng sẽ trôi qua ngắn ngủi hết mức có thể. Chứ nếu nó mà trôi qua dài quá, tên Lôi Vĩ Vĩ nổi điên lên làm khùng thì tôi cũng sẽ bị cho ăn cứt.

May mà tôi được sắp xếp chỗ ngồi cùng với mấy bạn nữ đeo kính cột tóc trông có vẻ rất hiền lành. Chứ nếu tôi mà bị ngồi với nhóm hot girl Đường Thiên Thu thì chắc gì tôi đã sống sót sau một tiếng trên máy bay này?

Tôi không biết là do máy bay này được thiết kế khá kì lạ hay do bản thân tôi là đứa nhà quê rất hiếm đi máy bay nữa. Nó thật sự rất lớn, như một căn nhà di động vậy. Một hàng có tận chín ghế ngồi, ba ở giữa và hai bên ba ghế. Điều này chứng tỏ chiều ngang của cái máy bay này rất rộng. Tôi bị xếp ngồi ở hàng giữa ba người. Bên cạnh là hai bạn nữ thuộc dạng 'con sâu chăm chỉ', máy bay vừa cất cánh an toàn đã lòi sách vở ra hi hục

học. Tôi cũng muốn đề nghị mọi người cùng với bạn ý vài cái, nhưng xung quanh tôi bạn nào cũng vậy a. Có mỗi mình tôi, ngồi không, sắp sửa nhắm mắt đi ngủ.

Ngoài ra, điều tôi thấy lạ rằng nó không có khoang ghế VIP như các loại máy bay khác. Ghế ngồi của khoang thường cũng được trang bị hiện đại như những chiếc sofa mini. Đèn trong máy bay có màu vàng cam trắng lung linh như ở trong khách sạn, lại còn có một mùi hương đặc trưng giống với bạc hà nữa. Thật sự thì tôi cảm giác như mình đang đi hạng thương gia. Với lại, tôi chưa thấy hãng máy bay này bao giờ.

Và rồi, tôi bất giác nhìn thấy tờ báo đặt trước mặt, quảng cáo hãng hiệu quần áo nổi tiếng đủ các thể loại. Tôi lấy nó rồi mở ra xem cho bớt tưng tưng. Một lúc lâu sau, tôi gấp lại, cất nó trở về vị trí cũ, rồi nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Giả vờ thôi....

Má ơi, đây là máy bay của nhà Lôi Vĩ Vĩ sao?????

Tôi hét ầm lên trong lòng, cố gắng giữ khuôn mặt của bản thân ở phía bên ngoài ở trạng thái ngủ chứ không phải kinh ngạc. Tôi cố tiết chế cảm xúc, cố gắng ngủ. Thiếp đi, thiếp đi trời ạ!

Huhu, máy bay đã gần tới nơi rồi mà tôi không thể ngủ nổi. Dì ơi chú ơi, con đang ngồi trên máy bay của một băng đảng xã hội đen đó! Nhờ đâu chết thì làm sao? T^T

Khi máy bay đã hạ cách, tôi vội vàng ôm đồ nghề chạy vào trong nhà vệ sinh. Tại sao tôi lại không đi ở trên máy bay? Lý do đơn giản, Hàn Băng Vũ và Lôi Vĩ Vĩ mỗi người một nơi ngồi ngay phía trước cái toilet, cùng dây với cả mấy chị hot girl, tôi đi sao được?

Tôi đi bộ một mình ra chỗ lấy hành lý trong trạng thái nhẹ nhõm vô cùng của ‘hậu đi tiểu’. Tôi cố gắng đứng lách vào đám đông để trốn tránh hai cái tên lửa và băng kia. Nhưng tiếc rằng, cơ thể tôi không phải quá nhỏ bé.

“Đề tôi xách cho!”

“Không, đề tôi.”

Lúc tôi đang đứng mọi cả chân để chờ hành lý đến thì Lôi Vĩ Vĩ và Hàn Băng Vũ đã lấy xong của họ từ khi nào. Chính vì thế họ mới chạy ồ ạt sang chỗ tôi. Tôi đang định huýt sáo lãng ra chỗ khác khuất hơn nhưng rồi không thành công.

Sau đó, Hàn Băng Vũ và Lôi Vĩ Vĩ đã cãi nhau một trận đầu rơi máu chảy để đuổi lẫn nhau đi ra xa khỏi tôi. Trong khi họ cãi nhau đến đoạn cao trào nhất, thì chiếc vali nhỏ nhắn đáng yêu của tôi được đưa đến. Tôi vừa vui vừa chạy lại, khệ nệ mãi mới lấy được chiếc vali xuống. Mặc dù đi có mỗi ba ngày thôi nhưng đi và chú cứ lo cho tôi thái quá. Nào thì sợ tôi không ngủ được, không ăn được, thậm chí còn... không sống được, nên thậm chí còn nhét cả cái gối ngủ thường ngày của tôi vào. Nhưng ai ngờ được, cái vali lại dẫn đến trường hợp chiến tranh bùng nổ, Hàn Băng Vũ và Lôi Vĩ Vĩ cùng nhau nắm lấy quai vali của tôi, kéo về hết bên này lại đến bên nọ như thi kéo co, tranh nhau mãi không thôi.

“Bánh bèo thối như mây về nhà bú sữa mẹ đi, ở đây làm gì hả?” Lôi Vĩ Vĩ vênh ngược mặt lên trời, nói với Hàn Băng Vũ với giọng mỉa cực thâm.

“Còn đồ ngu như cậu có tư cách gì xách đồ cho cô ấy?” Hàn Băng Vũ nói một câu sắc lẹm lẹm.

Chết tiệt, tôi ngửi thấy mùi khói tàu hỏa ở sân bay. = =

Lôi Vĩ Vĩ tức tối đen mặt lại, xì cả khói từ hai tai vì câu nói ‘gậy ông đập lưng ông’ của Hàn Băng Vũ. Cái tay hần nắm một bên của quai vali của tôi ngày một chặt hơn, rồi hai hàm răng cũng cạ sát vào nhau tới nỗi bắn ra ‘tia lửa điện’. Hàn Băng Vũ mặt mày vẫn thờ ơ nhìn Lôi Vĩ Vĩ, không chút xoay chuyển. Sao Hàn Băng Vũ có thể ung dung đứng trước một đoàn tàu hỏa đang chạy như vậy?

Thấy tình hình ngày một trở nên căng thẳng, tôi vốn định nhảy vào giữa hai người nhưng Lôi Vĩ Vĩ đã nhanh hơn, dùng hết sức kéo thật mạnh vali của tôi về phía đằng sau mình. Quai vali của tôi nhanh chóng tuột khỏi tay Hàn Băng Vũ.

“Tao là người xứng đáng hơn.” Hần gầm lên, làm cho sân bay vốn đã ồn ào giờ trở thành im phăng phắc luôn.

Cả cái sân bay rộng lớn, hơn một nửa số người nín im thín thít.

Nhưng mà hình như tôi kéo khóa vali chưa hết, với lại cái của tôi lại thuộc dạng ‘không xịn’ nên khi Lôi Vĩ Vĩ vừa kéo giật lại một phát, khóa hình như bị tung ra, và...

Ôi, quần áo bay!

Quần áo bay rồi... sao mà trông đẹp...

Á không, quần áo của tôi! > <

Nhìn đồng quần áo của tôi cùng chiếc gối ôm đang nằm ngổn ngang giữa đường lối chôn đi của thiên hạ, tôi sững sờ, chết không phải vì rối loạn hô hấp mà là vì sốc. Hàn Băng Vũ và Lôi Vĩ Vĩ dường như cũng đã nhận ra được hành động sai trái của mình, nên họ cũng đã dừng hình lại một lúc, hết nhìn đồng quần áo rồi lại đến nhìn tôi đăm đăm.

Cái tôi xấu hổ hơn hết chính là... quần áo lót của tôi... đang làm thứ để trưng bày cho mọi người cùng xem.

”Nhìn kìa!”

”Trời ạ, đó có phải đồ chợ không đó?”

Ngay lập tức, các tiếng bàn tán của học sinh trong trường đứng xung quanh nổi lên. Tôi vẫn cứng đờ như tượng đá, không thốt nửa lời.

Lúc này, tôi lại thầm cầu mong ông trời làm cho hai cái người này tránh xa con, xa vô tận càng tốt. Cái nghiệt duyên đáng chết này, cũng mau biến đi!!!

Từ lúc "quần áo bay" cho tới khi đến được khách sạn, hành lý do tôi xách đều yên ổn cả. Chỉ là Hàn Băng Vũ và Lôi Vi Vi vẫn đi lẻo đẻo ở đằng sau, miệng rớt rít xin lỗi. Thành thạo bọn họ còn định lao vào choảng nhau vì không cho phép nhau xin lỗi, nhưng chỉ cần tôi thờ dài một cái, họ sẽ ngưng lại luôn. Bỗng dưng thấy mình quyền lực quá. ^^

”Y Y, tất cả là tại bánh bèo thôi...”

”Do cậu ta.”

Hết cãi nhau lại đến đổ lỗi cho nhau. Tôi cũng chịu thật. Nhưng e rằng cứ lờ đi rồi làm như không nghe thấy thì càng tệ hơn. Tôi nghĩ, mình cũng cần làm gì đó.

”Được rồi, đừng đi theo tôi nữa, sắp lên đến phòng rồi.” Tôi quay lại, hít một hơi trước khi nói. “Các cậu về đi.”

”Y Y, cô chưa nói cô sẽ tha lỗi mà!” Lôi Vi Vi phản đối y như tôi đã dự đoán. Vì thế tôi đã nhanh chóng gạt đầu tha thứ qu aloa. Đang lúc chuẩn bị mở cửa phòng thì tên điên Lôi Vi Vi lại gọi giật lại. “Thế cô nói luôn đi, ai sai?”

Ờ... =.=" Cái này thì đúng là bắt bẻ thật. Tôi chưa tính đến trường hợp này.

”Không ai đúng cũng không ai sai cả.” Tôi một mực nói.

”Chả bao giờ có chuyện như thế. Nếu cô không nói ai sai, tôi sẽ không cho cô vào phòng.” Lôi Vi Vi trợn mắt răn đe, dùng tay đập bụp lên cửa phòng không cho tôi vào, làm tôi bỗng chột thấy sợ hãi.

Tôi quay sang cầu cứu Hàn Băng Vũ. Tưởng rằng cậu ấy hiểu mình và kéo Lôi Vi Vi đi về, ai ngờ cậu lại lên tiếng phát ngôn một câu đồ thêm dầu vào lửa. “Ai sai?” Rồi Hàn Băng Vũ nhìn tôi bằng ánh mắt tha thiết cầu xin rằng "hãy chọn tôi đứng đi", nhưng mà không thể hiện quá rõ. Dù sao bao quanh Hàn Băng Vũ cũng là một lớp băng ngàn năm không thể tan chảy.

”Ai sai hà Y Y? Nếu cô nói tôi sai, tôi sẽ ăn thịt cô đấy.” Lôi Vi Vi tuyên bố.

Úc, gì cơ???

Ăn... ăn gì chứ...

Chọn ai đây... ai sai... ai đúng? Hay là nói tôi sai? Nhưng mà chắc gì họ đã chấp nhận! Với cái tính cách khác người của Lôi Vi Vi và Hàn Băng Vũ thì họ sẽ quyết phân thắng bại đến cùng.

Nhanh lên, không tôi bị ăn mất. T T

”Sao ở đây đông vui vậy?” Ông trời cứu tôi thoát chết trong gang tấc. Một giọng nói vô cùng nữ tính, hiền dịu vang lên với thanh điệu khá cao. Cả ba chúng tôi đều nhìn về hướng phát ra giọng nói ấy. Một cô gái xinh đẹp với mái tóc đen dài uốn xoăn thành từng lọn to đang đứng ngay trước cửa thang máy, đối mặt với ba con người ngơ ngác. Đằng sau cô ấy cũng có vài nữ sinh xinh đẹp khác, liên mồm thì thầm mùa xuân để nói xấu tôi.

Và cô ấy, là Triệu Ánh Nguyệt, vị hôn thê tin đồn của Lôi Vi Vi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9-7: Rồi họ sẽ phải gả cô cho tôi thôi!

Là thiên kim tiểu thư độc nhất vô nhị của gia tộc họ Triệu, cô nàng Triệu Ánh Nguyệt không tỏ vẻ sang chảnh hay kiêu căng giống như những tiểu thư đài các nhà người khác, mà lại tỏa sáng về xinh đẹp, dịu dàng vốn có của mình bằng một cách vô cùng giản dị. Mái tóc đen nhánh được uốn xoăn đó nếu nhìn thoáng qua sẽ tưởng là xoăn tự nhiên, bồng bềnh đẹp đến kì lạ. Đôi mắt to tròn với con ngươi phản chiếu ánh đèn cam ở dọc hành lang như viên đá

thạch anh màu đen sáng bóng. Tôi không biết Lôi Vĩ Vĩ và Hàn Băng Vũ có nhìn nhận cô ấy như tôi hay không, nhưng quả thật Triệu Ánh Nguyệt đúng là mỹ nhân ngàn năm có một.

Tôi nhìn cô ấy đắm đuối cứ như bị trúng tiếng sét ái tình vậy. Miệng há ra từ lúc nào mà không biết, còn chẳng buồn thèm ngậm lại. Lôi Vĩ Vĩ thì trái ngược hoàn toàn với biểu cảm của tôi. Mặt cậu ta nhăn nhó như một ông cụ chín mươi tuổi. Tôi không cần quay sang nhìn mặt Hàn Băng Vũ cũng đủ biết mặt cậu ấy sẽ chẳng có cảm xúc gì khác. Tôi cũng phải báỉ phục tài năng ‘không cảm xúc’ của Hàn Băng Vũ thật. ==

“Cô... cô làm gì ở đây?” Lôi Vĩ Vĩ thường ngày hay lớn giọng, tự dưng bây giờ đứng mặt vị hôn thê của mình thì lại lưỡng lự không thối, nói năng chả nên hồn, “Cô... cô định làm gì Y Y đúng không?” Cậu ta cẩn thận quá mức, giọng nói run run như đứng trước làn gió lạnh ập tới, hai tay cuồn cuộn kéo tôi ra phía sau lưng mình.

Cái tên điên này, có phải là đang đóng phim tình cảm hành động đâu?

“Tôi ở phòng này mà!” Triệu Ánh Nguyệt không hề chau mày mà thản nhiên chỉ tay vào cánh cửa phòng, chỗ tôi đang đứng ngay trước.

A, phòng của tôi mà? Thế tức là chúng tôi là bạn cùng phòng trong vòng ba ngày hai đêm? = □ = Hôn thê của Lôi Vĩ Vĩ và tôi? Không thể nào chứ!

Ông trời sao trở trêu thế! Sao lại sắp xếp vợ chính và vợ lẽ ở cùng một phòng.

... ==

Khoan đã, tôi vừa nghĩ gì cơ? Vợ chính và vợ lẽ?

Ô hô... tôi điên thật rồi! Sáng nay quên không uống thuốc thần kinh rồi.

“Mà Hàn Băng Vũ, Điều Ái Tâm đang tìm cậu đó!” Triệu Ánh Nguyệt mỉm cười nhìn người ‘không cảm xúc’. Hàn Băng Vũ nhìn ra phía tôi cứ như kiểu tiếc nuối điều gì đó, hoặc là muốn sự cho phép của tôi chẳng? Tôi cứ cười cười, vẫy tay chào tỏ ý muốn cậu ấy cứ đi đi. Thế là Hàn Băng Vũ hiểu ý tôi thật, ngay tức khắc bước đi.

Đúng rồi, đi đi, thế là không còn chiến tranh.

“Ai dà, cái tên bánh bèo thối này, đi thì đi *beep* luôn đi lại còn...” Lôi Vĩ Vĩ không ngờ đến khi quân địch rút rồi mà vẫn còn nói xấu người ta.

Miệng của hắn ta độc không chịu nổi.

Kết quả, hành lang trống vắng giờ chỉ còn lại mỗi tôi, Lôi Vĩ Vĩ và Triệu Ánh Nguyệt. Im lặng chợt tìm đến để bầu bạn với ba người chúng tôi.

“Diệp Trúc Y, vậy là cô sẽ là roommate của tôi hả?” Triệu Ánh Nguyệt hướng ánh mắt hiếu kì sang nhìn tôi, nở một nụ cười xinh đẹp.

“Roo... roo...” Cô ấy nói tiếng anh quá chuẩn cộng thêm cái vốn tiếng anh hạn hẹp khiến tôi nghe không kịp, nhai lại ở trong miệng.

À, à, rum mét, bạn cùng phòng.

Tôi theo bản năng sau khi hiểu ra thì khẽ gật rụp một cái như chặt thịt gà. Có vẻ như là Triệu Ánh Nguyệt là một người khá dễ gần, tốt bụng và tử tế. Chắc cô ấy không kì thị tôi như những người khác đâu nhỉ?

Từ này giờ mãi tâm tư về gái xinh, tôi quên bồng mất sự tồn tại của Lôi Vĩ Vĩ ở bên cạnh.

“Lôi Vĩ Vĩ, anh không định về phòng sao?” Triệu Ánh Nguyệt quay sang Lôi Vĩ Vĩ, hỏi. Những lời nói đó mặc dù thốt ra từ miệng Triệu Ánh Nguyệt ngoan ngoãn nhưng nghe giống như là đuổi khéo.

Đúng rồi, cô đuổi tên này đi hộ cái, tôi mệt lắm rồi!

“Tôi đợi Y Y.” Lôi Vĩ Vĩ trả lời thẳng thừng.

Tôi và Triệu Ánh Nguyệt cùng chau mày lại một cách khó hiểu nhìn con mèo lớn ngoan cổ đầu to hơn cụ cổ này.

“Tôi cho cô năm phút vào phòng sắp xếp đồ, xong cô phải ra ngoài này ngay lập tức. Bồn thiếu gia đây, sẽ dẫn cô đi chơi.” Lôi Vĩ Vĩ chiêm chệ nói mà không biết ngại, lại còn vỗ ngực oai phong như tarzan.

Tôi tự nhủ, trước mặt cậu là vị hôn thê của cậu đó, vợ tương lai của cậu đó, tôi không muốn bị biến thành kẻ thứ ba đâu, không muốn thành nữ phản diện trong bộ phim truyền hình tình cảm hai người đóng đầu.

“Lôi...” Tôi đang định từ chối, liếc liếc mắt về phía Lôi phu nhân tương lai kia.

“Diệp Trúc Y, để tôi mở cửa cho.” Triệu Ánh Nguyệt cắt ngang lời nói của tôi bằng cách tiến ra bên cạnh tôi, lấy thẻ trong chiếc túi đen bóng hàng hiệu ra mở cửa một cách dễ dàng. “Mau lên, đừng để Lôi Vĩ Vĩ đợi chứ!” Cô mỉm cười hiền dịu.

Woah... cô ấy đã xinh đẹp rồi... lại còn tốt bụng tác thành cho hai...

Mà tôi và Lôi Vĩ Vĩ có phải một cặp đôi mà tác thành cái gì? Mà lại nghĩ lung tung gì đó Diệp Trúc Y?

Á khoan, chuyện quan trọng hơn nữa, cô ấy vừa mới giục tôi nhanh nhanh đi với Lôi Vĩ Vĩ ư? Tức là... tức là cô ấy không ghen sao?

Dường như đọc được suy nghĩ của tôi, Triệu Ánh Nguyệt quay sang nhìn tôi, nháy mắt một cái điều luyên.

Lúc tôi bước ra khỏi phòng thì không thấy bóng dáng xò xè của tên Lôi Vĩ Vĩ đâu. Hắn đã nhắn một cái tin cho tôi từ trước đó mà bây giờ tôi mới mở ra: ‘Xuống tầng 1 đi, tôi đang ngồi đợi ở đó.’ Tôi tự hỏi rằng tầng một thì rộng thênh thang bạt ngàn như cái sân bay quốc tế Bắc Kinh, biết chỗ nào hắn ngồi mà tìm?

Aish, hắn đứng đây mỗi chân quá nên xuống đây ngồi chứ gì? Cái tên vô trách nhiệm này!

Tôi nhắn tin hỏi cho chính xác thì Lôi Vĩ Vĩ lại tặng tôi một tin nhắn sến súa tới sồn hết cả gai ốc: ‘Hãy đi theo trực giác tình yêu của cô *heart* *heart*!’

... Tôi không còn gì để nói nữa rồi. Hắn ta hết thuốc chữa thật rồi! =.=’

Khi tôi xuống đến tầng một, ‘trực giác tình yêu’ của tôi mách bảo rằng Lôi Vĩ Vĩ đang ngồi ở quán cafe ngay bên ngoài. Tôi chạy ra đó tìm thì lại chẳng thấy đâu. Biết thừa cái trực giác dở hơi đó vốn không tồn tại, nhưng tôi vẫn nghe theo nó. Đến lần thứ hai, tôi nghĩ hắn ở phía nhà ăn thì lúc chạy vào tìm cũng không có.

Tôi với hắn mà có thần giao cách cảm thì chắc tôi cũng đọc được suy nghĩ của một con kiến ở bên kia Trái Đất.

Cho tới khi tôi chả biết hắn trốn ở đâu nữa thì ở cái nhà vệ sinh nam ngay phía đằng sau tôi, Lôi Vĩ Vĩ bước ra.

“Haha, xin lỗi Y Y, tôi tự dưng mót.” Lôi Vĩ Vĩ cười gượng gạo khi thấy bộ mặt méo của tôi. “Thế cô đi đâu tìm đầu tiên?”

“Quán... cafe?” Tôi chau mày, hỏi dè.

“À ừ đúng rồi! Haha, chúng ta có thần giao cách cảm có khác. Tôi vừa ở đó đó.” Lôi Vĩ Vĩ nghe xong thì phá lên cười, làm cho mọi người xung quanh đi xa đều tránh xa chúng tôi. Cảm giác như hắn ngồi ở chỗ khác, xong cố tình làm như mình ngồi ở quán cafe vậy.

Tôi ngượng ngịu xua tay với những người lướt qua bằng ánh mắt kì cục, tỏ ý ‘tôi không quen người này’ với họ. Nhưng đầu sao thì cũng chẳng được tác dụng gì, tên Lôi Vĩ Vĩ tự dưng quàng tay ra khoác vai tôi, tay còn lại nhéo má tôi một cái. “Đi thôi!” Hắn đề nghị, rồi lôi tôi đi một mạch.

“Từ từ...” Tôi vùng vẫy thoát ra khỏi cái còng của mà cũng không được.

Ày... mà tôi đang chịu cảnh làm trâu làm ngựa cho người ta sao?

Lôi Vĩ Vĩ đi bộ trên đường sánh ngang cùng tôi mà cứ thúc giục tôi đi nhanh lên bằng không hắn sẽ nắm tay tôi. Quái gì hả? Tôi đi bằng với hắn mà còn giục tôi đi nhanh? Nhưng nỗi sợ bị nắm tay khiến tôi hoảng hốt phóng đi còn nhanh hơn cả hắn. Và rồi Lôi Vĩ Vĩ lại tung chiêu, nếu tôi đi trước hắn sẽ bị hắn hôn. Tôi nghe xong lại đi lùi xuống, và rồi cứ thế cứ thế, số phận bi đát của Diệp Trúc Y tôi vẫn cứ lặp lại khắp cả đường đi.

Lôi Vĩ Vĩ dừng lại trước cổng của một trung tâm thương mại lớn trong thành phố. Tôi đi đằng sau, ngoác ngác cổ chín mươi độ thì mới nhìn được đỉnh của tòa nhà. Xong hắn ta kéo tôi vào trong lúc nào không biết, cứ luôn miệng nói phải mua quà lưu niệm cho tôi, cho cả đại gia đình nhà tôi.

“Cả nhà cô sẽ phải biết ơn tôi đó!” Lôi Vĩ Vĩ cười đắc ý. “Rồi họ sẽ phải gả cô cho tôi thôi!”

Cái ví không xu dính của hắn mà cũng mạnh mẽ nói thế à?

Gà cái đầu hắn ý, có tiền không mua được tôi đâu!

“Này, cô nghĩ đi cô thích cái này không?” Lôi Vĩ Vĩ giơ trước mặt tôi một bộ váy ngủ trắng dạng lưới rất sexy, hở cả hai phần ngực. Tôi đỏ mặt khi nhìn bộ váy đó, rồi xua đuôi hắn, bắt hắn cất bộ váy đó đi. Tôi là con gái mà còn thấy ngượng, chả hiểu sao hắn chịu được?

“Thế à? Cửa hàng gì mà dỏm thế!” Lôi Vĩ Vĩ chớp mắt vài cái rồi lớn tiếng chửi mắng.

Hic, họ có làm gì nên tội đâu?

Đến cửa hàng quần áo nam, Lôi Vĩ Vĩ giơ lên một chiếc áo sơ mi trắng. Vốn tưởng cho chú Phong, ai ngờ hắn nói như thế này bà con ạ.

“Bà ngoại cô có mặc được không? Tôi mua hai cái cho ông bà nội cô để họ có thể tận hưởng cảm giác mặc đồ đôi nhé?” Lôi Vĩ Vĩ giơ ra chiếc áo sơ mi to bỏ chảng ra, ngây thơ vô số tội phát ngôn.

Ai giết tôi đi, ai đó giết tôi đi! Rồi thế chỗ tôi đi mua sắm cùng hắn cũng được!!!!

Tiếp, tại cửa hàng giày dép nữ, hắn ép tôi ngồi xuống chiếc ghế sofa ở giữa cửa hàng, đi vào chân tôi đôi guốc cao tới hai mươi phân, lại còn cứng hơn

cả kim cương, làm chân tôi vừa mới đi vào được vài giây chưa gì đã tê. Tôi bảo không cần, hấn không chửi tôi mà lại quay sang chửi mấy cô nhân viên vô tội.

Sau đó, hấn dẫn tôi vào cửa hàng đồ lót... nữ. May mắn mà tôi kịp thời kéo hấn ra trước khi có ai nhìn thấy. Rồi địa điểm kế tiếp là một cửa hàng bán đồ nam nữ dạ hội. Lôi Vĩ Vĩ còn định mua cho chú Phong một bộ vest hoành tráng, màu hồng neon chói tới chói cả mắt. Tôi vừa nhìn thoáng qua đã định từ chối, nhưng mà hấn đã chạy vào trong phòng thử đồ rồi.

Hấn mặc thử lên người hấn trước, thấy vừa thì bảo mua cho chú tôi. Nhưng tôi nghĩ, chú Phong nhà tôi cao có mét bảy, sao có thể vừa bộ vest của một thằng cao mét tám lăm chứ?

Kết quả, tôi và Lôi Vĩ Vĩ đi về bằng tay không. Tôi cứ đinh ninh là mình sẽ được về phòng ngủ, tránh xa khỏi tầm tay của cậu ta, nhưng mà Lôi thiếu gia điên đó lại xách tôi đi ăn trưa.

Huhu, mẹ ơi, hấn không biết mình đang đi tách khỏi đoàn của trường hay sao ý? T^T

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9-8: Bắt quả tang vì ‘vụng trộm’

Lôi Vĩ Vĩ dẫn tôi băng qua bao nhiêu con phố nhộn nhịp, đi qua cả một bờ biển với bãi cát trắng trải dài. Hấn ta cứ thế dẫn trước, hai tay đút túi quần, không nói một câu nào khiến tôi hơi sờ sợ. Nhờ đâu hấn giả vờ tốt với tôi bấy lâu này là để vỗ béo tôi, xong bây giờ lẳng lặng đi như thế này để bán tôi sang Trung Quốc, à nhầm, bán tôi sang nước khác để lấy tiền?

Thôi đừng hoang tưởng nữa thưa mẹ, sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu.

Đứng trước nhà hàng mang tên là 'Biển Đẹp', Lôi Vĩ Vĩ dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn. Tôi cũng làm theo hấn, nhắm mắt lại ngược đầu lên nhìn xem có chuyện gì không.

Nhìn từ ngoài vào trong cũng đã biết đây là nhà hàng chuẩn năm sao, xịn nhất cả cái dãy phố ẩm thực này. Vì có một bức ảnh của một con tôm hùm to bỏchàng ở bên cạnh biển nhà hàng làm tôi đoán ngay đây là quán chuyên hải sản. Vừa mới nhận ra, tôi chợt rùng mình.

Từ trước tới giờ tôi rất ít khi ăn hải sản. Thỉnh thoảng lăm đi Khuê mới mua ít cá, ít tôm về làm bữa tối cho thay đổi bữa ăn và để tốt cho sức khỏe. Chú Phong nhà tôi một phần cũng là bị dị ứng với mực nên ngay cả đến con mực vị như thế này tôi cũng không biết. Chính vì ít ăn hải sản nên tôi tự nhận thấy mình ghét ăn hải sản.

"Lôi... Lôi đại ca, hay là ta về khách sạn đi, ăn đồ ở đây đắt lắm." Tôi kéo tay áo Lôi Vĩ Vĩ, khẩn khoản cầu xin hấn bằng hai tiếng 'đại ca'. Tôi còn mím môi, mở to mắt ra, rồi nhìn hấn với vẻ dễ thương hết sức có thể.

Nhưng cái vấn đề là với mặt của tôi thì dù có cố tỏ ra tới mức nào thì vẫn chỉ dừng lại ở mức thảm bại.

Thế mà hấn đập vào mặt tôi một câu ngứa tai vô cùng: "Không sao không sao, thiếu gia đây có rất nhiều tiền, không để cô chịu thiệt thòi đâu! Với cả cô không cần vội, chúng ta chưa đủ mười tám tuổi, không thể đến khách sạn được."

Ồ... hay thật!

Não của tên này bị nhúng vào bùn đen hay sao mà tôi thế hả trời?

Ý tôi đâu phải như thế, tôi muốn về cơ mà! Về khách sạn chỗ trường cho ở ý, để nghỉ ý, nhưng không phải theo nghĩa bậy bạ kia. > □ <

"Cô trưởng thành hơn chút đi, tôi sẽ đợi." Lôi Vĩ Vĩ khoác lấy vai tôi, vừa cười vừa nheo má tôi. Sau đó, không kịp đợi tôi phản đối, hấn đã lôi cả hai cùng vào nhà hàng.

Cô nhân viên phục vụ trong nhà hàng mặc bộ đồ truyền thống in hình con tôm ở giữa bụng trông rất buồn cười. Tôi suýt thì phụt cười ra nhưng thấy Lôi Vĩ Vĩ thường ngày bấn loạn mà cũng không cười nên tôi đành cố nhịn. Ngoài ra, còn nhiều nhân viên khác mặc đồ in hình cá, mực, rong biển, vân vân và vân vân. Tôi thấy cái quán sang trọng này phải ăn mặc cho tử tế, sao lại mặc đồ buồn cười như thế chứ?

Họ dẫn hai chúng tôi đến một căn phòng nhỏ ghi VIP IV. Lúc đầu tôi cứ nghĩ họ viết VIP sai, định bảo Lôi Vĩ Vĩ rằng nhà hàng này dỏm lắm, nên đi thôi, nhưng hóa ra lại là không phải. VIP IV còn xịn hơn cả VIP.

Tên Lôi Vĩ Vĩ thường thường có bao giờ mang tiền trong túi đâu, sao bây giờ lại 'đại gia' thế?

Khi gọi món, tôi chả thích ăn thứ gì ngoài món cá kho cà. Nói thẳng ra thì tôi nhìn vào thực đơn chóng hết cả mặt, chả biết mấy cái chữ lằng nhằng ghi ở trên đó là gì. Thế là chả cần nhìn hết cuốn thực đơn, tôi gọi trực tiếp món đó. Ai ngờ cô nhân viên ngạc nhiên nhìn tôi một lúc lâu rồi mới cúi đầu xuống ghi vào danh sách. Lôi Vĩ Vĩ chả thèm mảy may xem tôi gọi gì, hần gọi cả đồng sơn hào hải vị mà tôi chưa từng nghe qua. Kết thúc cuộc gọi món, tôi gọi thêm com và canh cua. Cô nhân viên bồi bàn cứ hoang mang nhìn bọn tôi nói rồi ghi hết đồ lại, xong chạy nhanh ra khỏi phòng cứ như vừa thoát khỏi hang cọp. Căn phòng này có một tầm nhìn ra bên ngoài rất rộng. Nội thất được bố trí vừa đơn giản lại vừa xa hoa và lộng lẫy. Nhìn qua tấm kính bên tay trái, tôi thấy đường phố trùng trùng điệp điệp như núi non. Đường cao đường thấp ngoằn ngoèo xoắn lại với nhau như vỏ của con ốc sên. Xe cộ đi xuôi đi ngược, tấp nập chạy bon con trên những con đường đó. Phía xa kia còn là một bãi biển xanh cùng với bờ cát trắng đẹp như tranh vẽ. Ông mặt trời vẫn ngự trị ở trên cao, chiếu sáng xuống mặt biển với những tia sáng lấp lánh tạo ra những vệt sáng chạy dài từ đường chân trời về bờ. Cây cối ven đường và hàng cây dừa ven biển đang lắc mình, uốn mình để hòa nhịp với bước nhảy của gió. Mọi thứ kết hợp lại làm thành một thế giới thiên nhiên muôn màu muôn sắc, trù phú và phi thường đến khó tin.

Chà, thảo nào đây là phòng VIPP có khác, tầm nhìn vĩ đại như thế cơ mà!

"Y Y, đêm qua nằm không ngủ được nên tôi đã tự sáng tác ra một bài hát." Đang yên đang lành một thế giới không khói súng, Lôi Vĩ Vĩ bỗng dưng lên tiếng làm tôi giật bắn cả mình, suýt thì nhảy khỏi ghế.

Quay sang thì đã thấy hần ngậm một bông hoa hồng trên miệng. Hình như bông hoa đó từ cái bình hoa ở trên bàn mà ra. Tôi chỉ biết kinh hãi và khiếp sợ hần ta, bất giác kéo ghế ngồi lùi lại phía sau.

Cái tên trời đánh này vừa bị ma nhập hay sao ý?

Lôi Vĩ Vĩ lèm bèm gì đó khiến tôi không hiểu. Sau đó, hần mới rút bông hoa trên miệng ra và tường thuật lại cái tiếng người ngoài hành tinh vừa rời của hần. "Hôm qua tôi xem một bộ phim tình cảm, tôi thấy cách tên nam chính này tán gái rất được, ngẫu lắm, nên tôi quyết định học tập theo." Hần nghiêm mặt, nói một cách 'ta đây cái gì cũng biết'. Rồi Lôi Vĩ Vĩ lừ đừ đưa tôi bông hoa hồng đó, đôi mắt của hần như phát ra ánh hào quang mà chỉ mình hần cảm nhận được. "Bông hoa quý giá này, chỉ tặng cho mình em!"

Tôi nhận lấy không do dự, nhưng lại cố gắng không để tay mình chạm phải chỗ ban nãy hần vừa ngậm vào. Tôi miễn cưỡng mỉm cười, gật đầu cảm ơn hần như phôi bụi, nhưng thật ra thì trong lòng lại đang khóc sắp kiệt nước mắt rồi đây.

Tôi dứt khoát đặt bông hoa xuống cạnh bộ dao đĩa như vứt vào thùng rác. Tôi vừa thả lỏng tay, đặt trước cái bát úp được vài tích tắc thì Lôi Vĩ Vĩ bắt ngờ chớp lấy hai bàn tay của tôi, xem chút nữa làm cái bát vỡ. Tôi trong ngày đã bị mấy lần thót tim. Tương lai tôi mà có bị bệnh tim thì tôi phải đâm đơn kiện hần ta.

"Và còn bài hát nữa!" Hần nói như hét vào tai. Tôi hoảng quá giật đùng đùng định rút tay lại nhưng không thành vì hần nắm chặt quá.

Có mỗi tôi và cậu ta ở trong phòng.

Thật đáng sợ... =. =

"Nghe cho kĩ đây." Lôi Vĩ Vĩ ra lệnh một cách tự tin. "Cách anh nhìn em, không phải là nhìn trực diện vào đôi mắt của em, mà là dõi theo em... từ phía sau." Hần nói, ngắt câu đúng chỗ đúng thời điểm tới nỗi làm tôi nổi da gà.

Ôi mẹ ơi!!!! Con xấu hổ tới chết ở đây mất thôi.

Lôi Vĩ Vĩ không ngại ngần gì mà vẫn tiếp tục. Tôi quay mặt ra hướng khác, không dám nhìn vào đôi mắt 'cháy bỏng' đó của cậu ta. "Khoảng cách giữa anh và em, không phải là về địa lý, mà là về tâm hồn, về trái tim của mỗi người." Hần càng hát càng làm tôi chỉ muốn úp cả cái bát vào cái bản mặt đáng ghét đó rồi chạy trốn khỏi nhà hàng.

Kinh quá, kinh quá! Cái giọng hát tởm hơn cả tiếng lợn kêu khiến tôi muốn gọi ai đó tới để thế chỗ tôi ngồi nghe hần hát.

Lôi Vĩ Vĩ... nhìn tôi đang nhăn mặt đây, làm ơn... thôi đi!!!! T^T

"Dù nghèo hay giàu, xấu hay đẹp..." Thế mà Lôi Vĩ Vĩ vẫn kiên trì tiếp tục ngân nga giai điệu nhạt hơn nước ốc này. Tôi muốn nhảy lầu từ đây xuống mất thôi! Ai cứu tôi với!

Nhưng rồi, dường như ông trời đã nghe thấy tiếng cầu cứu từ tận đáy lòng của tôi nên đã giáng xuống một phép màu.

"Đường tiêu thư, phòng này đã có người..."

"Rõ ràng tôi đã nói là sẽ đặt phòng này mà!"

"Nhưng đó là sẽ đặt..." Tên nhân viên 'Cùn Thị Văn Ngư' vẫn cố cãi lại.

"Anh ngậm miệng lại cho tôi!" Và quả nhiên, bị chửi như tát nước vào mặt.

Một cuộc hội thoại ngắn ngủi nhưng lại to tiếng và đầy xúc tích vang lên ở bên ngoài. Lôi Vĩ Vĩ ngừng hát, khẽ nhú mồm nhìn ra. Tôi thờ phào, rồi tò mò nhìn ra phía cánh cửa đang được mở ra. Một đôi giày thể thao đế cao được đi bởi một cặp chân dài trắng bóc bước vào trong. Tôi ngược mắt nhìn

khuôn mặt của cô gái đó. Ai ngờ cuộc đời éo le đầy ngộ hẹp này lại cho tôi gặp đúng Đường Thiên Thu ở đây.

Không xong rồi! Cảm giác như mình là cô bồ bị bà vợ của ông chồng bắt quả tang ngay tại chỗ vậy.

Vừa nhìn thấy chúng tôi, Đường Thiên Thu đã tỏ thái độ vô cùng kinh ngạc, nhưng rồi đôi mắt của nàng ấy đã tìm đến cảnh 'tay trong tay' của tôi và Lôi Vi Vi, Đường Thiên Thu ngay lập tức cau có, trở mặt, nhăn lại như con tinh tinh bị cướp chuối.

Có lẽ ngày này năm sau là ngày giỗ tôi chăng?

"Lôi Vi Vi và Diệp Trúc Y?" Đường Thiên Thu đóng cửa phòng lại, mở miệng gọi to tên cúng cơm của chúng tôi. "Sao hai người lại..." Cô ta nói với giọng đầy khinh miệt, lại còn chỉ tay vào 'tay trong tay' của chúng tôi nữa. "Lôi Vi Vi, anh thật thô bỉ. Lúc trước nói thích tôi, xong bây giờ lại nói thích Diệp Trúc Y. May mà tôi có một đôi mắt tinh tường mới nhìn ra cái bộ mặt lằng nhằng của anh." Giọng cô ta run run như sắp khóc tới nơi, nhưng vẫn cố tỏ vẻ ta đây cứng rắn.

Tôi làm theo ý chỉ mách bảo, rút mạnh tay mình ra một cái rồi cười hời hợt với Đường Thiên Thu, thâm tâm chỉ sợ đắc tội với nhỏ. Nhỏ mà tức lên thì tôi có chạy đằng trời cũng không thoát nổi.

Nhưng mà Lôi Vi Vi vẫn không chịu buông tha cho tôi, vươn tay ra nắm lấy một bàn tay của tôi, rồi vênh mặt nhìn Đường Thiên Thu. "May mà tôi có mắt, mới nhận ra cái độ nhếch nhác bản thủ của cô." Hắn nói bằng giọng mỉa mai hơn cả Đường Thiên Thu.

"Anh..." Cô ta cứng họng, không nói được gì nữa. Mặt Đường Thiên Thu càng ngày càng đỏ, rồi chuyển sang giận đến xanh mặt. Nàng rít lên một tiếng uất ức rồi mới xoay người vùng vằng bỏ đi ra ngoài cửa.

Tôi nghĩ... tôi sắp chết thật rồi... sắp rồi... ==

Đường Thiên Thu bỏ về là để mưu tính kế hoạch ám sát tôi đây mà.

Lôi Đại ca, cậu hại tôi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9-9: Bầu không khí căng thẳng... hay cô đơn?

Từ lúc Đường Thiên Thu bỏ đi tới giờ đã được vón vẹn... tròn hai phút. Hai phút trôi qua cứ như hai mươi năm thoáng qua, làm tôi không chỉ già đi bốn mươi tuổi mà còn suýt bị ngộp thở trong không khí sặc mùi thuốc súng này. Tôi cũng không biết làm cách nào ngoài nhìn người ngồi đối diện, hiện tại đang nổi rõ cục tức lù lù trên đầu.

Lôi Vi Vi có vẻ đang vô cùng tức giận với nhỏ Đường Thiên Thu, vì từ nãy tới giờ cậu ta cứ nghiêng răng ken két, tạo ra tia lửa điện cực khủng. Đôi mắt cậu ta cứ nhìn ra phía cửa ra vào như thể muốn xông ra tấn cho Đường Thiên Thu một trận toí bời. Còn tay thì vẫn càng ngày càng siết chặt lấy tay tôi, mãi mà không chịu buông.

Đau vãi... ý tôi là, đau lắm ý...

Kiểu này là tôi phải về băng bó xương tay rồi! T_T

"Chúng ta... có nên đuổi theo cô ấy không?" Tôi hỏi dè. Tưởng chừng Lôi Vi Vi sẽ suy nghĩ về câu hỏi mà không để ý, tôi sẽ cố gắng rút tay ra một cách từ từ, nhưng chẳng được, hắn còn nắm chặt thêm.

"Không cần!" Lôi Vi Vi nhất định từ chối. Hắn gầm lên một cái. Bắp tay của hắn gồng lên, làm cho tôi khóc không ra nước mắt vì cái tay đang toát mồ hôi sắp gãy ra thành từng khúc kia. Tôi muốn kêu lên vì đau, nhưng mà tâm trạng của đại ca không tốt, nên thôi tôi đành chịu, với tư cách là một đàn em ngoan ngoãn.

Nhìn Lôi Vi Vi với vẻ bất mãn cay nghiệt này, tôi lại nhớ đến cái lần đầu tôi chứng kiến hắn ta và Đường Thiên Thu cãi nhau. Điên điên cuồng cuồng, chửi bới loạn hết cả lên. Lôi Vi Vi cũng buồn chán một cách kì lạ. Có vẻ như cậu ta vẫn còn lưu luyến Đường Thiên Thu. Mặc dù nói thích tôi, nhưng cô ta lại là người mà Lôi Vi Vi đã đơn phương nhiều năm, không xao xuyến bởi hồi nhớ thương mới lại.

Trong chuyện này, rốt cuộc là tôi hay Đường Thiên Thu là người phá đám?

Hay là Đường Thiên Thu là lí do chủ chốt giải thích vì sao tôi không dám nhận lời làm bạn gái Lôi Vi Vi?

Hay là vì tôi mà Lôi Vi Vi và Đường Thiên Thu không thể đến với nhau?

Mà cũng đúng, hai lần bọn họ cãi nhau, tất cả là vì tôi mà ra cả. Thế nhưng Lôi Vĩ Vĩ lại không cho rằng đó là lỗi của tôi, mà lại còn hiển nhiên nói thích tôi nữa chứ! Đường Thiên Thu mặc dù thích Hàn Băng Vũ, nhưng cái người theo đuổi cô ta mấy năm ngoặt một cái chuyển sang thích người khác, cô ta không tức mới là lạ.

Huống hồ bạn của cô ta, Triệu Ánh Nguyệt là hôn thê của Lôi Vĩ Vĩ. Cô ta căm ghét tôi là phải.

Đang suy nghĩ mông lung về vấn đề 'tam giác tình yêu', Lôi Vĩ Vĩ bỗng đặt hai tay lên bàn rồi đứng dậy. Chiếc ghế được hất ta ngồi lên bị đẩy mạnh ra đằng sau vang lên những tiếng rít tới chói tai. Tôi ngược nhìn lên bóng dáng cao lớn của hắn, ngạc nhiên đến mấy cũng không dám cất tiếng hỏi.

"Chúng ta đi!" Lôi Vĩ Vĩ cúi xuống nhìn tôi, đề nghị.

"Nhưng đồ ăn..." Tôi nói với ngữ khí lúng túng.

Lôi Vĩ Vĩ không nói gì cả, mà chỉ bước ra khỏi chỗ ngồi, đẩy cửa bước một lèo ra ngoài. Mặt hắn tỏ ra nghiêm nghị với sắc thái lạnh lẽo có một không hai mà từ trước đến nay chưa bao giờ như vậy. Đúng lúc hắn vừa đi thì một đĩa thức ăn thơm nức được mang tới. Anh nhân viên phục vụ bắn khoăn khi thấy Lôi Vĩ Vĩ bỏ tôi lại một mình trong phòng. Nhưng dù vậy, anh ta vẫn bung đĩa thức ăn vào, đặt trước mặt tôi. Nhìn vào cái món của lòng trước mặt trông ngon chảy cả nước dãi (mặc dù tôi không thích ăn nhưng trông rất hấp dẫn), tôi vừa e dè vừa lo ngại, chỉ tay vào cái đĩa của lòng. "Những thứ tôi gọi.... đã trả tiền chưa?" Tôi hỏi.

"À... thưa cô... "Anh chàng với khuôn mặt bầu bầu trẻ con này gượng gạo nhìn tôi. Ánh mắt anh ta ánh lên một vẻ khinh thường rất kỳ lạ. Kiểu như nghĩ tôi là gái gọi, đi ăn bám thiếu gia nào đó và rồi bị bỏ rơi, giờ không có tiền để trả.

Cứ nhìn anh ta nghĩ như thế, nên tôi không để cho anh nói xong thì đã nhảy bổ vào giữa câu. "Vậy cứ mang hết đồ ăn ra đây." Tôi khua tay ra dấu hiệu yêu cầu bồi bàn cứ phục vụ phòng này như bình thường. Xong, tôi lại hạ giọng và nói bằng kiểu nhà quê. "Tí tôi rửa bát được không? Anh biết không, tôi là nữ thần rửa bát, một lần rửa sạch bong như mười lần đó."

Tích tắc tích tắc!

Tôi có thể thông báo rằng, có một sự im lặng không hề nhẹ ở trong căn phòng này. Anh chàng phục vụ cứ nhìn tôi không thôi với khuôn mặt bối rối lại đầy khinh miệt. Tôi chép chép miệng, mím chặt môi lại, đợi chờ câu trả lời thốt ra từ miệng anh ta. À ngờ, trong lúc căng thẳng nhất thì anh lại phì cười nhẹ nhàng. Chân lòng mày tôi khẽ nâng nhẹ lên, vẻ mặt khó hiểu chắc đủ khiến anh phục vụ nhận ra điều đó và giải thích cho tôi một lời. "Thưa cô, cô cứ việc dùng bữa thoải mái. Còn đây là nhà hàng của Lôi gia, nên tiền ăn này tôi sẽ bàn bạc lại với ông chủ." Anh ta mỉm cười, nói với tôi từ những giọng điệu nhẹ nhàng nhất. "Cô đừng lo."

Hóa ra, đây là nhà hàng của gia đình Lôi Vĩ Vĩ. Thảo nào cái tên một xu không dính túi như hắn cũng ra về ta đây lắm tiền được. Hóa ra, tiền ăn này hắn lại dón hết cho bố mẹ trả. Chà, người giàu thì giàu sự mà nghèo thì nghèo thì giẻ rách còn chẳng có nữa là giẻ rách. Tốt nhất là tôi cứ xử lý hết đồng thức ăn này cho đỡ phí. Dù sao lát nữa có món tôm hùm tôi có thể ăn được. Đợi ăn xong vài món tôi thích, tôi sẽ ra về.

Nhưng mà không hiểu sao, tôi lại có cảm giác gì đó rất thất thường.

Tự dưng lúc này, tôi lại mong Lôi Vĩ Vĩ quay trở lại và ngồi đối diện với tôi, cùng nhau ăn bữa trưa này, nói chuyện với nhau một cách tử tế nhất.

Muốn cậu ta trở lại, nắm tay tôi tới mức bẽ cũng được.

Nhưng ôi thôi, Đường Thiên Thu đã làm gì thế này? Bất thành linh xuất hiện và làm khó tâm trạng của Lôi Vĩ Vĩ. Rồi khi hắn bỏ đi, mặc dù đã bảo tôi đi nhưng ngữ khí có vẻ lại tỏ vẻ 'tôi muốn ở một mình'. Tôi bị bỏ lại ở đây, một mình bơ vơ lạc lõng trong chốn 'phồn hoa đô thị' này.

Từng miếng cá chiên xù bỏ vào miệng, đáng lẽ sẽ có chút vị ngọt và mặn, nhưng không biết vì sao, nó cứ cay cay, rồi lại đắng ngắt, và rồi chẳng còn vị gì nữa. Tôi vốn định trút giận lên mấy anh chị phục vụ, nhưng nghĩ người ta cũng khổ rồi nên lại đành cầm mặt xuống hốc tiếp. Tôi thấy, dù mình có ăn bao nhiêu thì cũng chả có tác dụng gì, vị của nó vẫn sẽ như thế, và cả các món ăn khác cũng vậy.

Thế giới ngoài kia, thật sự không ai để tâm tới tôi cả. Những chiếc xe ngoài kia vẫn tiếp tục đi, gió vẫn tiếp tục thổi, mặt trời vẫn liên tục chiếu sáng không nghĩ, những người phục vụ vẫn lướt qua căn phòng ăn của tôi mà không hề quan tâm một thứ gì. Và đặc biệt hơn, thời gian vẫn cứ trôi, để cho cảm giác cô đơn buồn tủi này vẫn kéo dài mãi, để cho sự mong đợi vẫn vô tiếp diễn chờ đợi. Tâm trạng tôi bây giờ, chắc cũng chẳng đáng giá bằng một hạt bụi.

Làm sao bây giờ? Chỉ vì tiếc rẻ đồ ăn mà tôi lại không đi cùng Lôi Vĩ Vĩ?

Và cũng chỉ vì bản thân mình đã để mặc cho cậu ta bỏ đi, giờ đây lại hối tiếc muốn cậu ta quay lại sao?

Mày nghĩ còn có chuyện đó xảy ra sao, Diệp Trúc Y?

Trong khi tôi đang muốn gục xuống mà ngủ một giấc cho đỡ phải ăn, thì điện thoại tôi rung liên hồi. Hình như có một cuộc điện thoại gọi đến. Tôi nhìn màn hình, đúng thật là Lôi Vĩ Vĩ.

Tôi vui mừng, thoát khỏi cơn buồn ngủ. Gạt để nghe, tôi áp lên tai phải. "Alo?"

"Sao cô chưa về?" Giọng ngái ngủ hay buồn thiu thiu nhưng pha chút nghiêm túc của Lôi Vĩ Vĩ cất lên làm tôi thấy rối bời.

Cậu ta bị làm sao vậy? Nhân cách khác xuất hiện rồi à?

"... Tôi... về đây."Trả lời cụt lùn, tôi lại đợi xem Lôi Vĩ Vĩ sẽ nói gì tiếp.

"Tôi đợi cô dưới tầng một khách sạn."Lôi Vĩ Vĩ vừa dứt lời thì đập máy. Đầu dây bên kia vang lên những tiếng tút tút không ngừng. Tên điên này, sao tự dưng lại làm tôi thấp thỏm không yên thế này?

Tôi không nghĩ hay chờ thêm phút giây nào nữa. Ngay lập tức, tôi cầm theo đồ, đi ra khỏi nhà hàng, bắt taxi về khách sạn, nơi Lôi Vĩ Vĩ đang chờ.

Còn mấy anh chị nhân viên bồi bàn vừa bê đồ ăn vào thì không thấy tôi, nên ngoài ngơ ngác ra thì họ cũng không biết làm gì khác.

Khổ thân! ==

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9-10: Giọng ca vàng của năm

Về tới trước cổng khách sạn, tôi sau khi trả tiền taxi thì vội vàng vàng chạy vào bên trong như vừa đi ăn cướp. Đến mấy cái bậc thềm lát đá trước cổng khách sạn cũng suýt thì lấy đi cái mạng bé bỏng này của tôi. Tôi chưa từng nghĩ sẽ có cái ngày mà mình lo lắng cho Lôi Vĩ Vĩ như thế này, rồi chạy thực mạng để đi tìm hắn, chỉ để nhìn mặt và hỏi hắn một câu tầm thường: "Cậu có làm sao không?"

Vào trong tầng một, tôi nhìn quanh một lúc mà không thấy Lôi Vĩ Vĩ đâu cả. Tôi tìm cả ở trong nhà ăn, quán cafe, phòng tập thể hình, vân vân và vân vân mà mãi chẳng thấy bóng dáng cậu ta đâu. Tìm tôi bất chợt đập mạnh lên theo từng nhịp, không hiểu là do chạy đi chạy lại hay là do thấp thỏm không yên nữa. Cậu ấy nói với giọng mệt mỏi như vậy, nhất định là đã có chuyện gì đó xảy ra.

Lúc này có số điện thoại gọi tới. Chưa kịp nhìn xem đó là số của ai, tôi đã vội nghe máy. "Alo, Lôi Vĩ Vĩ à?"Tôi thờ không ra hơi, hỏi.

Ai ngờ đầu dây bên kia đúng là Lôi Vĩ Vĩ thật. Tôi ban đầu cứ tưởng mình sẽ nghe được giọng nhẹ nhàng của hắn, nhưng mà tôi thật sự không biết rằng...

"Y Y, cô muốn đại ca đây chết trong nhà vệ sinh hả?"Lôi Vĩ Vĩ gắt lên."Nhanh lên, vào trong nhà vệ sinh nam ý."Giọng hắn ta thúc giục, làm cho nỗi lo lắng đáng cay xót lòng của tôi hạ từ mức Max đến mức âm.

Tại một cửa hàng chuyên bán các món ăn vặt nổi tiếng chỉ cách khách sạn vài bước chân, tôi và Lôi Vĩ Vĩ lại đánh chén thêm một bữa đã đời nữa. Tôi đã ăn no lắm rồi ý, bụng chướng lên như sắp đẻ rồi, nhưng mà cái tên điên này cứ ép tôi phải ăn cho bằng được. Có nôn thì nôn, dù thế nào thì vẫn phải ăn. Thực ra lúc ở nhà hàng, tôi chưa kịp ăn gì nhiều cho lắm. Nhưng cứ nghĩ tới việc sau này vác cái thân hình béo ục béo ịch đi làm việc kiếm tiền thì tôi lại thấy tội lỗi cho cái dạ dày ngày đêm làm việc cật lực vì một sức khỏe tốt cho tôi.

Mai sau tôi có tăng lên sáu mươi cân, tôi thề tôi quyết sống mái với Lôi Vĩ Vĩ phen.

Đang ăn cái kẹp hồ lô nóng hổi, suýt suýt xoa xoa rồi lại nhồm nhồm như chuột gặm chân bàn, tôi đột ngột bị Lôi Vĩ Vĩ dùng cái bàn tay hộ pháp của hắn đập bốp vào lưng một phát. Tôi đang nhai thì ngay tức khắc phun toẹt những miếng bã trong miệng ra. Vừa ho sù sụ vừa đập lên ngực tránh việc tắt thở mà chết, tôi đưa ánh mắt cay nồng lên nhìn Lôi Vĩ Vĩ.

Tôi chỉ cần thổi lửa thôi là có vệ sĩ đến cứu tôi đây nhá!

Hắn chà những không để ý tới tình trạng nửa sống nửa chết của tôi, mà còn đập cho thêm một nhát nữa khiến tôi suýt nôn rồi mới dừng lại. "Y Y, cảm ơn cô vừa nãy đã cứu tôi nha!"Hắn cười hi hi như đứa trẻ con mới lên ba.

Hic, mọi người đừng hiểu lầm đó là việc gì cao cả. Tôi đơn giản chỉ là đưa cái cuộn giấy vệ sinh cho hắn trong nhục nhĩ và ánh mắt khinh bỉ của mọi người xung quanh mà thôi! Có cái gì mà phải cảm ơn chứ... Mà sao hắn cứ nhất thiết, bắt đi bắt dịch phải gọi tôi nhĩ? _ _ =

"À mà Y Y, cô có muốn nghe lại bài hát lúc trước tôi viết cho cô không?"Lôi Vĩ Vĩ hỏi, nhúm nốt miệng thịt nướng cuối cùng.

"Ha... hả?"Tôi nhất thời lấp bắp, nghệt mặt nhìn hắn.

Ôi thôi, đừng bảo lại là cái bài hát hắn tự biên tự diễn một mình một kiểu đó nhé? Tôi nghe một lần mà đã nổi hết cả da gà, lạnh toát cả sống lưng rồi. Bây giờ bắt tôi nghe lần hai thì tôi sống sao?

Cùng lắm ngất xỉu, nhập viện ba ngày là ra ấy mà.

"Cùng lắm" hả, Diệp Trúc Y? = =

Lôi Vĩ Vĩ là một tên đàn, chưa bao giờ đọc được hay hiểu được hay kể cả đoán được cảm xúc của đối phương cũng là không. Vì vậy, cho dù tôi có để lộ biểu cảm rõ tới mức nào thì cũng không thể khiến hắn ngừng hát. Mà kể cả tôi có bảo hắn dừng lại thì với cái tính cách đầu cứng như đá của hắn, làm sao mà chịu ngưng?

Mày là người có thể thối lửa gọi vệ sĩ, là nữ thần rửa bát cơ mà. Có gì đâu mà phải sợ hắn ta, ý nhầm, sợ bài hát của hắn ta?

Đúng vậy, không việc gì phải sợ cả. Càng cứng rắn hắn càng rụt cổ lại. Tiến lên, nữ thần rửa bát!

"Ồ... vậy... vậy thì... tùy cậu thôi, tôi... chẳng sợ đâu." Tôi mặc dù nói thế, mặc dù cố gắng làm mặt dửng dưng nhưng giọng vẫn run như cây sậy.

Nhưng có vẻ Lôi Vĩ Vĩ chẳng hiểu cái gì từ đầu tới cuối cả. Cậu ta háng giọng, giả vờ ngượng nghịu một chút rồi bắt đầu công cuộc tra tấn màng nhĩ. "Cách anh nhìn em... không phải là nhìn trực diện vào đôi mắt của em... mà là dõi theo em... từ phía sau." Vừa nghe thấy câu đầu tiên, mọi người xung quanh đều quay lại nhìn ngay tắp lự. Tôi lại thấy cái độ xàm của hắn còn lớn hơn cả độ xàm lúc ở nhà hàng. Tôi ngoài việc làm mặt gượng gạo, cố gắng nhếch cái môi lên để cười với những người lạ xung quanh ra thì chỉ muốn đào cái lỗ rồi chui xuống. Những vị khách đứng ngồi xung quanh bắt đầu đổ dồn chú ý lên hai người chúng tôi hơn.

"Cậu nhóc kia đẹp trai phết đấy chứ?"

"Con bé kia kìa, số sướng nhỉ?"

"Không xinh cho lắm mà."

*** ai vừa nói, ai vừa nói hả?

Họ cười tùm tùm, chỉ chỉ chỗ chỗ rồi lại hết sức tác thành chúng tôi. Thậm chí có người hô hoán kêu la ầm ĩ, vỗ tay đôm đốp bắt chúng tôi hôn.

Má!!!!!! Bây giờ thì tôi thật sự mong Đường Thiên Thu xuất hiện ở đây. Cầu mong cho cô ta đến phá tan cái nỗi kinh hoàng này đi. Tôi nghe cô cười cũng được, làm ơn hãy cứu rồi tôi!

Bài hát quá sến sẩm lại còn cộng thêm cái "giọng ca vàng" của Lôi Vĩ Vĩ khiến tôi không dám để dù chỉ một chữ lọt vào tai hay bình luận gì thêm về ý nghĩa của bài hát nữa. Tôi cố gắng giữ chặt hai bàn tay của mình, phòng trường hợp tôi gio lên bịt tai theo phản xạ. Lôi Vĩ Vĩ không ngừng mà còn háng hơn bởi vì người cổ vũ quá nhiều. Tôi từ một nữ thần rửa bát, do không làm được tích sự gì nên bị đẩy xuống trần gian, giờ phải chịu khổ như thế này đây.

Tên này đúng là không có nổi một cái dây thần kinh xấu hổ đây mà. Không thấy tôi ngượng chín cả mặt hay sao? Chỉ muốn vả vả và chết, đấm đấm đấm chết hắn mà thôi. Cái khuôn mặt điển trai của hắn, hấp dẫn mà tình nghịch đó từ bây giờ đã chính thức bị giọng hát của bản thân mình hủy hoại.

"Á, chuyện gì đây?" Một giọng nói quen thuộc vang lên ở đằng sau chúng tôi. Cả quán đang "vui vẻ nhộn nhịp", Lôi Vĩ Vĩ đang gào đến nốt cao nhất (giọng hắn càng ngày càng run như sắp hết hơi) thì bị tiếng hét hoảng hốt này ngắt quãng. Mọi người đang ồn ào náo nhiệt thì chìm bật trong sự im lặng, tất cả đều hướng mắt nhìn về phía phát ra giọng nói.

Là... Hoa Ân và Hoa Băng sao?

Chắc, sao cái số phận mình chỉ quanh quẩn mấy người họ thôi chắc? Dù sao thì, tôi đang xấu hổ vì bản thân tôi đang ngồi cạnh một tên điên và thay cho cả cho Lôi Vĩ Vĩ vừa trốn trại đây. Dù hai người cô ta đến thì tôi vui thật đấy, vì được giải thoát, nhưng nếu họ đã biết chuyện này thì không chừng họ sẽ về bầm báo với Đường pí xà mất. Lúc đó tôi có đang hốt cút ngoài đường chuộc tội thì chắc cũng chẳng xong chuyện với cô ta.

Nghĩ vậy, tôi vội vàng đứng dậy, nở nụ cười miễn cưỡng trước khi bị ăn thịt. "Mấy cậu vào ăn chung cho vui nhé?" Tôi hỏi với ngữ khí khách sáo.

"Này, mấy cô làm gì ở đây hả?" Lôi Vĩ Vĩ đứng phắt lên tỏ vẻ phẫn nộ. Hắn đã trở về vẻ hung bạo thường ngày vốn có. Cậu ta đứng ra phía trước, kéo tôi lại đằng sau như muốn bảo vệ, rồi mới xô thẳng vào mặt hai chị em sinh đôi họ Hoa kia một liều.

"Lôi Vĩ Vĩ, Diệp Trúc Y, hai người không đi theo trường mà dám tự tách mình ra... à?" Hoa Ân lên tiếng phản đối nhưng chất giọng vẫn run cầm cập vì bị Lôi Vĩ Vĩ làm cho khiếp sợ.

"Này, thế thì Đường Thiên Thu làm thế nào? Cả hai cô nữa?" Lôi Vĩ Vĩ nói, bắt chấp họa đang tới gần.

"Bây giờ trường đã cho về nghỉ ngơi rồi." Hoa Băng nói nhưng lại không dám nhìn trực diện vào ánh mắt của Lôi Vĩ Vĩ. "Thầy cô giáo đang đi từng phòng kiểm tra đó!"

"Cứ nói bừa, nếu không thì hai cô ở đây làm gì?" Lôi Vĩ Vĩ cãi cùng.

"Chúng tôi đã xin phép rồi."

"Thế thì chúng tôi cũng xin phép rồi."

Tôi Xa Mạc Lôi. = ="

Tên Lôi Vĩ Vĩ này thích lạc trôi giữa bầu trời của mấy ông bà thầy cô quý quái sao?

Tôi thì không muốn như vậy, sẽ ngạt thở mất.

"Lôi Vĩ Vĩ, hay là chúng ta về..."Tôi thì thâm.

"Không được, đang vui cơ mà." Và rồi bị hấn ngắt lời.

"Kéo muộn rồi lạc đường..."Tôi lại nói tiếp.

"Vớ vẩn."

"Đi về đi mà, thầy cô giáo và chúng ta không thuộc về nhau đâu."Tôi lí nhí thuyết phục.

Cũng phải đa tạ Hoa đại tiểu thư và Hoa nhị tiểu thư thôi. Vì họ xuất hiện nên chúng tôi mới về kịp phòng của mình và không bị dính hình phạt nào cả. Thậm chí tôi còn suýt bị bắt lúc chạy từ cầu thang máy xuyên qua hành lang và đi vào phòng ngủ, nhưng may mà người đi điểm danh toàn là mấy ông thầy "đao" nhất trường và vài bà cô lười nhác, nên tôi may mắn thoát chết. Kiếp này qua được cửa ải lớn như vậy, cũng là do trời thương tôi!

Phù, ít ra tôi cũng thoát khỏi số phận cầm tù bởi Lôi Vĩ Vĩ trong ngày hôm nay!

.....

Em tên Lui họ Lê không phải là sky's.

Cuối cùng cũng thi xong rồi mọi người ơi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lí do đăng muộn: Hôm thứ 6 em ôn thi nốt môn cuối cùng(((

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10-1: Triệu tiểu thư #39;đa dạng#39;

Tối hôm đó, sau khi tắm rửa ăn uống xong hết, chỉ còn việc chuẩn bị treo lên giường đắp chăn đi ngủ, tôi và Triệu Ánh Nguyệt mỗi người một việc, chả ai đã đụng đến ai cũng không hé nửa lời nói chuyện với nhau một từ. May mà bà chị Triệu tiểu thư hiền lành ngoan ngoãn, không quen với việc bắt nạt người khác nên ở cùng phòng với cô ấy khá là nhẹ nhàng. Ngay cả khi mặc bộ đồ ngủ hình ảnh lợn đang ăn cám, và đắp thêm cả mặt nạ hình con gấu trúc trông rất buồn cười, những điều này còn làm Triệu Ánh Nguyệt dễ thương hơn ban ngày rất nhiều lần. Cô ấy ngồi trên giường bên cạnh tôi, trước mặt là máy tính, đang xem một bộ phim tình cảm Hàn Quốc, tay thì móc móc sang bên cạnh, miệng nhồm nhoàm ăn bim bim. Cô ấy xem rất chăm chú, dường như chả để ý tới những gì đang diễn ra xung quanh.

Phim gì đấy? Có phải là phim về chàng tiên cá không?

Ngoài cái điện thoại xin được trả tiền hộ ra, tôi chả còn gì để cảm. Ngồi nhìn màn hình mãi cũng chán, tôi đành bật dậy rồi dùng điều khiển bật tivi. Nhưng vừa mới bật lên thì Triệu Ánh Nguyệt đã tháo tai nghe, quay sang tôi với vẻ mặt vô cùng dịu dàng nhưng lời nói có chút khó chịu. "Tôi đang xem phim, phiền cô tắt tivi được không?"

Tôi vốn là người không thích 'làm phiền', nên gật đầu hiền lành, ngoan ngoãn tắt ngay tivi đi. Nhưng rồi nhận ra mình lại một lần nữa lâm vào tình trạng vô công rồi nghề. Tôi tia ánh mắt tới chỗ vali đựng đồ của mình rồi nhảy xuống giường, mở vali ra lấy vài món đồ ăn vặt. Đầu tiên là vài gói bim bim, rồi đến một gói xúc xích heo, và một hộp sủi cảo làm sẵn do đi tôi cứ cố nhét vào vali tôi cho bằng được. Nghĩ vậy, tôi liền mở hộp sủi cảo ra, ngồi lên giường như Triệu Ánh Nguyệt, một tay cầm điện thoại đọc mạng một tay bốc ăn ngon miệng. Mùi hương không nồng nặc nhưng cũng đủ để Triệu Ánh Nguyệt ngửi thấy. Triệu tiểu thư có vẻ là người háu ăn, nên vừa ngửi thấy mùi đồ ăn, cô liền vội vàng dừng phim lại, tháo tai nghe và đi ra chỗ tôi, đứng bên cạnh quan sát tỉ mỉ với nét mặt nghi ngờ mà lại không nói câu gì.

Vừa để ý cô ấy từ nãy tới giờ đứng 'stalk' tôi, tôi giật bắn cả mình suýt đánh rơi điện thoại.

Cứ như mình vừa thổi lửa, anh vệ sĩ đứng ngay đằng sau vậy.

Thấy cô ấy đến, tôi không khỏi ngạc nhiên quay sang. Nhìn ánh mắt hiện lên hai chữ 'tội lỗi' như vậy, tôi cũng thấy tội. Dừng đùa chuẩn bị từ nhà gấp một miếng cho Triệu Ánh Nguyệt, đưa lên gần miệng cô ấy. "Ăn không?"

Công nhận, từ nãy giờ cô ấy ăn hai gói bim bim to bự rồi mà vẫn đói. Tôi tự hỏi, cô ấy ăn đêm nhiều như vậy, sao hai cái chân như cái que, bụng phẳng,

chỗ cần béo có béo. Còn tôi thì... hoàn toàn ngược lại?

"Đó là sùi cảo, phải không?" Triệu Ánh Nguyệt hỏi lại. Tôi nghĩ, cô ấy chắc cũng là một người kĩ tính, đa nghi.

"Ừm, di tôi làm." Tôi gật đầu, cười. "Ăn đi."

Triệu Ánh Nguyệt cầm lấy đôi đũa, định cho vào miệng ăn thử. Ai ngờ đúng thời khắc quan trọng thì Đường tiểu thư lại xuất hiện ở ngoài cửa. Cô ta không có thể phòng nên đứng ở ngoài gọi to tên của Triệu tiểu thư (nghe cái giọng kiêu ngạo như vậy đã biết là ai rồi =_) Triệu Ánh Nguyệt mỉm cười gượng gạo với tôi, trông rất có khí phách của một công chúa thực sự. Cô ấy nhanh chóng ra mở cửa. Khi gặp Đường Thiên Thu, cô ấy tỏ vẻ rất vui mừng. Triệu Ánh Nguyệt tốt bụng mời Đường Thiên Thu vào nhà, ý tôi là vào phòng, nhưng cô ta phụ lại lòng tốt của Triệu tiểu thư, không nói gì cả mà họ cứ im lặng trong giây lát. Tôi tuy không thể nghe thấy bọn họ thì thầm to nhỏ gì ở ngoài cửa nhưng tôi cũng đoán ra được phần nào. Tôi nghĩ thế nào tôi cũng là người mà bị họ nói xấu cho mà xem. Lí do Đường Thiên Thu không vào chơi với Triệu Ánh Nguyệt là gì, là...

Tôi. =.=

Mãi lúc sau, Đường Thiên Thu nói to trở lại. "Bên dưới có nhạc nước đó, đi xem không? Muộn tí không sao!"

"Ừm, hay đó." Triệu Ánh Nguyệt phản khởi nói. Xong, cô ấy quay về phía tôi đang ngồi, vẫy tay chào tạm biệt. "Cô cứ ngủ trước đi nhé."

Tôi gật đầu, chào lại Triệu Ánh Nguyệt. Khi họ chưa đóng cửa hẳn, tôi vẫn nghe thấy tiếng của Đường Thiên Thu vọng lại. "Cậu đừng tiếp xúc với con rắn độc đó. Cô ta..."

Nhưng mà Triệu Ánh Nguyệt cứ thế mặc nguyên bộ lọn cá mả ra ngoài sao?

Haiz, sao lúc nào tôi cũng là đối tượng bị đem ra tế lễ vậy? Không hiểu mình làm sai điều gì mà bị nhiều người ghét như vậy. Tôi đoán là do tôi bị dính líu đến Lôi - Diêu - Khương và Hàn - Cao - Triệu, sáu gia tộc danh giả nhất cái nước Trung Quốc này. Từ khi gặp bọn họ, đời tôi như bị chìm xuống tận đáy biển, bơi siêu đến mấy cũng không ngoi lên được. Thật ra là không tới mức thâm thù như vậy, nhưng có thể tạm ví von. Tôi chả thể bơi lên được trên mặt nước, vì đại dương rất sâu, mà lòng tôi lại chết trước khi rơi xuống đó rồi.

Tôi vừa ảm ức, vừa buồn bã, ngồi ăn hết cả hộp sùi cảo, rồi vừa xem tivi vừa ăn bím bím. Ngồi xem phim hài cười tẹt ga, xong lúc đi ngủ thì lại buồn thiêu thiêu, cứ muốn khóc cho thỏa nỗi đau này.

Cô đơn hiu quạnh, nhưng tôi vẫn không muốn kết bạn với ma trong phòng.

Có bật lửa không ta?

Thôi, mình không nghịch đại.

Tôi không biết Triệu Ánh Nguyệt đã về từ lúc nào. Chỉ biết sáng hôm sau, tiếng nhạc aerobic quái quỷ ở đâu đó đã đánh thức tôi dậy. Tôi mơ mơ màng màng ngóc đầu ra khỏi chăn, mắt nhắm mắt mở không kịp đeo kính cổ gắng định thần tiếng nhạc đó phát ra ở đâu. Tôi phát hiện ra Triệu Ánh Nguyệt chính là đang bật cái nhạc aerobic thần thánh rồi tập thể dục chào buổi sáng, cứ huyênh hục rung hết cả phòng.

Tôi thờ dài, nằm vật xuống rồi chồm chồm lên. Đeo kính nhìn đồng hồ mới có năm giờ sáng. Tôi cố gắng ngủ tiếp.

Nhưng đéch được.

Kết quả, tôi nhận ra một điều, Triệu Ánh Nguyệt có một đặc tính xấu nữa mà không ai có, đó là chỉ biết nghĩ cho bản thân, chả thèm quan tâm người khác ra sao.

Hic... tôi muốn ở một mình!!!! T □ T

Lúc tôi đã dần quen với âm thanh ồn ào đó thì đôi mắt đã lim dim, đầu óc một lần nữa chìm vào giấc ngủ. Được lúc mình ngủ thì cái tiếng điện thoại đầu giường bắt đầu rung bần bật làm tôi tỉnh cả giấc, giật mình mở toang hai con mắt.

Tôi hận không thể hận thêm cái điện thoại. Tôi đánh vật với cơ thể mãi mới ngồi được dậy, mở điện thoại ra xem xem là con hay thằng trời đánh nào dám nhắn tin vào lúc... ờ (nhìn đồng hồ) sáu giờ sáng như thế này.

From Hàn Băng Vũ: Hôm nay hãy dành một ngày cho tôi nhé. Lúc tám giờ tôi đợi cô ở sảnh sau.

Tôi đeo kính vào, đọc lại. Nội dung vẫn vậy, không có gì khác, như vậy là tôi không hề nhìn nhầm. Nhưng sao... có cái gì lạ ở đây.

Ai là Hàn Băng Vũ?

Tôi gãi gãi đầu, ngáp ngắn ngáp dài.

À... là...

Oái, là Hàn Băng Vũ nhắn cho tôi á? Vào sáng sớm như thế này á? Nội dung tin nhắn khá là dài so với phong cách của cậu ấy. Mà tám giờ là lúc toàn

trường khỏi hành đi chơi, không lẽ cậu ấy bắt chước Lôi Vi Vi, định dắt tôi lên ra khỏi đoàn sao?

Thật là định mệnh!

Cậu ấy lại muốn dẫn tôi chui đầu vào một hang cộp khác sao?

Đi chơi với Hàn Băng Vũ, nên hay không?

Ai cho tôi lời khuyên?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10-2: "Tôi đã bao cả chỗ này rồi."

Sau khi được điểm danh xong, tôi trốn khỏi hàng lớp đi ra phía đằng sau khách sạn, nơi Hàn Băng Vũ đang chờ. Khó nhất là cái tên Lôi Vi Vi, mãi mới thuyết phục được hẳn rằng tôi chỉ đi vệ sinh, vệ sinh một lát thôi. Nhưng cũng may một phần là mấy tên đàn em làm cho Lôi Vi Vi phân tâm nên tôi mới trốn thoát được dễ dàng như vậy. Nếu không tôi đã bị hẳn xích lại ở cô như chó rồi.

Mặc dù hôm nay tôi "cao chạy bay xa" cùng Hàn Băng Vũ, thông thường thì tôi sẽ thấy có lỗi với Lôi Vi Vi, nhưng không hiểu tại sao tôi lại thấy rất hồi hộp và vui mừng. Vì tôi thừa biết rằng Hàn Băng Vũ sẽ không bao giờ làm mấy cái chuyện xấu hổ giống với Lôi Vi Vi, ví dụ như tự sáng tác một bài hát hay thơ thúng gì đó để tặng cho tôi.

Lúc tôi ra được đến sảnh đằng sau thì cũng là lúc tôi thấy Hàn Băng Vũ đang ngồi trên chiếc ghế đá ngay ngoài cổng, một tay đặt lên lưng ghế phía sau, tay còn lại cầm chiếc điện thoại bấm bấm gì đó trên màn hình. Trông cái dáng ngồi đậm chất công tử này làm tôi đơ người mất vài giây. Cảnh tượng này khiến cho Hàn Băng Vũ càng ngày càng giống y hệt một chàng hoàng tử từ trong truyện cổ tích bước ra, ngồi ở một nơi đầy lãng mạn để đợi công chúa đến.

Mà... tôi đâu phải công chúa nhỉ? = =

Dứt khỏi giấc mộng có mơ cũng không được, tôi chạy lại gần Hàn Băng Vũ. Dường như nghe thấy tiếng bước chân của tôi, cậu ấy ngẩng đầu lên nhìn. Vừa chạm phải ánh mắt của tôi, Hàn Băng Vũ đã vội bật dậy như chuẩn bị ăn mừng trúng số độc đắc, rồi mỉm cười nhẹ nhàng chào tôi như thiên sứ.

Ôi mẹ ơi, cậu ấy cười kia! > o <

Chết rồi, đây không phải là thời gian để sướng đâu, Diệp Trúc Y. Tập trung vào câu chuyện chính đi, nếu không Hàn Băng Vũ sẽ nghĩ mày chỉ là một con hám zai không hơn không kém.

"Sao cậu tách được đoàn nhanh vậy?" Tôi nghĩ vội ra một chủ đề nào đó, hỏi.

"Tôi xin phép!"

"Đoàng!" lên một cái như sét đánh ngang tai. Tôi sốc tới tận gót chân của trời. Xin phép được á?!

Thấy tôi há hốc mồm ra vì kinh ngạc, Hàn Băng Vũ khẽ bật cười. "Không phải cậu trốn chứ?"

"Đừng!" lên một cái như phát súng nổ bên tai. Tôi xấu hổ tới tận cọng lông chân của trời. Sao mình không hỏi Hàn Băng Vũ ngay từ đầu rằng có được xin phép hay không?

= 3 = đáng trách!

"Ừ thì... tôi đâu có biết là được xin phép!" Tôi cười gượng gượng mà trả lời. Tay đưa ra sau đầu gãi lên gãi xuống.

Xấu hổ chết đi được ý, để Hàn Băng Vũ cười vào cái mặt mình là một nỗi sỉ nhục của cả dòng họ đó.

Hàn Băng Vũ giỏi đoán tâm tư và biểu cảm của người khác hơn Lôi Vi Vi, nên cậu ấy dễ dàng nhận ra rằng tôi đang vô cùng ngượng ngịu. Hàn Băng Vũ khẽ đặt một tay lên đầu tôi, nhẹ nhàng xoa đầu như vỗ về một đứa bé. Tôi suýt thì phụt máu mũi khi nhìn thấy cậu ấy nở nụ cười.

"Được rồi, ta đi thôi." Giọng nói phảng phất mùi hương nước hoa hương gỗ ngọt ngào, lại còn thêm ngữ khí dịu dàng khó cưỡng làm tôi nhìn chằm chằm vào cậu như bị trúng bùa mê, rồi liền gật đầu đồng tình khi Hàn Băng Vũ vừa dứt lời.

Hàn Băng Vũ cùng tôi bắt một chiếc taxi và đi ra một bờ biển hoang sơ cách khách sạn chúng tôi đang trú ngụ nửa tiếng lái xe. Tôi không biết cậu ấy dẫn mình đi đâu, bởi vì tôi chưa từng tới đây bao giờ, và dường như đi xa trung tâm tới mấy thì cảnh quan vẫn như vậy, người không thừa bớt, cây cối không

hiều thêm, tòa nhà cao tầng không gần đi.

Thành phố Bảo Phúc xinh đẹp có được đường biển uốn lượn trải dài được ví như đường cong tuyệt hảo của đất nước, không sao nhìn được hết vẻ đẹp tuyệt mỹ của nó. Bên bờ biển phía tôi đang ngồi đây, có hàng cây dừa lao xao trong gió, có bãi cát mịn như thảm lông. Những điều này càng tôn thêm cái đẹp vốn có của bãi biển xanh mát, ấm lòng người này. Phía bên thành phố ở đằng sau là những tòa nhà cao ốc rực rỡ ánh nắng mặt trời khi tất cả đều có mang thành phần kính. Những khách sạn năm sao đẹp lung linh sáng chói mắt ấy chưa một lần nào thiếu khách. Đường đi bộ lát đá đỏ đang có rất nhiều du khách trong và ngoài nước tản bộ nhích nhàn, và cũng là để xách hai tay hai chân lên để mua sắm, ăn uống và vui chơi, tận hưởng những ngày tháng nghỉ mát êm đềm. Thành phố lớn này là địa điểm thích hợp cho những ngày mùa hè oi bức. Mặc dù thời tiết bây giờ vẫn chưa phải quá nóng, nhưng tới đây để hưởng thụ những làn gió biển tự nhiên thì còn gì bằng.

Chiếc xe taxi dừng đỗ bên cạnh một lối vào nhỏ với hai bên là những rặng dừa nghiêng xuống chào đón. Vùng đất này xếp rải rác mọi nơi là những resort rộng lớn, to gấp mấy lần thị trấn Đức Ngọc. Tôi vừa mới đặt một chân xuống xe, làn gió thoáng mát đã lướt nhẹ qua khuôn mặt của tôi. Mái tóc xoăn xoăn hôm nay tôi đã cắt công chải đẹp để xóa ra, nó đáng lẽ ra vốn gọn gàng nhưng bị thổi bay và trở nên rối bời.

Ngứa mắt quá, sao mình không buộc lên cho xong?

Đội chiếc xe taxi đi rồi, Hàn Băng Vũ mới chân chính đứng trước mặt tôi, dùng những ngón tay thon dài kia chỉnh lại những lọn tóc bay vô tư trong không khí của tôi vào đúng khuôn của nó. Tôi thoáng đỏ mặt khi ngược mắt lên nhìn cậu ấy, rồi lại hơi nhìn xuống phía dưới, để mặc cho bàn tay ấm áp của Hàn Băng Vũ chơi đùa với mái tóc của mình.

Thôi kệ, xóa ra cũng có cái tốt!

Lát sau, Hàn Băng Vũ dứt hai tay túi quần, tiếp thêm động lực vui vẻ cho tôi bằng cách một lần nữa cười thật niềm nở. “Ta đi thôi!”

Xong, cậu đi lên lối đi nhỏ duy nhất giữa một rừng cây dừa trồng trên bãi cát trắng mịn. Tôi sai bước đi theo Hàn Băng Vũ, đứng sau dõi theo bóng lưng dài của cậu. Càng đi sâu vào trong lối đi, tôi lại càng nghe rõ những tiếng nhạc bốc lửa. Mỗi lúc một lo, tôi định bụng hỏi Hàn Băng Vũ đây là nơi nào, thì bỗng dưng có một bóng người nhanh nhẹn từ phía sau chạy lên phía trước, nhảy bổ lên người Hàn Băng Vũ và khoác qua vai cậu. Đó là một người chàng trai vô cùng cao lớn thậm chí còn hơn cả Hàn Băng Vũ. Cách ăn mặc của anh ta nhìn thoáng qua thì có vẻ đoán được phần nào là dân hip hop. Không dừng lại ở cách "fashionable" đó, anh chàng này lại còn cực kì cực kì đẹp trai, chẳng chặc và cuốn hút nữa.

“Xin chào!” Anh ta cười, nói to như hét. “Hàn Băng Vũ, lâu lắm mới thấy đến đây nhé.” Rồi quay ra sau nhìn tôi cười tít mắt, nhăn nhăn lại và nói với giọng to mồm. “Lại còn dẫn bạn gái đến nữa. Haha, cậu nhóc của tôi trưởng thành rồi!!!!” Anh ta vỗ tay bùm bụp lên vai của Hàn Băng Vũ.

“À... không... tôi...” Theo phản xạ, tôi vội phản đối, mặt dần dần trở thành đỏ như trái cà chua chín mọng.

“Tịch Nghiêu, đủ rồi!” Hàn Băng Vũ nói với giọng điềm tĩnh, không hề có chút phẫn nộ nào. “Đừng làm bạn gái tôi ngượng.”

Đùng đùng đoàng đoàng!

Trong cơn mưa có tiếng sấm.

Tôi giật mình, mở to mắt nhìn Hàn thiếu gia. Cậu ấy tự nhận tôi là bạn gái của mình, lại còn vô cùng bình tĩnh tuyên bố như đây là sự thật công bằng ý. Tôi vốn định tiếp tục phủ nhận, nhưng nhìn sang anh chàng Tịch Nghiêu làm mặt cọt nhá, nửa trêu nửa thật nhìn tôi, bản thân lại nhụt hết ý chí.

“À há, vậy là thật hả?” Tịch Nghiêu cười, bỏ cánh tay ra khỏi người Hàn Băng Vũ, quay bộ mặt điển trai và hóm hờ đó nhìn tôi. “Khẩu vị của cậu thay đổi rồi à?” Anh ta quan sát tôi rất kĩ, vừa neho mắt vừa vuốt ve chiếc cằm tròn tròn đó.

Tôi rụt cổ lại như rùa, ánh mắt cố tình liếc sang chỗ khác.

“Chưa bao giờ thay đổi!” Hàn Băng Vũ nói một cách chắc nịch và dứt khoát, rồi liếc mắt sang nhìn Tịch Nghiêu. “Thế sao anh tới đây?”

“Có show quảng bá ở đây. Đang có thời gian rảnh nên đến, bạn bè tôi lát nữa mới phóng tới.” Tịch Nghiêu cho hai tay ra sau gáy, nở một nụ cười đẹp mê hồn. “Tôi tới trước để đặt thuyền.”

“Vậy xin lỗi nhé.” Tịch Nghiêu vừa dứt lời thì Hàn Băng Vũ đã nói tiếp lời luôn. “Tôi đã bao cả chỗ này rồi.”

Tôi đứng một chỗ, im như phỗng, nghệt dài mặt ra.

Hàn thiếu gia ơi, sao cậu lại phí tiền ra để bao chỗ này làm gì? Cho tôi á? Không cần đâu, tôi không cần mấy thứ xa xỉ như vậy đâu.

Tịch Nghiêu đang vui cười thì chợt, biểu cảm đó nhanh chóng vụt tắt. Anh ta quan sát Hàn Băng Vũ với ánh mắt đầy kinh ngạc. Hai tay đang đặt ở sau gáy của mình thì cũng từ từ hạ xuống rồi buông thõng. Hàn Băng Vũ đáp trả lại ánh mắt đó của Tịch Nghiêu với biểu cảm vô hồn, lại còn đầy sự ám chỉ ngầm: "Chỗ này giờ là của tôi và bạn gái, giờ anh hãy mau biến đi."

Thấy không khí giữa hai người có vẻ căng thẳng, tôi đang định phá vỡ thay nó bằng sự vui tươi hơn thì bỗng, Tịch Nghiêu vỗ mạnh một bên vai của Hàn Băng Vũ, mở miệng cười lớn. “Haha, cậu làm anh đây mất hết cả hứng.” Rồi anh ta dần trở nên bình tĩnh, không còn thái độ trêu đùa nữa. “Thế nhé, vui vẻ với bạn gái. Anh cậu đi phiêu bạt đây!” Tịch Nghiêu vừa nói xong thì nháy mắt với tôi một cái, rồi dứt hai tay vào trong túi quần bó đen, cất bước đi ra bên đường lớn với dáng vẻ ung dung chưa từng có.

Anh ta quả là một người kì lạ!

.....

Chúc mừng năm mới các độc giả yêu quý của tôi! *heart* *heart* *heart*

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10-3: Date

Tịch Nghiêu đi rồi, tôi lại cảm thấy có tội cho anh ta.

Hơn nữa, sao Hàn Băng Vũ có thể dễ dàng đuổi người quen đi như thế chứ? Mà cũng không hẳn là đuổi, chỉ là thông báo rằng mình đã bao thôi mà, là do tự Tịch Nghiêu rút lui đấy chứ? Dù sao thì, tôi vẫn thấy ngượng thay cho Hàn Băng Vũ, không hiểu sao.

"Ừm, Hàn Băng Vũ!" Tôi lên tiếng một cách tò mò. Hàn Băng Vũ ngay lập tức dịu mặt lại, quay đầu nhìn tôi. "Anh ấy... là ai vậy?"

"Tôi hay gặp Tịch Nghiêu ở thành phố Gia Trù, lâu dần cũng thành thân quen." Hàn Băng Vũ chỉ nói mù mờ chứ không cụ thể. Mặc dù không vào đầu được nhiều cho lắm nhưng tôi cũng biết điều, không được quá quan tâm vào chuyện riêng tư của người khác, nên tôi chỉ lặng lẽ gật đầu và không hỏi gì thêm.

Nhưng rồi, Hàn Băng Vũ lại nói tiếp sau vài giây im lặng khiến tôi vô cùng bất ngờ. "Anh ấy là dân nhảy chuyên nghiệp, hơn chúng ta một tuổi."

"À, vậy sao?" Tôi gật gù hiểu ra, đáp lại. Tôi bỗng nhớ đến cách cư xử lạnh lùng của Hàn Băng Vũ vừa rồi, cứ phân vân không biết có nên hỏi câu này không. Hỏi ra thì sợ cậu ấy sẽ không trả lời, nhưng nếu không hỏi thì lại thấy thắc mắc trong lòng.

"Cậu không ưa anh ấy sao?" Tôi buột hỏi thẳng.

"..." Hàn Băng Vũ nhìn tôi, không nói gì một lúc rồi mới trả lời. "Không hẳn, chỉ là anh ấy xuất hiện không đúng lúc thôi."

À... không đúng lúc...

Đúng rồi, xuất hiện đúng cái lúc Hàn Băng Vũ đi với 'bạn gái' mà...

Tôi có phải người thừa không nhỉ? Có nên đi xin lỗi Tịch Nghiêu không? ==

Đúng là Hàn Băng Vũ thấy khó chịu khi bị Tịch Nghiêu gián đoạn 'buổi hẹn hò' của mình thật, nên mới đâm ra tức giận 'ngầm' với anh ta như vậy. Tôi cũng thấy xấu hổ, đành cúi đầu nín thin thít, không dám mở miệng nói nửa lời. Mặc dù Hàn Băng Vũ rất dịu dàng, biết chú ý và hiểu được cảm giác của tôi hơn là Lôi Vi Vi, nhưng ở bên cạnh cậu ấy, đôi lúc tôi cảm thấy hơi ngọt ngào và căng thẳng.

Cho nên mỗi khi cậu ấy trở nên lạnh lùng như thế này, tôi lại chẳng dám bắt chuyện nữa.

Sau đó, chúng tôi cũng nhau chóng đi tới nơi mà Hàn Băng Vũ đã bao hết.

Hóa ra đây chính là Sailing Club mà tôi đã từng nhìn qua rất nhiều ở trên mạng. Trong một căn nhà hai tầng xây theo lối biệt thự hiện đại phong cách phương Tây nằm ven biển, tôi để ý rằng chỉ có một vài người ở trong đó. Tôi thậm chí còn thấy một DJ đeo tai nghe ở quanh cổ, điều chỉnh nhạc sao cho vừa phù hợp vừa sôi động.

Tiếng nhạc này cũng chỉ để làm nền cho phong cảnh ở đây. Với lại, tôi cũng không hợp nghe mấy cái thể loại chất xình xình như thế này cho lắm.

Là người nghèo và quê lúa lâu năm, đâm ra cũng thành mê xu hướng nhạc ballad hay nhạc Trung cổ ngày xưa.

Hàn Băng Vũ dặn tôi cứ việc đứng ngoài ngắm biển, còn cậu ấy thì đi vào trong làm gì đó. Tôi làm theo lời cậu, cởi bỏ đôi giày thể thao màu đen ra, cẩn thận đặt trước cửa cầu lạc bộ rồi bắt đầu đi chân trần trên dải cát mềm mại. Tôi cất bước lại gần bờ biển hơn, in lại những dấu chân không mấy trọn vẹn cho lắm ở đằng sau. Tôi đứng ở nơi mà nước biển có thể tạt nhẹ vào, để những con sóng nhỏ bé tạt nhẹ lên đôi chân và tạo cảm giác mát lạnh sáng khoái. Phía bên tay phải không xa kia, có những con thuyền nhỏ màu trắng chạy bằng buồm xếp thẳng tắp ngay trên bãi cát. Đằng đó chỉ có vài thanh niên cao thấp khác nhau đứng nói chuyện rôm rả, lớn tiếng. Rồi nhìn sang phía bên tay trái là một khung nhà khác làm bằng gỗ. Lung linh ánh đèn màu cam và nổi bật giữa ban ngày, tôi có thể dễ dàng thấy đó chính là khu bếp, còn bên ngoài là những chiếc bàn ăn đôi hình tròn được xếp ngay ngắn thành từng hàng. Và đằng sau tôi đây, chính là những chiếc ghế tắm nắng xếp theo hàng ngang dài. Đứng cạnh ở bên là những chiếc ô màu đen có vòng tay to lớn để tạo những bóng râm mát mẽ phủ kín từng chiếc ghế.

Đây thật sự là một câu lạc bộ lớn, chắc chắn kinh doanh hiện giờ rất tốt. Tại vì Hàn Băng Vũ hôm nay đã bao hết nên mới có chuyện ít khách như thế này. Từ bé tới giờ, tôi thật sự chưa từng được vào những nơi như thế này bao giờ, còn chả biết sailing là gì.

Cũng đúng, sailing là gì...

"Trúc Y." Tiếng gọi của Hàn Băng Vũ bắt ngờ vang lên ở sau lưng, như tia nắng ấm sưởi ấm tôi giữa bãi biển trống vắng này. Tôi ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy cậu ấy đứng ở không xa, vẫy tay ra hiệu cho tôi rồi chỉ ra phía những con thuyền buồm phía bên phải vừa rồi. Tôi nhanh chóng quay lại căn biệt thự vừa rồi, đi đôi dép tông được cung cấp vào và theo Hàn Băng Vũ ra lấy thuyền.

Nhìn từ xa, tưởng nó rất bé nhưng bây giờ khi được thấy tận mắt thì không nhỏ chút nào. Mấy anh thanh niên tôi nhìn thấy vừa nãy đang loay hoay làm gì đó trên chiếc thuyền gần nhất. Hàn Băng Vũ đang nói chuyện với hai ông bác nào đó trông lạ mặt. Một bác gái kì lạ từ đầu bước ra, đưa cho tôi một chiếc mũ rộng vành màu trắng, kèm theo lời dặn dò rằng trời sẽ nắng. Tôi vội nhận lấy và cảm ơn rồi mới đội lên đầu. Hàn Băng Vũ đã nói chuyện xong, đi về phía tôi trước khi để tôi tiến về phía cậu ấy, liền nắm chặt tay tôi và đỡ tôi lên thuyền.

Nắm tay rồi... nắm tay rồi...

Tôi thoáng đỏ mặt, nhưng cũng may có chiếc mũ rộng vành này che bớt đi nên có vẻ như Hàn Băng Vũ không để ý cho lắm.

Nếu như tay của Hàn Băng Vũ là lông vũ, thì tay của Lôi Vi Vi như cây xương rồng.

Đau khổ...

Trên thuyền, ngoài chúng tôi ra thì còn có một người khác đi cùng để lái. Tôi đứng dựa sát vào thành, tay để mặc cho Hàn Băng Vũ nắm lấy. Cậu ấy dường như cũng không có ý định buông ra. Thuyền bắt đầu chuyển động sau đó. Trong chốc lát, nó đã lướt ra xa bờ, êm dịu và thoáng đảng như bay trên mặt bên xanh ngắt in hình bóng của những tia nắng mặt trời ấm áp. Làn gió mát mẻ thổi tới tuy không quá mạnh nhưng cũng đủ để làm chiếc mũ của tôi bay đi mất.

"Chết rồi!" Tôi giật mình, định với tay ra lấy lại trước khi nó bị cuốn đi xa rồi rơi xuống mặt biển.

Hàn Băng Vũ nhanh tay hơn tôi, đã kịp thời nắm lấy chiếc mũ. Cậu ấy đội nó lại lên đầu cho tôi, rồi mỉm cười, nhẹ nhàng xoa lên chiếc mũ. "Lần sau cẩn thận."

Lúc này, trái tim tôi bỗng đập mạnh. Thoáng nhìn qua Hàn Băng Vũ, mọi người sẽ chỉ nghĩ cậu ấy là một anh chàng lạnh lùng, không thích gần gũi, tuy nhiên lại đẹp trai và có thể cướp mất trái tim của bao nhiêu cô gái. Nhưng đến khi đã thực sự đứng đây với cậu ấy rồi, tôi mới nhận ra một điều quan trọng. Hàn Băng Vũ không hề như thiên hạ đồn đại, lạnh lùng rồi cuộc chỉ là vỏ bọc bên ngoài. Cậu ấy rất dịu dàng, quan tâm đến người khác và vô cùng tốt bụng đặc biệt là với phái nữ, không như những công tử nhà giàu ăn chơi đập phá bết nhè khác.

Ngắm kĩ, Hàn Băng Vũ đúng là chuẩn mực soái ca trong các truyện ngôn tình, thật sự hiếm gặp.

"Trúc Y, nhìn lên đi." Hàn Băng Vũ hướng mặt lên trời. Tôi nhìn theo cậu ấy lên bầu trời cao vời vợi, bỗng thấy một bóng người đang lao xuống với một tốc độ chóng mặt cùng với một tiếng hét cực dữ. Lúc đầu tôi hơi hoảng sợ khi tưởng người đó tự tử, nhưng rồi Hàn Băng Vũ đã nhanh chóng giải thích. "Đó là nhảy dù xuống đảo nhân tạo."

Đúng như lời cậu ấy nói, người đó nhảy xuống một hòn đảo ở cách không xa lắm so với vị trí hiện tại của chúng tôi. Khi gần đáp xuống mặt đất thì chiếc dù lớn bảy sắc cầu vồng kia được bật lên, làm giảm tốc độ rơi tự do của người đó. Tôi trầm trồ khen ngợi, cơ thể tự giác vỗ tay. "Kính thật đó! Cho tôi tiền ti tôi cũng không dám nhảy." Tôi cười, ngược đầu lên nhìn Hàn Băng Vũ.

"Ồ đây rất đẹp đúng không?" Hàn Băng Vũ hỏi.

"Đẹp như thiên đường luôn." Tôi cười híp mắt lại. "Cảm ơn cậu nhé!"

"Vậy ta sang đảo nhân tạo nhé?" Hàn Băng Vũ đề nghị.

"Được sao?" Tôi ngạc nhiên hỏi. Khi thấy Hàn Băng Vũ gật đầu, tôi cũng đồng ý mà không suy nghĩ gì thêm. Được đi chơi biển thế này thì không nên phí nữa, cứ vui cho đã rồi tỉnh mộng sau cũng được. Những thứ như này cảm giác như tôi đang mơ vậy.

Chiếc thuyền rẽ làn nước, quay đầu hướng thẳng về phía đảo nhân tạo. Ở trong khung cảnh lãng mạn hoà hợp với thiên nhiên kỳ thú như thế này, tôi ước gì ngày nào cũng có thể như ngày hôm nay, lúc nào cũng được đứng trên thuyền nhìn ra toàn cảnh biển của thành phố Bảo Phúc. Bây giờ không khí đã thoải mái và gần gũi hơn rất nhiều. Thực ra nó đã không ngọt ngào như tôi từng nghĩ.

.....

Thoắt cái 2 tuần nghỉ Tết đã trôi qua, lại sắp phải đi học □□□

Ai buồn giống tui ko? □□

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10-4: #39;Sống#39; với cá

Cập bến, Hàn Băng Vũ nắm chặt lấy tay tôi, tay còn lại đặt ra đằng sau lưng tôi rồi cẩn thận đỡ tôi xuống thuyền. Nhận lời chúc vui vẻ từ chủ lái thuyền, vì không biết lời chúc đó có hàm ý sâu xa gì không nên tôi chỉ mỉm cười tự nhiên, chào đáp lại.

Vừa mới đặt chân lên bãi cát của đảo, một rừng cây hùng vĩ đã hiện ra trước mắt tôi. Nằm xen kẽ với những lớp cây cỏ rậm rạp là một dãy căn biệt thự làm bằng gỗ hai tầng với mái nhà tre nhỏ nhắn trông rất ấm cúng và hiện đại. Hàn Băng Vũ dẫn tôi đi về phía tay trái, nơi ở xa có những căn nhà gỗ nổi hình tròn một tầng nằm trên mặt nước. Những dãy nhà mái tre thô sơ nằm thành từng hàng dài trên mặt biển, được nối lại với nhau bởi lối đi nhỏ làm bằng gỗ. Những căn nhà đó tuy nhỏ nhưng nó cũng là phòng ngủ, thỉnh thoảng lại có người đi ra đi vào mỗi căn ấy.

Sau đó, Hàn Băng Vũ dẫn tôi đi qua chỗ ngấm rặng san hô. Nhìn đoàn người xếp hàng dài như Vạn Lý Trường Thành để có thể có cơ hội được lặn xuống biển ngắm san hô kia, tôi có thể khẳng định rằng rặng san hô này nhất định phải mang một vẻ đẹp rất quyến rũ và kiêu kì. Nhưng có lẽ Hàn Băng Vũ không muốn làm điều này nên đã nhanh chóng kéo tôi đi ra một địa điểm khác nằm ở trong khu rừng trước mặt. Đi trên bãi cỏ và được dẫn lối bởi nhiều miếng đá lớn nhỏ khác nhau xếp thành một con đường hoàn chỉnh như thế này, chúng tôi đã sớm nhìn thấy một cái hồ xanh ngắt vô cùng rộng lớn, nằm yên ỹ ở ngay giữa rừng cây bạt ngàn. Hàn Băng Vũ nói đây là hồ nhân tạo, thực ra là nước biển từ dưới đi lên. Tôi cứ tưởng Hàn Băng Vũ có ý định rủ tôi bơi lội, cho tới khi tôi để ý tới cái biển 'No swimming' đặt ngay cạnh hồ. Hồ nhân tạo ở đây chỉ để dành cho hoạt động chèo kayak. Trên mặt nước lướt nhẹ chỉ có lác đác một đến hai chiếc thuyền di chuyển rất chậm rãi. Tôi tự dưng muốn thử một lần trong đời nhưng thực sự là không dám mạo hiểm.

Quá nhát, nhờ đâu lật thuyền chết đuối hết cả lũ thì làm sao?

Nói tới đoạn này, không hiểu tại sao nó làm tôi nhớ ra một điều, thế là tôi liền quay sang hỏi Hàn Băng Vũ trước khi quên mất. "Vây cậu lỡ bao cả câu lạc bộ rồi, biết làm sao?"

"Đảo nhân tạo nằm ngoài lịch trình, vì đây là điều cậu muốn nên chuyện câu lạc bộ kia không sao cả." Hàn Băng Vũ trả lời rất thân thiện như chưa có chuyện gì xảy ra, hai tay đút tay vào túi quần, mắt nhìn xa xăm như thể cậu ấy hoàn toàn quên bồng việc mình đã bao cái Sailing club kia.

Mà tôi dần dần quên mất, dù sao thì Hàn Băng Vũ cũng là một đại thiếu gia, việc tiêu tiền cũng chỉ dễ dàng như ăn một bữa cơm thôi.

"Đi câu cá không?" Câu nói của Hàn Băng bắt ngờ cắt ngang suy nghĩ chiêm bao của tôi.

"Cũng có à?" Tôi ngạc nhiên hỏi.

"Đi câu bữa trưa nghe hay hơn." Hàn Băng Vũ khẽ bật cười rồi xoa nhẹ lên đầu tôi. "Đi nào."

Vì đây là một hòn đảo nhân tạo nên thật ra thì nó cũng có diện tích khá khiêm tốn. Đi bộ qua hồ lớn, rồi xuyên qua cả nửa phía sau của khu rừng mới dẫn chúng tôi đến được mặt sau của hòn đảo. Trên mặt biển không xa kia có một cái cầu gỗ khá lớn, nối dài ra ngoài biển và chia ra thành từng nhánh nhỏ khác nhau. Lối đi vào duy nhất của cây cầu có đặt biển báo 'Nơi câu cá' ngay bên cạnh. Có rất nhiều người đi theo từng tốp từng đoàn từng đôi, ngồi câu cá với nhau mà trông thật hạnh phúc. Hàn Băng Vũ sau khi thuê được căn cầu và mời tôi cùng đi đến một nhánh cầu được ánh nắng mặt trời chiếu xuống vừa phải nhưng rực rỡ để câu. Chúng tôi ngồi xuống ở ngay mũi cầu, đặt xô mồi ở giữa. Hàn Băng Vũ tỉ mỉ hướng dẫn tôi cách đưa mồi vào, rồi cách sử dụng cần câu, nói chung là không bỏ qua một chi tiết nào. Tôi bắt đầu thả dây câu xuống mặt nước, rồi mới quay sang nhìn theo cách Hàn Băng Vũ đặt mồi vào rồi thả dây xuống nước.

Thật sự thấy rất hạnh phúc, vì tôi chưa từng tham gia kiểu du lịch nào như thế này.

Dường như ý nghĩ đi chơi với Hàn Băng Vũ đã không còn tồn tại, tôi lại thấy vui vẻ hơn khi nhìn như đây là một chuyến du lịch gia đình chan chứa sự ấm áp.

Có sẵn hai cái xô đựng cá ở bên cạnh để sau khi hết thời gian câu thì chúng tôi có thể đếm xem ai câu được nhiều hơn. Đương nhiên là với cái đũa có trình độ trứng ngỗng như tôi thì câu được một con cá bé tí là giới lắm rồi. Còn Hàn Băng Vũ là dân chuyên nghiệp, câu được tận ba con cá to khủng bố, mà lại còn than như thế này: 'Không được nhiều như mọi lần.'

Oát đồ im phăng phắc?

Tôi buồn thiu hết nhìn xô của cậu ấy rồi lại đến nhìn của mình. Có một sự khác biệt không hề nhẹ giữa xô của người đẹp và nữ quái thú.

Hàn Băng Vũ và tôi đi lại con đường vừa rồi để trở lại bãi biển ở phía trước. Băng qua những căn biệt thự hoang sơ xen lẫn hiện đại ở giữa khu rừng, chúng tôi đã tới một căn nhà kính đẹp tuyệt trần với xung quanh được che phủ bởi vô vàn loại cây và tán lá khác nhau. Hóa ra đây là nhà hàng duy nhất ở trên đảo, là nơi hội tụ đầy đủ nhất những tinh hoa phú quý. Cậu ấy đưa cho những đầu bếp bốn con cá chúng tôi câu được và dặn họ chế biến các món.

"Hàn... Hàn Băng Vũ, lỡ chúng ta không ăn hết thì làm sao?" Tôi hỏi dè dặt khi đang được một nam bồi bàn dẫn tới phòng ăn.

"Thì... thôi..."Hàn Băng Vũ ngập ngừng.

..... Tôi nhìn cậu ấy một lúc, không chớp mắt.

"Chúng ta sẽ để dành cho bữa tối."Như hiểu được ý tôi, Hàn Băng Vũ nói tiếp.

Lúc này tôi mới mỉm cười, vỗ tay bồm bộp hoan nghênh câu trả lời vừa rồi. Haiz, cái tính 'không thích phí phạm' của tôi vẫn không tài nào sửa được, mặc dù đã vài lần du nhập vào giới thượng lưu, nhưng mà... cái bản chất thì khổ nổi không dứt ra được.

Nhà nghèo có khác, lúc nào cũng phải tiết kiệm.

Bữa trưa, tôi cùng Hàn Băng Vũ ngồi ăn ở bên trong căn phòng có điều hòa mát lạnh, một bên tường toàn bộ là cửa kính dày được ánh sáng hắt vào bên trong, làm sáng cả không gian nho nhỏ này. Rất nhanh sau đó, lần lượt các thẻ loại món cá được bung vào. Đúng lúc tôi đang đói nên vừa nhìn thấy đồ ăn, tôi tự dung chỉ muốn vỗ vào rồi ăn ngấu ăn nghiến như một con thú hoang dã.

Haiz, nhưng tôi quên mất một điều vô cùng hiển nhiên, rằng tôi không thích ăn hải sản.

Ô nô, vậy những đĩa cá này tôi từ chối kiểu gì? > □ <

Thực ra cá tôi cũng ăn được, không phải dị ứng gì, nhưng mà... kiểu... Tôi cũng không biết giải thích thế nào cho có lý. Nói chung là mỗi lần ăn cá, ăn ít thì không sao nhưng nếu cả ngày hôm nay mà xác định tôi sẽ sống bằng cá ý, thì tôi không thể làm được. Ăn vào quá nhiều cơ thể tôi sẽ không hấp thụ hết, nhất định tôi sẽ phải đào thải nó ra ngoài một là bằng miệng hai là bằng chỗ ở 'cuối'.

Nhưng không ăn lại thấy phí, phí con cá, phí công mình câu.

Thực ra mình câu được mỗi một con bé bằng cái lỗ mũi.

Tôi ê chề nhìn một loạt các đĩa cá, nào thì kho, rán, luộc, hấp, bla bla bla. Tôi ăn cái đồng này xong, không bội thực mới là lạ.

"Sao thế?"Dường như thấy sắc mặt tôi khó coi, Hàn Băng Vũ quan tâm hỏi.

"À à, không, không có gì."Tôi chỉ ước bây giờ người ngồi trước mặt tôi là không khí, để rồi tôi có thể đổ hết cá vào hộp giấy rồi gói gém lại, mang ra ngoài chợ bán lại với giá cao hơn.

Ai dà, sự thật chứ phim phọt cái nổi niề! = ='

"Ăn thôi."Hàn Băng Vũ đề nghị. Tôi khẽ gật nhẹ một cái rồi bắt đầu cầm dao đĩa lên. Thôi kệ vậy, cứ ăn bữa trưa rồi tối thì tính sau, cùng lắm là phải là một trận 'đào thải nhân viên trong cơ quan' thôi mà, chả có gì to tát đâu. T_T

.....

Valentine sắp tới, Lui vẫn tiếp tục cô đơn như bao nhiêu năm vừa qua.

Buồn quá, ai rủ Lui đi chơi với! T ^ T

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10-5: Đi Spa

Sau khi ăn no nê, Hàn Băng Vũ đứng dậy và báo là sẽ đi ra ngoài trước vì có một số việc và sẽ quay lại sớm, dặn dò tôi cứ tiếp tục ăn cho tới khi thật no. Tôi giả vờ ngoan ngoãn, gật đầu lia lịa rồi khoát tay báo cậu ấy đi nhanh. Hàn Băng Vũ không nghi ngờ gì mà vẫy tay chào rồi mở cửa đi ra ngoài. Khi chỉ còn mình tôi ở trong phòng ăn, tôi liền lấy cơ hội vỗ ngực bùm bụp, rồi vuốt bụng, sau đó cố gắng thờ đều để tránh việc tôi nôn một phát đầy ra sàn gỗ sang trọng và bóng bẩy này. Mà sàn lại là thảm lông thú (giả?) chứ không phải đùa. Tôi mà có làm bẩn thì không biết lấy gì để mà đền.

Mãi một lúc sau, khi Hàn Băng Vũ vẫn chưa về, tôi ngồi chán chê trong phòng, tự ki với bản thân một lúc rồi uống nốt chai nước khoáng miễn phí đặt trên bàn. Rồi sau đó, tôi còn gọi thêm vài ly kem nữa ăn cho ăn bụng, dù sao mình cũng không cần phải trả tiền.

Lau miệng tỉnh táo xong xuôi, hết nhìn cái bụng phình ra như mang thai rồi lại nhìn ra cánh cửa gỗ kia như vợ đội chồng, tôi cuối cùng cũng thấy Hàn Băng Vũ mở cửa bước vào. Tiếng mở cửa không hề có tiếng động khiến tôi hơi giật mình khi thấy nhìn cậu ấy mỉm cười nhẹ nhàng với tôi.

"Đi spa không?"Hàn Băng Vũ đề nghị, nhưng thực ra lại vẫy tay gọi tôi ra.

"Xi pa? Spa?"Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ấy không chớp mắt.

Tôi lại đi theo Hàn Băng Vũ như một con cún con tới một căn biệt thự hai tầng thiết kế theo lối hòa hợp giữa hiện và cổ đại nằm giữa rừng cây ở cách nhà hàng không xa. Bên trong có đài phun nước tạo ra những tiếng động 'rì rào' như mưa làm cho không khí của ngày hè oi bức trở nên mát mẻ hơn bao giờ hết. Tôi bỗng dừng nãy ra cái ý nghĩ còi hết đồ rồi nhảy vào giữa đài phun nước, tắm một trận cho sáng khoái.

Nhưng tôi đâu phải là loại người cứ nghĩ là làm được.

Những cơn gió vẫn đang đùa nghịch với hàng cây râm ran, rồi chạy xuyên qua từng ngõ ngách nhỏ bé trong căn biệt thự rộng, Hàn Băng Vũ và tôi vẫn cứ đi dọc hành lang với hai bên là hai tấm kính lớn. Nhìn ra bên ngoài cửa kính bên phải, ở giữa sân cỏ nhỏ nhỏ là một thác nước nhân tạo đang chảy róc rách. Xung quanh là những tấm nệm không thấm nước được đặt trên cỏ, chắc hẳn đó là nơi để ngồi thiền. Tôi dừng lại để quan sát kĩ hơn lúc nào không hay. Chưa kịp ngắm xong, Hàn Băng Vũ đã quay lại và kéo tôi đi mất.

"Cậu không đi với tôi sao?"Lúc Hàn Băng Vũ đăng kí xong dịch vụ Spa mà lại chỉ cho mình tôi, lầy lăm lẹ, tôi hỏi.

"Tôi còn một số chuyện tôi phải làm."Hàn Băng Vũ vỗ nhẹ vai tôi rồi quay sang cô tiếp tân. "Chăm sóc cô ấy cho tốt."

"Vâng, thưa Hàn thiếu gia."Cô ấy cúi đầu rất nghiêm trang.

Xong việc, Hàn Băng Vũ vẫy tay chào tôi rồi bước đi. Tôi cười gượng gạo chào cậu ấy. "Lát nữa gặp lại."Tôi gọi to.

Hic, sao đưa tôi đi chơi mà lại bỏ rơi 'bạn gái' như thế cơ chứ? Tôi khóc thầm trong lòng.

"Diệp tiểu thư, mời đi lối này."Một chị tiếp viên khác cũng mặc bộ đồng phục trắng đen đã đứng bên cạnh tôi từ lúc nào. Hai bàn tay chị chia ra, hướng về phía lối đi rẽ phải ở cuối hành thang."Vâng ạ."Tôi đáp một cách lễ phép.

Chị tiếp viên dẫn tôi đi không nói một câu nào từ đầu tới cuối mà chỉ giữ nguyên nụ cười trên môi. Điều này làm tôi thực sự thấy ngại ngùng nên tôi mở lời hỏi. "Chị ơi, chị biết Hàn Băng Vũ à?"Thực ra thì lúc cô tiếp tân gọi cậu ấy là Hàn thiếu gia thì tôi đã thấy khá lạ rồi. Chắc hẳn nhân viên ở đây ai cũng biết danh tính của cậu ấy. Nhưng tại sao?

"À, spa này, ý tôi là..."Chị tiếp viên mỉm cười, quay đầu lại nhìn vào mặt tôi. "Hòn đảo nhân tạo này vốn do ba gia tộc Hàn - Cao - Triệu xây lên."

'Đùng đoàng', tia chớp rạch ngang bầu trời suy nghĩ của tôi.

Trời ơi, bọn họ giàu quá rồi, giàu tới mức góp tiền chung xây cả một hòn đảo. Má ơi, tôi thật sự không thể tin nổi. Đây là thuộc quyền sở hữu của bọn họ? Cả vùng biển xung quanh? Cả hải sản? Cả rừng san hô? Tất cả mọi thứ ư?

Thảo nào mà Hàn Băng Vũ mới có ý dẫn tôi tới đây, ăn gì làm gì không cần phải rút ví ra lần nào. Tôi cứ tưởng lại giống Lôi Vĩ Vĩ, ghi nợ rồi bảo bố mẹ trả...

Mà hình thức đó cũng tương tự mà!

Hic, tôi muốn độn thổ quá, nhưng ở đây không chỗ chỗ nào để đào đất lên được. Họ bây giờ hẳn là đang nghĩ tôi là đồ nhà quê mới lên tỉnh, không biết đảo này một phần là của nhà Hàn Băng Vũ.

Trong lúc tôi còn đang miên man suy nghĩ thì chị tiếp viên đã mời tôi vào một căn phòng nằm ở góc trong cùng. Vừa mở cửa ra, mùi hương lan tỏa bên trong xộc thẳng lên mũi tôi. Mùi hoa oải hương ngọt ngào mà thơm dịu làm cho trái tim ai cũng thêm ấm lòng.

"Em ngồi đi!"Một chị nhân viên xinh đẹp khác đã ngồi đợi sẵn ở bên trong. Chị chìa tay ra, mời tôi ngồi xuống cái ghế sofa đơn trước mặt. Tôi không muốn phí thời gian gì nhiều, vội vàng ngồi thụp xuống khiến cho chị nhân viên ấy không khỏi ngạc nhiên. Kiểu ghế ảm như thế này thì chắc hẳn vừa có người ngồi vào, hoặc là ghế hiện đại tới mức có thể làm nóng tự động.

"Em đưa một tay đây."Chị đề nghị.

"Dạ?"Tôi nghĩ mình nghe lầm nên hỏi lại.

"Chúng ta làm móng nhé!"Chị cười tươi, nhắc lại.

Cũng may là tôi có thói quen để móng tay dài nên bây giờ móng tay tôi dài loằng ngoằng mà vẫn chưa chịu cắt. Dĩ nhiên mấy lần liền đều mắng cho tôi một trận vì tôi để móng tay quá dài, nhưng tôi thường cãi lại, phớt lờ một câu rất tự tin: 'Móng tay con đẹp việc gì phải cắt.' Đúng thế, trong cả cái cơ thể này, hai bàn tay của tôi là đẹp nhất rồi, tự hào nhất rồi. Mỗi tội, người ta nói tay đẹp tay khéo, tôi thì ngược lại, làm cái gì cũng vụng. Nói thẳng ra là không biết làm gì.

Tôi đành chấp nhận đưa một tay ra, rồi để cho chị ấy thích làm gì thì làm.

Đúng là, thật sự rất lúng túng và khó xử mà! Trong cái bầu không khí im lặng chỉ có hai người này, mặc dù có bật điều hòa nhưng sao tôi vẫn thấy nóng kinh người.

Bỗng, trong túi quần của tôi rung lên liên hồi. Tôi giật bắn cả mình, suýt thì làm hỏng cả cái móng đẹp. Tôi ngại ngần cúi đầu xin lỗi chị, rồi lại hậm hực lôi chiếc điện thoại trong túi quần ra để xem đó là ai. Chắc là di Khuê hay chú Phong gọi điện tới để hỏi thăm tình hình của tôi đây mà!

Và sau đó, đập vào mắt tôi là ba cái rỗng bay phượng múa và to chả bá trên màn hình điện thoại: Lôi Đại Ca.

Tôi xem chút nữa thì đánh rơi điện thoại xuống đất. Chiếc điện thoại này mà có mệnh hệ gì thì chắc tên Lôi Vĩ Vĩ sẽ bắt tôi đi bằng tay quanh một vòng Trái Đất mất. Cả di Khuê và chú Phong cũng sẽ bắt tôi lao động khổ sai để đền bù cho số tiền mà tên họ Lôi bỏ ra để mua nó cho tôi.

Luận đi luận lại, khó khăn lắm tôi mới gạt được nút nghe. Hai tay run run tới mức chị nhân viên cũng tưởng tôi bị bệnh parkinson nên dừng việc làm móng lại một lát.

"A... alo?" Chưa gì cổ họng tôi đã run lấy bầy, làm giọng tôi phát ra đã lắp ba lắp bắp trong sợ hãi, khác hoàn toàn với mọi lần.

"Y Y, cô đang ở đâu?" Lôi Vĩ Vĩ rống lên ở đầu dây bên kia. "Cô có về không thì báo? Cô biến mất từ lúc nào vậy? Sao cô dám chạy trốn hả?"

Chạy trốn? Đùng đũa! = ='

"Tôi... tôi..." Tôi nhìn quanh ngó quắt, không biết trả lời như thế nào. Nếu tôi nói tôi đang ở cùng Hàn Băng Vũ thì chắc chắn một tỉ phần trăm là hấn sẽ nướng chín Hàn Băng Vũ rồi ép tôi ăn món ăn kinh rợn đó của hấn. Sau đó Lôi Vĩ Vĩ sẽ vứt tôi vào chảo xào lên và ăn sạch tôi cộng thêm thịt của Hàn Băng Vũ chưa kịp tiêu hóa trong bụng tôi. Huhu, nghe có vẻ kinh dị nhưng sự thật sẽ là thế nếu Lôi Vĩ Vĩ biết tôi đang ở đây.

"Y Y, cô đang ở cùng tên bánh bèo thối phải không?" Lôi Vĩ Vĩ thông minh đột xuất, nói một lần trúng tim đen tôi.

Bánh bèo thối, hấn là Hàn Băng Vũ rồi.

Hic... thôi xong rồi, chết cả họ nhà tôi rồi! Đã thế tôi càng không thể để cho hấn biết tôi đang ở đảo nhân tạo. Tôi có chết cũng phải giữ lại mạng sống cho 'hai anh em Hàn - Diệp' nhà mình, quyết tâm không đầu hàng.

Nhưng rồi, tôi lại chẳng biết phản biện như thế nào, nói dối chưa bao giờ là sở trường của tôi.

"Tôi... tôi đang bận. Khi nào xong tôi sẽ gọi lại. Thế nhé!" Tôi lấy bừa lí do nào đó rồi cúp nhanh máy, khẩn trương tắt luôn điện thoại đi để đề phòng việc phải nhận thêm cuộc điện thoại nào của Lôi Vĩ Vĩ nữa.

Trong khi làm móng, tôi có thể tưởng tượng cảnh Lôi Vĩ Vĩ đang nổi cơn thịnh nộ, núi lửa khắp nơi trên thế giới thi nhau phun trào phụ họa cho sự giận dữ của tên họ Lôi đó. Hấn đang quay cuồng nguyên rửa tôi, rồi chửi mắng Hàn Băng Vũ.

Huhu, Lôi Đại Ca, tôi thành thật xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10-6: Hoàng hôn là nơi bắt đầu của chúng ta

Đi đi lại lại trong spa mấy tiếng đồng hồ, tôi mới hiểu được cảm giác của mấy vận động viên điền kinh.

Cho tới khi tôi nhìn thấy hoàng hôn buông xuống phía chân trời qua khung cửa sổ nhỏ như thể che hết được bầu trời, tôi mới được mấy chị nhân viên trong spa "thả về chuồng". Trong lúc được xoa bóp thì đau đón tới kinh khủng, nhưng khi xong xuôi tất cả thì tôi mới cảm nhận được sự thoải mái mà người ta vẫn hay quảng cáo. Nhận được dịch vụ trọn gói này, từ làm móng cho tới tắm bồn xông hơi, mát-xa, vân vân và vân vân, tôi thật sự thấy mình như một con kiến hạnh phúc. Từ bé tới giờ ngoài nhật mạng vụn vặt về tổ thì bây giờ, lại được cho cả một thìa thức ăn đầy.

Mỗi tội tốn hơi nhiều thời gian. Đặc biệt là cái mát-xa, như kiểu tôi phạm tội trời đày gì mà bị "tra tấn" một cách tàn bạo. Tôi cứ đinh ninh rằng giường nằm sẽ là nệm mềm của mình cho tới lúc được phép ngồi dậy, cuộc đời tôi như nở hoa kết lá.

Khi tôi chào tạm biệt các chị nhân viên thân thiện và bước ra phía ngoài cổng, tôi đã thấy một vóc dáng người quen thuộc đang đứng trên bãi cát, ra khỏi khuôn viên của khu Spa, trầm ngâm mà đáng ngẫm ngợi. Hàn Băng Vũ đã thay một bộ đồ khác gọi cho người khác một cảm giác mát mẻ mới lạ, một chiếc quần short kaki màu đen và chiếc áo phông chỉ một màu trắng xóa như bột biển ngoài kia. Cậu ấy đút hai tay vào hai túi quần, đôi mắt hiện giờ đang hướng ra xa xăm phía có biển. Đôi khi nhìn mấy anh chàng bình thường mặc đồ như vậy đã khiến tôi không thể rời mắt được, nữa là "hoàng tử" Hàn Băng Vũ. Cậu ấy thật sự rất hoàn mỹ, tuyệt vời từ ngoài vào trong, dường như không có một khuyết điểm nào.

Vậy mà người như Hàn Băng Vũ lại nói thích với một cô gái từ ngoài vào trong dưới mức trung bình như tôi đây. Tôi tự hỏi xem kiếp trước tôi có phải là nữ anh hùng cứu thế giới không?

"Hàn Băng Vũ!" Tôi đi bộ lại gần, gọi to tên cậu ấy.

Hàn Băng Vũ chậm rãi quay đầu lại. Hàn Băng Vũ khi nhìn thấy tôi thì nở một nụ cười tròn vẹn, hai tay rút ra khỏi túi quần và buông xuôi xuống đặt song song hai bên hông. Lúc ánh mắt tôi chạm phải cậu ấy, có một cảm giác hồi thúc ở đâu đó trỗi dậy trong dòng chảy cảm xúc của tôi, khiến tôi từ đi bộ, trở thành đi nhanh, rồi bỗng chốc lại bắt đầu sai bước chân dài hơn để chạy. Vì tôi sợ rằng nếu để Hàn Băng Vũ chờ lâu hơn nữa, nụ cười trên môi đó của cậu ấy sẽ tan biến vào hư vô mãi mãi.

Chân tôi cứ hoạt động nhanh dần, và rồi cuối cùng nó cũng chạm được xuống bờ cát mịn như làn da của mẹ thiên nhiên.

Nhưng mà tự hỏi xem, chạy trên cát đã bao giờ dễ dàng?

Tôi như một đứa con nít chạy trong đôi dép tông lông. Tôi đã mấy lần vướng chân vào cát nhưng không hiểu sao, tôi vẫn cố bỏ qua điều này. Và tới khi gần đến đích rồi, tôi lại một lần nữa bị cát cuốn chặt lấy bàn chân phải.

“Á!” Tôi buột miệng hét lên một cái.

Thế là thôi xong, tôi bắt đầu giai đoạn ngã.

Chỉ vài giây nữa thôi, tôi sẽ hôn, ăn rồi liếm cát. Tôi không còn cách xa với sự việc "bị bề mặt trước Hàn Băng Vũ" nữa. Tôi nhắm chặt mắt lại, chờ đợi thời khắc huy hoàng ấy.

“Cẩn thận!”

Vào cái thời điểm tôi nghĩ rằng tôi đã ngã vào lòng cát, thì thực tế, tôi lại chẳng cảm thấy điều gì. Thay vào đó là cái cảm giác ấm áp từ bàn tay to lớn của Hàn Băng Vũ đã lấp đầy sự thiếu thốn kì lạ này. Cậu ấy nhanh chóng nắm chặt lấy cánh tay của tôi và một lần kéo mạnh tôi vào lòng mình. Khứu giác của tôi ngay lập tức ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc vốn vẫn êm dịu và thoang thoảng như lúc nào. Và trong vài giây, tôi đã biến từ "ngã" thành "bị ôm". Nằm trọn trong vòng tay của Hàn Băng Vũ, nhịp thở của tôi bỗng trở nên rối loạn.

Có cảm xúc nào đấy, đang làm cho tôi nhận thấy rằng mình đang được cả một bầu trời ôm vào.

Tôi vừa ngạc nhiên, vừa sợ hãi tới mức không dám ngẩng đầu đối diện với Hàn Băng Vũ nhưng cũng không dám ừn cậu ấy ra. Với tình huống này, không chỉ có mình tôi mà có vẻ như cả cậu ấy cũng không có ý định buông tôi ra.

Mặt tôi nóng ran khi cả một bên tai áp sát lên lồng ngực phập phồng của Hàn Băng Vũ. Tai hướng ra ngoài như bị một thứ gì đó vô cùng nặng đè lên mà không còn nghe được gì nữa. Chỉ còn tai bên này, cẩn thận ghi nhớ lại từng nhịp đập trên trái tim của cậu ấy.

Sau đó, tôi nhận ra, hình ảnh ôm ấp này đã trôi qua được nửa phút. Nhận thấy mình không thể tiếp tục xấu hổ như thế này, tôi hít thở thật sâu rồi nhẹ nhàng đẩy Hàn Băng Vũ ra. Mặt tôi đỏ hơn bao giờ hết, không dám nhìn thẳng vào mắt Hàn Băng Vũ. Tôi luống cuống lùi lại phía sau, bặm chặt môi, hai tay giờ lên khua khua trước mặt. “Xin... xin lỗi! Tôi... tôi không cố ý!” Tôi ríu rít giải thích.

“À không!” Hàn Băng Vũ dường như cũng đang ngượng ngùng nên cậu ấy liền quay ngay mặt đi. Một tay rút túi quần, một tay đưa lên gãi nhẹ đầu tỏ vẻ bối rối.

Tôi chẳng biết nói gì nữa, buông tay xuống và đan chặt hai bàn tay vào nhau. Chúng tôi cứ đứng đó trong một khoảng thời gian ngắn không nhìn không nói. Rồi bất ngờ Hàn Băng Vũ cúi xuống nhìn thẳng vào đôi mắt tôi vốn đang lén lút nhìn lên trên. “Ta đi thôi.”

“Đi?” Tôi đờ ra.

“Không định đi ngắm hoàng hôn à?” Hàn Băng Vũ bật cười.

À ừ đúng rồi! Cả đời này chắc tôi cũng chả được ngắm lại lần hai. Tôi gật đầu đồng tình, mỉm cười nhẹ với Hàn Băng Vũ. Tôi cứ nghĩ cậu ấy sẽ đi trước vào tôi sẽ theo sau như mọi lần, nhưng không ngờ lần này Hàn Băng Vũ lại nắm lấy bàn tay tôi rồi kéo tôi đi kề bên cạnh. Tôi giật bản mình. Mặt đã bớt đỏ rồi nhưng giờ lại còn đỏ hơn. Tôi để mặc như vậy mà không phản kháng và mở to mắt nhìn khuôn mặt diễm phúc của Hàn Băng Vũ. Chúng tôi cùng đi ra bãi biển giữa tiếng gió ù ù và tiếng xào xạc của lá cây cọ vào nhau. Tuy không ai nói với ai một câu nào, nhưng tôi dần xóa tan được cảm giác ngượng ngập và bối rối ấy.

Bãi biển với những con sóng nhẹ nhàng, vỗ rì rào vào bờ nơi chúng tôi đang đứng lên. Nước biển mát lạnh lăn tăn lướt qua đôi chân trần của tôi. Hàn Băng Vũ hai tay vẫn rút túi quần từ lúc dừng lại tới giờ, đôi mắt nhìn về phía mặt trời một cách đắm chiêu, tựa như rằng cậu ấy có kỉ niệm nào đó sâu sắc với hoàng hôn vậy. Tôi hết nhìn cậu ấy rồi lại quay ra khẽ nheo mắt nhìn ông mặt trời sáng rực ấy.

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy hoàng hôn đó.” Tôi mỉm cười, những ngón chân cọ quảy bên dưới vẫn đùa nghịch với làn nước mặn.

“Ừm.” Hàn Băng Vũ ậm ừ nhẹ. “Tôi đã đến đây rất nhiều khi còn bé.”

“À!” Đúng rồi, đây là đảo do bố cậu ấy góp tiền vào xây.

“Nếu cậu thích, ngày nào chúng ta cũng sẽ ra đây.” Hàn Băng Vũ cúi xuống nhìn tôi và đề nghị, không quên kèm theo một nụ cười híp mắt ngàn năm có một của mình.

"Haha, cảm ơn cậu!"Tôi cũng rất muốn nhưng làm gì có thời gian chứ. "Tôi... xem một lần là được rồi!"Tôi cười gượng gạo.

Nói xong, tôi bỗng dung muốn và mình một cái cho bõ ghét. Rõ ràng là đi ngược lại với mong muốn của bản thân, lại còn tò ý thái độ không muốn đi cùng với Hàn Băng Vũ sao? Tôi ngu quá, ngu quá, chưa thấy nào bé như mình cả.

"Rất đẹp."Hàn Băng Vũ cắt ngang suy nghĩ của tôi. Tôi ngược đầu nhìn cậu ấy thì đã thấy Hàn Băng Vũ đã trở lại ngắm hoàng hôn từ lúc nào. Khuôn mặt rạng rỡ ửng hồng trên má ấy là phản chiếu lại của những tia nắng mặt trời cuối cùng của ngày. Dường như lúc này Hàn Băng Vũ đã tạo ra sức hút kì lạ, làm tôi không tài nào rời mắt khỏi cậu ấy được. Con người của tôi bỗng dao động, đồng tử dần to hơn mọi lúc trước đây. Tôi chưa từng gặp ai mà hoàn hảo như Hàn Băng Vũ cả. Tôi thật sự, rất thích cậu ấy.

Có điều mà tôi chưa lí giải được, thích ở đây là theo nghĩa nào!

"Trúc Y, cậu... chiếu sáng như mặt trời vậy."Hàn Băng Vũ phá tan bầu không khí lãng mạn bằng một giọng nói như đang truyền lại hơi ấm của mặt trời đến với trái tim tôi vậy.

Tôi kinh ngạc, mở to mắt nhìn cậu ấy. Hàn Băng Vũ nói nhưng lại không quay đầu nhìn tôi trực diện. Cậu ấy lặng lẽ nhắm mắt, tận hưởng những cơn gió từ ngoài biển thổi vào. Mái tóc bay bồng bềnh theo làn gió vì vu lăm cho cậu ấy càng thêm sức mạnh lôi cuốn. Tôi vẫn nhìn cậu ấy. Dường như cả thế giới bây giờ chỉ còn tôi và Hàn Băng Vũ vậy.

Bờ biển này, nơi tôi đang đứng lên, sẽ mãi in dấu chân tôi trên đó. Để mai này nếu có quay trở lại, tôi sẽ nhớ được về mặt của Hàn Băng Vũ lúc này, trầm ngâm như làn gió nhẹ nhàng hôm nay.

...

"Chỉ có tia nắng mặt trời mới có khả năng làm tan chảy một ngọn núi ngàn năm băng giá. Và tôi đã tự thừa nhận với bản thân, rằng mình chính là ngọn núi đó."

Và tôi vẫn sẽ thuyết phục bản thân, rằng hoàng hôn là nơi bắt đầu của chúng ta.

.....

Bài hát đêch liên quan gì tới chương này cả = =" Nhưng được cái nó hay =))))

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10-7: Starlight

Ngay sau khi trời tối hẳn, Hàn Băng Vũ cùng tôi di chuyển vào bên trong. Vẫn ăn trong cái nhà hàng sang trọng đó, vẫn là những món cá được làm từ những con cá do chúng tôi câu, không hiểu sao tôi thấy ăn ngon hơn cả buổi trưa nay.

Sau đợt tỏ tình phần hai của Hàn Băng Vũ, tôi không thể nào nhìn cậu ấy vào ánh mắt một lần nào nữa.

Cực kì là bối rối luôn. tôi muốn nhảy xuống biển đắm mình cho tới chết cờ mờ mờ luôn.

Và được cái lúc cảm xúc của tôi đang dâng trào tới tận đỉnh não thì cái thức ăn trong cổ họng nó cũng bay lên theo.

Ờ... may, tôi nuốt thì ợ to ra ngoài. Không thì mất con mợ nó mặt trước Hàn Băng Vũ mất.

Rung rung rung!

Tôi đang uống ly coca một cách ngon lành thì tự dưng điện thoại tôi rung lên rung xuống trong túi quần. Tôi giật mình nuốt thì sặc coca, may mà tôi kịp thời kiềm chế lại. Tôi vỗ vỗ ngực lấy bình tĩnh. Cũng may mà Hàn Băng Vũ vừa đi khỏi, tôi vội vàng rút điện thoại ra để kiểm tra xem ai gọi tới vào cái giờ này. Mà nhớ đâu là Lôi Vi Vi thì làm sao? Hắn không tìm được tôi thì cũng đang làm loạn cả cái thành phố Bảo Phúc này lên cho mà coi.

Đúng là rất thiêng, người gọi đến đúng chỉ có mình tên Lôi Vi Vi - luôn cho mình là đáng tối cao.

"A... a... alo?"Mới mở máy, giọng tôi đã lập cập, run rẩy như cây sậy.

"Y Y, chết tiệt, cô về ngay cho tôi."Lôi Vi Vi gào lớn khiến tôi nuốt thì thũng màng nhĩ.

"..."Tôi không biết nói gì, chỉ cố gắng để điện thoại càng xa càng tốt.

"Y Y, cô có nghe không hả?" Rõ ràng tôi đã để điện thoại rất xa, thế mà giọng Lôi Vĩ Vĩ cứ như là vang ngay bên cạnh tai tôi vậy.

Cạch! Cửa phòng mở.

Thôi xong, Hàn Băng Vũ bước vào.

"Y Y!" Lôi Vĩ Vĩ tiếp tục gào to hơn. Ngay lập tức, giọng nói này đã lấy được sự chú ý của Hàn Băng Vũ.

Tôi vội áp điện thoại lại vào tai, cười gượng gạo với Hàn Băng Vũ rồi nói nhỏ trong điện thoại. "Tôi cúp máy đây!"

Nói xong, tôi ngay tức khắc định gạt nút ngắt máy, nhưng Hàn Băng Vũ nhanh hơn tôi rất nhiều. Cậu đã đứng bên cạnh tôi từ lúc nào, thừa thời cơ chụp nhanh lấy điện thoại của tôi rồi áp lên tai. "Alo." Hàn Băng Vũ lên tiếng rồi thản nhiên một tay đút túi quần một tay cầm điện thoại, bước ra ngoài phòng một cách đàng hoàng. "Hàn Băng Vũ đây." Đó là câu cuối cùng tôi nghe được trước khi Hàn Băng Vũ đóng kín cửa lại.

Sâm!

Tôi đã kịp thời vớt lại trái tim trước khi nó bị rơi mất.

Tâm trạng tôi giờ còn tệ hơn cả một ngày mưa bão.

Kiểu này xong rồi, Hàn Băng Vũ trực tiếp khiêu chiến với Lôi Vĩ Vĩ qua điện thoại mà không hề sợ hãi. Chắc bây giờ thế nào tên Lôi Vĩ Vĩ cũng đang điên máu chửi thế người đang cầm điện thoại của tôi cho mà xem. Mà có khi, hẳn sẽ phải người trong Lôi gia rồi lục tung cả thành phố này lên để tìm tôi mất. Và rồi, Hàn gia và Lôi gia sẽ có một trận chiến đẫm máu, giành giật tôi cho tới khi chân tay tôi lìa khỏi xác thì... vẫn chưa chịu thua. Không không, hai phe phải, xin đừng vì tôi mà đánh nhau!

Lúc này, Hàn Băng Vũ bước vào. Tôi theo phản xạ cơ thể, tự động đứng bật dậy, nhìn Hàn Băng Vũ bằng ánh mắt 'cậu đã nói gì thế?'. Tuy nhiên, cậu ấy chỉ mỉm cười, vẫy tay ra hiệu cho tôi đi ra phía cậu ấy đang đứng. Tôi bước theo sau Hàn Băng Vũ đi ra ngoài nhà hàng. Thấy cậu ấy chả nói chả rằng gì khiến tôi thấy càng nghi ngờ hơn. Tôi vốn muốn hỏi, nhưng nghĩ rằng mình sẽ nhận được sự im lặng nên tôi tự giác ngậm miệng lại.

"Bây giờ... ta đi đâu?" Tôi cất tiếng hỏi.

"Đi về."

"Hả?"

"Không thích sao?" Hàn Băng Vũ cúi xuống nhìn tôi.

"À... không... tôi..." Tôi vội lắc đầu.

"Vậy ta đi Starlight nhé?" Hàn Băng Vũ nói, đút hai tay túi quần.

Tôi thì cái gì cũng được. Miễn là không cần phải về khách sạn nhìn bộ mặt đỏ bừng vì tức giận của Lôi Vĩ Vĩ rồi nghe hắn chửi bới này nọ là được. Có khi mai hắn lại kéo tôi đi chơi bù cho ngày hôm nay mất. Bây giờ, tôi đang trong trạng thái khủng hoảng tinh thần một cách vô cùng nghiêm trọng, chỉ sợ sẽ bất ngờ đụng phải Lôi Vĩ Vĩ ở góc phố nào đó, và rồi tôi sẽ bị đâm chết cho mà coi.

Tòa tháp Starlight cao nhất thành phố Bảo Phúc nằm khá gần với sailing club. Chỉ mất vài phút đi bộ là có thể tới nơi. Lúc đầu mới đến đây, tôi đã tò mò không biết tòa tháp đó là gì nhưng lại chả dám hỏi ai. Bây giờ sau khi nghe Hàn Băng Vũ giải thích, tôi mới biết đó là tòa tháp dành cho mọi người để ngắm bầu trời đêm và toàn cảnh thành phố. Tôi thật sự hi vọng đây sẽ là một điểm vui chơi ban đêm thú vị.

Hàn Băng Vũ cùng tôi đi cầu thang máy lên tầng cao nhất của tòa tháp. Lúc thang máy kêu 'ding' một tiếng, rồi giọng nói của một người phụ nữ trong cái loa vang lên. "Bạn đã lên tầng cao nhất của tòa tháp. Bạn đã..." Cứ thế, nó lặp lại tới ba lần rồi mới mở cửa. Lúc trước khi mở cửa vài giây, Hàn Băng Vũ có cúi xuống nhìn tôi nhắc nhở một cách kì bí. "Lúc bước ra phải hết sức cẩn thận."

Tôi lúc đầu không hiểu cậu nói cái gì nên chả thèm để tâm cho lắm, chỉ nghĩ cậu ấy sẽ lo lắng rằng mình sẽ bị ngã do sàn trơn. Lúc thang máy mở, tôi hang nhiên bước ra ngoài, sánh ngang cùng cậu ấy.

Rồi cho tới khi cái hừng hỏ này đã hại chết tôi khi tôi phát hiện ra... tầng này không có sàn nhà.

Không có!!!!!!

"Á!" Tôi hét lên một cái thật to rồi đứng nép sát vào Hàn Băng Vũ, hai tay ôm chặt lấy cậu.

Hàn Băng Vũ cũng bật cười nhìn tôi, nhưng tôi thấy cậu ấy đứng vẫn rất thản nhiên ở trên không khí. Tôi thờ hồn hèn, tim đập như đánh trống. Những người xung quanh cũng đứng trên không trung như Hàn Băng Vũ. Không chỉ có mình cậu ấy mà mọi người đều đang ngạc nhiên quay đầu nhìn tôi. Tôi ngơ ngác nhìn họ, rồi lại quay ra nhìn Hàn Băng Vũ. Cậu ấy dùng ngón tay chỉ chỉ xuống dưới, tôi cũng hiểu ý nhìn xuống dưới chân mình.

Tôi mặt mày bơ phờ, run như cây sậy nhìn xuống.

À, không phải là mọi người có phép thần thông như Tôn Ngộ Không mà có thể đi trên không khí, mà là do sàn lấp bằng kính.

.... Trong đầu tôi bỗng phát ra tiếng nhạc thua cuộc thảm bại.

Tôi thấy mình ngu quá, ngu quá, ngu quá! Lần này thì bẽ mặt với Hàn Băng Vũ thật sự rồi nhé. Tôi chỉ ước đây là không khí thật, để tôi có thể ngã quách một phát chết tươi xuống dưới kia để không phải nhìn Hàn Băng Vũ đang đứng tùm tùm cười vào điệu bộ trẻ con của tôi.

Mình đúng là con nhà quê chính hiệu, lại còn làm bẽ mặt Hàn Băng Vũ trước mặt mọi người nữa chứ.

Ai giết tôi luôn đi, cho dù cái Starlight này là một nơi hoành tráng, là một nơi có Hàn Băng Vũ, nhưng mà.... ahhhhh, không chịu nổi rồi, tôi đi tự vẫn đây!

Xấu hổ quá!

Tôi ngay lập tức bỏ hai tay của mình ra khỏi người Hàn Băng Vũ, đứng tạo khoảng cách rồi chỉnh lại trang phục cho ngay ngắn và đứng lại một tư thế theo cách nghiêm chỉnh. Những người khác cũng không còn chú ý đến sự ngu người của tôi mà tiếp tục công việc của họ. Cũng may là ở đây không quá nhiều người, chứ nếu không thì tôi sẽ kéo Hàn Băng Vũ đi lại xuống tầng một mất.

Nghĩ tới đây, tôi đưa tay ra trước trán gạt đi ít mồ hôi.

Thôi thôi, đi xuống dưới tầng một mà gặp anh bạn họ Lôi thì bỏ bố.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10-8: Giọng nói ấy

Hàn Băng Vũ cùng tôi đứng bên cạnh nhau sát ở ô cửa kính có ống nhòm nhìn ra toàn thành phố. May mà trong túi tôi có ít xu nên có thể bỏ vào trong ống nhòm rồi nhìn ngắm cảnh tượng chi tiết trong thành phố. Hàn Băng Vũ không tranh giành ống nhòm với tôi mà đứng ở một bên, nhìn xuống Bảo Phúc ban đêm bằng hai con mắt của mình. Vì tôi bị cận nên tôi thích nhìn kiểu ống nhòm cho dễ thấy hơn. Tôi cá chắc rằng nếu tên Lôi Vĩ ở đây, thế nào hắn cũng ra lệnh cho tôi đứng ở một bên và trông canh cho hắn nhìn ống nhòm cho mà coi.

"Ôi ôi, tôi nhìn thấy khách sạn mình ở này!" Tôi bất giác trở nên phấn khích như một đứa trẻ, vẫy vẫy tay Hàn Băng Vũ lại gần.

Lúc tôi thấy hơi ấm của Hàn Băng Vũ ở bên cạnh, tôi quay mặt ra nhìn cậu ấy một cách vô cùng hứng thú rồi để nhường chỗ đứng xem ống nhòm cho cậu. Nhưng thật bất ngờ, đúng lúc tôi quay mặt ra thì Hàn Băng Vũ cũng đang tiến sát mặt vào, nhìn tôi đắm đắm. Ánh mắt chúng tôi ngay lập tức chạm nhau trong không gian lặng mạn này. Gió từ đâu thổi tới, mang theo mùi nước hoa thơm thoang thoang của Hàn Băng Vũ như cố tình làm cho tinh thần tôi trở nên rạo rực. Tôi mở to mắt vì ngạc nhiên nhưng không hiểu sao, khuôn mặt hoàn mỹ của Hàn Băng Vũ như thôi miên tôi, khiến tôi không thể ngoảnh mặt đi trước được. Thời gian trôi qua đã là bao lâu, tôi vẫn cứ tiếp tục đứng trân trân ở đó.

"Thế cậu có định cho tôi xem khách sạn của mình không?" Giọng nói của Hàn Băng Vũ cất lên trong thinh linh khiến tôi giật mình tỉnh giấc. Tôi chớp chớp mắt, hai má đỏ hồng dần thành đỏ ửng như trái cà chua. Tôi vội lùi ra sau một bước, nhường ống nhòm cho Hàn Băng Vũ. Tôi chỉ thấy cậu ấy khẽ cười một cách vui vẻ, rồi cúi xuống xem cảnh thông qua ống nhòm.

Ôi ôi ôi, nóng nóng nóng! Rõ ràng đang có gió mát lồng lộng mà tôi vẫn thấy nóng. Hai má tôi như vừa được nướng chín đây này. Thật sự xấu hổ quá đi, sao mình lại có thể nhìn vào mặt cậu ấy lâu như vậy chứ?

Huhu, trời giết con đi cho rồi!

"Nhìn từ góc độ này đúng là đẹp." Hàn Băng Vũ đứng thẳng dậy, rồi nói một câu. Mặc dù cậu ấy vẫn rất ít nói như mọi khi, nhưng tôi cứ có cảm giác như, tôi càng thân với cậu ấy bao nhiêu thì những câu nói của cậu ấy cứ dài dần ra, rồi thành hai câu, ba câu. Hàn Băng Vũ, so với hồi đầu năm thì cậu ấy đúng là đã thay đổi.

"Cậu có vẻ nói nhiều hơn trước nhì?" Tôi chưa kịp suy nghĩ gì mà đã nói thẳng ra, làm tôi chỉ muốn tự vả vào miệng mình.

"Nhờ có cậu." Hàn Băng Vũ đáp ngắn gọn, nhưng cũng đủ để tôi hiểu.

Nhờ có tôi? Tại sao? Tôi đã làm gì đâu?

Đường như Hàn Băng Vũ biết tôi không hiểu, cậu ấy lại đưa tay lên xoa đầu tôi một cách nhẹ nhàng. "Khi gặp cậu, tôi cũng có giác như mình đã thay đổi." Từng lời từng chữ thốt ra từ miệng Hàn Băng Vũ khiến lòng tôi xao xuyến.

Lúc này, tôi ngược con mắt nai tơ bị ẩn sau bức tường kính dày lên nhìn cậu ấy. Hàn Băng Vũ cũng đang cúi xuống nhìn tôi với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Lúc này, tôi không còn thấy ngượng ngùng gì nữa, mà chỉ thấy tim mình đang đập rất nhanh, vô cùng nhanh.

Những âm thanh ồn ào xung quanh dường như biến mất khỏi thế giới này. Ánh mắt cương định của Hàn Băng Vũ đã kéo tôi sâu thẳm vào trong không gian của cậu ấy. Tôi không thể nào ngoi đầu lên được nữa.

Bàn tay của Hàn Băng Vũ dần dần trượt xuống sau gáy của tôi. Tim tôi bỗng 'thụp' một cái, đập thật mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Khuôn mặt của cậu ấy cúi thấp xuống, tiến sát lại gần tôi, gần hơn nữa. Tôi vẫn mở mắt mà không hề chớp lấy một lần, để mặc cậu ấy ngày một lần tới.

Nhưng rồi, có vẻ như ông trời không thể nào để mặc tôi đứng nguyên chờ Hàn Băng Vũ cúi xuống.

"YY, chết tiệt, cô về ngay cho tôi!"

"YY, cô có nghe không hả?"

"YY!"

Bỗng, lời nói của Lôi Vĩ Vĩ từ đâu vang lại vào trong tâm trí tôi. Tôi vẫn chưa thể hiểu được tại sao tôi lại nhớ đến giọng nói và câu từ của Lôi Vĩ Vĩ vào thời điểm này. Đôi mắt tôi đang dần dần sụp xuống thì bất chợt mở bừng lên. Đôi môi của tôi và của Hàn Băng Vũ dường như chỉ còn cách nhau có vón vẹn một cen-ti-mét thì tôi lúc này dồn hết sức vào hai cánh tay, đập vào ngực Hàn Băng Vũ, ùn thật mạnh cậu ấy ra.

Hàn Băng Vũ bị đẩy bất ngờ, loạng choạng lùi ra đằng sau suýt ngã, nhưng may mà một tay cậu ấy đã vịn được vào tay nắm gắn ở cửa kính bên cạnh. Tôi còn chưa kịp định thần gì, đã thấy bản thân mình có lỗi vô cùng. Tôi ùn cậu ấy mạnh như vậy cơ mà...

Nếu không có tay vịn ở cửa kính đó, chắc Hàn Băng Vũ đã ngã ùn ra đây rồi.

Mắt tôi rung rung như sắp khóc tới nơi, nhìn Hàn Băng Vũ đang chìa ánh mắt kinh ngạc về phía mình. Cả người tôi run rẩy, hai chân đứng không vững, hai bàn tôi cũng siết chặt lại. Miệng tôi mấp máy mãi mới nói được thành tiếng. "Xin... xin... xin lỗi... cậu..."Tiếng phát ra từ cổ họng khô không khóc tôi nhỏ tới mức gần như không thể nghe được. Tôi không biết cậu ấy có nghe được không nữa, chỉ thấy rằng tai tôi đang ù đi, chả còn âm thanh nào lọt vào được nữa. Nhìn Hàn Băng Vũ đứng đờ ở một chỗ, tôi cảm thấy mình nên xin lỗi lại lần nữa, nhưng họng tôi lại chả phát ra được thêm từ nào.

Tôi vội vã quay người bỏ chạy thật nhanh ra phía cầu thang máy. Tôi chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân của tôi trên sàn kính trong suốt. Có vẻ Hàn Băng Vũ cũng không có ý định đuổi theo tôi, tôi cũng chả dám ngoảnh đầu nhìn lại. Bởi vì tôi sợ rằng, nếu nhìn cậu ấy thêm một lần nữa, tôi sẽ không còn cơ hội để đi tiếp.

Thang máy đã dừng lại ở tầng một. Tôi nhanh chóng chạy ra ngoài cổng lớn, nơi đề biển 'lối ra'. Lối vào vẫn vắng bóng người, chỉ có đi ra là ùn ùn. Tôi cố gắng chen chúc vào đám đông đó để được đi ra trước nên một mình lẻ loi đứng giữa gần chục người đang rôm rả nói chuyện, nãy mà không chịu đi ra bên ngoài. Lúc tôi ra được tới ngoài cửa, tôi bỗng có cảm giác hình như Lôi Vĩ Vĩ vừa đi vào, nhưng cứ nghĩ tới Hàn Băng Vũ thì tôi lại nhắc nhở bản thân không được quay đầu lại. Hơn nữa Lôi Vĩ Vĩ cũng không biết tôi ở đây, sao có thể tới được?

Tôi tiến thẳng ra via hè sát đường cái, vẫy tạm một chiếc taxi rồi trở về khách sạn ngay lập tức. Bản thân quá mệt mỏi, tôi dựa đầu vào cửa kính của chiếc taxi, ngắm nhìn thành phố về đêm trong đôi mắt lim dim của sự buồn chán. Chiếc xe chạy bon bon trên con đường thẳng tắp khiến tâm trạng tôi ngày một trở nên tồi tệ và lo sợ cho một ngày mai sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10-9: Liệu có xứng đáng?

Chiếc xe taxi vừa dừng lại trước đại sảnh của khách sạn, tôi không nghĩ ngợi gì mà lao một mạch, thẳng lên trên phòng ngủ của mình. Ngày hôm nay coi bộ là một ngày tuyệt vời, nhưng mọi chuyện đã không chuyển biến tốt đẹp hơn vào cuối ngày mà thậm chí còn xấu hơn. Nó hóa ra lại đi vào trong kí ức bằng những bước chân của tiềm thức đen tối, khiến cho nó đi vào dĩ vãng, nhưng một khi nhớ lại thì thật đau lòng.

Ngẫm kĩ lại, có lẽ tôi là người đã làm cho nó tệ hơn, chứ không phải là do Hàn Băng Vũ hay Lôi Vĩ Vĩ. Cánh tay yếu ớt của tôi lúc đó không biết lấy sức mạnh ở đâu ra mà có thể đẩy Hàn Băng Vũ mạnh như vậy, rồi cái cảm giác tội lỗi mà tôi đã gây ra, giống như tôi vừa đá đá cậu ấy ra khỏi cuộc đời mình vậy. Hai bàn tay này của tôi, không khác gì như vừa phạm tội chết người.

Và lúc đó, không để lại một lời giải thích, tôi đã cất bước chạy, chạy thật nhanh. Quay lưng với thực tại, với Hàn Băng Vũ và phủ nhận nó chẳng lẽ vì không có lí do gì?

Dường như là vì lúc đó, tôi đã nghĩ tới Lôi Vĩ Vĩ, tôi đã nghe thấy giọng nói của cậu ấy chẳng?

Không thể nào, giọng nói của Lôi Vĩ Vĩ đâu tới mức....

Quan trọng như vậy?

Tĩnh!

Tôi suýt thì quên mất cầu thang máy đã dừng lại và mở cửa đợi tôi bước ra. Tôi nhanh chóng bấm nút giữa mở rồi chạy ra ngoài trước khi nó đóng sập lại.

Lúc lên đến phòng, tôi nhận ra... tôi không có chìa khóa phòng. Thực ra là mỗi phòng chúng tôi được phát cho hai chìa khóa, mục đích là để mỗi người cầm một cái, nhưng một cái lại dùng để cắm vào ổ lấy điện và một cái còn lại là Triệu Ánh Nguyệt cầm.

Vì cô ấy không tin tưởng cho tôi cầm...

Công nhận tôi chưa từng thấy ai vô dụng như tôi cả.

Hờ... sao tôi thấy mình ngu ngốc thế cơ chứ?

Tôi bấm chuông mãi một lúc thì mới thấy Triệu Ánh Nguyệt đi ra mở cửa. Vẫn mặc trên người chiếc áo choàng tắm màu trắng trông vô cùng ấm áp kia, đầu tóc vẫn ướt sũng, có vẻ như cô ấy vẫn chưa tắm xong. Triệu Ánh Nguyệt dường như không thấy phiền hà gì, nhưng đối với tôi thì là có.

Tôi cúi đầu xin lỗi cô ấy rồi rít, Triệu Ánh Nguyệt nhẹ dạ cười và lắc đầu, tỏ thái độ vô cùng hòa nhã. Đúng là khác hẳn với hội bạn của Đường Thiên Thu, tàn ác mà mưa kẻ kinh khủng. Nếu tôi mà ở cùng phòng với cô ta, thì chắc đêm nay tôi sẽ nằm cuộn tròn như con cún ở trước cửa phòng để ngủ.

À Diệp Trúc Y! Tôi đang chuẩn bị lấy đồ vào phòng tắm thì bị Triệu Ánh Nguyệt gọi giật lại. Cậu đã gặp Lôi Vĩ Vĩ chưa?

Cái gì?

Sao tôi lại gặp cậu ấy được?

Tôi quay phắt ra nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của Triệu Ánh Nguyệt, rồi khẽ trùng mắt xuống nhìn sàn nhà được phủ bởi chiếc thảm đỏ.

Nhắc đến Lôi Vĩ Vĩ, tôi lại cảm thấy khó thở vô cùng. Cứ có thứ cảm giác gì đó được truyền từ trái tim tôi lên tới phổi, và nó cứ tắc nghẽn ở trong đấy mãi mà vẫn chưa thể đi ra. Nhưng chỉ được vài giây, tôi lại ngẩng đầu lên đối diện với Triệu Ánh Nguyệt, mặt tươi roi rói nở nụ cười giả tạo chưa từng thấy. Chưa. Tôi lắc đầu.

Chà, Lôi Vĩ Vĩ tức giận lắm đó. Lúc sáng khi cả đoàn xuất phát được một lúc, cậu ta không thấy cậu đâu nên cuống quýt chạy ra hỏi tôi này nọ. Triệu Ánh Nguyệt khoanh tay trước ngực và thở dài nãy nê một cái, tỏ vẻ bất lực. Còn Thiên Thu thì cứ bắt tôi phải quản vị hôn phu của mình cho thật chặt. Họ hai người, cứ lải nhải bên tai tôi suốt, tôi điên hết cả đầu. Hôm nay đầu óc tôi bị mấy người tra tấn quá mức rồi. Cô ấy càng nói càng nhanh, mắt nhìn trực diện vào đôi mắt tôi. Ánh mắt cô ấy lộ rõ sự mệt mỏi và căng thẳng, kể cả nhìn cách cô ấy chẳng thiết tha gì vào lại phòng tắm tôi cũng đoán ra được phần nào. Có vẻ như ngày hôm nay đã gây ra áp lực quá nhiều cho Triệu Ánh Nguyệt. Đặc biệt là Lôi Vĩ Vĩ, vị hôn phu của cô ấy cũng làm cho hai người chúng tôi đến nhức đầu và mệt nhọc.

Tôi... tôi... xin lỗi... Trong trường hợp này, tôi mất mặt, lại chẳng biết nói gì ngoài hai từ để nhận lỗi này.

Triệu Ánh Nguyệt đang trong khí thế bùng bùng nổ tung, lúc bắt gặp vẻ mặt hối lỗi của tôi thì cô ấy vội vàng chạy lại gần, vỗ nhẹ lên hai vai tôi. Thôi nào, như tôi đây này, phần chần lén. Triệu Ánh Nguyệt mỉm cười tươi sáng như ông mặt trời, vừa nói vừa khích lệ tôi.

Khi nhìn thấy nụ cười của cô ấy, tôi mới nhận ra lời Hàn Băng Vũ nói đã sai hoàn toàn.

Tôi không đủ tự tin, lại vô cùng nhát gan, lấy đầu ra sự mạnh mẽ để chiếu sáng rạng ngời như Triệu Ánh Nguyệt đây chứ?

Tôi lại càng không có khả năng làm mặt trời, để làm tan chảy một ngọn núi nghìn băng giá, hay là để tỏa sáng hơn những vì sao khác ở trong ngân hà.

Về... về Lôi Vĩ Vĩ, cậu cứ quản chặt cậu ta vào. Tôi quyết tâm lắm mới ngượng nghịu nói được một câu chẳng có lý như vậy.

Haha! Triệu Ánh Nguyệt ôm bụng cười to. Sao tôi phải quản? Lôi Vĩ Vĩ rõ ràng thích cậu mà!

Nhắc đến từ 'thích', mặt tôi bỗng chốc trở nên đỏ chín như trái cà chua. Điều này làm tôi nhớ lại đến cái lần Lôi Vĩ Vĩ tỏ tình với tôi ở quê, lại còn được bao quanh bởi một bầu không khí lãng mạn không kém gì phim Hàn Quốc mới chết chứ. Lúc đó, tôi nhớ rất rõ, Lôi Vĩ Vĩ không cho phép tôi trả lời ngay lập tức. Tôi biết kể cả tôi nói đồng ý thì cũng chả có tác dụng gì, vì cậu ấy đã có vị hôn thê rồi, lại còn là một cô gái kiên cố và xinh đẹp như Triệu Ánh Nguyệt nữa chứ.

Dường như nhận ra nét mặt bất ổn của tôi, Triệu Ánh Nguyệt ngưng cười, tò mò nhìn tôi một lúc rồi lại vỗ lưng tôi nhẹ nhàng. Chuyện đính ước gì gì đó, cậu đừng bận tâm.

Sao tôi có thể không chứ? Tôi lắc đầu khẳng định lại. Chuyện đó rất quan trọng với cậu mà, cả Lôi Vĩ Vĩ nữa.

Ày, đừng như vậy. Dù sao hai chúng tôi cũng đâu có yêu nhau. Triệu Ánh Nguyệt vội xua tay. Hơn nữa tôi cũng có người mình thích rồi.

Nhắc tới người mình thích, ánh mắt của Triệu Ánh Nguyệt trở nên sáng hơn bao giờ hết, nụ cười của cô ấy dịu nhẹ như những con sóng nhỏ lăn tăn vỗ

vào bờ, khiến tôi có cảm giác mình đang đắm chìm vào đại dương của cô ấy.

Tiếc là anh ấy cũng đã thích người khác. Triệu Ánh Nguyệt nhún vai, nhìn tôi một cách thất vọng nhưng nụ cười trên đôi môi đỏ tự nhiên của cô ấy vẫn không vì thế mà bị dập tắt.

Tôi xin lỗi... Tôi nói năng chả ăn nhập. Cứ đến lúc căng thẳng là miệng lưỡi như bị keo dính chặt vào, còn não thì không hoạt động, cứ như để quên ở đâu đó rồi.

Đừng xin lỗi nữa mà. Triệu Ánh Nguyệt tủm tỉm cười, rồi nhanh chóng xoay người tôi lại và chuyển chủ đề. Đi tắm đi rồi đi ngủ, mau lên. Cô ấy đẩy nhẹ tôi về phía trước.

Triệu Ánh Nguyệt đối xử rất tốt với tôi, vì thế tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Ngâm mình trong bồn tắm, nghĩ lại về những hình ảnh của Lôi Vĩ Vĩ và Hàn Băng Vũ, tôi cảm thấy khó xử hơn bao giờ hết. Hai người bọn họ, cũng chỉ như những người khác, bước vào cuộc đời tôi vì một lý do nào đó. Nhưng tôi đã chưa kịp nhận thức được nhiều chuyện không ổn sẽ xảy ra khi họ bắt đầu sánh bước cùng tôi trên đường đời. Tuy nhiên, cũng nhờ họ mà tôi đã có thể vững chãi bước tiếp và vượt qua nhiều cửa ải lớn của cuộc đời.

Các cụ ngày xưa luôn nhắc nhở con cháu mình rằng 'Hành thiện đắc thiện, hành ác đắc ác', tức làm việc thiện thì được hưởng thiện, còn làm điều ác sẽ bị quả báo. Nhưng tôi chả thấy đúng chút nào, vì bao nhiêu năm nay tôi ở hiền mà chẳng gặp lành chút nào cả. Tôi sống thiện, không mắc tội gì cả, vậy mà cũng toàn bị gặp bão. Còn Đường Thiên Thu, cô ta hành nghề ác giả ác báo lâu năm mà lại sống cuộc đời sung sướng, vinh hoa phú quý. Người thiện như tôi mãi chả nhận được gì, còn hạng người sói đội lốt cừu như cô ta thì vẫn được hưởng phúc.

Lúc tôi tắm xong và nhìn giờ thì phát hiện ra tôi ngâm nước đã hơn hai tiếng rồi. Triệu Ánh Nguyệt đã ngủ say, cả căn phòng chìm trong một bóng đêm yên tĩnh. Tôi khẽ khàng làm mọi việc, tránh đánh thức vị tiểu thư đang ngủ. Ngay cả khi buồn hắt xì hơi tôi cũng không cho phép bản thân gào lớn. Có lẽ tôi ngồi trong phòng tắm lâu quá nên bị cảm mất rồi.

Nhìn thành phố Bảo Phúc qua ô cửa kính dày và lớn, tôi nhận ra lòng dạ mình so với thế giới này thật là nhỏ bé. Tôi có thật sự xứng đáng với Lôi Vĩ Vĩ, hay cả Hàn Băng Vũ?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10-10: Xin lỗi?

Sáng hôm sau, chuông điện thoại báo thức đặt cho từng phòng lúc bảy giờ rưỡi vang lên inh ỏi bên tai tôi, át hết cả tiếng chiếp chiếp bé nhỏ của những con chim đi. Thật xui cho cái chuông báo thức, tôi vẫn còn đang mơ, mà một khi mơ rồi thì vô cùng khó dậy. Chính vì điều này, tôi đã vô cùng cáu gắt, chầm kín chăn lại, nằm nghiêng người ra rồi cố gắng ngủ tiếp. Khó nổi tiếng chuông thì cứ kêu, còn tôi thì cứ lười ra tất, Triệu Ánh Nguyệt thì chẳng thấy đâu cả. Tôi đành lật chăn sang một bên, lấy hai tay che mặt khỏi ánh nắng bên ngoài rọi vào trong phòng qua tấm rèm màn trắng.

Đang nào cũng là lúc tôi đang cảm thấy khó thở do tắc mũi nên đành với kính ở tủ đầu giường bên cạnh, đeo vào rồi từ từ ngồi dậy.

Tôi vươn người, gãi ngứa toàn thân sau một giấc ngủ dài và ngáp dài đến chảy cả nước mắt. Sau đó, tôi mới nhìn xung quanh phòng một lượt. Lúc này, chuông điện thoại báo thức vẫn kêu vang.

Triệu Ánh Nguyệt ngủ rất tốt. Cho dù chuông có đang ngày một to lên thế nào, cô ấy cũng tuyệt đối không cử động. Dáng ngủ, dáng nằm, khuôn mặt ấy của Triệu Ánh Nguyệt, không hiểu sao làm tôi liên tưởng đến bộ phim hoạt hình "Công Chúa Ngủ Trong Rừng". Còn tôi, đầu đầu ngạt mũi, do đêm qua vừa tắm xong đã nằm điều hòa lạnh thấu xương mười sáu độ. Sáng sớm thì bị nước mũi nước dãi chảy tèm lem ra gối tới mức báo động. Cơ chân cơ tay vẫn chưa hoạt động, tôi mãi mới đi bộ được chỗ điện thoại báo thức. Vừa nhắc điện thoại lên và áp thử lên tai, ngay lập tức đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ bằng tiếng anh. "Wake up! Wake up!..."Chưa kịp để cho cô ta nói xong, tôi đã dập ngay máy xuống.

Hừ, biết thế tối qua để kênh điện thoại lên, sáng nay đỡ phải nghe tiếng chuông.

Thôi, đang nào cũng tỉnh ngủ rồi, dậy đánh răng rửa mặt sớm sủa một chút thì sẽ có nhiều thời gian để ăn sáng.

Lúc tôi xong xuôi vệ sinh cá nhân thì nhìn thấy Triệu Ánh Nguyệt đang thu dọn đồ đạc quần áo ở trong tủ, rồi xếp vào chiếc vali hàng hiệu đang mở ở trên giường. Thấy tôi, cô ấy liền tươi cười nói. "Chào buổi sáng!"

"À... ừ, chào buổi sáng!"Tôi cười gượng, rồi lết chân đi về phía giường của mình. "Sao... cậu dọn dẹp đồ làm gì?"Lúc này tôi mới có gan để hỏi.

"Hôm nay chúng ta về rồi mà!"Triệu Ánh Nguyệt hồn nhiên trả lời.

"Cái..."Tôi suýt thì hét ầm lên.

"Ba ngày hai đêm, hôm nay chúng ta phải ra sân bay rồi!"Triệu Ánh Nguyệt làm cho tôi nhớ lại lịch trình chuyến đi nghỉ dưỡng của trường. Tôi gãi gãi

đầu, nhấn mặt lại khó hiểu. Có lẽ buổi sáng ra đầu óc tôi vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lắm nên nắm bắt thông tin khá là chậm.

Đúng, đã ba ngày hai đêm rồi! Trong mấy ngày này đã xảy ra rất nhiều chuyện mà tôi không thể tưởng tượng được rằng nó sẽ đến với tôi. Từ những chuyện nhỏ nhất nhất cho đến to lớn nhất, tôi vẫn không thể quên đi được thứ gì.

Kỉ ức những ngày qua chợt ùa về một lượt, như thể tôi đã ngủ cả trăm năm rồi vậy.

Haiz, bây giờ về thành phố Mỹ Hòa, sau đó chưa đầy một tháng nữa đã là thi cuối kì II rồi. Nhắc tới đây, tôi bỗng dưng thấy rất lo lắng. Tôi thuộc dạng người học dốt, nhưng nếu chăm chỉ là có thể qua được. Nhưng vấn đề là liệu tôi có chăm chỉ được không cơ chứ? Huhu, mà đợt này trường lại bỏ quách cái kì thi thử đi rồi.

Chăm chỉ bù cái khôn... cái khi mồm!

Lúc trước khi đi thi tôi mạnh mẽ, cảm thấy rất tự tin với kì thi này. Cho đến bây giờ, nước sắp đến chân rồi mà tôi vẫn chưa sẵn sàng để nhảy thì mới thật sự cảm thấy lo ngại. Nếu tôi mà có không qua được thì lại phải học lại năm lớp 10 thêm một lần nữa, và lại lãng phí vào cái trường Lam Nguyệt đầy rẫy cạm bẫy này thêm một năm nữa.

Tôi hoàn toàn không muốn như thế đâu a! Tôi muốn đi học đại học, mai sau có công ăn việc làm đàng hoàng hẳn hoi, rồi đền đáp lại công ơn của dì và chú những năm tháng đã nuôi dạy tôi nên người.

Không sao, tôi vẫn còn gần một tháng nữa để ôn. Cố gắng lên, Diệp Trúc Y!

Nhưng quan trọng bây giờ không phải là ngồi lên kế hoạch cho việc ôn thi học kì, mà là phải ngồi suy nghĩ nên phản ứng như thế nào khi gặp Lôi Vi Vi, và đương nhiên cả Hàn Băng Vũ ở dưới sảnh.

Nghĩ tới đây, tôi thậm chí còn không muốn rời khỏi phòng khách sạn nữa là...

Không hiểu sao ông thần xui có tính không đeo bám tôi hay là do ông ý tìm được đối tượng khác rồi, nhưng mà từ lúc xuống sảnh tập trung tới lúc đi ra sân bay tới giờ, tôi chưa đụng mặt Lôi Vi Vi và Hàn Băng Vũ lần nào. Sau đó, tôi mới biết được nguyên nhân từ miệng của Triệu Ánh Nguyệt, rằng hai người họ sẽ ở lại đây mà không về cùng trường. Nhưng lí do ở lại đây là gì thì không ai biết được.

Không có họ, tôi cũng thấy rất thoải mái, nhưng lại cô đơn quá! Vì chả ai trong trường này ngoài Triệu Ánh Nguyệt ra thêm bắt chuyện với tôi cả. Triệu tiểu thư cũng chỉ đứng với tôi một lúc cho đến khi thấy Cao Ngọc Ánh đi tới thì bái bai tôi chạy theo tiếng gọi tình thương. Chị Ái Tâm bạn "tiếp đãi" quá nhiều người, còn chả có hơi mà ra tiếp chuyện với tôi ấy chứ. Diệp tỷ tỷ thì lại không đi. Tôi thất vọng thờ dài, đời người mà không có bạn thân là bị bỏ lại như thế này đây. Giá mà ở đây có Đinh Đinh thì thật tốt!

Sau khi làm thủ tục lên máy bay, tôi ngồi trong phòng chờ một mình ở sát ô kính hướng ra phía đường bay. Tôi thấy ai ai cũng có bạn để ngồi nói chuyện rôm rả, tôi lại tự trách bản thân mình vô dụng. Cũng tại tôi cả, vì cái tính nhút nhát này mà chả kết thân nổi với một người bạn. Không kể tới Mạc Đinh Đình do vụ "cái có cánh" mà ra, tôi thật sự không làm được gì.

Tôi lấy khăn giấy ra xì mũi, rồi đứng sát ô kính nhìn bao nhiêu cái máy bay hạ cánh rồi lại bay lên bầu trời. Tôi để ý thấy có rất nhiều thanh niên trẻ, cùng lắm chỉ bằng tuổi tôi hoặc hơn tôi một tí, đang làm việc rất cật lực ở dưới kia. Họ vừa làm việc vừa cười đùa vui vẻ, chả bù cho tôi, mặt lúc nào cũng méo xệch, đã thế lại còn xấu xí. Tôi buồn bực, chả muốn về chỗ cũ để ngồi và ngắm nhìn những người khác nói chuyện với bạn bè.

"Chị dâu!" Bỗng một giọng nói quen quen từ đằng sau vang lên. Tôi giật thót mình, quay phắt lại nhìn thì mới biết vừa rồi là giọng của Trần Hạo Nam, đàn em thân cận nhất của Lôi Vi Vi.

"A... chào... chào cậu!" Tôi cười trừ, vội xua tay. "Lần sau gọi tôi là Diệp Trúc Y cũng được."

"Không được, đại ca Lôi Vi Vi đã nói thích chị rồi, sao lại gọi thẳng tên chị được?" Trần Hạo Nam cười cười. "Mà đại ca Lôi Vi Vi có dặn em, rằng phải nói với chị một điều cho bằng được."

"Nói gì?" Tôi hiếu kì nhìn Trần Hạo Nam trước mặt mình.

Trần Hạo Nam ráo rác nhìn xung quanh một lúc rồi mới cúi xuống, ghé sát vào tai tôi. "Đại ca muốn xin lỗi chị." Cậu ta thì thầm.

"Hả?" Tôi trở mặt, kinh ngạc nhìn Trần Hạo Nam mà không thốt nên nửa lời.

Tên Lôi Vi Vi dờ chừng này, sao tự dưng lại muốn xin lỗi tôi làm gì? Tôi mới phải là người đi xin lỗi chứ? Vì căn bản, là hôm qua chính tôi đã bơ Lôi Vi Vi đi, tận hưởng ngày hạnh phúc với Hàn Băng Vũ mà kết cục lại chả ra đầu vào đầu.

Tôi là một con ích kỉ, người xin lỗi nhất định phải là tôi. Lôi Vi Vi, cậu ta có làm gì đâu mà lại chuyển lời xin lỗi? Tôi thật sự không hiểu nữa.

Bỗng dưng lúc này, tôi rất muốn tới gặp Lôi Vi Vi để hỏi cho rõ ngọn ngành mọi chuyện, và cũng muốn xin lỗi cậu ấy về ngày hôm qua vì đã trở nên ích kỉ và hèn hạ.

Lôi Vi Vi, rốt cuộc giờ này cậu đang làm gì, và đang ở đâu?

Chương 11-1: Quảng thời gian đã qua

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nhớ hồi nào tôi vẫn còn ngơ ngác bước qua ngưỡng cửa trường Lam Nguyệt, là một học sinh lớp 10 nhỏ bé nhất trường, vậy mà bây giờ tôi đã chính thức bước sang năm học lớp 11, đã làm đàn anh đàn chị của các em học sinh khối 10. Tôi cứ ngỡ rằng đây chỉ là một giấc mơ, nhưng lúc tỉnh dậy thì tôi nhận ra, đây là một hiện thực, đây là một chương mới đang mở ra để chào đón tôi.

Là hiện thực đau thương để cho chính xác hơn.

Nhớ lại năm lớp 10, tôi đã có nhiều kỉ niệm vui buồn khác nhau. Tôi đã bị bắt nạt một cách không thể nghĩ tới, tôi bị bạn bè xa lánh, rồi còn bị hăm hại. Sau đó, tôi đã nghĩ mình cần phải mạnh mẽ hơn, nhưng cái tính nhút nhát đã ăn sâu vào trong máu. Tôi muốn sửa đổi thể nào thì vẫn hoàn con số không.

Đặc biệt hơn, tôi đã nhận được tận hai lời tỏ tình. Không phải từ mấy cậu bạn bình thường như bao người khác, mà lại là hai hotboy đẹp trai cao to hoàn hảo đến từng mi li mét (tất nhiên là Lôi Vi Vi không hoàn hảo cho lắm, nhưng... thôi kệ đi) Tôi không thể ngờ được lại có ngày tôi được đối đãi một trăm phần trăm như vậy. Và cho tới bây giờ, tôi vẫn còn băn khoăn về câu trả lời của mình, không thể nghĩ được rằng mình nên chấp nhận ai, hay từ chối ai, và bằng cách nào!

Đinh vãi một mối tình tay ba không sung sướng như mọi người nghĩ. Đôi khi, bạn muốn trả lời một người nhưng lại sợ làm tổn thương người còn lại và bản thân bạn lại quá nhút nhát để có thể chấp nhận một lời tỏ tình. Bạn hãy bắt đầu hình dung rằng mình đang đứng ở giữa, hai bên là hai người đàn ông có thể giết lẫn nhau để giành được trái tim của bạn. Bạn có thể đã nghe tới câu "trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết". Cho dù họ có muốn dành bạn tới cỡ nào, thì có lẽ họ phải giết nhau xong, người chiến thắng mới nhận được trái tim của bạn. Nhưng khi người chiến thắng đó quay ra bạn, thì bạn cũng đã chết ngum với tên còn lại rồi, vì "ruồi muỗi" là người dễ chết nhất mà!

Thật sự, tôi chỉ biết ngăn cản họ, chứ chả thể làm điều gì thay thế.

Hàn Băng Vũ và Lôi Vi Vi đã biến mất tăm mất tích sau chuyến đi từ thành phố Bảo Phúc về. Không ai có thông tin gì về việc bọn họ đang ở đâu hay là đang làm gì. Ngay cả chị Diệp Diệp, người duy nhất tôi còn có thể tâm sự được cũng đã nộp đơn xin nghỉ việc ngay sau đó. Tôi cũng không thấy Đinh Đinh quay trở lại trường học nữa, cũng không rõ là cô ấy vẫn đang ở quê hay đã lên thành phố. Còn chị Ái Tâm đợt này rất hay đi cùng với anh Chính, tôi để ý thấy vậy, lần nào cũng tút tít bên nhau. Mỗi lần chúng tôi gặp nhau trong trường thì chỉ vẫy tay chào hỏi nhau một hai câu rồi đường ai nấy đi. Tôi không thân thiết với họ, mà trong khi đó họ lại thân nhau hơn tôi tưởng.

Còn Đường Thiên Thu và hội những người đã bắt nạt tôi đều trở nên im re, coi tôi như không khí. Triệu Ánh Nguyệt và Cao Ngọc Ảnh là bạn tri kỉ, bây giờ tôi mới biết được điều đó. Họ như hình với bóng vậy. Chính vì họ suốt ngày đi với nhau nên tôi không có cơ hội nào ra bắt chuyện, vì tôi thừa biết Cao Ngọc Ảnh chẳng ưa gì tôi. Có lần, tôi liêu minh ra hỏi Triệu Ánh Nguyệt tin tức của Lôi Vi Vi, khó khăn lắm tôi mới nói được trọn vẹn cả câu. Kết quả tôi chỉ nhận được đôi mắt long sòng sọc của Cao Ngọc Ảnh chĩa về phía mình và sự "lắc đầu không biết" từ Triệu Ánh Nguyệt. Tôi thấy thật vô vọng. Đến lúc họ bước ra khỏi cuộc đời tôi, tôi mới thấy mình cô độc lẻ loi tới nhường nào.

Lúc có họ thì tôi muốn đuổi họ ra, lúc họ đã tự động đi khỏi rồi thì tôi lại muốn họ quay trở về. Rốt cuộc tôi đang trở nên ích kỉ tới mức nào?

Tôi đã lấy việc học ra để lấp kín sự trống trải này. Ngày ngày tôi bù đầu bù óc vào học, chỉ có sách vở với vở chứ chẳng còn gì khác. Tôi dần cảm thấy mình bớt đơn độc và tự tin hơn gấp bội lần. Đã có rất nhiều bạn ở trong lớp ra hỏi mượn đồ hay hỏi bài tôi nhiều hơn trước. Tôi bỗng dưng cảm thấy rất vui vẻ và hai lòng, luôn trong tình thần sẵn sàng giúp đỡ bạn bè với tư cách là một học sinh giỏi trong lớp.

Rồi cho tới tuần lễ thi học kì II của năm lớp 10 này, tôi gặp lại Hàn Băng Vũ. Cậu ấy đi cùng Đinh Đinh đến trường. Cả thế giới như của riêng mình tôi bỗng sụp đổ ngay trước mắt. Chúng tôi đã coi nhau như người dung. Đúng, là vì hôm đó tôi đã đẩy cậu ấy ra. Hàn Băng Vũ chắc rất tức giận vì không nghe được lời giải thích nào. Khác hẳn với Lôi Vi Vi, cậu ấy chắc đã hiểu ra tôi không hề thích cậu ấy nên Hàn Băng Vũ đã tự giác từ bỏ. Tôi bỗng cảm thấy vui vẻ, nhẹ lòng vì biết rằng Hàn Băng Vũ cuối cùng cũng đã vượt qua được tôi.

Còn Đinh Đinh, ít ra chúng tôi vẫn còn là bạn thân, cặp kè với nhau suốt ngày mà không thấy chán. Đúng, Đinh Đinh tuy đi học lại nhưng ít khi đến trường, lại còn bỏ mấy kì thi liền. Cậu ấy dường như chỉ có thời gian đi chơi bên ngoài với tôi. Tiếc là năm sau, tức năm lớp 11, cậu ấy sẽ không học ở đây nữa vì Đinh Đinh sẽ chuyển sang thành phố khác sống. Tôi lấy làm buồn, vì tôi sẽ mất đi người bạn quý giá cũng như đầu tiên này. Ông trời thật bất công! Thứ gì tốt nhất ở tôi ông đều lấy đi, tại sao lại phải như vậy chứ?

Lôi Vi Vi, nhắc đến hán ta là tôi lại thấy đau cả đầu. Tôi không hiểu cậu ta sẽ lên lớp 11 kiểu gì khi không đến trường thì một buổi nào như vậy. Tôi đã gọi điện cho Lôi Vi Vi vì muốn nhắc nhở cậu ấy đi thi, nhưng máy cậu ấy cứ tắt suốt. Tôi thật sự thấy lo lắng, bồn chồn vô cùng, và luôn tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy. Rồi đến hôm cuối cùng của năm học, bảng điểm thi học kì treo ngay teen bên tin tường. Tôi thấy mình đã qua thi liền thở phào nhẹ nhõm. Còn Hàn Băng Vũ, cậu ấy đứng thứ năm toàn trường, điều này làm tôi khá kinh ngạc khi thấy cậu ấy học giỏi và tiến triển tới như vậy.

Lôi Vi Vi, cậu ta đã không đến thi. Thế *beep* nào mà cậu ta vẫn đứng thứ ba mươi toàn trường thế kia?

Đút...

Lót?

Không đâu nhi...

Nhưng dù sao đi chăng nữa, năm học cũ kết thúc thì năm học mới lại phải bắt đầu. Tôi đã dành nguyên một kì nghỉ hè chỉ học với học chứ không đi du lịch du lịch gì hết. Dì Khuê và chú Phong trúng giải thưởng du lịch Hàn Quốc tận hai tuần liền nên tranh thủ cơ hội tôi điên cuồng vì học, họ đã cho tôi làm chó trông nhà. Nói chung sao đi chăng nữa, tôi vẫn chỉ làm bạn với cái bàn học thôi.

Kì nghỉ hè cũng trôi qua thật nhanh, vậy mà đã kết thúc rồi. Một năm học mới với tư cách là học sinh khối 11 của tôi đã bắt đầu.

Năm nay, tôi cần phải mạnh mẽ và cố gắng nhiều hơn nữa, để cho mọi người thấy tôi không còn là chiếc lá vàng rách nát. Cho dù có gặp Hàn Băng Vũ và Lôi Vi Vi, tôi cũng sẽ cho qua như chưa có chuyện gì xảy ra.

Hãy chiến đấu hết sức mình. Cố lên, Diệp Trúc Y! Mày có thể làm được.

Cuộc chiến dành lấy sự mạnh mẽ của Diệp Trúc Y lá vàng có lẽ vẫn chưa đến hồi kết! =)))

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11-2: Tiếp viên quán bar

Tôi chọn đi tàu điện để tránh việc tắc đường như đi xe buýt. Xe điện trở nên quá mức nóng bức vì có người đứng ở đây đếm không xuể khiến tôi đứng nép sát vào cửa thôi mà cũng không yên, ngứa ngáy hết cả đôi bàn chân mà không sao gãi được. Tôi đành nhìn ra ngoài cửa, ngắm trời ngắm đất ngắm muỗi bay để cố gắng phớt lờ cơn ngứa. Nhưng khi đảo mắt nhìn lại ra biển người ở trên tàu thì tôi bị đập trúng bởi hình ảnh của một bà cụ đang gãi bắp chân như kiểu cào lấy cào để. Điều này không những không giúp tôi bớt ngứa, mà còn kích thích thần kinh bàn chân của tôi tới đỉnh điểm, khiến bản thân chỉ muốn bất chấp tất cả ngồi bệt mông xuống sàn tàu để gãi.

Khi tàu điện dừng lại, tôi cố gắng chen chen chúc chúc để chạy ra bên ngoài trước rồi chọn tạm một cái ghế ngồi nào đó ở quanh rồi ngồi xuống, cời gãi ra gãi sột sà sột sọt.

Cảm giác thật là đã!

Tôi đi bộ trên vỉa hè dọc theo bức hàng rào màu trắng của trường Lam Nguyệt, là nơi được cây bao phủ như cả bầu trời, là nơi được dạo bước dưới cơn mưa lá vàng rụng mùa thu. Tôi hít không khí trong lành vào, làm căng tràn lá phổi rồi lại thở ra. Một năm học mới bận rộn đã bắt đầu, không có không được. Một năm học mới chắc sẽ vắng bóng những người tôi thân quen, có thể tốt hơn hoặc cũng có thể xấu hơn.

Bỗng, trong lúc tôi đang hùng hực khí thế, chuẩn bị xung trận thì có một người đàn ông diện cả cây đen ngoại trừ chiếc áo sơ mi trắng ra (nói thật thì da ông ta cũng hơi đen đen), chạy vọt từ phía dưới lên chắn ngay đường đi của tôi. Tôi giật mình đứng sững lại, rồi nhìn người đàn ông này. Trông rất trẻ, bên tai phải còn đeo cái dây gì đó màu trắng khá giống với mấy cái máy phiên dịch tôi xem trên tivi, nói tóm lại cũng không đến nỗi nào. Tại vì người này cao quá, tôi hướng hồ không nhìn thấy cảnh tượng phía trước. Tôi chọn bước sang trái hay sang phải thì cũng bị chặn lại.

Ừa, thằng cha dở người này từ đâu vô ra vậy?

Tôi chạy sang bên phải rồi vòng sang bên trái thật nhanh mong chóng được sớm trốn thoát, nhưng rồi, như thể ánh đã tu luyện ngàn năm hơn cả Tôn Ngộ Không, bắt kịp với tốc độ bàn thờ của tôi và khiến cho tôi từ bỏ ý định chạy trốn.

Ê, rốt cuộc anh ta muốn gì vậy?

"Cô có phải là Diệp tiểu thư?" Anh ta bỗng cất tiếng hỏi bằng chất giọng đều đều như rô bốt.

Ừm... họ thì đúng nhưng mà gọi là "tiểu thư" thì có phải là hơi sai sự thật không? Mà là quá sai ấy chứ, giai cấp thường dân của tôi cũng được gọi như vậy à?

Cũng có thể Diệp tiểu thư mà anh ta nhắc đến không phải là tôi.

Nghĩ thế, tôi liền lắc đầu.

"Vậy cô có biết người nào họ Diệp tên Trúc Y không?"

Tôi ngáp ngừng một lúc rồi cùng gật đầu.

"Cảm phiền cô nói cho tôi biết cô ấy ở đâu được không?"

"Ồ... đây ạ." Tôi tự chỉ vào mình rồi trả lời.

"..." Anh ta im lặng, cơ thể cứng đờ như pho tượng.

Kết quả là người đàn ông này cung kính mời tôi lên chiếc xe màu đen sáng bóng tới nỗi có thể vừa soi gương vừa làm tóc được. Chiếc xe được thiết kế thật dài và dài, hình như đúng là xe limousine rồi, loại xe sang nhất cái hành tinh này. Bất chấp tôi phản đối thế nào thì anh ta cũng bắt tôi phải ngồi lên xe cho bằng được. Tôi lại định chạy trốn nhưng nghĩ tới việc anh ta là sự phụ của sự phụ của Tôn Ngộ Không, tôi không dám manh động nữa. Tôi mà không ngồi thì anh ta sẽ bắt đi bất dịch chắn đường không cho tôi vào trường.

Nhưng hôm nay là buổi học đầu tiên của năm mà! Tôi mà nghĩ thì làm thế nào? Không phải là về nhà sẽ bị treo xác ngược lên chín tầng mây chứ?

Tôi ngồi trên chiếc xe limousine sang trọng, có bàn có ghế có tivi có đủ thứ. Chiếc xe chạy êm ru trên con đường rộng thênh thang khiến tôi có cảm giác như mình sắp gục xuống đây đánh một giấc tới nơi. Và đúng lúc tôi chuẩn bị chết vì ngủ thì cái ý nghĩ "bỏ học" lại hiện lên trong đầu tôi khiến tâm trạng tôi thấp thỏm không yên. Tôi nhìn ra bên ngoài cửa kính, hi vọng sẽ giảm bớt được sự căng thẳng. Nhưng nhìn ra bên ngoài, khói bụi mù mịt, cây cối người và vật thì chả thấy đâu. Tôi chán chường thèm nhìn, quyết định tựa đầu ra ghế vờ ngủ.

Tôi còn biết trên xe có cả đồ ăn thức uống hàng hiệu trông cực kì ngon miệng nhưng nghĩ tới việc nó tẩm độc là tôi lại thấy sợ nên không dám cầm bất kì đồ vật gì ở trên xe cả.

Xe trống quá, ngoại trừ tôi ra thì chả có ma nào cả. Ít ra còn anh chàng vừa rồi đang lái xe nhưng lại bị ngăn cách bởi một tấm chắn màu đen xì. Đúng là xịn xịn xịn, lần đầu tiên trong đời được ngồi xe như thế này, phải chụp mấy pô ảnh về khoe đi và chú mới được.

Mà khoan, bây giờ tôi mới để ý.

Chủ nhân thật sự của xe này là ai...

=="

Sao định mệnh lại khiến cho tôi sinh ra có một bộ não chậm như ốc sên bò thế này?

Mãi một lúc sau, khi tôi đang vật vờ chống chọi với cơn buồn ngủ thì xe bỗng dừng lại đột ngột, tôi cả người giật mạnh suýt ngã đổ cả người xuống nền xe ở phía trước. Tôi bám chắc cái tay bám trên cửa sổ, rồi tò mò nhìn ra ngoài cửa kính ở phía đối diện, tự hỏi thế quái nào mà xe tự dừng lại dừng lại.

Và tôi thấy...

Trung tâm thương mại Mỹ Hòa.

Á á á, nơi đây chứa nhiều kỉ niệm đau buồn nhất của tôi mà! Tôi đã nhiều lần tự nhủ bản thân sẽ không bao giờ tới đây lần nữa, vậy mà không hiểu sao lần này tôi vẫn bị đưa tới cái nơi này. Cái trung tâm thương mại khi ho cò gáy này có gì đâu mà sao ai ai cũng thích vào đây thế?

Lúc anh lái xe kia có ý định mở cánh cửa xe, tôi liền nhanh trí khóa cửa ở bên trong, rồi ngồi thu mình lại và nhất quyết không chịu ra ngoài dù anh ta có kéo cửa tới mức nào. Anh chàng lái xe đang đứng ngoài kia không mở được cửa, thất vọng và nản trí, liền lấy trong túi quần ra chiếc chìa khóa xe.

Hờ... tôi mới nhận ra bấy lâu nay vẫn nuôi nấng tiềm ẩn "ngu" trong người.

Tôi được dẫn lên tầng trên cùng, tức là quán bar. Chỗ này là nơi đã "đào tạo" ra bao nhiêu kí ức đau buồn, từ Lôi Vi Vi rồi đến Hàn Băng Vũ. Và kết cục là biến thành tiếp viên quán bar hư hỏng rồi bị vu oan và đuổi học. Tôi thật sự muốn lăn đùng ra giả chết ở đây, vừa vùng vẫy vừa làm nũng "tôi muốn về nhà". Nhưng biết cách này vừa không có tác dụng lại chỉ khiến bộ mặt tôi trở nên xấu hơn nên tôi ngoan ngoãn rón nhẹ một bên chân vào trong quán bar trước.

Trong quán không có ai, thật sự một bóng ma thoáng qua cũng không có.

Chỉ cần không gặp ông quản lý là được, chỉ cần không đụng độ ông ta là được. Nam mô a di đà phật, làm ơn làm ơn làm ơn!

"A, xin chào!" Tôi vừa cầu nguyện trong lòng xong thì ông quản lý quen mặt đó bỗng nhảy từ đâu ra nghênh đón hai người chúng tôi, trên môi nở nụ cười không thể tươi hơn.

Trên đầu tôi xuất hiện một vạch đen, rồi hai vạch, ba vạch... cuối cùng là "duyệt vô cùng" vạch.

"Diệp tiểu thư, xin mời!" Anh chàng lái xe cẩn thận cúi người xuống, đứng sang một bên mời tôi đi tiếp. Mặt tôi bị co cứng nên không cười nổi, chỉ nhẹ nhàng bước lên phía trước vài bước và cố tình cúi đầu xuống thật thấp. Rồi anh chàng lái xe kia bỏ tôi ở lại, một mình đi ra phía thang máy vừa rồi. Lòng tôi bỗng thấy ai oán, chỉ muốn cầm một cái khăn nào đó và cấn rách nó rồi nằm xuống sàn khóc thút thít. Huhu, anh bắt cóc tôi tới đây rồi lại bỏ tôi một mình, mặc tôi chịu nhục và đối mặt với kí ức bi thảm này.

"Haha, người quen, cô ồm chứ?" Ông quản lý cười hớn hở, nhìn tôi như gặp bạn thân mười năm không gặp. Tôi gượng gạo dặn nụ cười méo xệch, chỉ cúi nhẹ đầu tỏ ý lễ phép chứ không dám hé lời nữa câu.

"Mời!" Ông ta lại cười, nhăn nhó hàm răng vàng khè. Tôi đắn đo mãi mới sai bước đi theo quản lý. Ở sau lưng ông ta, lòng tôi lại trỗi dậy một nỗi căm hận không thể xóa nhòa. Việc này ai ai cũng biết, mặc dù đã qua khá lâu và dần đi vào quên lãng, nhưng tôi vẫn hận hận hận vì không thể nào tru di cửu tộc gia đình tên quản lý thích cười này.

Tôi có cảm giác, mình sắp được làm tiếp viên quán bar tập hai.)

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11-3: Gặp mặt với #39;Thiên Lô#39;

Tôi đi theo quản lý của quán bar, mang theo một bao tải câu hỏi nặng kí ở trong đầu.

Rốt cuộc là có người muốn gặp tôi sao? Ồ, thế cơ à? Ai muốn gặp một con điên như tôi? Sao lại có thể loại gặp gái nhà lành như tôi mà đi thuê quán bar? Cái người muốn gặp tôi kia đầu óc có bình thường không vậy trời? Cùng lắm là bao một cái nhà hàng sáng sủa sang trọng là tôi lóa mắt lắm rồi, nhưng sao lại vào quán bar tối tăm đầy tiếng nhạc du dương không kém phần kinh dị thế này?

Mà dạo này báo mạng hay đưa tin về vụ bắt cóc trẻ em nữ đi bán làm gái mại dâm, rồi cưỡng hiếp ngay trong mấy quán bar này cũng có.

Đến đường cùng rồi mới nhận ra những điều này, tôi liệu có còn đường chạy? Mà kể cả tôi có chạy thì cái ý nghĩ "Diệp Trúc Y là đồ ngu" cứ sẽ mãi ám ảnh suốt cả cuộc đời tôi.

Tôi được dẫn dắt tới cùng, tận sát cánh cửa màu đỏ sẫm để bên cạnh là VIP 9. Ông quản lý khoát tay bảo tôi vào, rồi vẫy tay cười cười bỏ đi trông về dâm dề vô cùng. Tôi có một dự cảm chẳng lành với người đang ngồi đợi tôi ở bên trong căn phòng kia. Liệu là nam hay là nữ? Là nữ thì càng tốt, còn nam thì chắc tôi sẽ quay đầu chạy mất dép.

Tôi đứng trước cửa phòng, hít vào thở ra tới ngàn lần rồi mới lấy được dũng khí để gõ cửa. Những tiếng gõ cửa vang lên nhẹ nhàng mà đều đặn khiến lòng tôi bỗng dạt dào một cảm xúc khó tả. Tiếng tim đập mạnh hơn át đi tiếng nhạc du dương vang lên ở xung quanh. Tôi cảm giác không khí đang ngày một trở nên dày đặc.

"Mời vào." Giọng nói nhỏ bên trong vọng ra ngoài. Tôi vẫn chưa thực sự nghe rõ nên không biết đó là nam hay nữ, nhưng tôi vẫn mạnh dạn bước vào trong rồi giữ cửa đóng lại khê khằng tránh việc "sầm" một cái.

Và, điều khiến tôi ngạc nhiên hơn tất cả, người ngồi trên chiếc sofa màu đỏ cam dưới ánh đèn mập mờ nhiều màu, lại là một phụ nữ trạc tuổi trung niên toát lên vẻ quý phái một cách kì lạ. Tôi vốn định bước tiếp vào thì khi nhìn thấy người phụ nữ ấy, tôi lại đứng đờ tại chỗ khi ánh mắt sắp mờ đi vì nhìn quá lâu. Người phụ nữ ngồi đằng hoàng, hai tay cầm một tách trà thổi nhẹ nhàng lên mặt trà cho bớt nguội, rồi nhấp một ngụm nhỏ. Bà ấy mặc trên mình một bộ vest màu tím sang trọng, quanh cổ áo và cổ tay điểm xuyết những viên đá màu trắng lấp lánh, phản chiếu lại ánh đèn lung linh trên trần khiến bộ đồ nổi bật hoàn toàn. Chiếc váy may bằng vải len dày dài tới đầu gối tôn thêm vẻ đẹp quyến rũ của cặp chân trắng nõn kia. Mái tóc dài ngang vai xoắn từng lọn to màu nâu đậm đem lại vẻ chuẩn mực và truyền thống cũng như gợi cảm làm bà trẻ hơn rất nhiều. Chỗ ngồi tròn bên cạnh để một chiếc ví hình chữ nhật màu bạc đính những viên kim cương sáng chói hình vuông. Nhìn một lần là tôi có thể cảm nhận được sự hiện diện của hàng hiệu ngất hương trời nơi đây. Gia đình của người phụ nữ này chắc hẳn vô cùng giàu có. Tôi có quen được ai như vậy không?

Tôi ít khi thấy những người phụ nữ ở độ tuổi ngoài bốn mươi mà có thể xinh tươi và cuốn hút như vậy. Tôi thật sự ngưỡng mộ bà ấy, mặc dù đây mới là lần đầu gặp mặt.

Bỗng, người phụ nữ này ngẩng đầu nhìn về phía tôi đang đứng. Tôi từ góc độ này có thể nhìn rõ gương mặt trẻ đẹp của bà ấy hơn.

Tôi thoáng giật mình vì biết mình chưa gặp bà ấy lần nào nhưng lại thấy khuôn mặt trong quen quen. Hình như rất giống với ai đó. Tôi không thể nghĩ được bà ấy giống ai, nhưng không khí ngưng ngập nhìn nhau đang bao trùm lấy này tôi khiến tôi tự giác cúi gập người chín mươi độ xuống. "Xin chào." Tôi lễ phép lên tiếng.

"Cô là Diệp Trúc Y, phải không?" Bà cất tiếng hỏi, nghiêm mắt lại nhìn tôi.

"V... vâng." Tôi gật đầu, sự hoảng hốt khiến tôi nói hơi lắp bắp.

"Được, mời ngồi." Bà chìa tay ra, hướng về chỗ ngồi bên cạnh. Tôi tuân thủ, bước nhanh chân về chỗ đó rồi kéo váy ngồi xuống một cách duyên dáng hết mức có thể.

Có điều... người phụ nữ này là ai?

"Chúng ta cần làm quen chút nhỉ?" Bà chột mím cười hiền hậu. "Ta có thể biết cháu nhưng chắc cháu vẫn đang tự hỏi ta là ai." Bà xoay hẳn người, chuyển tư thế ngồi và hướng về phía tôi. Không dừng lại ở đó, người phụ nữ này còn tự đưa hai bàn tay của mình nắm lấy một bàn tay ướt đầm mồ hôi đang đặt

trên đùi của tôi. Tôi xém chút nữa thì rút tay lại theo phản xạ, nhưng may mà tôi đã kiềm chế được hành động vô lễ này.

Một lúc bóp nhẹ nhàng bàn tay tôi như mát-xa, bà nói tiếp. "Bác là Mã Như Ý, là mẹ của Lôi Vĩ Vĩ."

....

= ="

Đoàng đoàng đoàng!

Hiện tại đang có rất nhiều tia sấm tia chớp tia sét từ trên trần nhà giáng xuống đánh trúng đỉnh đầu tôi. Sau khi bị đánh trúng, sàn nhà dưới chân tôi như nứt ra và vỡ thành ngàn mảnh. Tôi như bị hút sâu vào vực thẳm, cũng không thể hét, cứ thế rơi mãi, rơi mãi mà không thấy điểm dừng.

Sao tôi có cảm giác như bác ấy không phải là mẹ của Lôi Vĩ Vĩ mà là Thiên Lôi nhỉ?

Bác Mã Như Ý, là mẹ của Lôi Vĩ Vĩ, người rút ruột đẻ ra cái tên thường xuyên bày trò cực cần để đe dọa tôi. Hết con lại đến mẹ, cuộc đời tôi nợ họ chuyện gì to lớn lắm à? Tôi chỉ hi vọng mẹ của Lôi Vĩ Vĩ không như hấn ta. Nóng tính, dữ tợn, rồi chửi mắng tôi như những chuyện "mẹ chồng nàng dâu" mặc dù bác ý không phải là mẹ chồng của mình. Nói chung tôi rất sợ, rất sợ những người như bác ý. Cứ thử tưởng tượng xem, nhờ đâu chuyện "tình" này của mình và Lôi Vĩ Vĩ bị gia đình nhà trai ngăn cấm, bla bla bla...

Có chuyện gì đã xảy ra trong suốt thời gian vừa qua vậy? Chấn憾 là có liên quan tới Lôi Vĩ Vĩ thì bác ấy mới đến tìm gặp mình chứ!

Mà bác Mã này thật sự rất thông minh khi chớp thời cơ chọn đúng ngày đầu tiên của năm học của tôi để đòi gặp tôi.

Dường như nhận thấy việc tôi ngẩn tò te nhìn mình mà không phản ứng, bác Mã bỗng phì cười, không quên đưa một tay lên lên che miệng một cách lịch sự. Tôi choàng bừng tỉnh khỏi cơn sấm sét, ngạc nhiên nhìn mẹ của Lôi Vĩ Vĩ.

"Có... có gì... sao ạ?" "Tôi xấu hổ, căng thẳng tới mức không biết mình đang hỏi về cái gì, mà miệng cứ thốt ra được từ nào thì hay từ đấy.

"À không. "Bác Mã lại nhìn tôi một cách trêu mến. "Chỉ là... bác rất muốn gặp con một lần."

... Tôi muốn đào một cái lỗ thật sâu, sâu tới mười tám tầng địa ngục cũng được, để chui xuống cho đỡ xấu hổ. Lần đầu tiên gặp phụ huynh của bạn, mà lại là một bạn nam nữa chứ, khiến tôi ngượng tới khó đỡ, chỉ muốn nhắm chặt mắt lại mà thôi. (> ~ <)

Liệu bác ấy có xé da thịt mình ra bởi vì lí do "mày dám quyến rũ con trai tao" không?

"Dạo... dạo này cháu... cháu không có liên lạc gì tới Lôi Vĩ Vĩ..." "Tôi vội nói ngay để tránh gây hiểu lầm nào đó có thể xảy ra. Nhưng nói chưa hết câu thì lại bị Lôi phu nhân ngắt lời. "Ừ, bác biết mà."

.... Gì dợ?

Nếu bác ấy biết như vậy sao còn gặp tôi nói chuyện làm gì? Nói thẳng ra giữa tôi và bác ấy có chuyện để nói sao?

Nhưng cũng may là chỉ có mình Lôi phu nhân đến, chứ thêm cả tên Lôi Vĩ Vĩ thì không chỉ khiến cho trần của quán bar sập mà ngay cả trời cũng phải đổ gục.

"Bác tới đây có chuyện muốn nói với cháu, thực ra là mong cháu giúp." Bác Mã nói với giọng truyền cảm và thanh tú nghe sao mà rất chân thành và đơn giản. Bác ý lại ngay lập tức nắm lấy trọn cả hai bàn tay của tôi. "Lôi Vĩ Vĩ cũng hay kể với bác về con, nói con rất tốt bụng và xinh đẹp, hiền lành mỗi tội là hơi nhút nhát." Bác dừng một lúc, rồi đưa một tay lên nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, đưa những sợi tóc thừa đang nhảy tung tăng giữa không khí cài sát vào vành tai giúp tôi. "Bác nghe vậy thôi mà thấy rất hài lòng với con. Bác muốn gặp con từ lâu lắm rồi nhưng mà vẫn chưa có thời gian. Bây giờ được tận mắt chứng kiến rồi, quả nhiên Lôi Vĩ Vĩ có mắt có miệng vô cùng tốt giống y hệt mẹ nó." Nói tới đây, Lôi phu nhân tủm tỉm cười trông rất hạnh phúc.

"Ý bác là... sao ạ?" "Tôi vẫn chưa hiểu được vấn đề chính nên lại cất tiếng hỏi ngu.

"Ý của bác là..." "Lôi phu nhân nắm chặt lấy hai bàn đang ngập tràn trong mồ hôi của tôi hơn. "Bác rất muốn mai này, con sẽ trở thành một con dâu ngoan ngoãn, một người mẹ hiền của những đứa cháu nội đáng yêu của bác."

Tôi á khẩu.

Tôi thật sự á khẩu!

Cái... cái gì mà con dâu? Tôi còn chưa tới nổi thành bạn gái Lôi Vĩ Vĩ (mặc dù đã nhận được lời tỏ tình), nhưng không tính à nha. Vô lý quá à, liên quan gì tới chuyện con dâu, lại còn... cháu nội? Gì cơ? Oát??????

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi, và tôi cũng chẳng thể ngờ được rằng có người phụ nữ hiền hậu và đáng yêu như thế này, mới gặp tôi lần đầu mà đã muốn nhận tôi làm con dâu ạ.

Ồ... hình như có gì đó sai sai. Không phải là Lôi Vĩ Vĩ có vị hôn thê là Triệu Ánh Nguyệt sao? Chẳng lẽ bác ấy định lập dàn hậu cung cho Lôi Vĩ Vĩ

phòng trường hợp Hoàng hậu Triệu không sinh được hoàng tử chắc? Nâu nâu, bây giờ là thế kỉ 21 nam nữ bình đẳng nha. Muốn tôi làm thiếp cho nhà họ Lôi? Tần? Hay Phi? Hay chỉ là Quý nhân? Hoặc thấp hơn nữa? Có làm gì thì tôi cũng không chấp nhận!

Phải là Hoàng hậu cơ...

Thôi nghỉ đi, thời nay xã hội hiện đại, sao lại có chuyện hậu cung như kiểu thời phong kiến được? Một vợ một chồng luôn là quan điểm lớn nhất của tôi.

"Nhưng có một trở ngại."Bác ấy chột hạ giọng. Lời nói này của bác cắt ngang suy nghĩ trở về thời phong kiến của tôi.

"D... dạ?"Nghe vậy, tôi bỗng nhiên thấy hơi sợ.

"Bố của Lôi Vĩ Vĩ muốn gặp con."Bác Mã càng ngày càng nói nhỏ, cực kì e dè là đằng khác chứ không còn hùng hổ mà nhẹ êm như những lần trước.

Xẹt xẹt dùng!

Lần này không chỉ có sấm chớp mà còn có cả mưa to giông bão đổ ập thẳng mỗi mình lên đầu của tôi. Trên mặt tôi lại còn xuất hiện thêm tí tí vạch đen trượt dài từ trên xuống, không ngừng khiến tôi trở nên kinh sợ.

Tôi thấy, chắc chắn tới chín mươi chín phần trăm bác Mã kiếp trước chính là Thiên Lôi.

Và đương nhiên, bố của Lôi Vĩ Vĩ là thân mưa giông rồi, nên khi cả hai kết hợp lại mới đẻ ra được cái tên khi gió cá cây Lôi Vĩ Vĩ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11-4: Không có gì hơn là một người lạ

Dọc đường trở về trường, trong đầu tôi cứ nghĩ mãi về việc "cầu đầu" của bác Mã Như Ý mà không sao ngủ bù được. Khác hẳn với tư tưởng "mẹ chồng nàng dâu" suốt từ thời xưa tới giờ, tôi cũng phải lấy làm kinh ngạc khi được mẹ của Lôi Vĩ Vĩ yêu quý như vậy.

Nhưng nếu không phải lo về chuyện cãi nhau giữa mẹ chồng và nàng dâu ấy, thì tôi lại phải bắt đầu nghĩ về câu chuyện "bố chồng nàng dâu". Nhìn biểu cảm dè dặt trên khuôn mặt của Lôi phu nhân lúc ấy, cộng thêm mấy lần bố của Lôi Vĩ Vĩ phạt cậu ta, tôi biết mình dù có dư sức cũng không dám đối đầu nổi với người đáng sợ như Lôi lão đại ấy.

Ôi gọi ơi, sao tôi lại bị dính phải mấy cái người dòng dõi xã hội đen như thế này cơ chứ????

Sau khi được anh chàng lái xe, người mà chặn đường tôi ban sáng kia thả về trường, tôi cuối cùng cũng đủ thông minh để nhận biết được là bác Mã Như Ý đã xin phép cho tôi nghỉ học hôm nay nên tôi cũng theo lao mà trốn học luôn. Tôi không dám về nhà vì nhân tố bí ẩn di Khuê là một nội trợ, chắc là đi đang nấu bữa trưa ăn một mình ở nhà. Tôi liền nảy ra ý tưởng ăn bám ở một quán cafe nào đó cho tới hết ngày nên mới lỏ cái ví từ trong cặp ra. Khi phát hiện ra tôi bị viêm màng túi giai đoạn cuối vì chỉ còn đúng hai tệ và một con gió thoáng thoáng, tôi hết hi vọng về việc đi ăn bám mà tôi đã nghĩ tới.

Bây giờ cũng chẳng biết đi đâu, hay là lại vào phòng bảo vệ thông báo hôm nay gia đình tôi báo nghỉ học nhầm?

Thôi thì cứ làm học sinh gương mẫu một lần, nghỉ học thì thế nào chả báo về gia đình, di Khuê và chú Phong mà biết thì vui. Nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần, với tư cách là một người có não và đủ thông minh để nhận thức được, tôi quyết định mình vẫn vào trong trường để học. Dù sao mới bỏ chưa hết buổi sáng, học buổi chiều vẫn tốt.

Tôi tiến lại gần cổng trường, kiễng chân ngó nghiêng qua cánh cổng tự động về phía văn phòng của bác bảo vệ. Tôi không dám gọi to vì sợ kinh động đến người khác, chỉ vẫy vẫy tay gây sự chú ý, hi vọng ông bác bảo vệ đang ngồi chơi máy tính kia để ý tới con nhóc Diệp Trúc Y này, rồi ra mở cửa chào đón tôi vào cái.

Nhưng, đã vẫy tay gần một trăm lần rồi mà ông bác đó chẳng thèm đoái hoài gì đến tôi, cứ vẫn tiếp tục dán mắt vào màn hình máy tính để bàn kia. Tôi mất hết hi vọng, thờ dãi, hạ chân hạ tay xuống. Hay là đành gào vậy, nhưng gào thế nào cũng bị kỉ luật vì tội làm ồn trong giờ học! Hic, hay là trèo tường vượt rào vậy? Cũng không được, bị bắt là cuối giờ ở lại làm vệ sinh cùng các bác lao công luôn đó.

Rồi, vận may và vận xui của tôi cùng đến một lúc. Trong lúc tôi đang định bỏ cuộc quay đi, tôi thấy chị Ái Tâm đang đi ra văn phòng bảo vệ nói cái gì đó và chỉ ra phía cổng trường. Tôi vui mừng khôn xiết, chắc là chị ấy báo mở cánh cổng đây mà. Và đó là vận may, còn vận xui thì lại là khác, vì còn một người đi cùng với chị ấy nữa. Người đó không phải ai khác lạ, là người một tôi rất thân quen là đảng khác, chính là Hàn Băng Vũ.

Lâu rồi không gặp, Hàn Băng Vũ vẫn vậy, chỉ là trông cậu ấy lạnh lùng hơn trước rất nhiều, thực ra là lạnh lùng như hồi tôi mới gặp cậu ấy. Tôi bỗng cảm thấy bỗng không khí như thể trở nên dày hơn nên vô cùng khó thở. Có vẻ như việc cậu ấy thay đổi đã hoàn toàn vô dụng, hay là do chúng tôi đã trở thành người dưng của nhau?

Lúc này, hai cặp mắt của họ cùng một lúc hướng về phía tôi. Hàn Băng Vũ phát hiện ra tôi trước, cậu ấy nhìn tôi chăm chăm với ánh mắt vô hồn đến đáng sợ. Tôi vẫn đáp trả lại ánh nhìn của cậu ấy, căn bản là không thể rời mắt khỏi một người "trước quen sau lạ" như vậy được. Cho tới khi chị Ái Tâm nhìn thấy tôi, rồi không hết ngạc nhiên nhìn hai người chúng tôi, tôi mới từ từ quay đi, lắc nhẹ đầu lấy lại sự bình tĩnh và nở nụ cười với chị ấy.

Khi cổng được mở, chị Ái Tâm đã vội chạy ra phía tôi, nở nụ cười tươi tắn như đóa hoa tặng cho tôi, ôm nhẹ tôi một cái. "Hi, Trúc Y, nghỉ hè vui không?"

Độ niềm nở và thân thiện của chị Ái Tâm lên tới mức đỉnh điểm, tôi không thể làm ngơ và bỏ chạy được, nên đành miễn cưỡng trả lời. "À vâng, cũng được ạ."

Hàn Băng Vũ từ đằng sau lưng chị cũng tiến lại gần từ khi nào, nhưng vẫn giữ khoảng cách mà không hề bắt chuyện chào hỏi hay liếc nhìn tôi thêm một lần nữa. Cậu ấy xoay người, chú ý đến một hướng khác. Tôi vừa nói chuyện với chị Ái Tâm vừa thỉnh thoảng để mắt về phía Hàn Băng Vũ. Mặc dù cậu ấy ở trước mắt nhưng tôi thấy khoảng cách của chúng tôi còn dài hơn cả quãng đường từ Trái Đất tới Sao Hỏa. Cậu ấy thật sự bơ tôi, thật sự coi tôi như người dưng nước lã rồi.

"Bọn chị định đi uống cafe, cũng vừa để bàn cho vở kịch diễn trong lễ chào đón học sinh mới." Chị Ái Tâm nói, hai tay giữ lấy vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi một cách kiên quyết. "Em cũng ở trong câu lạc bộ kịch nghệ, đi cùng nhé?"

"A... à..." Tôi đang định từ chối khéo khéo và từ tốn thì thấy Hàn Băng Vũ liếc nhìn tôi một cái như không muốn tôi tham gia. Thấy vậy, tôi lại càng từ chối nhanh hơn. "Thôi ạ, em đã bỏ mấy tiết rồi, không được đâu ạ."

"Chị tưởng người nhà em xin nghỉ cả ngày hôm nay mà?" Chị Ái Tâm tròn mắt, ngây thơ nhìn tôi một cách khó hiểu.

"..." Sao thông tin Lôi phu nhân xin nghỉ học cho tôi lan nhanh dữ vậy? Mà thế nào lại thành "người nhà xin nghỉ" cho tôi?

"À, nhưng... bố mẹ em không biết nên tốt nhất em vẫn nên đi học." Tôi lờ đi mọi chiêu trò và kiểu cớ ra để không đi cùng họ, nhưng mà tôi cũng chả hiểu mọi chuyện là như thế nào, chị Ái Tâm chỉ nói vài câu sau đó tôi cũng đi theo họ luôn.

Haiz, kết quả mồm mép chị ấy quá khéo, nói gì cũng làm tôi cảm như hén, khiến tôi không còn lí do gì khác để viện nên đành đi theo họ. Chị Ái Tâm đi giữa, luôn miệng cười nói đùa đùa này nọ, còn hai người đi bên cạnh là tôi và Hàn Băng Vũ, không khí âm ỉ căng thẳng tới nỗi cười với chị Ái Tâm tôi cũng không nhếch miệng lên nổi. Tuy nhiên, tôi cũng không rõ là chị ấy cố tình không quan tâm tới không khí của chúng tôi hay là không biết gì.

Dù sao thì chị ấy cũng đâu có nào cá vàng như tôi. = ="

Tại quán cafe Hot Summer nho nhỏ cách trường vài trăm mét, ba người chúng tôi ngồi vào trong một bàn bốn chỗ ở ngay bên cạnh cửa kính. Tôi và Hàn Băng Vũ mặt đối mặt ngồi với nhau, chị Ái Tâm cao chạy xa bay để đi gọi đồ uống. Tôi ngại không còn gì để ngại hơn vì chẳng biết nói điều gì với cậu ấy cả. Cái tình huống xấu hổ đầy lúng túng và gượng gạo này khiến tôi chẳng mấy thoải mái, chỉ muốn đào một đường hầm rồi chạy ra khỏi đây thật nhanh. Còn Hàn Băng Vũ, tôi không biết là cậu ấy có cảm thấy như tôi hay không nữa, vì biểu cảm trên khuôn mặt của cậu không hề lộ ra điều gì. Hàn Băng Vũ tự nhiên tự tại, ngồi bấm điện thoại, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn ra phía cửa sổ. Tôi không thể lấy điện thoại ra dùng được, vì... chẳng có gì để dùng.

Nên là...

"Cậu... nghỉ hè... có vui không?" Tôi vẫn quyết định mở miệng ra bắt chuyện trong sự rụt rè.

Kết quả, tôi nhận được tới một phút im lặng từ Hàn Băng Vũ.

Aish, biết thế này thì tôi đã không hỏi rồi! Xấu hổ đến chết mất, chỉ có tôi là độc thoại, Hàn Băng Vũ hoàn toàn coi tôi như không khí rồi. Huhu, tôi thà bị bánh đồ lên đầu còn hơn là chịu cảnh tủi hờn như thế này.

Tôi cố gắng kiềm chế lòng mình, gỡ nhẹ lên đầu rồi ngoảnh mặt đi nhìn chỗ khác, lấy hai tay khẽ hờ che hai má đỏ ửng lại.

"Tạm." Bất ngờ, tôi tận gần năm phút đồng hồ như năm năm trôi qua, Hàn Băng Vũ cũng trả lời câu hỏi của tôi với chỉ hai từ vừa cụt lùn vừa ngắn ngủi.

Tôi hơi sốc trong vài giây đầu, nhưng cũng lấy lại được tinh thần và bớt xấu hổ đi phần nào. Tôi háng giọng, ho nhẹ vài cái rồi chỉnh lại tư thế ngồi. "Sao... lại thế?" Tôi vừa hỏi xong thì tự giác im bật lại, rồi nhả mặt lại tự và vào miệng mình vài cái.

Thật sự ngu ngốc mà! Người ta đã không muốn trả lời rồi mà cứ thích chuyên sâu khám phá cơ! Rồi để Hàn Băng Vũ lờ thêm lần nữa, Diệp Trúc Y mày lại xấu hổ tới muốn độn thổ mà. Hàn Băng Vũ và mày dù sao thì cũng đâu còn thân quen gì mà lại hỏi người ta như kiểu mình là bạn thân mười năm rồi ý.

Định...

Suýt thì chửi thề, Hàn Băng Vũ nhướn mày lên. "Muốn biết?" Nhưng không ngờ lần này, cậu ấy lại tiếp chuyện và trả lời câu hỏi của tôi rất nhanh mà không mất giây nào. Ánh mắt cậu ấy hướng từ điện thoại lên phía tôi, nhìn với vẻ hứng thú.

Tôi không nói gì, chỉ ngừng tự và miệng và nhìn cậu ấy đầy tò mò và ngạc nhiên. Tôi chớp mắt vài cái, vẫn thấy cậu ấy nhìn tôi đăm chiêu. Đương lúc tôi còn đang hồi hộp chờ đợi câu trả lời của Hàn Băng Vũ thì cậu ấy đột ngột giống như cố tình tự đánh rơi chiếc điện thoại từ tay mình xuống bàn, phát ra tiếng "cạch" rất to khiến tôi suýt thì giật mình ngã ngửa, nhưng cũng may tôi vẫn giữ được trạng thái điềm tĩnh.

Hàn Băng Vũ khoanh tay đặt lên bàn, ánh mắt nhìn tôi vẫn không hề thay đổi dù chỉ một ít, và cất tiếng nói đủ to đủ nhỏ để cho cả hai cùng nghe.

"Vi em từ chối tôi."

Tôi tròn xoe mắt nhìn Hàn Băng Vũ, sống mũi chột trở nên cay cay như bị mù tạt quệt lên.

Vào khoảnh khắc này, từ giây phút cậu ấy nói từ đầu tiên, tôi như đã bị đôi mắt quả quyết đó hút hồn, hỏi sao nhìn mãi mà không tìm thấy điểm dừng. Và khi tôi đã nghe thấy trọn vẹn cả câu rồi, trái tim bắt đầu đập dồn dập, nhanh nhưng đau đớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11-5: Chấm dứt, mãi mãi

Thích! Thích! Thích!

Tôi cứ tưởng rằng mình đã nghe lắm, nhưng thật ra không phải vậy. Câu nói ấy đã làm tôi kinh ngạc chưa hết, lại còn từ chính miệng Hàn Băng Vũ nói ra, khiến tôi bỗng dưng muốn ngã lăn quay ra đất giả vờ chết coi như mình chưa nghe thấy gì.

Người ta nói, nếu hai người cùng nhìn vào đôi mắt của đối phương dù chỉ quá năm giây là lửa tình đã được nhen nhóm. Nhưng đây, tôi và Hàn Băng Vũ vẫn ngồi yên và kiên nhẫn nhìn nhau trong lặng lẽ đã bao nhiêu lâu tôi chẳng đếm. Cuộc sống bên ngoài cửa kính cũng như trong quán cafe, nó vẫn chuyển động như bình thường. Mỗi người có một đồng hồ thời gian riêng cho bản thân, nhưng nó sẽ không vì chuyện của người khác mà dừng lại, cũng như tôi và Hàn Băng Vũ bây giờ. Thời gian chưa bao giờ ngưng đọng, nhưng thời gian của chúng tôi thì đã đóng băng.

Đã qua bao lâu rồi, chúng tôi cũng không biết, chỉ biết rằng một lời nói vồn vện của Hàn Băng Vũ ấy có tác dụng "lực hấp dẫn" lên cả đôi bên.

Tôi... đã từ chối cậu ấy...

Đúng, đó là lời nói diễn tả cho hành động của tôi vào tối hôm đó, tại Starlight.

"Hãy, đông quá! Cuối cùng cũng mua được." Điều tiểu thư bỗng dưng đột ngột trở lại, trong lòng vừa nóng nực vừa tức giận.

Tôi giật bản mình. Như được kéo ra khỏi hố sâu thăm thẳm từ đôi mắt của Hàn Băng Vũ, tôi vội vã quay ngoắt mặt đi chỗ khác. Còn Hàn Băng Vũ thì thân nhiên hành động như chưa có chuyện gì xảy ra, cũng nhanh chóng quay đi. Chị Á Tâm đưa một cốc chocolate nóng hổi, rồi ngồi xuống bên cạnh Hàn Băng Vũ ở đối diện tôi. Chị sau đó đã thả mái tóc vừa nãy được buộc vồng lên. Chị rũ rũ tóc một hồi rồi mới cầm lấy cốc cafe của mình và uống một ngụm. Mái tóc chị ấy xoắn thành từng lọn nhỏ, nhuộm một màu nâu giản dị, bồng bềnh như những đám mây mang hình dáng của hạt dẻ. Điều Á Tâm là một người quá tuyệt vời, sắc đẹp trời ban cùng với tài năng thiên phú đã khiến một người như tôi trở nên lép vế, biến thành một con vẹt bầu xấu xí khi ở bên cạnh chị.

"Hai người vừa nói chuyện gì vậy?" Chị cười tươi hỏi, phả vờ bầu không khí căng thẳng trầm tĩnh thường, rồi nhấp thêm một ngụm cafe.

"À... thực ra chỉ ngồi yên..." Tôi cười gượng gạo, đang định nói dối.

"Nói chút chuyện." Hàn Băng Vũ vừa đặt ly trà bạc hà xuống thì chen ngang vào họng tôi như không muốn để chị Á Tâm nghe thấy sự dối trá.

Cậu ấy vừa dứt lời thì liếc sang nhìn tôi với ánh mắt lạnh hơn gió điều hòa ở trong quán, sắc hơn nhiều thanh kiếm huyền thoại trong truyền thuyết. Tôi có chút chột dạ, vừa vận lúc ngậm miệng lên thành cốc chuẩn bị uống. May mà tôi chỉ ho nhẹ chút xíu tỏ phản ứng, chứ không tôi nổi phụt hết chocolate ở trong miệng ra.

"Hai người đừng có mỗi người một ý chứ!" Chị Á Tâm cười khở.

"Không phải vậy, mà là cố tình trốn tránh." Hàn Băng Vũ nói xong thì lại nâng ly trà lên nhấp một ngụm, cơ mặt giãn ra rất tự nhiên.

Rõ ràng, cậu ấy không phải vô ý nói vậy, mà là thật sự để mia mai tôi. Lời nói đó như một con dao hai lưỡi, nó không những làm tinh thần tôi bị rỉ máu và rách toạc, mà còn làm chính thể xác tôi cảm nhận được sự cay đắng và sự đảo lộn. Tôi cũng đang định gục mặt vào uống chocolate, ai ngờ nghe xong cái câu mia cay cú như thế thì tôi chẳng còn hứng mà uống ừng gì nữa. Hàn Băng Vũ chỉ vờ tư ngồi tiếp tục bấm điện thoại mà chẳng tỏ ra tội lỗi gì. Tôi không hiểu sao chỉ muốn đâm cậu ta một cú vào mặt.

Chị Á Tâm cũng trở nên im lặng, rồi lặng thầm quan sát cậu ấy bằng một ánh mắt kì lạ. Tôi không còn hướng nào để nhìn, đành cúi xuống nhìn ly chocolate vẫn còn đang bay hơi. Thấy mặt nước màu nâu phẳng lặng hiện hình một khuôn mặt mờ mờ trên đó, tôi lại thối nhẹ lên và làm khuôn mặt đó biến mất, vĩnh viễn.

Cứ coi như tôi đã từ chối tình cảm của cậu ấy, nhưng cho dù là như vậy, Hàn Băng Vũ đâu cần phải nói với tôi những lời đó. Vừa nãy, đúng là tôi nói

đổi để trốn tránh sự thật, nhưng cậu ấy cũng không cần nhất thiết phải nói thẳng toẹt như ném tôi vào bãi rác như vậy. Chị Ái Tâm chỉ là người ngoài cuộc, cũng không thân quen gì với tôi nên bây giờ tôi cảm thấy rất ngượng.

Tự dưng thấy tức quá!!!

Sao Hàn Băng Vũ bỗng dưng trở nên tàn nhẫn như vậy?

Nhẫn, chữ nhẫn trong đầu tôi đâu rồi, sao mãi không tìm thấy thế này?

"Được rồi, chúng ta bàn về sự kiện sắp tới đi." Chị Ái Tâm vội chuyển chủ đề trước khi hai chúng tôi, nhảm, tôi có nguy cơ nào đó hắt nước vào mặt Hàn Băng Vũ, nặng nề hơn chính là tôi sẽ giật cốc cà phê của chị Ái Tâm và đổ ụp lên đầu cậu ta.

Hàn Băng Vũ bỗng xô ghế ra phía đằng sau rất mạnh, phát ra âm thanh "rít rít" rất khó nghe. Cũng vì trong quán không phải yên lặng nên chẳng mấy ai để ý tới chuyện này. Cậu đứng dậy, hai tay đặt lên bàn rồi dứt khoát mở miệng. "Hai người tự bàn với nhau đi."

Dứt lời, Hàn Băng Vũ lùi ra đằng sau và lạnh nhạt quay người đi thẳng ra khỏi quán không chút lưỡng lự trong sự choáng ngợp của tôi và chị Ái Tâm.

Chúng tôi vì ngạc nhiên mà há rộng miệng ra khi thấy Hàn Băng Vũ giận dữ bước ra khỏi quán trên những nước chân nhanh nhẹn như thể là trốn vội vậy.

Người tức đáng lẽ phải là tôi? Người muốn ra khỏi quán này chẳng phải là tôi sao?

"Xin lỗi em nhé, Tiểu Vũ không quen với việc bị từ chối, kể cả ngoài chuyện tình cảm ra." Chị Ái Tâm mở lời trước, khề thờ dài.

"À vâng..." Tôi cười trừ, lại cúi mặt xuống.

"Lòng tự trọng của Tiểu Vũ rất cao." Chị tiếp tục nói, cứ như đang xát thêm muối vào lòng tôi vậy. "Cậu ấy cũng hay tâm sự nhiều điều với chị, nên chị cũng biết khá rõ tình hình tối hôm đó." Chị càng nói thì chỉ khiến sắc mặt tôi lại càng trở nên khó coi. "Em từ chối Hàn Băng Vũ mà chị nói xin lỗi mà không lí do như vậy, lại còn đẩy mạnh cậu ấy ra trong bất ngờ rồi chạy mất, nếu là chị thì chị cũng thấy tức."

Đấy, cái miệng hại cái thân!

Lúc đó tôi quá sợ hãi, quá sững sốt nên bộ não không suy nghĩ được gì, nên đành ra không điều khiển được miệng lưỡi, làm bọn nó dính chặt vào nhau.

Nhưng mà... không phải là khi đó tôi đã nghe thấy giọng nói của Lôi Vi Vi chọt vang lên trong tâm trí sao?

Giọng nói đó vang lên trong tâm trí, hay trái tim? Cái này bản thân tôi cũng chưa thể làm rõ.

Hay là tại sâu trong thâm tâm, tôi đã quá nhẫn tâm, quá phù phàng và quá thẳng tay? Mà thực tế tôi lại không hề biết tới mặt trái của con người tôi như thế này?

Bản thân tôi cũng thấy điều này rất mơ hồ, cảm giác như mình không có khả năng để lí giải. Người ta nói bộ não của phụ nữ là thứ phức tạp nhất trên thế gian quả đúng là không sai. Ngay cả bản thân tôi sở hữu nó cũng phải bó tay xin hàng nữa là người khác.

Tôi không rõ cảm xúc của mình như nào vào lúc này. Tôi đôi khi muốn đốt cháy tất cả, để xem thứ cảm xúc duy nhất còn sót lại là gì rồi từ đó trở đi, tôi sẽ có ít lựa chọn để chú ý hơn. Nhưng vấn đề được đặt ra ở đây, tôi không thể tự tạo ra lửa được, cảm xúc cũng không đốt được, cũng chẳng thể tự biết được bản thân mình giờ nghĩ gì, muốn làm gì thì đốt làm cái khi gì?

Hic... thân kinh tôi bây giờ đang bị rối loạn trầm trọng, như dây tai nghe lâu ngày để trong túi.

"Trúc Y, chị không muốn nặng lời, nhưng..." Chị Ái Tâm chọt lên tiếng, nhìn thẳng vào đôi mắt đang gào lên cầu cứu trong sự vô vọng của tôi. "Em hãy tạo khoảng cách với Tiểu Vũ đi, như thế sẽ tốt cho cả hai đứa."

Tôi giữ cái miệng khóa chặt, bất lực không thể nói nên lời nào.

Ngay cả bây giờ, bản thân chị Ái Tâm đã đề nghị như vậy thì có nghĩa là chị cũng đang muốn xa lánh tôi, vì Hàn Băng Vũ. Tôi hiểu ý chị ấy, rằng chị ấy không chỉ muốn vậy mà còn mong tôi không còn dính dáng gì đến giới thượng lưu nữa. Chắc hẳn để tránh xa các dị nghị từ giới xa tầm ngắm đó. Chị ấy rất tốt, có thể nghĩ được phương án giải quyết ôn hòa cả hai bên, nên tôi tin chị.

"Chị Ái Tâm, em..." Tôi ngập ngừng một lát rồi cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn chị tràn trề sự quyết tâm. "Em... muốn rời khỏi câu lạc bộ kịch nghệ thì phải làm thế nào ạ?"

Một khi tôi đã quyết định rút lui thật sự thì ngôn tất tín, hành tất quả. Lời đã nói phải tin, hành động luôn kiên quyết và phải có kết quả. Không như lần về quê chạy trốn không thành kia, nếu như tôi lần này có thể thật sự cắt đứt tất cả các mối quan hệ chập chờn với họ kia, thì liệu cuộc đời tôi sẽ hoàn tất và tươi sáng hơn?

Vì tôi chắc chắn đáp án sẽ là một từ "có", nên tôi đã quyết định sẽ chấm dứt, mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11-6: Lần đầu gặp mặt

Chiều khi tôi đi học về, lờ quách gương mặt khó hiểu dành cho tôi của dì Khuê, tôi đi bộ rầm rập như một người lính để vào phòng ngủ như một con giồng bắt chọt, rồi đóng rầm cửa lại như kết thúc bằng một đợt sấm. Đây là một con giồng bão đã yếu rồi lại còn mang đầy nét mệt mỏi, không phải mạnh mẽ mà đi qua thứ nào là tàn phá thứ đó, mà chỉ là con giồng như đang cố gắng trút giận ai đó vì đã làm nó yếu đi.

Hoặc con giồng đó chỉ tự ví nó là một con giồng, để che đi vẻ yếu đuối của mình.

Tôi vرت ngay cặp ra góc phòng, rồi ngã xuống chiếc giường đơn cứng như đá của mình. Tôi gục mặt xuống chiếc gối, sau đó do bị thiếu không khí nên lại ngồi thẳng dậy, bó gối thu lu trên góc giường. Tôi thở dài, thương bản thân mình thay cho số phận.

Ngay cả chị Ái Tâm còn muốn tôi rời xa Hàn Băng Vũ, liệu những người khác còn muốn tôi ở lại bên cạnh cậu ấy?

Bây giờ tôi mới hiểu ra, tuy học cùng một trường, nhưng số phận của tôi và họ lại hoàn toàn khác nhau. Tôi ở một thế giới, họ ở thế giới khác hoàn toàn, một thế giới mà tôi cho dù có tiến vào bao nhiêu bước thì cũng sẽ bị lùi bấy nhiêu. Hàn Băng Vũ có cuộc sống riêng của cậu ấy, cũng như tôi vậy, mãi mãi không thể hòa hợp. Còn Lôi Vi Vi, ngay đến bố cậu ta cũng muốn gặp tôi là đã biết ngay rằng có chuyện, như cái lần tôi bị bắt cóc hồi ở quê đó, bản thân tôi đã tự nhận thức được bố cậu ấy chẳng hề ưa tôi một chút nào.

Tôi đã từng tự hỏi, liệu câu chuyện của cô bé Lọ Lem là có thật? Mà nếu có thật thì chuyện gì sẽ xảy ra? Tôi có phải cô bé đó không?

Giờ tôi mới hiểu, những câu chuyện cổ tích với những cái kết càng có hậu như vậy thì càng sẽ mãi không thể nào trở thành thực tế. Công chúa Lọ Lem cũng chỉ nhờ sắc đẹp, sự tốt bụng và can đảm mà quyền rũ được hoàng tử. Còn tôi, ngay cả nhan sắc cũng chẳng có, phẩm chất chả mấy tốt đẹp, tính tình lại quá nhu nhược và quá đáng khinh. Nếu tôi là Lọ Lem, thì chắc đến con sâu róm cái treo lơ lửng trên cây cũng cười được một anh đại gia đẹp trai.

Mãi mãi chỉ là viên vông, một chiếc lá vàng thì sẽ mãi là lá vàng cho tới khi héo úa và bị người khác chà đạp lên không thương tiếc. Còn những chiếc lá xanh thì sẽ được vạn người chiêm ngưỡng, vạn người hưởng thụ và vạn người chăm sóc.

Và còn chuyện kinh khủng nữa bắt buộc phải xảy ra trong ngày hôm nay.

Bác Mã Như Ý còn hẹn tôi tối nay đi gặp bố của Lôi Vi Vi, không biết còn chuyện gì sẽ xảy ra với tôi nữa! Chẳng lẽ ông Lôi đó sẽ ép buộc tôi phải rời xa cả thế giới thượng lưu sao? Ông ý muốn tôi đi ra khỏi Trung Quốc? Hay đi bất kì đâu trên thế giới mà không phải quê hương tôi?

Nếu là như vậy, có lẽ tôi sẽ gật đầu chấp thuận.

Bởi vì tôi đã quá mệt mỏi rồi.

.....

Tối hôm đó, tôi vừa mới tắm rửa xong, vẫn còn cuốn khăn tắm quanh người và ngồi sấy tóc dưới sàn nhà. Tôi còn chẳng thèm ngồi lên ghế trước gương đang hoàng nữa. Bỗng, có tiếng chuông cửa vang lên đột ngột khiến tôi phải tắt ngay máy sấy. Tôi không cần phải tò vể ngạc nhiên cũng biết đó là ai, không cần ra mở cửa cũng biết là người nào đến. Tôi nhanh chóng thay một bộ quần áo sang trọng trong lúc đợi người của Lôi gia giải thích mọi chuyện với dì Khuê.

Nhìn bản thân tôi trong gương, không khác gì con gấu trúc đã thức chín ngày chín đêm liền. Tôi cũng chẳng buồn trang điểm để che đi sự mệt mỏi và kém tinh thần này.

Đi Khuê mở cánh cửa phòng tôi tôi vừa mới mặc xong chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần bó màu đen giản dị vào. Dì nhìn tôi một cách e ngại, rồi thở dài chỉ tay ra ngoài. "Con đi cẩn thận nhé."

"Con biết rồi." Tôi mỉm cười miễn cưỡng, rồi xách một chiếc túi quai dài màu xám đi ra ngoài phòng. Vừa buộc tóc vồng lên vừa lướt nhanh qua đi Khuê và thẳng tiến ra trước cửa nhà, tôi có chút hơi căng thẳng. Tôi không mấy ngạc nhiên khi nhìn thấy hai anh chàng cao lớn mặc vest đeo kính râm, chỉ cúi đầu chào một cái lấy phép lịch sự rồi đi theo họ, không dám hé nửa lời.

Còn sắc mặt dì Khuê lúc đó, cứ như chuẩn bị đi đưa đám vậy!

Chú Phong từ chỗ làm việc về vừa mới ra khỏi cầu thang máy, giật mình khi nhìn thấy tôi ăn mặc như công sở, chưa kịp hỏi chuyện gì thì tôi đã mở miệng nói trước. "Con đi rồi sẽ về!" Tôi lại nở nụ cười nhạt rồi bước vào trong thang máy cùng hai anh chàng vệ sĩ lực lưỡng kia trước con mắt kinh ngạc của chú.

Cánh cửa cầu thang từ từ khép lại, khuôn mặt của chú Phong cũng đã biến mất. Hai chân tôi trở nên đau nhức như muốn khụy xuống. Cả thế giới của tôi bây giờ như đang sụp đổ.

Đến nơi, tại một khách sạn năm sao trải đầy ánh đèn vàng cam lung linh cao ngất hương trời, tôi được một chú vệ sĩ đã đợi sẵn ở trước cổng khách sạn dẫn lên tầng trên. Thang máy dừng lại ở tầng thứ năm mươi, chính là tầng thượng của khách sạn. Ngay khi cửa thang máy vừa mở, đập vào mắt tôi không phải là một thứ gì lạ mà là một chiếc bể bơi không tường thành xây sát với lan can tầng thượng. Không có một bóng người ở dưới đó, cũng như xung quanh tầng thượng này. Chú vệ sĩ một tay giữ cửa, một tay hướng vào phía bên ngoài. "Diệp tiểu thư, mời!"

Tôi cúi nhẹ đầu chào chú vệ sĩ rồi rón rén bước ra ngoài.

Trên tầng thượng không chỉ còn có bể bơi, mà còn có một quán bar nằm bên dưới một lớp ánh đèn vàng sáng huyền ảo ngay đối diện hồ bơi xanh ngắt. Có nhiều bộ bàn ghế trông, chỉ có một cái quán bar nhưng nó cũng vắng bóng người. Tầm nhìn của tôi chỉ là những người mặc đồ vest nghiêm trang như quân phục, đứng nguyên một chỗ không di chuyển. Bọn họ đều hướng mặt về phía tôi, duy chỉ có một người là đang ngồi quay lưng. Người đó ngồi tận sâu bên trong quán bar, nhưng không hiểu sao tôi vẫn nhìn thấy được.

Đó chắc hẳn là người mà thiên hạ đồn đại, bố của Lôi Vi Vi, người có quyền lực nhất trong thế giới ngầm.

Hít thở một hơi thật sâu, tôi bây giờ mới dám cất bước lên mấy bậc cầu thang ngắn ngủi, vào bên trong quán bar nhờ cánh cửa tự động. Vừa mới đặt chân vào được vài bước, cơ thể tôi bỗng dừng hẳn lại. Với khoảng cách gần như thế này, tôi đột ngột cảm thấy phổi của mình có sức hô hấp rất kém. Người mà tôi cứ tưởng sẽ chỉ gặp được trong trí tưởng tượng, vậy mà lại đang ngồi ngay trước mặt tôi, quay lưng lại như thể gây cảm giác tò mò. Xung quanh ông ta là hàng chục người vệ sĩ như những pho tượng sáp anh dũng, không hề gãi ngứa dù chỉ một lần. Khuôn mặt họ lạnh tanh không một hột máu, hay chỉ một giọt cảm xúc. Tôi ghen thờ vì không khí căng thẳng này, đôi chân mềm nhũn không dám bước tiếp.

Nhìn từ sau lưng nhưng tôi có thể thấy, dáng ngồi của ông Lôi như tôn mình lên làm chúa tể loài người, hai chân vắt lại, còn hai tay đặt lên hai thành ghế, đầu hơi nghiêng tựa vào mu bàn tay trái. Những ngón tay của bàn tay còn lại thì khẽ nhấc lên rồi hạ xuống theo một nhịp điệu nhất định, liên tục gõ vào thành ghế. Mặc dù âm thanh của chúng phát ra nhỏ tới nỗi có thể ngay cả ông Lôi không nghe thấy, nhưng không hiểu sao từng tiếng gõ đó lại vang lên trong đầu tôi như tiếng của những giọt nước chảy tí tách. Tôi cố gắng điều chỉnh nhịp thở, hai tay nắm quai túi ngày một chặt hơn. Tôi cần mỗi suýt bật máu rồi mới có thêm một chút dũng khí, bước chân nhẹ nhàng về phía người đó.

Đi đến bên cạnh ông ta, không để tâm xem ông có liếc nhìn mình một cái không, tôi cúi gập cả người xuống rất lễ nghi, rồi ngẩng mặt lên nói một cách kiên định. "Xin chào! Cháu là Diệp Trúc Y, đã đến theo lời mời của bác ạ."

Lúc này, tôi đã vờ mờ hơi tới ướt đầm lưng áo mặc dù điều hòa ở trong nhà hàng này có lạnh tới tận xương tủy. Tôi nhìn chằm chằm về phía bố của Lôi Vi Vi, thấy khuôn mặt ông ta khẽ nhếch lên, đôi mắt long sông sọc trông đáng sợ hơn ma quỷ ấy nhìn thẳng vào con người đang lay động vì sợ hãi của tôi. Tôi đã hơi giật mình, chân theo phản xạ định lùi ra đằng sau nhưng rất may, tôi đã kiểm soát được hành động của mình.

Tôi vẫn nhớ mãi, lần đầu tiên nghe giọng của người đàn ông này là hôm kỉ niệm ngày cưới của bố mẹ Hàn Băng Vũ. Giọng ông uy nghiêm, đáng sợ và đầy sự khắc nghiệt đã vang lên khiến bản thân tôi còn thấy hoảng hốt. Tôi vẫn nhớ được nguyên giọng nói đó nghe như thế nào. Nó luôn luôn vang lại tai tôi mỗi khi có ai đó nhắc tới ông.

Giờ đã được chứng kiến tận mắt, tôi còn sợ hơn gấp ngàn lần trong tưởng tượng. Tôi nghĩ, nếu tính cách Lôi Vi Vi giống ông ấy, chắc đến mặt của Lôi Vi Vi tôi cũng không dám ngẩng lên nhìn.

Cũng may, Lôi Vi Vi không như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11-7: Bữa tối nguyệt ngã

May mà Lôi lão đại cũng đã nhanh chóng ban tọa. Tôi từ nãy giờ đứng run chân run tay cuối cùng cũng được thư giãn các cơ bắp và các dây thần kinh. Nhưng, tưởng như được ngồi là các dây thần kinh sẽ hoạt động bình thường trở lại, ai ngờ cảm giác sợ sệt trong lòng tôi càng ngày càng một tăng lên. Tim tôi đập nhanh tới mức có thể nổ tung bất kì lúc nào, như một tàu vũ trụ sau khi đếm ngược sẽ bay vụt lên trời vậy. Tâm trạng tôi bây giờ như đang bị rơi xuống vực không đáy, rơi mãi rơi mãi, hằng mãi hằng mãi cũng không làm sao xua tan được cảm giác đó.

Không ai nói gì với ai cả, chính xác là chủ nhân của gia tộc Lôi không nói gì cho nên tôi mới không dám cất cái miệng này ra. Đợi cho tới khi thức ăn được bê ra, là hai đĩa bít tết chín đều với khoai tây rải đầy lên trên mặt trông vừa ngon miệng vừa ngon mắt. Hai ly nước sạch bong nhưng trông bỗng được đặt ngay bên cạnh hai đĩa thức ăn ấy được một nhân viên nữ cẩn trọng rót rượu vào, chỉ nửa ly. Dòng nước đỏ tươi như máu từ từ chảy như một dòng suối ô ứ vào trong ly rượu của ông Lôi trước, rồi mới tới lượt tôi. Tôi thật sự nhìn thấy rượu là muốn phát ọe. Tôi hi vọng mình sẽ không bị ép uống ly rượu đó. Nếu phải uống, tôi có cảm giác như tất cả những tội lỗi mà tôi đã làm ra sẽ giúp tôi bào mòn cả thể xác lẫn tinh thần.

Ôi! Không hiểu họ không biết tôi không uống được rượu hay là cố tình nữa.

Với cả... bụng tôi cũng rất lạ với bít tết, sợ ăn xong sẽ bị ông Tào Tháo đuổi đòi trả nợ...

Thôi kệ, đằng nào cũng tới rồi, ăn cho đỡ tốn tiền rồi về ôm vệ sinh sau!

"Cứ thoải mái ăn đi." Ông ta chợt lên tiếng, rồi cầm dao cầm đĩa lên cắt miếng bít tết ra thành từng miếng nhỏ rồi bỏ vào miệng ăn rất ngon lành, lịch thiệp và ra vẻ quý tộc vô cùng.

Tôi hết nhìn ông ta, rồi nhìn xuống đĩa bít tết của mình, lại hít sâu thở mạnh cầm dao và đĩa lên như chuẩn bị làm một cuộc phẫu thuật đổi đời. Đôi mắt của tôi nhìn chăm chú vào miếng thịt bò dày kia qua lớp kính cận dày cộp. Nói thật, tôi không biết ăn bít tết như thế nào, kể cả có xem qua trong tivi, nhiều lần tập ăn thử một mình nhưng vẫn thất bại. Tôi sợ lần này mà tôi cắt mãi không được miếng thịt thì sẽ rất mất mặt, làm gương xấu cho những người "cùng đẳng cấp" với tôi.

Đương lúc tôi đang chuẩn bị lấy tinh thần cắt xẻ miếng thịt thì ông Lôi hơi ngược mắt lên, rồi vẫy tay ra hiệu cho một nữ phục vụ đứng gần đó. Không cần làm gì khác, cô ta lập tức hiểu ý, đứng ngay bên cạnh tôi nở nụ cười tươi sáng nhưng có phần nào đó khinh bỉ. "Tiêu thư, để tôi giúp cô nhé!"

Bùm!

Vũ trụ cứ thế nổ.

Ah, tôi thật sự muốn giặt cái khăn trải bàn trắng tinh khôi này và chùi nó lên người, rồi đập vỡ tấm kính bao quanh nhà hàng này và nhảy xuống mặt đất chết tươi trong đau đớn! Huhu, xấu hổ chết mất thôi, tôi không còn mặt mũi nào để nhìn những người xung quanh nữa rồi. (T_T) ^ (T_T)

Tôi không cười nổi lúc này, vội kéo ghế ngồi dịch ra một cái, rồi chép nhẹ cái miệng ngoảnh mặt đi chỗ khác nhìn. Tôi định nhìn phong cảnh ở bên ngoài cho bớt tự kỉ thì tầm nhìn đã bị mấy cái tượng vệ sĩ che kín hết, chả thấy được cái gì. Tôi đành ngậm ngùi quay lại, nhìn chăm chăm vào đĩa bít tết đang được cô phục vụ cắt ra từng miếng nhỏ.

Cũng may mà ông trời còn thương tôi, làm cho thời gian trôi nhanh một chút, thoát cái đã xong bữa tối. Ly rượu vang của ông Lôi đã rót tới lần thứ ba, còn ly của tôi thì một giọt tôi cũng chưa đụng tới. Lần lượt mọi thứ được dọn đi, ngay cả ly rượu của tôi cũng vậy. Tôi nhẹ nhàng thở phào, ngồi khép chân lại, đặt hai tay lên đùi rất nghiêm chỉnh. Thình thoảng tôi vẫn liếc nhìn bố của Lôi Vĩ Vĩ, chờ đợi xem ông sẽ nói gì với tôi, hay chỉ là mời tôi bữa tối xong đuổi tôi về.

"Cô có biết lí do ta muốn gặp cô là gì không?" Bất thình lình, ông ta lên tiếng làm tim tôi như trái bom hẹn giờ suýt thì vỡ tan.

"Về... về chuyện của... Lôi Vĩ Vĩ ạ." Tôi cũng chẳng định giấu làm gì, liền trả lời không mấy thuận lợi.

"Vậy chắc cô cũng biết ta muốn nói gì?"

"...Lần này tôi không đáp lại nữa mà nhìn trực diện vào đôi mắt vô hồn đó. Ông ta chắc hẳn tự biết rằng tôi đang mong chờ ông nói tiếp.

Ông Lôi thở mạnh ra một cái, với tay lấy ly rượu vang mới trên bàn, nhấp một ngụm nhỏ. Xong, ông đan xen mười ngón tay lại với nhau, đôi mắt này giờ cổ tĩnh không thèm nhìn tôi lấy một lần giờ đã chuyển sang hướng tôi. Nhìn về mặt cương nghị của ông, tuy chứa đầy những nếp nhăn nhưng cũng không thể xua tan đi vẻ phong độ và khí chất hiếm có. Khuôn mặt lạnh băng đằng đằng sát khí, như muốn nuốt chửng cơ thể bé bỏng nhút nhát này của tôi.

Im lặng bao trùm vài giây, ông ta trịnh trọng tuyên bố. "Ta khuyên cô chân thành một câu, tránh xa con trai ta ra."

Tôi biết, biết ngay mà!

Hôm nay vừa mới nghe chị Ái Tâm nói câu này, đến bây giờ tôi lại bị nghe bởi bố của Lôi Vĩ Vĩ. Thay vì bảo con trai mình tránh xa tôi ra thì ông bố này lại gặp mặt trực tiếp tôi, đề nghị tôi tự động rút lui. Tôi không nở to mắt vì kinh ngạc, cũng không bị chẹn họng lại mà không dám nói gì, mà tôi cứ nhìn ông ta như vậy, khuôn mặt không hề thay đổi sắc thái. Không phải tôi có thái độ gì hỗn láo, nhưng tôi không thể chịu đựng được những người như ông ta, có tiền là có quyền, muốn giết ai thì giết, muốn đuổi ai thì đuổi, muốn hành hạ ai thì hành hạ.

Nhưng mà nếu bây giờ đứng dậy chửi thẳng người ta, thì cũng khác gì mình tự buộc đầu buộc tay chân vào dây thừng rồi để cho năm con ngựa kéo đi?

"Nhan sắc chẳng nổi bật, không môn đăng hộ đối, mất mẹ từ khi còn nhỏ, bị người cha bỏ rơi không tới thăm dù chỉ một lần trong suốt bao nhiêu năm qua." Ông Lôi tiếp tục nói, từng lời nói của ông ta như một con dao vừa được vót nhọn cửa mạnh vào trái tim tôi. Từng từ từng chữ như những nhát chém, không thương tiếc gì trái tim bé nhỏ này. "Một người chẳng có nổi một thứ một điểm như cô có bao giờ tự hỏi xem mình có đủ tư cách để đứng cạnh con trai ta?"

Đúng, tôi không có tư cách, và tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc đó. Tôi đêm nào trước khi đi ngủ cũng trằn trọc một hồi, tự hỏi tại sao mình bất hạnh. Không bạn bè, không còn được gặp bố mẹ, may mắn cũng chưa bao giờ mỉm cười với tôi. Với tôi, dì Khuê và chú Phong cùng ông bà ngoại là tất cả. Họ là những người thân duy nhất của tôi. Dì và chú đã nuôi dạy tôi khôn lớn, hết lòng vì tôi. Tôi đã luôn nghĩ mình vẫn còn sung sướng hơn bao nhiêu đứa trẻ khác, nhưng cho tới khi nghe ông Lôi nói những điều phũ phàng như vậy, tinh thần tôi lại trở nên tuyệt vọng.

Ông Lôi tiếp tục nói những lời như những nhát búa giáng xuống đỉnh đầu tôi. "Cô có nghĩ mình xứng đáng nhận được sự bảo vệ từ con trai ta? Cô có biết vì cô mà nó sắp trở nên giống con chị của nó không hả?"

Tôi im lặng, để mặc cho ông ta nói.

"Ta đã sai người bắt cóc cả cô, thế mà nó coi trọng cô hơn gia đình." Ông ta càng nói càng lớn giọng. "Cô đã nhìn vào trong gương xem lại chính mình

chưa? Hay là cô còn tò về kiều căng, không thèm nhìn lại bản thân?"Cuối cùng, ông ta gào ầm lên, làm cho nhạc trong quán bar đang bật một cách du dương thì tắt hẳn.

Tôi không giật mình, cũng không chảy nước mắt vì những lời lẽ nghiệt ngã như vậy. Tôi lúc này muốn chạy trốn khỏi nơi đây, muốn cao chạy xa bay tới phương trời nào đó để có thể không cần phải đối mặt với những người giới thượng lưu cay độc như ông ta.

Đó là sự thật, sao tôi có thể phản bác chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11-8: Nhiều điều có thể tôi vẫn chưa hiểu

Tất cả đều chìm trong tĩnh lặng đến lạ thường. Những người vệ sĩ nghe xong chắc đã khinh tôi tới tận cùng của thế giới, còn mấy anh chị phục vụ bị đuổi ra ngoài từ lúc nào chắc hẳn cũng không nghe thấy gì. Tôi nắm chặt cả hai bàn tay đang đặt trên đùi lại, cố gắng giữ bình tĩnh hết mức có thể và bỏ ngoài tai những lời nói vừa rồi, nhưng những lời một khi đã nói sao có thể rút lại được, lại còn đã khắc sâu vào trong tâm trí tôi ngay khi được thốt ra thì làm sao có thể được vứt bỏ?

Trong đầu chỉ còn suy nghĩ chạy trốn, tôi không thể nghĩ cách nào khác để giải thích.

Tôi sau một thời gian dài mới có thể lấy lại được dũng khí và quay lại trường Lam Nguyệt để đối mặt với những người đã bắt nạt tôi. Nhưng, rốt cuộc thì sau đó tôi vẫn đã chạy trốn khỏi Hàn Băng Vũ, và cũng tiếp tục mang theo những ý định chạy trốn khỏi nơi này. Bản chất nhu nhược đã ăn sâu vào trong các tế bào, tôi cứ tưởng mình đã có thể sửa được, nhưng mèo vẫn hoàn mèo, tôi thật đáng bị khinh bỉ, đúng như ông Lôi đã nói vậy.

Tôi cứ luôn tự khuyên nhủ bản thân, hãy dũng cảm và đi những bước chân vững chãi nhất trên chính con đường của mình. Nhờ thế, tôi sẽ có thể tự làm chủ được cuộc đời mình chứ sẽ không còn bị gió xô đâu về đâu. Nhưng tại sao tôi vẫn nung nấu ý định nhát gan đó?

Tôi cũng rất tức giận khi nghe thấy ông ta chửi mắng mình như vậy, nhưng với những người không có thân phận như tôi, nếu dám làm ông ta không vừa lòng, chắc chắn ngày mai cả nhà tôi sẽ bị chuyển ra khỏi nhà, ra ngoài đường ở và kiếm sống. Mà không, sẽ chỉ chuyển ra khỏi thành phố, chủ sẽ bị đuổi việc, cả nhà sẽ cũng chết đói trên vỉa hè.

Trong xã hội là như vậy, người như ông ta nắm mọi thứ trong tay, còn những người hạ lưu như tôi, nếu muốn được như ông ta thì chỉ có thể là mơ tưởng.

Lúc này, chợt nghĩ tới di Khuê và chú Phong, tôi lại nhớ tới tháng ngày chúng tôi vui vẻ bên nhau, cùng đi chơi, cùng ăn uống, chỉ có hai chữ "hạnh phúc" và không còn từ gì khác để miêu tả. Tôi trước khi đi tới đây, đã đi trong niềm cười, và nhất định cũng sẽ trở về với nụ cười trên môi. Chắc bây giờ họ đang ở nhà lo lắng sốt vó cho tôi, nhất là di Khuê. Mỗi lần nghĩ tới họ, tôi cảm giác như việc gì mình cũng có thể làm. Tôi không muốn phụ lòng nuôi dưỡng của họ, tôi không muốn vứt bỏ những gì tốt đẹp nhất mà họ đã cho tôi.

Tại sao tôi không làm việc này vì họ chứ? Tôi có thể lấy sự can đảm từ người thân, tôi có thể bảo vệ được họ, tôi phải làm được. Nếu hôm nay có chuyện gì không hay xảy ra, chắc chắn cả nhà tôi sẽ bị đẩy tới chết thì thôi.

Nhưng tôi biết phải nói gì mới ông ta?

Người ta có câu: "Tùy cơ ứng biến". Và câu nói này, có lẽ hoàn toàn phù hợp với hoàn cảnh hiện tại của tôi.

Tôi ngẩng mặt lên, chấp nhận đối mặt với sự thật. "Cháu muốn nói với bác vài điều."Tôi phá tan sự im lặng của hai người. "Nói thật, cháu không có tình cảm nam nữ gì với Lôi Vi Vi. Cháu không hề muốn mọi chuyện xảy ra đến mức nghiêm trọng như thế này mà cháu chỉ muốn làm một người bạn tốt của con trai bác. Lôi Vi Vi đối xử với cháu rất tốt, cháu xin cảm ơn điều đó. Cháu cũng biết mình không có gì cả, cháu biết bản thân không đủ tư cách để sánh bước cùng cậu ấy đi hết cuộc đời, càng không xứng đáng để nhận được sự quan tâm từ cậu ấy. Cháu cũng biết sơ qua về Triệu Anh Nguyệt, cô ấy xứng đáng hơn cháu rất nhiều, cháu luôn hi vọng cô ấy sẽ là một vị hôn thê tốt, không kiều căng ngạo mạn mà phải thật phù hợp để được mọi người gọi là Lôi phu nhân. Diệp Trúc Y cháu không biết tới hai từ dũng cảm, lúc nào cũng nhút nhát và muốn bỏ cuộc. Cháu luôn nghĩ rằng bỏ trốn là một giải pháp, nhưng thực ra không phải. Cháu bị vu oan, bị đuổi học, nhưng cháu đã tìm lại được chính mình, tìm lại được ý chí vốn có và trở lại học ở trường, đối mặt với những kẻ bắt nạt. Nhà cháu không giàu nên vô cùng khó khăn cho việc chi trả học phí, nhưng đi và chú của cháu vẫn cố gắng cho cháu đến trường, cháu vẫn luôn cố gắng học tập thật tốt ở Lam Nguyệt, không phải vì Lôi Vi Vi hay ai, mà để đối mặt với những người khinh thường cháu."Tôi nói xong một tràng dài một lèo không nghỉ. Ánh mắt của ông Lôi có phần ngạc nhiên nho nhỏ trong đó. Tôi không tự hào những gì mình vừa nói ra, chỉ tiếp tục giữ mắt mình sao cho luôn luôn tập trung vào đôi mắt của ông ta.

Tôi hít một hơi thật dài, không để ông ta có cơ hội ngắt lời. "Cháu mất mẹ, không được gặp bố, nhưng cháu rất hạnh phúc với gia đình hiện tại, với di và chú. Như bác nói, cháu không xinh đẹp, không môn đăng hộ đối, cháu còn "không" hơn thế nữa. May mắn chưa lần nào để mắt tới cháu, cứ gặp là ngoảnh mặt đi mất. Cháu không có phúc như những người khác, nhưng cháu cũng sung sướng hơn nhiều so với những đứa trẻ khác. Cháu chưa từng đòi hỏi nhiều gì từ gia đình cả, và cũng như cháu cũng sẽ không đòi hỏi gì ở bác. Bác nói như vậy rất đúng, cháu không phản đối dù chỉ là một từ. Cháu đã nghĩ, dù tới nay có chuyện gì xảy ra cũng tuyệt đối không thể để dính líu đến gia đình..."

"Được, ta không định đến gia đình cô." Chưa cho tôi nói xong, ông Lôi đã lên tiếng vô cùng kiên định. "Cô muốn bao nhiêu tiền? Nhà cửa? Tôi sẽ đáp ứng mọi nhu cầu, chỉ cần..."

"Chỉ cần cháu rời xa Lôi Vĩ Vĩ?" Tôi bật cười. "Thưa bác, cháu đã nói chúng cháu không phải người yêu. Cháu không cần tiền, cũng không cần gì cả. Cháu chỉ muốn vẫn được tiếp tục học ở trường Lam Nguyệt, bác có đồng ý không?"

Lần này tôi lướt ông ta im lặng, cầm ly rượu lên và uống cạn, sắc mặt không được tốt cho lắm.

"Có thể sau này người nhà họ Hàn cũng sẽ gọi cháu đến nói chuyện, như bác. Sáng nay cháu cũng đã gặp tình huống tương tự. Bác Lôi, cháu vẫn muốn tiếp tục học ở Lam Nguyệt, vẫn sẽ đối mặt với con trai bác, nhưng cháu đồng ý với bác một điều, sẽ tránh xa cậu ấy, sẽ không quan tâm tới cậu ấy như... một người bạn, như vậy đã được chưa ạ?"

Không hiểu sao, tôi cảm thấy nói ra từ bạn lại rất khó.

Ông Lôi hạ ly rượu xuống, không còn nhìn tôi nữa mà cố ý nhìn đi chỗ khác.

"Cũng trong sáng nay, cháu đã biết bác cấm túc Lôi Vĩ Vĩ, không để cho cậu ấy đi đâu. Đúng lý do cháu đồng ý với bác là vì sự tự do của cậu ấy. Hãy để Lôi Vĩ Vĩ được sống trong thoải mái trong chính cuộc đời của cậu ấy. Cháu hứa, sau này sẽ không còn chút dính dáng gì đến con trai bác nữa. "Tôi nói quá quyết, cố gắng nói cho tới khi nào ông Lôi lên tiếng thì thôi.

Vài giây im lặng, ông Lôi cuối cùng cũng đặt sự chú ý trở lại ở phía tôi ngồi.

"Sao tôi có thể tin cô?" Ông ta mở miệng hỏi.

"Lôi Vĩ Vĩ rất cứng đầu, luôn muốn làm mọi thứ theo ý mình. Có phải bác sợ thay vì cháu bám Lôi Vĩ Vĩ thì cậu ấy sẽ bám lấy cháu?" Tôi ngừng lại nuốt nước bọt (mệt quá = =) "Cháu sẽ không để chuyện này xảy ra. Nếu không yên tâm, bác có thể sắp xếp cho người giám sát trong trường."

"Ho!" Ông ta cười nhếch mép đầy thú vị. "Cô nghĩ mình làm được?"

Tôi không đáp lại mà sử dụng ánh mắt "không lời dối trá" để nhìn ông, cho ông thấy tôi đã dứt khoát tới mức nào.

"Ta sẽ tạm thời tin cô." Ông ta đứng là đầu cứng như đá y hệt Lôi Vĩ Vĩ. mãi mới chấp thuận. "Ta cho phép cô tiếp tục học ở Lam Nguyệt."

"Cảm ơn bác vì đã lắng nghe cháu." Tôi mỉm cười, cúi nhẹ đầu xuống.

Tôi có thể nói một cách mạnh mẽ được như vậy, là nhờ về bề ngoài. Không ai ở trong quán bar này biết, sâu thẳm bên trong tôi, thâm tâm đã run rẩy và sợ hãi như thế nào. Đặc biệt là lúc đó, khi tôi nói tôi không hề có tình cảm gì với Lôi Vĩ Vĩ ngoài tình cảm bạn bè, không hiểu sao tôi có cảm giác như ai đó đang nắm giữ trái tim tôi, rồi dùng kiếm chém nó ra thành từng mảnh, rồi quăng mỗi phần đi một nơi, khiến tôi không thể nào tìm lại được.

Có lẽ tôi vẫn chưa thể lý giải được, tại sao lúc đó, khi nói ra từ "bạn" với Lôi Vĩ Vĩ lại khó tới mức như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11-9: Tôi có thích cậu ấy không?

Lúc tôi mở cửa nhà ra và bước bên trong và hít thở không khí quen thuộc của tổ ấm, tôi mới thở phào nhẹ nhõm như trút được bao nhiêu gánh nặng. Vừa mới đóng sập được cái cửa thì dì Khuê và chú Phong đã chạy từ trong phòng khách ra. Sắc mặt của dì Khuê tái nhợt, vừa nhìn thấy tôi đã vội vàng ôm lấy hai vai, rồi sầm soi người thật kỹ, liên mồm hỏi tôi xem có bị làm sao. Chú Phong trấn an dì Khuê, rồi cả ba người chúng tôi cùng vào trong phòng khách ngồi nói chuyện.

"Ông ta có nói gì không?" Dì Khuê hỏi với ngữ khí vô cùng lo lắng.

Hờ... nhiều lắm đi oi...

Tôi cứ như một cô lính bắn tỉa vừa mới từ chiến trận về. Dì Khuê và chú Phong như hai tổng tư lệnh không ngừng hỏi tôi về vụ việc đã xảy ra. Tôi uống nước thật đã, rồi mới quay sang dì Khuê và chú Phong cười thật tươi. "Chả có gì ạ!"

"Sao lại không có gì?" Dì Khuê tỏ vẻ khó hiểu.

"Chỉ ăn tối thôi ạ, rồi ông ấy hỏi con có phải bạn của Lôi Vĩ Vĩ, có thân với con trai ông không? Ông ấy rất tốt, rất tốt!" Tôi cảm giác như đây là màn nói dối ngoạn mục nhất trong năm nay.

"VẬY sao?" Di Khuê dường như vẫn chưa tin vào những lời tôi nói, di khẽ nheo mắt lại nhìn tôi đầy thử thách.

"Dạ vâng. "Tôi gật gù.

Di nhìn tôi thêm một lúc, rồi cuối cùng cũng mỉm cười. "Phù! Thế mà di cứ tưởng ông ta định cho nhà mình đi đây, rồi đánh mắng con chứ!" Di vuốt ngực, thờ phào.

"Về là tốt rồi!" Chú Phong ít nói, nhưng cũng thờ hất ra rồi chỉnh lại tư thế ngồi cho thoải mái hơn.

Khi tôi đã nhanh chóng vào trong phòng ngủ của mình và khóa cửa lại, tôi dựa lưng vào cánh cửa và đứng đờ ở đó. Mặt tôi cúi thấp, đôi chân run rẩy của tôi cuối cùng cũng không còn đủ sức để đứng và lưng từ từ trượt xuống. Tôi ngồi bó gối xuống sàn. Tôi lấy hai đầu gối làm khăn lau mặt, cứ gục vào mặt khóc không bật tiếng. Tôi cắn chặt môi lại, chặt hơn nữa. Tôi chỉ ước rằng những giọt trên mi mắt này không phải là nước mắt, nhưng càng nghĩ tới những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay tôi lại càng cảm thấy buồn bã và mệt mỏi. Đúng là chỉ muốn đốt cháy tất cả! Tại sao những chuyện như thế này không cách nhau ra xa một chút mà lại đến với tôi trong cùng một ngày? Tôi đã phát ngấy, đã phát ốm phát nôn vì phải khóc như thế này. Mặc dù trước mặt ông Lôi tôi đã luôn mỉm cười thật tươi, tôi đã nói rất dũng cảm, trước mặt gia đình tôi đã tỏ ra thật sự vui vẻ, nhưng liệu có ai đoán được rằng nội tâm tôi đang ri máu?

Nước mắt tôi đã chảy ướt đầm cả quần, rồi chảy xuống sàn nhà bằng gỗ lạnh ngắt không chút hơi ấm. Tôi không muốn tỏ ra mạnh mẽ, tôi không muốn dùng vẻ bề ngoài để che giấu đi tinh thần non nớt này. Tôi muốn những nỗi đau trong trái tim này vỡ òa, rồi hóa thành tro tàn để bay đi vào trong không gian rộng lớn, mãi mãi không quay lại nữa. Nhiều lúc tự nhủ tại sao cơ thể mình không phải là một chiếc điện thoại, tắt nào đi rồi bỏ tìm ra, khi lập tìm khác vào thì mọi thứ sẽ như mới? Tôi biết vị trí của mình ở đâu, biết mình xứng đáng được đứng ở đâu, chính là nằm ngoài vòng tròn hạnh phúc và ngắm nhìn người khác hưởng thụ. Tôi đã bị ông ta chửi mắng, không khác gì một chiếc đĩa đã vỡ vụn. Vậy mà khi về nhà tôi vẫn đứng dung ca ngợi ông ta, nói rằng ông đối đã với mình rất tốt. Tôi chợt cảm thấy mình thật bi ôi, thật đáng khinh miệt, có thể nói sai sự thật một cách trắng trợn như thế. Không biết lúc ông ta nói tôi như vậy, ông ta có nghĩ tới vết thương trong lòng khó có thể lành lại?

Tôi đã nói với ông ta rằng mình không hề thích Lôi Vĩ Vĩ, và cũng đã tuyên bố với ông Lôi rằng tôi chẳng có tình cảm gì đặc biệt cho cậu ấy cả. Nhưng ai ngờ lúc nói vậy, tôi lại muốn thay vì để người khác xất nhò trái tim mình, thì lại muốn tự dùng dao kết liễu nó.

Có chuyện gì thế này? Sao lúc đó tôi lại có cảm giác như vậy? Tôi đã nói sai với những lời con tim mách bảo rồi sao?

Tôi và Lôi Vĩ Vĩ chỉ là bạn.

Đúng, là bạn! Chính vì thế tôi mới quyết tâm không để bản thân mình vượt qua ranh giới đó.

Là bạn thôi mà, đương nhiên tôi không thích hấn ta rồi... ha ha ha...

Ha ha ha... tôi không thích... Lôi Vĩ Vĩ một chút nào hết ý...

Tôi cười rồi mà tại sao nước mắt vẫn rơi?

Tôi đang khóc do quá sợ hãi, quá mệt mỏi hay là tôi khóc vì những lời nói trái với lương tâm?

Rốt cuộc tôi đang khóc cho cái gì? Mọi chuyện chẳng phải đã qua rồi sao? Tôi đã đối mặt với ông Lôi, đã nói dối cả gia đình, và sau đó rốt cuộc cũng tự cười bản thân rồi...

Nhưng sao tôi lại vẫn khóc?

Thậm chí sau khi nghĩ rằng mình và Lôi Vĩ Vĩ chỉ là bạn, tôi còn khóc nhiều hơn nữa.

Chẳng lẽ... tôi đã thích Lôi Vĩ Vĩ?

Không thể nào, không có chuyện đó được, tôi suốt ngày phải nghe hấn nói này nói nọ tôi, nói thích tôi, nói tôi là của hấn, nội tâm tôi cũng không phản ứng quá đà. Vậy mà tại sao tôi chỉ vừa nói tôi không thích Lôi Vĩ Vĩ, chúng tôi chỉ là bạn mà trái tim tôi lại phản ứng dữ dội thế?

Hơ hơ, nghĩ đến chuyện khác đi. Hôm nay trông di Khuê và chú Phong có vẻ đã bớt căng thẳng hơn...

... Tôi...

Tôi... có thích Lôi Vĩ Vĩ không?

Kể cả có thích đi chăng nữa, tôi cũng biết làm thế nào bây giờ? Lôi Vĩ Vĩ có cuộc sống riêng của cậu ấy, tôi cũng không nên chen vào, thậm chí đã hứa với ông Lôi rồi, sẽ tránh xa Lôi Vĩ Vĩ, không ai còn có thể can thiệp vào đời sống của nhau nữa.

Mẹ trên thiên đường ơi, xin hãy giải thích giúp con với, liệu chuyện con thích Lôi Vĩ Vĩ có là thật không ạ?

Nhưng mà, sau bao nhiêu lâu, giờ tôi mới lí giải được, tại sao những tháng ngày không được gặp mặt Lôi Vĩ Vĩ tôi lại thấy lo lắng, tại sao cái ngày ở trên Starlight tôi lại nghe thấy giọng của Lôi Vĩ Vĩ, tại sao lần nào tôi cũng cảm thấy thoải mái khi ở cạnh Lôi Vĩ Vĩ hơn Hàn Băng Vũ, tại sao lúc biết Lôi Vĩ Vĩ có hôn thê tôi lại tránh mặt hấn, và tại sao lúc về quê Lôi Vĩ Vĩ lại là người tôi lưu luyến nhất.

Tại sao, tất cả những lần nào tôi không ở gần Lôi Vĩ Vĩ, tâm trạng tôi lại nhớ nhưng, thấp thòm?

Tại sao, tất cả những lần nào tôi ở cạnh Lôi Vĩ Vĩ, tôi có thể được làm chính bản thân tôi?

Có thể nói dối chính con tim mình chẳng? Rất tiếc, không!

Tôi chợt nhận ra điều ngu ngốc nhất trên cuộc đời này, từ thuở mẹ tôi đẻ tôi ra.

Tôi đã thích Lôi Vĩ Vĩ, không phải là bây giờ mà là từ rất lâu rồi. Có điều, tôi chưa hề nhận ra.

Những cảm giác rung động ở bên cạnh Hàn Băng Vũ, rốt cuộc chỉ là nhất thời. Những cảm giác khi ở bên Hàn Băng Vũ, đều khiến tôi liên tưởng tới Lôi Vĩ Vĩ. Mỗi lần tim tôi đập mạnh trước Hàn Băng Vũ, không phải là do tôi thích cậu ấy...

Mà là do tôi cảm thấy có lỗi với cậu ấy.

Có lỗi vì đã thích Lôi Vĩ Vĩ.

Trái tim tôi có lẽ đã nhận ra điều này trước cả bộ não. Nhưng mà tranh thủ cơ hội bây giờ, trái tim mới nhắc nhở bộ não, rằng Diệp Trúc Y đã dành trái tim này cho Lôi Vĩ Vĩ mất rồi.

Tôi nói tôi ghét Lôi Vĩ Vĩ. Đúng, rất ghét, chính vì thế nên bây giờ tôi mới nhận ra mình đã thích cậu ấy.

Nhưng lúc này chẳng phải đã là quá muộn rồi sao? Tôi nhận ra lúc nào thì còn có ích gì nữa?

Tôi không hiểu phải làm gì trong hoàn cảnh nữa. Đi xin lỗi ông Lôi và đề nghị cho tôi làm quen với Lôi Vĩ Vĩ? Hay là sống ẩn sống dật như trước giấu kín cảm xúc của mình? Hoặc là thú thật với Lôi Vĩ Vĩ mọi chuyện?

Bây giờ không phải chuyện gì đùa cợt nữa, suốt thời gian qua, đúng là tôi có nhớ tới Lôi Vĩ Vĩ, nhớ nhiều.

Tôi ra trường nếu có gặp Lôi Vĩ Vĩ cũng không thể đứng để bày tỏ trước mặt cậu ấy nữa, vì tôi đã để cơ hội đó chấp cánh bay xa. Tôi bỗng dưng thấy hối hận, hối hận vì đã không nhận ra sớm hơn, hối hận vì đã làm những điều khiến cậu ấy đau khổ. Cũng vì tôi, vì tôi cả mà Lôi Vĩ Vĩ phải chịu cảnh ngộ bây giờ, vì tình cảm mà cậu ấy trao cho tôi.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Tôi thật sự cảm thấy quá hoang mang.

Tôi thật sự không còn từ gì ngoài hai từ "xin lỗi" để gửi cho Lôi Vĩ Vĩ. Ngay từ đầu, tôi đã không nên bước vào cuộc đời của cậu ấy, không nên thi đỗ vào trường Lam Nguyệt, càng không nên tỏ ra mềm yếu trước mặt Lôi Vĩ Vĩ.

Đúng vậy, sự lựa chọn tốt nhất của tôi bây giờ, vẫn là tránh xa Lôi Vĩ Vĩ. Vì chỉ có như vậy, cuộc sống của cả hai bên mới có thể tốt đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11-10: Tôi không hề thích cậu, Lôi Vĩ Vĩ.

Sáng hôm sau, tôi vẫn dậy sớm đi học như thường ngày. Chỉ có một điều khác hơn so với thường lệ, chính là tôi cần phải "tàng hình". Có thể hôm nay Lôi Vĩ Vĩ chưa đến trường, như nếu cậu ta có đến thì tôi cũng thấy vui vì ông Lôi đã đem trả sự tự do cho cậu ấy.

Tôi không muốn rụt rè mỗi khi bước vào ngưỡng cửa trường học nữa, mà lần này tôi ngẩng cao đầu, thẳng lưng, bước chân nhẹ nhàng không chút ngập ngừng về phía cổng trường. Không một ai để ý tới tôi, càng tốt. Không một ai nói xấu tôi, càng tốt. Và không một ai biết sự tồn tại của tôi lúc này nữa.

Đi qua nhà xe, khóe mắt tôi vẫn ngu dại, đụng phải cánh Lôi Vĩ Vĩ đang tháo chiếc mũ bảo hiểm xuống. Tôi không muốn dừng lại để nhìn ngắm cậu ấy như thế nào trong suốt thời gian qua thêm một giây nào nữa, cũng không muốn đôi chân này rẽ sang hướng đó, hỏi han Lôi Vĩ Vĩ những câu hỏi đơn giản: dạo này cậu sống thế nào? Nghi hè vui vẻ chứ?.....

Thế là sau ngập ngừng chưa đến một giây, tôi đã quyết định thẳng tiến bước tiếp về lối ra của nhà gửi xe.

"Y Y!"

Tôi nghe thấy, là tiếng gọi của Lôi Vĩ Vĩ. Nhưng tôi vẫn cố gắng không dừng lại, không quay đầu lại, và sai bước chân của mình dài hơn.

"Y Y!"Hắn gọi lần thứ hai.

Tôi vẫn cứ vờ như chưa từng nghe thấy, tiếp tục đứng đung cất bước.

"Diệp Trúc Y!" Lần này là tiếng gầm của hắn, cả toàn thể học sinh xung quanh ngoái đầu nhìn lại. Rõ ràng chỉ có một mình tôi tên là Diệp Trúc Y, vậy mà cả thế giới này lại cùng trở nên im phăng phắc đến lạ thường. Tôi, sau khi nghe thấy lần đầu tiên hắn gọi cả họ cả tên tôi như vậy, đôi chân của tôi cũng bất giác dừng ngay lại, đứng như chôn chân tại chỗ.

Chân ơi, bước tiếp, bước tiếp mau!

Nhưng dù tôi có giục đến bao nhiêu, chân tôi như không còn sức lực, đứng đờ tại chỗ.

"Diệp Trúc Y!" Lôi Vi Vi đã chạy đến bên cạnh tôi từ khi nào, hắn vội gọi tên cùng com như vậy, một tay nắm chặt lấy cổ tay phải của tôi. "Chúng ta nói chuyện đi." Trước sự kinh ngạc của cả trường, hắn đã kéo tôi ra sân sau vắng bóng người của trường.

Sâu sau của trường không lớn, đồng nghĩa với việc không có học sinh nào được bén mảng lại gần đây. Nhưng tôi và Lôi Vi Vi vẫn đứng ở đây, dầm chung lên một mảnh đất, đội chung một bầu trời, hít thở chung một bầu không khí. Tôi cúi gằm mặt xuống, cắn chặt môi không cho phép bản thân nói gì. Tôi không nhìn thấy sắc mặt của Lôi Vi Vi lúc này, chỉ biết rằng cậu cũng im lặng và đứng yên như tôi, không còn cử chỉ nào khác. Thời gian tích tắc trôi qua, tôi không biết đã bao lâu nhưng tôi cảm giác như mình có thể đứng đây cả ngày mà không biết đến từ mệt. Hai cánh tay Lôi Vi Vi đang buông thõng xuống, tôi không dám thì thoảng lại liếc nhìn xem nó có cử động hay không nữa. Đôi giày đen thể thao trông mới toanh, sáng bóng của Lôi Vi Vi vẫn đặt nguyên một chỗ, tôi cũng chỉ liếc nhìn qua đúng một lần xem nó có đi bước nào hay không. Tôi chỉ muốn cậu ấy buông tha cho tôi, nói một câu lạnh lùng "cút đi" rồi tôi sẽ nghe lời, sẽ cút khỏi tầm mắt của cậu ấy.

Làm ơn, đừng hỏi tôi điều gì, đừng chạm vào người tôi, đừng níu kéo tôi, bằng không tôi sẽ không kìm được lòng mà nói "tôi thích cậu".

Tôi hi vọng cậu ấy đừng làm tôi phải thấy đau đớn.

Rồi, Lôi Vi Vi bất ngờ bước một bước, tôi cũng lùi lại một bước. Cậu ấy lại bước thêm, tôi hoảng sợ lùi thêm, vẫn giữ khoảng cách y nguyên như vậy. Cho đến khi bước thứ ba, Lôi Vi Vi dừng lại, tôi này sắp phát khóc theo phản xạ, vẫn lùi thêm một bước nữa, tạo cho khoảng cách chúng tôi đã xa, còn xa hơn nữa.

Chợt, tôi thấy quá khổ sở khi tôi cứ phải lùi mãi lùi mãi thế này mà ở phía sau không ai đỡ lưng cho tôi.

"Y Y, nghe nói tôi qua cô đi gặp bố tôi?" Giọng của Lôi Vi Vi khi thốt lên khiến tôi choáng ngợp, suýt thì không nhận ra chất giọng vừa lạnh lẽo vừa đáng sợ là của cậu ấy.

Tôi nín thinh.

"Sao cô lại đồng ý đi gặp?"

Tôi chọn sự im lặng để đáp trả.

"Ông già nói gì với cô?"

Hai cánh tay tôi bây giờ rất muốn nhảy lên ôm chầm lấy Lôi Vi Vi, miệng mở to giải thích tất cả mọi chuyện, nhưng bộ não của tôi tuyệt đối không cho phép mọi chuyện xảy ra như vậy. Sự cam nín của tôi khiến cho bản thân nghe được rõ trái tim đang đập dồn dập vào lồng ngực như muốn thoát ra ngoài, nhảy vào vòng tay của Lôi Vi Vi.

Thế giới vẫn im lặng tới đáng sợ.

"Tôi hỏi ông ta đã nói gì với cô?" Lần này không còn lạnh như băng nữa, mà là nóng như lửa. Lôi Vi Vi một khi đã thật sự tức giận thì chắc sẽ chả coi ai ra gì, trước mặt cậu ta thậm chí có thể không còn nhận ra tôi nữa.

Cậu ấy nói lớn, hai tay siết chặt lại, dường như cố gắng không để nó chạm vào người tôi.

Có lẽ, cậu ấy cũng đang chịu đựng giống tôi vậy.

Khi Lôi Vi Vi đã nổi cơn thịnh nộ tới mức cả mặt, sức chịu đựng của tôi cũng đạt tới đỉnh điểm. "Chúng tôi... không nói gì cả." Tôi thêm một lần nữa chọn sự dối trá. Bộ não tôi luôn nghĩ, đôi khi chọn con đường nói sai sự thật sẽ mở ra hai con đường khác thực tế và chính đáng hơn.

Hai bàn tay của đối phương bỗng vừa run rẩy vừa giơ lên, nắm chặt lấy bờ vai tôi. Lôi Vi Vi cúi xuống thấp hơn, khiến tôi có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi của cậu phả lên trên đầu. Hai bên vai của tôi như đang bị hắn bóp vụn, từng tiếng "răng rắc" phát ra không hiểu do tưởng tượng hay là thực sự. Nước mắt tôi lại tuôn trào.

"Nói đi, ông ta đã nói gì với cô? Đừng hòng nói dối tôi nữa lời." Lôi Vi Vi cao giọng lên, hai cánh tay của cậu ấy chứng tỏ sự bất lực. Bất lực ở đây tôi đoán là không thể đánh, tuyệt đối không vì sợ làm tổn thương tôi, đúng, nếu tôi là người khác thì chắc chắn Lôi Vi Vi sẽ không thương tiếc gì mà đánh chết tôi ngay tại đây.

Lôi Vi Vi, tôi thật thành xin lỗi!

Nước mắt tôi chảy ra không theo một trình tự nhất định. Một giọt chưa kịp rơi xuống thì giọt kia đã lăn dài trên má xuống tới tận cằm. Cậu ta càng nói, tôi khóc càng nhiều. Đôi môi bị tôi cắn tới bầm tím, bàn tay bị tôi nắm tới mức toát cả mồ hôi. Tôi quyết không nói gì, chỉ lặng lẽ cúi mặt và khóc, khóc và khóc cho tới khi Lôi Vĩ Vĩ buông tha cho tôi thì thôi.

Dường như thấy sự im lặng đến kiên định của tôi, Lôi Vĩ Vĩ loạn choạng lùi ra đằng sau hai bước, hai tay trượt xuống hạ thấp ngang hông. Xương vai tôi đã muốn rạn nứt rồi, giờ khi cậu ấy buông ra, cứ tưởng nó sẽ bớt cảm giác đau hơn, ai ngờ nó lại thích sự vỡ nát.

Tôi không hiểu mình tìm đâu ra hai chữ "kiên trì", mà từ này vẫn cúi gằm mặt xuống nhìn đất, nhìn những giọt lệ của mình đang hằn in trên gạch sân đỏ. Tôi không ngừng run rẩy, không dừng được nước mắt, không kiểm soát được bản thân nữa.

Nghe thấy tiếng Lôi Vĩ Vĩ thở dài, rồi tiếp đó là một câu nói nhẹ nhàng hơn. "Nếu cô không chịu nói, cả ngày hôm nay, về sau tôi bám riết cô không tha."

Bây giờ, hai chữ "kiên trì" đó đã bị đập tan, tôi vội vã ngẩng đầu lên nhìn Lôi Vĩ Vĩ, gương mặt buồn bã với ánh mắt đầy sự phẫn nộ đó chiếu rọi xuống khuôn mặt tôi. Cậu đã gầy hơn rất nhiều, đôi má hơi hóp lại, đôi mắt có vết thâm ở phía dưới làm cho tôi bỗng cảm thấy xót xa. Từ lúc mới gặp mặt lại tới giờ tôi còn không có một cơ hội để nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt cậu, bây giờ nhìn thấy lại thấy hối hận, hối hận vì đã cúi mặt xuống, vừa để cho bản thân không nhìn thấy cảm xúc của đối phương, vừa để cho đối phương không chạm tới đáy lòng của mình.

Tôi muốn gọi "Lôi Vĩ Vĩ", nhưng nhớ tới lời của ông Lôi rằng có thể sẽ cho người theo dõi, tôi bắt buộc bản thân mình phải dùng đến ngôn từ hạn hẹp để có thể xua đuổi cậu.

"Bố cậu với tôi nói gì cậu không cần biết. Chỉ cần biết một điều thôi." Tôi lấy hết sự quả cảm của mình để nói.

"..." Lôi Vĩ Vĩ nhìn tôi vẻ mong đợi.

"Bố cậu rất tốt, đối xử với tôi rất tốt. Nhưng suốt từ những hôm trước, tôi đã nghĩ thông suốt." Lôi Vĩ Vĩ nắm chặt hai bàn tay lại đợi chờ tôi hoàn thành câu, không hiểu tại sao. Tôi cố gắng lờ đi, coi như chưa nhìn thấy. Lời nói nghẹn ngào, nước mắt trào dâng như suối trong nguồn.

"Tôi không hề thích cậu, Lôi Vĩ Vĩ."

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-1: Gần trong tầm tay, xa trong tâm trí

Lúc tôi vừa dứt lời, cái cảm giác "cả thế giới tẩy chay" bỗng chợt ủa về bên trong tôi. Tôi cảm thấy rằng trái tim mình vừa bị chính miệng mình phản bội. Tôi chăm chú nhìn biểu cảm trên gương mặt của Lôi Vĩ Vĩ. Sự tức giận của cậu ấy cứ không phải như ánh sáng mặt trời hay mặt trăng, thay vào đó là một cảm giác kinh ngạc mập mờ, không rõ ràng giống như ánh đèn của các vì sao trên bầu trời.

Tôi cố kìm cho nước mắt không chảy ra, cất tiếng nói. "Cậu có biết thời gian qua tôi đã chịu đựng như thế nào không? Bị cậu dọa nạt, cá lớn nuốt cá bé, rồi còn tự ý coi tôi là đàn em, sai bảo này nọ. Tôi muốn hỏi từ lâu rồi, rằng cậu làm gì có quyền làm như vậy? Cậu nói cậu thích tôi, cậu nói với mọi người cậu thích tôi, nhưng cậu có biết cái cảm giác khi bị mọi người nhìn vào một cách khinh bỉ không? Tôi bị bạn bè xa lánh, bắt nạt, là do ai? Tôi muốn tránh mặt cậu, bởi vì tôi không muốn nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét này của cậu nữa. Cậu làm đảo loạn cuộc sống của tôi, cậu phá hủy đi tất cả những gì tôi may mắn có được. Tôi từ khi gặp cậu tới giờ, chưa một lần nào muốn trở thành đàn em của cậu hay dính líu tới cậu cả. Đừng tưởng mình là người giàu, người có quyền mà có thể đàn áp được tôi. Tôi không phải chó hay những loài động vật khác, cũng không phải đồ vật, mà tôi là con người." Tôi không thể kìm lại được nước mắt nữa, liền để mặc cho nó tuôn trào. Đến khúc cuối, tưởng chừng như sự tức giận chứa đựng trong tôi bấy lâu nay đã bùng phát không đúng lúc, tôi đã hét đến lạc cả giọng, rát cả cổ.

Lôi Vĩ Vĩ trừng mắt xuống, nhìn tôi từ đầu tới cuối, không rời mắt đi dù chỉ một giây ngắn ngủi. Tôi khóc, nước mắt lăn dài trên má, rồi nhỏ xuống cổ, xuống áo và rồi xuống mặt đất. Tôi không còn tâm trí để mà dùng tay lau nước mắt đi nữa. Không để Lôi Vĩ Vĩ nói một từ, tôi lại tiếp tục vận khí công rồi gào. "Bấy lâu qua tôi đã nhẫn nhịn chịu đựng như vậy, là vì tôi luôn coi cậu là một người bạn thân thiết. Nhưng tôi không biết, thực sự trong đầu cậu coi tôi là bạn bè, hay thứ đồ chơi nữa!" Tôi nức nở đến tức ngực, nói xong luôn phải dừng lại để thở hỗn hển. Mắt tôi mờ đi, cả chiếc kính trước mắt cũng vậy. Tôi sợ rằng nếu Lôi Vĩ Vĩ chỉ cần nói một câu, tôi sẽ nhanh chóng trở nên cạn lời.

Trong chốc lát, tôi đã chẳng còn nhìn rõ khuôn mặt của Lôi Vĩ Vĩ nữa, chỉ biết rằng cậu vẫn đứng nguyên như một bức tượng buồn rầu, cứ đứng mãi mà không biết tôi đi chuyển là gì.

Bỗng, một giọt nước mưa từ trên trời rơi xuống dính đầu tôi. Rồi cứ thế, hai giọt, ba giọt, và cuối cùng là ông trời đã giáng một trận mưa to đổ ập xuống, cứ như đang khóc thương cho số phận của hai người chúng tôi vậy. Mặc dù chỉ là mưa, một thời tiết rất bình thường, nhưng trong hoàn cảnh này tôi không thể coi thường nó được. Bởi vì từng giọt từng giọt chảy xuống như đang xát muối vào vết thương chưa lành trong trái tim tôi.

Tôi lại muốn chạy tới ôm cậu ấy, bắt chấp cơn mưa bất chợt này và nói: "Lôi Vĩ Vĩ, những lời tôi nói không phải sự thật đâu, tôi chỉ làm vậy là muốn tốt cho cậu, cho cả hai mà thôi. Đừng ghét bỏ tôi, đừng rời xa tôi, đừng đi..."

Nhưng mọi thứ đã quá muộn rồi, đã muộn từ trước khi tôi nói rồi. Lôi Vĩ Vĩ cứ đứng đực ở đó, dưới trời mưa. Mái tóc phồng bông bênh của cậu trong chốc lát đã bị ướt đầm, từng sợi tóc rủ xuống trước mặt, đọng lại bao nhiêu đầu mưa ở trên. Cả người hai chúng tôi cùng ướt sũng, nhưng chẳng ai rời đi, chẳng ai che chờ cho ai, cũng chẳng ai nói thêm một câu quan tâm.

Lôi Vĩ Vĩ, tôi thật sự không biết làm thế nào để bù đắp cho lỗi lầm tôi đã làm trong ngày hôm nay nữa. Tôi chỉ biết xin lỗi, tôi nhút nhát, xấu tính như vậy đó!

Sự can đảm giờ đây đã không còn, tôi như một chú chim sẻ, cứ hề thấy ai lại gần là vội vàng né tránh và bay đi thật xa. Tôi như một con ruồi, không biết người ta có tiến lại gần mình hay không nhưng vẫn cứ bay đi thật xa.

"Có thật không? Những lời cô nói là thật?" Lôi Vĩ Vĩ lặng thinh cuối cùng cũng cất được một câu. Giọng cậu ấy không còn đáng sợ, không còn giận dữ, cũng chẳng có gì ngạc nhiên, chỉ là sau khi nghe thấy như vậy, tôi lại thấy đau tới cắt gan xé thịt thế này?

Mặc dù giọng nói ấy chứa đựng cảm xúc với con số 0.

Tôi hít thở một hơi thật sâu, rồi gạt cái đầu nặng trĩu xuống một cách chắc chắn. "Đúng vậy, lần này tôi tuyệt đối không nói dối. Cậu rút đi cho rồi, đi khuất khỏi tầm mắt tôi đi, khuất khỏi cuộc đời tôi đi."

Dưới cơn mưa lớn, tôi vừa mở rộng miệng ra quát tháo. Nước mưa nện chát như nước mắt, thả vào trong miệng rồi chui xuống cổ họng vốn đã rất xót thì lại càng làm cho nó thêm đau đớn. Tôi muốn nói thêm, nhưng thật tiếc, tôi đã không nói được gì tốt đẹp hơn.

"Được, nếu đó là ý cô muốn." Đến cuối cùng, tôi lại cúi mặt xuống, không thèm nhưng thực ra không muốn liếc nhìn đáng người lúc bỏ đi của cậu ấy, bởi vì tôi sợ rằng nếu tôi có theo dõi bóng lưng ấy, tôi lại mất đi kiểm soát của bản thân, lại sẽ chạy tới ngăn cản cậu ấy.

Cậu ấy cứ bước đi như vậy, vĩnh viễn bước ra khỏi cuộc đời của tôi. Tôi chẳng làm gì ngoài việc đứng đờ đẫn, lắng nghe tiếng mưa rải rác xung quanh tới muốn ngất xỉu.

Tiếng bước chân của cậu ấy bỗng ngưng lại. Tôi tưởng chừng như nó đã bị tiếng nước chảy át mất, nhưng thực ra thì là Lôi Vĩ Vĩ đã thực sự không cất bước tiếp nữa. "Trời mưa rồi, cô... cũng nên vào trường đi." Lôi Vĩ Vĩ thực sự làm tôi kinh ngạc. Cậu ấy đã không bỏ đi lạnh lùng như ánh nắng vừa rồi, mà còn dừng lại nói với tôi một câu chứa đầy sự quan tâm như những tán cây ở trên đầu tôi đang cố nghiêng xuống, rủ xuống để có thể che chắn được phần nào nước mưa giúp tôi.

Nhưng tôi biết, đây là sẽ lần cuối của cuối tôi sẽ nhận được sự lo lắng của cậu.

Và rồi, tôi cũng chịu ngẩng mặt lên, thì lúc đó tôi đã không còn nhìn thấy Lôi Vĩ Vĩ.

Tóc tai tôi bám dính lấy khuôn mặt tôi bởi nước mưa. Bây giờ, tại vị trí này, chỉ có còn một mình tôi đứng trong sự cô độc và lạnh lẽo. Tôi dần dần cup hai mắt xuống, lơ đãng nhìn về quãng đường Lôi Vĩ Vĩ đã đi. Cơ thể tôi như đang thả lỏng dần, vì tôi nghĩ rằng mình đã hoàn thành được công việc bản thân đã hứa với ông Lôi. Có vẻ tôi đã thành công rồi, đứng, thành công nhưng lại mất đi tình người, mãi mãi.

Mãi mãi...

Cơn mưa xối xả không ngừng giảm đi mà ngày một to hơn. Nó như đang cố ý nhấn chìm tôi trong biển cảm xúc, như muốn tôi quỵ xuống và đầu hàng trước sự phản bội của mình đối với Lôi Vĩ Vĩ. Và sau đó chân tôi như bị rút hết sức lực, ngã gập xuống. Tôi quỳ hai đầu gối bị đập mạnh xuống đất, cảm thấy đau xót vô cùng, nhưng có những chỗ còn đau hơn thế này gấp vạn lần. Tôi đưa tay lên ôm mặt, khóc nức lên. Tự hỏi tại sao lúc Lôi Vĩ Vĩ còn ở đây, tôi không khóc bật ra tiếng như vậy. Từng tiếng khóc đau thương vang lên, nhưng lại bị át đi bởi tiếng mưa, khiến cho nhiều người nào đó tồn tại trên thế gian này, không còn nghe thấy tiếng kêu gào bị đất này của tôi nữa.

Tạm biệt Lôi Vĩ Vĩ, mặc dù tôi sẽ không đi đâu xa cả, vẫn sẽ ở gần cậu, gần trong gang tấc.

Gần như vậy, nhưng thật ra lại là xa tới tít tấp mù khơi, vĩnh viễn không bao giờ có thể chạm tới lần thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12-2: Khách không mời đã lâu không gặp

Không phải như trong phim, cũng không như trong những tiểu thuyết tình yêu lãng mạn, cứ đứng dưới trời mưa lâu là ốm được. Tôi bây giờ hi vọng bị cảm thôi mà cũng chả làm sao cả. Tôi không thiết đi học gì nữa, về nhà đi rồi tính, dù cho có bị mắng. Rồi cả người sẽ lại khô ráo như bình thường sau khi dùng khăn lau, rồi thay một bộ quần áo khác ra, sẽ có một cảm giác mới mẻ ủa về trong thâm tâm, sớm thôi.

Ngay sau khi chấm dứt mọi thứ với Lôi Vĩ Vĩ, khóc một hồi, tôi lại nhấc cái chân khập khiễng, đi bộ ra bến xe buýt dưới bầu trời xám xịt bởi cơn mưa.

Cú ngã khuyu vừa rồi chỉ khiến chân tôi chỉ bị xây xước ngoài da, không có gì đáng nghiêm trọng cả. Chỉ là do nước mưa cứ liên tục chạm vào khiến cho đầu gối tôi tê lại, buốt xót tới tận xương tủy. Ngồi chờ mãi dưới bến xe, cuối cùng chiếc xe buýt tôi hay ngồi cuối cùng cũng đỗ lại trước mặt. Tôi cố gắng nhanh chân trèo lên chiếc xe vắng tanh chỉ lác đác vài bóng người, nhưng chỉ cần một đĩa ướt như chuột lột là tôi cũng đã đủ để lấy toàn bộ sự chú ý của họ rồi. Tôi ngồi tạm trên chiếc ghế ở cuối xe, tựa mái tóc ướt lên cửa kính. Mắt tôi lim dim, cứ dính chặt lại với nhau. Tôi đành nhắm mắt lại để thư giãn cơ thể, nhưng không sao ngủ được một giấc trọn vẹn trên đường về nhà.

Trước khi về nhà, may mắn mà trời cũng đã tạnh mưa hẳn. Tôi đã tạt qua một hiệu thuốc và mua đồ dùng để băng bó vết thương trước khi về nhà. Xung quanh là không khí mát mẻ còn đọng lại của cơn mưa vừa qua, tôi ngồi trên chiếc ghế đá ẩm ướt và tự sơ cứu vết thương của mình. Thỉnh thoảng lại rít nhẹ lên đau đớn, nhưng cũng chả có một ai để tâm tới.

Tôi vừa mở cửa nhà đi vào, cả người nhỏ giọt từ trong cầu thang máy đi vào, tạo thành những vũng nước nhỏ bé dần về căn hộ gia đình tôi. Nhưng một điều lạ lùng như xưa tan đi toàn bộ những nỗi muộn phiền trong lòng tôi, rằng, tôi bất ngờ nhìn thấy một đôi giày đen sáng bóng của đàn ông đang đặt ngay cạnh tủ dép trước cửa ra vào.

Không phải của chú Phong là đương nhiên, vì hôm nay là ngày thường, chắc giờ chú phải ở cơ quan chứ. Với lại, nói thật thì giày của chú cũng không được đẹp như vậy...

Tôi vội cởi đôi giày trưng nước mưa, đập đập xuống sàn rồi dựng lên cạnh tường cho khô, không vội vàng mấy mà rất từ tốn đi vào bên trong phòng khách đang sáng đèn.

"Trúc Y, con..." Di Khuê đang ngồi quay mặt về phía tôi, vừa nhìn thấy tôi bước vào đã kinh ngạc đứng dậy, tròn mắt nhìn tôi. "Sao cả người ướt sũng thế này?"

Nhưng, giọng của di Khuê cứ như nhỏ dần, bé dần, rồi tắt hẳn bên tai tôi. Tôi không còn nghe thấy di nói gì nữa, hai con mắt chỉ dán về phía phía người đàn ông mặt đen kịt kia qua lớp kính dày cộp, người đang ngồi vắt chân quay lưng lại với tôi. Người đó trông không quen một chút nào, mái tóc cắt của trông rất kì lạ cùng với dáng ngồi tự nhiên như ở nhà đó, tôi không khỏi vừa kinh ngạc, vừa đan xen một chút hiếu kì.

Thời khắc người đàn ông đó quay mặt lại, cả bầu trời của tôi, cả thế giới của tôi như sụp đổ. Khuôn mặt già dặn đã quá tuổi bốn mươi đó, làm cho tôi bàng hoàng ngay lập tức. Cả người tôi run bần bật như muốn ngã khuyu xuống, đôi mắt mở to ra hết cỡ thể hiện sự sốc này. Miệng tôi không thể ngừng rung động như muốn nói điều gì đó. Hai bàn tay tôi siết chặt lại, sống mũi lại bắt đầu cay cay như vừa quẹt mù tạt lên. Tôi bàng hoàng, hoảng hốt tới nỗi không thể nhớ ra được người mình vừa nhìn thấy là ai.

Thật sự muốn hại chết con nhà người ta luôn mà! Hơn nữa, người đàn ông khiến tôi có cảm giác như vậy, rốt cuộc là ai chứ?

"Diệp Trúc Y... là con phải không?" Ông ta cũng đứng dậy, chỉnh lại chiếc áo vest bên ngoài, cất giọng trầm trầm hỏi. Và điều khiến não tôi như muốn chập, chính là ông ta vừa nói, vừa hỏi tôi, bằng ngôn ngữ chính của tôi, là Tiếng Việt.

Tôi nhướn mày lên, chớp mắt liên tiếp nhìn ông ta.

"Ông..." Tôi nheo mắt lại, không tin nổi vào mắt mình nhìn, cũng không thể không nghi ngờ tai mình có nghe lầm.

Không thể nào, không phải là người đàn ông đó, tuyệt đối không thể!

"Trúc Y, chắc con còn nhớ... bố của con chứ?" Di Khuê sắc mặt trùng xuống, nhỏ giọng lên tiếng.

Lời di Khuê vừa dứt, kì lạ là không có tia sét nào đánh ngang tai tôi, hay luồng điện nào giật cháy não tôi cả. Nhưng dòng cảm xúc hòa lại với nhau tạo ra một mớ hỗn độn, không còn phân biệt đâu là thật giả, đâu là sợ hãi và kinh ngạc. Tôi chau mày nặng hơn, nhìn chăm chăm vào người đàn ông đó. Ông ta cũng đang nhìn tôi với vẻ mong mỏi chờ đợi một câu trả lời. Tôi không muốn nói gì cả, cũng chẳng muốn quay lưng bước đi. Đứng trước người đàn ông này, người đàn ông mà di Khuê nói là bố của tôi, nỗi hận thù vẫn được ủ giấu sâu trong lòng nay như được giải phóng. Tôi cố gắng dùng sự run rẩy ở hai cánh tay, nhưng vẫn không thể.

Có thể sao? Chuyện này còn có thể xảy ra được à? Ông trời không thể ngừng tàn nhẫn với tôi được sao?

Sao ông ta lại ở đây? Ngày hôm nay tôi hứng chịu nhiều điều xui xẻo chưa đủ hay sao, mà ông trời đột ngột lại cử ông bố lâu năm không gặp đến thăm tôi chứ? Là cố ý hay vô tình, là có lòng tốt đến đây hay bị sự xấu xa ăn mòn?

"Chắc con còn nhớ tên bố chứ?" Ông ta lại cất tiếng hỏi bằng ngôn ngữ Tiếng Việt đã rất nhiều năm tôi không còn được nghe. Biểu cảm trên mặt ông đã đủ để tôi đoán ra, mấy năm qua ông đã sống tốt như thế nào. Sắc mặt có chút buồn buồn, nhưng trang phục nghiêm chỉnh như vậy, nhìn cái là biết rất đắt tiền.

Rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra vậy? Và hơn hết, cái đêch gì đang xảy ra tại nhà tôi thế này?

"Tôi nhớ hay không liên quan gì tới ông?" Vì quá cảm phẫn nên tôi đáp trả rất thờ ơ, làm mặt như chưa có chuyện gì xảy ra. "Mời ông ra khỏi nhà tôi ngay lập tức. Tôi chỉ tay ngay ra phía cửa."

"Có lẽ con rời xa ta từ khi còn nhỏ, nên đến bây giờ cũng chẳng có kí ức gì về người làm bố này." Ông ta khẽ bật cười một cái một cách mỉa mai chính bản thân mình. "Chắc con hận ta lắm phải không?"

Tôi đảo mắt đi nhìn chỗ khác rồi thở mạnh một cách bất lực. Tôi không trả lời, không phản ứng gì cả, cũng không dám nhìn trực diện với khuôn mặt đó nữa. Bởi vì cứ mỗi lần chạm phải từng đường nét trên khuôn mặt đó, kí ức từ hồi xa xưa của tôi lại hiện về, vẫn là những kí ức tồi tệ nhất, kí ức sống trong những tháng ngày đau khổ, chỉ nghe thấy tiếng gào khóc của bản thân và tiếng đổ vỡ của đồ đạc trong nhà, rồi đan xen vào những âm thanh đau khổ đó là giọng của một nam một nữ, cãi nhau, chửi bới một cách kịch liệt. Hình ảnh tôi ngồi xỏm ở một góc nhà, khóc lóc thảm thiết xuất hiện trước mắt tôi, xung quanh là những mảnh vỡ của bát đĩa, của những đồ vật là bằng thủy tinh, bằng sứ. Bức tranh đó không làm cho tôi gục ngã và chảy nước mắt đầm đìa, cũng không phải là nhát dao cứa mạnh vào trái tim, cũng không phải cái búa muốn bổ đôi đầu tôi ra, mà bức tranh chỉ làm tôi càng ngày càng hận cái người hiện tại đang đứng trước mặt này.

Lưu Thiên Hoàng, ông nghĩ tôi có thể quên ông sao? Bao nhiêu năm qua tôi sống thế nào, ông mặc kệ. Lúc mẹ tôi mới qua đời, tôi còn không thể tìm kiếm nổi bóng dáng của ông ta trong đám tang. Thời điểm tôi khổ cực nhất, mệt nhọc nhất ông ta cũng chưa từng ở bên cạnh an ủi lấy một tiếng.

Có rất nhiều thời gian để cho ông ta có cơ hội làm lại, có cơ hội để gặp tôi, vậy mà có sao cứ phải là ngày hôm nay, cứ phải là lúc này, người làm cha mà không xứng đáng đó lại tới tìm gặp tôi vậy?

Là một người làm bố tệ bạc, bây giờ còn mặt dày tới tìm tôi sao?

Kí ức hồi bé của tôi thấp thoáng, thoát ần thoát hiện. Nhưng lúc tôi hướng ánh mắt đầy sự phẫn nộ về phía người đàn ông kia, cái ngày hôm đó lúc tôi còn chưa tròn năm tuổi lại hiện lên đầy đủ trước mắt tôi...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-3: Kí ức thời thơ ấu

Hôm đó, mới có bốn rưỡi chiều, ánh mặt trời vẫn còn tỏa ánh nắng chói chang. Cái nắng nóng mùa hạ ở Việt Nam là không thể diễn tả nổi, ông mặt trời cứ như một sát thủ nhẫn tâm, cứ thấy người nào ở bên dưới là liền tỏa ra rất nhiều tia nắng để thiêu cháy người đó. Còn tới một tháng nữa mới tới sinh nhật tròn năm tuổi của mình nhưng tôi đã rất phấn khởi mà mong chờ từ lúc này. Hoàn cảnh gia đình tôi lúc đó phải nói là rất rất khó khăn. Bố mẹ tôi đều đi làm thuê, ngày dài một công việc, đêm muộn lại là một công việc khác, tuy vậy đồng lương bèo bọt họ kiếm được cũng chẳng đủ để nuôi sống cả ba người qua ngày. Cho nên vì thế, tôi đã trải qua bốn mùa sinh nhật, nhưng chưa dám đòi một món quà nào từ bố mẹ, bởi bản thân tôi lúc đó cũng tự nhận thức được rằng cuộc sống khó khăn của mình đến muôn phần nào.

Tôi đứng ở một góc đường, lấp dưới bóng cây tán rộng để tránh nắng, lặng lẽ quan sát một cô bé buộc tóc hai bên đang vừa tung tăng đi trên đường vừa mút kẹo mút chùn chụt trông rất ngon miệng. Tôi khẽ bật cười, ánh mắt tràn ngập sự hạnh phúc như muốn chạy ra ôm chầm lấy cô bé đó. Nhưng thật đáng tiếc, mọi thứ chỉ là ảo giác, tôi không thể nào mà ôm chính bản thân mình được.

Đúng, cô bé đó chính là tôi, là tôi năm xưa.

Tôi chẳng còn nhớ rõ đường phố quanh đây nữa, đi theo ảo ảnh hồi bé của mình thì mới có thể về được tới căn nhà cũ. Trong kí ức của tôi, tôi chỉ nhớ rằng tôi đã sống trong một căn nhà cấp bốn xập xệ, nghĩ lại điều này tôi thực sự chỉ muốn khóc thương cho những năm tháng đau khổ đó của mình, của gia đình mình. Tôi bỗng dưng muốn bắt cóc ảo ảnh đó của mình, rồi đem nó sang một thế giới khác dồi dào sức sống hơn, để nó có một tuổi thơ hạnh phúc, một tuổi thơ mà có thể xứng đáng với chính bản thân.

Choang!

Tôi đã giật mình bởi tiếng động lớn vang lên trong bất thành linh này.

Đứng ở bên ngoài mãi, tôi cũng không dấu nổi sự tò mò. Tôi khó nhọc mở cánh cửa sắt chưa được khóa lại, đặt nhẹ nhàng một chân vào bên trong. Nhưng chưa đi được một bước thì tôi đã nghe thấy thêm nhiều tiếng đổ vỡ rất lớn vang lên ở căn phòng bên cạnh. Tôi hoảng hốt, vội chạy vào bên trong để xem có chuyện gì xảy ra. Bất ngờ, cảnh tượng trước mắt đập vào mắt tôi lại đáng sợ tới mức làm cho tôi thấy choáng váng đầu. Những mảnh vụn của nhiều loại đồ vật trong nhà rơi rải khắp phòng. Một ít đồ nội thất lớn cũng không còn kê đúng vị trí của nó nữa, mà xô lệch, mà đổ lan tành bành ra khắp phòng.

Người đứng quay lưng về phía tôi, chính là người mà tôi kính trọng nhất, là người đã mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày để sinh ra tôi. Là mẹ!

Còn người đàn ông đang đứng trước mặt mẹ, đương nhiên không phải ai khác mà chính là tên khốn tôi đã từng gọi là bố.

Bởi vì hình ảnh của hai người bọn họ hồi trẻ tôi không thể nhớ được, nên ông bố ảo ảnh kia lại mang khuôn mặt già dặn như đã gần năm mươi tuổi, giống với bây giờ. Còn người mẹ đã mất của tôi thì vẫn mãi quay lưng lại, khiến tôi không sao nhìn thấy mặt.

Mẹ ơi...

Nghĩ đến từ này, nước mắt tôi ồ ạt rơi xuống nền nhà lát bằng bê tông.

Tôi muốn nhìn thấy mặt của mẹ.

Tôi chỉ nhìn thấy miệng của bọn họ đang mở ra, nói này nói nọ nhưng những âm thanh phát ra ấy đều không thể lọt vào tai tôi. Tôi quay người lại, không dám nhìn cảnh tượng đó nữa, định bụng tìm kiếm hình bóng của tôi hồi bé. Nhưng lúc này, tôi lại nghe thấy tiếng "chát" một cái rất to. Tôi sợ hãi, quay một trăm tám mươi độ nhìn về hướng hai người họ một lần nữa. Ông ta giở trò vũ phu, cho mẹ một cái bạt tai thật mạnh, khiến mẹ ngã lộn ra sàn, đầu cứng mạnh vào chiếc tủ đựng đồ.

"Mẹ!" Tôi chọt gào ầm lên đến lạc cả giọng theo phản xạ. Giọt nước chảy từ khóe mi ngày càng nhiều, tràn vào trong miệng tôi, vào tai tôi. Lệ rơi càng nhiều thì tôi có thể cảm nhận được máu chảy ra từ tim lớn hơn gấp bội lần. Tôi muốn chạy ra ôm mẹ, giúp mẹ hứng chịu những đòn đánh từ ông ta, cùng mẹ sẽ chia nỗi đau thương này, nhưng tôi lại không thể làm được. Bởi vì tôi biết mọi thứ chỉ là ảo ảnh, biết rằng mẹ tôi sẽ chẳng còn sự giúp đỡ này.

Họ dường như không nghe thấy tiếng của tôi, tiếp tục cãi lộn chửi tục. Còn ảo ảnh của tôi thì vẫn mãi không xuất hiện.

Từ sau khi qua sinh nhật bốn tuổi của tôi, quan hệ vợ chồng của bố mẹ tôi đã bắt đầu có nhiều điều bất ổn. Từ những cuộc phản nân nhỏ nhất thành xé ra những cuộc cãi vã to tiếng. Và rồi, từ những cuộc cãi vã đó trở thành cuộc phá vỡ đồ đạc, rồi không hiểu sao ông già đáng ghét kia lại thêm cả vũ lực. Lúc đó còn quá bé, tôi cũng không hiểu lí do bố mẹ mình cãi nhau là gì, và đến bây giờ tôi cũng không thể nào hiểu rõ nguyên nhân. Có lẽ, chỉ là có lẽ, hoàn cảnh gia đình quá khó khăn, những điều cần thiết trong cuộc sống lại cực kì thiếu thốn, thành ra gia đình không được hạnh phúc, dẫn tới bất hòa, rồi hoàn toàn đổ vỡ.

Chứng kiến cảnh họ ngồi trên bàn ăn, kí vào đơn ly hôn, nhịp thở của tôi như bị bóp nghẹn.

Ngay từ lúc đó tôi đã biết, những câu chuyện cổ tích mà tôi đã từng nghe chưa bao giờ có thật, và sẽ không bao giờ xuất hiện.

Tôi cùng mẹ đi ra sân bay, đến thẳng thành phố Mỹ Hòa mà không để lại lời từ biệt với bố. Hai mẹ con chúng tôi đi xe buýt về thị trấn thanh tỉnh Đức Ngọc, nơi mà người ta ví von là một bức tranh thể hiện sự hội tụ của thiên nhiên. Di Khuê và chú Phong lúc đó mới kết hôn chưa được bao lâu nhưng vẫn mở lòng đón hai mẹ con chúng tôi vào nhà ở chung trong căn hộ tuy nhỏ bé nhưng lại ấm áp vô cùng.

Ảo ảnh bởi chính cuộc hôn nhân đổ vỡ của bố mẹ, tôi mặc dù mang tâm hồn của một đứa trẻ năm tuổi, nhưng đã có thể tự nói với bản thân, nói với mẹ rằng: "Con mai sau không lấy chồng, không yêu đương, sẽ tự kiếm việc làm, tự nuôi bản thân, tuyệt đối không dựa dẫm vào đàn ông." Lúc đó, mẹ tôi chỉ âu yếm mỉm cười nhìn tôi, vỗ về cho tôi chìm sâu vào giấc mộng. Tôi yêu mẹ hơn tất cả mọi thứ trên đời. Thế mà đời lại vô cùng trớ trêu, chỉ vài ngày sau đó, tôi lại nghe được tin mẹ trở thành một nạn nhân trong vụ tai nạn giao thông thảm khốc và đã tắt thở ngay trên mặt đường.

Cảm xúc của tôi lúc đó, ngoài từ "khóc" ra thì không còn gì để diễn tả.

Tôi không tin vào tình yêu, lại càng không tin vào hôn nhân, bởi vì hôn nhân chính là nắm mồ của tình yêu.

Nhưng từ sau khi gặp Lôi Vi Vi, tôi như quên bồng mất quan điểm này của mình, luôn vui đùa tiếp xúc với cậu ấy, để rồi không cẩn thận và yêu cậu ấy từ lúc nào cũng không biết. Cuối cùng, dù thế nào đi chăng nữa thì quan điểm này vẫn đúng. Những gì tôi nhận được từ cái mối tình với Lôi Vi Vi chưa đi vào bắt đầu này chỉ còn lại và luôn luôn một từ "bi thương".

Tình yêu chưa bao giờ có kết quả. Chỉ khi nào có sẵn kết quả tốt, tình yêu mới nên được nảy sinh.

Vì ông ta, người đàn ông họ Lưu đó, mà mẹ tôi đã qua đời. Vì ông ta, hai mẹ con tôi đã sống cực khổ trong sự nghèo túng.

Tôi đã cố nén nỗi hận thù này lại để không nhớ về nó nữa, đóng cất nó trong chiếc hộp rất kĩ càng và giấu đi thật kín đáo. Vậy mà ông ta lại đột ngột xuất hiện, dám tự ý mở chiếc hộp đó ra, và khiến tôi một lần nữa biết được cảm giác thù hận là như thế nào.

Tôi chỉ có một điều ước, rằng cầu mong cho ông ta chưa từng là cha đẻ của tôi.

Loại người đó, tôi thấy phát nôn khi có dòng máu của ông ta chạy trong người.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-4: Hạng người như ông ta, tôi không cần!

Rất cuộc, sau một hồi đứng yên hồi tưởng lại những kí ức găm sâu vào trí nhớ tôi nhất, tôi cũng đã tự kéo chính bản thân mình trở về thực tại.

Thực tại của tôi hiện giờ, mặc dù nó có rách nát tới cỡ nào, nhưng vẫn còn tốt hơn hồi đó.

Nhìn người đàn ông họ Lưu trước mặt, tôi hận không thể dùng dao rạch da moi móc trái tim thối nát của ông ta ra ngoài, để xem cái thứ kinh tởm đó của ông ta làm bằng gì mà có thể tàn nhẫn đến như vậy. Tôi biết mình đang khóc, nhưng cả hai cánh tay lại buông thõng như chưa từng có ý định đưa lên để gạt đi. Tôi trừng mắt nhìn thẳng vào ông ta, đôi môi bị cắn chặt tới chảy máu cuối cùng cũng được thả lỏng.

"Ông nghĩ mình là ai mà dám đặt chân vào căn hộ này?" Tôi mở miệng nói, thậm chí còn không thèm nói mẹ đẻ của mình với ông ta. Rồi, tôi bật cười một cách châm biếm và nhanh chóng trở về trạng thái bình tĩnh, để mặc những giọt nước đang lăn dài trên má. "Ông thử nghĩ xem, hồi trước ông đã hành hạ mẹ tôi như thế nào, đã hành hạ cuộc sống vốn yên bình của hai mẹ con tôi ra sao? Lúc tôi khóc, lúc tôi buồn, những lúc tôi lâm vào tình cảnh thê thảm nhất, ông có ở bên không? Ông đã bao giờ nghĩ cho mẹ và tôi tới một lần chưa? Sau khi ly dị, tôi cứ tưởng ông đã tan biến rồi, tan thành tro bụi rồi, không còn tồn tại trên thế giới này nữa, nên tôi chưa từng ôm hi vọng rằng ông sẽ tới tìm thăm tôi. Tôi thật sự không cần! Tôi hối hận vì đã gọi ông là bố, hối hận vì coi ông là bố, hối hận vì có một người bố như ông." Tôi thở một nhọc, dừng lại một lúc rồi lại tiếp tục. "Ông nghĩ mình xứng đáng sao?" Tôi hét ầm cả nhà lên.

"Thiên Ân, bây giờ ta mới tới tìm con là vì..." Tôi biết ông ta rất giỏi tiếng Trung, nhưng không hiểu sao, ông vẫn đáp lại bằng Tiếng Việt.

"Tên tôi mà ông cũng nói sai à?" Tôi bật cười, hai mắt đỏ hoe cố gắng trốn tránh ông. "Ông là cái thá gì? Ông không cảm thấy nhục nhã sao? Sau bao nhiêu chuyện ông làm, sau bao nhiêu chuyện kinh tởm do ông đẻ lên người mẹ con tôi, vậy mà ông bây giờ còn mặt mũi để tới tận nơi tìm tôi à?"

Không để cho ông ta nói gì thêm, tôi tiếp tục. "Đừng có lấy lý do tôi là con gái của ông! Con gái ư? Tôi chưa bao giờ có một người bố cả, mà tôi đã nói rồi, tôi chẳng cần gì hết. Thế giới này đã điên, điên thật sự khi đẻ tôi sinh ra là con gái của hạng người như ông!" Tôi cuối cùng cũng đã bật những lời nén lại trong lòng bao lâu nay ra ngoài.

"Thiên Ân, có thể con không hiểu..." Ông ta tiếp tục bằng giọng nói bần thủ đó.

"Dì Khuê, sao đi lại cho người lạ vào nhà chứ?" Tôi ngưng sput sput, quay sang phía dì Khuê.

"Thiên..."

"Đó không phải tên tôi!" Tôi gào lên ngắt lời ông ta. Sau đó tôi chỉ tay ra phía cửa ra vào. "Cửa ở đằng này, mời ông ra ngoài ngay lập tức cho tôi."

Tôi không có gương, nhưng cũng đủ biết mặt mũi tôi giờ đỏ hoe ra sao. Tôi giữ nguyên cánh tay trên không trung đang run rẩy lấy bẫy, chỉ ra phía cửa, hằm hằm nhìn ông. Lulu Thiên Hoàng không nói gì nữa, hai tay rút túi quần, đôi mắt bỗng sụp xuống. "Ta sẽ để con bình tĩnh, vài ngày nữa sẽ..."

"Đừng để tôi thấy mặt ông." Tôi chưa kịp để ông ta nói hết thì đã lên tiếng phản đối.

Tôi không thèm lấy một cái liếc nhìn người đàn ông khốn nạn đó bước ra khỏi cửa, nước mắt lưng tròng, cánh tay từ nãy giờ giờ lên môi không tá nổi liền buông xuống. Tôi ngồi thụp xuống như mất hết sức lực, ôm mặt khóc bật thành tiếng. Dì Khuê đã lấy một chiếc khăn tắm ra từ khi nào, đặt lên người tôi rồi nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, khẽ khàng vỗ nhẹ lên lưng.

"Không sao, không sao, đừng khóc nữa! Dì sẽ không để ông ấy đến nữa." Dì thì thầm, ôm chặt tôi hơn.

Lúc tôi khóc đó, tôi không hiểu mình khóc vì tức giận hay là khóc vì quan điểm tình yêu của bản thân.

Tắm rửa xong xuôi, tôi ngồi trên giường cuộn khăn tắm quanh tóc cho khô đầu, rồi cái quạt vào giữa mặt cho mát. Dì Khuê từ nãy giờ không hỏi tôi tới một câu về lý do tôi bỏ học ở trường, chỉ lặng lẽ nấu cơm và dọn dẹp ở bên ngoài phòng. Tôi đưa mắt nhìn xuống cái thùng rác để cạnh chân bàn học, có một cái thẻ sim bị bể đôi ngay ở phía trên. Tôi thầm thở dài nãy nê, rồi nhìn lên trên mặt bàn học, một chiếc điện thoại hãng Iphone xịn đang nằm úp mặt xuống không động tĩnh. Tôi không muốn liên lạc lại với bất kỳ ai nữa, trong đó có Lôi Vĩ Vĩ. Điều tốt nhất nên làm chính là bỏ sim, rồi lát nữa đưa đi Khuê bán chiếc điện thoại này đi. Kể cả bây giờ tôi có đem trả lại Lôi Vĩ Vĩ, hẳn cũng sẽ không nhận lại.

Tôi bối rối quá, câu hỏi duy nhất ở trong đầu là mình nên làm gì bây giờ? Hôm nay lại xảy ra chuyện, tự dưng lòi đầu ra một ông tên Lulu Thiên Hoàng. Hai ngày liên nhau đã khiến tôi mệt mỏi lắm rồi, ông trời không để cho tôi bình yên dù chỉ một phút sao?

"Trúc Y, ra ăn trưa đi." Một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, tiếp nối là giọng dì Khuê từ bên ngoài vọng vào.

"Vâng." Tôi đáp như hét hơi.

Thôi, cứ để cho ngày hôm nay trôi vào dĩ vãng đi, tôi không muốn nhắc lại tới nó nữa, bởi vì tôi mệt đủ rồi, đau đủ rồi, khổ đủ rồi, không muốn thêm nhiều hơn nữa.

Nhưng tôi có cảm giác, để quên đi được ngày hôm nay cũng như ngày hôm kia, cứ như tôi đang cố gắng nhớ lại một người mà tôi chưa bao giờ gặp mặt vậy. Mãi mãi không thể nào quên hẳn được, trừ việc đập đầu vào đâu đó, xóa sạch ký ức của mình.

Đúng, như cố gắng nhớ lại khuôn mặt của một người mà tôi chưa bao giờ gặp...

"Dì Khuê, đi có dùng chiếc điện thoại này không?" Tôi đặt lên bàn, đưa ra cho dì. "Nếu đi không dùng thì bán đi cũng được ạ."

"Điện thoại mà con nói dối gì là của bạn ý hả?" Dì tôi hỏi lại.

"Bây giờ không quan trọng ạ." Tôi cười nhạt.

"Để đây mai đi hỏi một vài người xem có mua không." Dì vừa nói vừa gấp cho tôi một miếng thịt kho. "Ăn đi cho no, con vừa dầm mưa về rồi đấy."

Tôi lặng lẽ nhìn đi ăn như vậy, mặt không chút biểu cảm nên tôi liền hơi nghi ngờ. Tôi giấu mãi không được, đành buột miệng hỏi. "Dì không muốn biết lí do sao con về nhà à?"

"Biết thì cũng có làm gì được." Dì nói, tiếp tục gấp rau vào trong bát ăn một cách ngon lành. Nhìn vẻ mặt dì như vậy, chắc hẳn dì biết chuyện tôi đội sấm đội mưa về nhà một phần là do ông Lôi. Bản thân dì cái gì cũng biết, lúc tôi nói dối cũng biết, chỉ là dì luôn im lặng và tỏ ra cố tình bị lừa để muốn tôi tự nói ra sự thật.

"Con vẫn sẽ học ở Lam Nguyệt, nhưng dì yên tâm, con không còn dính líu đến Lôi Vĩ Vĩ nữa rồi." Tôi nói để cho dì yên lòng.

"Ừ." Dì chỉ ậm ừ cho qua chuyện rồi lại chuyển chủ đề. "Ăn xong con rửa bát giúp dì nhé!"

Dì không muốn nhắc tới, đương nhiên tôi cũng không ngu mà cứ nhắc đi nhắc lại. Tôi mỉm cười gật đầu, rồi bắt đầu ăn bữa trưa trông rất ngon lành. Nhưng nhìn bề ngoài là vậy, còn thực ra bên trong tôi, cứ mỗi lần ăn được miếng cơm nào là y rằng cảm thấy vị của nó đắng ngắt. Thịt hay rau, tôi đều không muốn ăn nhưng dì đã có ý nhắc nhở như vậy, tôi không ăn cũng không được. Ăn cái gì cũng chẳng ra vị, nhưng tôi vẫn ăn sạch bữa ăn.

Dì và chú đã làm nhiều điều có ý nghĩa với mẹ con tôi, tôi đương nhiên phải thay mẹ đáp trả rồi, tuyệt đối không phụ lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-5: Trở thành chị em?

Đã một tuần liền tôi không nghe ngóng được tin tức gì của người đàn ông mang tên Lư Thiên Hoàng nữa, hay là cũng đã bảy ngày tôi không đụng mặt ông ta kể từ cái ngày khốn khổ đó. Tôi vẫn đến trường như bình thường, vẫn phải chạm mặt với những người mà tôi không muốn, vẫn phải bao bọc mình bởi một lớp mặt nạ thứ hai. Chúng tôi cũng đã trở thành những người dưng, càng vì thế mà tôi lại càng không thích tỏ ra yếu đuối trước mặt họ, đặc biệt là Lôi Vĩ Vĩ. Tôi vẫn cố giữ cho tâm hồn trong sạch, thoáng mát và dễ chịu nhất để không bị những nhân tố bất ổn định khác tác động vào.

Cũng may là tuần vừa rồi trôi qua một cách không còn gì êm đẹp hơn. Có vẻ như ông trời đã nói lòng sợi dây định mệnh trời buộc tôi. Không cần phải học chung lớp với Lôi Vĩ Vĩ hay Hàn Băng Vũ hay bất kì ai mà tôi đã từng có xích mích với, tôi thật sự cho đây là một điều may mắn sau hai ngày thảm họa của nỗi thống khổ kia. Tôi cảm tạ trời, thở phào một cách vui vẻ, tiếp tục cuộc sống bình thường vốn tâm thường này của mình. Hãy tận hưởng khi còn có thể!

Chỉ có một điều làm tôi ghét cay ghét đắng, chính là những lời nói của Lư Thiên Hoàng rằng ông ta sẽ còn quay lại gặp tôi. Cái câu thốt ra từ miệng ông ta vẫn quanh quẩn đâu đó bên trong tôi, khiến tôi luôn có cảm giác thấp thòm lo âu, ăn ngủ không yên.

Thật sự, tôi không hề mong cái ngày mà tôi với ông ta sẽ gặp lại lần hai. Không hề!

Hôm nay, tôi đang chăm chỉ ngồi nghe giảng trong tiết Toán thì bất ngờ, tôi nghe thấy một giọng nói thân thuộc gọi tên cúng cơm của tôi ở ngoài cửa lớp. Tôi lấy làm ngạc nhiên, lúc đầu chỉ dám ngẩng lên nhìn xung quanh để xác thực.

Cả lớp đang chăm chú nghe giảng thì cũng như tôi mà quay một loạt đầu ra nhìn theo hướng vừa phát ra giọng nói ấy, tôi cũng không ngờ cái tên của tôi nó thu hút được nhiều sự chú ý như thế.

Ồ, nhưng mà... cô gái vừa gọi tên tôi đó... chẳng phải là?

Ừa, là Đinh Đinh? Sao cô ấy lại tới tìm tôi vào giờ này?

Mà khoan, là Đinh Đinh á? Tôi có nhìn nhầm không?

"Em chào cô ạ!" Đinh Đinh lễ phép cúi chào cô giáo, người đang tỏ thái độ vô cùng ngạc nhiên đứng trên bục giảng. Đinh Đinh tiến lại gần cô giáo, rồi đưa ra một tờ giấy cất trong chiếc túi quai chéo của mình. "Đây là giấy được thầy hiệu trưởng ký, rằng cho bạn Diệp Trúc Y rời trường vào lúc này ạ."

Hả?

Hả?

Hả? Tôi đăng kí nghỉ học à? Mà nghỉ học phải đăng kí à?

Tôi dần thói mắt nhìn Đinh Đinh, còn cả lớp kinh ngạc chuyển mục tiêu quay sang nhìn tôi cả một lượt.

Những cặp mắt tò mò cùng với độ ngạc nhiên không lý giải được của cô giáo, tôi chỉ biết chìm trong im lặng.

"Được rồi, Diệp Trúc Y, em thu dọn sách vở và ra về cùng bạn đi." Cô giáo nhanh chóng mỉm cười, nhìn xuống bục giảng và nói với tôi. Tôi còn đang ngo

không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cậu bạn ngồi bên cạnh liền vỗ nhẹ lên vai tôi, có ý muốn nhắc nhở tôi cất sách vở vào cặp trong khi tôi bị đứng hình. Nhìn nụ cười thân nhiên trên đôi môi đỏ căng mọng của Đình Đình, tôi vừa thu dọn sách vở vừa tự hỏi trong đầu. Tôi vẫn không hết khó hiểu mặc dù đã đi ra khỏi lớp cùng cô bạn thân của mình.

Nhìn Đình Đình dừng dừng, vừa đi vừa âm ừ theo một giai điệu bài hát nào đó, rất vui tươi đi ở phía trước tôi, không nói với tôi một lời nào. Tôi lại càng cảm thấy tò mò hơn, định hỏi Đình Đình vài câu nhưng cổ họng như bị ai đó đặt đá vào bên trong, không thốt ra được câu nào.

Mãi lúc sau, ra tới gần cổng trường, Đình Đình mới dừng lại, quay người nhìn tôi và lên tiếng. "Yên tâm đi, tôi đã xin phép cho cậu nghỉ học ở trường một tháng rồi, thực ra là bảo lưu." Giọng cô ấy cứ nhỏ dần, sau đó lại to lên như đang sợ điều gì đó. "Lần này nghỉ học, chúng ta sẽ cùng đi tới một nơi."

"Cậu định chạy trốn với tôi à?" Tôi nheo mắt lại, cực kì phân vân và lên tiếng. Thực sự tôi vẫn chưa tin lời của cô ấy là thật.

"Cả đi và chú của cậu cũng sẽ đi cùng." Đình Đình bỏ luôn câu hỏi vô nghĩa của tôi, nói sang chuyện khác.

"Hả? Nhưng chúng ta đi đâu mới được?" Tôi càng hỏi thì trong lòng lại càng trở nên rối lung tung beng.

"Đi dự lễ cưới của mẹ tôi." Cô bạn thân nhiên trả lời.

"Nhưng... nhưng làm gì tới tận... một tháng?" Tôi lắp bắp nói, giọng xen lẫn đầy sự kinh ngạc.

"Bởi vì mẹ tôi tổ chức hôn lễ ở nước ngoài." Đình Đình cười thật tươi.

"Tôi tưởng... cậu vốn không thích mẹ cậu tái hôn?"

"Tôi không thích, nhưng lại vui vì chuyện khác."

"..." Tôi tặng nhỏ ba dấu chấm.

"Bởi vì chúng ta sắp trở thành chị em rồi!" Đình Đình đột ngột dùng cả hai tay đập mạnh lên hai vai tôi, mặt đối mặt, cậu ấy cười tươi hơn bao giờ hết. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy cười một cách hân hoan như vậy, điều này cũng khiến tôi vui theo rất nhiều, muốn cười lại thật to cùng cô ấy, rồi như hai con diều đứng dưới trời nắng ôm nhau nhảy loạn tung xạ lên, nhưng...

Chỉ một từ thôi, nhưng..

Sao lại trở thành chị em????????????

Tôi vô thức bị Đình Đình nắm tay kéo ra bên ngoài trường. Trước khi đi cô ấy cũng không quên vẫy tay chào tạm biệt bác bảo vệ, còn tôi thì sốc quá hóa đờ nên chả có suy nghĩ gì khác. Cứ thế cứ thế, tôi đi theo Đình Đình ra gần bên xe buýt gần trường. Tôi cứ tưởng cô ấy định cùng tôi đi xe buýt về nhà, cho tới khi đập vào mắt tôi là một chiếc xe ô tô dài màu đen, có một người đàn ông khá thấp bé nhưng lại mập mạp đứng ngay cạnh cửa xe. Tôi giật mình, giật tay của mình lại, đứng nguyên một chỗ.

"Gì thế?" Đình Đình không thoát khỏi sự ngạc nhiên, hỏi tôi.

"Đi... đi đâu?" Tôi sợ hãi kèm theo căng thẳng nên lại nói lắp.

"Về... nhà cậu chứ còn đi đâu?" Cô trả lời, đảo mắt một vòng rồi lại nhìn tôi.

"Đi... đi xe buýt à?"

"Bộ cậu không nhìn thấy có xe ô tô đợi sẵn rồi à?" Đình Đình chỉ tay ra phía chiếc xe ô tô đen tôi vừa nhìn thấy đó.

"Xe... nhà cậu à?" Mặt tôi không một hột máu.

"Không, là xe bố dựng tôi."

À... giật mình, hóa ra là vậy!

Tôi thở phào trút đi bao nhiêu phần căng thẳng trong người, mỉm cười gật đầu nhìn Đình Đình rồi theo cậu ấy ngồi vào trong xe. Cái người mở cửa xe vừa mới đóng cánh cửa ghế phụ vào thì người lái xe bên cạnh đã nhấc chân ga, rồ xe đi. Khi tôi đang chăm chú quan sát mặt phố bên ngoài cửa kính kia, thì chợt nhận ra câu trả lời lúc trước của cô Đình Đình có chút kì lạ. Chẳng lẽ mẹ Đình Đình lại lấy một đại gia bạc nhất hay sao mà có tiền thuê cả hai ông chú vệ sĩ thế này?

"Đình Đình, bố dựng cậu giàu lắm à?" Tôi đập nhẹ lên cánh tay đang để nguyên một chỗ của người ngồi bên cạnh, hỏi.

"Ừ, là một doanh nhân, kinh doanh khách sạn." Đình Đình đáp lại rất tự nhiên.

"Thật á?"

"Ừ, biệt danh là Ông hoàng khách sạn đó, đừng bảo cậu không biết nhé?"Tôi gật đầu tán thành. Đình Đình tiếp tục kể. "Bố dượng của tôi đã từng có một đời vợ, hồi trước hoàn cảnh rất khó khăn. Nhưng từ sau khi ly dị là đâm đầu vào ngành kinh doanh này. Sau tám năm chật vật, ông ấy cuối cùng cũng thành đạt, và bây giờ nổi tiếng như cồn. Trên mạng trên báo đăng đầy tin tức luôn."

"Ồ, mẹ cậu với ông ấy bắt đầu được năm năm rồi phải không?"Tôi trầm trồ khen ngợi rồi hỏi.

"Ừ, gần năm năm. Nhiều lần tôi đã khuyên mẹ rằng không nên lấy hạng người đàn ông không biết tới chữ "chung tình" như ông ta, nhưng mẹ tôi vẫn cứ thích. "Đình Đình bừa bãi, bực mình nói nhưng sau đó lại quay sang tôi nở một nụ cười. "Nhưng trong cái hại cũng có cái lợi."

"Ý cậu là sao?"Tôi nghiêng đầu nhìn cô bạn.

"Thì là vì chúng ta sẽ thành chị em ruột đó."

"Hả?"Linh tính tôi dần mách bản chuyện chẳng lành, bởi vì câu chuyện của bố dượng Đình Đình nghe rất quen, mặc dù tôi chưa nghe bao giờ. Tôi không kìm nén được lòng mình, đành hỏi cô ấy trong sự rụt rè. "Này, thế... tên bố dượng cậu là gì?"

"Tên á? Chẳng phải là cậu cũng biết sao? Từ nãy giờ tôi giả vờ nói như vậy mà cậu cũng không nhận ra à?"Đình Đình lẩm nhẩm rồi nói thật to. "Là Lư Thiên Hoàng, ông bố thất lạc của cậu đó."

Đình Đình không biết, hai ông chủ ngồi hàng ghế tên cũng không hề biết, hay là mọi người cũng chẳng thể nào biết được, ngay sau khi nghe Đình Đình nhắc tới ba chữ cảm kị đó, tôi sốc không tưởng nổi, kí ức của một tuần trước, kí ức của cuộc hội ngộ lại trở về với thâm tâm tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12-6: Phủ nhận hiện thực phũ phàng

"Dừng xe! Dừng xe lại cho tôi."Đường như khi tôi đã định thần và sắp xếp lại đầu đuôi được câu chuyện, tôi vội gào ầm lên với hai người đàn ông ngồi phía trước bằng giọng dứt khoát, quyết tâm đòi xuống xe cho bằng được.

Ngay lập tức, họ không dám cãi lời của tôi, từ từ tạt vào bên lề đường. Đình Đình tròn mắt nhìn tôi như không thể tin nổi vào mắt mình. Đương lúc cô ấy còn đang ngạc nhiên tới nỗi không thốt nổi lên một câu nói, tôi đã mở cửa xe, bất chấp mọi thứ chạy ngay ra ngoài rồi đóng sầm lại như muốn phá cửa.

Tôi đi bộ trên vỉa hè lát gạch vàng, cố gắng đi sao cho thật nhanh để thoát khỏi được cái ô tô chết bầm đó. Tôi không muốn dính dáng gì tới ông ta nữa, cái người tên Lư Thiên Hoàng đó. Hóa ra ông đã giàu sang sung sướng từ lâu rồi, quên bém mắt tôi là ai, quên đi quá khứ đã có một người vợ và một người con. Để rồi bây giờ mới tìm gặp lại tôi chỉ vì muốn cho tôi biết ông ta giờ đang hạnh phúc tới nhường nào, lại còn sắp tổ chức đám cưới nữa. Lư Thiên Hoàng, bộ ông ta có bị điên không?

Còn một điều nữa làm tôi kinh ngạc hơn mọi thứ, rằng đối tượng ông ta sắp kết hôn với lại chính là mẹ của Đình Đình, và theo pháp luật thì chúng tôi sắp sửa trở thành hai chị em một nhà. Tôi có thể dễ dàng chấp nhận điều này, vì cô ấy là người bạn duy nhất của tôi, nhưng nếu bố dượng của Đình Đình lại là ông bố chết tiệt của tôi, tôi tuyệt đối không thể chấp nhận.

"Trúc Y!"Tôi nghe thấy tiếng gào gọi tên mình của cô bạn ở đằng sau lưng. Tôi nhẩn nhừ với bản thân phải cố gắng đi tiếp, không quay đầu lại, chạy càng nhanh càng tốt. Tôi không muốn quay đầu nhìn lại quá khứ, cũng không muốn quay đầu nhìn lại hiện thực phũ phàng ngay phía sau.

Nhưng không hiểu sao, đôi chân tôi lại bất ngờ dừng lại, đứng như chôn chân tại chỗ.

Đình Đình đã nhanh chóng chạy lại gần, rồi vòng ra trước mặt tôi. Cô ấy nắm chặt lấy hai bên vai tôi, rồi đôi mắt quả quyết của cô ấy nhìn thẳng vào mặt tôi, một cách khẳng khái vô cùng.

"Trúc Y, cậu bị điên rồi sao?"

"Đúng, tôi bị điên, bị điên nên mới không nhận ra người cậu nói là người đàn ông khốn khiếp tên Lư Thiên Hoàng."Tôi gào ầm ĩ hết cả lên, giọng nói không kém phần run bần bật như sắp khóc. "Tôi vừa mới quên được ông ta, sao cậu lại nhắc lại? Cậu biết tôi không hề ưa ông ta một chút nào, cậu biết tôi hận ông ta tới mức nào, mà sao Đình Đình cậu lại có thể tỏ ra vui vẻ như vậy? Không phải là tôi không muốn làm chị em với cậu, mà là tôi không còn có thể chấp nhận được Lư Thiên Hoàng là bố của tôi. Tôi sẽ không bao giờ đi dự đám cưới của ông ta. Lư Thiên Hoàng và tôi chỉ là người dưng..."Tôi bắt đầu thấy giọng mình như lạc đi.

"Ông ấy là bố đẻ của cậu."Đình Đình bất ngờ hét lên, át đi chất giọng như bị xé của tôi, lẫn đi những tiếng còi "bíp bíp" của dòng xe cộ đi lại nườm nượp trên mặt đường. Tôi im bặt, kinh ngạc nhìn khuôn mặt rung rung của Đình Đình, tự trách bản thân đã quá lời.

Nhưng những câu từ tôi vừa nói ra không hề đi trái với lương tâm của tôi, vì nó là sự thật.

Tôi định chờ đợi Đình Đình nói một câu gì đó để lý giải cho lời nói vừa rồi, nhưng cô ấy cũng nhìn tôi, nín thin thít giống như tôi. Cảm giác mong chờ được nghe lời giải thích từ miệng Đình Đình đã không còn. Lòng tôi càng nôn nóng muốn nói ra một điều gì đó thay vì đứng đợi với mắt đối mắt như thế này. Cô ấy không khóc, nhưng tôi sợ chỉ cần tôi nói thêm câu nào nữa, Đình Đình sẽ ngay lập tức đổ lệ.

"Đình Đình, tôi biết ông ấy là bố đẻ của tôi, nhưng tôi vẫn sẽ không còn chấp nhận việc này nữa. Luru Thiên Hoàng đã tới tìm tôi một lần." Kết quả là tôi vẫn lên tiếng trước, nói bằng chất giọng nhỏ nhẹ mà đựng một nỗi buồn quá khứ.

"Xin lỗi vì đã đột ngột dẫn cậu đi." Đình Đình cũng mở lời, rồi mỉm cười nhìn tôi. "Nhưng không phải cậu nên nói chuyện với bố cậu một lần từ tế hay sao?"

Lần này tôi không còn biết nói gì nữa. Chỉ cần nhìn thấy ông ta là bao nhiêu kí ức thuở nhỏ của tôi lại hiện về trong tâm trí. Người đàn ông đó đã bội bạc như thế nào, giờ lại muốn tôi đi nhìn ông ta sống một cách hạnh phúc. Thực ra tôi rất sợ, sợ rằng Luru Thiên Hoàng sẽ làm tổn thương mẹ con Đình Đình, cũng giống như cách ông ta làm với hai mẹ con tôi. Tôi cũng không muốn nghĩ tới cảnh mình phải đứng trên sân khấu, phát biểu cảm nghĩ trong đám cưới với tư cách là con gái Luru Thiên Hoàng và mang cái tên Luru Thiên Ân. Tôi chỉ muốn ông ta rút cho khuất tầm mắt mình, nhưng vì đối tượng nhà gái lại là Đình Đình, tôi không thể làm ngơ được.

Aish, cả thế giới có bao nhiêu phụ nữ, sao Luru Thiên Hoàng lại gặp mẹ của Đình Đình?

Mà cả thế giới cũng có rất nhiều đàn ông, sao mẹ cậu ấy lại đi yêu một người như Luru Thiên Hoàng?

"Trúc Y, bố cậu đã tới Trung Quốc từ rất lâu trước. Mặc dù cậu có thể không biết nhưng ông ấy đã dỗi theo cậu rất nhiều lần. Đã có vài lần muốn nói chuyện với cậu nhưng vì lo lắng rằng cậu không chịu nổi cú sốc tinh thần nên đành yên lặng đứng đằng sau bóng lưng của cậu. Tôi lần đầu tiên gặp ông ý, bản thân cũng không thể nhắc nhở mình yêu thích ông ta, nhưng tôi chỉ muốn nói, ông ý rất thương nhớ cậu, Trúc Y à!" Đình Đình khuyên nhủ và giải thích một lèo khiến bộ não của tôi tiếp nhận thông tin chưa kịp, nhưng lại có thể hiểu ra được ông Luru Thiên Hoàng đó hóa ra vẫn còn nhớ tới mình.

"Lần này một phần là lấy lý do đám cưới để tới gặp cậu thôi, chứ ông ấy vẫn yêu cậu lắm. Nếu Luru Thiên Hoàng đứng đằng sau cửa nhà cậu mà không có lý do thì cậu có đánh đuổi ông ta không?" Đình Đình gắng hỏi tiếp.

Tôi vẫn lựa chọn sự im lặng, chăm chú nhìn đôi môi tô son màu đỏ đậm của Đình Đình đang cử động theo từng lời nói. Tôi không còn biết phải làm thế nào ngoài đứng đờ ở đây, hóa tượng cho người khác ngắm. Tôi không còn lý do gì để cãi lại Đình Đình nữa. Cô ấy nhìn tôi kiên định, vừa nói xong đã bặm chặt môi lại. Dường như có vẻ Luru Thiên Hoàng đã thay đổi cách nhìn nhận của Đình Đình về bản thân ông ta. Tôi chẳng biết ông ta làm bằng cách nào, mà cũng có thêm quan tâm. Nhưng chỉ có một điều mà tôi đã tự hỏi trong đầu trong suốt thời gian Đình Đình vừa nói, rằng ông ta làm như vậy có thật sự là vì yêu quý tôi hay không?

Tôi không thể tự mình trả lời câu hỏi này, nếu tôi không kiểm tra và mình chứng xem câu điều Đình Đình nói là thật hay giả.

"Trúc Y, làm ơn đi, chúng ta sẽ về nhà cậu, bố cậu và mẹ tôi đều đang ở đó. Hai người hãy dành thời gian nói chuyện từ tế, để có thể hiểu được nhau hơn trong suốt bao nhiêu năm không gặp." Đình Đình nài nỉ, nói với giọng như đang van lạy ai đó, đến cuối câu còn kéo dài giọng ra tỏ vẻ bi thương. Nhưng tôi cảm nhận được, rằng cảm xúc vừa rồi để lộ ra trong giọng nói của cô ấy đều là thật, không hề có sự dối trá.

Tôi đắn đo suy nghĩ một hồi, chau mày lại, rồi cúi mặt nhìn xuống mặt đất lát gạch đá. Hai bàn chân tôi ngứa và tê lại do đứng im quá lâu. Tôi muốn vùng chạy, nhưng không thể. Bởi vì tôi đã tự nhận thức được, tự kiểm điểm bản thân, rằng sẽ không bao giờ chạy trốn nữa.

Đúng, việc gì tôi phải chạy trốn?

Tôi đã tự nhủ với bản thân rất nhiều lần, tuyệt đối không được chạy trốn nữa sao? Chạy trốn thì sẽ có kết quả gì? Chạy trốn sẽ là một vinh dự cho tôi chắc?

Nội tâm tôi luôn muốn tôi phải đối đầu với nhiều khó khăn, thử thách và các cửa ải khác nhau, nhằm mục đích rèn luyện cho ngoại tâm tôi trở nên mạnh mẽ hơn. Có lẽ, đây là một cánh cửa mà nội tâm tôi "cấu kết" với ông trời, bày bừa ra rồi cố tình bắt tôi ghép lại để nó trở thành như ban đầu. Tôi phải đối mặt với nó, chính diện, không quay lưng hay lùi bước.

"Được." Tôi ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào sâu trong đôi mắt Đình Đình. "Tôi sẽ về."

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-7: "mẹ kế";

Rất cuộc thì tôi cũng cùng với Đình Đình về lại căn nhà quen thuộc tôi sống với bấy lâu nay của mình. Mặc dù tôi đã nói, rằng đây là căn hộ gắn bó với tôi rất lâu, nhưng không hiểu sao giờ đây, đứng trước cửa nhà thôi mà chân tôi vẫn còn không đứng vững. Có cảm giác như chỉ cần nó ngừng run một cái là có thể quay lại chạy trốn khỏi thực tại ngay lập tức.

"Hít thở ra, hít thở vào." Đình Đình vừa nói vừa làm lấy ví dụ, rồi vuốt nhẹ lưng tôi. "Đấy, đến lượt cậu."

Tôi hít một hơi thật sâu, sâu như đáy Thái Bình Dương, rồi thở ra, mạnh như gió bão Meranti. Xong, tôi cũng thấy tinh thần như trút được phần nào gánh nặng, nhưng nói chung vẫn cảm thấy vô cùng căng thẳng. Đình Đình rót cuộc tự bấm chuông vì thấy cánh tay của tôi giờ ở trong không trung mãi mà không chịu nhả. Những tiếng chuông vang lên khiến tôi liên tưởng tới tiếng đồng hồ kêu điểm mười hai giờ đêm, báo hiệu cuộc đời tôi tới đây là chấm dứt, ngày tận thế đã tới.

Không sao, không sao Diệp Trúc Y à, có Đình Đình bên cạnh rồi, mày không cần quá lo lắng đâu. Phải cố lên cứ, phải đối mặt với ông ta, đối đầu với sự thật.

Người mở cửa, tôi vốn tưởng di Khuê sẽ ra mở cửa bởi vì thông thường vậy, hoặc chú Phong. Nhưng trước mặt tôi lại là một người phụ nữ vô cùng xa lạ, mang nét giống với Đình Đình rất nhiều. Bà ấy tuy không còn trẻ, nếp nhăn đã xuất hiện trên mặt rất nhiều, nhưng tôi vẫn thấy xung quanh người phụ nữ này luôn tỏa ra ánh hào quang sáng chói nào đó. Gương mặt điềm đạm ấy không chớp mắt nhìn tôi, theo cách nào đó mà tôi không thể đoán được người này nghĩ gì, cũng không biết được cảm xúc của người ấy ra sao.

Điều này lại làm tôi nhớ tới một người, một người không bao giờ có biểu cảm gì trên mặt, làm tôi không bao giờ biết được suy nghĩ của người đó.

"Mẹ!" Đình Đình cười tươi như hoa, gọi to một tiếng. "Đây là Diệp Trúc Y đấy! Trùng hợp quá mẹ ạ." "Cô bạn chợt đứng sát về phía tôi, choàng hai tay bá vai bá cổ tôi.

Tôi không còn mở to mắt ngạc nhiên nữa, mà dần dần trùng xuống, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh tươi của bà ta với đôi mắt đờ đẫn. Tôi không thể ngờ được trước mặt mình chính là mẹ của Đình Đình, cũng như cô ruột của Hàn Băng Vũ, và chính là bà vợ hai sắp cưới của người đàn ông Lư Thiên Hoàng đó. Sao có thể có một người như bà ta chứ?

Bà ta biết thừa Lư Thiên Hoàng là người đa tình, sao vẫn quyết định lấy ông ta làm chồng?

Tôi thì nếu chỉ có tôi và bà ta ở đây, thì sao tôi cũng sẽ giáo huấn cho mẹ Đình Đình một tội vì đại dột.

Nhưng tôi không thể trách được, dù sao họ đã yêu nhau tận năm năm rồi, là một quãng thời gian rất dài cho các cặp tình nhân.

"Diệp Trúc Y, phải không?" Mẹ Đình Đình bất ngờ mỉm cười hiền hậu. "Mau vào đi, đứng ngoài làm gì!"

Tôi như người máy làm theo chỉ dẫn của người khác, cùng với cô bạn đứng bên cạnh bước vào nhà mà không hề tranh cãi. Cho tới khi tôi cởi được đôi giày ra, đi đôi dép lên bằng nhựa vào, tôi mới tính ngộ được rằng mình đang tiến từng bước vào trong phòng khách, nơi có người đàn ông đó đang ngồi chờ đợi.

"Ta không hiểu Đình Đình dùng cách gì mà đưa con về được." Lư Thiên Hoàng đang ngồi trên ghế, thấy tôi vào một cái là đứng phắt dậy, mỉm cười. "Dù sao ta cũng rất vui."

Tôi vừa nghe xong hai câu này, thế là quay lưng lại nửa vòng, chạy thoát một cái ra gian bếp nhỏ ngay bên cạnh phòng khách, chỗ di Khuê đang đứng mài mê nấu bữa tối cùng với người đàn bà họ Hàn.

"Di Khuê." Tôi đứng sát bên cạnh di, rít lên một cái.

"Gi?" Di sắc mặt không thay đổi, vẫn say sưa tập trung cắt hành tây.

"Sao đi lại..."

"Được rồi, cứ ra nói chuyện với bố con đi, rồi di sẽ nói chuyện với con sau." Di Khuê như nữ hoàng băng giá, nói với giọng như tạo ra tuyết, khiến tôi chợt rùng mình bởi biểu cảm khác thường này của di.

Thế là dù sao thì, tôi vẫn kết thúc tại gian phòng khách nhỏ hẹp, nơi tôi ngồi trên chiếc ghế sofa đơn, Đình Đình ngồi đối diện, trầm tư nhìn tôi. Còn đôi vợ chồng sắp cưới này ngồi trên chiếc sofa dài, ngay ngắn và tử tế như đang chờ đợi cuộc "đàm phán chiến tranh" diễn ra vậy. Tôi không còn cảm thấy không khí ngột ngạt hay căng thẳng nữa, tôi cũng chẳng còn thấy hồi hộp hay lo âu không biết phải nói gì, tôi chỉ đang nghĩ rằng mình cần phải nói về mẹ thật nhiều thật nhiều trong cuộc nói chuyện này.

"Chắc con cũng nghe Đình Đình kể rồi đấy. Ta biết con vẫn cần thời gian suy nghĩ...." "Mãi lúc sau, Lư Thiên Hoàng mới cất tiếng nói của mình. Tôi đã biết mình tới lúc cần đối phó.

"Khỏi cần ạ." Tôi ngắt lời, ngẩng mặt trực diện nhìn ông ta. "Con đã nghĩ kĩ rồi."

Nét mặt Lư Thiên Hoàng thoáng vẻ ngạc nhiên, nhưng sau đó lại trở về trạng thái bình thường ngay lập tức. Mẹ của Đình Đình, nhìn tôi không chớp mắt, nhưng trong ánh mắt đó dường như bà ta đã hiểu ra được một điều nào đó ẩn trong suy nghĩ của tôi.

"Khi bố có ý định làm đám cưới, bố có nhớ tới mẹ không?" Tôi hỏi một câu rất thân thiện khiến Lư Thiên Hoàng và mẹ Đình Đình im hơi lặng tiếng. Đình Đình trở mặt, kinh hãi nhìn tôi như sinh vật lạ từ trên trời rơi xuống.

Được thời cơ, tôi lần tới mà không cần suy nghĩ, cảm giác lúc này chỉ muốn phong tỏa hết tất cả những câu hỏi giấu giếm ở trong lòng bấy lâu nay. "Sau

khi li di, bố đã bao giờ nghĩ rằng mình không thấy hối hận khi lấy mẹ không? Sau khi li di, bố có bao giờ nghĩ tới cuộc sống của hai mẹ con như thế nào không? Khi mẹ mất, bố có thấy đau xót không? Khi mẹ mất, bố có nghĩ tới con sẽ sống quãng thời gian tiếp theo như thế nào không? Khi mẹ mất, bố đã tới thăm mẹ lần chưa?"

Lưu Thiên Hoàng không ngậm chặt môi, dường như chờ đợi tôi nói tiếp chứ không có ý định im lặng vì sợ sệt không biết trả lời như thế nào. Tôi ngừng một lát, không thấy giọng của ông ta vang lên, đang định hỏi tiếp một vài câu nữa thì đèn lướt người đàn bà họ Hàn ngồi bên cạnh kia mở miệng.

"Thế cô muốn hỏi con, con có nghĩ tới bố con trong suốt thời gian qua không? Có muốn biết bố con đã cực khổ như thế nào không? Con có nhớ người bố không?" Bà ta hỏi một câu đầy ý nghĩa, như muốn phản lại những câu hỏi của tôi.

Tôi thì lại căng tràn tự tin, tuyệt đối không để một người đàn bà xa lạ đánh gục. "Có ạ. Nhớ tới nỗi phát hận, nghĩ tới nỗi phát tởm." Tôi mỉm cười, nhìn thẳng vào bà. "Tôi không biết bố mình đã cực khổ như thế nào, nhưng có một điều chắc chắn rằng những nỗi đau đớn tôi đã trải qua cùng mẹ tôi thì ông ta chưa từng được biết, vì thế, tôi chẳng cần biết đến điều đó làm gì. Mẹ Đình Đình, tôi chưa bao giờ muốn gọi bà muốn tiếng mẹ, chưa bao giờ muốn nhìn thấy bà trở thành người vợ thay thế cho mẹ tôi, chưa từng."

Ngay lập tức, bà ta câm như hến. Tôi lại tiếp tục quay sang nhìn ông Lưu Thiên Hoàng. "Thưa bố, bố không phản đối những gì con vừa nói chứ?" Tôi cố tình nhấn mạnh từng câu từng chữ một, nở nụ cười một cách mỉa mai vô cùng trước ánh mắt như muốn ngất của Đình Đình. Chắc cô ấy nghĩ tôi là đứa hay kiêu lời, không bao giờ có thể nói ra những câu từ sắc xảo như thế này. Mà cũng bình thường mà, tôi chỉ nói những gì tôi nghĩ thôi.

Không phải là tôi không ưa gì mẹ của Đình Đình, mà tôi chỉ không thích khi có ai đó thế chỗ mẹ của tôi, hay là dám chen vào cuộc nói chuyện giữa Lưu Thiên Hoàng và tôi.

Rồi, Lưu Thiên Hoàng bật cười, khiến cho nụ cười của tôi chợt vụt tắt vì ngạc nhiên. Ông ta nhìn tôi, tiếng bật cười thành tiếng đó dần trở thành một nụ cười mỉm dịu dàng. "Con rất giống với mẹ con đó."

Câu này này như một tảng đá nào đó không lồ chặn họng tôi lại. Không phải tôi không biết phải nói gì, mà là tôi không thể nói thêm được gì nữa.

"Trước khi đến đây, ta đã ra thăm mộ của mẹ con, không chỉ một lần." Lưu Thiên Hoàng nói. "Nhưng có một điều là chưa từng nào được đến đó cùng với con cả. Thiên Ân, bây giờ hai ta cùng đi thăm mẹ con nhé?"

Tôi biết, lúc này tôi có từ chối cũng không được. Với lại, ông ta chưa kịp để tôi nói ra nốt những dòng suy nghĩ cuối cùng, mà ông ta đã tự bản thân mình nói hộ tôi rồi. Đúng, tôi đã từng nghĩ, nếu ông ta chịu đi thăm mộ mẹ cùng tôi, một cách chân thành nhất, tôi tuy không thể hoàn toàn tha thứ cho ông, nhưng chắc chắn một phần nào đó ác cảm trong thâm tâm tôi sẽ không còn lớn mạnh nữa.

Nhưng bây giờ điều tôi nghĩ đã thành sự thực, liệu tôi có thể tha thứ?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-8: Thăm mộ

Hai bóng người, đi dưới bầu trời đã ngả sang màu mờ gà với khoảng cách ở giữa nhìn từ xa cũng thấy rất rõ. Ông trời như thể sắp cho đổ một trận mưa thật lớn xuống để bày tỏ lòng hối hận vì đã làm cho bố và tôi gặp lại nhau, trong một hoàn cảnh, một địa điểm không thể nói là phù hợp. Chỉ ít nếu trời mưa, ông trời cũng đã thể hiện sự ăn năn rành mạch hết như một con người. Còn người đàn ông đi bên cạnh tôi, vẫn sẽ chỉ chọn cái quy tắc "im lặng là vàng" để đối đáp. Có thể khi đến nghĩa trang, tôi mong ông ấy sẽ nói một điều gì đó làm cho tôi cảm thấy hài lòng, nhẹ nhõm.

Đúng vậy, tôi chỉ cần ông ta bày tỏ một cách thật lòng với mẹ, tôi chắc chắn sẽ thấy yên lòng hơn rất nhiều.

Nhưng không hiểu sao, dường như nghĩa trang hôm nay, dài hơn mọi lần tôi đi.

Tiếng gió thổi tới thổi lui, như muốn xua tan đi bầu không khí tĩnh lặng không có gì lạ thường này.

"Bố rất vui khi nghe thấy con gọi một tiếng 'bố' sau từng đầy năm." Lưu Thiên Hoàng mở lời trước, mỉm cười vừa đi vừa khẽ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía trước. "Mặc dù không có chút thành ý cho lắm." Dừng tại đây, ông ta lại cúi đầu bật cười, vẻ như châm biếm chính bản thân mình.

"Cảm ơn vì đã hiểu." Tôi đáp lại với ngữ khí lạnh lùng, không có ý định tiếp chuyện thêm.

"Con định cư xử như vậy bố tới khi nào?"

"Đến thời điểm mà tim con ngừng đập, não ngừng hoạt động."

Lần này không chỉ mình ông Lưu Thiên Hoàng im lặng, tôi sau khi trả lời đầy sức mỉa mai như vậy cũng như muốn kiệt sức. Mục đích tôi nói ra câu đó, cũng chỉ hi vọng rằng bố sẽ trả lời tất cả những câu hỏi tôi đặt ra ở nhà, một cách đầy đủ, chân thật và dứt khoát.

Chứ không phải nửa chừng hay để người khác trả lời hộ!

Nghĩa trang của thị trấn Đức Ngọc, to nhưng cũng không phải khổng lồ. Đứng trước cổng nghĩa trang, cơn gió từ bên trong đã luồn bức tường thành cao chót vót, thổi bay mái tóc của cả hai người. Trước khi tới đây, Luru Thiên Hoàng đã tạt qua một tiệm hoa gần nghĩa trang, mua một bó hoa cúc thơm nồng, rồi cẩn thận từng li từng tí mang nó cùng tôi đến nơi này.

Mộ của mẹ tôi nằm ở ngay giữa nghĩa trang. Tôi đứng sau lưng Luru Thiên Hoàng, đôi mắt đượm một nỗi buồn khó tả lim dim nhìn vào ngôi mộ trước mặt. Đã không biết bao nhiêu lần tôi đã đứng tại vị trí này, nhưng tôi vẫn phải buộc bản thân mình tin vào việc mẹ đã mất, mẹ đã không còn sống trên cõi đời này nữa rồi.

Nghĩ tới những điều này, tôi không kìm được nước mắt nén trong lòng, liền để mặc cho nó trào ra. Nước mắt hòa cùng với cơn gió, làm cho nó lẫn tới đâu, tôi lại cảm thấy chỗ đó trở nên lạnh buốt. Những giọt lệ này của tôi đã có thể chảy thành một dòng sông, chảy thành một biển cả. Tôi vẫn nhớ mãi, ngày xưa mẹ vẫn hay trêu mỗi lần tôi khóc rằng, khóc nhiều vào, cứ khóc đi rồi để nước mắt chảy thành lũ, giết hại bao nhiêu tài sản, nhà cửa và con người. Hồi đó còn bé, cứ mỗi lần tôi nghe xong câu nói đó, nước mắt tôi như cái vòi nước, vọt vào là hết tràn.

Đặt bó hoa cúc xuống, chúng tôi như có vài phút tưởng niệm, và tôi chỉ ước gì mình có thể đứng đây lâu hơn, và một mình. Luru Thiên Hoàng dứt hai tay vào hai bên túi quần, đôi mắt sâu thẳm quan sát đầm chiêu ngôi mộ. Tôi giữ khoảng cách với ông ta, đứng cách đó tầm vài mét. Hai tay tôi liên tục đưa lên, bỏ kính xuống rồi thay nhau gạt nước mắt. Nhưng gạt được bao nhiêu thì nó vẫn chảy ra bấy nhiêu, tôi căn bản là không thể ngừng khóc được. Con tim tôi cũng vậy, vẫn đang thổn thức từ lúc đi từ nhà tới giờ.

"Con cứ khóc nhiều vào, cứ khóc đi rồi để nước mắt chảy thành lũ, giết hại bao nhiêu tài sản, nhà cửa và con người." Chợt, tôi kinh ngạc ngẩng thẳng đầu nhìn người đàn ông đang quay lưng với mình. Tôi mờ to mắt còn chưa hết, nước mắt ở bên trong như chảy chậm lại.

Rồi, Luru Thiên Hoàng quay đầu lại, mỉm cười nhìn tôi. "Không phải mẹ vẫn hay an ủi con như vậy sao?"

Tôi đúng là đã ngừng chảy nước mắt, nhưng giờ đây nước mắt lại chảy ra vì một lý do khác, là vì câu nói quen thuộc đó, là vì câu nói đó thốt ra từ miệng của Luru Thiên Hoàng chứ không ai khác. Việc tôi ngạc nhiên là của cảm xúc, việc tôi khóc là của mất, hai thứ khi hòa lẫn làm một, cảm giác một cách vui mừng cũng như đau đớn khó tả. Tôi nắm chặt hai tay thành nắm đấm, đứng dậm mạnh chân xuống nền đất lồi lõm, tránh việc tôi chạy ra tựa đầu vào vai người đàn ông đó rồi bật khóc thành tiếng. Tôi không muốn làm vậy, như cơ thể tôi lại mách bảo như thế.

Phía trước mặt của tôi, hình bóng mờ ảo của một người mẹ dần hiện ra.

"Sao ông biết?" Miệng tôi run run, mắt chớp liên tục. Tôi muốn tránh ánh mắt đó của ông, nhưng thay vào đó nó lại biến thành một cách nam châm, hút mọi thứ vào, ngay cả đôi mắt của tôi.

"Con bắt đầu đeo kính từ lúc nào?" Ngược lại so với dự đoán của tôi, ông ta lại hỏi sang một chủ đề không hề liên quan.

"Từ năm lớp một." Tôi quay mặt đi, hai tay dụi mắt ngăn cho nước mắt tuôn trào. Không hiểu sao tôi lại có thể dễ dàng trả lời câu hỏi của Luru Thiên Hoàng mà không hề có chút do dự.

"À, biết thế bố đã cho con đi kiểm tra từ sớm hơn." Luru Thiên Hoàng gật gù, rồi lại quay nửa người về phía ngôi mộ của mẹ. "Con đã đặt hết câu hỏi chưa?"

Tôi im lặng, đồng nghĩ với việc đã hết. Tôi nhìn trân trân hướng về đằng trước, tôi muốn nghe, muốn hiểu xem ông ta nói gì, liệu những lời nói của ông ta là thật hay giả, là chân thành hay dối lòng.

"Con cũng đã biết, bố là người rất đa tình, để yêu chung thủy một người cũng khó. Và chính vì điều này, bố đã làm nhiều chuyện có lỗi với mẹ con. Khi gặp Tiểu Thuận, bố đã nhận ra tình yêu thật sự là gì, đã hiểu ra vì sao năm xưa vì sao bố lại quyết định lấy mẹ con. Vì thế, bố chưa từng nghĩ tới hai chữ "hối hận" trong cuộc đời mình, đặc biệt là việc đã kết hôn với mẹ con. Điều duy nhất bố cảm thấy hối tiếc, chính là không được ở bên và chăm sóc con thật từ tế." Nói tới đây, ông quay sang nhìn thẳng và đôi mắt ngấn lệ của tôi. "Bố chưa bao giờ quên được mẹ con, đêm nào cũng mơ đến cuộc sống xưa kia của mình. Lúc mơ tới nụ cười của mẹ, bố thấy vui. Lúc mơ thấy tình cảnh nhà tan cửa nát, bố lại không kìm được nước mắt. Còn bây giờ, trong lòng bố vẫn còn thắc mắc tại sao năm đó lại quyết định chia tay với hai mẹ con con."

Nước mắt tôi lại chảy dài thêm lần nữa.

"Bố biết cuộc sống của mẹ và con sẽ rất vất vả, nhưng bố đã nghĩ rằng mẹ con còn có người thân. Còn bố thì... lại chẳng còn ai." Luru Thiên Hoàng cười, một nụ cười của sự chua xót, cay đắng. "Khi nghe tin mẹ con mất không lâu sau đó, cuộc sống của bố lúc đó như thể bị dồn tới đường cùng, cả căn nhà cô độc chỉ bìa với rượu. Thời điểm đó, bố đã nghĩ, mình chết đi sẽ nhẹ lòng hơn."

"Và rồi bố gặp Tiểu Thuận." Luru Thiên Hoàng chợt nở nụ cười. "Lúc đó Tiểu Thuận chỉ giúp bố trong việc bắt đầu kinh doanh khách sạn, bố cũng biết Tiểu Thuận có một đứa con gái bằng tuổi con. Chồng cô ấy đang lâm bệnh nặng, chắc cũng không còn sống được bao lâu. Tiểu Thuận cũng không có tài sản gì, nhưng lại cùng bố chung tay xây dựng khách sạn. Không hiểu thời gian đó may mắn bỗng đến với bố hay sao nữa, kinh doanh lúc đó rất thuận lợi, chỉ có một số rắc rối nhỏ lúc ban đầu. Bố đã nghĩ Tiểu Thuận là vị cứu tinh của mình, cho tới khi cái ngày bố tới Trung Quốc, dự đám tang của chồng Tiểu Thuận. Cô ấy đã khóc rất nhiều, bố chẳng biết làm cách gì để cho cô ấy ngừng khóc cả. Rồi bố nhìn thấy Đình Đình, con bé mới vào lớp một đang được ông nội ôm ấp vào lòng, đôi mắt con bé sưng húp lên. Bố đã nhận ra tình cảm của mình cho Tiểu Thuận, không thể nào ngừng lại được."

"Tiểu Thuận sau khi mất chồng đương nhiên không nghĩ tới việc yêu đương. Cô ấy suy sụp mất một thời gian dài, rồi lại quay trở lại điên cuồng làm việc,

như thể dễ quên đi mọi thứ. Dù cô ấy có gạt bỏ ra như thế nào, bố vẫn quyết định mình sẽ ở bên Tiểu Thuận, chăm sóc cho cô ấy, nắm tay cô ấy, che chở cô ấy. Bố thật sự không muốn mình trở thành một kẻ tiểu nhân đối với Tiểu Thuận như đối với mẹ con. Và khi bố và cô ấy quyết định hẹn hò, bố lại nhớ tới ngày đầu tiên đi hẹn hò với mẹ của con."

"Bố thật sự muốn đền đáp lại mọi lỗi lầm của mình."

Mẹ...

Mẹ có nghe thấy bố đang nói không? Con không nghe thấy, nhưng lại nghe thấy nhịp đập từ trái tim của bố, từ phút chân thành nhất.

"Nếu bây giờ mẹ con sống, ông còn quay lại với mẹ không?" Tôi cất giọng run run, hỏi.

Nhưng ông không trả lời câu này.

Và tôi, cũng thừa biết câu trả lời.

Mẹ, con muốn hiểu thêm về bố.

Mẹ, con yêu mẹ. Hãy tha thứ cho con.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-9: Sai lầm hay không?

Mẹ đã từng nói, mẹ sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ta, và mẹ cũng không muốn con tha thứ cho ông ta.

Mẹ đã từng nói, dù cho mai sau con có gặp lại ông ta thì cũng phải đối mặt với ông ta, mắng cho ông ta một trận rồi mới được quay người bỏ đi.

Phải luôn giữ sự kiêu hãnh, tuyệt đối không nhún nhường.

Mẹ còn nói, mẹ vẫn còn và sẽ luôn hận ông ta.

Trước khi chết, mẹ đã gọi tên ông ta. Tôi có thể biết rằng mẹ hận và cũng nhớ ông tới mức nào.

"Bố còn yêu mẹ không?" Tôi cất tiếng hỏi, giọng nói đờ đẫn nghe mà đều đều được phát ra khi ý thức của tôi vẫn còn đang nghĩ tới những gì năm xưa mẹ đã căn dặn.

"Yêu." Luru Thiên Hoàng trả lời thẳng thắn. "Bây giờ bố nhận ra, còn một điều mà bố hối hận nữa, chính là để mẹ con ra đi như vậy." Dứt lời, ông ngừng đầu lên nhìn bầu trời mờ gà sắp đổ ập một cơn mưa lớn. Ánh mắt đỏ của Luru Thiên Hoàng dường như không phải là hướng về bầu trời, mà tôi có cảm giác như ông ta đang tìm kiếm bóng dáng của mẹ, đâu đó trên bầu trời rộng mênh mông kia, như mò kim dưới đáy đại dương.

Mẹ, nếu giờ con nói con tha thứ cho ông ta, có phải là một sai lầm không?

Là một sai lầm.

Mẹ, nếu giờ con chạy ra ôm lấy ông ta, có phải là một sai lầm không?

Là một sai lầm.

Mẹ, nếu bây giờ con đồng ý đi dự đám cưới của bố, có phải là một sai lầm không?

Câu hỏi này của tôi, vĩnh viễn không có câu trả lời.

"Bố đã thay đổi rồi." Tôi mỉm cười nhạt, nói. "Chúng ta đi về thôi, trời có lẽ sắp mưa rồi." Nói xong, tôi quay người lại với ông ta, chậm rãi nhấc từng bước chân trên đám cỏ mọc dài lưa thưa, hướng về phía cổng nghĩa trang.

Tôi đã không đợi Luru Thiên Hoàng, mà một mạch đi về nhà trong những suy nghĩ dăm chiêu.

Tôi về nhà trước Luru Thiên Hoàng. Có vẻ ông ta hình như không hề đi theo tôi, mà ở lại đó thêm một lúc nữa. Tôi thở một nhọc, ngồi bệt xuống sàn gỗ, nhanh chóng cởi đôi giày màu đen ra rồi cất lại vào tủ. Tôi thở dài thườn thượt, ngồi chờ một chỗ và đưa hai tay lên cùng nhau xoa bóp đầu, vuốt tóc ngược lên nhưng không sao giảm bớt được căng thẳng. Tôi thở, thở lấy thở để, nhưng vẫn cảm thấy mình cần thêm mười cái bình khí oxy.

Đình Đình bước từ trong phòng khách ra, tôi không biết biểu cảm của cô như thế nào khi nhìn thấy tôi ngồi như một bà cụ ăn xin ở lối ra vào thế này, nhưng Đình Đình đã nhanh chóng chạy ra ngồi bên cạnh tôi, từ tốn đặt móng xuống nền gỗ lạnh ngắt. Tôi mặc kệ tất cả, vẫn tiếp tục công việc xoa trán, hót tóc của mình. Nhưng rồi sự im lặng của Đình Đình cũng đã thách thức sự tò mò của tôi. Tôi ngồi thẳng lưng, dùng miệng thổi bay tóc mái rồi quay sang nhìn thẳng vào mắt của cô bạn.

"Chuyện gì?" Tôi hỏi.

"Tôi nên hỏi câu đó mới đúng." Đình Đình nói.

"Thế sao không hỏi từ trước đi?"

"Vì tôi muốn đợi cậu hỏi câu đó."

Tôi bị logic của Đình Đình đánh gục hoàn toàn.

"Hai người nói chuyện tử tế rồi chứ?" Đình Đình nhoen miệng cười, bỏ qua chủ đề logic, hỏi.

"Chưa ra đâu vào đâu." Tôi lại thổi bay chính cái mái bằng của mình, rồi lại đưa tay lên chải chải cho nó vào nếp.

Cô bạn thân của tôi ngồi quay mặt ra cánh cửa ra vào, tay chống lên cằm. "Cậu đã tha thứ cho bố chưa?"

Tôi nhìn Đình Đình một lát, rồi ho nhẹ lấy giọng. "Tôi sợ rằng... nếu tôi có tha thứ, mẹ tôi sẽ không tha thứ cho tôi." Tôi ngập ngừng.

"Trúc Y, cậu tha thứ hay không, mẹ cậu cũng không thể sống lại." Đình Đình lớn giọng, quay mặt lại với tôi, nói.

"Cái quan trọng không phải là mẹ tôi sống lại hay không, thứ quan trọng hơn là những gì ông ta đã làm." Tôi còn lớn giọng hơn nữa.

Tôi nheo mắt nhìn cô bạn, cô ấy cũng đang mặt mày nhăn nhó vô cùng đau mắt lại với tôi. Đình Đình có lẽ vẫn ủng hộ trong việc tôi tha thứ cho Luru Thiên Hoàng. Tôi đúng là đã nghĩ đến việc này, nhưng cảm giác khi tôi sắp nói ra câu đó, như thể tôi đang đi ngược lại với con đường mà cả thế giới đang chạy. Tôi không thể đủ can đảm, cũng như tự tin để bày tỏ câu đó với Luru Thiên Hoàng.

Tôi thậm chí còn không biết dì Khuê và chú Phong sẽ nghĩ như thế nào nữa. Chắc có lẽ họ cũng sẽ phản đối việc này. Mẹ tôi vốn chị gái ruột của dì, là người mà dì thân thiết nhất, dĩ nhiên cũng sẽ không ưa gì Luru Thiên Hoàng, người đã phá hỏng cả tuổi thanh xuân cũng như cuộc đời tươi đẹp của mẹ.

"Cậu muốn nghĩ gì thì nghĩ." Đình Đình đứng phắt dậy, không thèm ngoái nhìn tôi một lần, đi thẳng vào trong bếp.

Tôi thật sự đang rất rối trí, không còn xác định được phương hướng mình đang đi nữa. Ngược hay thuận, có lẽ tôi chẳng còn quan tâm nữa rồi.

Tối giờ ăn cơm, tôi đứng bên cạnh cửa kính của phòng khách, nhìn ra bầu trời ngàn mây ở bên ngoài. Nửa người tôi dựa sát vào tấm kính, đôi mắt lim dim không phải do ngái ngủ nhìn từng hạt mưa bay bay bên ngoài, chảy dọc theo cửa kính, như đang bám sát vào khuôn mặt của tôi. Trời vừa đổ một cơn mưa rào cách đây vài phút, còn tôi đã đứng tĩnh lặng đến tê chân ở đây hơn nửa tiếng đồng hồ. Không có một ai làm phiền không gian này của tôi cả, tôi cảm thấy rất yên bình, và muốn đứng ngủ một giấc, coi tất cả mọi thứ bây giờ chỉ là một giấc mơ. Rồi khi tôi tỉnh dậy, tôi sẽ trở lại là một học sinh vừa tốt nghiệp lớp chín. Tôi nhất định sẽ thay đổi toàn bộ quyết định của mình, nhất định sẽ không chọn trường Lam Nguyệt, nhất định sẽ không tới trung tâm thương mại Mỹ Hòa, nhất định sẽ không nghe tin tức gì về giới thượng lưu nữa. Điều quan trọng hơn, ít ra tôi còn có nhiều thời gian để chuẩn bị cho tâm lý của cuộc trùng phùng này.

Trời mưa to lắm! Âm thanh bên ngoài đã bị cách âm bởi lớp kính dày, nhưng trái tim tôi vẫn nghe được những tiếng "lộp bộp" khi hạt mưa và mặt đất gặp nhau, vỡ òa thành bong bóng. Những tiếng kêu thét, gào rú của sấm chớp vẫn vang vọng lại vào hai bên tai tôi từ chân trời đằng xa kia. Ông trời và tôi như đập chung một nhịp trái tim, tôi buồn nẫu ruột thế này, ông cũng đang khóc theo. Đầu óc tôi rối loạn thế này, ông trời cũng thay tôi mà kêu gào vang cả thế giới như thế cho thỏa nỗi căng thẳng.

Còn một thứ nữa, hình như Luru Thiên Hoàng vẫn chưa về. Nếu tôi không nhầm thì từ lúc tôi vào nhà tối giờ, tôi không nghe thấy một tiếng mở cửa hay bấm chuông nào cả.

Ông ta... vẫn đang ở nghĩa trang sao?

Ày, không thể nào, chắc hẳn là ông ta đã thông minh để trú tạm vào một mái hiên nào đó chứ. Đọc thị trấn Đức Ngọc, nhà nào cũng có chỗ để trú chân ý à.

"Anh ấy vẫn chưa về sao?" Là giọng của Hàn Tiểu Thuần.

"Tôi cũng không chắc." Đáp lại là giọng dì Khuê.

Cạch! Lần này là tiếng mở cửa. Tôi biết ngay mà, ông ta không ngu gì mà ở dưới trời mưa đâu, mò về ngay lập tức ý mà. Luru Thiên Hoàng không phải là người kiên trì, lại còn rất ghét cơ thể mình bị ướt, tôi đoán vậy.

"Phong, anh có thấy Luru Thiên Hoàng ở quanh đây không?" Dì Khuê hỏi với giọng lo lắng.

"Há? Anh... không thấy."Hóa ra người vừa mở cửa là chú Phong. "À, chào cô Hàn."

"Vâng, chào anh."

Những giọng nói ở bên ngoài kia ngày một rõ ràng hơn, to hơn, át đi tiếng gào của ông trời ở bên ngoài nhà. Lưu Thiên Hoàng vẫn chưa về, ông ta vẫn chưa có mặt ở nhà. Chú Phong nói quanh đây không thấy ông ta đâu, dọc đường đi bộ về nhà chắc hẳn cũng không thấy.

Tức là... ông ta vẫn đang đứng ở nghĩa trang sao? Vào trời mưa giông bão? Vào trời tối như thế này? Tôi không thể tin được tình huống này thật sự có thể đang xảy ra.

Nhưng chắc gì, có lẽ ông ta đang chạy về thôi.

Đúng, đang đi về, đang đi về mà thôi, tôi không cần gì phải lo cả, mà tôi lo cái gì chứ? Lưu Thiên Hoàng là ai mà xứng đáng nhận được sự lo lắng quan tâm từ một người như tôi?

Không đáng để tôi mang ô đến, không đáng... Mà kể cả tôi có không đi, thế nào bà Hàn kia chả hót hả chạy tới.

Tôi... muốn đứng đây mãi, nhưng...

Ý nghĩ tôi bị cắt đoạn ở đó, không biết vì sao. Chỉ biết ngay sau đó, trong lúc mọi người còn đang bàn tán xem Lưu Thiên Hoàng như thế nào ở trong phòng bếp, tôi đã đi giày vào, cầm cái ô lớn dựng ngay cạnh tủ giày rồi xông ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-10: Tha thứ

Bóng dáng của Lưu Thiên Hoàng không hề nhúc nhích kể từ lần cuối tôi nhìn thấy ông ta tại nghĩa trang xế chiều nay. Đứng ở một khoảng cách khá xa, tôi vẫn nhìn rõ khuôn mặt thất thần của ông, vẫn đang chăm chú nhìn ngôi mộ giờ cũng đang ướt đầm như ông. Nhìn khung cảnh trước mặt, tôi không dám bước tiếp, mà chỉ muốn đứng nhìn mãi như thế này. Tiếng mưa rơi trên ô cứ lộp độp vang lên phía trên đầu làm tâm trạng tôi càng trở nên xao xuyến. Tầm nhìn của tôi bị những dòng nước mưa chặn lại, hình ảnh một người chồng đứng trước mộ của người vợ cũ càng trở nên mờ dần.

Không phải, là do mắt tôi đã nhòe, tôi đã cùng ông trời, chảy những giọt nước mắt từ tận đáy lòng. Cứ đứng nguyên một chỗ nhìn như vậy, tôi thật không cam lòng chút nào.

Từng bước, từng bước nữa, tôi mạnh dạn sải dài bước chân mình đi tới gần người đàn ông đó hơn. Tiếng loạt soạt của cỏ, tiếng lách tách của mưa, tiếng lòng thổn thức của tôi đang thúc đẩy chân mình đi nhanh dần. Càng tới gần, tầm nhìn của tôi đáng lẽ phải rõ hơn, nhưng không hiểu sao nó lại mờ nhạt đi, động lên trên mặt chỉ mà nước mắt. Rồi cho tới khi nước mắt tuôn trào, tôi mới biết được tình cha con là gì. Cho dù tôi có cố gắng tránh xa chính bố ruột của mình, nhưng sợi dây tình thân vẫn mãi mãi không thể bị cắt đứt. Nó là thứ duy nhất làm cho tôi khóc bây giờ, là thứ duy nhất làm cho trái tim tôi rỉ máu không thôi.

Tôi giờ cao tay lên, che một nửa cái ô lên trên đầu của Lưu Thiên Hoàng. Lúc này, thời gian như lắng đọng lại trên từng hạt mưa. Lưu Thiên Hoàng xoay đầu lại, ông ta giờ không khác gì những cái cây bên ngoài kia, những ngôi mộ bên trong này. Mái tóc dính bết lại, bám sát vào khuôn mặt đầy nếp nhăn như nhuộm một màu buồn trên đó. Quần áo phẳng phiu giờ đang chảy thành từng giọt từng giọt nối đuôi nhau, trùng xuống tạo cảm giác nặng trĩu.

"Ông điên rồi sao?"Tôi hỏi.

"Ông bị gì vậy? Biết trời mưa sao không tìm chỗ nào trú?"

"Ông còn đứng đây làm gì chứ? Bị cảm thì làm sao?"

Tôi không biết bản thân mình lúc này bị gì nữa, mà hỏi dồn hỏi dập, hỏi nhanh hỏi to và cái cảm giác ứ đọng ở mắt làm tôi cảm thấy vô cùng khó chịu. Trời mưa không bụi, ở đây cũng không có mù tạt để quẹt lên mũi, mà tự hỏi sao cái gì trên mặt cũng đang cay xè.

"Con lo à?"

"Ai lo chứ!"Tôi gào lên phản đối.

Mọi thứ lại chìm vào trong sự thanh tĩnh. Những tiếng mưa và tiếng gió cuộn không còn xuyên qua hai bên tai của tôi nữa. Cánh tay cầm ô giờ lên cao giữa không trung của tôi đang tê lại, cứ run bần bật như bị cơn gió làm cho lạnh tới thấu xương. Lưu Thiên Hoàng nhìn tôi, nước mắt hòa với nước mưa, làm tôi không thể phân biệt nổi khi nhìn kỹ khuôn mặt ông. Càng nhìn ông, tôi càng di chuyển cái ô lại gần, rồi cái ô đó bao trùm cả người Lưu Thiên Hoàng, khiến cho nước mưa xối xả rơi xuống đầu tôi. Giờ thì tôi có thể ra sức khóc, thỏa sức nước mắt nước mũi tèm lem mà không bị lộ tẩy.

Đúng vậy, ai lo lắng cho ông ta chứ? Ai lo chứ?

Bỗng, Luru Thiên Hoàng tiến lại gần tôi, và trong khi tôi ngạc nhiên chưa hết, ông ta đã choàng hai tay qua sau lưng tôi, ôm chặt lấy tôi, để cho cảm tôi tựa lên một bên vai của mình. Cánh tay cảm ô của tôi không còn chắc chắn như trước nữa, cứ như thể chỉ cần một hơi thở từ trên trời phả xuống cũng khiến tôi buông ngay chiếc ô ra. Và cũng ngay sau đó, chiếc ô đó đã bay đi, lẩn lộn lốc trên nền cỏ, dừng lại trước chân mộ của mẹ tôi.

"Cảm ơn con." Giọng Luru Thiên Hoàng rất nhỏ, tưởng chừng như không thể nghe thấy được.

Tôi không nói gì cả, hai tay buông thõng xuống, song song với nhau qua hông.

"Bố muốn chúng ta về cùng nhau, sánh vai cùng nhau, chứ không muốn một người đi trước, một người đi sau. Vì vậy, bố muốn đợi con, đợi con quay lại, cùng bố sánh bước."

Không hiểu, nhưng ông ta càng nói, tôi lại chảy nước mắt nhiều hơn. Nước mưa lạnh buốt như sương sớm, nước mắt nóng hổi như dầu sôi. Hai thứ này cùng lẫn trên một khuôn mặt, nhưng mãi không thể cất và chạm tới nhau.

Luru Thiên Hoàng, chắc chắn ông ta là đồ ngốc, ngốc ghê hơn cả tôi!

Mãi lúc sau, Luru Thiên Hoàng nhẹ nhàng buông tôi ra, mỉm cười nhẹ nhàng rồi quay đằng sau, cúi xuống cầm lấy cán ô rồi nâng lên, che cho tôi toàn bộ.

"Bố bị cảm không sao, nhưng con bị cảm thì không thể."

Tôi chờ người ra nhìn ông ta, thần thờ cùng với nhịp đập trái tim. Giờ đây giọt nước nóng bỏng từ khóe mi chảy xuống đã hiện ra rõ ràng. Tôi cũng chẳng thiết giấu diếm gì nữa, muốn lời hết những căn bã đọng lại trong lòng, tuôn trào ra cùng với nước mắt.

"Biết con không quay lại, sao bố vẫn đứng ở đây? Bố có phải là một tên ngốc không?" Tôi hét lên, hai mắt híp chặt lại.

"Nhưng con vẫn quay lại đây thôi." Luru Thiên Hoàng trả lời.

Đồ điên, Luru Thiên Hoàng. Ông còn dở người hơn cả Lôi Vĩ Vĩ nữa, còn thần kinh hơn cả Đường Thiên Thu nữa. Ông ta là ai mà có thể khiến cho tôi khóc suốt ngày thế này chứ? Khiến tôi không có thời gian để nghĩ tới chuyện lau nước mắt chứ?

"Đừng che cho con nữa, che cho bản thân bố đi." Tôi nói, cố kìm lại tiếng sụt sịt ở mũi.

Luru Thiên Hoàng bật cười, tiến sát lại gần tôi hơn, để một phần ba ô qua đầu mình. "Con vui rồi chứ?"

Tôi đắn đo, ray rứt một hồi với sự im lặng, hai bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm rồi lại buông xõa, tôi khịt mũi thật mạnh một cái, rồi nuốt nước bọt. Ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt. Cuối cùng, tôi vẫn quyết định phạm lỗi thử một lần với đời, cố gắng bơi ngược lại dòng nước chảy của thác, cố gắng làm trái lời mẹ dạy một lần. Và lần này, tôi đã hoàn toàn tự tin với quyết định của mình.

"Con vừa xem trên mạng. Chỉ là tình cờ đọc qua một bài báo nói về một đám cưới của một ông đại gia nào đó. Rồi con thấy em gái ông ta làm phù dâu cho đám cưới. Thấy cô em gái đấy cũng xinh xắn ra phết. Con nghĩ, nhan sắc này của con cũng đủ để làm phù dâu rồi." Tôi mỉm cười. "Hay cho con làm phù dâu đám cưới của bố?"

Luru Thiên Hoàng không hề mở to mắt kinh ngạc nhìn tôi, hoàn toàn không hề trái ngược với dự đoán của tôi. Dưới trời đêm, nhờ ánh đèn lò mò của nghĩa trang, tôi đã có thể nhìn thấy nụ cười tươi nhất của ông từ lúc gặp lại tới giờ. Trông ông rạng rỡ, hạnh phúc, như mang lại ánh nắng mặt trời cho khu nghĩa trang đêm tối lạnh lẽo âm u như thế này.

"Được."

"Đây là chỉ tự nhiên con muốn làm phù dâu thôi, không phải vì bố đâu." Đến cuối, tôi vẫn cố giả vờ như mình cao sang, nói với giọng thờ ơ vô cùng.

"Được." Luru Thiên Hoàng vẫn cười.

Khi cuộc bộ về nhà, bầu trời đang dần ngớt mưa. Những đám mây đen kịt dần dần tách nhau ra, tạo một khe hở cho những tia sáng bé bỏng của ông trăng chiếu xuống. Tôi không hiểu sao mình cảm thấy nhẹ tênh, nỗi phiền muộn trong người cũng như vừa được cất bỏ. Tôi và bố cùng nhau đi về, không ai đi trước không ai đi sau. Vui vẻ không nói một câu nào, tôi lúc này đã gạt bỏ suy nghĩ rằng mẹ sẽ không tha thứ cho tôi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13-1: Khách mời (1)

Ừ ừ ừ!

Hai bên tai tôi vang lại những tiếng như quạt gió, ừ ừ nghe cực kì khó chịu. Tôi thấy cổ mình tê nhức, bụng dưới mình thắt lại vì... buồn đi tiểu. Ánh sáng bên ngoài không sáng cho lắm, nhưng cũng đủ để khiến tôi phải thức giấc. Tôi mặt mày nhăn nhó cố gắng mở đôi mắt đang dính với nhau như keo, rồi định thần xem khung cảnh xung quanh là gì mà lại phát ra những tiếng kêu to ngửa tai như vậy.

Một cô nhân viên nào đó tôi không nhìn rõ mặt, mặc một chiếc áo dài truyền thống của Việt Nam bước vội vã lướt qua ghế tôi nằm. Rồi trước mặt tôi, là một cái tivi nhỏ với màn hình tối đen. Trên người tôi đắp một chiếc chăn xanh bông ảm áp, đầu gối xuống một cái hình oval màu bạc và nằm trên tấm đệm hoa màu vàng gold. Tuy nhiên, hình như chiếc giường kì lạ này được dựng hơi thẳng, nên chính vì thế mới làm cô tôi như sắp ngoẹo đến nơi rồi.

Ừa? Mà giường nhà của tôi đâu có như thế này? Trong phòng tôi cũng không có tivi nữa là! Với cả cái cô gái vừa này là đi Khuê hay là ai mà mặc áo dài?

Đôi mắt lim dim của tôi chợt mở bừng lên, không kéo kiếng gì ở đây nữa. Tôi ngồi bật dậy, hoảng hồn nhìn xung quanh. Tôi ngủ được bao lâu rồi nhỉ? Hơn nữa tôi đang ngủ ở đâu mà trông lạ hoắc thế này?

Tôi dụi dụi mắt, nhìn lại toàn bộ quang cảnh nhỏ bé xung quanh tôi một lần nữa. Người người nằm ngủ, ghế nằm, tivi, giống y si tôi. Hai bên cạnh những tấm cửa kính dày cộp, mỗi bên một chiếc ghế nằm hiện đại. Còn ghế của tôi nằm ở hàng giữa, bên cạnh còn một ghế nữa, và tôi chỉ nhìn thấy chân của người nằm bên cạnh.

Ô hô, đây chẳng phải là máy bay sao?

À ừ đấy, vừa lên máy bay phát là tôi lao đầu vào ngủ li bì, ngủ như lợn đến nỗi trời đất là gì cũng không phân biệt được. Đến lúc tỉnh thì đầu như bị ai đó dùng cả cái búa đập vào, chả nhớ được cái gì nữa, thậm chí còn đau như bị ai khoan.

"Hành khách chú ý, hiện tại là 22:10 phút. Trong vòng mười lăm phút nữa máy bay sẽ hạ cánh xuống Cảng hàng không quốc tế Đà Nẵng..."Tôi chưa tỉnh ngủ được bao lâu thì loa thông báo của máy bay lại vang lên, thông báo cho mọi người rằng sắp hạ cánh. Tôi nhìn sang cửa sổ nhỏ bên phải mình, thấy bên ngoài trời tối đen như mực. Đã sắp đến nơi rồi, sao mình không bao giờ bay chuyến sớm hơn nhỉ?

"Ai da, ngủ ngoan quá!"Giọng Đinh Đinh vang lên ở ghế bên cạnh, tôi suýt thì giật mình đến mức ngất xỉu. Bởi vì... hình như cô ấy vừa nói Tiếng Việt thì phải?

"Là ngủ ngon, Đinh Đinh à."Lần này tôi nghe thấy giọng Lưu Thiên Hoàng ở ghế phía trước tôi, vang lên chỉnh sửa phát âm của Đinh Đinh.

Hơ... cô ấy biết nói tiếng Việt sao? Bây giờ tôi mới biết á!

"Đinh Đinh!"Tôi nhồm đậy, vòng qua "bức tường thành" ngăn cách hai chúng tôi. "Cậu biết nói tiếng Việt hả?"Tôi vội vã hỏi trong sự kinh ngạc.

"Chút chút."Đinh Đinh cười nhăn răng. "Mục đích tôi học là từ khi biết mẹ tôi yêu người Việt Nam, để còn chửi lại đấy mà."

Sau đó, tôi nghe thấy một tràng ho dài từ ông bố ngồi trước, kèm bên là tiếng hỏi han lo lắng của bà vợ sắp cưới, chính là mẹ của cô bạn thân mình.

Hơ hơ, sao tôi thấy đáng đời ông ta thế nhỉ?

"Khi nào đám cưới diễn ra hả mẹ?"Đinh Đinh hỏi vọng lên trên.

"Cuối tuần này. Các con cứ chơi hết tuần này đi đã, thứ bảy ngày lành tháng tốt sẽ tổ chức đám cưới."Mẹ Đinh Đinh quay xuống, mỉm cười nhìn cả hai chúng tôi. Một nụ cười hết sức hiền lành và điềm tĩnh của bà Lưu tương lai khiến ác cảm trong người tôi với bà chợt biến mất như mây khói vào trong không khí.

"Hai chị em mình đi phiêu bạt thôi, Trúc Y ơi!"Đinh Đinh cười hớn ha hớn hở như một đứa trẻ lên ba được cho kẹo.

"Haha."Tôi cười gượng, rồi quay lên hỏi bố. "Khách có những ai ạ?"

"Bạn của bố, một số họ hàng xa. Còn lại là do mẹ Thuận mời."Bố tôi đáp lại. Không hiểu sao khi nghe cái vế sau của câu nói, tôi bỗng thấy sờn gai ốc, chắc là vì chưa quen hay là không thích bị gọi hay bị nghe như vậy nhỉ? Dù sao thì tôi cũng không thể gọi một người khác là mẹ trong khi đó người này không hề sinh ra tôi, mà chỉ trước pháp luật thôi.

"Ủây, mẹ mời những ai thế ạ?"Đinh Đinh hỏi dồn.

"Gia đình bác con, cùng với cái gia tộc khác nữa. Nói chung sự kiện lần này sẽ rất đông người bên các đại gia tộc sang."Bà Lưu đáp.

"Thế có mới bên phía xã hội đen không ạ?"Đinh Đinh hỏi tiếp.

"Có, có chứ."

Tôi nghe xong muốn tự tay bóp cổ mình rồi chết ngay tức khắc trên cái máy bay này.

Tức là, cả Hàn Băng Vũ, cả Lôi Vi Vi, có thể dắt tay kéo nhau dồn dập qua dự đám cưới của bố tôi á? Kể ra bố tôi bây giờ cũng là một nhân vật to lớn trong giới kinh doanh, mẹ Đinh Đình giờ kết hôn với người này, đương nhiên nhận được sự tôn trọng từ người trong Hàn gia. Mà nếu Hàn gia có đồng ý đi dự đám cưới, chắc chắn sẽ liên quan tới năm gia tộc còn lại. Theo như logic tôi vừa tạo ra, tôi nghĩ mình đáng lẽ không nên đi dự đám cưới này. Huhu, thảo nào đi Khuê và chú Phong cứ nhất quyết không đi, chỉ gửi mình tôi sang làm đại diện.

Chết tiệt, đối mặt với Lôi Vi Vi và Hàn Băng Vũ kiểu gì đây? Lại còn có cả ông già họ Lôi, bố của cậu ta nữa chứ? Mình đã nói sẽ không dính líu gì đến Lôi Vi Vi nữa, nhưng không hiểu đi dự đám cưới của chính bố mình này có gọi là dính líu không nữa.

Sắp xuống địa ngục rồi, tôi không muốn gặp lại họ nữa đâu! Mặc dù tôi đã có đủ can đảm để đối đầu với chính bố đẻ của mình, nhưng chuyện của Lôi Vi Vi lại là một đẳng cấp khác, cao hơn gấp tí lần chuyện bố đẻ con con này.

"Bố, con không muốn làm phù dâu nữa." Trong lúc khủng hoảng tinh thần nhất có thể, tôi buột miệng thốt lên lí do trốn tránh ngu nhất trần đời.

"Hả?" Ba người còn lại đều dồn mắt về phía tôi, tròn mắt trố mắt kinh ngạc đủ các thể loại.

"Con... thấy nhan sắc con chưa đủ." Tôi cười nhả răng ra. Rồi thấy biểu cảm trên mặt cả ba người này vẫn không thay đổi, tôi liền mím môi, giấu chặt nụ cười điên loạn đó rồi tiếp tục ngả lưng, chồm chắn lên mặt giả chết.

Cuộc đời thật lăm éo le, lăm tai ương. Sao cái gì cũng đổ dồn lên đầu tôi vậy? Bây giờ tia hi vọng duy nhất của tôi chính là cầu trời cầu phật cầu ai cũng được, hãy đừng cho Hàn Băng Vũ hay Lôi Vi Vi đi dự đám cưới của bố tôi. Nhưng theo như tôi nghĩ, Lôi Vi Vi nhất định bị đánh chết cũng sẽ không đi, bởi vì hẳn biết chuyện gia đình của tôi, đi để đụng mặt tôi hẳn lại càng không. Hơn nữa, những chuyện không có ích cho hần, hần sẽ không bao giờ làm cả.

Còn Hàn Băng Vũ, tôi nghĩ dù có gặp lại cậu ấy, chúng tôi cũng chỉ như người dưng thôi. Hơn nữa, Hàn Băng Vũ cũng không hề biết tới chuyện gia đình tôi. Nếu có gặp nhau ở đám cưới thật, chắc hẳn cậu ấy sẽ sốc lắm.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13-2: Biển gọi nhớ

Về tới khách sạn mang tên "Thiên" của "Ông trùm khách sạn" Lưu Thiên Hoàng, tôi và Đinh Đình được bố trí một phòng rộng gồm hai phòng ngủ, hai phòng tắm, một phòng khách một phòng bếp. Quả là khách sạn năm sao có khác, mà nghe nói đây chỉ là một khách sạn bé con con của Lưu Thiên Hoàng. Chứ thực ra tổ chức đám cưới sẽ là ở một resort sáu sao khác nằm trên đỉnh Bà Nà, phải đi cáp treo hoặc thuyền ra đó. Tôi từ lúc xuống máy bay tới giờ vẫn chỉ nghĩ tới khách mời tới dự đám cưới, và nghĩ tới cách đối phó tới việc gặp "người quen" sẽ như thế nào.

"Này Trúc Y, cậu đã nghĩ tới bài phát biểu chưa?" Đinh Đình mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng, trên đầu cuốn khăn bông, khuôn mặt ướt đẫm nước bước từ trong nhà tắm ra, mang theo tiếng sột soạt của đôi dép lê bằng lông đi trong nhà.

"Hả?" Tôi đàn thoải mặt nhìn Đinh Đình.

"Tôi đã soạn thảo một văn bản bằng tiếng Việt rồi, muốn cậu kiểm tra xem có đúng ngữ pháp và ngôn từ không." Đinh Đình mỉm cười.

"Ha... ha..." Tôi cười nhạt. "Nói thì tôi biết rõ nhưng viết và ngữ pháp thì... Cậu biết đấy, tôi sang Trung Quốc học từ năm lớp một mà."

"Nhưng dì Khuê nói vẫn cho cậu đi học thêm lớp tiếng Việt mà!"

"Thì..." Tôi hết chỗ cãi. "Mang ra đây cho tôi xem đi."

Hừm, bài phát biểu sao? Tôi quên bém mất điều này, mà thực ra tôi cũng không nhớ tới ấy chứ. Nói thật thì có lẽ tôi cũng không dám lên phát biểu trước một biển người như vậy, nhưng vì là con gái của nhân vật chính, nên có lẽ tôi vẫn bị bắt lên nói một vài câu phát biểu cảm nghĩ của mình về cô dâu và chú rể.

Buổi đêm, tôi ngủ một mình trên chiếc giường đơn đệm lò xo êm ái, cái gối cao chông chênh khiến tôi phải tự gối tay đi ngủ. Cái chăn có ruột quá dày khiến tôi cảm thấy nóng bức vô cùng. Thế là tôi liền đứng dậy giảm điều hòa xuống mười sáu độ, rồi đắp chăn kín mít ngủ cho sướng. Nhưng khổ nỗi, những suy nghĩ về đám cưới, về khách mời, về bài phát biểu, về bố và về bà Hàn khiến tôi trằn trọc mãi không ngủ được. Rúc vào trong chăn thì ngạt thở, bỏ chăn ra thì lạnh cóng cả người. Tôi vốn định ngồi dậy, trộm laptop của Đinh Đình rồi ngồi viết một bài phát biểu, nhưng... tôi không làm được bởi vì tôi cũng chẳng biết viết gì.

Sáng sớm hôm sau, Đinh Đình đã lao vào trong phòng ngủ của tôi, lôi tôi dậy cho bằng được vào bắt tôi đi ngắm bình minh. Tôi vốn không có hứng thú với thiên nhiên thiên nhiên gì cả, lại còn bị bắt ép dậy từ lúc... đồng hồ đầu rồi... bốn giờ sáng thế này? Huhu, tối qua ngủ chẳng được bao nhiêu, cái đầu thì tê liệt, mới chợp mắt được một tí đã bị gọi dậy rồi.

Tôi nhất quyết tóm chần sao cho phù kín người mình, tuyệt đối không chịu thua Đình Đình. Nhưng không hiểu sao nhỏ đó đi tập thể hình hay sao mà giật mạnh một phát, không chỉ có mình chần tôi quyết đất mà cả người tôi lặn một phát đập mặt thẳng xuống thẳm mềm bên dưới luôn. Đương nhiên, bị ngã như thế khiến tôi tỉnh ngủ ngay lập tức.

"Cái gì?" Tôi giật dừ gào lên.

Ngược lại, Đình Đình cười một cách đắc ý, rồi xoa đầu tôi làm cho mái tóc xoắn rối như tổ quạ của tôi giờ còn xoắn vào nhau khó chải hơn. Cô bạn vui vẻ tuyên bố. "Chúng ta đi ra biển thôi."

Biển đẹp.

Biển nhiều gió.

Biển mát.

Biển lắm chim bay.

Biển nhiều cây dừa.

Nói chung, biển rất thơ mộng. Tôi không hề thấy hối hận khi quyết định ra đây ngắm bình minh cùng với Đình Đình. Từng cơn gió lộng thổi từ ngoài khơi vào hất tung mái tóc vừa mới chải được vào nếp của tôi. Nhưng dù tôi có xinh hay xấu đi chăng nữa, cũng chả có ai thèm nhìn nên để mặc tóc bay đi.

Biển ngoài việc kêu "đẹp" ra, nó còn làm tôi nhớ tới những kỉ niệm vui buồn lẫn lộn của chuyến đi nghỉ mát tại thành phố Bảo Phúc do trường tổ chức vào năm ngoái. Những câu chuyện dở khóc dở cười tôi tiếp xúc với, những con người mỗi tính cách một khác tôi nói chuyện cùng, đều là những thứ rất khó phai, bởi vì nó đã trở thành một phần trong bộ não của tôi, chuyến đi ấy.

Tôi nhớ tới Triệu Ánh Nguyệt, cô bạn cùng phòng tốt bụng vô cùng luôn luôn hiểu và thông cảm cho tôi. Còn Lôi Vĩ Vĩ, lúc nào cũng lôi kéo tôi đi đây đi đó này nọ, còn tuyệt đối không đồng ý với việc tôi đi chơi cùng Hàn Băng Vũ. Cái tính cách vừa hài hước vừa khó ưa đó chính là một trong những nguyên do vì sao tôi thích cậu ấy. Nghĩ tới Lôi Vĩ Vĩ và cái bài hát hân tặng tôi lúc đó, tôi muốn phá lên cười cho hả hê, cười cho thỏa nỗi nhớ, rồi bỗng dưng muốn khóc cho thỏa nỗi buồn, thỏa sự cay đắng ngọt ngào này.

Hàn Băng Vũ, hôm đó chúng tôi đã có một buổi đi chơi đầm ấm, hạnh phúc vô bờ bến, cho tới khi đi ngắm thành phố về đêm, tôi lại dùng cả hai tay phá hủy nó, biến những kỉ niệm đẹp để thành những thứ cần cất giấu sâu trong lòng, để mãi không thể nhớ ra nữa. Nếu hôm đó tôi ở lại, nói chuyện một cách tử tế thì chắc mối quan hệ của tôi với Hàn Băng Vũ đã không đi vào nông nỗi này.

Nhưng quan trọng hơn, đứng trước biển này, nó lại làm tôi nhớ tới bóng hình của người con trai đó, người mà tôi rất thích, rất yêu và rất nhớ. Nhiều lần tôi tự hỏi Lôi Vĩ Vĩ giờ này đang làm gì, có khỏe không, học hành tốt không? Mối quan hệ của cậu ấy và Triệu Ánh Nguyệt đã chuyển biến tốt hơn chưa? Tôi khóc vì nhớ cậu ấy, khóc vì muốn gặp cậu ấy và khóc vì hối hận đã thả tay đuổi cậu ấy ra khỏi cuộc đời mình.

Tôi đã nhiều lần nghĩ tới, mơ đến một giấc mơ ngọt ngào về tôi và Lôi Vĩ Vĩ. Tôi muốn kể với cậu ấy, rằng chúng tôi cầm tay nhau, cùng hẹn hò tại một thiên đường nào đó. Chúng tôi vui vẻ, cười đùa rồi cùng tận hưởng những giây phút êm đềm nhất ở bên nhau, được phút nào hay phút ấy. Nhưng tôi biết, đó chỉ là một trong những giấc mơ mộng cuồng và hoang tưởng của tôi. Sự thật vẫn là sự thật, tình yêu của tôi và cậu ấy sẽ không có kết quả, bởi thứ tình yêu không cùng một thế giới này chỉ có thể xuất hiện trong truyện mà thôi.

Bình minh đang lên cao, tôi say sưa đứng dưới gốc cây dừa, neho mắt lại ngắm nhìn ông mặt trời đang từ từ vén màn đêm lên, rơi vào trong những tia nắng chói chang nhất. Đình Đình hình như đã đi đâu đó, mua đồ ăn thức uống thì phải. Tôi cố gắng thường thức không gian yên tĩnh một mình này, không ai quấy rầy, không ai để ý. Biển sáng sớm này thật sự không thấy bóng người đâu cả. Lác đác tôi mới thấy một hai người dắt tay nhau đi lướt qua trước mặt tôi. Tôi cảm thấy thật ghen tị, ghen tị vì họ có thể mím môi hạnh phúc, còn tôi thì không.

Tôi đã ngắm hoàng hôn cùng với Hàn Băng Vũ một lần. Lúc đó tôi đang trong thời kì vui vẻ, cậu ấy còn rủ tôi ngày nào cũng đi ngắm hoàng hôn nữa chứ. Nghĩ lại thấy thật buồn cười.

"Bình minh thật đẹp, tôi đã ước mình có thể ngắm cùng cậu một lần." Một giọng nói truyền cảm vang lên ở bên phải tôi, khiến đôi mắt có đồng tử đang nhỏ lại của tôi bật mở to. Tôi kinh ngạc chưa hết, lúc đầu cứ nghĩ Đình Đình bị đau họng nên giọng mới trở nên trầm thấp như vậy. Nhưng thực ra, đó lại chẳng phải Đình Đình, cũng không giống cô ấy.

Câu nói vừa rồi này, thật sự như đã nói lên suy nghĩ trong lòng của tôi, như là hai người chúng tôi suy nghĩ giống nhau vậy.

Tôi quay đầu sang, ngược đầu lên cao để nhìn được vóc người cao lớn này. Rồi tôi phát hiện ra, ánh mắt ẩn lấp dưới lớp kính râm đen trước mặt đó, lại đang liếc xuống nhìn tôi một cái không phải sắc lẹm, cũng không hiền dịu như hơi thở của biển chút nào. Ánh mặt nhuộm một nỗi bi thương, cũng như ánh lên một tia sáng hi vọng lé loi như phản chiếu từ mặt trời vậy.

"Cậu... vẫn tỏa sáng như mặt trời vậy, Trúc Y." Lần này, cậu ta quay hẳn người sang phía tôi, nói một cách điềm tĩnh.

Tôi vẫn không hết ngạc nhiên, vẫn chưa tin được vào chính đôi mắt của mình. Cảm giác đứng bên cạnh Hàn Băng Vũ vào năm ngoái giờ đây lại hiện về trong thâm tâm tôi, khiến cho sống mũi tôi chột trở nên cay cay.

Là cậu ấy, đúng, tôi không hề nhìn nhầm, là Hàn Băng Vũ!

Chương 13-3: Em là mặt trời

Mái tóc rối bờ bị gió thổi bay của Hàn Băng Vũ trông vẫn giống y nguyên cái lần cậu ấy đứng kề bên tôi để ngắm hoàng hôn. Tôi giờ đây không còn biết được đôi mắt được chấn bởi một lớp kính đen đang nhìn tôi ra sao, cũng không thể nào mở được chìa khóa suy nghĩ của Hàn Băng Vũ. Người đứng trước mặt tôi lại làm tôi nhớ tới hạnh phúc chiều hôm đó, người đứng trước mặt tôi đã tái hiện lại tất cả mọi thứ khiến tôi như muốn khuyu xuống và ôm mặt khóc nức nở. Hàn Băng Vũ đã xuất hiện, xuất hiện đầu tiên. Khuôn mặt không mấy rạng ngời của cậu ấy đã giúp tôi hiểu được phần nào.

"Sao... cậu lại ở đây?" "Biết rõ lí do, nhưng tôi vẫn tỏ vẻ ngu ngơ hỏi han.

"Cậu biết rồi sao còn hỏi?" Giọng Hàn Băng Vũ mang theo không khí lạnh từ Bắc Cực tràn xuống, khiến tôi chợt lạnh toát sống lưng.

Ach, cậu ấy biết rồi à? Đúng rồi, người có thể có quyền như Hàn Băng Vũ thì chỉ cần alo một cú điện thoại là có thể biết hết mọi thông tin về cả thế giới rồi.

"Biết tôi sẽ tới sao vẫn đi?" Hàn Băng Vũ tiếp tục cất tiếng hỏi.

Tôi im lặng, nhìn chằm chằm cậu ấy một lát rồi thở hắt ra. "Đi được nửa quãng đường mới biết cuối đường có cổng âm phủ." Tôi chép miệng, nói được nửa chừng thì quay đầu nheo mắt ra nhìn bình minh đang dần lên cao ở cuối chân trời.

Hàn Băng Vũ nín thinh một cách bất thường. Cậu ấy đứng sát bên cạnh tôi, hai tay đút túi quần cùng tôi đứng ngắm bình minh đẹp rực rỡ với những tia nắng sớm của ngày. Gió từ biển phả vào đất liền, thổi bay những hạt cát bé tí xíu, làm những hàng cây dừa lung lay, đung đưa theo nhịp điệu, khê tạo ra những tiếng xào xạc của lá. Tiếng sóng biển vỗ ì ầm, xi xào làm trắng xóa dọc một dải cát dài quanh bờ biển. Những tiếng ào ào từ ngoài biển khơi, rồi tiếng xe cộ trên đường phố ngày một tăng lên, hai thứ tiếng riêng biệt tuy cùng phát ra một lúc nhưng lại tạo cho mỗi con người một cảm giác khác nhau, cứ như cả thế giới giờ đang là thuộc quyền sở hữu của mình vậy.

Tôi đây, cảm xúc tôi giờ như muốn vỡ òa với con sóng, rồi tan thành bọt biển giống như nàng tiên cá trong truyện cổ tích, mãi mãi bị đi vào quên lãng.

"Mỗi lần nhìn thấy biển, tôi lại nhớ đến em." Hàn Băng Vũ rốt cuộc cũng lên tiếng sau bao lâu im lặng.

Tôi cũng không có gì ngạc nhiên khi nghe câu nói này, bởi vì cái quen thuộc của nó đã ngấm vào trong tôi từ rất lâu trước đây rồi. Ngay cả tôi cũng giống như cậu ấy, mỗi lần nghe thấy tiếng sóng thổi, ngửi thấy mùi mặn từ biển thổi, cũng đủ để những kí ức từ năm ngoái hiện về, tạo thành một "slideshow" của kí ức.

"Mỗi lần nhìn lên trời, tôi muốn sáng nào chiều nào cũng có thể nắm tay em cùng nhau ngắm bình minh và hoàng hôn lên xuống." Hàn Băng Vũ tiếp tục nói, ánh mắt không rời khỏi mặt trời một tích tắc nào. Còn tôi, trái tim chợt trở nên xao xuyến, ngày một đập mạnh hơn theo từng câu từ phát ra từ miệng của cậu ấy.

Người ta nói, lời hứa của đàn ông lúc nào cũng ngọt, cũng nhiều nghĩa, cũng đậm sâu chữ tình. Và đúng vậy, tôi cảm giác mỗi lần nghe Hàn Băng Vũ nói, nhịp thở của tôi không còn đều đặn nữa.

"Khi ngắm mặt trời lên xuống mỗi ngày, tôi nhận ra, cả bốn hướng, Đông Tây Nam Bắc, đều không có em."

Tôi muốn quay sang nhìn Hàn Băng Vũ, nước mắt tôi sắp không kìm được nữa rồi.

"Khi ngắm mặt trời lên xuống mỗi ngày, tôi nhận ra, nếu mặt trời là em thì thế giới này của tôi có lẽ đã ấm áp hơn."

Đừng nói nữa, Hàn Băng Vũ!

"Rồi sáng này tôi thức dậy, tôi cũng thấy em ở bên chiếu sáng cho tôi. Rồi mỗi buổi chiều khi em đi khuất, thế gian của tôi như chìm vào trong bóng tối vĩnh hằng."

Hàn Băng Vũ!

Nước mắt tôi đã chảy ra từ lúc nào không biết. Đầu tôi đã ngoái sang phải nhìn cậu ấy tự khi nào tôi cũng chẳng biết, mà cũng không thiết. Cả người tôi run run, miệng tôi không mở cũng không đóng, mắt tôi không lim dim mà cũng không khép chặt. Từng giọt lệ tuôn dọc theo viền má, đôi mắt bị mờ nhạt bởi nước mắt của tôi không hiểu sao vẫn nhìn thấy rất rõ từng đường nét trên mặt của Hàn Băng Vũ. Tiếng sóng lúc này, khiến tôi chợt thấy trái tim của mình bồi hồi hơn lúc trước, bồi hồi hơn những con sóng lần lần vỗ vào bờ rồi lại kéo nhau ra khơi.

"Đối với tôi, em chính là mặt trời. Vì vậy, thế giới của tôi sẽ không tồn tại sự sống, nếu không có em."

Dứt lời, Hàn Băng Vũ cũng quay sang, cúi nhẹ đầu xuống nhìn thẳng vào đôi mắt tôi. Chiếc kính râm của cậu ấy đã bỏ xuống, kẹp ở cổ áo sơ mi trắng muốt từ lúc nào. Đôi mắt cậu ấy giờ đây như phát ra muôn màu muôn sắc, cùng với ngọn lửa tình nhiệt huyết như đang bùng cháy sâu bên trong con người đen lay láy của Hàn Băng Vũ. Tôi đáp lại ánh mắt đó bằng cái nhìn đắm chiêu, tựa như muốn cuốn mất ngọn lửa kia, cùng với màu sắc trong ánh mắt đó.

Tôi là mặt trời, phải không?

Đúng, luôn luôn là vậy.

Cậu ấy có thích tôi không?

Không đâu.

"Bởi vì tôi yêu em, Diệp Trúc Y. Dù cho tôi có chối bỏ em, nhưng lại không thể, vì sức lực của tôi đang cạn kiệt khi không còn thấy ánh nắng mặt trời." Hàn Băng Vũ như trả lời hộ câu hỏi trong thâm tâm của tôi, cứ như cậu ấy vừa đi ra từ nội tâm của tôi vậy.

Tôi mở to mắt nhìn người thanh niên cao ráo trước mặt. Những lời nói của Hàn Băng Vũ lọt vào tai tôi không bỏ sót một chữ nào. Từng từ từng chữ cũng thấm sâu vào trái tim tôi ngay lập tức khi lọt lòng. Nó thấm sâu vào, như che đậy các lỗ hổng trên trái tim tôi, và như đang xoa dịu những vết thương rỉ máu trong lòng tôi.

"Trúc Y, Trúc..." Tôi nghe thấy giọng Đinh Đình hót hải ở phía sau, nhưng rồi giọt cô ấy nhỏ dần và trở thành im lặng hẳn. Tôi có thể biết rằng cô ấy đang ngạc nhiên vì ai, vì đâu. Nhưng điều tôi chú ý nhất bây giờ không phải quay sang nhìn Đinh Đình, mà là chăm chú theo dõi từng lời nói của Hàn Băng Vũ. Tôi sợ nếu tôi đánh sót điều gì, bản thân sẽ ân hận cả đời.

Hàn Băng Vũ cũng giống như tôi, coi Đinh Đình như không khí, chỉ lặng lẽ trao ánh nhìn thân thương nhất của mình cho tôi. Mùi nước hoa nồng nàn, dạt dào trên người cậu ấy như khiến vạn vật xung quanh đâm hoa kết trái, sinh sôi nảy nở. Ngay cả tôi, cũng cảm thấy mùi hương này rất thơm, nhưng không đơn thuần như vậy, mà là đầy mùi "yêu".

Không chỉ có mình tôi thấp sáng cho thế giới của cậu ấy, mà bản thân Hàn Băng Vũ cũng có thể khiến cho thế giới của mình có muôn vàn hoa thi nhau khoe sắc.

Tôi thật sự muốn yêu cậu ấy.

Nhưng giờ thì đã quá muộn rồi, bởi vì trái tim cũng không còn thuộc về tôi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13-4: Tâm sự vì tình

Tôi mở cửa phòng khách sạn như người say rượu, mở mãi không mở được. Cho tới khi cái thẻ điện tử đầy sắp bị bào mòn thì Đinh Đình mới từ bên trong mở ra giúp tôi. Cửa vừa mới mở ra, tôi đã lao đảo bước ngay vào trong phòng ngủ của mình, bỏ ngoài tai tất cả những lời hỏi han tò mò của cô bạn thân.

Tôi muốn yên tĩnh, muốn một mình! Trời ơi, đang yên đang lành sao Hàn Băng Vũ lại xuất hiện chứ? Mà sao cậu ấy biết tôi ở chỗ này nhỉ?

Tôi nằm trên giường, nhìn trần nhà rồi lại chầm kín chăn, nghĩ mông lung. Nhưng rồi, tôi lại ngột ngạt ngồi dậy, xoa đầu bóp trán suy nghĩ kỹ càng hơn về cuộc nói chuyện giữa tôi và Hàn Băng Vũ vừa rồi. Đúng, chúng tôi sau đó còn nói khá nhiều chuyện, kha khá. Và lần này, tôi không còn mở mồm ra là xin lỗi rồi rít rồi chạy biến mất nữa, mà tôi đã từ chối cậu ấy một cách nhẹ nhàng, chân thật theo cách tốt nhất.

"Cậu muộn rồi." Tôi mỉm cười, giấu hai tay ra sau lưng. "Lần này tôi sẽ nói rõ ràng với cậu, rằng người tôi thích là Lôi Vĩ Vĩ."

Hàn Băng Vũ im lặng nhìn tôi một hồi lâu, rồi cuối cùng cũng đưa một tay lên xoa nhẹ đỉnh đầu của tôi. "Tôi biết." Cậu cười nhẹ. "Cái lần cậu đẩy tôi ra đó, tôi đã biết được rồi."

Ôi mẹ ơi, sao lại có thể loại người khác còn nhận ra tôi thích Lôi Vĩ Vĩ sớm hơn cả bản thân tôi thế này?

Tôi đành miễn cưỡng cười thật tươi. "Thành thật xin lỗi. Tôi rất muốn yêu cậu, nhưng tiếc rằng không được."

"Vì biết cậu thích Lôi Vĩ Vĩ, nên tôi mới tới tìm cậu ở đây."

"Hà?"

"Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều, tôi cần can đảm hơn, cần phải cướp lại trái tim của cậu từ tay Lôi Vĩ Vĩ càng sớm càng tốt."

"Hàn Băng Vũ, tôi sẽ nói lại rằng tình cảm của tôi dành cho Lôi Vĩ Vĩ sẽ không thay đổi. Vậy chúng ta làm bạn được không?"

Aish, tôi đi chết mất thôi!!!! Sao lại nở lòng nào giáng một đòn mạnh mẽ như vậy lên trái tim yếu ớt của Hàn Băng Vũ cơ chứ? Mà dẫu sao thì đến cuối cậu ấy vẫn nửa đồng ý nửa không, nhưng mà tôi có cảm giác, tình bạn của chúng tôi mai sau sẽ chẳng còn được như trước nữa, chỉ tràn ngập sự gượng gạo, sự ép buộc mà thôi. Còn lí do nữa kia cậu ấy không đồng ý, vì cậu ấy yêu tôi, yêu đó!

Hơn nữa, theo như lời Hàn Băng Vũ kể, ngoại trừ nhà họ Lôi ra thì tất cả những nhà khác đều đã đến và đang ở trong resort nơi sẽ tổ chức đám cưới. Tôi nghe tin này xong thì liền thở phào nhẹ nhõm, như trút được mười sáu năm cuộc đời ngập tràn gánh nặng. Dù sao thì chạm mặt thì cũng sẽ chạm thôi, Trái Đất tròn lắm, tròn mãi cũng không được. Lôi gia sẽ đến trước đám cưới một đến hai ngày. Tức là còn khoảng ba ngày nữa cho tôi vui chơi xả láng trước khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh tanh của Lôi Vĩ Vĩ.

Phải chơi hết mình thôi, dù sao thì bố cũng vừa đưa cho tôi một cái thẻ tín dụng.

"Đình Đình!" Tôi vừa nhảy ra khỏi giường vừa gào từ trong phòng vọng ra ngoài phòng khách. Đình Đình đang vừa ăn bim bim vừa ngồi xem phim hoạt hình trên tivi, cười sặc cười sụa, cười tới nỗi lăn bò ra ghế sofa.

"Cái... gì?" Đình Đình cố nhịn cười, gạt đi mấy giọt nước mắt trên đuôi mắt, rồi ngồi dậy từ tể hân hoan.

"Đi mua sắm với tôi nhé. Đẳng nào thì quần áo của tôi có thể nói là xếp vừa một ngăn tủ hình vuông có cạnh năm cen ti mét." Tôi đề nghị, rồi từ từ rút cái thẻ tín dụng trong túi quần ra, cười nhăn mặt nhăn mày.

Đình Đình ngưng cười nhìn tôi, miệng nhai nhuộm nhuộm mấy miếng bim bim tạo ra mấy âm thanh không mấy hay ho. Cô ấy chắc là đang nghĩ rằng tôi gặp Hàn Băng Vũ xong hóa điên ấy mà. Mà đúng, tôi loạn óc tới mức mờ mịt, vui tươi như một con thần kinh đây.

Quanh đi quẩn lại, chúng tôi vốn định đi bộ ra khu trung tâm thương mại Vincom ngay gần đó, nhưng vì trời quá nắng, Đình Đình lại sợ nắng như sợ ma, bịt mặt bịt mũi kín mít leo lên chiếc xe taxi xanh như ếch phóng tới Vincom.

"Này, rốt cuộc hai người nói chuyện gì vậy?" Đình Đình "mafia" mãi mới chịu lên tiếng khi chúng tôi gần đi được nửa quãng đường. Giọng nhỏ không còn mang tính chất đùa cợt nữa, mà đầy sự nghiêm trang, trưởng thành.

"Tôi từ chối cậu ấy rồi, đang hoảng hốt hỏi." Tôi mỉm cười đáp lại một cách tron tru.

"Tại sao?" Đình Đình ngạc nhiên, bỏ chiếc kính râm xuống rồi tròn mắt nhìn tôi.

"Không phải tôi với cậu là chị em, yêu Hàn Băng Vũ thì dễ loạn lun à?" Tôi bật cười, nói với giọng mỉa mai.

"Này, đừng bảo cậu thích Lôi Vĩ Vĩ nhé?" Đúng là Đình Đình, nghe tôi nói thế mà đã hiểu ra ngay nội tâm của tôi rồi.

Tôi đặt tay lên thành cửa sổ xe ô tô, mắt nhắm lại nhìn xa ra phía biển xanh lộng gió, mát buốt cả cơ mặt. "Ồ, đúng rồi."

"Thật á?" Đình Đình gất lên, ngồi xích lại gần tôi hơn. "Từ khi nào."

"Từ lâu rồi, nhưng vừa mới nhận ra."

Đình Đình đưa tay bóp hai má tôi, rồi xoay mặt tôi hướng về phía nhỏ. "Con nhỏ đáng chết, sao không nói sớm?" Nó trần trọc lườm tôi.

"Ai mà biết là cậu cần biết?" Tôi trả lời một cách thờ ơ.

"Lôi Vĩ Vĩ biết không?"

"Đương nhiên không."

"Tôi đề nghị trước khi đi mua sắm, chúng ta vào cà phê tâm sự." Đình Đình ngân dài giọng ra vói về vô cùng giận dữ.

Quán cafe chúng tôi chọn để ngồi tâm sự, nằm bên trong khu trung tâm thương mại có thể nói là lớn nhất Đà Nẵng, mang tên Caracoli Coffee. Ở đây khá thanh tĩnh, không khí ôn hòa, đồ ăn đồ uống ngon miệng ngon mắt, lại tầm nhìn rất đẹp. Đình Đình bắt tôi phải bao cả hai đĩa bữa cafe này, tôi thoái mái gật đầu đồng ý vì người tốn tiền là bố tôi chứ không phải tôi. Gọi bánh, gọi nhiều đồ ăn, gọi nổi người cốc sinh tố uống để kéo dài thời gian nói chuyện. Đình Đình chăm chú quan sát tôi, đóng tai nghe tôi kể cặn kẽ từng từ từng chữ. Còn tôi, say sưa kể nhưng mà nghĩ lại cái ngày mà tôi đá bay Lôi Vĩ Vĩ đó, tôi lại sứt sùi không kim được nước mắt.

Tôi thấy mình thật sự quá đỗi ích kỉ, yêu cậu ấy cũng không dám nói ra, lại còn thẳng tay nói ghét nói ghét nói những câu từ thâm độc.

Giọng tôi run run vì kích động. Đến cuối câu chuyện, tôi im lặng ngay lập tức. Bởi vì sợ rằng nếu tôi nói thêm một câu nào nữa, tôi sẽ bật khóc lớn ngay giữa quán cafe như thế này. Mọi người sẽ nghĩ tôi kì lạ, còn Đình Đình sẽ phải tốn nước bọt để an ủi tôi vì một chuyện không đáng để thương tiếc và khóc lóc.

"Đồ ngốc mà! Nhìn mặt cậu là biết ngay Diệp Trúc Y là thể loại người thông minh hay ngu rồi." Đinh Đinh bấu môi nhận xét, cảm ly sinh tố bơ lên, rít một hơi thật sâu.

Tôi khịt mũi. "Giờ thì làm thế nào đây? Vài ngày nữa nhà Lôi Vĩ Vĩ cũng đến."

"Nói thẳng ra đi."

"Điên à? Tôi và bố cậu ấy đã giao kèo rồi."

"Kệ mẹ thẳng cha đấy."

Đinh Đinh ơi, cậu nói thế mà được à? Làm như thế chẳng khác gì tôi kéo cả nhà tôi chui đầu vào hang cọp không? Với quyền lực của bố Lôi Vĩ Vĩ, hất tay một cái nhà của tôi, di Khuê và chú Phong sẽ sụp đổ trong nháy mắt. Một cú điện thoại từ thần cũng có thể khiến việc kinh doanh của bố tôi bị phá sản. Sao tôi có thể dám lộng hành ngay trước bão được chứ?

"Như thế thì đã sao? Ông ta phải nể mặt mẹ tôi chứ." Đinh Đinh nói.

"Ông ta ác lắm, chẳng biết nể mặt là gì đâu." Tôi lắc đầu.

"Tôi đi nói chuyện với Lôi Vĩ Vĩ."

"Nếu cậu làm vậy tôi sẽ nhảy xuống biển cho mà coi."

Thấy tôi dọa có vẻ nghiêm túc, Đinh Đinh cúi mặt xuống gặm bánh, không thốt lên câu nói nào nữa. Tôi cũng cảm ly sinh tố lên, định rít một hơi cho tới khi phát ra những âm thanh cạn kiệt ở đây ly sinh tố, thì phát hiện ra tôi đã uống hết tự lúc nào. Thế là tôi đành chuyển mục tiêu sang sản phẩm bánh ngọt trước mặt ăn vô tội vạ.

"Mấy đứa."

Nghe thấy giọng nói, chúng tôi ai nấy im lặng đều ngẩng đầu lên trở mặt nhìn nhau. Cả hai chắc đều có chung suy nghĩ: Cậu vừa gọi chúng ta đây à? Nhưng thực ra không phải, đó là một giọng nữ rành mạch, nói bằng tiếng Trung rất rõ, nghe rất cứng rắn và không yếu điệu thực nữ một chút nào. Tôi đang tự hỏi trên cái đất Việt Nam này, chúng tôi có quen ai là người Trung Quốc không? Chắc chắn đây không phải là người của các gia tộc rồi.

Tôi và Đinh Đinh cùng ngoảnh mặt, hướng về phía vừa phát ra giọng nói.

What? Cái gì? Người này chẳng phải là... Tôi há to miệng tới suýt rơi quai hàm xuống đất, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh hãi như bao giờ được tỏ ra như thế này vậy.

"Chị Diệp Diệp?" Tôi và Đinh Đinh đồng thanh hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13-5: Lâu ngày không gặp

Xin chào, mình là bạn của Lui, không phải Lui. Thời gian vừa qua mình là người thay Lui up chương mới, nhưng do sơ xuất nên mình đã up nhầm chương T_T mình thật sự xin lỗi, các bạn ráng đọc lại được không =((((((

"Chị Diệp Diệp?" Tôi và Đinh Đinh đồng thanh hét lên, gần như không tin nổi vào mắt mình nữa. Cả hai đứa đều như đang nhìn thấy đĩa bay người ngoài hành tinh giáng xuống trần gian vậy. Tôi còn không biết rõ nguyên nhân gì mà chị Diệp Diệp hồ biến một cái xuất hiện đúng ở đây như ma luôn. Chúng tôi sốc không nói thành lời, ngoài việc lấp ba lấp báp gọi tên chị trong vô thức của sự mơ hồ của đầu óc.

"Xin chào hai đứa." Diệp tỷ tỷ cười rất tươi lại rất duyên dáng. "Chị ngồi được không?"

Hai chúng tôi không biết làm gì ngoài gật đầu như bầm nhỏ hành lá, mắt vẫn dính chặt vào khuôn mặt của chị Diệp Diệp.

"Sao chị lại... ở đây à?" Đinh Đinh hỏi dò, rồi len lén nhìn sang sắc mặt đen kịt như dưa đám của tôi đang bị bao phủ bởi sấm chớp, xong tiếp tục hỏi. "Có nghĩa là... Lôi gia hạ cánh rồi à?"

"À, họ mai mới bay. Chị một mình phiêu du, tới đây trước, cô Thuần mời riêng chị." Chị Diệp Diệp trả lời rất thuần thục và thoải mái.

Nghe tới đây, sắc mặt của tôi khá hơn đôi chút. Tôi ngẩng đầu, lấy lại vẻ rạng rỡ như bình thường, chỉnh trang lại cái mái bằng thưa thưa của mình rồi mới mở lời bắt chuyện. "Bao lâu nay... chị đi đâu thế ạ?"

"Có nhiều âm mưu muốn đập tan nhà Lôi."Chị Diệp Diệp nâng cốc nước lọc, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. "Chị đi phá."

"...Đình Đình và tôi nhìn nhau chăm chăm, cùng tự hỏi xem chị đang kể chuyện hình sự hay ngoài đời thật nữa. Mà có thể là thật lắm, vì nhà họ Lôi đang nắm—trung quyền—, thống trị cả thế giới ngầm nên có nhiều phe phái muốn lật đổ là phải. Nghe nói, xã hội đen bên Hồng Kông còn nhất quyết muốn tiêu diệt nhà họ Lôi triệt để cơ mà."

"Lão lớn nhất bên Hồng Kông lúc nào cũng làm le sai người ám sát ông già nhà chị."Chị Diệp Diệp nhún vai. "Chị là chị không quan tâm tới mạng sống của ta, vấn đề là các cụ đời trước đã tốn công xây dựng gia tộc thôi."

Chà, sao chị ấy thẳng thắn thế nhỉ? Tôi không bao giờ kể chuyện sâu sẫm trong nhà mình với người khác, nếu người đó phải gọi là cực kì cực kì thân thiết rồi.

"Sao chị lại kể cho bọn em ạ?"Đình Đình vô thức hỏi.

"Sự kiện của bố mẹ các em lần này rất lớn, rất có thể tên Phong Minh đó sẽ sai người đi trà trộn vào."Chị cười. "Nên chị mới mang theo quân đội của mình sang đây."

"Cái gì ạ?"Tôi kinh ngạc suýt thì hét lên. "Sao lại thế được ạ?"

"À mà đúng rồi, chị có thể thôi nhé. Còn một sự kiện nữa sẽ tổ chức sau đám cưới một đến hai tuần."Diệp Diệp tỷ ngất lời. "Là lễ đính hôn của Hàn Băng Vũ và Điều Ái Tâm."

Đình Đình đang uống nước thì sau câu nói của chị Diệp Diệp kết thúc, nhỏ phụt hết tất cả mọi thứ trong mồm ra. Nhìn nó trông rất buồn cười, buồn cười đến mức éo le, nhưng cái khổ sở và đầy dọa người khác hơn nữa, chính là việc tôi ngồi đối diện nó. Những dòng nước đã qua bao nhiêu lần pha chế đó, như sóng thần đổ ngã tòa nhà, phun thẳng vào ngay giữa mặt của tôi.

Con bạn ngồi đối diện diện đặt hai tay lên mặt bàn, cúi xuống ho lấy ho để, lên xuống trái phải đều ho. Tôi nhắm chặt mắt lại, tay loạng choạng tìm kiếm hộp giấy ăn rồi nhanh chóng gạt cả đồng giấy trắng, trà thật mạnh lên mặt như cọ sàn nhà vệ sinh. Kính của tôi, cổ của tôi, áo của tôi, đang đẹp như tranh vẽ mà bị một—thùng sơn— đổ vào, không khác gì phá đi bức tranh nghệ thuật của người khác. Mọi thứ đều bị ướt và hồng bết. Tôi rít lên, lăm lăm kêu than, chửi bới Đình Đình. Tay thì liên tục lấy giấy lau sạch người, lau tới mức mà mùi mãi không bay hết. Tôi đành mượn tạm nước hoa hàng hiệu của chị Diệp Diệp, xịt lên người cho bớt mùi, đặc biệt là vi khuẩn từ miệng Đình Đình bắn sang.

"Hàn Băng Vũ và chị Ái Tâm làm lễ đính hôn? Tại đó luôn ạ?"Đình Đình không màng gì đến sự cực nhọc của tôi, ngay lập tức bám vít tay chị Diệp Diệp, hỏi rất nhanh.

"Đúng vậy, sự kiện đó còn hội tụ người trong gia tộc nhiều hơn đám cưới của mẹ em."Diệp Diệp tỷ nói. "Mà cũng có thể là không có, bởi vì trên đất nước Việt Nam này, muốn làm loạn thì rất dễ nhưng vấn đề chả ai thèm làm loạn."

"Em nghĩ tí lệ chắc thấp."Tôi lên tiếng.

"Trong đám cưới có thể là năm phần trăm, nhưng nếu là lễ đính hôn có thể lên tới hai mươi phần trăm. Nói chung là... để xem đã."Đình Đình nghĩ.

"Mà gạt qua chủ đề đó đi. Vừa nãy ý, chị lỡ nghe rồi."Chị Diệp Diệp chuyển qua một cuộc nói chuyện khác.

"Nghe gì ạ?"Cả tôi và Đình Đình đồng thanh.

Bỗng, chị quay phắt cả người sang phía tôi, đưa hai tay ra nắm chặt lấy bàn tay phải của tôi. Tôi giật mình, không phải là sợ hãi nhưng theo phản xạ nên định rút tay lại. Chị nhìn tôi đắm chiêu, bằng ánh mắt cảm kính vô cùng không biết vì sao, còn tôi ngượng ngùng đáp lại ánh mắt dè dặt về mặt bắn khoan khó hiểu.

Rồi chị hít một hơi thật sâu. "Trúc Y này, Vi Vi nhà chị.."Chị xoa nhẹ nhàng bàn tay tôi khiến tôi thấy hơi sồn gai ốc ở khắp mọi nơi trên cơ thể. "Được một người như em yêu sâu đậm, quả là vinh hạnh quá đi."

Chị Diệp Diệp vừa dứt lời, tất cả những phần da tôi bị nổi hột lên liền dịu xuống ngay lập tức. Tôi chẳng còn có thể tận hưởng cảm giác ấy nhiều hơn nữa, bởi vì sự ngạc nhiên bây giờ như một dịch bệnh, đang dần dần xâm chiếm toàn bộ trí óc của tôi.

Hóa ra cái thứ mà chị ấy lỡ nghe được, lại đúng là phần quan trọng nhất, chính là tôi tuyên bố với Đình Đình tôi yêu Lôi Vi Vi, lắm ý.

Tôi kinh ngạc mở to mắt nhìn nụ cười trên môi chị Diệp Diệp. Nó tươi sáng, rạng rỡ, tràn ngập hạnh phúc. Còn mặt tôi thì sao, bi thảm, hải hùng, sốc, không dám tin, cứ như nhìn thấy Mặt Trăng đang bốc lửa ngùn ngụt như Mặt Trời vậy. Tôi không biết nói thế nào, cũng chẳng dám nói thêm một câu biện hộ, vì đó là sự thật, sự thật mà tôi giấu tất cả mọi người bấy lâu nay.

Nhưng cũng may, vì có vẻ như chị vẫn chưa nghe được đoạn trước của cuộc nói chuyện, chính là phần tôi đi gặp bố của chị, bị ông ta lôi ra—uy hiếp—.

Tôi nhẹ nhàng rút tay lại, mắt hướng đi chỗ khác. Chị Diệp Diệp đang mỉm cười nhìn tôi, khi thấy tôi hành động như vậy thì cũng ngạc nhiên không kém, nụ cười đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó thì nhìn tôi một cách lạ lùng. Tôi nắm chặt hai tay lại, mỉm chặt môi quyết không để bất kì lời nói nào bật ra từ miệng mình. Sợ rằng, chỉ cần một từ thôi cũng khiến thế giới đổ máu.

"Em..."Nhưng cho tới cuối cùng, miệng của tôi cũng không cưỡng lại được, đành bật mở. "Em và Lôi Vi Vi... không còn quan hệ gì nữa. Chị... đừng hiểu lầm."Tôi lắp ba lắp nói.

"Không phải em nói em vẫn yêu Vi Vi sao?"

"Em đã nói là em và cậu ta không còn quan hệ gì còn gì?"Tôi hét lên ngắt lời chị Diệp Diệp, mắt mũi rung rung như sắp sửa khóc đến nơi rồi.

Chị Diệp Diệp im lặng nhìn tôi, Đinh Đình nín thín thút từ nãy tới giờ nhường đất diễn cho tôi và chị. Diệp tỷ tỷ quan sát tôi một cách lặng lẽ, thấy tôi mặt mày đỏ gay rất tức giận, cũng như nước mắt đang trào ra thành từng giọt từng giọt. Những vị khách xung quanh ai nấy cũng xì xào bàn tán nhỏ nhẹ, nhìn ba người chúng tôi như sinh vật lạ. Tôi không hiểu tôi khóc từ lúc nào, nhưng tới lúc tôi đưa tay lên gạt đi nước mắt thì mới nhận ra từng giọt lệ lạnh buốt này là chảy ra từ trái tim cô đơn đã bị mục rữa từ lâu. Tôi cúi mặt xuống, khịt mũi một cái, lại tiếp tục đưa tay lên lau nước mắt chảy dài trên má.

Đúng như tôi đã nghĩ, chỉ cần một từ thôi, một câu thôi, cũng có thể khiến thế giới của tôi không chỉ đổ máu, mà còn thu nhận đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13-6: Lí do để khóc

Không khí của cả ba người đang chìm ngầy một sâu hơn xuống vực thẳm của sự im lặng. Tôi liên tục khịt mũi, liên tục lau nước mắt, liên tục để mặc giọt nước kỉ lệ trên khóe mi này chảy xuống hai bàn tay đang co ro nắm chặt lại với nhau như giọt sương đầu ngày trượt xuống mặt đất từ phiến lá nào đó. Chị Diệp Diệp cụp mắt xuống, biểu cảm khuôn mặt như trùng xuống hết mức. Tôi bỗng nhiên thấy có lỗi vì đã lớn tiếng với chị như vậy, thấy hối hận vì đã nói vì đã khóc như thế này. Nhưng nếu tôi chỉ dừng lại ở đây, có lẽ mối quan hệ của tôi và chị sau này sẽ chẳng còn đẹp đẽ như trước, cũng như lời giải thích của tôi đang dần đi vào hang động của dối trá.

Tôi ngẩng mặt, dùng tay áo gạt nhẹ qua chiếc mũi thấp đo hoa của mình. "Đúng vậy, em không thích Lôi Vi Vi, nhưng mà là yêu, vậy chị hài lòng chưa?"Tôi dừng lại vì nước mắt ở bên trong đột ngột trào ra như suối. "Đúng vậy, em yêu Lôi Vi Vi, chị hiểu chưa? Nhưng có được đâu, số phận không ủng hộ tụi em. Em đã thề là sẽ không bao giờ gặp lại Lôi Vi Vi, không bao giờ nhìn mặt Lôi Vi Vi, cũng như không bao giờ bước chân vào cuộc đời của cậu ấy nữa. Em đã thề rồi, và chị có biết rằng em đã trải qua một thời kì khó khăn như thế nào đối với bố em không? Chị biết em đắn đo như thế nào để chấp nhận dự đám cưới của bố không? Chị có biết là khi em nhận tin Lôi Vi Vi sẽ đến, em hối hận như thế nào không?"Tôi hét đến lạc cả giọng, đến mức rát cả thanh quản, tới mức tôi không còn nhận ra chính giọng nói của mình nữa.

Mọi người bắt đầu nhìn nhiều hơn, Đinh Đình như hiểu được tâm trạng của tôi, cũng được sứt sứt cố gắng nín khóc, nhưng vẫn thấy vài giọt nước chảy ra từ đuôi mắt của cô ấy. Chị Diệp Diệp hai tay nắm chặt lại, khuôn mặt vẫn cúi thấp xuống, không phản ứng. Có lẽ chị đang suy nghĩ, ngẫm một điều gì đó ở trong câu nói của tôi, để chị có thể hiểu được cảm xúc của tôi lúc đó cũng như lúc này là như thế nào.

"Tối trước đó, em tới gặp bác Lôi. À không, sáng hôm đó, em gặp Lôi phu nhân. Rồi sau khi gặp bác Lôi, em không những được hai chữ "bình yên", mà lại phải giáp mặt với bố của mình. Chị có biết thời gian đó em đã ước mình chết nhanh như thế nào? Em đã cầu nguyện, rằng mình chưa từng được sinh ra, chưa từng được biết đến ánh sáng Mặt Trời, chưa từng được biết bất kì thứ gì mà mình đang biết cả."

"Em yêu Lôi Vi Vi, nhưng phải làm sao đây? Mọi thứ đã quá muộn rồi. Em vì cậu ấy làm tổn thương nhiều người, vì cậu ấy mà không dám đối đầu với sự thật, vì cậu ấy... mà... em không thể... đáp lại tình yêu của Hàn Băng Vũ dành cho em."Giọng tôi chậm dần, nhỏ lại, rồi kết thúc bằng tiếng khóc bi thương của tôi, vang lên khắp cả quán cafe.

Tiếng nhạc du dương, đầy sôi động ban nãy không hiểu đã có ai đó tắt đi mất. Tôi cúi xuống, khóc, dấn nước mắt tôi gần mặt gần cổ nổi rõ lên, mặt mũi đỏ ửng như vừa bị nướng chín. Từng tiếng khóc của tôi cất vang mãi mà không ngừng, rồi kèm thêm tiếng sứt sứt của Đinh Đình nghe sao mà thảm khốc, dữ dội. Cái cảm xúc mãnh liệt nhất giờ đây không phải là buồn bã vì nhắc lại quá khứ, mà là sự hối hận, là sự tiếc thương cho cái quá khứ không nên nhắc lại đó.

Tôi nói ra những lời từ đáy lòng này, không hiểu Lôi gia có cho người cái trang theo dõi tôi tới tận đây không nữa? Nhưng giờ không phải là lúc tôi để ý đến điều đó, vì giờ là lúc cho cảm xúc của tôi dâng cao tới mức cùng cực.

Tôi không cần Lôi Vi Vi đáp lại tình cảm của tôi, cũng như biết được tình cảm dành cho cậu ấy mà tôi đang nuôi lớn dần trong tay áo. Mà thứ tôi cần thiết nhất lúc này, chính là khả năng có thể theo dõi cậu ấy mọi lúc mọi nơi. Không phải theo một kiểu đáng sợ nào đó, mà thuần khiết, nhẹ nhàng và êm ái.

"Sao không nói?"

"Chị nghĩ em có thể nói..."

Tôi dừng câu nói lại ngay lập tức, nước mắt cũng như đông cứng lại, không còn tiếp tục chảy ra ngoài nữa.

Bởi vì đó... đầu phải là giọng của chị Diệp Diệp, cũng như Đình Đình. Đơn giản, tôi nghe rõ mồn một đó chính là giọng trầm trầm của một nam thanh niên nào đó, nói bằng tiếng Trung Quốc rõ hần hoi.

Chuyện gì... vừa xảy ra vậy? Là ai... là ai vừa nói?

Gương mặt tôi ngược lên được nửa đường thì dừng lại, chậm rãi quay sang phía bên trái, nơi khoảng trống không có ghế ngồi. Không hiểu kính tôi bị mờ bởi nước mắt hay do mắt tôi kém đi chẳng nữa, tôi đã nhìn thấy một thứ rất kì lạ, một đôi giày thể thao màu đen dây xám rất to, chắc chắn là chỉ có đàn ông mới sở hữu đôi giày này. Chị Diệp Diệp tôi có thể khẳng định là chị đang đi guốc, bởi vì lúc trước chị đi chuyển, tôi có nghe thấy tiếng lạch cạch quen thuộc. Còn Đình Đình, cô ấy cũng đang ngược mặt lên nhìn về phía tôi. Cô ấy mờ to mắt, miệng há ra tạo hình số 0. Tôi không thấy tò mò, ngược lại còn cảm thấy sợ hãi vì phải ngẩng thẳng đầu nhìn lên cao. Tôi nhìn từ đôi giày, rồi tới ống quần nhàn nhê màu đen phủ kín hai cõ chân, rồi lên cao dần lên cao dần, tôi thấy chiếc áo sơ mi màu trắng, trắng muốt, trắng tinh khôi. Hai nắm tay trông rất quen đó đặt song song với hông, đều đang rung lên bần bật.

Tôi không còn can đảm để nhìn tiếp nữa. Thấy cái cổ áo thôi, tôi cũng đã cảm thấy khiếp sợ và biết chắc điều gì sẽ xảy ra tiếp. Linh tính tôi đang mạch bảo, đang nói rằng tôi tốt nhất không ngẩng đầu lên, mà cầm đầu chạy thẳng ra quán cafe này ngay tức khắc.

"Sao lại nói dối?" Lại một lần, giọng nói đó lại vang lên. Từng ngoont ừ, từng thanh điệu cũng khiến tôi biết rõ hơn, đoán chắc hơn người vừa nói là ai.

Tôi không kìm được lòng mình, vút bỏ linh tính sang một bên, vẫn giữ nguyên tốc độ ban đầu mà ngẩng đầu lên.

Để nhìn.

Lúc nhìn thấy gương mặt người đó rồi, tôi mới thấy linh tính đã nói đúng.

Tôi hối hận vì đã ngẩng lên.

Khuôn mặt nghiêm trang, cũng như có phần giận dữ của Lôi Vĩ Vĩ hiện lên trước mắt tôi. Từng đường nét sắc sảo trên khuôn mặt ấy không khác gì so với lần cuối cùng tôi nhìn thấy cậu ấy. Chỉ mỗi tội là hai gò má hóp lại, mắt hơi thâm lại như bị mất ngủ. Nhìn qua, tôi có thể thấy các dòng cảm xúc đang chạy qua não cậu ấy như một máy phát nhạc. Nhìn kĩ hơn, tôi mới biết được thời gian vừa qua cậu ấy đã mệt nhọc và chịu đựng những gì và như thế nào.

Nước mắt nóng hổi lại tiếp tục trào ra. Mắt tôi không còn dung tích để chứa đựng nó nữa, nên vì vậy nó mới tìm cách trốn thoát ra ngoài.

Hai bàn tay tôi nắm chặt lại, con người mất lay động không ngừng, không thể nào chớp tiếp. Cả người run lên như cây sấy, không phải vì kinh ngạc mà là vì nhìn thấy Lôi Vĩ Vĩ với khoảng cách gần như thế này sau khi làm một điều có lỗi với cậu ấy.

"Lôi..." Đình Đình nói không nên lời.

"Tôi hỏi lại, tại sao em lại nói dối?" Lôi Vĩ Vĩ rống lên một cách phẫn nộ. Giọng cậu ấy trầm, mạnh hơn, cứng rắn hơn nên khi vang lên, nó như tiếng sấm chớp đánh dồn dập vào hai bên tai tôi vậy. Tôi nhìn cậu ấy, không hề liếc đi chỗ khác dù cho một tích tắc có ngăn tôi cỡ nào đi chẳng nữa. Lôi Vĩ Vĩ đạt tới mức đỉnh điểm của sự đáng sợ. Tình hình nóng nảy của cậu ấy lúc nào cũng khiến tôi co rụt cổ lại như rùa. Nhưng không biết sao nữa, giờ đây tôi lại chẳng thấy sợ sệt chút nào, ngược lại còn có đủ can đảm để đứng dậy, thẳng thừng bước ra khỏi quán mà không ngoảnh đầu lại nhìn.

Lôi Vĩ Vĩ lúc đó khiến tôi khóc vì hối hận.

Lôi Vĩ Vĩ lúc này khiến tôi khóc vì thương nhớ.

Khi gộp lại, tôi mới kết luận được rằng tôi thương nhớ cậu ấy suốt bao nhiêu ngày qua vì tôi thấy hối hận vì đã nói nặng nề lời với Lôi Vĩ Vĩ.

Cũng như tôi yêu cậu ấy vậy.

Càng muốn ăn năn hối cải, tình cảm tôi nuôi lại như em bé, lớn dần lên theo từng giây.

Lôi Vĩ Vĩ, tại sao... cậu ấy lại xuất hiện ở đây chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13-7: Nụ hôn bất chợt

Chị Điệp Điệp lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn trực diện vào đôi mắt tôi. Trong chị ấy tự tin hơn bao giờ hết, lại còn không hề có sự ngạc nhiên nào trên mặt cả. Có lẽ chị ấy đã biết trước, chính chị ấy sắp xếp sự việc thành ra nông nỗi này. Chính vì điều này nên đã khẳng định được rằng chị Điệp Điệp biết rõ cội nguồn câu chuyện của tôi, biết hết tất cả mọi thứ. Chị chỉ muốn dụ tôi nói ra những điều thật lòng, rồi giả vờ im lặng để cho tôi nói tiếp, nói hết, và Lôi Vĩ Vĩ ngồi gần đây có thể nghe thấy hết tất cả mọi thứ.

Nhưng tại sao, Lôi Vĩ Vĩ vẫn nghe lời chị Điệp Điệp và giấu tôi, tôi đây để nghe tôi nói?

"Lôi Vĩ Vĩ... sao cậu..." Đình Đình sau một hồi cứng đờ như hột bơ thì cuối cùng cũng đã cất tiếng nói. Nghe cái giọng ngán nga ngắc ngứ, ngáp lên ngừng xuống thì tôi cũng đủ hiểu rằng tôi và cô ấy là hai nạn nhân duy nhất bị sa vào của cái bẫy do chính Điệp tỳ tỳ bày ra.

"Nào, hai chị em mình đi mua sắm thôi." Chị Điệp Điệp rất biết ý, nhẹ nhàng kéo tay Đình Đình, nhắc nhở khéo léo tôi bằng một cái nháy mắt điều luyện vô cùng, xong chị mới bước ra khỏi quán cà phê.

Lúc này, nhạc của quán mới được bật lên như lúc trước. Ca khúc tiếng anh vang lên sao mà nghe sâu đậm như lòng của mẹ biển cả, nghe dịu nhẹ như cơn gió đầu thu, se se mát lạnh thổi sâu vào từng giác quan của con người. Từng tiếng hát du dương vang lên, cứ đang lần lượt gây dây đàn trong lòng tôi. Mỗi lần gây, là trái tim tôi lại đập thêm một nhịp thốn thức nữa. Rồi thêm những nốt nhạc không lời như đang xoa dịu bầu không khí trùng phùng không thể nhìn thấy bằng mắt thường này, làm tôi đã khóc nhiều rồi lại còn nhân thêm số nước mắt.

Tôi tự hỏi, thế gian này liệu còn mấy ai tin vào định mệnh nữa, như tôi? Tôi chưa từng tin vào điều này dù chỉ một lần nghĩ thoáng qua. Nhưng cho tới thời điểm này, tôi mới biết rằng nó là có thật, nó chính là thứ giữ tôi và Lôi Vĩ Vĩ có một khoảng cách đặc biệt, không thể nào cắt rời. Việc tôi gặp được cậu ấy ở đây, không phải do Trái Đất tròn như người ta hay nói, mà là vì thứ tôi vừa mới tin cách đây vài giây.

Lôi Vĩ Vĩ vẫn im lặng đứng bên cạnh chiếc ghế tôi ngồi, trao cho tôi ánh nhìn sâu đậm như thể đang chờ tôi trả lời câu hỏi vừa rồi của cậu ấy. Còn tôi, tôi nghĩ mình đã trả lời đủ cả trong đoạn hội thoại với chị Điệp Điệp vừa rồi. Hoặc nếu nó chưa tới tới được tai Lôi Vĩ Vĩ, thì tôi hi vọng cậu ấy nghe được tiếng nói của trái tim đang bồi hồi bên trong tôi.

Cậu hãy quay lưng lại với tôi đi, làm ơn, tôi đang cầu xin cậu đó. Trước khi tôi đứng dậy, bất chợt ôm chầm lấy cậu, tựa đầu vào ngực cậu mà khóc, thì hãy mau đi khuất khỏi tầm mắt tôi đi, Lôi Vĩ Vĩ à.

Cậu có đang nghe tôi nói không, Lôi Vĩ Vĩ? Đừng thấy tôi khóc mà không nỡ quay lưng, đừng nghe tôi nói những lời yêu với cậu mà không nỡ bước đi. Tôi chỉ đang cố khóc để cho cạn hết nước mắt, rồi khi gặp lại cậu ở đám cưới bố tôi, tôi sẽ không còn có cơ hội để chảy nước mắt nữa, mà chỉ lặng lẽ nhìn từ xa mà không sợ hình ảnh của cậu trước mặt bị mờ đi.

"Khi nào em khóc cạn hết nước mắt rồi, tôi sẽ rời đi." Lôi Vĩ Vĩ mở miệng nói, giọng đều đều không như robot mà lại giống với tiếng nhạc của bài hát đang phát trong quán này.

Nghe cậu ấy nói vậy, tôi còn khóc nhiều hơn, dàn dụa nước mắt, ướt đầm cả khuôn mặt được đánh phấn trắng toát sáng nay, làm lem lên hết mascara trên mắt (thực ra con Đình Đình vật tôi ra để trang điểm). Cậu ấy mà cứ nói thế này, chắc tôi sẽ tiếp tục khóc mãi cho tới lúc chết mất, thì Lôi Vĩ Vĩ vẫn sẽ mãi đứng đây, không thể nào cắt bước rời bỏ tôi.

Tôi từ từ gợn cánh tay đang run bần bật lên, dùng hết sức mình đánh thật mạnh vào ngực của Lôi Vĩ Vĩ. Tiếng "bụp" vang lên rất lớn, nhưng người cậu ấy lại không hề di chuyển, còn nắm tay của tôi thì đau điếng. Tôi mặc kệ, bởi vì nỗi đau trên tay sao mà sánh được với nỗi đau tinh thần chứ.

Tôi cứ đánh tiếp, đánh lần thứ ba, lần thứ tư, thứ năm... Rồi tôi khóc nức lên. "Tại sao..." Tôi cất giọng nói yếu ớt của mình lên. "Tại sao lại đến?" Tôi không hiểu mình có nghe nhầm hay không nhưng giọng nói của tôi ngày một lớn dần. "Sao cậu lại xuất hiện trước mặt tôi?" Tôi thét lên như xé vải.

Bỗng, Lôi Vĩ Vĩ nắm chặt lấy cổ tay nhỏ bé của tôi, vừa tròn trong lòng bàn tay to lớn của cậu ấy. Tôi mặt mũi đỏ lửng như người say rượu, ngẩng đầu cao hơn để nhìn rõ khuôn mặt của Lôi Vĩ Vĩ.

"Bỏ ra." Tôi cố gắng rút cánh tay của mình lại. "Buông tôi ra." Tôi gào lên lần nữa, nhưng bàn tay của Lôi Vĩ Vĩ săn chắc và khỏe khoắn hơn tôi tưởng, tôi không tài nào thắng nổi sức lực kinh khủng đó. Bởi vì tôi chỉ là một chiếc lá thôi, lá thì làm gì có sức gì, nhẹ tới nỗi còn bị gió thổi bay đi mất.

"Tôi phải đánh tiếp..." Tôi vừa khóc lóc, vừa gào mồm trách mắng Lôi Vĩ Vĩ. Tôi vẫn giằng co, vẫn cố gắng vùng vẫy, và vẫn cố khóc nhiều nhất có thể để cho vắt kiệt nước mắt.

Rồi, cậu ấy buông tay tôi ra. Tôi chuẩn bị tinh thần tiếp tục đánh, nhưng đó còn chưa đầy một tích tắc. Chính là vì khi Lôi Vĩ Vĩ vừa buông tay tôi ra, cậu ấy đã cùng gợn cánh tay còn lại của mình lên, chạm tới khuôn mặt đầm đìa nước mắt của tôi, rồi rất nhanh mà nhẹ nhàng nâng nó lên. Lôi Vĩ Vĩ cũng cúi thấp người xuống hết mức có thể, cậu ấy làm mọi cách để đặt được đôi môi của mình lên đôi môi đỏ chót bởi màu son của tôi.

Giai đoạn chuyển từ nắm chặt cổ tay tôi sẽ hôn lên môi tôi, chỉ trong vòng một tích tắc.

Rất nhanh, lời nói của tôi bị nuốt chửng, tiếng khóc của tôi bị Lôi Vĩ Vĩ cướp mất. Cậu ấy từ trước tới giờ, cường hôn, hay bắt nạt hôn vẫn là đỉnh nhất.

Tôi mở to mắt kinh ngạc hơn bao giờ hết, kinh ngạc hơn cả lần đầu tiên chúng tôi hôn nhau. Hai tay tôi hạ thấp xuống trước khi chúng trở nên bất động. Đôi mắt của Lôi Vĩ Vĩ vẫn nhắm nghiền. Đáng lẽ giờ này, tôi phải nhắm mắt và thả mình chấp nhận nụ hôn này, nhưng tôi thật sự không nhắm mắt nổi.

Đôi môi nóng bỏng của Lôi Vĩ Vĩ bao phủ lên đôi môi của tôi. Cậu ấy hôn rất dịu dàng, không thô bạo hay ngấu nghiến như tôi nghĩ. Nụ hôn lần này tôi cảm thấy ngọt ngào hơn, ấm áp hơn lần đầu tiên. Chỉ là một nụ hôn chặt hơn bình thường, chỉ là xoay đầu một cái, vẫn chỉ trao nhau hơi thở, có gì đặc

biệt đầu mà sao lại khiến tôi ngưng khóc rồi thế này?

Người ta nói, một nụ hôn cũng có thể kết nối hai tâm hồn xa lạ lại với nhau.

Người ta nói, không phải nụ hôn đầu là lãng mạn hơn những nụ hôn phía sau.

Giờ thì tôi hiểu tại sao người ta lại nói vậy rồi.

Cứ như thế, mắt tôi sụp xuống, rồi nhắm dần, và nhắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13-8: Không gian riêng tư

Tôi không những không đi mua sắm nữa mà còn được Lôi Vi Vi lái xe mô tô trở thẳng về khách sạn. Mà hình như cậu ấy sang Việt Nam mua nguyên một cái mới hay sao mà lần này tôi thấy chiếc xe nó cứ khác khác, mặc dù vẫn là màu đen. Với lại, Lôi Vi Vi vẫn chưa có bằng lái xe mô tô, nên đôi khi ngồi đằng sau yên xe, tôi cứ thấy ghê ghê. Không chỉ một lần này mà còn nhiều lần khác nữa. Huống hồ đây là đường phố Việt Nam, chẹp, dễ dàng mất mạng như chơi lắm.

Từ lúc ở khu trung tâm thương mại về đến bây giờ, ở trong cầu thang máy rộng của khách sạn nơi tôi đang ở, Lôi Vi Vi vẫn nhất quyết nhìn đi hướng khác, vẫn như khẩu chỉ vào mồm rồi hay sao mà không thốt nên lời nào. Dường như hoạt động cậu ấy đang làm chỉ có thờ, đi lại, là nhiều. Tôi muốn nói một vài lời với Lôi Vi Vi, nhưng thứ nhất là hoàn cảnh chưa phù hợp, với cả thứ hai nhìn bộ mặt lạnh lẽo như đem lại cho tôi kỉ băng hà như thế này thì cho tôi tiền ti tôi cũng không dám mở lời.

Hơ... sao mình vẫn sợ hấn thế nhỉ? Hấn tạo áp lực cho mình sao? Mà đâu phải, chính Lôi Vi Vi là người kéo tôi về cơ mà, bắt tôi chỉ đường về khách sạn, tôi cũng ngoan ngoãn làm theo hấn rất tự nhiên, sao bị coi là sợ được nhỉ?

Mà thôi, mở cái cửa chết tiệt này đi đã rồi tính. Dù sao thì vào trong phòng rồi, có không gian riêng tư hai đứa sẽ ngồi nói chuyện. Nói chuyện giải quyết êm đẹp xong, tôi sẽ đá hấn ra khỏi phòng (nếu tôi có đủ khả năng) để tránh dẫn đến những chuyện khác. Mà tôi không chắc những chuyện khác này là gì đâu đây nhé.

"Ngồi... ngồi đi." Tôi chỉ ra ghế sofa, có phần hơi lấp bắp. "Đây không phải nhà tôi đâu, không có nước uống gì để pha đâu. Cậu uống tạm nước khoáng đi." Tôi lấy ra từ tủ lạnh một chai nước lọc mang tên "Lavie" đặt ngay ngắn trước mặt Lôi Vi Vi.

"Còn đồ uống của khách sạn?"

"...À, tôi quên mất khả năng này.

"Thôi, tôi uống nước lọc cũng được."

"...Được rồi, anh cứ uống đi, thích uống nước lọc sao còn đòi hỏi thứ khác làm gì?"

Tôi thầm thở dài trong lòng, không thèm nhìn kiểu dáng Lôi Vi Vi uống nước trông ra sao, tôi quay gót bước vào phòng ngủ định xem lại đồ đạc để cất đi những thứ "đáng xấu hổ". Còn của Đình Đình thì... thôi, phòng ai người nấy lo. Tôi không cho thẳng đàn ông ngồi ngoài kia vào trong phòng ngủ là được rồi chứ gì? Nhìn giường trông... phản cảm lắm.

"Này, cô đi đâu đấy?" Lôi Vi Vi gọi giật tôi lại trước khi tôi đóng kín cửa phòng ngủ.

"Tôi á? Tôi... kiểm tra lại đồ." Tôi vội giải thích, đang định nói tiếp về cuối thì ai ngờ Lôi Vi Vi lại giơ tay lên hất tay ra hiệu cho tôi lại gần.

"Lát nữa làm, cô nhớ để bồn thiếu gia đây đợi à?" Lôi Vi Vi cứ hất tay mãi, ra hiệu mãi cứ như coi tôi là con cún cưng của hấn vậy.

Mà sau khi nghe câu nói này, tôi lại có phần sung sướng. Bởi vì chứng kiến Lôi Vi Vi trở về trạng thái bình thường như mỗi ngày, tôi không khỏi phấn khởi. Tôi thả để hấn điên điên khùng khùng sai này sai nọ câu này câu kia còn hơn là mặt lạnh như tiền, miệng cầm như hén chả nói chả rằng bất kì điều gì.

Tôi gạt nhẹ đầu, rồi lùi thủi bước ra ngoài, khép chặt cửa phòng ngủ lại rồi bước chậm rãi về phía ghế sofa nơi Lôi Vi Vi đang ngồi. Tôi thay vì ngồi cùng hấn trên chiếc ghế dài, tôi lại đặt mông xuống cái ghế đơn ở ngay đối diện hấn.

"Cô ngồi đâu đấy?"

"Tôi... ngồi đây..." Tôi giật mình, nhưng rồi cũng trả lời một câu chẳng ra hồn.

"Lại đây, bên cạnh tôi." Lôi Vĩ Vĩ đập tay vào chỗ ngồi bên cạnh hắn, mà không, ngay sát hắn.

Tôi không dám cãi, mà thực ra cũng chẳng biết nói gì, nên đành ngoan ngoãn ra ngồi sát bên cạnh Lôi Vĩ Vĩ. Một phần là cũng vì tôi nuôi nỗi nhớ mùi hương trên người cậu ấy lâu ngày, một phần cũng là vì tôi muốn ở gần cậu ấy hơn, gần nhất có thể. Để lỡ đâu ngày mai, có nhìn nhau mãi trong khoảng cách gần cũng chẳng thể chạm tới.

Tôi vừa đặt mông xuống chiếc ghế lún này, đương nhiên vẫn giữ khoảng cách chút ít, thì Lôi Vĩ Vĩ đã nhanh chóng vòng tay qua vai tôi, túm lấy cổ tôi khi gặp khuỷu tay lại, giữ thật tôi như ôm khư khư một món bảo vật vậy.

"Ahhh, Lôi Vĩ Vĩ, bỏ tôi ra." Tôi hét toáng lên, cố gắng vùng vẫy.

"Cái tội nói dối, phải bị phạt." Lôi Vĩ Vĩ nói, sau đó thổi phồng vào hai đầu ngón tay. Hình như cậu ta chuẩn bị búng trán tôi, ô nê, đừng mà!

Lôi Vĩ Vĩ bất chấp tiếng hét như lợn bị chọc tiết của tôi, vén ngược mái tóc lên rồi búng thật mạnh vào ngay giữa cái trán to của tôi. Một tiếng "tách" một cái là cả một quá trình đau đớn thể xác của tôi. Nó vừa kết thúc, tay của Lôi Vĩ Vĩ nói lỏng ra, tôi vội vàng đảo tẩu, mà không, ngã lăn ra phần đằng sau ghế, ôm trán kêu la. Huhu, sao mà cái tay hắn như hộ pháp thế, đã giữ chặt rồi tay kia búng như kiểu đấm ý.

"Lôi Vĩ Vĩ!" Tôi suýt xoa, ngồi thẳng dậy rồi gào ầm lên.

"Được rồi được rồi, Y Y ngoan!" Lôi Vĩ Vĩ cười nhăn răng, vòng hai tay ôm chầm lấy tôi, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng tôi vài cái.

"Ai ngoan chứ?" Tôi vội vàng ỉn cậu ấy ra. "Còn nữa, cậu không về à?"

"Về đâu?"

"Về... chỗ mà nhà cậu đang nghỉ." Tôi nghĩ đại nói bừa.

"À, ông bà già nhà tôi lúc đám cưới mới đến, tôi và chị Diệp Diệp và Trần Hạo Nam sang trước." Lôi Vĩ Vĩ thở mạnh ra, rồi ngả lưng ra phần lưng ghế êm ái đằng sau.

"Trần Hạo Nam sao cũng đến à?" Tôi ngạc nhiên hỏi.

"Đương nhiên, tôi đi đâu cậu ta ở đây mà." Lôi Vĩ Vĩ bừa môi rồi gắt gỏng. "Mà Y Y, cô ngồi sát vào đây." Hắn tay khoát tay như gọi chó. Mà tôi là chó chứ còn ai vào đây?

Tôi lắc đầu.

Lôi Vĩ Vĩ vẫy thêm vài cái. Tôi vẫn kiên quyết lắc đầu.

Rồi hắn không vẫy nữa, mặt vẫn nhìn vào tôi. Tôi vẫn thẳng thừng nhìn vào đôi mắt của hắn.

Và một... hai...

"Ahhh!" Tôi lại hét lên như xé vải khi bị Lôi Vĩ Vĩ nhảy lên vỗ lấy để ôm. Cậu ta lại vòng tay qua vai tôi, kéo tôi ép sát mặt vào lồng ngực phập phồng của mình. Lôi Vĩ Vĩ ngả lưng ra ghế, còn tôi ngồi bên cạnh thu chân lại, nằm trong người hắn gọn lỏn như một con mèo con. Tôi hoảng sợ rú lên như điên, nhưng không hiểu sao ngay sau đó, tôi lại bật cười khanh khách. Chiếc ghế sofa rất rộng, tuy hai đứa không nằm hẳn ra nhưng cũng không sợ bị lún xuống đất khi nằm dài.

"Phải ngoan thế này chứ." Lôi Vĩ Vĩ xoa đầu tôi, làm cho tóc tôi rối hơn tổ chim. Rồi hắn tựa đầu lên đầu tôi, cầm lấy cổ tay tôi bắt tôi ôm lấy hắn. Tôi cũng mỉm cười, rất tự nhiên ôm chặt Lôi Vĩ Vĩ.

Cậu nhắm mắt, tôi cũng nhắm mắt. Cả hai cùng mỉm cười mãn nguyện.

Hai người cứ thế chìm sâu vào trong giấc ngủ bình yên. Giấc ngủ này như cơ hội ngàn năm có một, chỉ một lần này thôi. Tôi sợ rằng sau này, chúng tôi không chỉ không thể đường đường chính chính hẹn hò, mà còn không được ôm nhau ngủ như thế này. Tôi muốn thời gian ngừng lại, để chúng tôi có thể mãi mãi ở trong một giấc ngủ đẹp hơn bao giờ hết như thế này, và trong một không gian riêng tư hiếm có.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13-9: Bắt đầu hẹn hò

Tôi cũng không rõ mọi chuyện diễn ra sau giấc ngủ êm đềm đó là như thế nào, nhưng bây giờ đã là buổi sáng của ngày hôm sau. Chỉ còn nốt ngày hôm nay và ngày mai nữa thôi, còn ngày kia chính là một ngày trọng đại, là lễ cưới của bố tôi với mẹ Đình Đình - cô Hàn. Đình Đình và chị Diệp Diệp sẽ vẫn ở lại khách sạn đó cho tới tối nay mới đi lên Bà Nà. Còn tôi và Lôi Vĩ Vĩ, hai đứa đã quyết định sẽ đi chơi với nhau.

Hay nói cách khác, hẹn hò.

Lôi Vĩ Vĩ nói muốn dành một ngày trọn vẹn và trọn vẹn bên cạnh tôi trước khi hai ông bà "ác quỷ" giáng trần. Ngày mai Lư Thiên Hoàng sẽ cho người tới đón tôi lên Bà Nà để chuẩn bị trước. Tôi cũng không rõ tại sao bố mẹ cậu ấy lại cho phép cậu ấy ở bên cạnh tôi, chẳng biết nữa. Nhưng tôi lại càng không muốn hỏi, bởi vì tôi không muốn phá hỏng ngày lành tháng tốt nhất năm này. Tôi hi vọng ngày hôm nay sẽ trở thành kỉ ức đẹp nhất trong cuộc đời tôi. Kể cho dù ngày mai ngày kia tôi không được nhìn thấy cậu ấy nữa, không được ôm cậu ấy nữa, nhưng tôi cũng cam lòng.

Căn biệt thự hai tầng được tô điểm bởi một màu trắng xóa với những khung cửa sổ viền đen nổi bật lên khỏi một vùng mưa tuyết. Nó nằm ngay đối diện với con sông Vu Gia quanh năm ngày tháng uốn khúc quanh co cho một dòng nước trong vắt phản chiếu ánh nắng mặt trời. Nơi đây nằm ngay gần với đình Bà Nà, rõ ràng là một nơi thuận tiện để đi lại cho ngày mai. Căn biệt thự khoác trên mình một chiếc áo mới toanh, không giống như đã xây cách đây năm năm trước như Lôi Vĩ Vĩ đã nói. Nó đẹp mà kiêu sa, ngang ngược mà hùng vĩ, là tâm điểm của một chùm cây cối và những căn nhà cấp bốn và nhà ống mái đỏ xung quanh. Tôi đứng gần căn nhà trong gang tấc, nhìn thấy khuôn mặt mình và Lôi Vĩ Vĩ đang in hình lên tấm cửa kính đối diện, bản thân tôi vẫn không tài nào tin được rằng tôi và Lôi Vĩ Vĩ sẽ thực sự ở đây.

"Đây là nhà do chị Diệp Diệp xây, để cho thuê." Lôi Vĩ Vĩ mở cửa cho tôi đi vào. "Lúc này là lúc hết hạn hợp đồng nên chị ấy nói chúng ta có thể đến ở." Rồi sau đó, tôi thì đi đứng nguyên một chỗ nhìn toàn cảnh tầng một ở trong căn biệt thự, còn Lôi Vĩ Vĩ đang sau đang vác hành lí vào và đặt ngay cạnh khoanh ghế sofa.

Không chia phòng cố định, từng gian từng gian chỉ ngăn cách với nhau bằng những bức tường gần như trong suốt hoặc bằng những giá tủ đựng đồ trang trí phong phú. Đa số những bức tường bao bọc căn nhà có tới một nửa là bằng cửa kính, làm sáng cả không gian trong nhà, làm sự sinh động được tăng thêm phần nào. Bộ ghế sofa màu trắng cùng với những chiếc gối màu xám có kẻ những đường hoa văn nhiều màu sắc nằm ngay cạnh cửa ra vào, hướng về phía sân vườn um tùm cỏ cây, xanh mát rười rượi. Tôi đứng mãi, nhìn mãi, đắm chiều ra phía mà sofa đang quan sát, đúng là thấy rất thú vị. Thảo nào tôi luôn tự hỏi tại sao những chiếc ghế sofa lại thích ánh sáng tới như vậy.

"Em thích không?" Lôi Vĩ Vĩ đứng ra bên cạnh tôi, cúi thấp người xuống rồi đặt hai tay nắm lên thành ghế sofa, nhìn tôi mỉm cười.

Tôi mỉm cười rồi gật nhẹ một cái, cười thật tươi đáp lại Lôi Vĩ Vĩ. Cả hai chúng tôi đều đặt ánh mắt của mình lên một thân cây to với vòm lá rất rộng mà tôi không hề biết tới tên.

"Mà Y Y này." Chợt Lôi Vĩ Vĩ lên tiếng.

"Gì vậy?"

"Tôi hơn em một tuổi đó."

"Thì sao?" Tôi khẽ chau mày.

"Thì em nên xưng hô cho đúng."

Tôi không tỏ vẻ ngạc nhiên cho lắm, chỉ chớp mắt nhìn Lôi Vĩ Vĩ một hồi rất lâu như nhận ra được ý gì đó cùng sáng lên bên trong cả hai người. Và cuối cùng, tôi cũng cho hai tay ra sau lưng, rồi nhún nhẹ vai và mỉm cười.

Sau đó, một buổi hẹn hò đầu tiên đã chính thức bắt đầu. Đơn thuần cái buổi gọi là hẹn hò này chỉ là dành thời gian cho nhau, cùng hưởng sự riêng tư, ở tại một chỗ, chứ không phải đi đây đâu đó như các cặp đôi khác. Tôi và Lôi Vĩ Vĩ chỉ nghĩ đến nhau, đâu có nghĩ tới những đám đông ồn ào xuất hiện không cần thiết. Đúng vậy, ở thời điểm nào, ở không gian nào, chỉ cần là Lôi Vĩ Vĩ tôi cũng có thể thấy hạnh phúc ngay trước mắt.

Hình như hơi sến thì phải...

Ừ, kệ sến đi, tôi đang nghĩ mà, có ai đọc được suy nghĩ của tôi đâu?

Tôi đi bên cạnh Lôi Vĩ Vĩ, khoác chặt cánh tay chắc khỏe của anh. Như nhảy chân sáo, tôi cất bước trong sự hân hoan. Hai bên nơi chúng tôi đang đi là một dãy bán hàng dài của khu chợ ven sông này. Những tiếng kêu gọi náo nhiệt, những tiếng mở hàng ầm ĩ và những tiếng nài nỉ mặc cả của người dân như là chìa khóa mở ra cánh cửa tâm hồn phía trước của tôi. Những âm thanh này xáo trộn lại với nhau không chỉ có đơn thuần là vậy, mà còn khiến tôi cảm thấy được sự ấm no hạnh phúc nơi đây.

Tôi dường như không thấy mục đích chúng tôi ở đây là để mua bán nữa, mà là để hưởng thụ những điều gì tốt đẹp nhất đang diễn ra.

"Lôi Vĩ Vĩ, người ta đang chơi gà kia." Tôi rí rít kêu lên, lắc mạnh cánh tay của Lôi Vĩ Vĩ đứng bên cạnh.

Rồi tôi kéo Lôi Vĩ Vĩ ra phía đó, xem chơi gà một cách hứng thú. Hai con gà trống mỗi con một vẻ nhưng lại cạnh tranh hết sức lực, không ai chịu ai. Những người dân đứng vây quanh tạo thành một hình tròn đều hô hào một cách náo nhiệt, ầm ĩ và thậm chí điên cuồng. Tôi không hiểu họ lấy gà ở đâu ra để chơi, nhưng chỉ cần quan tâm tới những thứ đang diễn ra là đủ, bởi vì nếu muốn biết nguồn gốc thì sẽ phải rẽ khúc qua nhiều con đường nữa.

Lúc con gà trống phía bên phải, là con có màu lông không bắt lửa như con còn lại, bắt đầu gục xuống, trận chiến đã đến hồi kết. Tuy nhiên, lúc tôi buồn

rầu định quay ra than với Lôi Vĩ Vĩ thì đột ngột, tôi chẳng thấy anh ở bên cạnh tôi nữa. Tôi ngạc nhiên, kiễng chân nhìn ngó xung quanh nhưng lại mãi chẳng thấy anh đâu cả. Tôi có chút hơi lo lắng, bắt đầu cất bước đi quanh chợ tìm Lôi Vĩ Vĩ.

Chợ không lớn, nhưng người lại nhiều. Nhưng cho dù thế nào đi nữa, Lôi Vĩ Vĩ cũng như một ngọn hải đăng. Giữa một vùng biển trời mênh mông rộng lớn, trong khoảng không không thể tìm tới điểm cuối cùng, tôi chắc chắn vẫn sẽ nhìn thấy anh.

Quả nhiên, tôi đã nhìn thấy Lôi Vĩ Vĩ, anh ấy đang chống hai tay lên đầu gối, quay nửa người lại về phía tôi, nói gì đó với lũ trẻ tầm ba bốn đứa, hai trai hai gái, lăm lăm bần đất thấp bé chưa cao tới đầu gối Lôi Vĩ Vĩ. Tôi hiểu kì, vội vàng cười tươi roi rói tiến lại gần.

Tôi đứng từ đằng sau, đưa hai tay giờ cao che lấy đôi mắt đằng trước của Lôi Vĩ Vĩ, làm cho cậu ấy dừng nói.

"Hihi!" Tôi cười híp mí. "Là em đây."

"Không thấy anh đang bận sao?" Lôi Vĩ Vĩ đứng thẳng dậy, nói.

"Anh nói tiếng Trung sao bọn nhóc hiểu được?" Tôi phì cười, rồi cúi xuống hỏi mấy em nhỏ một cách nhẹ nhàng. "Các em từ nãy giờ có hiểu anh ý nói gì không?"

Ngay lập tức, bọn trẻ đó lắc đầu một cách ngậy thơ. Lôi Vĩ Vĩ thì ngệt mặt ra, hết nhìn tôi lại đến nhìn lũ trẻ con.

Tôi cố gắng nhịn cười, rồi nói tiếp với những đứa trẻ. "Anh ấy muốn hỏi cách em có muốn ăn chút gì đó không." Tôi tình cờ nghe được câu thoại của Lôi Vĩ Vĩ lúc lại gần anh, nên dịch lại cho bọn nhỏ hiểu. Tôi không biết lí do tại sao Lôi Vĩ Vĩ lại hỏi bọn nhỏ như vậy, nhưng nguyên nhân là gì tôi cũng không cần biết, bởi vì Lôi Vĩ Vĩ giờ đây đã thực sự thay đổi rồi.

"Có có có!" Bọn nhóc nghe xong thì cười nhả mặt nhe răng, đồng thanh hô lớn.

Sau đó, khi về nhà tôi nghe Lôi Vĩ Vĩ kể, bản thân mới hiểu ra rằng lũ trẻ tuy bần thiêu nhưng đáng yêu đó là trẻ mồ côi, chính là những đứa trẻ lớn lên không có tình thương từ cha mẹ. Bọn nhóc ở trong một cô nhi viện cách khu chợ một cây số đi bộ, dường như rù nhau lẫn trốn đến nơi này để được ăn đồ ăn ngon. Khu chợ có một khu dành riêng cho bán thực phẩm làm sẵn, có lẽ bọn trẻ đang nhắm đến khu đó, tiếc là chưa tìm được.

Lôi Vĩ Vĩ thấy bọn trẻ đứng giữa đường, loay hoay không biết làm gì nên mới chạy ra giúp. Nhưng vì anh ý không biết nói tiếng Việt nên cứ cố giải thích mãi mà bọn nhóc cứ đờ người ra như pho tượng. Nghĩ tới đây tôi lại thấy buồn cười, nhưng sự thật là lòng tốt của Lôi Vĩ Vĩ làm tôi cảm động tới suýt nhảy lên bá cổ anh.

Lôi Vĩ Vĩ xuất thân là xã hội đen, gia tộc mấy đời làm ăn bất hợp pháp, khó khăn lắm mới leo lên được vị trí thứ nhất.

Nhưng ai nói làm xã hội đen là không được trở thành người tốt?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13-10: Những giây phút quý giá

"Đầu tiên, thái nhỏ nấm..." Tôi vừa đọc hướng dẫn ở chiếc Ipad trước mắt, rồi cẩn thận cầm con dao mới toanh sắc nhọn lên bằng tay phải, tay còn lại cầm nắm hương, giữ chặt để chuẩn bị "hạ đao cắt cổ".

Lôi Vĩ Vĩ đứng bên cạnh, tựa người vào bếp, từ nãy giờ cầm Ipad để đứng tầm mắt của tôi cho dễ nhìn, cứ mỉm cười nhìn tôi suốt từ nãy giờ. Tôi muốn xua đuổi anh ra khỏi phòng bếp cho bớt mất tập trung nấu nướng, nhưng có anh ở cùng có lẽ vui hơn nhiều.

"Em chắc là muốn làm món này không đấy?" Lôi Vĩ Vĩ nhìn lại màn hình Ipad, rồi thắc mắc cúi xuống hỏi tôi.

"Chắc, nó nói là dễ làm mà." Tôi gạt đầu, và thành công trong việc cắt miếng nấm đầu tiên. Gần như là người tôi đã vã mồ hôi ra, còn tay thì ướt sũng như vừa mới nhúng nước vậy.

"Anh sẽ đợi ném vị."

"Cứ chờ đi."

Thái nhỏ nấm, dưa leo và cà rốt xong, tôi thả từng nguyên liệu một vào nồi rồi lược chín từng thứ một. Lôi Vĩ Vĩ như phụ tá đầu bếp, nghe theo mọi lời sai vặt của tôi, tôi bảo đi lấy cái này thì đi, tôi bảo cầm thì cầm, tôi bảo ném thì ném. Nói chung như một con cún con vậy. Thịnh thoảng anh vẫn không để yên được hai bàn tay của mình, phải vươn ra néo má tôi một cái mới chịu thôi. Mà không, trên đầu tôi đủ mọi thứ trò vẫn không chịu thôi.

Nhưng rồi cuối cùng, tôi cũng làm xong món sushi, một cách vô cùng hoàn hảo. Hơn nữa, đây lại còn là tháp cơm sushi tám tầng nha, thật tự hào quá đi

mất!

Lôi Vĩ Vĩ cầm một chiếc thìa sạch lên, rồi dùng mặt lõi của nó xoa lên một bên má của tôi. Tôi lúc này đang rửa tay, liền nổi khùng hất toàn bộ nước trên tay lên mặt Lôi Vĩ Vĩ. Không hiểu điều gì khiến anh vừa tức mà vừa cười như vậy, nhưng tôi sau khi "động thủ" thì chạy ra khỏi bếp ngay lập tức. Lôi Vĩ Vĩ vội vàng đuổi theo tôi, miệng kêu gào. Không phải như những lần kêu gào lớn tiếng khác, mà lại rất nhẹ nhàng chứa đầy sự vui đùa và hạnh phúc bên trong đó.

Bên dưới mái nhà được gọi là "tình thương", ẩn sâu trong ngôi nhà một thứ đặc biệt gọi là "niềm vui", từng tiếng cười, từng tiếng gọi vang cùng phát lên như một bản nhạc tình yêu nhẹ nhàng, êm dịu nhưng lại khiến bao nhiêu trái tim đón ngả. Không phải buồn bã, mà là quá vui vẻ tới mức khiến người nghe phải ghen tị. Những âm thanh người người tưởng chừng như rất đời thường, nhưng người ta đâu có biết được những ý nghĩa sâu xa nằm bên trong nó? Bởi vì một âm thanh chính là một nốt nhạc của cảm xúc.

"Á!" Lôi Vĩ Vĩ nhanh chóng bắt được tôi, ôm chặt tôi từ đằng sau. Tôi giật mình, hét ầm lên một cái rồi lại cười đến đau cả bụng. Ngay khi Lôi Vĩ Vĩ nhất quyết không chịu buông tôi ra, tôi liền xoay người lại, đối mặt với anh và đáp lại cái ôm của anh mà không hề ngần ngại, cứ như chúng tôi đã làm việc này cả ngàn lần rồi vậy.

Lôi Vĩ Vĩ lùi lại, cổ tình ngã xuống chiếc ghế sofa mịn màng hơn làn da em bé, kéo theo cả tôi xuống cùng. Khi cả hai đã nằm trọn vẹn trên chiếc ghế sofa, tôi nằm bên trong, dựa đầu vào ngực Lôi Vĩ Vĩ, rồi cả hai tay choàng lấy siết chặt anh. Lôi Vĩ Vĩ nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán tôi. Sau đó, anh tựa cằm lên đỉnh đầu của tôi, từ từ nhắm mắt lại và chìm đắm trong sự hạnh phúc chưa từng có này.

Được ôm Lôi Vĩ Vĩ là điều tôi thật sự không hề ngờ tới.

Được Lôi Vĩ Vĩ ôm là điều mà tôi lúc nào cũng mơ tới.

Nhưng rồi, trong khi hai người cùng chìm trong sự yên lặng của tình yêu, từ tận đáy lòng tôi lại nảy lên một thứ cảm xúc. Nó gọi là sợ hãi.

Tôi rất mãi nguyện với ngày hôm nay, cả ngày chúng tôi sẽ nhìn nhau mãi, trêu đùa nhau, cười đùa mãi mà không hề thấy chán. Tuy nhiên, thời gian trôi nhanh lắm, nhất là vào những khoảnh khắc tuyệt đẹp nhất của cuộc đời. Tôi chợt nghĩ tới ngày mai, một ngày không được ở bên cạnh Lôi Vĩ Vĩ, sẽ thành như thế nào? Tôi chợt thấy sợ hãi, sợ vì ngày mai sẽ không được bơi thỏa thích trong sự sung sướng ngọt ngào này, sợ rằng một tương lai sắp tới sẽ không còn hình bóng anh ở bên.

Thời gian đau khổ hóa ra lại rất dài, thời gian vui vẻ hóa ra lại rất ngắn. Một ngày mà cứ như một lần chớp mắt vậy. Chỉ sợ mỗi lần mở mắt ra là tôi sẽ không còn được thấy Lôi Vĩ Vĩ nữa.

Tôi muốn ngày nào cũng như thế này, tôi muốn ngày nào cũng sẽ được giải bày lòng mình với anh.

Chỉ muốn mãi bên anh!

Lôi Vĩ Vĩ đã nói với tôi, đừng nghĩ tới ngày mai vội, hãy chỉ tập trung cho hôm nay, hãy tạo nhiều kỉ niệm nhất có thể, để cho dù mai này có chia ly, cũng tuyệt đối không quên được nhau, kể cả có bị ngăn cấm, kể cả có chết.

Di Khuê nói tôi còn bé, không hiểu được thế nào tình yêu.

Đúng, tôi không hiểu được thế nào là tình yêu. Nhưng chính tình yêu của Lôi Vĩ Vĩ dành cho tôi đã giúp tôi hiểu ra. Và tôi nghĩ Lôi Vĩ Vĩ cũng vậy. Lôi Vĩ Vĩ đã cho tôi biết được thế nào là cảm giác khao khát muốn được ở bên người mình yêu.

Tôi sợ khi phải buông Lôi Vĩ Vĩ ra.

Tôi rất sợ.

"Y Y!" Lôi Vĩ Vĩ gọi tôi ý ới từ trong phòng ngủ khi tôi vừa mới bước ra khỏi phòng tắm, tóc vẫn còn ướt sũng.

"Gì vậy?" Tôi hơi ngạc nhiên khi thấy anh đang cầm một chiếc máy sấy và một cái lược.

"Sấy tóc."

Tôi ngồi ở trên ghế trước bàn phấn, còn Lôi Vĩ Vĩ thì giúp tôi sấy khô tóc. Tôi nhắm mắt lại, nghe theo từng tiếng ù ù khó chịu của chiếc máy sấy. Không hiểu sao, tôi tự nhiên lại thấy thích nghe tiếng của chiếc máy sấy, ồn kinh khủng, nhưng vẫn mỉm cười để nguyên cho Lôi Vĩ Vĩ bật tới mức to nhất để sấy tóc cho khô.

Tóc tôi vốn xoắn tự nhiên, tóc mỏng nhưng vì hơi bông lên trông rất dày. Lôi Vĩ Vĩ kiên nhẫn ngồi chải tóc tôi cho thật tử tế, rất nhẹ nhàng để không làm tôi đau. Rồi anh túm tóc tôi lại, buộc ngang vai một cách cẩn thận và đẹp đẽ. Tôi đeo kính vào, rồi nhìn vào trong gương, thấy mình khá khác gì cả, nhưng bỗng nhiên lại thấy tự tin hơn về ngoại hình của mình.

"Anh học buộc tóc ở đâu vậy?" Tôi cười, quay đầu lên hỏi anh.

"Đương nhiên là anh tự biết rồi."

Nghe câu trả lời này, tôi đã tự thừa biết rằng Lôi Vĩ Vĩ chắc phải gian khổ lắm mới học được cách buộc tóc cho con gái đây, lại còn chải tóc nữa chứ.

"Y Y, tại sao em lại chọn tới đây ư? Để tiện lên Bà Nà à?" Lôi Vĩ Vĩ xoay ghế của tôi ra, làm cho tôi ngồi đối diện với anh. Anh vừa nói, hai tay vừa nắm chặt lấy hai bàn tay bé nhỏ của tôi.

Lúc đầu, Lôi Vĩ Vĩ có hỏi tôi thích ở biển hay về vùng ngoại ô, tôi đã trả lời là muốn vùng về ngoại ô, cách xa biển một chút.

"Ồ biển có hoàng hôn, có bình minh, chúng ta có thể cùng nhau ngắm." Lôi Vĩ Vĩ nói. "Em không thích sao?"

"Không phải là không thích ở biển, cũng phải là để đi Bà Nà cho gần." Tôi đáp lại một cách chậm rãi. "Em muốn cùng anh làm một việc gì đó khác."

"Tại sao?"

"Em và Hàn Băng Vũ đã cùng nhau ngắm cả hai rồi." Tôi bĩu môi.

"Cái gì? Thăng bánh bèo đó dám rủ em đi ngắm hoàng hôn và bình minh á?" Lôi Vĩ Vĩ bỗng sùng cồ lên làm tôi giật bắn cả mình. "Tên đó chán sống rồi sao?" Lôi Vĩ Vĩ lại trở về với một Lôi Vĩ Vĩ cứng đầu, trẻ con và nóng tính như trước kia, khiến tôi chỉ biết ôm bụng mà cười phá lên.

"Em chưa nói xong mà." Tôi cố nhịn cười, điều hòa hơi thở nhịp nhàng rồi bắt đầu nói tiếp. "Em muốn cùng anh làm một việc gì đó đặc biệt hơn để có thể lưu lại mãi trong kí ức, mà không hề liên quan gì tới Hàn Băng Vũ cả. Bởi vì đối với em, được ở bên anh là điều còn tuyệt vời và quý giá hơn ngắm bình minh và hoàng hôn." Tôi siết chặt bàn tay Lôi Vĩ Vĩ, nói một cách dứt khoát để cho anh hiểu được tình cảm tôi dành cho anh lớn lao như thế nào.

Lôi Vĩ Vĩ nhìn tôi một hồi rất lâu, ánh mắt biểu hiện rõ sự cảm động và yêu thương. Anh đưa một tay lên vuốt nhẹ nhàng một bên má của tôi. Tôi nhoen miêng cười, ngược lên nhìn vào sâu hơn trong đôi mắt đó của anh. Rồi Lôi Vĩ Vĩ cúi xuống thấp hơn, thấp hơn nữa, tôi từ từ nhắm mắt lại, đợi chờ cho đến khoảnh khắc đôi môi của anh chạm lên môi tôi.

Và rồi rất nhanh, đôi môi anh như bao trọn cả đôi môi của tôi. Lần này, anh nâng đầu tôi lên và hôn một cách nồng nhiệt. Tôi bám chặt lấy vai anh, đáp lại nụ hôn. Hơi thở ấm nóng từ cơ thể của anh như đang truyền lại toàn bộ cho tôi. Tôi muốn sát lại gần anh hơn một chút, muốn hôn anh lâu hơn một chút, muốn cả hai cứ ở ở nguyên vị trí này lâu hơn một chút. Cho dù tôi có ngạt thở mà chết, hai từ "hối hận" sẽ tuyệt đối không khiến tôi cảm nhận được cái ý nghĩa của chính nó.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14-1: Chuẩn bị cho đám cưới

Sáng hôm sau, lúc những chú chim còn đang hót vang lúi lo chào đón những tia nắng mới, chiếc xe của tài xế riêng của Lưu Thiên Hoàng đang chờ Đình Đình đỗ ngay dưới sân nhà, sát mép bên bờ sông đang chảy xiết. Tôi đứng trên ban công tầng hai, hai tay siết chặt lấy nhau. Đôi chân của tôi như không muốn rời đi, nó cứ đứng nguyên một chỗ dù cho tôi có muốn quay lưng lại. Tôi thật sự không muốn phải rời xa Lôi Vĩ Vĩ, tôi thật sự muốn ở cùng anh thêm một chút nữa, dù chỉ là một phút.

"Đằng nào anh cũng sẽ gặp em ở đám cưới." Lôi Vĩ Vĩ từ đằng sau bước ra, ôm chầm lấy tôi. "Đừng buồn nữa."

"Nhưng anh sẽ bị giám sát chặt chẽ, em có muốn nhìn anh cũng không được." Tôi mỉm cười chua chát.

"Em nghĩ anh thực sự muốn để em đi sao?"

Câu hỏi này, tôi không trả lời anh nữa, bởi vì bản thân tôi cũng biết anh chắc hẳn cũng sẽ đọc được lòng tôi, nghe được tiếng nói từ trái của tôi thốt ra.

Xuống nhà dưới, tôi và Đình Đình đứng ở cách một khoảng khá xa với chiếc xe ô tô, nơi Lôi Vĩ Vĩ và chú tài xế đang cất gọn hành lý của tôi. Tôi chả biết nói gì, cũng không có tâm trạng để nói, chỉ nhìn xuống dòng sông bên dưới, tự dưng có ý định muốn nhảy xuống đó rồi chết đuối. Đương nhiên chỉ là tự nhiên nghĩ ra, chứ tôi thật sự không có muốn làm vậy.

"Không ai biết việc cậu ở đây với Lôi Vĩ Vĩ đâu. Mà có thể có người biết, nhưng tôi cũng không rõ." Đình Đình vừa nói, vừa vỗ nhẹ một bên vai của tôi.

"Tôi không quan tâm có ai biết hay không, tôi chỉ không muốn đi vào lúc này." Đình Đình vút dứt lời thì tôi đã nói chen vội vào.

Đình Đình thở mạnh ra, quay người hướng về phía dòng sông. "Chắc có lúc nào đó, bố mẹ Lôi Vĩ Vĩ cũng sẽ hiểu ra thôi."

Tôi không thể khóc, cũng như ngồi bệt xuống đất làm nũng không muốn đi. Tôi chỉ cảm thấy một thứ gì đó trong người tôi đang đốt cháy từng bộ phận trong cơ thể. Cảm giác bị thương, tức giận, day dứt, nhớ nhung như một cơn mưa dội về, khiến trái tim thổn thức không yên. Sống mũi tôi cay cay, nhưng không thể cho ra nổi một giọt nước mắt. Bụi có bay vào mắt, cũng không làm cho một giọt nước chảy ra. Chỉ là, tất cả đều đang bị nén lại trong lòng tôi, không thể nào thoát ra được.

Đến lúc ngồi trên chiếc xe ô tô rồi, sau lúc hình bóng Lôi Vi Vi đã khuất dạng ở đằng sau, cơn mưa này vẫn mãi không thể bị gạt đi. Tôi và Đình Đình im lặng, mỗi người nhìn ra một hướng cửa sổ bên ngoài ngắm phong cảnh thiên nhiên hùng vĩ bên ngoài. Và kể cả khi tôi và Đình Đình cùng ngồi với một nhóm trẻ con ồn ào khác ở trong cáp treo, sự thương nhớ Lôi Vi Vi lại ngày một lớn lên trong lòng tôi. Dù xung quanh có ồn ào đến mấy đi chăng nữa, dù cho thiên nhiên bên ngoài có đang cố gắng xoa dịu vết thương sâu hoắm trong lòng tôi đi, nhưng nó vẫn để lại sẹo, một vết sẹo trường tồn với thời gian.

Tôi như người mất hồn, đến lúc nhìn thấy Lưu Thiên Hoàng và cô Hàn cũng không cảm nhận được một chút cảm giác nào khác. Đình Đình thì chạy ngay tới ôm chầm lấy hai người, còn tôi thì đứng nguyên ở một chỗ, bàn tay nắm chắc quai chiếc vali tới nỗi toát cả mồ hôi. Tôi nhìn ba người họ, nhưng bộ não lại hướng về phía Lôi Vi Vi. Trước mắt tôi là một dòng kí ức hiện về, từ những nụ cười vui vẻ nhất của hai chúng tôi, tới những hành động trẻ con của cả hai. Tôi muốn khóc, ít nhất là để giải bày nỗi lòng, ít nhất là để cho những thứ cảm xúc này giải thoát. Trong lúc đau khổ nhất, không khóc được là thứ khiến con người còn đón đau hơn. Nó cũng giống như lúc bị kẹp ngón tay cả cánh cửa tủ vậy. Không rút ra được thì càng ngày càng đau, còn khi đã rút ra được thì vẫn cảm thấy đau, nhưng lại nhẹ lòng hơn rất nhiều.

"Trúc Y, con làm sao vậy?" Cô Hàn đã ra hỏi han tôi từ lúc nào, bên cạnh là ông bố Lưu Thiên Hoàng và Đình Đình. "Con không khỏe chỗ nào sao?"

Tôi chớp mắt vài cái, rồi lắc nhẹ đầu để xua tan đi những kí ức đó, cất tạm nó ở một ngăn nhỏ nào đó trong trái tim. Tôi ổn định lại tinh thần, thở mạnh ra một cái rồi mới gượng cười. "Không sao, con không sao ạ. CHI là hơi choáng đầu thôi ạ."

"Được rồi, bây giờ về resort nghỉ ngơi." Bố lên tiếng, vỗ nhẹ đầu tôi một cái rồi xách vali hộ tôi. "Đi thôi! Tầm ba tiếng nữa chúng ta sẽ đi ăn trưa."

Sau khi ăn trưa, thay vì về khách sạn đánh một giấc thật say, tôi và Đình Đình được đưa đến chỗ tổ chức đám cưới. Chính là khoảng đất rộng chuyên tổ chức những sự kiện lớn nằm ở ngay trung tâm của resort. Nó được trang hoàng rất bắt mắt, với tông màu chủ đạo là màu trắng. Những bông hoa giả đủ loại sắc màu được treo trên thành của mỗi đầu của một hàng ghế ở hai bên. Một lễ đường hoàn hảo trong trí tưởng tượng của tôi thật sự đã được đặt ra ngoài thực tế rồi. Những thứ này chắc đều là do cô Hàn sắp xếp và chỉ đạo thì mới đẹp như thế này chứ. Còn bố tôi thì, mắt nhìn thăm mĩ hơi tệ, chẹp.

Tôi thật sự thấp thoáng ngợp trước hình ảnh này. Tôi chưa bao giờ tới đám cưới của ai mà lòng lầy và hoành tráng tới như vậy. Thực ra thì tôi chưa từng đi dự lễ cưới của ai cả thì đúng hơn. Nhưng mà nói chung, lễ đường này giúp tôi xua tan đi được phần nào nỗi buồn. Tôi đứng ở dưới vòm hoa hình cánh cung, nhìn từ bãi cỏ xanh mướt chưa có tấm thảm trắng tinh trải lên rồi nhìn lên nơi mục sư đứng, chỗ sân khấu rộng lớn nơi sắp có hình ảnh của một chàng chú rể già dặn đứng.

Không hiểu sao, tôi lại thấy nhớ Lôi Vi Vi, rất rất nhiều. Tôi muốn hỏi, liệu bây giờ anh có đang nhớ tôi da diết như tôi bây giờ không?

Tôi đứng ở đầu con đường lung linh dẫn lên sân khấu, trên tấm thảm màu đỏ sắp được phủ một vùng hoa trắng, đối diện với nơi chú rể đứng. Chẳng biết vì gì mà tôi lại nhìn thấy Lôi Vi Vi đang mặc một bộ vest, đứng đó tươi cười.

Và cậu ấy đang nhìn tôi.

Tôi không biết mai sau mình và Lôi Vi Vi có thể đến được với nhau không, như nếu trong trí tưởng tượng của tôi, Lôi Vi Vi là chú rể, thì hãy xin để cho tôi chìm đắm trong sự tưởng tượng này, mãi mãi không bước ra ngoài hiện thực.

Lôi Vi Vi...

Có nói cái tên này cả ngàn lần, tôi cũng chẳng thấy điểm gì chán.

"Trúc Y, cậu... khóc à?" Đình Đình không biết từ đâu đi tới, bỗng xuất hiện ngay trước mặt tôi, kinh ngạc không nên lời suýt xoa nhìn tôi.

"Hả? À... không..." Tôi khịt mũi một cái, rồi đưa tay lên chạm vào hai bên má, đúng là thấy có gì đó ướt ướt. "Chỉ là... tự dưng bị chảy nước mắt thôi."

"Thế chảy nước mắt khác gì với khóc?" Đình Đình hỏi.

Tôi ghen con nhà bà lời luôn.

"Này, đừng bảo cậu khóc vì xúc động quá nhé? Thôi thôi, để dành nước mắt cho ngày mai đi, không phải..."

Chưa kịp để Đình Đình nói xong, tôi quay lưng về phía nhỏ và bước đi về phía trước, không nói một câu nào.

"...lúc này." Đình Đình ngờ ngác ở phía đằng sau lí nhí nói xong câu thoại đi ngược hoàn toàn với tâm trạng của tôi.

Tôi chẳng quan tâm đến cái đám cưới của Lưu Thiên Hoàng và cô Hàn, bởi vì mỗi lần nhìn thấy Lưu Thiên Hoàng là tôi vẫn nhớ tới mẹ. Mà khi đã nhớ tới mẹ, tôi thực sự không muốn bị kịch gia đình của hai người lúc trước lặp lại trên dòng chảy số phận của tôi.

Thật sự không muốn nghĩ tới kết quả tình yêu của tôi và Lôi Vi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14-2: Cái tên "Lôi Vĩ Vĩ";

Đám cưới sắp được diễn ra, cô dâu chú rể phù rể phù dâu đã đều chuẩn bị xong hết, chỉ đợi giờ lành phút tốt giây ngoan tới nữa là mọi thứ sẽ đi vào bắt đầu. Một sự khởi đầu mới này sẽ mãi mãi là một dấu ấn quan trọng trong quyển sách kí ức của tôi, bởi vì nó mang lại nhiều kỉ niệm vui, buồn lẫn lộn, không tài nào tách chúng ra được, đặc biệt là khi nam chính là Lưu Thiên Hoàng còn nữ chính là Hàn Tiểu Thuần.

Đáng lẽ tôi phải làm phù dâu, nhưng vì tinh thần tôi đang bị tuột dốc tới mức nghiêm trọng nên nhường chức này cho Đinh Đinh. Đinh Đinh rất vui vẻ nhận lời, còn dặn dò tôi bình tĩnh ngồi nhìn cô ấy tiến vào lễ đường trước. Nhưng xong rồi, lúc trước khi bước vào lễ đường tầm mười phút, nhớ lại đến tìm tôi đang đứng giúp việc nhỏ nhặt ở trong hậu trường.

"Tôi không làm phù dâu nữa đâu." Đinh Đinh nói.

"Há?" Tôi kinh ngạc suýt thì hét ầm lên, nhưng may mà được Đinh Đinh bịt miệng lại. Tôi gạt tay nó ra trước khi mình ngộp thở cho tới chết và hỏi. "Sao lại thế?"

"Vì Hàn Băng Vũ là phù rể."

"Há?" Tôi lại một lần nữa kinh ngạc suýt thì hét ầm lên.

"Hic, Trúc Y, làm ơn làm phúc đi, ai đòi lại để cho hai anh em tiến vào lễ đường như thế bao giờ!" Đinh Đinh nũng nịu nhảy tung tung như con thỏ, mặt mày nhăn nhó, giọng nói mè nheo cầu khẩn tôi.

"Có phải anh em ruột nhau..."

"Điên à, là anh em họ." Tôi chưa nói xong Đinh Đinh đã chen vào mồm.

"Dù sao đi chăng nữa tôi cũng không làm đâu." Tôi một lần nữa khẳng định lại cho Đinh Đinh nghe cho thật thủng, rồi định bụng ôm hai cây pháo bước đi.

"Ế này, cậu muốn biết lí do Hàn Băng Vũ đồng ý làm phù rể là gì không?" Đinh Đinh gọi giật lại.

"Là gì?" Tôi chẳng mấy tò mò, nhưng vì Đinh Đinh đã nói vậy nên tôi cũng không còn cách nào khác ngoài việc quay lại và nghe ngóng.

"Vi tưởng cậu làm phù dâu, nên anh ấy mới làm phù rể đó."

Dẫu sao thì, tôi vẫn đang yên vị ngồi ở ngay hàng ghế đầu tiên dành cho nhà trai, ngáp ngáp dài đợi đến lúc cửa lễ đường mở. Phía hàng ghế bên kia, là một loạt các thiếu gia tiểu thư đài các con nhà giàu đang ngồi trò chuyện rôm rả. Tôi đảo mắt một hồi, nhìn xung quanh mà không thấy bóng dáng của Lôi Vĩ Vĩ đâu cả. Rõ ràng cậu ấy nói là sẽ đi, sao bây giờ mặt mũi như bốc hơi thế này?

Lẽ nào, vụ việc tôi và Lôi Vĩ Vĩ vụng trộm trong căn biệt thự của chị Diệp Diệp đã bị phát hiện, nên Lôi Vĩ Vĩ mới bị bố nhốt ở nhà, không cho đi để lỡ đâu có gặp mặt tôi?

Ừm, có thể lắm. Có khi lát nữa ông ta sai người "thuốc mê" tôi rồi quăng tôi ra sọt rác không thương tiếc ấy chứ!

Nhưng mà dù gì thì tôi cũng hi vọng Lôi Vĩ Vĩ đừng tìm cách trốn ra ngoài, nếu không mọi chuyện sẽ còn tệ thêm nữa.

Bỗng, điện thoại trong chiếc túi xách màu đen hợp tông với bộ váy xuong màu đen điểm xuyết kim cương lấp lánh của tôi chợt rung lên bần bật. Tôi vì ý thức được mình cần tắt chuông khi thời khắc quan trọng diễn ra nên đã để máy trong chế độ im lặng, nhưng thế đứcch nào mà máy lại rung như động đất thế này?

Lúc tôi lôi được cái điện thoại ra, thì cuộc gọi tới từ một số lạ đã tắt ngay lập tức. Tôi không định gọi lại, nhưng khi định cất vào thì lại nhận được một tin nhắn từ số lạ đó: Gặp tôi ngoài sảnh chính.

Ừa... là ai vậy? Sao lại biết số tôi mà nhắn?

Nhưng sắp đến giờ rồi, có kịp không? Hay không đi nữa, dù gì thì cũng có biết là ai đâu?

Ừ, thôi không đi nữa.

Nhưng số lạ đó lại gửi tin nhắn đến cho tôi. Tôi tức giận mở ra xem cái tên khốn đó nhắn gì mà nhắn lảm thế.

"Là tôi, Lôi Vĩ Vĩ."

Lôi... Vĩ Vĩ sao? Tôi mở to mắt nhìn màn hình điện thoại, xem chút nữa thì đánh rơi máy điện thoại xuống sàn.

Tôi vội vàng xách túi lên lút chuồn ra ngoài bằng con đường nhanh nhất mà để qua mắt mọi người, chính là cánh cửa dẫn vào hậu trường. Trong lòng nao nức muốn gặp được chủ nhân của số lạ đó, chính là Lôi Vĩ Vĩ. Có lẽ cậu ấy có đến dự đám cưới, nhưng lại tự mình lên đi một mình để gặp mặt tôi, chứ không phải bị nhốt như tôi nghĩ.

Ra đến ngoài sảnh chính, tôi ngó ngang ngó dọc, thờ hồn hà hồn hèn để tìm kiếm Lôi Vĩ Vĩ, nhưng thật sự điên đầu, bởi vì tôi chẳng thấy bóng dáng người con trai nào cao lớn như cậu ấy đứng ở xung quanh đây cả.

Lạ nhỉ...

"Trúc Y!" Một giọng nói bản chất đã không thuộc về một người đàn ông vang lên ở ngay đằng sau lưng tôi. Tôi có phản giật mình, nhưng cũng giữ cho sắc mặt bình tĩnh mà từ tốn quay lại.

"Chị Ái Tâm?" Tôi hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy chị một tay cầm điện thoại một tay vẫy vẫy gọi tôi, trên môi nở nụ cười xinh xắn.

"Xin lỗi em nhé, chị phải lấy tên Lôi Vĩ Vĩ ra để em đi ra ngoài." Chị Ái Tâm cười hiền, chấp tay lại làm mặt vẻ xin lỗi.

Tôi vẫn bình thản giữ nguyên nét mặt, không cười không lườm, chỉ chăm chăm nhìn vào chị Ái Tâm với vẻ kì lạ, vô cùng khó hiểu.

"Em đi theo chị nhé, chị thực sự có việc gấp cần nói với em."

"Nhưng mà lễ cưới sắp bắt đầu..."

"Chỉ vài phút thôi." Chị ngắt lời tôi.

Thế là tôi đành cúi đầu, lặng lẽ đi đằng sau chị Ái Tâm. Khuôn mặt chị ấy ăn bận không quay về hướng tôi, nên biểu cảm trên gương mặt đó của chị lúc này là như thế nào, tôi không hề biết dù chỉ một chút.

Nhưng mà, tôi có cảm giác rất là lạ, cực kì lo lắng.

Lôi Vĩ Vĩ gì chứ, chị ấy sao lại biết dùng cái tên của cậu ấy để gọi tôi ra ngoài cùng nói chuyện? Có một chuyện gì đó không ổn đang xảy ra. Theo tôi biết thì ngoài Đình Đình và chị Diệp Diệp ra thì chẳng ai biết rằng tôi và Lôi Vĩ Vĩ đã lén lút gặp nhau cả.

Mặc dù biết rõ, nhưng tôi vẫn cố gắng bước tiếp, sâu hơn vào trong bóng tối, để tìm hiểu rõ nguyên nhân.

Chị Ái Tâm và tôi đã đi bộ một quãng dài, băng qua bao nhiêu căn nhà sàn hai tầng truyền thống bên trong resort, đã qua mất mười lăm phút. Càng đi tôi càng nghĩ mình nên sớm quay lại từ đầu, nhưng bây giờ để bỏ chạy thì đã không kịp nữa rồi.

Đằng sau resort chính là một tòa khách sạn, gồm hai mươi tầng đứng sừng sững giữa một rừng resort vây quanh. Đây là khách sạn của một chủ khác, và chị Ái Tâm đã dẫn tôi đi qua một lối chui chó hình vuông bị cò che. Chị Ái Tâm từ đầu đến cuối chẳng quay mặt lại nhìn tôi một lần nào, khiến tôi càng ngày càng thấy lo lắng hơn. Chị Ái Tâm muốn nói chuyện với tôi rất nhanh, nhưng hà cớ gì phải dẫn tôi tới một nơi cách xa lễ đường như thế này?

Đi vào trong thang máy, tôi nới gót chị bước vào theo. Lúc này, tôi đã nhìn thấy khuôn mặt của chị, một khuôn mặt lạnh lẽo mà tôi chưa từng nhìn thấy, vô cảm, ngăn chặn mọi ánh nhìn từ người khác. Chị không nói gì cả, cẩn thận bấm tầng 19, rồi chiếc thang máy rục rịch đi lên. Tôi thần thờ, hoảng sợ đứng sát ra góc thang máy, hồi hộp chờ đợi chuyện gì sắp xảy ra.

Tĩnh!

Chiếc thang máy mở ra, tách sang hai bên. Chị Ái Tâm dẫn tôi vào căn phòng mang số 1906 nằm ở góc trong cùng của dãy hành lang bên trái. Quá yên tĩnh, khiến tôi nghe được rõ mồn một tiếng tim đập, tiếng thở hổn hển và tiếng bước chân trên nền đá cứng, làm cho bụng tôi bỗng sôi lên cuộn cuộn. Chị Ái Tâm dáng lưng thẳng, lấy từ ví ra một cái thẻ khóa phòng, quẹt một lần để mở cửa.

"Em vào trước đi." Chị Ái Tâm mỉm cười. Tôi hít thở thật sâu rồi cuối cùng cũng bước vào trong.

Chị Ái Tâm theo tôi bước vào, rồi khóa cửa phòng, chốt lại, cứ như sợ bị ai đó đột nhập vậy. Tôi đứng như trời chồng ngay giữa căn phòng rộng thênh thang, trên tấm thảm lông mát lạnh mà êm ái. Nhưng điều này chẳng thể nào xua tan đi cảm xúc lo âu trong lòng tôi, đang ngày một lớn dần lên.

"Chị Ái Tâm..." Tôi mở miệng.

"Ngồi đi đã, Trúc Y!" Chị Ái Tâm mặt đang vô cảm xúc bỗng cười tươi roi rói, ngồi xuống chiếc ghế sofa rồi chỉ chỉ tay vào chiếc ghế đơn đối diện.

"Sao chị lại biết... lấy Lôi Vĩ Vĩ ra để gọi em?" Tôi không cử động gì ngoài nói mồm, đôi mắt kiên định chăm chăm nhìn vào chị Ái Tâm.

Chị Ái Tâm đang cười, sau khi nghe câu hỏi của tôi xong thì mặt xụ xuống, tất cả các cảm xúc của chị trở về con số 0. Chị không còn giả vờ rạng rỡ như lúc trước nữa, mà hoàn toàn trở về con người thật của mình, lạnh lùng, tàn nhẫn, đáng sợ như bây giờ vậy. Chỉ cần nhìn khuôn mặt của chị là tôi có thể nhận ra mọi thứ.

Bị nói trúng tim đen, liệu chị sẽ nói lại gì?

"Ồ, Trúc Y, em thông minh đấy."Chị Ái Tâm nhếch miệng cười, trừng mắt lên nhìn tôi. "Chắc hẳn bây giờ, em cũng biết con người thật của chị rồi."Chị nhướn mày, nói một cách vô cùng thân nhiên. Kiểu cách nào hoàn toàn, hoàn toàn quá phù hợp với chị ấy.

"Chị Ái Tâm!"Tôi tức giận, nhấn mạnh từng chữ.

"Muốn biết tại sao chị bảo em gọi chị là "Ái Tâm" không?"Chị phớt lờ, cúi đầu rót trà từ trong ấm đã được chuẩn bị sẵn từ trước, vẫn còn hơi nóng khi tôi nhìn thấy khói nghi ngút bay lên.

Tôi im lặng, cơ thể cảm giác như đang tan chảy, đôi mắt dưng dưng nhìn chị chờ đợi một câu trả lời nào đó có hi vọng hơn.

"Là bởi vì..."Chị ngừng đầu, nhìn tôi trực diện mặt với mặt. "... để cô quên mất đi tôi mang họ "Điều" đó."

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14-3: Kỷ niệm bị vò nát

Điều Ái Tâm..

Đúng rồi, sao tôi có thể quên mất chị ta là người của dòng họ Điều, một trong ba gia tộc xã hội đen lớn nhất Trung Quốc chứ?

Cái lần mà chị Ái Tâm nói với tôi, hãy tạo khoảng cách với Hàn Băng Vũ, có lẽ cũng đủ để làm nên một Điều Ái Tâm của ngày hôm nay.

Tại sao chứ? Hóa ra từ trước tới giờ, những gì tôi nhìn về chị, những gì tôi nghĩ về chị, những gì chị làm với tôi, đều là giả tạo, đều là sự dối trá sao?

Sao chị có thể...

"Ngồi đi, Trúc Y. Tôi có một thứ muốn đưa cho cô xem đây."Chị Ái Tâm dứt lời, chị nâng tách trà lên rồi nhấp một ngụm nhỏ nóng hôi hổi. Tôi dờ dẫm nhìn khuôn mặt thân nhiên, bình tĩnh không một khiếm khuyết của chị, bỗng thấy mình so với thế giới này, thậm chí còn bé hơn một hạt bụi.

Tôi rót cuộc vẫn ngồi yên vị xuống chiếc ghế mềm mại, quan sát kĩ Điều Ái Tâm lấy từ trong ví ra thứ gì đó, nhưng tôi chỉ có thể thấy mặt sau. Tôi đã đoán ra nó ngay, chính là những bức ảnh, nhỏ thôi, ngang bằng với một tờ tiền, nhưng không hiểu sao những bức ảnh vô danh đó lại khiến tôi chột cảm thấy tức ngực khó thở.

Bức ảnh? Không lẽ nào...

"Đây!"Điều Ái Tâm bày ra trước mặt một loạt những bức ảnh, vừa nhìn thoáng qua đã thấy quen thuộc.

Tôi kinh ngạc vỡ lấy tất cả, vội vàng cầm lên, xem xét kĩ từng bức ảnh một, lật từng tấm một, xem đến hoa cả mắt. Cảm xúc hoang mang, rối rắm hiện tại đang đều xuất phát từ trái tim tôi mà ra.

Đây chẳng phải là... ảnh chụp của tôi với Lôi Vĩ Vĩ lúc ở căn nhà đó sao?

Tay trong tay, ôm ấp, cùng nói chuyện, cùng đi chơi, cùng cười đùa, tất cả đều bị chụp lại sao?

Không thể nào, chị Diệp Diệp nói đảm bảo riêng tư một trăm phần trăm cơ mà? Sao Điều Ái Tâm có thể vô duyên vô cớ đi chụp lại toàn bộ, không nói một hành động nào thế?

Mất tôi đã mù chưa? Sao lại thế này?

Tôi lật đi lật lại, xem đi xem lại, nghĩ đi nghĩ lại, cũng không thể tìm ra nổi nguyên nhân tại sao Điều Ái Tâm lại có những bức ảnh này.

Tôi xem đến điên cuồng, rồi dừng lại ở tấm ảnh tôi và Lôi Vĩ Vĩ đang cùng đi bộ ở ngoài chợ. Hai bàn tay tôi nắm chặt hai rìa của bức ảnh, run run rẩy rẩy bóp ngày càng chặt hơn. Mắt tôi mở to tới mức như muốn rơi ra, hai hàm răng nghiến chặt lại, mọi thứ không thể ngừng cử động.

Không được... không được, chuyện của tôi và Lôi Vĩ Vĩ sao có thể bị bại lộ dễ như vậy?

Từng giọt nước mắt của tôi là chả rơi xuống khuôn mặt rạn rở của tôi và Lôi Vĩ Vĩ bên trong tấm ảnh. Tôi không thể khóc thành tiếng mà chỉ dám nuốt nó ngược lại vào trong. Để nước mắt chảy ra là đã đủ đau, để cơ thể rung lên không ngờ đã đủ khiến tôi cảm thấy sợ hãi. Tôi cũng không biết làm cách nào để cho nước mắt mình ngừng chảy sau khi để nó tự do.

"Cứ xem kĩ đi, Trúc Y. Sau này cô không còn cơ hội để nhìn lại **những kỉ niệm đẹp đẽ** này đâu."Điều Ái Tâm mỉm cười híp mí, bề ngoài trông thật tươi sáng, mà thực ra tâm hồn thì lại độc địa, thâm hiểm thậm chí còn hơn cả Đường Thiên Thu.

Những người đâm sau lưng còn đáng khinh hơn những người thẳng thắn mà đâm trước ngực.

Lúc tôi nhận ra thì đã thấy tám ảnh trên tay tôi đã bị bóp mép xiêu vẹo, không thành hình nữa trên chính hai bàn tay của tôi.

Những kỉ niệm này, đã bị chính bàn tôi hủy hoại, khiến nó trở nên rách nát như thế này. Cũng tại tôi lúc đó bất cẩn, và cũng tại tôi bây giờ nhìn thấy những bức ảnh này.

"Chắc cô đang tự hỏi tại sao tôi lại có những tám ảnh này phải không?" Điều Ái Tâm cười khẩy một cái. "Tôi nói cho cô biết, lực lượng nhà họ Điều còn lớn mạnh hơn nhà họ Lôi, bởi vì một nửa nhà họ Lôi, đã thuộc về nhà họ Điều rồi."

"Cái gì?" Tôi nhúm mày khó hiểu.

"Cô biết đấy, Lôi Diệp Diệp, cũng mang dòng máu xã hội đen trong người." Điều Ái Tâm nói, mắt mở trừng trừng như đang đe dọa tôi. "Những bức ảnh này tôi có được, là nhờ những thành phần như thế đó."

Đoàng!

Trời quang mây tạnh, ngày lành tháng tốt, không thể nào có mưa được. Cớ sao tôi lại nghe thấy tiếng sấm vừa đánh ngang tai?

Ý của Điều Ái Tâm là sao cơ chứ?

Là... chị Diệp Diệp làm những việc này ư?

"Không thể nào!" Tôi gằn giọng.

"Sao lại không thể? Ngay từ đầu, đây là một kế hoạch để lật đổ nhà họ Lôi." Điều Ái Tâm nói.

Nhà họ Điều là dòng tộc đứng thứ hai ngay sau nhà họ Lôi. Tôi tưởng họ sống rất bình yên, nhưng không ngờ bên trong nội bộ lại có những chuyện như thế này. Chị Ái Tâm còn vốn thân với Lôi Vĩ Vĩ từ hồi còn nhỏ, mặc dù hai người như chó với mèo vậy. Nhưng tôi cứ ngỡ rằng họ thật sự thương mến nhau, ai biết rằng điều này sẽ xảy ra?

Còn chị Diệp Diệp, tôi tưởng chị rất quý em trai ruột của mình. Tình cảm chị em trong nhà của Lôi Vĩ Vĩ dành cho chị Diệp Diệp tôi biết quá rõ. Nhưng lí do gì lại khiến chị ấy làm những điều như thế này?

Chị Diệp Diệp, rất ghét nhà họ Lôi, chính gia đình của mình.

Có lẽ, đây là lí do duy nhất phù hợp.

Lôi Diệp Diệp muốn giúp chúng tôi, hóa ra không phải vì quý mến gì hai người chúng tôi, mà là để thực hiện một kế hoạch thâm độc.

Chị Diệp Diệp...

Nước mắt ngắn dài khác nhau, tôi ước rằng bây giờ mình chỉ đang mơ.

Tất cả những lời chị Diệp Diệp nói, đều là phục vụ cho kế hoạch, tất tần tật.

"Nhà họ Điều chúng tôi đồng ý giúp Lôi Diệp Diệp làm chủ cả gia tộc Lôi, đương nhiên, sẽ phải nhường một khoảng cho nhà họ Điều rồi." Điều Ái Tâm đắc ý bật cười. "Bây giờ mới biết, có nói cho ai cũng không kịp rồi!"

"Điều Ái Tâm, sao chị có thể..." Tôi phẫn nộ, ném tung tất cả những bức ảnh sắp bị vò nát ở trên tay lên không trung, rồi gào ầm lên.

"Tôi nói rồi, thế giới bây giờ không có gì là không thể, và cũng chẳng có gì là đáng tin." Điều Ái Tâm nhấn mạnh từng lời nói của mình, để cảnh báo tôi rằng đây là một sự thật phũ phàng, vốn dĩ từ đầu đã không phải là một sự tương tượng.

"Lôi Vĩ Vĩ..." Tôi bật khóc thành tiếng, tựa trán lên hai bàn tay, cúi xuống nức nở mà khóc.

"Có trách thì trách Lôi Diệp Diệp đã phản bội các người." Chị Ái Tâm cầm lấy ví, đứng dậy, cất cái giọng lạnh lùng mà tàn nhẫn lên. "Lúc này cô cứ ngoan ngoãn ở trong này đi. Đừng nghĩ tới việc trốn thoát hay cầu cứu. Sau lễ đính hôn của tôi và Hân Băng Vũ, khi kế hoạch thành công, cô sẽ được thả ra. Chúng tôi hứa sẽ cho cô một khoản tiền để ngậm miệng."

"Các người định làm gì Lôi Vĩ Vĩ?" Tôi hét lên.

"Hơ hơ, cô nghĩ gì thì là vậy đó." Điều Ái Tâm cười vang, rồi quay gót bước về phía cửa ra vào.

Nhìn cánh cửa sập lại, tôi chợt cảm thấy vô vọng. Tôi ngửa người ra lưng ghế, ngẩng đầu nhìn trần nhà, đầu óc quay cuồng khiến tôi không còn nhìn rõ bóng đèn cam ở ngay phía trên. Tôi còn không buồn ra đứng ở cửa gào thét đòi sự tự do.

Tôi không có cách nào để thoát ra, cũng không có cách nào để gọi người giúp đỡ. Tôi chỉ có thể ngồi đây hi vọng rằng có ai đó sẽ nhớ đến tôi, đi tìm tôi, cứu tôi thoát khỏi căn ngục này.

Điều Ái Tâm, chị ta đúng là một con quỷ.

Điều Ái Tâm, chị ta đúng là một con quỷ hai mặt.

Còn nữa...

Lôi Diệp Diệp, chị ấy là một người tốt.

Lôi Diệp Diệp, chị ấy là một người tốt nhưng lại đứng sau một con quỷ hai mặt.

Tôi không biết mình nên tin ai nữa, chẳng còn ai trên thế gian này để tôi thật sự nhìn nhận và bảo "à, đó là người tốt".

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14-4: Bộ mặt thật

Tôi không ngờ rằng, khi xem lịch được treo sẵn ở trong phòng khách sạn, đã tròn một tuần trôi qua một cách phí phạm.

Điện thoại của tôi hết pin, mà kể cả có pin thì cũng không làm được gì cả, bởi vì Điều Ái Tâm hình như đã lên lúc tôi để điện thoại lại để đi làm việc, cô ta đã vứt sim đi, cắt mạng máy của tôi. Ở đây lại không có wifi nữa, điện thoại của tôi đã trở nên vô dụng.

Đồ ăn được làm sẵn bày sẵn trong tủ lạnh, trước khi ăn chỉ việc hâm nóng lại bằng lò vi sóng là xong. Mỗi sáng sớm là có một người phụ nữ mặc bộ đồ công sở đến để đặt thức ăn cho một ngày vào trong tủ lạnh. Điều Ái Tâm chuẩn bị đầy đủ cho tôi như vậy, chắc cũng không muốn tôi chết, bằng một cách nào đó tôi vẫn còn giá trị.

Quần áo tắm rửa ngày nào cũng có người giặt. Tôi thậm chí còn được bố thí mỗi ngày một bộ quần áo ngủ và một bộ quần áo dạo phố bình thường. Toàn là hàng hiệu cả! Lúc đầu tôi nhìn mà mê mẩn, định bụng khi thoát ra sẽ giấu đi và mang về nhà, nhưng nhớ tới đây là đồ bố thí của Điều Ái Tâm, tôi lập tức suy sụp mọi hi vọng.

Ba ngày trôi qua rồi, sáng dậy lúc mười giờ, ăn xong lúc mười một giờ, xem tivi đến mười hai giờ, rồi đi ngủ trưa đến ba giờ, ăn chiều và xem tivi đến năm giờ, tắm rửa đến sáu giờ, ăn tối đến bảy giờ, xem tivi đến mười một giờ, xong đi ngủ đêm. Ngày nào cũng làm lặp qua mấy cái hoạt động này khiến tôi phát điên, phát rồ, sắp vào trại thương điên được rồi.

Nhưng mà thật sự không có ai đến cứu tôi sao? Chẳng lẽ họ bị tẩy não về sự tồn tại của tôi rồi? Hay là Điều Ái Tâm và Lôi Diệp Diệp đã khống chế được tất cả mọi người?

Xoạch! Một thứ tiếng gì đó vang lên ở ngoài cửa giống như là tiếng quẹt thẻ để mở cửa.

Cạch! Rồi tiếp theo là tiếng mở cửa.

A, có ai đó đến cứu tôi sao?

Trong khi tôi đang ngồi vắt chân vắt vẻo, đôi mắt không đeo kính nhìn cái gì cũng mờ đang hướng ra phía tấm cửa kính lớn ngay bên cạnh chiếc giường đôi lớn. Bầu trời không có một đám mây, phủ đầy những tia sáng rực rỡ lên khuôn mặt tôi. Tay phải của tôi đang với lấy gói bông ngô bên cạnh, rồi đưa lên miệng nhai nhồm nhoàm. Nhưng rồi, khi nghe thấy tiếng cánh cửa đó mở, tôi cố gắng nhét hết đồng còn lại của gói bông vào mồm, ngồi bật dậy phui tay phui chân, chưa kịp chỉnh lại đầu tóc thì cái người mờ cửa đang đi tới, đứng ngay trước mặt tôi.

Khi tôi nhìn thấy người đó, bông ngô của tôi như muốn rơi ra khỏi miệng, nhưng may mà tôi kịp nhai.

"Trúc Y..."

"Anh... Chính?" Tôi suýt thì hét lên, không ngờ rằng thiếu gia họ Khương lại đi cứu mình thay vì một nhân vật nào đó mà tôi nghĩ về nhiều hơn.

"Mau chuẩn bị đi, anh sẽ đưa em đi." Anh Chính nói trong vội vàng.

"Đi đâu ạ?" Tôi tò mò hỏi.

"Đương nhiên là về resort rồi. Có rất nhiều chuyện đã xảy ra." Anh Chính nói, rồi quay lưng lại đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Tôi hít thở thật sâu, vén hết mái tóc bông xù ra đằng sau, hai tay chống nạnh. "Mấy được tự do rồi Diệp Trúc Y, tự do rồi." Tôi tự nói với lòng mình, rồi nhanh chóng đi thay quần áo, chải tóc.

Tôi vừa mới mở cửa ra khỏi phòng, thì bàn tay to lớn cũng như rất thô bạo của anh Chính lập tức lôi tôi một phát ra khỏi phòng, rồi kéo tôi đi rất nhanh. Tôi không còn có thời gian để nghĩ tới việc anh ấy nắm chặt cổ tay tôi quá khiến tôi đau, mà là tôi mở to mắt trong sự choáng ngợp khi thấy dọc cả một hành lang khách sạn chính là những người vệ sĩ mặc vest. Họ không đứng hay ngồi, tất cả đều đang nằm, cứ như vừa bị đánh hạ vậy.

Hả? Vậy là... anh Chính một mình xử lí hết tất cả hầu cận của bà Diêu Ái Tâm sao?

Tôi đưa ánh mắt thối nắc lên nhìn gương mặt của anh Chính, thấy anh không có bất kì biểu cảm lạ lùng nào, chỉ có hướng thẳng về phía trước mà đi. Tôi chợt thấy ngưỡng mộ anh.

Anh Chính cùng tôi đi bộ trở lại resort bằng con đường bình thường, chứ không phải lối chui chỏ như của Diêu Ái Tâm. Vừa đi, cái tính kiên nhẫn của tôi không hề sợ tò mò ngó một giấc ngon, mà nó lại đánh thức sự tò mò đấy, sai khiến cho nó chạy lục đục trong cơ thể tôi, từ não xuống chân.

"Anh Chính, chuyện gì đã xảy ra vậy?" Tôi hỏi.

"Tiệc tàn, mọi thứ bị phá hết rồi." Anh Chính trả lời.

"Cái gì?" Tôi giật mình thốt lên.

Suốt cả chặng đường đi không xa lắm, nhưng tôi cũng đủ hiểu tình hình hiện tại. Theo lời anh Chính kể, lễ đính hôn của Hàn Băng Vũ và Diêu Ái Tâm vừa diễn ra. Khi mọi người còn đang hưởng thụ những món ăn ngon trên bàn tiệc, say sưa trò chuyện, xã giao với nhau thì một tai họa bất ngờ ập đến. Có một nhóm người bị mặt cầm theo nhiều loại súng đã xông vào. Quân số của chúng rất đông, dễ dàng tản ra khắp mọi nơi trong resort và khống chế được tất cả mọi người. Tôi còn bất ngờ hơn nữa khi biết rằng Diêu Ái Tâm ban lệnh cấm tất cả mọi người đem theo vệ sĩ hay vũ khí vào trong bữa tiệc. Lí do là để giảm bớt sự căng thẳng, thù địch giữa từng phe phái. Chính vì điều này, nên tất cả mọi người, ngay cả ông trùm lớn nhất nhà họ Lôi cũng quy hàng. Tôi chợt cảm thấy nhẹ nhõm khi biết tin Lôi Vĩ Vĩ không đi dự lễ đính hôn này.

Anh Chính nói, Diêu Ái Tâm đã dốc hết sức bảo vệ mọi người nhưng cuối cùng vẫn bị bọn chúng bắt đi cùng với bố mẹ của Lôi Vĩ Vĩ. Bọn chúng chính là nhằm vào dòng tộc Lôi.

Tôi cười nhạt, muốn nhổ toẹt một bãi nước bọt ra đường. Cô ta, xứng đáng với danh hiệu quỷ hai mặt đấy.

Giờ thì bước đầu kế hoạch của Diêu Ái Tâm đã thành công, cô ta định làm gì tiếp theo?

Về đến resort, đã không còn một ai tại nơi tổ chức buổi lễ đính hôn. Rất nhiều hành khách trong resort đang bình luận, bàn tán về an ninh của resort này. Tôi nhận ra đây là một điều cực kì bất lợi đối với việc kinh doanh của Lưu Thiên Hoàng. Không hiểu ông ta đâu rồi nhỉ?

Kia rồi, Lưu Thiên Hoàng cùng với bà Hàn Tiểu Thuần, một số người khác, bao gồm cả Đinh Đình, Đường Thiên Thu, Cao Ngọc Ảnh và một cô gái lạ mặt khác đang cùng dọn dẹp lại hiện trường. Một số lao công và phục vụ có lẽ đã chạy mất dép, hoặc là nấp ở đâu đó không chịu ra ngoài.

Nhưng... Hàn Băng Vũ đâu rồi nhỉ?? Cả Triệu Ánh Nguyệt nữa.

"Tất cả khách mời tham gia buổi lễ này, đều đã vac hành lí đi ra sân bay đón chuyến về Trung Quốc rồi. Chuyện này cũng đã diễn ra cách đây gần một giờ đồng hồ." Anh Chính nâng tay phải lên nhìn đồng hồ. "Hơn nữa, Lôi Vĩ Vĩ đang bị truy lùng."

"Sao ạ?" Nhắc tới Lôi Vĩ Vĩ, tôi hét âm lên.

"Cậu ta là át chủ bài. Nếu Lôi Vĩ Vĩ bị bắt, bọn chúng coi như thành công." Anh Chính nói với giọng rất nghiêm trọng, cứ như thế giới sắp sụp đổ vậy. Mà cũng đúng, đối với tôi, Lôi Vĩ Vĩ mà chết, thế giới của tôi sẽ còn thậm tệ hơn cả việc bị sụp đổ.

"Làm thế nào để cứu Lôi Vĩ Vĩ bây giờ?" Tôi lo lắng, sống mũi cay xè, đôi mắt chưa gì đã đỏ hoe như muốn nổ tung.

"Đi theo anh, chúng ta ra ngoài nói chuyện, nghĩ cách để đi cứu Lôi Vĩ Vĩ." Anh Chính nói, kéo tôi ra ngoài.

Đứng ở một nơi khá vắng vẻ, cơn gió dịu hiu hiu dọn sạch tất cả những bầu không khí hỗn loạn ở thế giới bên ngoài. Ánh đèn chớp chòm cùng với chiếc ghế đá lâu ngày khiến cho mọi thứ trở nên lạnh lẽo hơn.

"Anh Chính, lúc em mất tích, có ai đi tìm em không?" Tôi hết chịu nổi, đành buột miệng hỏi câu chẳng liên quan này.

"Có chứ, mọi người rất lo lắng cho em đó." Anh Chính nói. "May mắn mà anh đã tìm được em, anh cũng thông báo với mọi người rồi."

"À à..." Tôi gật gù hiểu ra.

"Trở về chuyện cũ, Lôi Vĩ Vĩ rốt cuộc sẽ bị bắt bởi vì cậu ấy là người thừa kế duy nhất toàn bộ tài sản khủng lồ của nhà họ Lôi. Nếu Lôi Vĩ Vĩ chết, đương nhiên những tên nhỏ nhặt khác sẽ được hưởng thụ." Anh Chính vắt hai chân lại.

"Lôi Vĩ Vĩ... sẽ bị giết sao ạ?" Lần này thì nước mắt tôi thật sự chảy xuống, rơi lã chã xuống chiếc ghế khô khan bụi bặm. Giọng tôi run run, tưởng chừng

như không thể cắt thành lòi.

"Nhưng mà, bố mẹ của Lôi Vĩ Vĩ là hai người chưa hoàn toàn có đủ tiềm năng làm con tin." Anh Chính chau mày lại, đưa tay lên vuốt cằm.

Tôi chăm chú nhìn anh, quyết không rời ánh mắt dù chỉ một tích tắc. Tôi sợ rằng, một tích tắc thôi cũng đủ khiến cho mọi thứ đi vào diệt vong, tôi sẽ bỏ lỡ một điều gì đó vô cùng quan trọng.

"Anh nghĩ..." Anh hạ tay xuống, chợt mỉm cười híp mí, khuôn mặt đó quay sang nhìn tôi. "Em có đủ khả năng nhất đó."

Tôi đang từ lo lắng, chờ đợi mòn mỏi, thì sau khi nghe xong câu nói đầy tà mị này, tôi sợ hãi tròn mắt nhìn anh Chính.

Rồi bất thành linh, có hai tên đô con, từ đâu nhảy vọt ra. Chúng tóm chặt hai cánh tay của tôi, rồi một tên đưa tay lên dùng chiếc khăn mùi xoa tẩm đầy thuốc mê dí chặt lên miệng tôi, khiến cho tôi vùng vẫy không nổi, chỉ có thể phát ra những tiếng "ư ư" như một con cún sắp bị làm thịt.

"Hahahaha!" Khương Hạ Chính cười lớn, mù mắt trong sự thâm độc của chính bản thân. "Đến giờ này, em vẫn tin anh sao, Diệp Trúc Y?"

Tiếng nói của hắn ta nhỏ dần. Hình ảnh trước mặt tôi cũng mờ dần theo từng tích tắc. Tôi quá buồn ngủ, chân tay mềm nhũn không chút sức lực. Tiếng cười của Khương Hạ Chính vẫn vang vọng lại hai bên tai tôi, kể cả khi tôi có ngất lịm đi vì tác dụng của thuốc mê.

Một lũ khốn nạn!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-5: Hội ngộ

Lúc tôi tỉnh dậy thì tôi hoàn toàn nhận thức được rằng mình đang ngồi trong một chiếc xe ô tô, bị kẹp giữa hai tên vệ sĩ lực lưỡng. Trong xe không bật đèn, nhưng tôi vẫn biết người ngồi ở ghế phụ phía trên chính là Điều Ái Tâm, một con quý.

"Điều Ái Tâm..." Giọng tôi có phần ngái ngủ, nhưng vẫn cố tỉnh táo để gọi.

"A, cô tỉnh rồi hả?" Điều Ái Tâm bật đèn trong xe lên, quay xuống mỉm cười nhìn tôi. "Nhanh thật, cô mới thiếp đi được có bốn lăm phút thôi đó."

Đã bốn lăm phút trôi qua rồi? Chuyện gì đã xảy ra trong quãng thời gian tôi ngủ vừa rồi? Tôi muốn hỏi, nhưng cổ họng lại không thể thốt ra thành tiếng.

"Tôi sẽ cho cô biết tình hình, và sau đó cô phải nghe theo mệnh lệnh của tôi." Điều Ái Tâm nói.

"Sao tôi phải làm vậy?" Tôi lườm ngược cô ta, cười khinh một cái.

"Nếu cô không làm vậy..." Điều Ái Tâm bấu môi, nhún vai thản nhiên một cái. "E rằng gia đình bạn bè của cô cũng không xong đâu!"

Tôi thấy kinh tởm trước sự đe dọa của Điều Ái Tâm. Tôi hoàn toàn biết cô ta có khi đã phái người đến nhà dì chú, chỉ trông chờ vào tôi có cứu được họ hay không. Những cái cách bỉ ổi này mà dùng để khống chế người khác. Điều Ái Tâm, cô ta thật sự đã không còn là con người nữa rồi, ngay cả con quý đội lốt thiên thần cũng không còn xứng đáng với cô ta nữa.

Tôi cắn chặt môi khiến cho nó thâm tím lại. Một phần là để ngăn cho nước mắt trào ra một cách nhục nhã, hai là đoán suy nghĩ, cắt đứt lương tâm để đưa ra quyết định. Nếu tôi nghe theo lời cô ta, có lẽ những người xung quanh tôi sẽ không hề hấn gì. Nhưng nếu tôi làm vậy, Lôi Vĩ Vĩ... sẽ ra sao?

Tôi phải làm thế nào bây giờ?

Nhưng rồi cuối cùng, cảm giác như Trái Đất đã ngừng quay, tôi ngẩng đầu lên nhìn trực diện vào ánh mắt sắc xảo của Điều Ái Tâm. "Tôi... phải làm gì?"

Tôi lặng lẽ ngược đầu nhìn lên tấm bảng điện tử cho biết mình đang ở tầng mấy bên trong cầu thang máy. Rồi, tấm bảng đó nhòe đi. Mũi của tôi như vừa bị quẹt mù tạt lên, cay không chịu nổi. Tôi cúi xuống nhìn nền đá bên dưới, nước mắt không ngừng tuôn trào ra ngoài. Từng giọt từng giọt tí tách như những hạt mưa vô chủ, rơi đầm xuống phía dưới. Có những hạt vẫn còn lưu luyến, bám chặt lấy má, lăn dài mà không chịu rơi mất.

Thang máy không dừng lại ở bất cứ tầng nào, nó cứ lên thẳng, lên mãi, lên nữa, cho tới khi nó dừng lại ở tầng cao nhất, trái tim tôi chợt đập mạnh một cái.

Cửa thang máy chia làm hai nửa, từ từ tách nhau ra, mở ra một tầm nhìn vào bên trong hành lang của tầng.

Nhưng, tầm nhìn đó đã bị chắn bởi một bóng người.

Tôi không thể ngừng khóc, cũng không đưa tay lên gạt chúng đi. Tôi đứng như chôn chân tại chỗ, không tài nào biết cách để di chuyển. Tôi nhìn chăm chăm về phía anh, người đang đứng đối diện, đút hai tay vào túi quần.

Khuôn mặt anh đã gầy hơn nhiều so với lần cuối tôi gặp. Bộ quần áo trên người của anh cũng tử tế hơn rất nhiều so với những lần tôi nhìn thấy gu thời trang của anh. Kiểu dáng đứng của anh cũng nghiêm nghị hơn so với tất cả những lần tôi dõi theo bóng lưng của anh. Trên khuôn mặt đó của anh, không một chút cảm xúc, cứ lạnh tanh nhìn tôi như người dưng nước lã. Anh sao trông khác quá, cứ như người đứng trước mặt bây giờ lại là một người mà cô hoàn toàn chưa giao tiếp với bao giờ.

Lôi Vĩ Vĩ, người đang đứng đối diện với em, có phải là anh?

Nhưng đúng thật là anh, tôi không thể nào nhầm được.

Rồi cánh cửa của thang máy dần dần khép lại, nới lại khoảng cách. Cứ tưởng như cả hai chúng tôi sẽ để mặc cho nó đóng chặt lại, nhưng Lôi Vĩ Vĩ lại nhanh tay, giơ tay ra tóm chặt lấy một bên cửa, kéo sang một bên, để cho cánh cửa thang máy mở lại lần nữa.

Anh bước vào trong, bấm tầng 1 rồi đóng cửa thang máy lại. Tôi đứng xích ra một chút, giờ mới biết dùng tay để lau khuôn mặt ướt đầm như vừa đi mưa này. Tôi sợ sệt, đôi mắt cái mũi cắt công làm trắng, bây giờ lại trở nên đỏ ửng như vừa đi đắp cà chua lên mặt vậy.

Thang máy lại đi xuống, mang theo sự im lặng của hai người.

"Lôi Vĩ Vĩ..." Dù sao tôi cũng phải làm theo lời của Điều Ái Tâm nói, nếu không sẽ có nhiều người phải đổ máu.

"Đừng nói nữa, tôi biết mọi chuyện rồi." Lôi Vĩ Vĩ cất giọng nói còn lạnh lẽo hơn cả Hàn Băng Vũ, cắt ngang lời tôi.

"Không, Lôi Vĩ Vĩ, chỉ là..." Tôi vẫn cố gắng mở lời. "Em nhớ anh."

Lôi Vĩ Vĩ ngay lập tức chìm trong sự im lặng ban đầu. Bao nhiêu công sức của tôi dùng để lau mặt, giờ thì lại trở thành công cốc khi nước mắt của tôi lại tiếp tục chảy.

Tôi không còn biết nói gì, cũng quên bém mắt nhiệm vụ mà Điều Ái Tâm giao. Tôi chẳng biết làm gì ngoài việc chờ đợi anh mở lời, chờ đợi anh đáp lại sự nhớ nhung của tôi mấy tuần nay. Tôi không biết là anh có khóc không, cũng không biết là trái tim anh có đang rỉ máu, giống như tôi vào thời điểm này không?

"Y Y." Lúc thang máy xuống đến tầng 9, Lôi Vĩ Vĩ lên tiếng với giọng nói khô không khóc. Tôi ngay lập tức dồn toàn bộ sự tập trung của mình về phía anh. Lôi Vĩ Vĩ tiếp tục. "Khi bước ra khỏi thang máy, hãy nắm chặt tay tôi."

"..." Tôi ngơ ngác nhìn anh, không biết phản ứng như thế nào.

"Tôi biết Điều Ái Tâm nói gì với em, tôi biết cô ta đang bắt cóc bố mẹ của tôi." Lôi Vĩ Vĩ nói, tóc rũ xuống khiến tôi không thể nhìn thấy gương mặt của anh. "Vì vậy, tôi sẽ nghe theo lời cô ta, đồng nghĩa với việc gia đình em sẽ được an toàn."

"Nhưng mà Lôi Vĩ Vĩ..." Tôi nước mắt dần dụa, vội bầu chặt lấy tay Lôi Vĩ Vĩ, lắc đầu liên tục.

"Y Y, tôi..." Thang máy đã xuống tới tầng hai, Lôi Vĩ Vĩ nói nhỏ. "... cũng nhớ em."

Cả thế giới của tôi lúc này không còn nở hoa khi nghe câu nói này nữa, mà là muốn rạn nứt, muốn suy sụp.

Tôi không thể ngừng việc giương to đôi mắt nhìn anh chăm chăm, tôi không thể ra lệnh bản thân buông đôi tay ấm áp này của Lôi Vĩ Vĩ ra được.

Thang máy dừng lại, cánh cửa đang đợi mở. Tôi khóc đến cạn cả nước mắt, cạn luôn cả sông hồ suối biển. Lôi Vĩ Vĩ đột ngột đổi tư thế nắm tay, từ việc cả hai tay tôi nắm lấy tay anh, thành ra anh nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt không một giọt máu của tôi.

Cánh cửa vừa mở, Lôi Vĩ Vĩ vờn vàng trên những bước chân đều đặn, cùng tôi đi ra khỏi thang máy.

Sắp kết thúc thật rồi, sắp rồi! Tôi nhắm chặt mắt lại, cúi xuống không dám đối mặt với sự thật phũ phàng này nữa.

Bốp!

Khi tôi vừa mới nhắm mắt lại thì đã có một tiếng đánh rất lớn vang lại ngay bên cạnh tôi. Tôi trợn mắt, hoảng hốt nhìn Lôi Vĩ Vĩ từ từ buông tay tôi ra, nhắm nghiền mắt lại, ngã lún ra đất mà không biết phải làm sao. Đầu óc tôi chìm vào một cái ngõ cụt, cũng không thể quay ra đầu ngõ được nữa.

Người của Điều Ái Tâm đã trực sẵn bên cạnh thang máy, và hần ta phang một nhát vào gáy của Lôi Vĩ Vĩ, làm cho anh bất tỉnh.

"Lôi... Lôi Vĩ Vĩ!" Tôi quỳ xuống, lay lay anh dậy. Chưa kịp gào thét ầm ĩ thì tôi đã bị hai tên vệ sĩ phía sau kìm chặt hai tay, nhấc bổng lên, kéo tôi ra xa Lôi Vĩ Vĩ. Tôi bị bịt chặt miệng, không thể gọi tên anh thêm một lần nào nữa. Tôi đã cố gắng co kịch liệt với hai tên vệ sĩ, nhưng chỉ nhận được hai từ "thất bại".

Nhìn Lôi Vĩ Vĩ bị người khác lôi đi xềnh xệch như một cái xác chết, tim tôi co thắt lại, lòng tôi như vừa bị ai đó chặt chém. Tôi khóc cũng không được,

nói cũng không được. Tôi bất lực, tôi vô dụng, tôi đã là người dồn anh vào đường cùng. Chỉ tại tôi, tất cả là vì tôi nên anh mới không phản kháng lại những tên vệ sĩ yếu xiu đó.

Lôi Vĩ Vĩ, đừng nào sau khi làm chuyện này, Điều Ái Tâm có lẽ sẽ không để yên cho em đâu. Có khi nào, em sẽ xin cô ta... được ở bên cạnh anh.

Lôi Vĩ Vĩ... em xin lỗi!

Và rồi sau đó, tôi đã bất tỉnh. Không phải vì bị cho thuốc mê, hay là bị ai đánh ngất, mà là do chính bản thân tôi, khóc tới cạn kiệt sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14-6: Giây phút sinh tử

Lôi Vĩ Vĩ bị trói chặt hai tay hai chân ở trong một căn phòng, giống như những khu nhà để xe lạc hậu làm từ những tấm sắt rỉ. Ánh sáng có được là nhờ những đóm lửa được thắp sáng ở mọi góc ngách trong đây. Còn tôi, bị trói chặt hai tay hai chân như Lôi Vĩ Vĩ, lại còn ở ngay phía sau lưng anh nữa chứ. Bọn chúng đúng là định cho cả hai chúng tôi chết chung mà.

Nhưng mà có một điều tôi thắc mắc, không hiểu bọn chúng giam giữ bố mẹ của Lôi Vĩ Vĩ ở đâu nhỉ? Trên đường tới đây, tôi không thấy một địa điểm nào khả nghi cả.

"Diệp Trúc Y, làm tốt lắm." Điều Ái Tâm mỉm cười tán thưởng. "Nhưng mà tôi vẫn không thể tin tưởng cô được, nên đành trói cô tạm ở đó. Ngoan ngoãn và ngồi yên, đừng có mưu toan gì." Càng về cuối, cô ta càng nhỏ giọng răn đe tôi.

"Thả cô ấy ra." Lôi Vĩ Vĩ trừng mắt lên nhìn Điều Ái Tâm, gằn giọng nói.

"Đừng cứng đầu nữa, Lôi Vĩ Vĩ." Điều Ái Tâm thờ dãi, rồi cười khẩy một cái. "Cậu với tôi không đơn thuần chỉ là bạn từ thuở nhỏ đâu."

Lôi Vĩ Vĩ không nói gì nữa. Tôi có thể cảm nhận được rằng tay của anh đang run rẩy, vì tức giận, vì lo lắng.

Kết!

Bất thành linh, cánh cửa sắt ở đằng sau lưng tôi được mở ra, tạo ra những âm thanh cọt két nghe tới sồn da gà, lấy đi tất cả sự chú ý của người ở trong căn nhà sập xệ này.

"Bất được rồi chứ gì?" Một giọng nói xoáy vào lòng người chột vang lên, khiến tôi bất chấp dù có bị ngoạo cổ đi chăng nữa thì cũng phải quay đầu lại nhìn cho bằng được.

"Còn chị, hai ông bà gì kia thì sao?" Điều Ái Tâm quay quay khẩu súng lục trên ngón tay, khoanh tay trước ngực.

"Ồn rồi, chả ai đến cứu hai đứa chúng mày nữa đâu." Lôi Diệp Diệp bật cười một cái khi nhìn thấy tình cảnh trói chân trói tay của hai chúng tôi.

"Chị được lắm." Tôi có thể nghe thấy tiếng cọt xát hai hàm răng của Lôi Vĩ Vĩ.

"Đáng lẽ ngay từ đầu mày không nên tin chị rồi, Lôi Vĩ Vĩ." Lôi Diệp Diệp nhún vai. "Mày thừa biết chị rất muốn quyền thừa kế mà."

"Vậy hãy nói với tôi, tôi chả thiết tha gì cái tài sản trong gia đình đâu." Lôi Vĩ Vĩ lớn giọng nói.

"Ồ, nếu nói với mày, liệu hai ông bà già kia có thông qua?" Lôi Diệp Diệp bước lại gần Lôi Vĩ Vĩ, cúi thấp xuống dí sát mặt lại với nhau, nói với giọng nhỏ nhưng sự hăm dọa lại rất lớn.

Cả khu nhà như chìm trong sự thanh tĩnh đến lạ thường. Tôi đến bây giờ cũng vẫn không thể ngờ được rằng chị Diệp Diệp lại là một người xấu xa như vậy. Một Lôi Diệp Diệp mà tôi biết không phải như thế này, một người chị mà tôi đã từng nói chuyện với không bao giờ lên tiếng dọa nạt người khác thậm độc như vậy. Đó không phải là chị gái của Lôi Vĩ Vĩ nữa.

"Coi trói cho con nhỏ Diệp Trúc Y đó." Tôi nghe thấy tiếng guốc của Lôi Diệp Diệp xa dần. Chị ta vừa dứt lời thì có hai tên vệ sĩ đứng ngay gần đó chạy ra, cời sợi dây thừng đã hằn trên tay và chân tôi những vết đỏ ửng đến đau xót. Sau đó, tôi bị lôi sang một bên, vẫn bị hai tên đó kẹp chặt hai tay khiến tôi không thể di chuyển.

Rồi, tôi để ý thấy Khương Hạ Chính đứng ở một góc tựa người vào cột nhà. Lôi Diệp Diệp hất mặt về phía anh ta, như ra lệnh một điều gì đó. Khương Hạ Chính đứng thẳng dậy, rút một khẩu súng ra từ trong túi áo. Tôi bất giác có dự cảm chẳng lành. Mồ hôi bắt đầu túa ra, ướt đầm cả lưng áo tụt lúc nào.

"Tiểu thư." Một người vệ sĩ hét hải chạy vào trong, vội vàng lao tới chỗ Diêu Ái Tâm. "Có... có rất nhiều xe ô tô đang đến gần." Anh ta thở hổn hển, cố gắng lắm mới nói được.

"Cái gì?" Lôi Điệp Điệp giật dừ gào lên. "Khương Hạ Chính, mau bắn chết nó đi." Chị ta dứt khoát ra lệnh.

Khương Hạ Chính hướng ống súng thẳng về phía Lôi Vĩ Vĩ, bắt đầu ngắm bắn.

"Không được!" Tội chợt gào lên. "Đừng giết cậu ấy. Khương Hạ Chính, tôi không cho phép anh!" Nói gì thì nói nhưng tôi không còn nhận ra đây là giọng của mình nữa."

Tôi bắt đầu vùng vẫy, dồn hết sức lực để thoát khỏi hai tên vệ sĩ này. Nhưng mà bọn chúng khỏe kinh khủng, tôi làm gì thì làm nhưng cũng không làm bọn chúng chuyển động. Tôi lại khóc, nước mắt cứ tự động chảy ra mà không cần một sự cho phép nào. Tôi bất lực chỉ biết gào thét ỉnh ỏi, làm âm cả căn nhà yên tĩnh lên. Vậy mà Lôi Vĩ Vĩ chẳng thêm phản ứng, cũng không nói một câu phản đối. Khương Hạ Chính không thêm để ý tới tôi, thần nhiên bốp cò.

"Không!"

Đoàng!

Tôi kinh hoàng, ngã khụy xuống nền đất gỗ ghè bên dưới.

Trên mặt tôi không còn phân biệt được đâu là mồ hôi đâu là nước mắt nữa. Tôi chỉ biết nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhăn nhó đó của Khương Hạ Chính. Anh ta thả súng rơi tự do xuống đất, rồi đột ngột ngã lăn ra đất.

Khương Hạ Chính, anh ta... bị bắn sao? Là ai đã bắn?

Lôi Vĩ Vĩ cũng kinh ngạc ngẩng mặt lên nhìn về phía cổng ra vào. Tôi theo ánh mắt cậu ấy thì nhìn thấy một đám người, rất rất đông, đều trong trang phục quần đen áo trắng như các vệ sĩ khác. Một kẻ đứng ở giữa, chính là kẻ đang cầm súng, là người vừa bắt một phát vào lưng của Khương Hạ Chính, không có gì đặc biệt ngoài việc người đó lại là bố của Lôi Vĩ Vĩ.

Ách, ông già đó... tưởng bị bắt rồi chứ?

Tôi không hết kinh ngạc khi thấy ông ta dẫn theo một đội quân hùng hậu đứng ngay đằng sau mình. Thằng nào thằng nấy mặt cũng có sẹo, to cao kinh khủng, ai ai cũng đều ở trong tình thần chuẩn bị chiến đấu. Số lượng vệ sĩ của phe Lôi Điệp Điệp ở trong này khá ít, nhưng ở bên ngoài chắc hẳn phải nhiều chứ.

Được cứu rồi, phải không? Nghĩ vậy, tôi chỉ thở hắt ra một cái.

"Lôi Điệp Điệp, tôi tưởng chị nói chị đã lo xong bên ông ta rồi?" Diêu Ái Tâm gần giọng, quay ra trách mắng đại tiểu thư Lôi.

Tiếc rằng, Lôi Điệp Điệp lại lờ quách Diêu Ái Tâm, cắn môi nghiền răng tỏ vẻ phẫn nộ. Chị ta trừng mắt nhìn chính bố đẻ của mình, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm. Có lẽ đây là tình huống mà chị ta không hề ngờ tới.

"Tên vô dụng Khương Hạ Chính." Lôi Điệp Điệp gầm lên, rồi cúi xuống nhìn sang Khương Hạ Chính đang nằm bất tỉnh trên chính vũng máu của mình. Không biết, anh ta đã chết chưa nhỉ? Nếu mà có chết thật thì tôi sợ lắm đó! Tôi đã thấy cảnh tượng này ở ngoài đời bao giờ đâu.

"Đầu hàng đi Lôi Điệp Điệp. Ta... không muốn giết con đâu." Bố của Lôi Vĩ Vĩ cất cái giọng ồm ồm nghe đáng sợ đó lên, rất nhỏ mà tôi cứ có cảm giác mình đang nghe sấm tung hoành vậy.

"Lôi Vĩ Vĩ..." Lôi Điệp Điệp ngoái đầu lại. "Bảo ông ta lùi lại."

Hai tên kệp tay tôi lập tức hiểu ý, rút một khẩu súng ra dí mạnh vào đầu tôi. Tôi nhắm chặt mắt lại chờ tới giây phút tử thần.

"Lùi lại đi." Chỉ tại tôi là điểm yếu của cậu ấy, nên Lôi Vĩ Vĩ đành phải nghe theo lời của Diêu Ái Tâm. "Đừng ai mạnh động."

Tất cả chỉ tại vì tôi đang đứng đây mà thôi. Tôi tự hỏi tại sao từ lúc sinh ra tới giờ tôi chưa làm một việc gì ra hồn cả, đúng là một con vô tích sự!

Bố của Lôi Vĩ Vĩ nghĩ mãi, cái khẩu súng cứ giờ ở trước mặt. Cho tới một lúc lâu sau, không hiểu đầu óc ông ta nghĩ thế nào mà cũng hạ súng xuống, rồi dặn quân của mình không ai được xông lên khi chưa có sự cho phép của ông ý. Tôi lại đến giờ phút lo lắng, cái ý nghĩ "được cứu" chốc lát đã bay đi mất.

Bất ngờ, Diêu Ái Tâm cầm luôn khẩu súng trên tay, không cần nhắm bắn gì cả, cô ta cứ thế nhân lúc mọi người đang dồn sự chú ý về phía Lôi Điệp Điệp, hướng nòng súng về phía Lôi Vĩ Vĩ và nổ súng.

Đoàng!

"Á!" Tôi giật bắn cả mình, hét ầm lên một cái, hai mắt lại theo phản xạ nhắm tịt lại. Rồi tôi lại nhanh chóng mở ra xem Lôi Vĩ Vĩ có bị trúng đạn không. May mắn thay, Diêu Ái Tâm do không có sự chuẩn bị gì nên viên đạn mới suýt qua tay áo của Lôi Vĩ Vĩ.

"Lôi Vĩ Vĩ!"Tôi gào lên.

Điều Ái Tâm lại lên đạn. Lần này cô ta nhắm bắn kĩ hơn, bắt chặp ở phía sau lưng đang có một khẩu súng của ông Lôi chĩa về phía mình.

"Dừng lại, Điều Ái Tâm."Ngay cả Lôi Điệp Điệp ngăn cản cũng không nổi, chị ta cũng giờ súng ra định bắn Điều Ái Tâm. Nhưng cô ta không hề quan tâm mình sẽ chết hay không, mà vẫn bóp cò súng.

Đã được một nửa, viên đạn sắp bay ra, sẽ xuyên thẳng qua lồng ngực của Lôi Vĩ Vĩ.

Dừng làm vậy, Điều Ái Tâm!!!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14-7: Viên đạn cuối cùng

"Dừng lại đi, Tâm!"Giọng nói của Hàn Băng Vũ từ đâu vang lại. Tôi khốc lóc quan sát kĩ càng tay cầm súng của Điều Ái Tâm. Khi giọng nói tức tối này của Hàn Băng Vũ đến tại cô ta, Điều Ái Tâm ngay lập tức thả tay ra, dừng việc nổ súng lại. Tôi thở hồng hộc, cảm giác như mình vừa thoát chết. Tim đập như trống đánh, tôi cố gắng ngăn cho hai cánh tay ngừng run rẩy.

"Dừng bắn nữa."Hàn Băng Vũ lặp lại, nói với giọng nhẹ nhàng hơn. Tôi nghiêng đầu về phía cổng, thấy không chỉ có Hàn Băng Vũ tóc tai bết lại vì mồ hôi mà còn có cả Triệu Ánh Nguyệt nữa. Tôi nghĩ, cậu ấy là hi vọng duy nhất có thể ngăn chặn được hành động không một chút suy nghĩ của Điều Ái Tâm này.

"Gì chứ?"Lôi Điệp Điệp nhếch mép cười, rồi thay đổi một trăm tám mươi độ sang tức giận. "Triệu Ánh Nguyệt, cô dám phản bội?"

Cái gì, Triệu Ánh Nguyệt cũng cùng phe với Lôi Điệp Điệp sao?

Tất cả những người có mặt ở đây đều dồn mắt hướng về phía Triệu tiểu thư. Triệu Ánh Nguyệt đưa hai tay ra đằng sau, đứng lùi lại ra đằng sau lưng của Hàn Băng Vũ.

"Cô ấy đã nói cho tôi biết nơi Trúc Y đang bị giam giữ."Hàn Băng Vũ nói. "Nhưng khi đến đó thì chỉ thấy cửa mở, chứ không thấy ai."

Tôi mở to mắt kinh ngạc khi biết Hàn Băng Vũ đã đi tìm mình. Hóa ra là lúc đó, cái lúc mà Khương Hạ Chính giả vờ đến cứu mình, rồi khi về đến resort tôi cũng không nhìn thấy Hàn Băng Vũ và Triệu Ánh Nguyệt.

"Này!"Lôi Vĩ Vĩ vênh mặt lên cười đều một cái, nhướn mày tỏ vẻ thách thức. "Tụi mày gan to bằng trời mà đi bắt cóc Y Y?"

"Im miệng, Lôi Vĩ Vĩ."Điều Ái Tâm dường như vẫn không bị khuất phục. Cô ta gào lên, chĩa súng về phía Lôi Vĩ Vĩ một lần nữa.

"Điều Ái Tâm!"Hàn Băng Vũ gọi cả tên cùng com của, và đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy gào lớn như vậy. "Chị không thể giết người mà, chị nhớ chứ?"

Nhưng có lẽ, lần này sẽ là lần cuối cùng, và cũng đã thật sự hiệu quả.

Tôi để ý thấy cô ta cắn chặt môi dưới, như cố ngăn cho đôi mắt đỏ hoe không tuôn trào nước mắt. Hai tay cầm súng của Điều Ái Tâm trở nên run bần bật, hai chân cũng không còn đứng vững nữa. Rồi tôi còn vui mừng hơn, khi thấy khẩu súng trên tay cô ta được hạ thấp dần, thấp dần, rồi buông hẳn. Khẩu súng rơi xuống đất, theo cùng là những giọt lệ lăn dài trên khuôn mặt trái xoan của Điều Ái Tâm.

"Điều Ái Tâm, cầm súng lên."Lôi Điệp Điệp gào lớn, nhưng Điều Ái Tâm không còn nghe thấy gì nữa, cô ta chỉ tiếp tục đứng đó, khốc lóc.

"Tôi... không thể giết người..."Điều Ái Tâm cất giọng nói run rẩy của mình, rồi ngẩng đầu nhìn Lôi Điệp Điệp. "Chị... biết hoàn cảnh của tôi mà!"Càng về cuối, giọng của Điều Ái Tâm ngày một trở nên bi thương.

"Lũ chúng mày... điên rồi!"Lôi Điệp Điệp gầm lên đến ỉnh tai. Chị ta nhanh chóng rút khẩu súng rồi "đoàng" một cái, Điều Ái Tâm bị trúng một phát đạn vào bắp đùi bên phải, khiến bản thân ngã gục xuống ngay lập tức. "Bắn chết nó đi."Lôi Điệp Điệp nhìn sang phía tôi đang đứng.

"Lôi Điệp Điệp!"Lôi Vĩ Vĩ gằn giọng lên.

"Kh..."Tôi định hét lên, nhưng cổ họng tôi như bị ai đó đặt một tảng đá vào, không thể thốt lên thành tiếng.

"Bắn chết nó đi!"Lôi Điệp Điệp gào lên vô vọng. Tất cả quân số của ông Lôi đứng ngoài cửa cũng giờ súng ra ngay lập tức, đều cùng chĩa về phía chị ta.

Tùng cây súng có thể nổ đạn một cách không thương tiếc.

"Không được!" Tôi đã nhìn thấy Hàn Băng Vũ đang trong tư thế chuẩn bị lao đến chỗ tôi.

"Dừng lại!" Lôi Vĩ Vĩ rống lên.

Tôi không còn trông chờ vào ai cả, cũng không còn mong ngóng sự may mắn đến với mình nữa. Tất cả những gì tôi làm trong những ngày qua, tôi đều tự hào. Tất cả những gì tôi đã làm đều thỏa mãn tôi của ngay bây giờ.

Tôi vô dụng, chỉ biết chờ chết. Vậy mà bây giờ, kể cả Thần Chết có đứng ngay trước mặt, tôi cũng không còn thấy lo lắng hay căng thẳng gì nữa.

Tôi đã sẵn sàng, nếu viên đạn găm vào đầu tôi, là vì Lôi Vĩ Vĩ.

Con xin lỗi, bố mẹ. Con xin lỗi, di chúc. Vì đã ra đi không báo trước.

Tôi nhắm tịt mắt lại, chờ tới giây phút cái tên to con bên cạnh bóp cò.

Và rồi...

Đoàng!

Tiếng nổ súng đã vang lên, như tiếng chớp xé ngang màn đêm u tối.

Tôi đang chờ con đau dữ dội ập đến, nhưng...

Ủa, sao chả đau gì hết tron thể này?

Tôi vô cùng ngạc nhiên, liền mở bừng mắt ra kiểm tra xem mình có thật sự bị bắn không, hay là mình chết trước khi bị bắn nên chẳng còn cảm giác đau nữa.

Sờ lên đầu, không máu, không lỗ thủng gì cả.

Nhưng rồi, đập vào mắt tôi lại là cảnh Lôi Điệp Điệp đang cầm khur khur cánh tay trái của mình, hai đầu gối gập mạnh xuống, sắp sửa ngã mạnh. Tay của chị ta bị một viên đạn găm vào, còn khẩu súng thì rơi tạch xuống đất.

Tôi ngược nhìn lên tên to con đứng cánh mình, thấy hắn đứng là đang giờ súng, nhưng lại là người ngắm bắn vào tay Lôi Điệp Điệp.

Tại sao, anh ta lại...?

"Tên khốn... đồ phản bội..." Lôi Điệp Điệp cố trụ vững, không để bản thân mình ngã. "Cả mày nữa..."

"Tôi chưa bao giờ phản bội cô cả." Tên to con nói. "Bởi vì tôi đâu có theo phe cô."

"Cái..." Lôi Điệp Điệp tròn trừng mắt nhìn hắn, rồi quay phắt lại đằng sau để đối mặt với ông Lôi. "Đừng bảo ông liên lạc được với Phong Minh?"

"Đúng rồi đấy." Ông Lôi mỉm cười mãn nguyện. "Đầu hàng đi, Lôi Điệp Điệp."

Tôi ngay lập tức không còn bị kẹp tay nữa, mà còn nhận được sự quan tâm từ hai tên to con đó. Nào thì hỏi "cô có làm sao không?" hay là "xin lỗi nếu vừa nãy chúng tôi quá mạnh tay" này nọ. Ồ hơ, trong cái rủi cũng có cái may. Số tôi bị bắt phải đứng giữa hai tên này, nhưng hai tên này hóa ra lại là cùng một phe với tôi.

Nhưng... Phong Minh là ai nhỉ, người Lôi Điệp Điệp vừa nhắc tới? Lại là một ông trùm khác sao?

"Hahahahaha!" Lôi Điệp Điệp cười lên như một người mất trí. "Không bao giờ!" Chị ta gào lên một cách dữ tợn, rồi nhanh chóng nhặt khẩu súng vừa bị rơi xuống, cầm lên ngắm bắn Lôi Vĩ Vĩ. Chị ta đến nước này rồi, không còn ai đứng với mình, mà vẫn còn ngoan cố không chịu cúi đầu trắng sao?

"Không, làm ơn!" Tôi khẩn khoản gào lên, lết cái chân tê tới mức sắp liệt tới nơi về phía Lôi Vĩ Vĩ đang ngồi.

"Y Y, đừng qua đây." Lôi Vĩ Vĩ nhất quyết phản đối, thế nhưng tôi vẫn nghĩ, cho dù có phải bỏ thì cũng nhất định phải tới được chỗ Lôi Vĩ Vĩ, bảo vệ anh, cứu lấy anh, tuyệt đối không để anh chết. Những thứ này là để bù đắp lại lỗi lầm tôi đã làm với anh.

Lôi Điệp Điệp nổ súng.

Ngay lập tức, ở đằng sau lưng chị ta có vô số viên đạn được bắn tới.

Đây đích thực là một trận đấu súng, quyết định ai sẽ là người sống sót sau cùng.

Nhưng mà... sao đau quá!

Lần này tôi đã cảm nhận được một nỗi đau thể xác thực sự đi dọc cả cơ thể tôi. Nó xuất phát từ vai phải của tôi, rồi dần dần như một loại thuốc độc lan ra khắp cơ thể.

Tôi đã bị trúng đạn.

Tôi ngã lăn xuống đất ngay tức thì, cả người không ngừng run rẩy. Nước mắt dâng trào do nỗi đau ở trong cơ thể quá lớn. Trần Hạo Nam không biết nhảy từ chôn nào tới mà trên tay có sẵn một con dao, cời trói cho Lôi Vĩ Vĩ.

"Y Y!" Lôi Vĩ Vĩ quỳ xuống bên cạnh tôi, cẩn thận nâng nhẹ tôi lên, gối đầu tôi lên đùi anh. Anh khẽ khàng đưa tay xoa xoa đầu của tôi, rồi áp mặt tôi vào lồng ngực. "Ồn rồi... không sao đâu. Chúng ta... sẽ đi bệnh viện, em... sẽ được cứu thôi." Lôi Vĩ Vĩ giọng lắp bắp như sắp khóc, bàn tay anh ấy ôm chặt tôi quá mức.

Đúng vậy, mình sẽ không chết đâu. Mà nếu có chết, thì có lẽ tôi sẽ cùng đi với Lôi Diệp Diệp. Bởi vì lúc này, trước khi ngã xuống, tôi đã nhìn thấy có vô số viên đạn đã bắn trúng lưng của chị ta. Chị ta mạng lớn thế nào đi chăng nữa cũng khó mà sống nổi.

Nhưng mà Lôi Diệp Diệp chết rồi, sao tôi lại thấy lòng mình lại đau đớn hơn cả vết thương trên vai thể này?

Tôi khóc không thành tiếng, và cũng không thể ngừng khóc.

"Y Y!" Tôi không biết mình bất tỉnh là do quá mệt hay do mất nhiều máu, nhưng giọng nói cuối cùng tôi nghe được trước khi mất đi ý thức hoàn toàn, là của Lôi Vĩ Vĩ. Giọng anh khô không khóc, tôi có thể cảm nhận được phần nào sự đớn đau trong trái tim anh.

Em chỉ ngủ một chút thôi, anh đừng lo.

Em chỉ đi ra ngoài một chút thôi, anh đừng thương em nữa.

Tạm biệt anh, Lôi Vĩ Vĩ.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-8: Tìm ra sự thật

Tôi từ từ mở mắt, nhìn lên tường sẽ là một màu đen tối tăm, nhưng hóa ra lại là một bức tường được sơn bằng màu trắng. Màu trắng này, haha, tôi được lên thiên đàng rồi. Không phải màu đen của địa ngục là tôi thấy mình đã sống rất tốt trong quãng đời vừa rồi. Không biết, tôi có gặp chị Diệp Diệp không nhỉ?

Tôi mở to mắt hết cỡ, thấy mọi thứ xung quanh rất mờ, bởi có lẽ tôi chưa đeo kính, cố gắng tìm linh hồn của Lôi Diệp Diệp.

Nhưng linh hồn thì chẳng thấy đâu, mà chỉ thấy một bóng dáng của ai đó rất giống với Đình Đình, đang ngủ gà ngủ gà, ngoác miệng ra ngồi trên ghế sofa vải hoa.

Hóa ra mình vẫn chưa chết, mà là ở trong bệnh viện ư?

Sau khi hoàn toàn định vị được mình đang ở đâu, tôi cố gắng ngồi dậy, nhưng vết thương trên vai lại chọt nhói đau, khiến tôi không tài nào ngồi dậy nổi.

Đúng lúc này, Đình Đình thức giấc, cô ấy mắt nhắm mắt mở nhìn tôi đang loay hoay trên giường.

"A, Trúc Y tỉnh rồi bà con ơi!" Đình Đình gào lên khiến tôi có phần nào hơi hoảng. Tiếng gào của cô ấy vừa dứt thì gần như tất cả những ai đang đứng bên ngoài đều đẩy cửa xông vào trong.

"Trúc Y, con tỉnh rồi, may quá!" Cô Hàn Tiểu Thuần ngay lập tức ngồi xuống bên cạnh giường của tôi. Tôi chỉ có thể mỉm cười gượng gạo đáp lại.

"Tôi đã rất lo đó." Hàn Băng Vũ của nữ nụ cười rạng rỡ khi thấy tôi như vậy. Thật là tốt khi có Hàn Băng Vũ ở đây.

"Nguy hiểm quá đấy, lần sau đừng có làm trò đại dốt đó nữa." Lưu Thiên Hoàng chấp hai tay sau lưng, căn dặn tôi rất nghiêm túc. "Con đã ngủ liền hai ngày rồi đấy, còn tưởng không tỉnh lại cơ."

"Con đã chết đâu?" Tôi bĩu môi, rồi quay mặt sang chỗ khác.

"Mọi... mọi người..." Cao Ngọc Ảnh đứng nấp sau lưng Hàn Băng Vũ, bây giờ mới chịu lộ mặt và lên tiếng. "Cho tôi... nói chuyện với Diệp Trúc Y được không?"

Khi mọi thứ trong phòng đã đi vào ổn định, không một ai khác ngoài tôi và Cao Ngọc Ảnh. Chiếc giường của tôi được đẩy cao lên để có thể tiện nói chuyện với Cao Ngọc Ảnh hơn. Tôi không biết cô ấy định nói gì, nhưng mà thật sự thì tôi chưa bao giờ giao tiếp với cô ấy. Ánh mắt hôm nay của Cao tiểu thư rất nghiêm trang, nhưng ẩn sâu trong đó lại chứa đựng một nỗi buồn sâu nào đó. Tôi thấy cô ấy có vẻ bị thương, nhưng cũng không dám lên tiếng an ủi.

"Hôm đó, tôi đã không đến." Cao Ngọc Ảnh bắt đầu nói. "Vì tôi sợ."

"Sợ?" Tôi khẽ chau mày lại.

"Sợ rằng... sẽ nhìn thấy Lôi Vi Vi bị bắn." Cao Ngọc Ảnh hơi ngập ngừng, mặt cúi thấp xuống như muốn che giấu điều gì đó.

Tôi đưa ánh mắt thương tiếc về phía cô ấy, muốn đưa tay vỗ nhẹ lên vai cô ấy nhưng lại không thể nào nâng tay lên nổi. Tôi đành hắng giọng, giả vờ ho vài cái.

"Dù sao thì... cũng cảm ơn vì hôm đó đã ở lại dọn dẹp giúp bố mẹ tôi." Tôi nở nụ cười hình bán nguyệt với Cao Ngọc Ảnh. Dù gì thì cô ấy cũng chưa bao giờ đối xử tệ bạc với tôi cả, chúng tôi cũng không có ấn tượng xấu đẹp gì với nhau cả.

"Không, là tôi quá nhát gan..." Hai bàn tay của Cao Ngọc Ảnh đặt trên đùi chột nắm chặt lại, không chỉ vậy mà nó còn không ngừng run rẩy. "Tôi... đã không thể bảo vệ người mà mình thích."

Người mình thích? Tôi ngạc nhiên, nhưng vẫn cố tỏ ra thản nhiên.

Cô ấy có hôn ước với Khương Hạ Chính cơ mà, chẳng lẽ người Cao Ngọc Ảnh thật sự thích... lại là Lôi Vi Vi?

Oách, sao tôi không biết gì hết trơn vậy?

"Lúc đầu tôi không hề ưa cô, bởi vì cô có thể dễ dàng đến nói chuyện với Lôi Vi Vi, gần gũi với cậu ấy, còn tôi thì không thể. Đã có rất nhiều lần tôi đã cố gắng bắt chuyện với cậu ấy, nhưng đều bị Lôi Vi Vi tránh xa." Cao Ngọc Ảnh bắt đầu khóc, làm tôi trở nên luống cuống. Nhưng khi nghe câu chuyện của cô ấy, tôi lại thấy mình thật ích kỉ. Ích kỉ vì đã không phát hiện người Cao Ngọc Ảnh đơn phương là Lôi Vi Vi, cũng không thể nhận ra những lần bắt chuyện của hai người họ là có mục đích gì.

"Đường Thiên Thu, cô ấy cũng rất thích Lôi Vi Vi." Cao Ngọc Ảnh mãi tới lúc này mới ngẩng mặt lên, đưa tay lên gạt nước mắt. "Nhưng vì tôi mà cô ấy chịu từ bỏ, giả vờ thích Hàn Băng Vũ, giả vờ ghét bỏ Lôi Vi Vi. Tôi biết, thời điểm đó cô ấy đau lòng lắm chứ."

Mãi tới bây giờ tôi mới ngộ ra, có lẽ tôi là đứa con gái may mắn nhất thế gian này. Vây quanh Lôi Vi Vi còn hai cô thiên nga nữa, vậy mà cậu ấy lại rất tự tin chọn một con vịt đen xấu xí là tôi để yêu thương.

Tôi lúc đầu cũng thấy Đường Thiên Thu rất ác, nhưng mà sau khi nghe Cao Ngọc Ảnh kể, thì tất cả những gì độc ác cô ta đã làm với tôi, tôi lại gần như quên đi hết. Đường Thiên Thu cũng là một người rất tốt, biết nghĩ tới bạn bè. Chắc vì muốn Lôi Vi Vi đến với Cao Ngọc Ảnh nên cô ấy mới ngira mắt với tôi khi đi cùng Lôi Vi Vi như vậy.

"Tôi xin lỗi." Tôi thều thào. "Tôi thành thật xin lỗi, nhưng mà... tôi, rất yêu Lôi Vi Vi, đây là thật lòng."

"Tôi biết." Cao Ngọc Ảnh cố gắng mỉm cười, ngăn cho hai con mắt to tròn đẹp tự nhiên đó không chảy nước mắt nữa. "Vì vậy, hãy làm cho tôi một yêu cầu nhỏ."

"Ừm." Tôi gật đầu.

"Hãy đi tìm Lôi Vi Vi."

"Hả?"

"Cậu ấy mất tích hai ngày nay rồi." Cao Ngọc Ảnh nói với giọng đầy lo lắng. "Tôi lại không biết cậu ấy ở đâu cả. Tôi nghĩ cậu sẽ biết." Cô ấy vội vàng nắm lấy bàn tay của tôi. "Làm ơn."

"Lôi Vi Vi... có chuyện gì sao?" Tôi hỏi với giọng thấp thòm lo âu.

"Tôi cũng không rõ nữa. Nhưng mà sau khi đưa cậu vào bệnh viện, cậu ấy đã biến mất luôn."

Có chuyện gì với anh vậy, Lôi Vi Vi? Thảo nào tôi không thấy bóng dáng của Lôi Vi Vi đâu khi Đình Đình hô báo tôi đã tỉnh. Thường thường thì có lẽ Lôi Vi Vi sẽ xô đẩy tất cả mọi người, không cho họ vào, chỉ để một mình bản thân vào trong hời hán tới. Nhưng trường hợp này thật sự rất đáng nghi rồi.

"Hi!" Triệu Ánh Nguyệt bước vào trong mà không hề báo trước. "Hai người nói chuyện xong rồi nhỉ?"

"À..." Cao Ngọc Ảnh quay mặt đi, khịt mũi một cái rồi dùng khăn mùi xoa trong túi để lau mặt. "Anh Chính và Tâm sao rồi?"

"Anh Chính vẫn chưa tỉnh lại. Bác sĩ nói ca này khó mà qua được." Tôi chột thấy Triệu Ánh Nguyệt sụt sịt một cái. Đôi mắt và mũi đỏ hoe thế kia chắc

vừa mới khóc một trận lớn. "Còn chị Tâm thì đang ngồi nói chuyện với Hàn Băng Vũ."

"Anh Chính..." Cao Ngọc Ảnh thở dài đầy căng thẳng. "Tôi đi qua nhìn anh ấy một chút." Cao Ngọc Ảnh đứng dậy, vội vã cất bước ra khỏi phòng. Triệu Ánh Nguyệt nhìn theo bóng cô ấy khuất hẳn rồi mới quay lại với tôi.

Tôi hiểu kì, đáp lại ánh nhìn của cô ấy bằng sự khó hiểu.

Triệu Ánh Nguyệt kéo ghế ra ngồi bên cạnh giường của tôi. "Cậu biết tôi theo phe Diêu Ái Tâm phải không?"

"Ừm." Tôi gật đầu.

"Tôi đoán chắc là Cao Ngọc Ảnh bảo cậu đi tìm Lôi Vĩ Vĩ." Triệu Ánh Nguyệt lúc nào cũng vậy, tươi cười rạng rỡ trong mọi trường hợp, không gì có thể khiến cô ấy buồn cả.

Nhưng mà, anh Chính...

"Người cậu thích ý, có phải anh Chính?" Tôi buột miệng hỏi.

"Ừ." Triệu Ánh Nguyệt cười tươi trả lời thành thật. "Cao Ngọc Ảnh và tôi từ bé tới giờ lớn lên cùng nhau, nhưng đến khi lớn thì vẫn không thể có được người đàn ông mình mong muốn." Cô ấy dần dần trùng mắt xuống, nụ cười trên môi chợt tan biến. "Anh Chính lại thích chị Tâm, à không, rất yêu chứ. Đó là lí do vì sao anh ấy mới chịu theo phe chị Tâm, dù anh ấy có không muốn."

Tôi cụp mắt xuống, muốn nhắm mắt ngủ một giấc để thoát khỏi hiện thực phũ phàng này, nhưng lại không thể.

Trong cuộc sống, đôi khi những điều dối trá không làm bạn đau khổ bằng những lời nói thật sự từ miệng của những điều dối trá đó. Bạn nhận ra, hóa ra mình bị lừa bấy lâu nay, hoặc là mình đã không nhận ra điều đó, rồi dùng cả đời để hối hận cũng không bù đắp được gì.

"Cảm ơn cậu đã bảo vệ hôn phu của tôi nha." Triệu Ánh Nguyệt vừa nói vừa chăm chú gọt táo. "Dù sao thì, lúc cậu bị tránh đạn, Lôi Vĩ Vĩ cũng sợ cậu chết tới mức suýt ngất xỉu." Nói tới đây, cô ấy bụm miệng tủm tỉm cười. Mặc dù đó là một câu chuyện buồn, nhưng đúng là không thể nhịn cười thật.

Nhưng nhắc tới đây, tôi lại nhớ tới mình bị bắn vào vai bởi chính tay chị Diệp Diệp. Mà chị Diệp Diệp thì đã ra sao rồi? Liệu chị ấy đã được cứu, vẫn sống sót hay đã chạy trốn? Tôi nhớ lúc đó chị ấy bị bắn rất nhiều vào lưng, tới mức bật máu chảy tủa ra ở mồm như nước chảy từ trong nguồn ra vậy. Tôi khẽ rung mình khi nghĩ tới cảnh tượng đó.

"Triệu Ánh Nguyệt, chẳng lẽ chị Diệp Diệp..."

"Đúng vậy, chị ấy chết ngay tại chỗ." Triệu Ánh Nguyệt mỉm cười chua chát. "Tôi cũng đâu có ngờ được con người thật của chị ấy. Cho tới khi anh Chính nhờ tôi một số việc, tôi vì muốn làm một điều gì đó cho anh ấy nên đành nhận."

"Cậu... đã làm gì?"

"Đương nhiên là đi mua quần áo cho cậu mặc cả tuần đó." Triệu Ánh Nguyệt nói.

"Á?" Tôi giật mình, hét lên một cái.

Tôi không ngờ, Triệu Ánh Nguyệt lại là một cô gái đáng yêu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14-9: Tìm kiếm hình bóng người ấy

Sau hai tuần cô đơn bị trắng ở trong bệnh viện (mặc dù đi Khuê và chú Phong ngày nào cũng tới thăm và ngủ cùng tôi), tôi cũng được sự cho phép của bác sĩ để ra viện. Không ngờ là tôi phẫu thuật ở Việt Nam, sau đó thì mới cấp bách chuyển về bệnh viện ở Mỹ Hòa để kiểm tra và theo dõi. Viên đạn găm hơi sâu nên sau này tôi vẫn nên chú ý cử động ở vai. Bác sĩ đã dặn dò tôi rất cẩn thận ở bệnh viện. Vì bị đạn bắn cũng như bị bom găm vào trong người vậy, vừa nguy hiểm vừa đau đớn.

Tôi còn thấy nhẹ nhõm hơn nữa khi nghe được rằng chuyện đổi đầu của các phe phái ngầm lớn như vậy mà không hề tới tai cảnh sát. Chứng tỏ tài nghệ giấu chuyện của mấy người đứng đầu dòng tộc cũng siêu thật.

Tôi lên xe của Hàn Băng Vũ đã chờ sẵn ở ngoài cổng bệnh viện. Cậu ấy rất cẩn thận đưa tôi về nhà, rồi lo lắng nhắc nhở tôi uống thuốc, bôi thuốc đúng giờ, phải nghe theo lời dặn của bác sĩ. Tôi vui vẻ khi nhận được sự quan tâm như vậy, cười tí mắt cảm ơn Hàn Băng Vũ rồi quyết ở lại nhìn cậu ấy đi khuất mới chịu vào nhà.

"À, Trúc Y." Trước khi đi, cậu ấy gọi giật tôi lại. "Nếu có chuyện cần giúp, hãy đến tìm tôi."

"Được." Tôi gật đầu khẳng định, vẫy tay chào cậu ấy, dõi theo chiếc xe ô tô đổi hướng.

Tôi sẽ thực hiện đúng theo yêu cầu của Cao Ngọc Ánh, phải tìm ra cho bằng được Lôi Vi Vi. Dù Lôi Vi Vi bây giờ có đang ở bên Mỹ, tôi cũng nhất quyết phải sang bên đó tìm cậu ta về đây. Đúng là một đứa trẻ bướng bỉnh. Không hiểu bố mẹ của đứa trẻ này sẽ nghĩ gì đây.

Cả tối hôm đó, tôi gọi điện, nhắn tin, spam điện thoại của Lôi Vi Vi bằng mọi cách. Tôi làm hết mức có thể, thử tất cả những cách thực hiện được, nhưng tất cả đều thất bại. Tôi gọi đi gọi lại vào số của Lôi Vi Vi thì cuộc hội thoại cứ kết thúc ở câu nói "Số máy quý khác vừa gọi..." làm tôi khó chịu chết đi được. Rồi tôi thử lên mấy cái mạng xã hội, nhưng Cao Ngọc Ánh nói Lôi Vi Vi rất ghét những thứ này nên không dùng. Hi vọng của tôi gần như sụp đổ.

Chỉ còn một cách thôi, tôi sẽ phải đi hết tất cả những nơi mà tôi và Lôi Vi Vi đã trải qua cùng với nhau. Lại theo nguồn thông tin Cao Ngọc Ánh, Lôi Vi Vi và Lôi Diệp Diệp chưa từng đi đâu với nhau hay làm cái gì quá sâu nặng cả, nên đến những nơi có kỉ niệm giữa tôi và cậu ấy là hợp lí nhất.

Sáng hôm sau, tôi tới công viên giải trí, nơi tôi bị "cảm giác mạnh" dọa cho bán sống bán chết. Kết quả là không có ai mang tên và tính cách của Lôi Vi Vi ở đây.

Tôi đến trường học, tìm từng khe hở một, cũng không thấy, ngay cả chỗ tôi từ chối cậu ấy, trong phòng y tế hay nhà ăn.

Tôi đến khu trung tâm thương mại Mỹ Hòa, tìm mọi góc ngách, lên mọi tầng, ngay cả quán bar, cũng không thấy Lôi Vi Vi đâu.

Đi được mỗi ba nơi mà đã hết cả một buổi sáng. Tôi đang tiện ở trong trung tâm thương mại nên vào tạm một quán ăn nhanh, quẹt cái thẻ mượn từ chủ để ăn trưa.

Ăn xong, không cần biết mình sẽ bị đau dạ dày hơn không, tôi tiếp tục nhảy lên taxi đi đến địa điểm tiếp theo.

Ôi mẹ ơi, hay là Lôi Vi Vi lạy phóng xe mô tô của hắn để về quê tôi ở với ông bà ngoại?

Nghĩ đây là một trường hợp có thể xảy ra, tôi đành ngâm ngùi chịu tốn tiền taxi, đi xuống tận quê nơi xa tít tắp mù khơi. Vì ở đây không có taxi đến nên tôi phải bảo ông chú kia đợi để trở tôi về thành phố nếu Lôi Vi Vi không có ở đây. Mà tôi hỏi cả ông bà ngoại tôi, đến trường cũ ở đây để tìm và kịp thời chuẩn bị khi bị mọi người giữ lại. Nhưng mà Lôi Vi Vi cũng không có ở đây, kể cả cái bóng.

Đi đi lại lại đã hết cả buổi chiều, mặt trời đã lặn lúc tôi đặt chân trước cửa nhà. Mệt rã rồi, bên vai có vết thương chưa khỏi hẳn vẫn cứ kêu la oai oái mặc dù nó không có miếng. Di Khuê và chú Phong tưởng tôi đi chơi với bạn nên không nói gì cả. Hai người đã cấm tôi qua lại với Lôi Vi Vi khi biết tôi bị bắt. Nhưng cho dù vậy, cứ gặp Lôi Vi Vi trước đi đã thì mới lo giải quyết gia đình đôi bên.

Buổi đêm tôi đang ngủ say, bỗng mơ thấy biển. Tôi choàng tỉnh, mở bừng mắt. Chợt cái ý nghĩ Lôi Vi Vi đang ở thành phố Bảo Phúc này lên trong đầu tôi. Không cần biết bây giờ là mấy giờ, tôi nhấc số gọi ngay cho Hàn Băng Vũ.

Ngay sáng hôm sau, Hàn Băng Vũ đã tới đón tôi đi thành phố Bảo Phúc. Di Khuê và chú Phong nồng nhiệt tiễn đưa. Cũng may là nhà họ Hàn có phi cơ riêng nên không tốn thời gian đặt vé máy bay. Tôi thật sự cảm kích Hàn Băng Vũ. Kiếp này tôi có trả nợ cậu ấy thì cũng không thể hết được.

Đến nơi, Hàn Băng Vũ đi cùng tôi tìm Lôi Vi Vi. Tôi và cậu ấy chia nhau ra tìm. Tôi đi đến chỗ nhà hàng "Biển Đẹp", rồi tới cả khách sạn nơi chúng tôi đã từng ở, rồi tới dãy cửa hàng bán đồ ăn vặt, cũng không thấy mặt Lôi Vi Vi. Hàn Băng Vũ nói sẽ đến Starlight, tôi hỏi sao lại đến đó. Hàn Băng Vũ nói cái hôm đó, lúc tôi vừa đi thì Lôi Vi Vi đến. Hai người đã đánh nhau một trận toí bời, sứt đầu mẻ trán, mỗi quan hệ suốt thì tan vỡ.

Tôi sốc, không ngờ, à mà quên mất rằng hôm đó tôi cũng có cảm giác rằng Lôi Vi Vi đến Starlight để tìm tôi.

Tối hôm đó, tôi và Hàn Băng Vũ ngủ lại một đêm ở trong khách sạn lúc trước. Tối hôm đó, tôi trần trọc mãi không ngủ được, mà đầu óc cũng không thể nghĩ tới một nơi nào mà Lôi Vi Vi có thể tới.

Tôi nhớ rằng sau khi đưa tôi vào phòng phẫu thuật, Lôi Vi Vi cũng biến mất luôn.

Mà tôi lại làm phẫu thuật ở Việt Nam..

Đúng rồi, tôi và Lôi Vi Vi đã từng ở cùng nhau trong căn biệt thự ở Đà Nẵng, của chính chị Diệp Diệp. Nơi đó hội tụ đầy đủ cả bà yếu tố cần thiết cho Lôi Vi Vi đến.

Việt Nam, Đà Nẵng, là nơi tôi cần đến. Lần này tôi có linh cảm rất tốt. Không chỉ vậy, tôi chắc chắn một điều rằng Lôi Vi Vi đang ở trong căn biệt thự của Lôi Diệp Diệp.

Tận trưa hôm sau chúng tôi mới sắp xếp được thời gian, tôi và Hàn Băng Vũ bay thẳng xuống Đà Nẵng. Tôi vốn định không làm phiền cậu ấy nữa, nhưng để đảm bảo cho sự an toàn và sức khỏe của tôi, Hàn Băng Vũ vẫn nhất quyết đi cùng tôi.

Cũng may mà Hàn Băng Vũ biết địa chỉ của căn biệt thự, tôi cũng không rõ tại sao cậu ấy nắm chắc như lòng bàn tay vậy. Lúc dừng lại ở trước căn biệt thự thì vừa lúc ông mặt trời kéo tấm chăn màu đen phủ lên người, bắt đầu chìm sâu vào giấc mộng.

"Em xuống đi, tôi sẽ đợi ở xe." Hàn Băng Vũ nói. Tôi gạt đầu, rồi nhanh chóng ra khỏi ô tô.

Đúng như tôi nghĩ, căn nhà đang được bật sáng trưng, phòng nào cũng vậy. Điều này làm tinh thần tôi trở nên phấn chấn. Tôi chạy vào trong, hi vọng nhìn thấy Lôi Vi Vi đang ngồi ở một góc phòng nào đó, thẫn thờ nhìn ra thế giới bên ngoài.

"Lôi Vi Vi!"

"Vi Vi à!"

Lôi Vi Vi, hãy đợi em! Một chút nữa thôi, làm chúng ta sẽ được gặp nhau. Vì vậy, đừng trốn tránh em nữa.

Em sẽ cho anh thấy, em vẫn đang khỏe mạnh, em vẫn đang kiên trì đi tìm hình bóng của anh.

Em không muốn để mất anh thêm một lần nào nữa.

Rồi, tôi đã đi đến chỗ cuối cùng tôi chưa tìm, chính là ban công rộng nhất của ngôi nhà. Nó nằm ở mặt sau, rất khó để nhìn thấy nếu đứng ở bên ngoài công ở mặt trước.

Và tại nơi đây, dưới ánh trăng đã mờ sẵn đường lối cho những bước đi vững chãi, ánh mắt tôi dừng lại ở Lôi Vi Vi. Anh đang ngồi chống hai đầu gối lên ở trên sàn đá lạnh ngắt. Tầm lưng dài đang dựa vào tường, khuôn mặt cúi xuống nên tôi không thể nhìn thấy anh như thế nào. Nhưng chỉ cần quan sát qua cái tư thế ngồi này, tôi đã đủ biết anh âu sầu nẫu ruột tới mức nào.

Lôi Vi Vi, em đã tới rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-10: Phần kết

Tôi thở mạnh ra như trút được bao nhiêu gánh nặng trong lòng trong mấy ngày hôm nay. Tôi hít thở một hơi thật sâu, rồi mạnh dạn tiến đến đứng ngay trước mặt Lôi Vi Vi.

"Này, anh bị điên à?" Tôi hỏi, với ngữ điệu bình thường. "Anh có biết em đi tìm anh như thế nào không? Sao tự dưng lại biến mất chứ?" Tôi bắt đầu cao giọng, rồi hét ầm lên một cách mệt mỏi.

Nhưng Lôi Vi Vi không phản ứng, dù chỉ một chút. Anh vẫn cúi đầu xuống, chẳng hiểu dưới đất có gì hay ho mà anh cứ nhìn chăm chăm như vậy.

"Này!" Tôi đá nhẹ vào chân anh. "Nói gì đi chứ. Này!" Tôi đá tiếp vào chân anh một cái, mạnh hơn lúc đầu.

Lôi Vi Vi vẫn cứ bảo thủ giữ nguyên tư thế ngồi. Tôi đã đá mấy phát vào chân anh rồi, chẳng lẽ anh không thấy đau sao? Hay là do lực tôi yếu quá?

"Lôi Vi Vi, em muốn anh nói chuyện với em." Tôi lại đã thêm một lần nữa, giọng run run như sắp khóc tới nơi. "Lôi Vi Vi, đừng lờ em mà, được không?" Thanh âm của từ cuối cùng của tôi bỗng cao lên hẳn. Sóng mũi tôi cay xè, sốc lên tới tận hai con mắt, khiến cho nước mắt tụ lại ở bên trong phải chảy ra, làm nhòe đi hình ảnh trước mặt.

Nếu em khóc như thế này, liệu anh có kéo em vào lòng không, Lôi Vi Vi?

Tôi tiếp tục khóc, chờ đợi xem anh sẽ hành động như thế nào. Tôi cố không để bị nấc lên, cũng không để biến thành "nói không lọt phản ứng không rõ".

"Em mau về đi." Cuối cùng, Lôi Vi Vi cũng chịu thốt nên lời, nhưng mà lại là câu mà tôi không muốn nghe nhất.

Tôi ngơ ngàng nhìn anh, không thể tin được những lời vừa cất lên lại từ chính miệng anh mà ra. Tôi thậm chí còn chảy nước mắt nhiều hơn, lăn xả rơi xuống đôi giày thể thao màu trắng của Lôi Vi Vi ở bên dưới.

"Này, anh muốn gì đây? Mọi người đều đang lo lắng cho anh đó." Tôi cố nói đồng dạng mà đầy đủ. "Anh có biết em lo cho anh như thế nào không?" Tôi khịt mũi một cái. "Tôi chết mất thôi..." Đến câu cuối, tôi lẩm bầm than phiền.

Lôi Vi Vi lại tiếp tục chìm vào trong im lặng, như thể không muốn đối đãi với tôi dù chỉ là một câu nói.

"Anh biết chú em đi làm vất vả như thế nào không? Mà để đi tìm anh, em đã tốn không ít tiền đó." Tôi lại thao thao bất tuyệt, hi vọng lấy được sự chú ý của anh. "Ồi, vừa bị tổn thất về mặt thể xác, cũng tổn thất cả mặt tinh thần nữa." Tôi thở dài thườn thượt, đảo mắt nhìn ra quang cảnh rừng núi trùng trùng điệp điệp ở phía xa xăm.

Lôi Vĩ Vĩ ngoan cố không chịu nói gì.

"Vĩ Vĩ à!" Tôi bắt lực gọi tên anh.

"Em về đi." Lôi Vĩ Vĩ lặp lại.

"Anh khiến em bị tổn thất nặng nề, xong bây giờ lại muốn em đi khỏi tầm mắt của anh?" Tôi chống nạnh, cố gắng cãi lý để kéo dài thời gian.

Lôi Vĩ Vĩ còn chìm sâu hơn vào trong cái cảm của bản thân, khiến tôi tức đến phát khóc, phát điên mất. Thà rằng để anh hăm hăm dờ dờ nói năng những câu còn hơn là cứ nín thin thít như con hến thế này.

"Lôi Vĩ Vĩ, anh không đói sao? Em nấu cái gì đó cho anh ăn nhé." Tôi chống hai tay lên đầu gối, cúi xuống thấp hơn để nói chuyện với anh.

Mà nấu cho ăn cái gì, tôi có biết bếp núc là cái gì đâu...

Nhưng anh lại chẳng thêm phản ứng, bụng cũng chẳng thêm kêu lên một tí nào.

"Ai da, sao đói quá vậy!" Tôi giả vờ xoa xoa cái bụng. "Muốn vào làm bát mì quá đi."

Thế nhưng chiều này cũng vô dụng với Lôi Vĩ Vĩ thôi. Tôi chịu hết nổi, không còn cách nào khác để dụ anh ấy nữa, thì bản thân mình cũng sẽ đặt vào địa vị anh, để xem anh khổ sở tới cỡ nào. Nếu tôi có trở nên khổ, thì anh cũng phải quan tâm mà nói chuyện lại với tôi chứ.

Thế là tôi nhanh nhẩu ngồi ra sát bên cạnh anh, đương nhiên vẫn giữa một ít khoảng cách tầm vài centimet, rồi ngồi bó gối lại tựa cằm lên giữa hai bên đầu gối. Thình thoảng tôi lại đưa ánh mắt sang liếc nhìn anh một cái. Ở tư thế này, có lẽ tôi đã nhìn thấy được một ít vẻ mặt thiu như cái bánh bao để lâu ngày của Lôi Vĩ Vĩ. Có vẻ như mặc dù chị Diệp Diệp vốn là kẻ thù, nhưng tình chị em sâu đậm như vậy, Lôi Vĩ Vĩ không khỏi không buồn bã mượn rượu giải sầu.

Đúng rồi, sao từ nãy tới giờ tôi không nhận thấy rằng có tận năm chai rượu mở nắp cạn kiệt tới từng giọt đặt ngay phía bên cạnh anh như thế kia chứ?

Có lẽ tôi phải khuyên nhủ và an ủi anh nghiêm túc hơn, và hài hước hơn để khiến cho anh cười mới được.

"Lôi Vĩ Vĩ, khi mẹ em mất, em thậm chí còn đau khổ hơn cả anh. Nhưng vì hồi đó em còn rất bé, nên vẫn chưa thực sự biết thế nào là trân trọng." Tôi bắt đầu tựa đầu vào bức tường phía sau, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy những ngôi sao lấp lánh. "Mãi đến bây giờ, em mới hiểu được ý nghĩa của hai từ đó, nhưng mà cũng đã quá muộn rồi."

Bỗng, Lôi Vĩ Vĩ đứng bật dậy, nhanh chóng chỉnh lại quần áo cho bớt nhăn, rồi bước đi ngang qua tôi thẳng vào trong phòng.

"Ồ... này!" Tôi quay người vào trong phòng, nhìn thấy anh đã đi xuống tầng. Chợt nghĩ, chuyện của tôi chán đến mức vậy sao? Không làm anh động lòng mà quay sang ôm tôi nổi à?

Tôi vội vã chạy theo anh xuống tầng, nhìn thấy anh đang đứng ở trong bếp loay hoay làm gì đó với mấy cái tủ. Hóa ra là anh đang lấy ra một gói mì màu đỏ rồi để nổi lên bếp, đặt nước đun sôi. Tôi dừng lại ở cuối cầu thang, nhìn anh với vẻ ngạc nhiên.

"Anh đói sao?" Tôi hí hửng chạy ra phía anh, cười ti hí đứng bên cạnh.

"Ăn xong rồi về đi." Kết quả anh lại nói một cái câu cùng ý làm tôi tụt hết cả hứng thú cao trào.

Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi, tranh thủ lúc anh đang để gói mì không chú ý phòng ngự, tôi vội vàng giật lấy rồi chạy ra trước mặt anh, hai người cách nhau hẳn một cái bàn đá lớn. Tôi ôm khu khu gói mì trong tay.

"Không ăn không về." Tôi lắc đầu, nũng nịu tỏ vẻ dễ thương.

Lôi Vĩ Vĩ nhìn tôi một lúc rồi lại quay ra cánh tủ lúc trước, lấy ra một gói mì khác. Cả người tôi đông cứng, hết biết nên phản ứng ra sao.

Tôi đúng là một con ngốc mà, con ngốc nhất thế giới thật mà! Sao lại không biết Lôi Vĩ Vĩ có thể lấy một gói mì mới ra chứ.

Thấy anh kiên định thả gia vị, rồi tới lượt đập trứng vào trong nồi, tôi thờ dãi vì mình bị thiệt hại một cách nặng nề. Anh đập trứng giòn như vậy từ khi nào thế?

Tôi hít vào thở ra thật sâu sâu sâu, rồi quyết định tuyên bố. "Được rồi, em về em về. Để... em nấu cho." Tôi lưỡng lự nói.

Lôi Vĩ Vĩ vừa nghe xong, liếc nhìn tôi một cái rồi đặt đĩa xuống, cất gót quay đi, lại đi lên trên tầng. Chắc là anh lại muốn tìm đến cái xô xinh ở trên ban công ấy chứ gì? Bộ anh yêu nó hơn yêu em chắc????

Ăn uống rửa bát xong xuôi, tôi lau tạm tay vào cái quần. Không bỏ về như đã nói, tôi chạy thẳng lên trên tầng hai. Phải công nhận rằng để thuyết phục được cái ông anh này cũng khó ghê nha.

"Lôi Vĩ Vĩ!" Tôi nhảy ra ngoài ban công định cho anh một bất ngờ, nhưng tôi lại ỉu xiu khi thấy anh không ngồi nữa mà đứng đặt hai cánh tay lên lan can. Tôi tiến lại gần anh, giơ ra hai chai rượu. "Nè, anh muốn uống cùng em không?"

Lôi Vĩ Vĩ không thèm quay lại nhìn tôi, mà cứ nhìn ra đầu đó ở phía trước.

Tôi đặt một chai rượu xuống bên cạnh chân của Lôi Vĩ Vĩ. Chai còn lại đã mở nắp thì đưa lên miệng tu ừng ực.

Ôi mẹ ơi... tôi không uống nổi, không nổi, không được!

"Khà!" Tôi cố gắng tỏ vẻ "đã" một chút, nhưng cái mùi vị rượu nồng nặc mà tôi vẫn không tài nào quen nổi sộc lên tới tận não, rồi lao truyền ra khắp cơ thể, khiến tôi suýt thì nôn toét ra đây, hồng hết cả kế hoạch đã suy nghĩ.

Tôi cúi xuống, cầm chai rượu kia của anh lên, giơ ra trước mặt anh. "Anh cũng uống đi."

Lôi Vĩ Vĩ không thèm để ý xem chuyện gì đang xảy ra.

Bây giờ cho dù yêu anh tới cỡ nào nhưng tôi cũng muốn đập bực cái chai rượu này lên đầu anh quá cơ!

"Rượu ngon mà, chẳng trách anh mượn nó để làm bạn." Tôi lại cố gắng nở nụ cười nhăn nhó, rồi cuộc chiến nốc rượu vào người được tiếp diễn. Tôi nhắm chặt mắt lại, nhịn thờ để uống. Nhưng dần dần, tôi cũng làm quen được phần nào với hương vị này.

Bởi vì anh không uống, nên tôi cũng uống hộ chai của anh luôn.

"Hahahaha!" Tôi ôm bụng cười sặc cười sụa. "Cái mặt này của anh trông mắc cười quá đi!" Không hiểu sao, tôi nhìn mặt anh thôi mà cũng thấy buồn cười. Rồi bỗng nhiên có hai khuôn mặt của anh, rồi ba.

"Ủa, anh biết phân thân à?" Tôi ôm chặt lấy Lôi Vĩ Vĩ. "Sao em ôm được mỗi một anh thế này? Hai anh còn lại sao không chịu ôm em?" Đến cuối câu, tôi hét ầm lên, rồi tạo ra những âm thanh "nhùn nhùn" kiểu nũng nịu và tỏ vẻ giận dỗi. Chính bản thân tôi ra sao tôi cũng còn không rõ nữa.

"Em say rồi." Cuối cùng, anh Lôi Vĩ Vĩ tôi ôm cũng lên tiếng, gỡ nhẹ người tôi ra.

"Ồ, anh ở giữa nói rồi nè. Mau, mau giục hai anh còn lại đứng cạnh nói đi." Tôi vỗ tay bôm bốp tỏ vẻ phấn khích, cười hoan hoan hỉ hỉ rồi đưa hai tay ra lắc thật mạnh vai anh.

"Đi, anh đưa em đi ngủ." Lôi Vĩ Vĩ thờ mạnh ra một cái, vừa nói vừa bế xốc tôi lên trong sự choáng ngợp.

"O, không được!" Tôi vùng vằng đòi xuống, lắc đầu khua tay múa chân suýt thì làm anh bị chấn thương.

"Tại sao?"

"Vì Hàn Băng Vũ... đang đợi em rồi." Tôi lão đảo, cổ bám vào lan can để đứng một cách vững chãi. Xong, tôi thò tay qua một khe hở của hai thanh sắt của lan can, chỉ chỗ vô hướng xuống dưới. "Anh ấy ở bên dưới, còn em..." Tôi vỗ vỗ ngực mình. "Ở trên."

"... Hình như lời nói của tôi làm mặt cả ba anh Lôi Vĩ Vĩ đều bị sa sầm hay sao ý nhỉ? Mà mây đen ở đâu kéo đến thế này? Chúng dám tóm lấy đầu của bạn trai tôi ư? Không cho, không cho! Ai cho phép chúng bầy chạ vào người Lôi Vĩ Vĩ hả?"

Tôi vừa gào thét vừa nhảy loạn tung xạ hết cả lên, vỗ vào hai bên tai Lôi Vĩ Vĩ, rồi cứ đập đập tay ra giữa không trung. "Đi đi, đi đi!" Tôi chỉ muốn xua đuổi mây đen, đem cho anh mây trắng thôi mà.

"Này Diệp Trúc Y!" Lôi Vĩ Vĩ gầm lên tức tối, chột hung bạo tóm chặt lấy bắp tay phải của tôi, rồi ép tôi nhìn thẳng vào đôi mắt chẳng hiểu sao lại có lửa của anh. Anh kéo sát tôi lại, như thể muốn ôm chặt tôi. Tôi mở to mắt, nhìn trực diện vào đôi mắt ấy của anh mà không hề ngượng ngùng. Có vẻ như anh đang rất tức giận thì phải? Nhưng mây đen đi rồi còn đâu, sao anh vẫn khó chịu?

Còn nữa, lần này tôi lấy được sự chú ý của ba anh rồi này! ^^

Tôi đang định cười phá lên, vui mừng ăn cổ vì vụ việc được cả ba anh cùng nhìn, nhưng rồi bất chợt, có gì đó bao trọn lấy môi tôi. Nói chính xác hơn là Lôi Vĩ Vĩ làm việc gì cũng nhanh nhẹn, chưa kịp để tôi hành động mà anh đã cúi xuống đặt đôi môi mình lên môi tôi, hôn một cách có chút gì đó mạnh mẽ nhưng lại cũng vô cùng dịu dàng.

Trước mắt tôi, hai Lôi Vĩ Vĩ đứng hai bên đã biến mất như sương khói. Tôi quên bống mất họ, vui vẻ nhắm mắt lại, đặt tay lên hai bờ vai cứng chắc của anh, đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của anh. Mùi vị của nụ hôn này cũng giống nụ hôn trước kia, nhưng mà có một cảm giác nào đó, mùi rượu đã khiến cho nụ hôn dưới ánh sao lần này trở nên đầy lãng mạn và ấm nóng hơn rất nhiều.

Tôi biết, cho dù tôi có làm gì đi chăng nữa, dù anh có cố tình tỏ ra ghét bỏ tôi bao nhiêu, nhưng tôi thừa biết, người Lôi Vĩ Vĩ yêu nhất chính là tôi, và tôi tự hào khi được nghĩ tới điều này.

Và kể cả anh có phân thân ra bao nhiêu người đi chăng nữa, em lúc nào cũng sẽ chỉ hôn mình bản thể của anh thôi, Vĩ Vĩ à!

Tôi muốn nói với anh, rằng tôi vô cùng hài lòng với nụ hôn này. Tôi yêu anh, còn nhiều hơn lúc trước nữa! Tôi muốn ở bên anh mãi mãi, cả kiếp này, kiếp sau, sau nữa.

Bản thân tôi lúc say bí tỉ cũng hữu ích phết đấy chứ!

Nhưng mà, khoan đã... tôi bỗng dưng thấy buồn nôn... chắc là do nốc nhiều rượu quá...

"Qeeee!"

~ THE END ~

Heyyy! Thế là bộ truyện yêu thích của Lui đây, cũng như tất cả các độc giả đang theo dõi bộ này, đã đặt dấu chấm cuối cùng cho chính bản thân nó rồi. Trong suốt thời gian qua, bộ truyện này tuy nó cũng đã chịu rất nhiều "gạch", nhưng mà bản thân nó cũng giống như Diệp Trúc Y vậy, luôn luôn vững vàng trên con đường đầy sỏi đá.

Một lần nữa Lui thay mặt cho toàn bộ dàn nhân vật từ chính đến phụ của "Mãi Bên Anh" cúi đầu 90° cảm ơn mọi người vì đã ủng hộ, hơn hết là đưa ra những lời nhận xét chân thực. Dù sao đây cũng là tác phẩm truyện dài đầu tay của Lui, nên Lui sẽ cố gắng hơn nhiều trong những tác phẩm sau để có thể khiến cho mọi người hài lòng hết mức.

Lui muốn hỏi liệu mọi đã hài lòng với ba nhân vật chính chưa? Diệp Trúc Y, Lôi Vĩ Vĩ và Hàn Băng Vũ? Dù truyện có kết thúc, hãy yêu thương ba anh em nhà này dài dài nha~

Sắp tới (không biết là khi nào = =), nhưng Lui sẽ đăng một bộ truyện mới. Một bộ truyện mặc dù lấy bối cảnh học đường như lại có nội dung hoàn toàn khác. Hi vọng mọi người tiếp tục xông vô đánh chén em ý như em "Mãi Bên Anh" này. = 3 =

Còn nữa, Lui không muốn đặc biệt độc giả nào cả bởi vì ai ai ở trong tim Lui cũng có một chỗ như nhau cả, Lui muốn chân chính cảm ơn tất cả.

Lui và "Mãi Bên Anh" yêu tất cả nhiều lắm! ^ _ ^

Ai muốn cùng Lui đi tiếp hay cùng "Chai yo" nào!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Bên Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.